Gia Cát Thanh Vân

Trường Hận Động Đình Hồ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Gia Cát Thanh Vân

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 01

GIỮA HỒ ĐỘNG ĐÌNH HỌP BẠN ĐUA TÀI NGHỆ

Lầu Nhạc Dương là một danh lâu Đệ nhứt Trung Hoa trước cửa lầu có hồ Động Đình, cũng là một đệ nhất danh hồ; Hồ rộng mênh mông, trông ngọn núi Quân Sơn bên kia bờ chỉ bằng một chấm xanh nhỏ. Nhứt là những đêm thu vắng lặng, trăng rọi mặt hồ, cảnh vật lại càng cao nhã không bút mực nào tả xiết! Giả Chi, một Đại thi nhân đời Đường đã từng để lại một câu thơ tả cảnh vật nơi đây như sau: "Gió thu Trăng tỏ, hồ Động Đình"...

Trong một đêm trước tiết Trung thu, trăng còn hơi khuyết nhưng mặt hồ đã bao trùm dưới ánh trăng vằng vặc; Giữa khoảng mây nước bao la một chiếc thuyền lớn đang từ từ trôi theo làn sóng biếc, cách phía sau bảy, tám trượng, một chiếc thuyền đánh cá nhỏ cũng đang bập bềnh theo sóng nước.

Trên chiếc thuyền lớn có năm người:

một Đại hán râu quai nón, mình mặc áo chẽn; một lão già gầy gò mặc bộ quần áo rộng thùng thình; một Đạo sĩ trung niên; một Nho sinh áo vàng độ bốn mươi tuổi ; và một Lão chài mặc áo tơi đội nón lá đứng bơi chèo ngoái mũi thuyền, trông cách ăn mặc và dáng điệu của năm người tuy khác nhau, nhưng coi họ có vẻ rất tương đắc, cười nói vang cả mặt hồ!

Đại hán râu quai nón ngẩng đầu nhìn trời rồi quay ra mũi thuyền gọi:

- Này Vân lão đầu, trăng vừa đỉnh đầu và thuyền đã ra giữa hồ bạn

còn định bơi đi đâu nữa? Mau mau mở đầu cuộc họp bạn năm năm một làn của chúng ta đi chứ! lần này bạn là chủ nhân, phải biểu diễn trước để mọi người thưởng thức tuyệt nghệ mới luyện thành trong năm năm gần đây của Động Đình Điếu Tẩu chứ!

Ông lão chài họ Vân, người được gọi là Động Đình Điếu Tẩu liền buông chèo cười hớn hở chạy vào trong khoang nói với đại hán râu quai nón:

- Tài nghệ trò chơi của lão chài này chẳng qua cũng chỉ là lưỡi câu, giây câu, áo tơi nón lá chứ có gì mới lạ đâu, nhưng cuộc hội họp tại Động Đình đêm nay, nếu Vân mỗ không biểu diễn trước thì làm sao các vị chịu biểu lộ tài nghệ tuyệt học! Vậy, mời các bạn xem vân mỗ, câu thêm mấy con cá tươi để làm đồ nhắm rượu!

Mọi người nghe nói, biết là Vân Lão Ngư Nhân muốn biểu diễn tài nghệ trong việc câu cá-một lối biểu diễn mới mẻ nên họ đều mỉm cười chăm chú nhìn lão chài.

Vân lão nhân ngư không dùng cần câu, cũng không dùng lưỡi câu, chỉ lấy trong thuyền ra một cuộn chỉ khâu, dứt lấy một đoạn dài lối hai trượng, vo tròn trong lòng bàn tay, rồi ngồi dựa cửa khoang ch ăm chú nhìn ra mặt hồ.

Đợi trong giây lát chợt thấy một con cá chép lớn mình dài một thước nhảy lên cách mũi thuyền hơn trượng, Vân Lão Ngư Nhân lẹ làng vung tay phải ra, sơi chỉ biến thành một luồng bạch quang, xẹt ra như luồng điện, cuốn hai vòng vào mình con cá, hai ngón tay lão hơi cong lại, con cá đã được giật vào trong thuyền nằm dãy đành đạch!

Những tay nội công giỏi, có thể vân chân khí bản thân chạy khắp tứ chi không khó khăn lắm, nhưng đằng này có thể truyền ra sợi chỉ dài hàng hai trượng, giật được con cá chép lớn và dài hàng thước vào

trong thuyền mà không bị đứt! Thủ pháp, nhãn lực, nội kình đã được Vân Lão Ngư Nhân phối hợp vận dụng một cách rất chuẩn xác, làm cho bốn người đều phải thán phục vỗ tay khen “giỏi!”.

Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười nói với đại hán râu quai nói:

- Động Đình Điếu Tẩu đã tuân lệnh biểu diễn xong nay đến lượt Trường Bạch Tửu Đồ biểu lộ thần công chứ?

Đại hán râu quai nón cất tiếng cười hả hả rồi nói:

- Lẽ dĩ nhiên là đến lượt Hùng mỗ biểu diễn, nhưng mà xin giao hẹn trước trong số năm người đây đều phải trổ hết tài nghệ chuyên môn không ai được dấu diềm, lão chài đã biểu diễn tài câu cá, vậy tên ghiền này xin biểu diễn tài uống rượu!

Nói xong, Đại hán vung tay nhẹ phất vào miệng chiếc hũ rượu vẫn còn nguyên phong để trong khoang thuyền làm nắp hũ bựt ra, rồi hắn ngồi yên hướng về phía hủ rượu há miệng hớp một hớp, rượu trong hũ vọt lên thành một vòi nước chạy thẳng vào miệng đại hán, mùi rượu bốc lên thơm phưng phức.

Hút một hơi ca mười cân rượu ngon trong hũ rồi đại hán mới vô bụng cười ha hả mà rằng:

- Phép vận khí hút đồ vật này không có gì là mới lạ cả, Hùng mỗ đã bày kế đánh lừa chư vị đề hút hết hũ rượu vào trong bụng nuôi bầy sâu rượu đó thôi!

Tuy đại hán nồi vậy, nhưng mọi người đều biết, muốn hút hàng mười cân rượu hóa thành một vòi nước vọt lên miệng và phải vận khí một lúc lâu mới hút hết, như vậy đủ thấy chân khí nội lực của đại hán hùng hậu kinh người, nên họ đều vỗ tay tán thưởng không ngớt!

Vị nho sinh áo vàng liền mỉm cười lên tiếng:

- Hai vị Động Đình Điếu Tẩu và Trường Bạch Tửu Đồ đã mượn hình

thức câu cá và uống rượu để biểu lộ thần công, tài nghệ các bạn rất cao minh! Riêng Vạn Bác Thư Sinh này, tuy muôn việc đều hiểu biết, nhưng không một việc gì biết rành rẽ, trong năn năm lưu lạc giang hồ, không có một thành tựu gì đáng kể nghĩ thật càng thêm xấu hổ, vậy xin Cô Vân Đạo trưởng biểu diễn môn kiếm thuật vô thượng một môn kiếm thuật đứng đầu trong võ lâm để các bạn đây cùng thưởng thức. Vị Đạo sĩ trung niên vội lắc đầu cười mà rằng:

- Bàng huynh đã có mỹ hiệu là "Vạn Bác Thư Sinh" thì không nên nói như vậy mới phải, vì hiện lay trong võ lâm, những người nổi danh về kiếm thuật mà còn cao hơn Cô Vân này, ít ra cũng có ba bốn vị!

Bàng huynh có quá khen đệ cũng không sao, chỉ sợ người ngoài nghe biết, họ sẽ cho là chúng ta tâng bốc nhau thôi! Môn Thiết chỉ thần công của Bàng huynh xưa nay vẫn nổi tiếng là giang hồ "nhất tuyệt" vậy xin Bàng huynh cho thưởng thức trước đi Thư Sinh áo vàng cất tiếng cười ha hả mà rằng:

- Trong năm năm nay, không những nội công của Đạo trưởng được tinh tiến mà miệng lưỡi cũng sắc bén hơn trước nhiều, Đạo trưởng đã e ngại không đám nhận bốn chữ "Vô thượng kiếm thuật" tại sao lại tâng bốc mấy ngón tay thô kệch của đệ vời bốn tiếng "Giang hồ nhất tuyệt"? Thôi được! Đạo trưởng và Bạch lão đầu đã cố giấu tài nghệ thì đệ xin tuân lệnh biểu diễn chút tài mọn vậy!

Nói xong, ông ta đưa mắt nhìn chung quanh, thấy con cá chép do Động Đình Điếu Tẩu đùng sợi chỉ giật được vừa rồi, vẫn còn nằm dãy trong khoang bèn đưa tay bắt lấy rồi bước ra cửa mỉm cười nói với Động Đình Điếu Tẩu:

- Tửu hứng của chúng ta đã nồng, hơn nữa còn một hũ rượu cuối cùng đã bị con sâu rượu họ Hùng uống cạn, không cần phải dùng

đến con cá này đề làm đồ nhắm vậy Bành mỗ xin thay lão huynh thả nó đi nhé ?

Vân Lão Ngư Nhân biết Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm muốn mượn cớ thả cá đề biểu diễn tài nghệ thì thầm nghĩ:

- Năm năm một lần hội họp, mỗi người đều có một môn võ công mới lạ, mình đã biểu lộ võ công bằng hình thức câu cá, nay thử xem hắn biểu diễn bằng cách thả cá ra sao ? Lão bèn nhìn Bành Hàm mỉm cười gật đầu:

Vạn Bác Thư Sinh liền ngầm vận chân khí cong ngón tay phái búng ra xa một cái, mặt hồ chỗ cách mũi thuyền hơn một trượng, bị chỉ lực của Bành Hàm búng ra vang lên một tiếng "ùm" tạo thành một hang nước sâu chiều kính hơn một thước, nước bắn lên cao hàng trượng sau đó lão ta đẩy nhẹ tay trái ra, con cá rơi ngay vào giữa hang nước, quậy đuổi vài cái rồi mất dạng!

Cô Vân Đạo Trưởng vỗ tay lớn tiếng khen:

- Bành huynh luyện "Đạn chỉ thần công" đến mức đó, mà còn nói không có gì tài giỏi thực là dối lòng! Giờ đến lượt Cô Vân xin mời chư huynh thưởng thức vài đường kiếm chậm chạp của đệ.

Nói tới đây, Cô Vân Đạo trưởng vừa định đưa tay rút kiếm, thì vị lão già gày gò ngôi bên cạnh đã mỉm cười, dơ tay cản:

- Khoan ! Thần kiếm của Đạo trưởng hãy dành lại sau cùng để kết thúc buổi họp bạn đêm nay, Bạch mỗ bất tài xin cống hiến một nghề mọn tiểu xảo trước đã.

Nói xong lão già đưa tay nhặt hơn mười cái đầu cá ăn thừa bỏ trên bàn đứng dậy bước ra mũi thuyền, tay phải dang lên một cái, hơn mười chiếc đau cá hóa thảnh những đồm sáng bạc vọt thẳng lên trời! Tay trái thò vào lấy ra hai, ba mươi chiếc kim vàng sáng óng ánh,

míệng cất lên một hồi cười dài lanh lảnh như tuồng chuông ngân, thân hình vọt lên cao hơn ba trượng như một con thần long, bay lượn một vòng rồi nhẹ nhàng hạ xuống chồ cũ, trong tay đã thu về đủ sồ hơn mười chiếc đầu cá, mỗi chiếc đều có hai cây kim vàng dài ba tấc nhỏ như sợi tóc xuyên ngang dọc tréo chữ thập!

Động Đình Điếu Tẩu, Trường Bạch Tửu Đồ, Cô Vân Đạo Sĩ và Vạn Bác Thư Sinh chưa kịp vỗ tay tán thưởng thì trên chiếc thuyền câu nhỏ trôi theo phía sau bảy, tám trượng, đột nhiện có giọng nói sang sảng:

- Đấy là môn ám khí "Đoạt mệnh thần châm" và thủ pháp "Thiên long ngự phong" xin hỏi tôn giá có phải là "Nhân Tam Quốc Thủ Trại Hoa Đà" Bạch Nguyên Cường đại hiệp đó không?

Năm người trên chiếc thuyền lớn thấy có người nhận rõ được tên họ lai lịch của lão già trên phương diện công lực thì đều kinh ngạc chăm chú nhìn chiếc thuyền câu đang lao tới như tên bắn!

Đứng trước mũi thuyền, một lão già mặc áo đen tướng mạo thanh dật xuất trần, năm chòm râu đài phất phơ ngang bụng, lưng đeo một bao trường kiếm, đứng lái đằng sau thuyền, một cô gái độ mười bốn mười lăm tuổi đầu bịt khăn lụa xanh, mắt đen lay láy, dáng điệu rất xinh đẹp, thủ pháp bơi thuyền vừa vững vàng vừa lanh lẹ có vẻ rất lành nghề.

Trong loáng mắt, chiếc thuyền câu đã kề cận thuyền lớn, lão áo đen nhẹ nhàng nhảy lên mũi thuyền tươi cười vòng tay chào Bạch Nguyên Chương và nói:

- Tại hạ tên Cát Ngu Nhân, xin quý vi thứ lỗi đã làm rộn trong lúc Bạch đại hiệp đang cùng các quý hữu thưởng thức cảnh trăng thanh gió mát nơi hồ Động Đình này.

Bạch Nguyên Chương đã lăn lóc giang hồ lâu ngày, được biệt hiệu là "Nhân Tam Quốc Thủ" nên có con mắt nhận xét người rất giỏi lão thấy tướng mạo Cát Ngu Nhân có ẩn một vẻ anh khí, lẫm liệt uy nghi thì biết khách không phải người thường vội chắp tay vái dài đáp lễ ha hả cười mà rằng:

Trong bồn bể đều là bè bạn cả, xin Cát huynh thâu hồi bốn tiếng "khách không quen biết" Bạch Nguyên Chương cùng bốn vị bạn thân đây có ước định cứ năm lăm một lần họp mặt và trong khi họp mặt mỗi người đều biểu diễn các môn võ cũa của mình đã luyện được trong năm năm cách biệt vừa rồi, chút tài mọn tiểu xảo của đệ chỉ làm bẩn mắt Cất huynh, nhưng hãy còn một vị kiếm thuật cái thế là Cô Vân Đạo Trưởng vẫn chưa ra tay biểu diễn, Cát huynh đến vừa đúng lúc, nếu Cát huynh không chê tiệc rượu đã tàn, thì Bạch mỗ xin kính mời lão huynh vài chén rượu lạt!

Lão già áo đen cũng không khách sáo tươi cười chào mọi người rồi bước vào khoang ngồi.

Bạch Nguyên Chương cầm hồ rót rượu và giới thiệu từng người.

Sau khi cạn chén lão cảm ơn rồi nói:

Các vị đều là bậc cao nhân đệ nhất trong võ lâm hiện thời. Cát mỗ may mắn được tham dự thịnh hội, một là được thưởng thú các môn tuyệt nghệ thần công, hai là muốn nhân cơ hội này để bán được món hàng.

Mọi người nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán một món hàng thì đều ngạc nhiên không hiểu gì cả!

Cát Ngu Nhân từ từ cởi bao trường kiểm bên sườn để lên bàn rồi nói:

- Chúng ta đều là bạn bữu trong giới võ lâm cả, nếu món hành khác

thì không đáng nói, nay Cát mỗ tìm gặp các vị là muốn bán thanh bảo kiếm nay.

Năm vị giang hồ kỳ hiệp nghe Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm, cả mười con mắt đều nhìn vào trường kiếm!

Họ đều là danh gia võ học nên thoáng nhìn đã biết bao kiếm được chế bằng da trăn lâu năm, chuôi kiếm có gắn một viên ngọc bích ánh sáng lấp lánh chỉ nhìn cách trang sức bên ngoài cũng đủ rõ thanh kiếm không phải vật thường.

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm nhìn qua thanh trường kiếm rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân:

- Món hàng của Cát huynh e khó lòng bán được! Vì tuy là thanh kiếm báu, nhưng bốn chúng tôi đều học một nghề chuyên môn không có duyên với kiếm riêng Cô Vân đạo Trưởng là một kiếm thuật danh gia, nhưng đạo trưởng có thanh “Lưu vân kiếm” cũng đủ chém sắt chặt vàng, thổi đứt sợi tóc...

Cát Ngu Nhân không đợi Vạn Bát Thư Sinh dứt lời đã vuốt râu cười mà rằng:

Bành huynh hãy khoan từ chối việc mua bán này, tại sao chúng ta không xem hàng trước rồi sẽ nói chuyện mua bán sau?

Nói xong lão già cầm bao kiếm lên, tay phải khẽ nắm chuôi kiếm, một tiếng ngân dài như chuông kêu thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân loé sáng, ánh đèn trong khoang thuyền và ánh trăng ngoài cửa đều bị mờ đi trước kiếm quang!

Cô Viên Đạo Nhân thấy thanh kiếm trên tay Cát Ngu Nhân phát ra ánh sáng xanh như điện chớp, chói loà cả mắt thì lộ vẻ kinh hãi, nhìn kỹ còn thấy mấy viên ngọc bích gắn trên chuôi kiếm thì lão than dài nói:

- Có phải Cát huynh muốn đùa cợt chúng tôi chăng? Hiện nay trong đời thanh kiếm của Cát huynh đứng vào hàng thử hai trong số mấy thanh bảo kiếm, giá trị còn hơn thanh Lưu Vân kiềm của đệ nhiều lắm, sao Cát huynh đem bán cho được? Mà dù Cát huynh có muốn bán thiệt thì, trong số năm chúng tôi đây đều là những kẻ giang hồ phiêu bạt, ai là người có đủ hàng vạn lạng vàng để trả giá!

Cát Ngu Nhân tự nhìn thanh kiếm trên tay, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách mà rằng:

- Cô Vân Đạo trưởng thực là kẻ tri âm với thanh bảo kiếm của lão, đạo trưởng đã nói đúng giá trị của nó! Người trong võ lâm, ít khi tìm được một món binh khi vừa tay nên ai cũng yêu quý thanh kiếm cửa mình hơn sinh mạng dễ gì đem bán được! Vì vậy, Đạo trưởng tuy là vị kiếm thuật danh gia đương thời, nhưng nếu đạo trưởng có bỏ ra muôn lạng vàng để mua lão cũng không bán!

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm nghi Cát Ngu Nhân nói muốn bán bảo kiếm nay lại nói dù Cô Vân Đạo Trưởng có bỏ ra muôn lạng vàng để mua lão cũng không bán thì lấy làm lạ bèn nhíu mày hỏi:

- Cát huynh đã muốn bán kiếm, mà lại không chịu bán cho Cô Vân Đạo trưởng, không lẽ Cát huynh muốn chỉ định người mua kiếm hay sao?

Cát Ngu Nhân thoáng lộ vẻ buồn bã rồi gật đầu nói:

- Bành huynh đoán rất đúng, lão muốn cầu xin Bạch đại hiệp mua thanh kiếm này!

Nghe Cát Ngu Nhân nói vậy, Bạch Nguyên Chương vội vàng từ tạ:

- Thanh bảo kiếm này là một vật hiếm quý trên đời, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng hằng mơ tưởng! Nhưng Bạch Nguyên Chương là một kẻ hàn sĩ...

Không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết, Cát Ngu Nhân đã thở dài một tếng, long lanh ngấn lệ mà rằng:

- Nếu vì chuyện của lão, thì lão định ôm kiếm chịu chết, chứ không chịu rời bỏ một vật đã làm bạn với mình trên mười năm! Nhưng, lão có một người thân, bị mắc chứng bệnh lạ, chỉ có "Cửu chuyển phản hồn đan" cửa Bạch đại hiệp mới chữa được sống lại, vì vậy đêm nay may mắn được gặp Bạch đại hiệp, lão mới có ý định bán thanh bảo kiếm này, mà không đòi giá muôn lạng vàng, mà chỉ xin đổi lấy một viên "Cửu Chuyển phản hồn đơn" của đại hiệp có công dụng chữa được "người chết sống lại, xương trắng thành thịt" mà thôi!

Lúc bấy giờ Cô Vân đạo nhân, Vạn Bác Thư Sinh, Trường Bạch Tửu Đồ và Động Đình Điếu Tẩu mới biết Cát Ngu Nhân muốn đổi kiếm lấy linh đơn, nhưng họ biết "Cửu chuyển phản hồn đơn" của Bạch Nguyên Chương do chính ông ta hao tốn mấy mươi năm tâm lực, lìm kiếm các linh dược dị thảo khắp danh sơn đại xuyên trong thiên hạ, mà chỉ phối chế được có ba viên, nên ông ta quý bơn tính mạng! Kiếm là Thần kiếm ít thấy! Đơn là linh đơn hiếm có! Nên ai nấy đều lặg lẽ chờ xem vị Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương trả lời ra sao?

Nghe Cát Ngu Nhân nói xong, Bạch Nguyên Chương không chut nghĩ ngợi, thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, mở nút đổ ra một viên thuốc bọc xáp màu đỏ đưa cho Cát Ngu Nhân và nói:

- Viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" này, do Bạch mỗ ao phí tâm lực nửa đời người mà chỉ luyện được có ba viên, tuy công dụng cứu được người chết sống lại, nhất là, trong đó có vài vị linh dược chỉ có thể gặp may chứ không thể tìm được nên sau này không sao luyện thềm được nữa, kể ra cũng tạm gọi là trân quý, nhưng so sánh sao

được với thanh thần kiếm hiện của Cát huynh! Cát huynh dám vì quý hữu xả kiếm cầu đơn, thì Bạch mỗ cũng vui lòng giúp người kính tặng linh đơn, vậy xin Cát huynh thu hồi thần kiểm! Cặp mắt của Cát Ngu Nhân chợt ánh lên một tia thần quang khác lạ, chăm chú nhìn Bạch Nguyên Chương một lúc lâu rồi lắc đầu than:

- Bạch đại hiệp thật đáng với danh hiệu "Nhân Tâm quốc thủ", nhưng tinh Cát mỗ xưa nay vẫn bướng bỉnh không muốn chịu ơn ai, nếu dại hiệp không chịu thu kiếm, thì Cát mỗ mặt mũi nào dám nhận linh đơn!

Bạch Nguyên Chương có ý tặng linh đơn nên không chịu nhận kiếm hai người đun đẩy một lúc lâu. Sau Cát Ngu Nhân buộc lòng phải đón nhận viên "Cửu chuyển phản hồn đan" với vẻ mặt buồn bã và nói:

- Vì cứu mạng cho một người bạn thân nên lão phải thu nhận linh đơn:

Bạch đại hiệp đã cố tình không nhận thanh kiếm, mà Cát mỗ đã trót nói đổi thanh kiếm lấy linh đơn, nên không dám lưu dụng thần kiếm nữa, vậy chỉ có cách ném xuống đáy hồ Động Đình để lưu cho danh sơn thắng thủy một giai thoại vậy! Nói xong, ông ta khẽ vung tay phải một cái, thanh thần kiếm hóa thành một đạo cầu vồng chói lọi, xuyên cửa sổ lao thẳng xuống hồ!

Bạch Nguyên Chương không ngờ Cát Ngu Nhân lại khảng khái như vậy!

Bọn Cô Vân Đạo trưởng, Vạn Bác Thư Sinh... cũng đều lắc đầu than tiếc!

Nhưng thanh trường kiếm hóa thành đạo cầu vồng xuyên qua cửa sổ chưa xuống đến mặt nước, thì đột nhiên có một luồng bạch quang

bốc lên, thanh kiếm Lại quay đầu bay trở về! Thì ra Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân lại tung sợi chỉ trắng ra cuốn lấy chuôi kiếm kéo về rồi tươi cười nói với Cát Ngu Nhân:

- Cát huynh làm như vậy rất sai lầm, vì thanh kiếm này nằm dưới đáy hồ thì thế nào lũ tà ma quỷ quái khắp tam sơn ngũ nhạc cũng kéo đến dòm ngó, quấy rối khu Động Đình quân sơn làm hại lão chài này mất hết cả thú quăng lưới thả câu. Tới đây lão quay sang nói với Bạch Nguyên Chương:

- Mà Bạch huynh cũng quá gàn dở câu nệ, thanh thần kiếm này cố nhiên đủ đề phòng thân chống địch trừ tà diệt ma, nhưng viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" của Bạch huynh có công dụng cứu được người chết sống lại. Đem linh đơn đổi thần kiếm, không bên nào thua thiệt, thực là một cuộc đổi chác rất công bình! Hơn nữa vì tấm chân thành cửa Cát huynh, lão chài này xin thay Bạch huynh thu nhận vậy!

Bạch Nguyên Chương không sao từ chối được nữa đành để cho Vân Lão Ngư Nhân đeo thanh bảo kiếm vào sườn.

Sau khi đeo thanh kiếm vào sườn cho Bạch Nguyên Chương Vân Lão Ngư Nhân tươi cười quay ra nói với Cô Vân Đạo trưởng:

- Vừa rồi đạo trưởng nói thanh kiến này trong đời được liệt danh vào đệ nhị, vậy tên kiếm là gì? Thanh kiếm nào được liệt vào hàng đệ nhất? Thiên hạ gồm có mấy cây danh kiếm? "Thanh Lưu vân kiếm" của đạo trưởng có tên trong các danh kiếm không và được liệt danh thứ mấy, xin đạo trưởng cho đệ được thưởng thức ý kiến vàng ngọc!

Cô Vân Đạo Trưởng đưa rnắt nhìn Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm rồi mỉm cười nói:

Vân huynh bắt đệ luận kiếm trước mặt vị "Vạn Bác Thư Sinh" này, thì thực chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ! Vậy nếu có chỗ nào đệ

nói xai, xin Bành huynh chỉ dẫn cho!

Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm cất tiếng cười khanh khách và nói:

- Đạo trưởng chở nên tâng bốc Bành mỗ quá như vậy, bàn luận về danh kiếm võ lâm, thì đạo trưởng là kiếm thuật danh gia, tự nhiên phải hiểu rõ hơn vậy Bành mỗ xin lắng tay nghe lời cao luận của đạo trưởng.

Cô Vân Đạo trưởng khẽ mỉm cười hỏi Cát Ngu Nhân:

- Thanh kiếm của Cát huynh, có phải tên là :

“Lục Ngọc Thanh Mang” đã vắng bóng trên giang hồ sáu, bảy mươi năm nay không?

Cát Ngu Nhân gật đầu cười đáp:

- Đạo trưởng quả thực kiến thức uyên bác, thanh kiếm này vào tay đệ, tuy chỉ bơn mười năm nhưng chưa đem ra sử dụng lần nào và trước đó, đệ đã được trong một ngôi cổ mộ tính ra đại khái cũng có máy chục năm chưa xuất hiện trần thế!

Cô Vận đạo Trưởng tự rót một chén rượu rồi mỉm cười kể!

- Thời xưa Trung quốc tuy có nhiều danh kiếm nhưng phần nhiều đều là vật chôn theo các bực đế vương! Sau một trăm hai trăm nam lăng tẩm, mồ mả di dời, có thanh lại được xuất hiện nhân gian, cũng có thanh do đó mà mai một, chỉ lưu lại đời sau một truyền thuyết mà thôi!

- Cát Ngu Nhân mỉm cười nâng chén, Cô ân cũng nâng chén hớp một ngụm rồi tiếp tục kể:

- Những việc lâu quá thì không kể còn khoảng một trăm năm gần đây những thanh kiếm xuất hiện trong tay các nhân vật võ lâm sắc bén có thể chặt sắt chém đá và xứng đáng mang danh là “bảo kiếm” “than vật” thì chỉ có năm thanh mà thôi!

Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Nhân Ngư nghe kể chuyện rất thích thú, nên lão lớn tiếng cười khanh khách nói:

Trăng thanh gió mát, chơi hồ luận kiếm mấy khi có được những đêm vui như thế này? Lão xin kính mời đạo trưởng một chung rượu ngon để nhắp giọng và xin lắng tai nghe đạo trưởng bàn luận về năm cây danh kiếm trong đời!

Cô Vân Đạo trưởng đưa tay rút thanh đoản kiếm gài bên mình, kiếm vừa ra khỏi vỏ đã phát ra ánh sáng bạc chói lòa làm lạnh da thịt mấy người ngồi chung quanh rồi nói:

- Thanh Lưu Vân kiếm của đệ cũng là một trang số năm thanh kiếm đó nhưng căn cứ theo hỏa hầu (mức tôi luyện kỹ), sự sắc bén thì chỉ được liệt đứng vào hàng thứ năm thôi!

Cát Ngu Nllân đón thanh "Lưu Vân kiếm" nhìn sơ qua thấy quả có hơn kém thanh "Lục Ngọc Thanh Mang" kiếm của mình đã dùng để đổi lấy viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" của Bạch Nguyên Chương thì biết Cô Vân Đạo trưởng đã nói thực chớ không phải khiêm tốn bèn giao trả thanh kiếm và mỉm cười hỏi:

- Thanh "Tử nghệ kiếm" của Tuệ Giác Thần Ni tại đỉnh Lưu Vân trên núi Kỳ Liên cũng là một tiên cổ thần vật chẳng hay có được liệt danh trong số năm thanh kiếm đạo trưởng nói tới không?

Cô Vân Đạo Trưởng tra kiếm vào bao rồi đáp:

- Hai thanh :

"Tử nghệ", "Lưu Vân" nguyên là một cặp kiếm thư hùng do hai vợ chồng người thợ rèn nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Nhưng trước khi vào lò, thanh "Tử nghê kiếm" được tẩm bốn giọt tâm huyết của vợ người thợ rèn, vì vậy kiếm quang mới có màu đỏ tía, tầm sắc bén cũng hơn thanh "Lưu Vân kiếm" do đó được xếp hàng thứ tư.

Trường Bạch Tửu Đồ ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi hỏi:
- Kiếm quang của ba thanh "Tử Nghệ", "Lưu Vân" và "Lục Ngọc Thanh Mang" chia ra ba màu:
Đỏ tía, trắng bạc và xanh biếc nếu hai thanh kiếm đệ nhất và đệ tam còn lại, lại có màu sắc khác nữa thì thật là giai thoại trong võ lâm!
Cô Vân Đạo trưởng tươi cười đáp:
- Việc thiên hạ luôn luôn có sự ngẫu hợp như vậy đó. Quả thực hai thanh còn lại đều cồ kiếm quang khác nhau một màu lam và một màu đỏ.
Mọi người có mặt đều là đanh thủ đệ nhất trong võ lâm hiện thời nên càng nghe càng thích thú. Trại hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn hỏi:
- Xin đạo trưởng cho biết thanh kiếm màu đỏ liệt danh đệ nhất hay thanh kiếm màu lam đệ nhất? Hiện thời hai thanh kiếm đó thuộc về tay người nào?
Cô Vân Đạo Trưởng đáp:
Thanh Lam kiếm xếp hàng thứ ba, những là một thanh kiếm độc hại nhất trong số năm thanh bảo kiếm?
Nói tới đây, sắc mặt đạo trưởng có vẻ trang trọng và quay lại hỏi Vạn Bác Thư Sinh?
Bành huynh là người hiểu nhiều biết rộng chắc biết rõ "Vực ngoại tam hung" nhân vật tà đạo chủ não trong giang hồ hiện thời chứ?
Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm lớn tiếng cả cười đáp:
- Tiếng tăm lừng lẫy của ba tên ma đầu dó, ở đây ai mà không biết, và ai mà không biết, ai mà không nghe danh Nam Hoang Hạt Đạo (lão đạo mù ở Nam Hoang) Đông Hải Kiêu Bà (bà chim cú ở Đông Hải) và Ngọc Chỉ Lình Hà Tiêu Dao Tử với hành tung bí mật, ẩn biện

vô thường!

Cô Vân Đạo Trưởng gật đầu nói:

- Kiếm quang của Lam kiếm nguyên mầu xanh, sau khi về tay Đông Hai Kiêu Bà, bà ta đem tới luyện thêm ba năm trong bản chất tuyệt độc, nên kiếm quang đổi thành màu lam sẫm, và bà ta tự đặt tên là "Thiên Lam độc kiếm" không những thanh kiếm cỏ tầm sắc bén chặt đá chém sắt mà còn mang chất độc vô cùng, chỉ hơi trầy da thấy màu là cấm khẩu chết ngay; sau này, các vị hành đạo giang hồ, nếu gặp thanh kiếm có kiếm quang màu lam sẫm thì cần phải đặct biệt lưu ý!

Cát Ngu Nhân lắng tai ngồi nghe, thần sắc vẫn như thường; nhưng bọn Động Đình Điếu Tẩu, vì từ lâu đã biết tiếng "Vực ngoại tam hung" là ba tên ma đầu có võ công tuyệt cao, nay lại nghe nói cây "Thiên Lam độc kiếm" ở trong tay Đông Hải Kiêu Bà, thì ai nấy đều cảm thấy hơi e ngại cho sự nghiệp hành đạo của các tay giang hồ nghĩa hiệp!

Cô Vân Đạo trưởng nâng chén uống cạn rồi kể tiếp:

- Bây giờ xin nói đến thanh kiếm sau cùng cũng là thanh kiếm tốt nhất. Thanh kiếm này ở trong tay một nhân vật đặc thủ trong võ lâm là "Bạch Y Đà Ông" Ông Vụ Viễn, người này, không chính không tà, tính khí rất lạnh lùng kiêu ngạo!

Trường Bạch Tửu Đồ nhướng mày hỏi:

- Thanh kiếm trông cũ kỹ được Ông Đà Tử đeo luôn bên mình đó mà là một danh kiếm đệ nhất võ lâm à?

Cô Vân Đạo Nhân gật đầu cười đáp:

- Thanh kiếm đó, đường sống từ mũi đến chuôi có một sọc đỏ như chiếc cầu vồng, bên ngoài trông chẳng có gì khác lạ nhưng tầm bén

thì đứng đầu trong số năm thanh bảo kiếm hiện thời.
Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm ngồi lắng nghe một lúc lâu roi chợt cất tiếng cười và nói:
- Đạo trưởng là kiếm thuật danh gia đương nhiên lời bàn luận về danh kiếm võ lâm rất cao minh nhưng, Bành mỗ cũng còn một điểm muốn bổ sung.
Cô Vân Đạo trưởng tươi cười nói:
- Đệ đã có nói trước là việc gì Bành huynh cũng hiểu biết rộng rãi, vậy đệ xin kính cẩn nghe lời chỉ giáo của lão huynh!
Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm nói:
- Đạo trưởng luận bàn về giá trị và liệt danh thứ hạng của năm thanh bảo kiếm trong võ lâm hiện thời rất xác đáng nhưng, đạo trưởng cũng nên biết một thanh bảo kiếm khác còn gia trị hơn năm thanh kiếm tày nữa!
Cô Vân Đạo trưởng ngạc nhiên lắc đầu, Cát Ngu Nhân cũng đưa tay nâng chén và chăm chú nghe Bành Hàm kể tiếp.
Vạn Bác Thư Sinh có vẻ đắc ý nói:
- Giá trị và công dụng của thanh kiếm này, ngoài Bành mỗ ra dám nói trong võ lâm rất ít người biết, đây là một thanh trường kiếm thông thường không chặt đứt sắt mà cũng không chém bể đá!
Cát Ngu Nhân từ từ đặt chén xuống rồi tươi cười hỏi Bành Hàm:
- Giá trị của một thanh trường kiếm bình thường mà lại hơn được năm thanh kiếm thuộc loại tiên binh thần vật, thì thực là một sự quái lạ kể ít thấy, xin Bàng huynh mau mau tiếp cho bọn lão được thưởng thức.
Bọn Động Đình Điếu Tẩu và Cô Vân Đạo trưởng ai nấy cũng động lòng hiếu kỳ nên họ đều giục Bành Hàm kể tiếp.

Nhưng sự lạ bất thình lình đã xảy ra số là đang lúc Vạn Bác Thư Sinh lộ vẻ đắc ý mỉm cười sắp kể câu chuyện bí mật về giá trị và công dụng của thanh trường kiếm bình Thường, thì đột nhiên lão ta bị nghẹn họng một tiếng, không thốt được một lời nào nữa!
Cát Ngu Nhân ngồi gần hơn hết, thấy vậy, bèn đưa tay thăm mạch của Bành Hàm rồi biến sắc nhảy vụt qua mũi thuyền nhìn dáo dác chung quanh; nhưng, ngoài chiếc thuyền câu của ông ta, mặt hồ vẫn phẳng lặng mênh mông không một chút gì khác lạ!
Khi quay vào khoang thấy Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cũng đang chẩn mạch cho Vạn Bác Thư Sinh, Cát Ngu Nhân bèn cau mày hỏi:
- Bạch đại hiệp có phải Bành huynh bị kẻ lạ dùng thủ pháp “Cách không điểm huyệt” điểm trúng không?
Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp:
- Không những thủ pháp “Cách không điểm huyệt” của người nào đó rất cao minh đã không làm hại tính mạng, mà còn khiến người khác không sao giải cứu nổi, phải đợi sau một giờ mới tự động giải huyệt và nói lại được! Cát huynh có thấy động tĩnh gì bên ngoài không?
Cát Ngu Nhân lắc đầu đáp:
- Bốn bề vắng lặng, mặt nước mênh mông, thân thủ người đó rất cao siêu, lão đã nhảy theo ra mau như vậy mà vẫn không tìm thấy dấu vết gì khả nghi nhưng, hình như người ấy không có ác ý:
hay là vì câu chuyện bí mật mà Bành huynh được biết có quan hệ lớn lao chăng ? Vậy sau khi giải huyệt được, phiền chư vị khuyên Bành huynh nên thận trọng lời nói, hiện giờ tại hạ xin cáo biệt, non nước còn dài chúng ta sẽ còn nhiều dịp gặp nhau.
Mọi người thấy Cát Ngu Nhân cáo từ, nhưng vì ai nấy đều quan tâm

về việc Bành Hàm bị đột nhiên mất tiếng, nên chỉ cáo biệt sơ qua và cử Bạch Nguyên Chương thay mặt đưa tiễn ra mũi thuyền.

Quả nhiên một giờ sau Bành Hàm lại tự động nói được nhưng câu chuyện bí mật về thanh trường kiếm cũng từ đó được loan truyền dần dần khắp nẻo giang hồ.

Một năm...hai năm... ba năm,... bốn năm..., lại sắp sửa đến kỳ họp bạn năm năm một lần của mấy vị võ lâm kỳ hiệp, và đột nhiên...

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 02
NHỮNG SỰ LẠ TRONG DÃY HOÀI NGỌC SƠN

Bóng tịch dương nhuộm hồng cây cối, ngọn thu phong nhẹ thổi hiu hiu, cảnh sắc trời thu đầy mỹ lệ nhưng cũng đầy vẻ thê lương!
Đột nhiên tiếng vó ngựa phá tan cảnh u tịch của núi rừng, trong dãy rừng thưa thấp thoáng bóng con ngựa trắng đang sải bước chạy ra. Trên lưng ngựa một thư sinh áo xanh khí vũ hiên ngang tuổi độ trên dưới hai mươi lưng đeo trường kiếm, lại càng nổi bật vẻ anh tuấn hào hoa!
Thư sinh gò cương, phóng mắt ngắm llh n cảnh vật chung quanh, miệng khẽ ngâm nga, từ từ vòng qua một ngọn núi cao, chợt thấy trước mặt một ngọn thác nhỏ đang phun nước rào rào. Cạnh thác, một sơn dân gánh đôi thùng gỗ đang đứng hứng nước.
Thư sinh thấy hơi khát chàng vừa mỉm cười xuống ngựa thì sơn dân nọ đã đưa cho chàng một bầu nước trong rồi tươi cười mời:
- Qúy khách đi đường khát nước, xin cứ tự tiện dùng!
Thư sinh cảm ơn đón nhận, vừa đưa lên gần rniệng định uống, chợt nghe con bạch mã đứng phía sau cất lên một tiếnghí dài!
Thư sinh biết con ngựa khát nước dòi uống chàng bèn quay lại đưa bầu nước cho con ái mã nên không chú ý đến sắc mặt biến đổi của gã sơn dân!
Con bạch mã mời hớp được vài ngụm, chàng Thư Sinh đã cảm thảy có một luồng gió lạ đang bổ mạnh xuống đầu!
Chuyện xảy ra quá đột ngột nên Thư Sinh vội quay mình mấy vòng

nhảy sang bên phải năm thước, tránh khỏi luồng gió lạ; trong lúc lẩn tránh, sợ ái mã bi thương, nên chàng liệng bỏ chiếc bầu gỗ, sẽ vận chân lực, thuận thế đẩy nhẹ con ngựa sang bên trái mấy bước.
Thì ra người đánh trộm Chàng thư sinh là gã sơn dân nọ. Thấy đánh không trúng, gã cũng không đuổi theo, hắn đứng yên chỗ cầm ngang chiếc đòn gánh, gờm gờm nhìn chàng thư sinh nói:
- Mi thực may mắn nên mi được chết thay!
Nghe nói thư sinh giựt mình vội đưa mắt nhìn, thấy con bạch mã yêu quí, tuy đã được chàng khẽ dùng chưởng lực đẩy luii nửa bước, không bi đối phương đánh trúng, nhưng hiện giờ đã gục chết dưới đất, miệng chảy toàn máu đen, rõ ràng bầu nước có pha chất thuốc độc rất mạnh!
Chàng tức giận, xếch cặp mắt nảy lửa nhìn gã sơn dân hỏi:
- Ta với ngươi không quen biết, không thù oán, tại sao người nỡ hạ độc thủ với Phó Thiên Lân nây như vậy?
Gã sơn dân cất tiếng cười đanh ác, vứt bỏ cây đòn gánh rút trên lưng xuống một chiếc kim luân (bánh xe) tám cạnh có chuôi dài độ một thước dơ ra trước mặt rồi hỏi:
- À thì ra ngươi là Phó Thiên Lân, vậy ngươi có nhận ra món binh khí này của ta không?
Phó Thiên Lân thấy ngay tên họ của mình đối phương cũng không biết rõ, mà tại sao y lại tìm cách làm hại chàng, bèn nhớ lại từ lúc khởi hành xuống núi đến giờ giữa đường chàng cũng đã gặp mấy trường hợp tương tự nên chàng biết câu chuyện xảy ra không phải ngẫu nhiên, bèn cố dằn lửa giận lớn tiếng đáp:
- Ta có thể biết đại khái mi là "Độc Thủ Kim Luân". Trần Bích, một tên cự đạo nổi danh ở vùng Triết Tây! Ta hỏi thêm mi một câu, giữa ta với mi không có thù oán gì, vậy mi hạ độc ta để làm gì ?
Độc Thủ Kim Luân Trần Bích xoay một vòng chiếc kim luân tám cạnh, trừng mắt nhìn Phó Thiên Lân rồi lạnh lùng hỏi:
- Bản thân mi vô tội! Những ai bào mi mang bên mình một vật báu vô giá mà mọi người trong võ lâm ai cũng phải cúi dâu kinh phục!
Nghe nói, Phó Thiên Lân lại càng ngạc nhiên cau mày hỏi:
- Phó Thiên Lân chỉ có một bộ quần áo rách và một thanh kiếm rỉ tùy thân chứ làm gì có võ lâm dị bảo?
Độc Thủ Kim Luân Trần Bích cất tiếng cười ngặt nghẽo, rồi nói:
- Phó Thiên Lân, mi đừng hòng lấy vải thưa che mắt thánh! Ta hỏi mi đeo vật gì đằng sau lưng đó?
Nghe hỏi, Phó Thiên Lân ngạc nhiên quài tay rút thanh kiếm, nhưng kiếm rút khỏi vỏ không thấy kiếm quang sáng chói và cũng không có

tiếng ngân trong trẻo như những thanh thần kiếm khác, dưới con mắt nhà nghề, chỉ nhìn thoáng qua cũng biết đó là một thanh trường kiếm bằng thép xanh rất tầm thường.
Phó Thiên Lân rút kiếm cầm tay, búng vào thân kiếm một cái rồi lớn tiếng ngạo nghễ đáp:
- Bốn chữ Độc Thủ Kim Luân, cũng có chút tiếng tăm tại vùng sao hôm nay lại lầm lẫn như vậy? Thanh kiếm thép này của Phó mỗ, tuy không sắc bén chặt sắt chém đá, nhưng cũng có thè chặt đứt được chiếc đầu sọ lớn của tôn giá! Giang hồ đã có câu nói:
"Giết người đền mạng thiếu nợ trả tiền!". Mi vô cớ giết hại con ngựa yêu quý của ta ít nhất cũng phải để lại một bộ phận trong tứ chi để thường lại! Trần dương gia tự suy nghĩ đi, muốn để lại một cánh tay phải hoặc một ống chân cũng được!
Độc Thủ Kim Luân thấy thanh trường kiếm trong tay Phó Thiên Làn, dưới ánh nắng chiều chỉ phát ra một luồng thanh quang lờ mờ, nhưng chỗ gần chuôi kiếm độ bốn năm tấc có một vết đỏ thẫm, y bèn cất tiếng cười sằng sặc một hồi rồi nói:
- Với môn "Hồng sa độc thủ" và chiếc Kim luân tám cạnh này Trần Bích đã xưng hùng lâu năm trong vùng Triết Tây mà chưa thấy một tên tiểu bối nào cuồng vọng như mi! Nếu mi có bản lãnh thì cứ việc chặt đầu Trrấn Bích còn không thì mau quỳ xuống dâng nộp cho Trần mỗ thanh trường kiếm. Mỗ sẽ tha chết cho!
Phó Thiên Lân thấy mình đã nói ra thanh kiếm cầm trong tay chỉ bằng thứ thép thường mà sắc mặt Trần Bích lại lộ vẻ mừng, thì lại càng ngạc nhiên không hiểu gì cả, nhưng, lúc này không phải là lúc nghĩ ngợi sâu xa nên chàng bèn xếch ngược cặp chân mày rồi sang sảng đáp:
- Trần đương gia nói như vậy mới đúng bản sác của một kẻ giang hô, Phó mỗ sẽ dùng thanh kiếrn tầm thường nà với mấy thế thủ kiếm của sư môn để trả thù cho con ngựa yêu quí.
Dứt lời chàng bèn ngang nhiên không coi tên cự khấu Triết Tây ra gì, múa kiếm, đạp cung trung, dùng một thế "Lãng Tống Xuân Yên" đâm thẳng vào yết hầu Trần Bích.
(Mất trang!....) ...làm trục xoay mình mấy vòng, nhẹ nhàng nhảy ra xa tám thước! Tuy vây y vẫn khong chịu để đối phương chiếm ưu thế nê khi gót chân vừa chạm đất, thân hình y lập tức quay lại với thế cũ, chiếc Kim luân bát giác trên tay phải đập mạnh xuống huyệt "Bách hội" nơi đỉnh đầu Phó Thiên Lân, tay trái vận " Hồng Xa Chưởng" đánh ra một luồng gió mạnh, cản đường lui bên trái của đối phương.
Phó Thiên Lân tự cao, gan lì nên chàng vẫn đứng vững như ngọn núi

đợi các cạnh chiếc Kim luân của đối phương bổ xuống gần tới đỉnh đầu rồi mới sẽ lách mình-chiếc Kim Luân trượt qua mang tai vèo một cái rất nguy hiểm-tay phải vung trường kiếm lên đè mạnh ghìm chiếc Kim Luân xuống, tay trái cũng vận chân lực đẩy ra một chưởng, miệng nói:
Uy lực của Bát giác kim luân chỉ có thế thôi ư ! Phó mỗ muốn thử xem "Hồng Sa Chưởng" oai chấn Triết Tây của Trần đương gia như thế nào!
Độc Thủ kim Luân cất tiếng cười ngạo nghễ rồi gia tăng nội lực đến mười thành, hai luồng chưởng phong chạm nhau gây thành một tiếng nổ "Bùng" rất lớn, đôi bên đều đứng không vững phải lui về phía sau hai bước!
Phó Thiên Lân đã thử biết nội lực của tên cự khấu Triết Tây cũng không hơn nổi mình, chàng bèn ngửa mặt hú lên một tiếng dài, múa thanh trường kiếm loang loáng; hai thế kiếm "Bàn căn thác tiết" và "Phong bài Dương Chi" được chàng xử dụng tấn công liên tiếp, gây thành luồng kiếm phong vù vù dồn Độc Thủ Kim Luân phải nhảy nhót lẩn tránh vả lùi mãi về phía sau!
Lúc lấy giờ Trần Bích mới cả sợ, y phải Tạm thời dẹp bỏ ý niệm đoạt kiếm, đem hết công lực toàn thân vận dụng vào chiếc kim luân bác giác múa, gạt, đánh, đỡ thôi ngưng.
Nhưng kiếm pháp của Phó Thiên Lân rất thần diệu, dù Độc Thủ Kim Luân đã cố sức vận dụng hết bình sinh sở học vậy mà sau hai chục hiệp lại vẫn bị chàng dồn vào trong vòng kiếm ảnh!
Một kẻ lăn lóc giang hồ, vào sinh ra tử, muốn giữ vững oai vọng, ít gặp thất bại thì ngoài trừ võ công ra điều tối khản yếu là phải "biết người, biết ta" nên sau một lúc giao đấu, Trần Bích thấy Phó Thiên Lân, về mặt chân lực so với mình tuy khó phân hơn kém, nhưngg về kiếm thuật thì đối phương rất tinh diệu, chiếc Kim luân bát giác của mình không sao địch nổi!
Đã nhận rỏ thế định, Trần Bích lập tức dồn sức lực vào chiếc kim luân liều mạng tấn công ba thế liên hoàn, mở rộng kiếm ảnh đối phương, rồi nhảy lùi một , cong ngó tay đưa lên môi thổi mấy cái "hoét, hoét" bổng dọi!
Mấy tiếng còi miệng vừa dứt, lập tức hai bên sườn núi cũng có tiếng còi miệng đáp lại.
Thấy vậy, Phó Thiên Lân cũng giật mình, thu kiếm đứng yên, chú ý xem đối phương có bang thủ (người giúp) nào đến tiếp tay ?
Bóng người bên trái xuất hiện trước là một người gầy nhỏ mặc áo đen, tay cầm ngang cây "Tam tài đoạt"-loại binh khí ngoại môn-từ

sườn núi nhảy lên cao hơn ba trượng dùng thân pháp “Nhạn lạc bình sa” nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt; đồng thời, bóng người bên phải cũng vừa nhảy tới là một gã cao lớn, đầu beo, mắt ốc nhồi, tay cầm thanh cương đao sáng loáng.
Độc Thủ Kim Luân dơ tay trái khẽ vẫy hai người tới gần rồi chau mày nói:
- “Con mồi” dữ tợn lắm! Nhị đệ, và tam đệ hãy vây chặt lấy nó rồi sẽ tính sau.
Đạo quang chớp loè, gã áo đen gầy nhỏ đã nhẹ nhàng nhảy lại đứng đối diện với Độc Thủ Kim Luân; ba tên đứng thành hình chữ “phẩm” vây Phó Thiên Lân vào giữa.
Phó Thiên Lân tự biết võ công bị kém khuyết. Tuy gặp được minh sư, nhưng minh sư lại chết sớm, nếu pho “Lục lục thiên cương kiếm pháp” diệu tuyệt đương thời vẫn chưa học hết; đối phó với một mình Trần Bích thì thừa sức, nhưng nếu ba tên đều tân công thì chàng sẽ bị thua sút ngay.
Nhìn tinh hình trước mắt, bắt buộc phải liều, chàng liền hoành kiếm ngang bụng cất tiếng cười ngạo nghễ hỏi:
Phó mỗ được Triết Tây Tam sát quá yêu nên hôm nay các vị mới tề tựu tới Hoài ngọc sơn để chỉ giáo ra tay. Vậy xin cho biết từng vị một ra tay chỉ giáo hay tất cả ba vị cùng ra tay một lượt?
Gã áo đen gầy nhỏ xủ dụng “Tam tài đoạt” tên gọi Lý Hóa, ngoại hiệu “cáo đen”; Đại hán đầu beo mắt ốc nhồi xử dụng cương đao tên gọi Đồng Cương ngoại hiệu “cánh tay sắt” hai tên này đều là bọn cường đồ lục lâm hung ác vô chừng, cùng vởi “Độc thủ kim luân” Trần Bich hợp xưng là Triết Tây tam sát!
Trong tam sát, Lý Hóa là tên độc ác gian xảo nhất nên khi nghe Phó Thiên Lân nói xong y bèn sa sầm nét mặt cười lạt đáp:
- Xưa nay Triết Triết Tây Tam sát, không khì nào đã ra tay mà lại về không, mi khôn hồn thì mau dâng nộp thanh “Thiết kiếm chu ngân” (kiếm sắt có vết son đỏ) chúng ta sẽ để cho chết toàn thây, bằng không thì xác mi sẽ bị chặt làm một trăm mảnh dưới lưỡi cương đao, thần đoạt và kim luân của ba anh em chúng ta! Còn chuyện Đơn đả độc đấu là quái gì? Cậy đứng hiếp yếu là cái khỉ khô gì ? Xưa nay Lý hóa này không bao giờ thèm câu chấp những tiểu tiết đó:
Giang bồ tranh hơn thua ai mạnh sẽ thắng, kẻ nào còn sống ra khỏi dãy Quan Hoài Ngọc Sơn, kẻ đó được kể là anh hùng hảo hán.
Tiếng “Hán” vừa dứt, tên này đã lao mình vào lẹ như một luồng khói đen, cây “Tam tài đoạt” phát ra tiếng gió vù vù, nhằm đầu vai Phó Thiên Lân bổ mạnh xuống!

Phó Thiên Lân nghe Lý Hóa trả lời như vậy thì tức giận hầm hầm, cặp chân mày xếch ngược, hai mắt tia ra hai luồng thần quang như điện; chàng lập tâm nhất định phải trừ bỏ tên cuồng khấu vô sỉ này trước.
Vì biết rõ cây "Tam tài đoạt" là một loại binh khí chuyên tước kiếm và giựt kiếm, nên chàng vung kiếm dùng một thế "khiêu liêm nghinh nguyệt" (vén rèm đón trăng) đưa lên đón đỡ, một mặt vận chân lực tụ vào tả chưởng, đợi khi kiếm, đoạt sắp chạm nhau, sẽ bất thình lình biến sang thế kiếm "Trầm Chân phân tâm" trong pho "Lục lục thiên cương kiếm pháp" tuyệt học, đồng thời, đẩy thêm một ngọn "Thiên Tinh chưởng lực" là có thể kết liễu tính mạng tên "cáo đen" Lý Hoá này!
Danh gia đối thủ, động tác đều nhanh như điện chớp, trong lúc kiếm, đoạt sắp sửa chạm nhau và tính mạng "Cáo đen" Lý Hóa sắp lâm nguy thì đột nhiên Độc Thủ Kim Luân Trần Bích lớn tiếng gọi:
- Nhị đệ, mau ngừng tay rút lui, em nghe xem có phải tiếng "Tử Địch Thanh Loa" đó không? Hình như bốn tiếng "Tử Địch Thanh Loa" có oai lực rất lớn, nên Lý Hóa vội vàng cố sức thủ thế tung mình nhảy lui. Trong lúc nhảy lui, y lắng tai nghe, quả nhiên xa xa có tiếg vó ngựa hòa lẫn tiếng sáo véo von.
Sau khi Triết Tây Tam sát nghe tiếng vó ngựa và tiếng sáo thì chúng đều lộ vẻ kinh hãi, đầu tiên là Lý Hóa, hắn kêu lên:
- Đại ca; tam đệ, mau mau rút lui kẻo không kịp ! Đúng là "Tử Địch Thanh Loa" sắp tới đây!
Nghe nói, "Độc Thủ Kim Luân" Trần Bích và "Thiết Tý" Đồng Cương đều thu thế, tung mình dùng thuật khinh công chạy trốn vào trong giải rừng cây biệt dạng, không kịp nói một tiếng nào với Phó Thiên Lân!
Phó Thiên Lân ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, chàng từ từ tra kiếm vào bao và thầm nghĩ:
"Không biết "Tử Địch Thanh Loa" là một vị có tài kinh thiên động địa ra sao, mà bọn "Triết Tây tam sát" hung dữ vô sỉ phải sợ hãi như vậy?".
Vừa lúc đó, phía trước có một con lừa xanh (thanh loa) đang sải bước phi tới, ngồi trên lưng lừa là chàng bạch y tú sĩ.
Con Thanh loa tuy không cao lớn, nhưng bước đi thần tốc tuyệt luân, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt, chàng bạch y tú sĩ ngồi trên lưng thanh loa hơi có vẻ kinh lạ khi thấy xác chết con ngựa nằm dưới đất, chàng bèn khẽ gò cương lập tức con thanh loa đứng sững lại, cất cao cổ hí vang!
Phó Thiên Lân nhìn chàng bạch y tú sĩ với vẻ mặt sững sờ vì chàng

thấy người đã làm “Triết Tây Tam sát” phải sợ hãi trốn chạy, vang lừng tiếng tăm trên giang hồ với biệt hiệu “Tử Địch Thanh Loa” chỉ là một chàng độ mười tám mười chín tuổi-còn trẻ hơn mình nữamát phượng mày tằm, môi đỏ như son, tướng mạo rất anh tuấn, tay trái cầm một cây sáo ngắn bằng trúc tía.
Bạch Y Tú Sĩ thấy Phó Thiên Lân chăm chú nhìn mình, vội vàng nhảy xuống mỉm cười hỏi:
- Xia đại huynh cho biết tôn tính đại danh? Hình như con ngựa của đại huynh bị trúng độc chết, chắc ở đây vừa có sự gì xẩy ra?
Khi nghe đối phương hỏi tên họ, Phó Thiên Lân mới giật mình sực tỉnh, cảm thấy có điểm thất thố, nên chàng vội vã mỉm cười đáp:
- Tiểu đệ tên Phó Thiên Lân, vừa rồi bị Triết Tây Tam sát vậy đánh. Đang lúc đôi bên ác đấu may mắn được tiếng vó lừa và giọng sáo của nhân huynh làm chúng sợ hãi lủi mất!
Tiểu đệ cứ tưởng “Tử Địch Thanh Loa” phải là một vị lão tiền bối kỳ hiệp mới có oai danh như vậy! Nào ngờ...
Bạch y tú si vội mỉm cười nói:
- Tiểu đệ tên gọi Giả Y Nhân, danh hiệu “Tử Địch Thanh Loa” do máy người nhàn rỗi vui miệng đặt cho tiểu đệ ! Có phải Phó huynh thấy tiểu đệ trẻ tuổi quá không!
Phó Thiên Lân đang lúng túng chưa biết trả lời ra sao thì Giả Y Nhân lại mỉm cười hỏi tiếp:
- Bọn Độc Thủ Kim Luân Trần Bích, tuy không phải là lũ ma đầu lợi hại, nhưng trong vùng Triết Tây này chúng cũng là những nhân vật có tiếng tăm trong giới lục lâm! Một mình chống chọi được ba tên, đủ thấy võ học cửa Phó huynh rất cao minh. Xin cho biết tôn sư của Phó huynh là vị tiền bối nào ? Tại sao Phó huynh lại kết oán với lũ ác tặc đó?
Phó Thiên Lân bèn đem chuyện bọn Trần Bích đón đường làm hại, chỉ muốn cướp thanh kiếm sắt tầm thường kể rõ cho Giả Y Nhân nghe rồi sắc mặt chàng có vẻ e ngượng, lắc đầu nói tiếp:
- Ba tên trộm cướp chuột nhắt như vậy Phó Thiên Lân này cũng không làm gì nổi, nếu không nhờ oai vọng của Giả huynh chắc tiểu đệ khó tránh khỏi tai nạn, thực uổng công sáu bảy năm ngày đêm dạy dỗ của tiên sư La Phù Lão Nhân!
Khi nghe Phó Thiên Lân nói rõ sư môn, Tử Địch Thanh Loa bèn mỉm cười nói :
- La Phù Lão Nhân Biên lão tiền bối, tuy không màng đến thế sự, nhưng thần công tuyệt nghệ của người vẫn oai chấn giang hồ, Phó huynh đã được lão chân truyền sao lại quá khiêm nhượng như vậy?

dù tiểu đệ có đến chậm chăng nữa thì “Triết Tây Tam sát” cũng không thoát khỏi kiếm pháp “Lục lục thiên cương” diệu tuyệt đương thời của Phó huynh được!
Phó Thiên Lân thấy Giả Y Nhân biết rõ cả tuyệt nghệ của sư môn mình, thì lại càng bội phục đối phượng kiến thức rộng rãi bèn tươi cười nói:
- Kiến văn của Giả huynh thật rộng rãi, Pho kiếm pháp “Lục lục thiên cương” tuy là tuyệt nghệ của sư môn, nhưng tiểu đệ rất xấu hổ vì chưa học...
Không đợi Thiên Lân nói hết, Giả Y Nhân hình như nhớ ra chuyện gì vội hỏi:
- Có phải Phó huynh vừa rồi nói “Triết Tây Tam sát” đón đường làm hại chi muốn cướp thanh kiếm tầm thường phải không?
Phó Thiên Lân gật đầu đáp:
- Không những bọn Triết Tày Tam sát mà trước đó đệ cũng đã bị ba, bốn bọn chỉ muốn đoạt cho được cây trường kiếm tầm thường đó thôi!
Nghe nói, thần sắc Giả Y Nhân hơi thay đổi đưa mắt nhìn sau lưng Phó Thiên Lân hỏi:
- Có phải chỗ gần chuôi kiếm của Phó huynh có một vết son đỏ thẫm không?
Phó Thiên Lân rút kiếm đưa cho Giả Y Nhân xem rồi ngậm ngùi nói:
- Thanh kiếm này là di vật của tiên sư tiểu đệ để lại, quả thực chỗ gần chuôi kiếm có một vết son đỏ thẫm, lúc tiên sư còn tại thế, mỗi khi tiểu đệ hỏi sao không mài bỏ vết rỉ màu đỏ ấy đi thì tiên sư đều lộ vẻ thương cảm, lắc đầu không đáp. Đến nay âm dương xa cách tiểu đệ thâm cảm sư ân, nên cũng không muốn mài bỏ vệt đỏ đó đi! Giả huynh nhìn xem vết đỏ trên thân kiếm chỉ là vết rỉ, không lẽ một thanh kiếm tầm thường như vậy, mà có giá trị như một di bảo, khiến võ lâm quần hào phải tranh nhau dòm ngó mưu đoạt hay sao?
Giả Y Nhân cầm kiếm xem kỹ rồi lại đưa ngón tay gõ khắp thân kiếm một lượt cũng không thấy có điểm gì khác lạ bfn trao trả Phó Thiên Lân và nói:
- Quả thực thanh kiếm này không có gì khác lạ, nhưng theo tin tức đồn đại khắp nơi dọc đường, tiểu đệ thấy Phó huynh đi đường còn gặp nhiều nguy hiểm, có thể, còn có cả các nhân vật rất tiếng tăm trong võ lâm cũng muốn ra tay đoạt kiến nữa! Tiểu đệ tuy có việc phải đi Chương Nam gấp, nhưng vì cảm tình tri ngộ của Phó huynh hơn nữa cước trình của con Thanh loa này cũng khá nhanh. Nếu đi gấp, cũng có thể giảm được thời gian một đêm, không biết Phó

huynh có bằng lòng cho đệ đưa tiễn một quãng không?
Phó Thiên Lân đã thầm kính phục khí vũ, phong thái của Giả Y nhân, nên khi nghe nói thì cả mừng đáp:
- Tuy mới gặp nhau, nhưng chúng ta đã coi như bạn thân từ thuở nào. Phó Thiên Lân xin kính lãnh nhã ý Giả huynh, nhưng đệ xin nói trước, đã là kẻ cầm kiếm giang hồ, cứu dân đạo vật quyết không e sợ trước bọn cường hào; Tiền đồ dù có gặp nhân vật võ lâm hung dữ nào Phó Thiên Lân cũng nguyện đem sư môn sở học để chống đỡ, trên quãng đường đi chung với Giả huynh chỉ là dịp kéo dài thời giờ chúng ta ở cạnh nhau thôi!
Giả Y Nhân vỗ tay cười khen ngợi:
- Phó huynh thực là một người có hào khí ngút trời, tiểu đệ rất bội phục! Tạm thời, Phó huynh hãy đeo hành lý lên lưng con thanh loa, còn chúng mình sẽ đi bộ, để có dịp vừa nói chuyện vừa thưởng thức cảnh sắc Hoài ngọc sơn trong một đêm thu!
Đi bộ qua hai ngọn núi, hai người đã đàm luận rất tâm đầu, họ bèn chỉ trăng thề thốt kết làm đôi bạn kim lan.
Phó Thiên Lân lân hơn một tuổi, được làm anh, chàng bèn hỏi thăm sư môn của nghĩa đệ thuộc vị danh gia võ lâm nào?
Giả Y Nhân vui vẻ đáp:
- Tiểu đệ mới chỉ là đệ tử ký danh của Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, chưa được ân sư thâu nhập vào hàng môn đệ chính thức.
Nghe bảy chữ "Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân" rất lạ tai, Phó Thiên Lân thầm nghĩ, đây thực là một vị kỳ nhân võ lâm, nghĩa đệ Giả Y Nhân mới chỉ là ký danh đệ tử của người, mà đã gây được oai danh "Tử Địch Thanh Loa" làm cho "Triết Tây Tam Sát" nghe tiếng phải cao chạy xa bay!
Trong lúc Phó Thiên Lân đang suy nghĩ miên man, chợt nghe phía sau đèo trước mặt văng vẳng một điệu đàn Tỳ bà não nuột như than! Giữa đêm trăng thanh vắng nơi rừng sâu núi thẳm, điệu đàn được gảy lên, không phải vô cớ, Phó Thiên Lân vừa định dừng bước, chợt thấy Giả Y Nhân khẽ kéo tay nói nhỏ:
- Lân Kha, đừng thèm nghe tiếng đàn đó, đè tiểu đệ thổi một khúc sáo cho đại ca nghe.
Nói xong, chàng bèn kéoThiên Lân cùng ngồi xuống một tảng đá xanh lớn, đưa cây sáo tử trúc lên miệng thôi lên một điệu sáo cũng hàm oan bao tâm trạng u oán bi thương hoà điệu với tiếng đàn tỳ bà thê lương bi thiết!
Phó Thiên Lân cũng hơi am hiểu về âm luật nên chàng nghe trong điệu sáo của nghĩa đệ chàng không những châm đối giảng đàn tỳ bà

bi thiết phía sau đèo, mà còn ngụ ý thương cảm giờ phút anh em kết nghĩa sắp chia tay.
Tiếng sáo thổi đen đoạn u oán tuyệt vời Phó Thiên Lân cũng bất giác cảm thấy bùi ngùi rơi lệ! Vừa lúc đó, tiếng đàn tỳ bà chợt ngừng, trong hang đá lởm chởm phía sau đèo bỗng nổi tên một giọng nói trong trẻo lạnh như băng:
- "Tử Địch Thanh Loa" không ngờ ta lại gặp người trong dãy hoài ngọc Sơn, này trước khi ngươi chưa hồi tâm chuyển ý đối với ta, ta sẽ cố nhường nhịn nhà ngươi! Nhưng đừng tưởng như vậy là ta sợ trăm hai mươi lăm thế Mai hoa địch của người đâu. Ta cho ngươi thêm một thời gian ba tháng nữa để suy nghĩ, nếu ngươi vẫn kiêu hãnh vô tình, ta sẽ trở về Đông hải lấy, thanh "Thiên Lam độc Kiếm" lúc bấy giờ ngươi có hối hận cũng không kịp nữa!
Phó Thiên Lân nghe rõ ráng giọng nói của một thiếu nữ, và lại có tình ý sâu đậm đối với nghĩa đệ Giả Y Nhân, nhưng hình như không được nghĩa đệ mình tiếp nhận; chàng đang chờ xem người em kết nghĩa phong lưu tuấn tú của mình đáp lời ra sao, thì chợt thấy Giả Y nhân cũng ngừng thổi sáo, ngầm vận chân khí từ từ đáp lời thiếu nữ:
- Tỳ Bà Ngọc nữ, xia nàng đừng qúa si tình, nàng nên biết, hai phái chính tà lúc nào cũng như nước với lửa không thể gặp nhau được! Thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" cũng không làm gì nổi ta đâu! Ta khuyên nàng chớ nên say đắm mê muội hãy mau mau hồi tỉnh, trở về đường ngay nẻo chánh, sau này chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau!
Sau khi Giả Y Nhân dứt lời, phía sau đèo đột nhiên có tiếng than dài u oán, bóng một thiếu nữ mặc áo màu lục xuất hiện với một thân hình yểu điệu tuyệt mỹ, tay ôm cây đàn tỳ bà, nhìn Giả Y Nhân một cái rồi biến đi như một luồng chớp dưới ánh trăng mờ ảm đạm !
Phó Thiên Lân lẳng lặng thầm nghĩ, không hiểu lai lịch Thanh "Thiên lam độc kiếm" ra sao, tên gọi rất mới lạ mà được hai người cùng nhắc đến một lúc!
Giả Y Nhân, một mặt trông thiếu nữ ôm đàn tỳ bà, cau mày tỏ vẻ suy nghĩ; một mặt hỏi Phó Thiên Lân:
- Lân kha có biết tiếng "Đông Hải Kiêu Bà" không?
Phó Thiên Lân đáp:
- Danh tiếng của lão Kiêu bà đó rất lớn, không biết sao được ! Có phải mụ ta cùng với "Nam Hoàng Hạt Đạo" và "Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử" hợp xưng là "Vực Ngoại Tam Hùng" không?
Giả Y Nhân hơi lộ vẻ bực tức nói:
- Thiếu nữ áo lục ôm đàn tỳ bà vừa rồi tên gọt Đông Lục Hoa, biệt hiệu giang hồ là "Tỳ Bà Ngọc Nữ"đệ tử tâm ái của Đông Hải Kiêu Bà"

đó !
Phó Thiên Lân nghe nói cô gái áo lục vừa rồi là đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà thì chàng cũng đem lòng lo lắng thay cho nghĩa đệ, lộ vẻ lo âu hỏi:
- Vừa rồi hiền đệ tỏ ra lãnh đạm với Tỳ Bà Ngọc Nữ như vậy không sợ nàng thẹn quá háa giận trở về Đông Hải, đặt điều thị phi với lão yêu bà ư? Hơn nữa, nàng còn nói thanh "Thiên lam độc kiếm" nào đó nghe cái tên có vẻ...
Không đợi Phó Thiên Lân dứt lời Giả Y Nhân đã tươi cười đáp:
- Lân kha khá phải bận tâm lo lắng cho tiểu đệ, Tỳ Bà Ngọc Nữ tuy rất si tình, nhưng nàng cũng có tánh tự thị rất cao! Sau hạn kỳ ba tháng tiểu đệ đoán chắc nàng không nỡ đem hết thủ đoạn cũng không về Đông Hải mời sư phó nàng ra mặt để đối phó với tiểu đệ đâu! Huống chi Võ công của Đông Hải Kiêu Bà tuy cao cường, sức tiểu đệ không địch nổi, nhưng lão yêu bà này cũng có tánh cường ngạo vô cùng, chưa bao giờ bà ta chịu ra tay đối phó với người không ngang lưng đia vị tuổi tác. Đáng ngại chăng là thanh " Thiên lam Độc kiếm" vì thanh kiếm này rất bá đạo, sau này thế nào cũng gây giông gió ở Trung nguyên. Lân Kha không hiểu chút lai lịch gì về thanh độc kiếm này sao?
Phó Thiên Lân lắc đầu có vẻ e ngượng.
Giả Y Nhân tiếp tục kể:
- Thanh kiếm này rất quý, có tầm sắc bén chặt sắt chém đá kiếm quang nguyên màu xanh, nhưng sau khi về tay Đông Hãi Kiêu Bà, mụ ta đem tôi luyện thêm trong ba năm bằng bảy chất độc dược, nên kiếm quang biến thành màu lam thẫm và rất độc, chỉ sẽ chém trầy đa thầy máu là cấm khẩu chết ngay, vì vậy mới có tên là "Thiên Lam Độc Kiếm"!
Đến đây chàng ngừng lại một chút rồi kể tiếp:
- Nghe nói Đông Hải Kiêu Bà có hai người nữ đệ tử; Tỳ Bà Ngọc Nữ, ngoài tính tình kiêu ngạo, con người không đến đỗi xấu xa lắm ! Nhưng, sư tỉ của nàng là "Hồng Y La Sát" Cổ Phiêu Hương thì sắc đẹp như hoa mà lòng độc như rắn rết! Sau này, Lân Kha ra hành đạo giang hồ, nếu có gặp thiếu phụ nào tuổi độ hai mươi bảy, hai mươi tám, có sắc yêu diễm, trên mái tóc cài một đóa hoa hồng nhỏ và cầm thanh trường kiếm có kiếm quang màu lam thẫm thì cần phải đặc biệt lưu ý!
Nói đến đây, hai người cũng vừa đi đến chân một ngọn núi khá cao, con thanh loa đang đi theo sau bỗng dừng lại rồi cất tiếng hí vang.
Giả Y Nhân khẽ lắng tay nghe rồi nhìn Phó Thiên Lân với vẻ mặt hơi

buồn mà rằng:
- Qua ngọn núi này, tiểu đệ và Lân kha sẽ tạm thời chia tay: vậy bọn cường địch đang ẩn núp phía sau núi này, xin đại kha nhường cho tiểu đệ ra tay đánh đuổi chúng đi cho chóng để chúng ta còn có nhiều thì giờ tâm sự cạnh nhau!
Thấy vẽ mặt Giả Y Nhân buồn bã, chứa đựng biết bao thân tình, buộc lòng Phó Thiên Lân phải tươi cười gật đầu ưng thuận.
Giả Y Nhân bèn tụ khí đan điền, vận dụng môn thần công nội gia "Truyền âm nhập mật" nói vọng sang bên kia núi:
- Vị giang hồ đồng đạo nào đó? Xin mời ra gặp mặt! Có Tử Địch Thanh loa đang chờ tại đây!
Trong bóng tối mờ, quả nhiên có người lên tiếng đáp:
- Bốn chữ "Tử Địch Thanh Loa" chỉ có thể hăm dọa được bọn g:ang hồ tầm thường, chứ trước mặt Phật gia đâu cớ để cho lũ tiểu bối như mi ngông cuồng được! Tên tiểu cẩu áo xanh đó nếu không mau mau quỳ nộp thanh "Thiết kiếm Chu ngân" thì các phật gia đây sẽ đại phát từ bi siêu độ chúng bay về Tây phương cực lạc thế giới!
Mấy câu trả lời cũng đượcởtuyền đi bằng nội gia chân khí vang dội mãi chưa tan đủ thấy công lực của đối phương rất cao siêu. Nghe tiếng trả lời, Giả Y Nhân khẽ cau mày và nghĩ tới hai nhân vật nổi tiếng khó trêu chọc tại vùng Triết Tây, thì trong bóng tồi đã vang lên tiếng niệm phật "A Di Đà" và tiếp theo tiếng niệm "Vô Lượng Thọ Phật" đồng thời, hai bóng người một vàng một đỏ xuất hiện bay liệng trên không như hai bóng chim!
Khinh công của hai người này rất cao, khoảng cách bảy, tám trượng, chi thấy họ lên xuống vài lần là đến nơi. Khi thân hình hiện rõ, một người là tăng nhân mặt mày dữ tợn, mũi sư tử mắt ốc nhồi, thân thể cao lớn, vai khoác áo cà sa màu đỏ lửa; một người là đạo sĩ, tướng mạo âm độc thân thể gay còm, mặc đạo bào màu vàng.
Tăng nhân cầm thanh Cửu Nhĩ Bát Phong Đao, Đạo sĩ thì tay không, trên vai đè lộ nửa phần chuôi kiếm.
Hai tên tăng, đạo này đều có vẻ kiêu ngạo đứng nghênh ngang giữa đường. Giả Y Nhân vốn là một người luôn luôn có vẻ ung dung, vậy mà cũng hơi thấy chột dạ, chàng ngầm hiệu cho Phó Thiên Lân lưu ý đề phòng, còn tự mình chăm chú nhìn đối phương không chớp mắt.
Đạo sĩ áo vàng khẽ nhếch mép cười lạt nói:
- Tử Địch Thanh Loa nhìn gì mà dữ vậy? Mi không nghe tiếng danh hiệu "Phương ngoại Song kỳ" Hồng Tăng Hoàng Đạo trong vùng Triết Tây này bao giờ hay sao ?
Giả Y Nhân cũng đã biết rõ hòa thượng này tên gọi "Hồng Vân la

Hán” Pháp Hiển và đạo sĩ tên gọi “Hoàng Y Chân Nhân” Thông Nguyên, hai tên này được giới giang hồ gán cho danh hiệu là “Phương Ngoại Nhị ác” có khi gọi là “Hồng Tăng hoàng Đạo” võ công của họ khá cao và tính tình cũng rất hung ác!
Khi nghe Hoàng Y Chân Nhân lại đổi hai tiếng “Nhi ác” thành “Song Kỳ”, chàng bèn nhướng mày cất tiếng cười lớn, rồi cầm cây sáo trúc ngang nghe và nói:
- Dọc đường, chúng ta đã gặp “Triết Tây Tam Sát” không ngờ nay lại gặp “Phương Ngoại Nhị ác” ta cũng có nghe bạn hữu giang hồ đồn đại là “Tam Sát” dễ nói chuyện, Nhị ác khó giao du”, nhưng không biết khó giao du đến mức nào? Hai vị muốn được thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân” của nghĩa huynh ta không khó gì, chỉ cần bất cứ một vị nào chỉ giáo cho “Tử Địch Thanh Loa” này vài môn nội gia tuyệt học là được!
Cặp lông mày chổi sể của ác đạo Thông Nguyên xếch ngược lên nhìn Giả Y Nhân cười sằng sặc mà rằng:
- Khá lắm! Đáng khen cho tên cuồng vọng “Tử Địch Thanh Loa”, nhưng cho là mi có luyện võ từ khi còn trong bụng mẹ đến nay thì cũng thử hỏi, hỏa hầu được đến đâu? vậy mi hãy nếm thử một ngọn “Lưu vân thiết Tụ” của bổn Chân Nhân xem sao?
Vừa dứt lời, ống tay đạo bào rộng thùng thình cửa đạo si khẽ phất một cái, thôi ra một luồng khí mạnh như gió bão nhắm “Tử Địch Thanh Loa” đánh tới !
Giả Y Nhân không dám quá coi thường đối phương, tay phải chàng vẫn cầm cây sáo ngang bụng tay trái ngầm vận tới mười thành chân lực, đẩy mạnh ra để ngăn chặn luồng tụ phong “Lưu Vân Thiết Tụ” của đối phương một tiếng “Bùng” vang dội, ác đạo Thông Nguyên bị đẩy lui hai bước. Xưa nay tung hoành khắp vùng Triết Tây ít khi Thông Nguyên gặp thất bại, đến nay mới đối tiếp một chưởng, y đã hới gớm Tử Địch Thanh Loa, quả nhiên lợi hại , danh bất hư truyền!
Giả Y nhân tuy hơi thắng thế, nhưng cũng hơi e ngại! Vì chàng biết, riêng mình đối phó với bất cứ mot tên nào trong hai tên tăng, đạo này đèu khong đáng ngại, chỉ sợ là một mình phải địch với hai tên, e khó phần thủ thắng !
Tuy trong bụng lo thầm nhưng chàn vẫn ngang nhiên vẻ mỉa mai:
- Thì ra “Phương ngoại nhị ác” cũng không...(thiếu một dòng)...thôi à! Tử Địch Thanh Loa dám thách cả Hoàng Đạo lẫn Hồng Tăng hợp sức đối phó đấy.
Tiếng đấy của chàng chưa dứt, thì Hồng Vân La Hán đã nhếch mép cười đanh ác nói:

“tuyệt nghệ của các phật gia vẫn chưa thi triển hết mi đừng vội ngông cuồng!”.
Hãy nếm thử oai lực thanh “Cửu Nhĩ Bát Phong Đao” này của phật gia!
Vừa dứt lời, Thanh “Cửu Nhi Bát Phong Đao” của y hóa thành một vầng đao quang chụp xuống đầu Giả Y Nhân!
Cây sáo tử trúc trong tay Giả Y Nhân vừa mới vung lên, chưa chạm luồng đạo quang thì Phó Thiên Lân đã thi triển “Lục lục tiên cương kiếm pháp” do La Phù Lão nhân truyền thụ, thanh trường kiếm của chàng được rút khỏi vỏ với thế kiếm “Luyện thạch bổ thiên” biến thành một tấm lưới kiếm dày đặc, vọt lên đón đỡ luồng đao quang hùng mạnh đang sa xuống đầu Giả Y Nhân, đao kiếm đôi bên chạm nhau một cái thật mạnh rồi đều dội ra không phân hơn kém.
Phó Thiên Lân hoành kiếm ngạo nghễ nói:
- Thì ra đây là thầ công tuyệt nghệ của đại hòa thượng vừa khoe khoang phải không?
Hồng Vân La Hán Pháp Hiển xấu hổ mặt đỏ bừng bừng hai con mắt nảy lửa, đang lúc y định vung đao chồm tới và Hoàng Y Chân Nhân Thông Nguyên cũng vừa đưa tay rút kiếm khỏi vỏ thì đột nhiên trên lưng chừng sườn núi vang lên một hồi cười dòn dã, kế đó, một bóng trắng lơ lửng sa xuống như đạp mây cưỡi gió!
Bóng trắng này từ trên đỉnh dãy tùng bách cổ thụ lướt đỗ trên cành lá tới gần chỗ mấy người đứng, rồi mới tung mình nhảy xuống, nhưng lại rớt ngay sát cạnh Hồng Tăng Hoàng Đạo hình như bóng trắng cố ý nhắm hai tên này để nhảy xuống !
Ác đạo Hung tăng đang sẵn hờn giận, chúng liền thét lớn hai liềng nhảy vọt lên đón đầu bóng trắng, thanh “Cửu Nhĩ Bát Phong Đao” và lư Ngô Câu kiếm đều thi triển tuyệt nghệ nhằm bóng trắng tấn công.
Đao quang, kiếm ảnh vừa lóe lên, bóng trong liền cất tiếng cười ha hả vung cánh tay khẽ gạt sang hai bên, hai tên ác đạo hung tăng liền bị bắn ra xa bảy, tám thước chẳng khác nào chiếc diều đứt giây và rớt xuống đất nghe hai tiếng “Huỵnh! Huỵch” răng gãy, môi sứt, máu chảy đỏ lòm, thanh Cửu Nhĩ Bát Phong đao và Ngô Câu kiếm cũng bị tuột tay văng đi đâu mất !
Ác đạo trong bụng rất hãi sợ nhưng hung tăng vẫn có điểm không phục, đến khi y ngửng đầu nhìn rõ người vừa đến là một lão già to lớn lưng gù mặc áo trắng thì hắn chợt nhớ đến một người và sợ hãi hết hồn, vội kéo Thông Nguyên lủi mất không kịp nhặt đao kiếm!
Võ công của ông già lưng gù áo trắng này cao siêu kỳ tuyệt trong lúc Phó Thiên Lân đang suy đoán lai lịch đối phương thi nét mặt Tử Địch

Thanh Loa thoáng hiện vẻ âu lo!
Lão già lưng gù áo trắng gờm gờm nhìn theo bóng Hồng Y La Hán và Hoàng Y Chân Nhân chạy trốn, cười nhạt mấy tiếng rồi từ từ quay lại. Trước hết, hai luồng nhãn quang sáng quắc như điện của lão nhìn cây Trường kiếm trong tay Phó Thiên Lân!
Thấy vậy, Giả Y Nhân hơi chau mày và ngoảnh sang bảo Thiên Nhân:
- Lân kha kha đây là lão tiền bối "Bạch Y Đà Ông" Vụ Viển một nhân vật thái sơnổtng võ lâm đương kim. Lân kha mau lại chào hỏi lão tiền bói đi!
Phó Thiên Lân th â ầ m nghĩ oai danh của bốn tiếng "Bạch Y Đà Ông" quả dã vang dội võ lâm, hèn gì mà hai tên ác đạo hung tăng không đỡ nổi môt thế đã vội lủi mất, nghĩ rồi, chàng bèn cùng nghĩa đê Tử Địch Thanh Loa bước đến chắp tay thi lễ, ra mắt vị võ làm quái kiệt này.
Bạch Y Đà Ông vội lách mình tránh không nhân lễ, rồi nhăn nhở nhìn Phó Thiên Lân nói:
- Chúng ta môn hộ khác nhau, bất tất phải khách sáo như vậy! Lão nói thực, mục đích của lão đến đây cũng giống như tên ác đạo hung tăng vừa rồi, tức là muốn được thanh kiếm tầm thường có một vết đỏ gần chuôi đang ở trong tay nhà ngươi đó!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 03
NHIỀU LỜI CHUỐC HỌA

Phó Thiên Lân vừa nhướng mày định trả lời thì Giả Y Nhân vội cúi mình cung kính cướp lời đáp:
- Hành đạo giang hồ, người nhiều tuổi bao giờ cũng được tôn trọng, tuy không cùng môn phái, nhưng chúng tôi ít tuổi tài hèn đâu đám thất lễ với các vi võ lâm đã thành danh như lão tiền bối! Nói đến đây chàng lại quay sangThiên Lân nháy mắt ra hiệu rồi nói tiếp:
- Lân kha kha ! hãy giao cho đệ thanh "Thiết kiếm chu ngân" đi!
Phó Thiên Lân không hiểu dụng ý của Giả Y Nhân, nhưng chàng rất tín nhiệm với người em kết nghĩa này nên thuận tay đưa ngay!
Giả Y Nhân cầm thanh kiếm rồi tươi cười nói tiếp:
Nhất là đối với Ông lão tiền bối, danh tiếng vang lừng bốn cõi, tài

nghệ lấn áp đương thời. muốn đoạt một món binh khí trong tay chúng tôi chẳng khác nào thò tay vào túi lấy đồ vật muốn lúc nào được lúc ấy! Hai đứa chúng tôi tuổi trẻ tài nghệ kém cỏi, làm sao đủ sức chống chọi. Vậy chúng tôi xin cung hiến lão tiền bối thanh kiến này.
Nói xong, hai tay chàng cung kính nâng thanh Thiết kiếm dâng đến trước mặt Bạch Y Đà Ông Vụ Viễn!
Cử chỉ này, khiến Bạch Y Đà Ông bị đỏ mặt ngượng ngùng, lão nhìn Tử Địch Thanh Loa một chập, rồi thình lình cất tiếng cười sằng sặc nói:
- Gã trẻ tuổi này, khẩu khí lợi hại đó! Mấy câu:
“Danh tiếng vang rền bốn cõi, tài nghệ lấn át đương thời, tuổi trẻ tài nghệ kém cõi, làm sao đủ sức chống chọi”. Nghe rất cứng cỏi đối chọi, làm cho lão không còn mặt mũi nào ra tay đoạt kiếm nữa! Nhưng các ngươi đã đánh giá lão hơi sai! Với tiếng tăm của lão trong võ lâm hiện thời, không lẽ lão lại cậy giỏi cướp không đồ vật trong tay lũ hậu bối tuổi trẻ như các người bay sao?
Phó Thiên Lân, Giả Y Nhân rõ ràng nghe Bạch Y Đà Ông tự nhận muốn đoạt thanh Thiết kiếm Chu ngân, đến giờ nghe lời lẽ của lão thì lại không muốn cậy tài đoạt nên hai người đều lộ vẻ ngạc nhiên, đưa mắt nhìn nhau.
Bạch Đà Ông từ từ cởi thanh kiếm cũ kỹ đeo bên sườn ra, vỏ thanh kiếm này được chế tạo bằng da trăn, nhưng vừa cũ lại vừa rách trông rất xấu xí! Lão cầm bao kiếm, sẽ đưa tay vuốt ve, rồi chợt ngửng đầu hỏi Giả Y Nhân.
- Nhìn cây sáo và con thanh loa, lão đoán nhà ngươi chắc là nhân vật trẻ tuổi mới nổi danh trong mấy năm gần đây với biệt hiệu giang hồ “Tử Địch Thanh Loa”? Vậy mi có biết thanh bảo kiếm này của lão không?
Giả Y Nhân không rõ ý đối phương nên chàng đưa mắt nhìn thanh kiếm cũ trong tay Bạch Y Đà Ông rồi khẽ lắc đầu.
Bạch Y Đà Ông mỉm cười, tay trái cầm bao kiếm, tay phải nắm chuôi kiếm từ từ rút ra khỏi vỏ!
Bảo kiếm vừa động, liền phát ra tiếng ngân rền như chuông kêu, kiếm quang màu xanh tía làm chói mắt mọi người!
Bạch Y Đà Ông từ từ rút kiếm ra độ ba bốn tấc, rồi thình lình rút mạnh ra khỏi vỏ, bên tai Phó Thiên Lân và Giả Y Nhân chợt vang lên tiếng ngân dài như chuông réo, đôi mắt bị luồng kiếm quang kỳ dị làm chói lòa. Trong tay Ông Vụ Viễn đã cầm ngang một cây trường kiếm sáng loáng từ chuôi kiếm đến mũi kiếm, quang thanh màu tía.

Ông Vụ Viễn sẽ vung kiếm vào một tảng đá lớn bên cạnh, chỉ thấy một lằn chớp lóe lên tảng đả lớn đã bị chặt làm hai không nghe một tiếng động nhỏ!
Cắt đứt tảng đá lão quay lại hỏi Giả Y Nhân với vẻ mặt đắc ý:
- Bây giờ thì nhà ngươi biết rõ thanh bảo kiếm này của lão chứ?
Giả Y Nhân lộ vẻ kinh hãi đáp:
- Vãn bối tuổi trẻ, hiểu biết nông cạn, không biết có phải thanh thần kiếrn của lão tiền bối là thanh "Chu Hồng kiếm", đứng hàng thứ nhất trong số năm đại danh kiếm trong võ lâm hiện thời không?
Bạch Y Đà Ông gật đầu cười đáp:
- Đường đỏ thắm trên thân kiếm là một đặc điểm dễ nhận, nhưng nhà ngươi biết được thanh kiếm này đứng hàng thứ nhất trong số nărn đại đanh kiếm hiện thời thì kể ra cũng khá đấy!
Nói đến đây, lão quay sang Phó Thiên Lân hỏi:
- Nhà ngươi thấy hoa? hầu và tầm sắc bén của thanh "Chu Hồng kiếm" của lão thế nào?
Phó Thiên Lân ứng thanh đáp:
- Bảo kiếm của lão tiền bối thực là một thần vật nhà trời, nhân gian ít thấy!
Ông Vụ Viễn từ từ tra kiếm vào vỏ, đưa tay ve vuốt bao kiếm và lộ vẻ buồn thảm kỳ dị!
Sau một hồi ve vuốt thanh kiếm, hình như lão ta tỏ vẻ quyết tàm một điều gì lớn lao lắm rồi mới đưa ngang thanh "Chu Hồng Kiếm" đến trước mặt Phó Thiên Lân và nói:
-Lão bằng lòng đối thanh đệ nhất võ lâm đại danh kiếm này lấy thanh "Thiết kiếm chu ngân". Chắc không đến nỗi mang tiếng là cưỡng đoạt binh khí của lũ hậu bối chứ?
Tử Địch Thanh Loa ngỡ là mình nghe lầm. Vì chỉ căn cứ vào sự tranh nhau cướp đoạt của các tay giang hồ hào cường, cũng có thể đoán ra thanh "Thiết kiếm chu ngân" này phải có một giá trị gì đặc biệt! Nhưng vừa rồi, chàng đã tự tay xem xét, không thấy có một điểm gì khác lạ, kiếm đúc bằng thép thường, thân kiếm cũng không phải rỗng và có dấu diềm một bảo vật gì!
Nghĩa huynh chàng chỉ gật đầu một cái thì được một thanh bảo kiếm thuộc hàng võ lâm kỳ trân xưa nay biết bao nhiêu người hằng mơ tưởng mà vẫn không được, lúc đó với danh phận của Bạch Y Đà Ông, không lẽ lão ta lại nuốt lời hay sao ?
Nhưng, việc xảy ra ngoài ý nghĩ mọi người, Phó Thiên Lân ngửng đầu, đôi mắt lộ thần quang nhìn Ông Vụ Viễn với vẻ mặt rắn rỏi đáp:
- Thần kiếm của lão tiền bối tuy là một vật báu hiếm có nhưng vì mến

tiếc một di vật của tiên sư nên hậu bôi không muốn đổi!
Câu trả lời của Phó Thiên Lân gây cho Giả Y Nhân ba cảm giác: trước hết là giật mình kinh ngạc, kế là tiếc rẻ, sau nữa là kính phục phẩm cách của vị nghĩa huynh mới kết giao!
Bạch Y Đà Ông thì lại càng kinh ngạc tột độ lão trợn tròn đôi mắt nhin Phó Thiên Lân một chập rồi lại trầm giọng hỏi:
- Đây có thể là một dịp may hiếm có trăm năm chưa chắc đã gặp một lần! Nhà ngươi bỏ qua, sau này không tiếc rẻ chứ ?
Phó Thiên Lân ngang nhiên lớn tiếng đáp:
- Trong võ lâm, quý giá nhất là một lời hứa! Phó Thiên Lân này còn biết tự ái chứ không phải lũ phản phúc vô thường như những kẻ khác!
Với địa vị và oai vọng của Bạch Y Đà Ông trong võ lâm hiện thời, làm sao chịu đựng được những lời lẽ khinh thường như vậy, nên lửa giận của lão bốc lên ngùn ngụt, lão gầnm lên một tiếng vang dội cả núi rừng; cành lá, cây cối xung quanh đều rơi rụng lả tả, râu tóc dựng ngược, cặp mắt tia thần quang như điện, thần thái trông oai dũng kinh người!
Thấy tình thế có phần nguy hiểm, Giả Y Nhân vội len lên bước đến đứng bên cạnh Phó Thiên Lân, chuẩn bị nếu Bạch Y Đà Ông hạ độc thủ thì cũng chỉ có nước liều mình hợp sức chồng cự!
Trước cơn giận dữ ghê người của một vị võ lâm kỳ nhân, Phó Thiên Lân vân ngang nhiên chẳng chút sợ hãi, mắt vẫn nhìn đối phương chòng chọc, vẻ mặt vẫn hiện nét tươi cười như thường!
Bạch Y Đà Ông Vụ Viễn thấy Phó Thiên Lân không bị nao núng trước uy thế của mình cũng thán phục và cơn giận cũng từ từ nguội, sau đó lão thở dài một tiếng và nói:
- Mấy mươi năm tung hoành giang hồ, đây là lần thứ nhất lão chịu cúi đầu trước một người khác, nếu ngươi bằng lòng đổi kiếm, lão sẽ dạy thêm cho ngươi pho “Cửu Cung thần kiếm”, một kiếm pháp thần bí lão chưa truyền dạy cho một người nào khác!
Pho “Cửu cung Thần kiếm” là một pho kiếm pháp tuyệt đỉnh oai chấn võ lâm của Bạch Y Đà Ông, oai lực ngang với pho “Lục Lục Tiên Cương” kiếm pháp của sư môn Phó thiên Lân.
Giả y Nhân thấy vị võ lâm quái kiệt này dám tự động đem một thanh đệ nhất danh kiếm, và thêm một pho kiếm pháp tuyệt bọc nữa để đổi lấy một thanh “Thiết kiếm Chu ngân” tầm thường, thì rất đỗi kinh ngạc, chàng vội đưa tay ra dấu bảo Phó Thiên Lân chớ nên bỏ qua cơ hội hiếm có này!
Trái lại, Phó Thiên Lân vẫn nghiễm nhiên làm như không nghe thấy

gì và khảng khái trả lời:
- Thịnh ý thâm tình của lão tiền bối, Phó Thiên Lân xin ghi nhớ và cảm kích vô cùng!
Còn thanh “Thiết kiếm Chu Ngân” là di vật của sư môn vãn bối, nên vãn bối không thể ham lợi mà bỏ được! Hơn nữa, vãn bồi đã được La Phù Lão Nhân tiên sư dạy dỗ nên cũng không dám tự ý học thêm tuyệt nghệ của môn phái khác nữa!
Bạch Y Đà Ông không ngờ một gã hậu bối trẻ tuổi như vậy mà dám ngang nhiên không sợ uy thế của lão lại không bị dụ hoặc bởi tuyệt nghệ và thần kiếm dám khẳng khái cự tuyệt lời đề nghị đổi kiếm cửa lão một lần nữa ! Lần này lão không lộ vẻ tức giận chỉ gờm gờm nhìn Phó Thiên Lân một chập rồi gật đầu nói:
- Đây là lần thứ nhất trong đời lão gặp được một người trẻ tuổi có khí phách như nhà ngươi, Với chút danh vị của lão, không lẽ lại đi cậy cường đoạt bậy sao, vậy việc đó chờ sau này hẵng hay! Giờ lão muốn hỏi ngươi một câu là từ đây trở đi rất có thể nhà ngươi còn gặp nhiều hiểm trở; thiếu gì những tay ma đầu, quỷ quái có ý dòm ngó thanh Thiết kiếm chu ngân này, lão không hạ thủ cưỡng đoạt, người khác cũng sẽ hạ thủ cưỡng đoạt, nhà ngươi tuy có học được ít nhiều võ thuật chân truyền của Biên lão đầu ở Hương tuyết đỉnh La Phù sơn, nhưng liệu có giữ nổi thanh kiếm ấy không?
Phó Thiên Lân khẳng khái đáp:
- Cản ơn lão tiền bối đã chỉ dạy, nhưng vãn bối bước chân vào giang hồ chỉ nhờ vào một tấm lòng nhân, dũng quả cảm, không ngần ngại nề hà một chút gian nan nguy hiểm nào.
Thanh “Thiết kiếm chu Ngân” này nếu gặp được bạn tri kỷ, vãn bối cũng dám hai tay dâng tặng không chút tiếc rẻ nhưng nếu có kẻ nào cậy tài cưỡng đoạt, thì chỉ tự khi nào vãn bối bị tan xương nát thịt, biến thành mây khói; họa may mới hy vọng chiếm được!
Bạch Y Đà Ông ngửa mặt lên trời cười một hồi dài đinh tai nhức óc rồi nói:
- Kể ra cũng có chí khí đó, nhưng với một chút kinh nghiệm, kiến thức và tài nghệ kém cỏi của nhà ngươi, làm sao chống chọi được với những sự gian ác giả trá trong đám giang hồ lão luyện? Lão có tính quái gở là:
nếu lão đã không được thanh “Thiết kiếm chu ngân” đó thì lão cũng không muốn một kẻ nào cướp đoạt nó một cách dễ dàng, vậy lão tặng nhà ngươi một vật, với vật này, chỉ cần nhà ngươi đừng gặp phải “Vực ngoại tam hung” là đủ giúp cho nhà ngươi thoát thỏi máy lần đại nạn!

Nói xong, lão hú lên một tiếng bổng dội như rồng gầm, rồi cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vồng ba màu xanh, đỏ, trắng vọt lên cao ba, bốn trượng, vung tay ném lại chỗ hai người đứng một vật như trái cầu tròn, chỉ trong chớp mắt thân hình lão đã mất hút trong những mỏm đá lởm chởm lưng chừng núi!
Tử Địch Thanh Loa đưa tay đón bắt vật tròn như trái cầu do Bạch Y Đà Ông liệng xuống, khi bắt được chàng cảm thấy có một sức mạnh vô cùng, hai chân đã xuống tấn mà vẫn không đứng vững phải thối lui hai bước!
Khi nhìn kỹ hai người đều ngạc nhiên, vì vật tròn đó là một chiếc xương sọ người nhỏ hơn nắm tay không biết chế bằng chất liệu gì, mà giống hệt như một chiếc sọ người thật!
Vì đã dày dạn kinh nghiệm giang hồ nên Tử Địch Thanh Loa biết chiếc xương sọ người nãy tất phải có công dụng gì lớn lắm! Chàng sợ Phó Thiên Lân có tính kiêu ngạo không chịu nhận nên phải tự tay bỏ vào gói hành lý cho Thiên Lân.
Phó Thiên Lân không nỡ từ chồi ý kiến của người em kết nghĩa, nên chàng đợi Giả Y Nhân cất gói xong rồi mới mỉm cười nói:
- Chúng ta tuy mới kết giao nhưng tình bạn đã vô cùng thắm thiết, ngu huynh được hiền đệ đưa tiễn đến đây, đã gần một trăm dặm, người ta thường có câu nói:
“Tiễn nhau ngàn dặm, rồi cũng phải một lần từ biệt”, hơn nữa, hiền đệ còn có việc gấp phải đi Chương Nam, vậy chúng ta hãy tạm chiaa tay tại đây và hẹn ngày tái ngộ!
Giả Y Nhân có vẻ buồn rầu đáp:
Lân kha kha, tiểu đệ phụng mệnh ân sư đến Chương Nam có việc cần, nếu chậm trễ, sẽ có một vi võ lâm kỳ hiệp bị bọn tiểu nhân ám hại, nhưng vì nhờ cước trình của con thanh loa nhanh chóng, nên tiểu đệ mói có chút thì giờ đưa tiễn Lân kha một quãng đường. Việc ở Chương Nam, chầy lắm là năm ngày sẽ xong xuôi. Khi xong việc, tiểu đệ phải về Hoàng sơn phục mệnh, vậy nửa tháng sau, xin Lân kha đến Thanh Lương Đài đi ở Hoàng sơn tìm gặp tiểu đệ được không?
Đợi Phó Thiên Lân gật đầu nhận lời, Giả Y Nhân mới lấy hành trang của Phó Thiên Lân trên lưng Thanh loa xuống đưa cho chàng rồi nhảy lên yên giựt cương phóng đi!
Mới đi được hơn một trượng, chợt nghe Phó thiên Lân gọi lớn:
- Hiền đệ, hãy thong thả!
Nghe tiếng gọi, Giả Y Nhân vội gò cương quay lại hỏi:
- Lân kha, gọi tiểu đệ lại muốn nói gì nữa!

Hai tay Phó Thiên Lân cầm ngang thanh thiết kiếm chu ngân đưa cho Giả Y Nhân và nói:
- Vừa rồi, ngu huynh cùng hiền đệ đã xem xét kỹ thanh kiếm này tuy không thấy có gì khác lạ! Nhưng, cứ xen như Bạch Y Đà Ông dám đem một thanh đệ nhất danh kiến và một pho "Cửu Cung thần kiếm" thành danh tuyệt học để trao đổi cùng những sự dòm ngó tranh đoạt của bọn giang hồ hào kiệt thì tất nhiễn nó phải có một giá tri tuyệt đối gì mà chúng ta chưa khám phá ra ! Nhân dịp chúng ta mới kết giao, bên mình ngu huynh không có vật gì ngoài thanh kiếm này, vậy ngu huynh xin tặng nó cho hiền đệ để làm kỷ niệm mối giao tình của chúng ta!
Giả Y Nhân không ngờ Phó Thiên Lân có hành động như vậy chỉ vì thanh kiếm này, chàng đã không hề nao núng trước uy thế của Bạch Y Đà Ông, thế mà nay chàng lại khảng khái đem tặng cho mình!
Bản tâm Giả Y Nhân không muốn nhận, nhưng chàng chợt nghĩ lại nếu Phó Thiên Lân không có thanh kiếm này bên mình chắc đi đường sẽ ít gặp nguy hiểm! Mà khi mình về Hoành sơn phục mệnh, còn có thể hỏi ân sư xem giá trị của thanh kiếm này ra sao rồi sau ãe trả lại Phó Thiên Lân; như vậy, há chẳng nhất cử lưỡng tiện ư ?
Sau khi quyết định, Giả Y Nhân bèn đón nhận thanh kiếm lộ vẻ cảm kích đáp:
- Không biết giá trị thanh kiếm này ra sao ? Và đã là di vật của ân sư Lân kha kha thì tiểu đệ đâu dám nhận, nhưng với tấm thịnh tình của Lân kha thì tiểu đệ lại không thể từ chối! Vậy chúng ta tạm thời trao đổi binh khí đê trong thời gian nửa tháng xa cách, chúng ta có dịp thấy vật nhớ người! khi gặp nhau tại Hoàng sơn chúng ta sẽ đổi lại, xin Lân kha đón nhận cây sáo của tiểu đệ!
Dứt lời Giả Y Nhân cũng không đợi Phó Thiên Lân có đồng ý hay không, chàng đã vung tay liệng cây sáo trút lại rồi giựt cương thúc Thanh Loa phóng đi như bay!
Cây sao khi tới tay Phó Thiên Lân, thì con Thanh Loa đã đi được hơn mười trượng, nhưng khi đến một khúc quanh, Giả Y Nhân lại gò cương quay đi vẫy tay từ biệt một lần nữa !
Hải người đứng cách nhau ngoài mười trượng, nhìn nhau lưu luyến: không ai chịu quay bước. Sau cùng, Phó Thiên Lân sợ lỡ việc đi Chương Nam của Giả Y Nhân, nên chàng phải cố nén tâm trạng buồn rầu quay mình bước đi. Không ngờ chỉ vì một phút dùng dằng lưu luyến đó đã khiến một vị võ lâm kỳ hiệp phải nuốt hận tuyền đài !
Vị võ lâm kỳ hiệp đó tức là Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm, nguyên nhân gây họa cũng chỉ vì ông ta đã biết quá nhiều, hiểu quá rộng!

Ngày họp mặt năm năm một lần của mấy vị giang hồ kỳ hiệy-Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm, Trường Bạch Tửu Đồ, Động Đình Điếu Tẩu, Cô Vân Đạo Nhân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương-lại sắp tới. Lần này, tới lượt Bành Hàm làm chủ nhân nên lão đã bận rộn mấy ngày thu xếp, quét dọn ba gian nhà lá dưới Ma Vân Bích tại Cửu Liên Sơn và ôn luyện lại môn tuyệt đỉnh khinh công "Thiên Mã Hành Không" mới luyện được trong mấy năm vừa qua, để chuẩn bị đến ngày liên hoan đem ra thi thố! Thì giờ thấm thoắt chớp mắt đã đến ngày tháng vì mỗi lần hội họp đều nhằm bữa trước đêm trung thu, trong số năm người lại có Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người có tửu lượng rất cao và coi rượu như mạng sống, nên Bành Hàm đã đặc biệt đào năm vò rượu chôn dưới đất từ hơn năm năm nay, và săn thêm một con nai và mấy con gà rừng để làm đồ nhắm! Sau khi sửa soạn đâu đó xong xuôi, Bành Hàm bèn ra ngồi trước cửa sổ, rót rượu uống một mình và ngắm trăng chờ bạn, những người bạn tâm giao. Lão thầm nghĩ không biếc lần họp bạn này thân pháp "Thiên Mã Hành không" của mình có xuất sắc hơn mọi người không?

Nhân vật võ lâm, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, chứ tấm lòng hiếu danh tài rất khó có thể phai lạt! Trong lúc Vạn Bác Thư Sinh đang thầm tính toán việc thi thố tài nghệ trong đêm nay, thì đột nhiên nghe tiếng một điệu tiêu ai oán thê lương phát ra từ sau một bụi trúc phía trước Ma Vân Bích.

Phía trái Ma Vân Bích không phải là một nơi tuyệt hiểm, chuyện tao nhân mặc khách thổi tiêu dưới đêm trăng tại đây không có gì là lạ, nên tuy nghe tiếng tiêu có vẻ ai oán nhưng Vạn Bác Thư Sinh cũng không để ý!

Tiếng tiêu vừa trỗi lên một lát, thì sau mỏm đá phía bên trái lại vang lên một điệu đờn tranh nhặt khoan dìu dặt!

Với người khác thì tiếng đàn hòa điệu này không có gì lạ nhưng, với một vị kiến văn qủang bác như Bành Hàm thì lão hơi giật mình e ngại!

Vì gần đây trong lớp giang hồ trẻ tuổi nghe đồn đại có năm tay kiệt xuất được mệnh danh là "Ngũ âm năng thủ" (Tiêu, Tranh, Đồng cổ, Tử Địch, Tỳ Bà). Điều rất đáng tiếc là:

Trong số năm vị thanh niên hảo tử này, ngoại trừ "Tử Địch Thanh Loa" là người thuộc môn phái hiệp nghĩa, còn lại đều thuộc môn hạ của mấy tên lão ma tà đạo! vì vậy khi nghe tiếng Tiêu, Tranh hợp tấu, thì Bành Hàm biết việc xảy ra không phải ngẫu nhiên, nên lão vội lưu ý nghe xem còn động tĩnh gì khác nữa không!

Quả nhiên, một lát sau, trong lùm cây um tùm phía hữu lại vang lên tiếng trồng đồng:
Tung! Tung! Tung!....
Giang bồ đồn đại:
“Một âm bạt vía, Hai âm bay hồn, Ba âm hợp tấu, xuống chầu Diêm vương! Tử Địch quang minh, Tỳ Bà lỗi lạc, Đồng cổ, Tiêu, Tranh; ác hơn lũ ác”. Đêm nay không những ba âm hợp tấu mà lại đúng là “...Đồng cổ, Tiêu, Tranh; ác hơn lũ ác”; có lẽ chúng cố tâm đến đây gây chuyện với mình cũng nên?
Bảnh Hàm vừa dứt lời lẩm bẩm thì ba món nhạc khí:
Đồng cổ, Tiêu, Tranh, đã cùng nhau bòa âm hợp tấu thành một khúc điệu rất quái dị, nhất là tiếng trống đồng mỗi lần khua lên đều làm cho tâm thần người ta rung động!
Bành Hàm là một vị kỳ hiệp kiến thức quảng bác nên đã nhận ra thức diệu quái dị này gọi là “Nhiếp hồn âm” của sắc dân Mèo ở vùng Nam hoang thường xử dụng trong những dịp trả thù báo oán, nên lão hiệp biết rất có thể chúng có ý đến gây sự với mình. Tuy biết vậy, nhưng lão là người có tài cao, can đảm, nên không chút sợ hãi, nhẹ nhàng lao mình qua cửa sổ ra phía trước nhà, hướng về phía bụi trúc đãã phát ra tiếng tiêu trước nhất rồi đề khí lên tiếng:
- Vạn Bác Thư Sinh tại đây. Vị giang hồ đồng đạo nào đó, đã có lòng quang lâm tệ xá, tại sao không chịu ra mặt cho Bành Mỗ được bái kiến?
Tiếng tiêu não nuột phía sau bụi trúc chợt ngưng, và một bóng người từ từ bước ra, người đó là một cô gái áo đen dong dỏng cao, tay phải cầm một cây ngọc tiêu, nay trái cầm một cây gậy trúc màu xanh.
Trong những mỏm đá lởm chởm phia bên trái cũng xuất hiện một thiếu niên mặc áo gấm sặc sỡ trông rất kỳ dị, bên sườn đeo một chiếc đàn tranh nhỏ. Đồng thời trong bụi cây um tùm, phia bên mặt cũng xuất hiện một thiếu niên đầu tóc rối bù, ăn mặc theo kiểu dân Mêo, nửa thân trên để trần, ngang lưng quấn một mảnh đa cọp, da thịt đen đũa trong rất khỏe mạnh, mỗi tay cầm một chiếc trống đồng có chuôi, hai bên sườn trống đeo hai cái vòng sắt, mỗi khi lúc lắc chiếc vòng sắt đập vào mặt trống khua thành những tiếng “Tung! Tung! Tung!....” nghe rất ghê rợn!
Vạn Bác Thư Sinh tuy biết bộ ba Đồng Cổ, Tiêu, Tranh này được mệnh danh là “Ác hơn lũ ác”, nhưng lão chưa gặp chúng bao giờ, mà xem ý thì rõ ràng chúng đến trả thù báo oán, nên lão suy nghĩ mãi không biết mối cừu oán này do đâu mà ra?!
Ba người vừa xuất hiện-Thiếu nữ áo đen cầm ngọc tiêu, chống gậy

trúc, thiếu niên áo gấm sắc sỡ đeo bên sườn chiếc đờn tranh nhỏ và thiếu niên Mèo hai tay cầm hai trống đồng-họ đều ngậm miệng không thốt một lời, từ từ bước đến cách Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm lối hai trượng rồi mới dùng lại!
Khi đến gần, nhờ ánh trăng mới nhìn rõ:
thiếu niên áo dài sặc sở có mặt xương xương, mũi diều hâu mắt cú vọ, tướng mạo rất âm độc; Thiếu niên ăn mặc theo kiểu Mèo, thì mặt mũi sần sùi hung dữ vô cùng, còn thiếu nữ áo đen trông khá xinh xắn, trên mái tóc cài một đóa hoa bằng giấy màu trắng, nét mặt lạnh lùng như một thây ma, cặp mắt luôn luôn nhắm nghiền, mỗi bước đi đầu phải dùng cây gậy trúc dò đường trước, hình như cặp mắt đã bị mù!
Sau khi nhìn rõ tướng mạo ba người. Vạn Bác Thư Sinh vừa sực nhớ tới một chuyện thì thiếu nữ áo đen đã cất tiếng ca thảm thiết:
Vạn Bác Thư Sinh.
Sao mi quá ác !
Tọc mạch lắm lời.
Đông Hải thần dược.
Kiêu Bà hung dữ !
La Sát bạo tàn !
Độc kiếm phong hầu.
Bạn vàng uổng thác!
Nghe hết khúc ca. Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm chau mày nhìn thiếu nữ áo đen nói:
- Nghe khẩu khí của cô nương, Bành mỗ đoán chắc cô nương là vợ của Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương người đã bị đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà là Hồng Y La Sát Cổ Thiên Hương dùng Thiên lam độc kiếm hạ sát? Năm trước, trong một buổi nói chuyện vui giữa Bành mỗ và mấy người bạn, Mã Bá Thương có nghe lén câu chuyện của Bành mỗ về trái “Hương Lan, Ngọc Thực” một loại linh dược hiếm có, sản xuất trên Đảo Thúy Vi, nơi cư Ngụ của Đông Hải Kiêu Bà, Loại cây này, hai mươi năm mới nở hoa một lần hai lần nở hoa mới kết trái! Trái cây đó tuy không bổ ích gì về phương diện chân khí nội lực, nhưng có một hiệu năng đặc biệt là có thể làm cho người già trẻ lại, người trẻ, trẻ mãi ! Mã Bá Thương chỉ nghe lỏm qua chứ không hiểu rõ ràng, ngay cả đến thời kỳ sau một năm nữa cây linh dược này mới kết trái y cũng không biết:
y đã tự thị có khinh công cao siêu xông xáo ra Đông Hải để đến nỗi bị chết uổng trên Đảo Thúy Vi! Tại sao cô nương không tìm Hồng Y La Sát Cổ Thiên Hương trả thù mà lại đến Ma Vân Bích-chỗ ẩn cư của

Bạch Mỗ- để gây chuyện làm chi vậy?
Thiếu nữ áo đen hằn học đáp:
- Ta được chồng ta rất mực yêu thương, nếu chàng không nghe lóm được câu chuyện nói về linh dược giữ mãi sắc đẹp đề rồi chàng cố công tìm kiếm cho bằng được, thì đâu đến nỗi bị chết uống dưới lưỡi Thiên lam độc kiếm của con tiện tỳ Cổ Thiên Hương! Đầu mối đều do mi mà ra, xưa nay trong môn phái Vô Mục Nam Hoang hễ có thù là phải trả cho được, giờ ta hãy giết mi trước rồi sẽ tìm con tiện tỳ Hồng Y La Sát để báo thù sau!
Lúc đầu, Vạn Bảc Thư Sinh chưa có ý đếm xỉa gì đến ba nhân vật thiếu niên giang bồ mới quật khởi này nhưng hiện giờ lão hơi gớm vì sáu tiếng "Môn hạ Vô mục Nam hoang" của phùng Tiểu Thanh, nên lão ngạc nhiên hỏi:
- Thế ra nàng là đệ tử của "Nam Hoang Hạt Đạo" trong đám Vực Ngoại Tam Hung đấy à ?
Phùng Tiểu Thanh chưa kịp đáp, thì gã thiếu niên có mặt xương xẩu, âm độc đã đón lời:
- Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh đây là đệ tử đắc ý của "Nam Hoang Hạt Đạo"; ta đây là Ma Mật Ngạn từng được "Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử", ra công dạy dỗ; còn vị "Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ" kia thì môn phái lại càng ghê gớm hơn! Trong số "Ngũ âm Năng thủ" trên giang hồ này đã hợp sức "tam âm":
Đồng cổ, Tiêu, Tranh-chưa đủ đưa mi về cỏi Tây Thiên hay sao mà mi còn không chịu đưa cổ chịu chết cho rồi?
Khi Bành Hàm nghe nồi Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh và Thái Y Ma Mật Ngạn là môn hạ của "Nam Hoang Hạt Đạo" và "Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử" trong số Vực Ngoại Tam Hung thì lão biết tình thế đêm nay rất nguy hiểm ! Nhưng còn tên "Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ" kia là đệ tử của ai mà chúng nói môn phái lại còn ghê gớm hơn! Vì trong bụng hồ nghi nên lão đưa mắt nhìn "Song Cổ Truy Hồn" Mạnh Vũ mấy lượt.
Thấy vậy, Thái Y Ma Mật Ngạn cười lạt nói:
- Bành Hàm, mi còn giữ bốn tiếng "Vạn Bác Thư Sinh" làm gì nữa, sao không thủ tiêu cho rồi, để khỏi bị người ta chê cười! Khôn lẽ chưa bao giờ mi nghe tiếng "Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ", biệt hiệu "Dã Nhân Sơn Chúa" mới quật khởi tại vùng Miêu Cương hay sao? Song Cồ Truy hồn Mạnh huynh đây là đệ tử đắc ý chân truyền của Đồng Cổ Thiên Tôn đó!
- Nghe tám tiếng :
"Dã Nhân Sơn Chúa, Đồng Cổ Thiên Tôn" rất lạ tai, nên Bành Tam

Cũng hơi ngượng vội cất tiếng cười lớn nói:
- Gần đây, trong chốn giang hồ tuy mới quật khởi danh hiệu của "Ngũ âm Năng Thủ" nhưng dưới con mắt của Bành Mỗ, thì ngoại trừ "Nam Hoang Hạt Đạo" hay "Ngọc Chỉ Linh Xa"ø Tiêu Dao Tử tự đến đây, hoa. chăng mới đủ sức đấu với Bành mỗ, còn tài nghệ lũ mi, thì đừng nói gì "tam âm hợp tấu", ngay cả luôn "ngũ âm hợp tấu", Bành Mỗ cũng...
Bành Hàm chưa đứt lời, Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh đã lắc mình nhảy bay đến trước mặt lớn tiếng quát:
- Tên ác tặc Bành Hàm đừng ngông cuồng nữa! Mau đền mạng chồng ta đây!
Theo liền với tiếng quát, cây ngọc tiêu bên tay phải Phùng Tiểu Thanh dùng thế "Phượng Lạc Kỳ Sơn" phát ra tiếng gió ghê hồn nhắm đỉnh đầu Bành Hàm vụt xéo xuống còn chiếc gậy trúc bên tay trái với thế "Độ long tầm huyệt" điểm ngay yếu huyệt Đan điền nhanh như luồng gió!
Môn hạ "Nam Hoang Hạt Đạo" đều là người mù nên Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh chỉ nhờ vào nhĩ lực để nghe ngóng nhận định bộ vị, vậy mà thủ pháp của nàng được nhanh và chuẩn xác như vậy; thực là ngoài sự tưởng tượng của Vạn Bác Thư Sinh!
Khi thấy gậy trúc và ngọc tiêu sắp sửa tấn công đến huyệt đạo Bành Hàm vẫn bình tĩnh chỉ sẽ nghiêng đầu thót bụng lạng người về bên trái, chân trái đứng nguyên chỗ, vậy mà đã tránh khỏi cả hai thể "Phượng Lạc Kỳ Sơn" và "Độc Long Tầm Huyệt" rất nguy hiểm của Phùng Tiểu Thanh! Nhưng khi vừa quay người, thì đã thấy đằng sau có một luồng kình phong rất âm lạnh thổi tới, Bành Hàm biết là Thái Y Ma Mật Ngạn đang dùng công lực âm độc đánh lén, lão bèn chau mày tụ công lực vào hữu chưởng vận dịng môn tuyệt kỷ "Đàn chỉ Thần Công" bất thình lình quay lại búng mạnh một cái, bắn ra một luồng cương phong mạnh mẽ xuyên vào luồng kình phong của đối phương!
Thái Y Ma Mật Ngạn tuy được Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chân truyền nhưng về phương diện công lực hỏa hầu thì còn non kérn hơn Vạn Bác Thư Sinh, nên sau khi hai luồng kình phong gặp nhau, y bị dội lui hai bước và kêu lên một tiếng "Hự"! Vạn Bác Thư Sinh cất tiếng cười lạt mỉa mai:
- Thì ra tài nghệ của môn hạ "Vực Ngoại Tam Hung" chỉ có thế thôi ư ?
Thái Y Ma Mật Ngạn đỏ mặt không nói gì, dơ mười ngón tay như hai chiếc cào sắt quào mạnh một cái, phát ra mấy luồng cương phong ào

ào như xé không khí, đồng thời, Phùng Tiểu Thanh cũng vung gậy trúc và ngọc tiêu nhằm Bành Hàm công tới cùng một lúc.
Bành Hàm vội đề vận chân khi thi triển môn tuyệt đỉnh khinh công "Thiên Mã Hành Không" vừa mới luyện được, thân hình vọt lên cao hơn ba trượng xuyên qua chỉ phong, trượng ảnh và tiêu ảnh của đối phương.
Từ khi "Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ" xuất hiện đến giờ y không nói không rằng và cũng không ra tay tấn công, chỉ thấy hai tay y cầm hai cái trống đồng có đeo khoeo, hình dáng rất quái dị. Thấy vậy, Bành Hàm có ý muốn thử xem lai lịch, công lực của tên này đến đâu và như thế nào. Nên khi vọt lên không lão bèn lượn quanh sang tên phải dùng thân pháp "Phi Ưng Bát Thố" hai tay chắp trước ngực, ngón tay cong lại như lưỡi câu, nhằm Song Cô Truy Hồn Mạnh Vũ sà xuống!
Thái Y Ma Mật Ngạn vội kêu lên:
- Mạnh huynh cẩn thận, trong Thất cầm thân pháp lão cẩu có ngầm vận dụng "Đàn chỉ thần công" Tiếng "Công" chưa thốt ra khỏi miệng, thì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã đột nhiên cất tiếng cười ghê rợn, đập mạnh hai chiếc tróng vào nhau phát ra một tiếng "Bung" nghe đinh tai chối óc, và tóe ra một luồng khói vàng bay mù mịt đồng thời, thân hình y cũng lẹ làng nhảy tránh, chạy lại đứng cùng một chỗ với Thái Y Ma Mật Ngạn và Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh.
Vạn Bác Thư Sinh thấy Mạnh Vũ đập mạnh hai cái trống vào nhau toá ra một đám khói màu vàng, lão bèn cất tiếng cười ha hả, hữu chưởng sẽ đẩy ra một luồng cương khí đánh bạt đám khói vàng, thân hình bạ xuống đất và đưa tay trỏ ba người nói:
Thì ra môn hạ của "Đồng Cổ Thiên Tôn" chỉ là lũ cướp cướp vặt hạ tiện, ngầm đựng thuốc mê và khói độc trong binh khí mà thôi, Thảo nào mà Bành mỗ chưa bao giờ được nghe đến danh hiệu đó!
Trong lúc nói chuyện, Bành Hàm hình như có ngửi thấy một mùi tanh kỳ lạ, nhưng mùi tanh này chỉ thoảng qua rồi mất ngay nên lão không chú ý cho lắm!
Sau khi dứt lời, Bành Hàm thây sắc mặt ba người đều hiện vẻ quái dị, riêng Mạnh Vũ lại chăm chú nhìn mình với ánh mắt khinh bạc!
Bành Hàm vừa hồ nghi, vừa thầm nghĩ, ba tên này gần đây cũng có tiếng tăm, tại sao võ công của chúng không thấy có gì lạ? Tuy một mình chọi ba, nhưng chi cần kéo dài được thời gian chiến đấu đến sáng đợi bất cứ một vị nào trong bốn bằng hữu của lão đến kịp là sẽ nắm chắc phần thắng. Vì vậy, lão lại từ từ hỏi:
- Tại sao các người lại đứng im không tất công nữa? Hay là đã sợ rồi! Nếu vậy Bành Mỗ cũng không làm khó dễ các ngươi vì nguyên

nhân việc này do Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Tương tự rước lấy họa. Mà người ra tay giết y lại là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương, nếu các ngươi biết điều nhận lỗi Bành Mỗ cũng bằng lòng tha thứ cho các ngươi một lần này về tội vô cớ đến Ma Vân Bích phá rối nơi an cư thanh tịnh của ta!
Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh nghe Bành Hàm nói xong đột nhiên ngửa mặt nấc lên mấy tiếng rất thảm thiết rồi llầm bầm khấn:
- Xin anh linh. Mã Lang hãy chứng chiếu cho Phùng Tiểu Thanh ra tay giết tên Bành Hàm, kẻ thù thứ nhất này trước, rồi sau thiếp sẽ tìm kiếm con độc phụ Hồ ly La Sát để trả hận cho chàng!
Nói đến đây, sắc mặt nàng biến thành nhợt nhạt rồi nghiến răng hỏi "Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ":
- Mạnh đại ca, chiếc thần cổ truy hồn của đại ca cần đánh mấy tiếng thì kẻ thù của tiểu muội mới nát gan đứt ruột?
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ lạnh lùng đáp:
- Dù y có là nội gia hảo thủ bậc nhất đi nữa, cũng không chịu đựng được đến tiếng trống thứ mười ba, giỏi là là sau tiếng trồng thứ mười hai, y sẽ bị nát đứt ruột phun máu mà chết!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 04
CÁI CHẾT CỦA VẠN BÁC THƯ SINH

Sau khi nghe sự đối đáp bỡn cợt của Vô Mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Bành Hàm càng thêm tức giận và thầm nghĩ:
- Tuy mình không nghe gần đây có tên Lôi Chấn Vũ với danh hiệu "Dã Nhân Sơn Chúa" mới nổi danh ở vùng Miêu cương và có tình thầy trò mật thiết với tên Mạnh Vũ này ra sao, nhưng không lý nào lại có thứ khí giới làm cho người nghe tiếng động mà phải bị mất mạng bao giờ?
Nghĩ vậy, lão bèn tung mình nhẹ nhàng nhảy tới trước mặt ba người xử dụng một thế tuyệt học tông môn "Đàn chỉ Thần Công" búng ra một luồng cương phong đánh thẳng vào tên Ma Mật Ngạn, cái búng này không những vừa nhanh vừa mạnh, mà còn ngầm chứa đựng nội gia chân lực nên phát ra những tiếng kêu vo vo!
Lối đánh này của Bành Hàm khá lợi hại! Trước tiên lão khẽ búng một

cái, đợi khi đối phương coi thường, vận dụng các môn ngạnh công như Phách Không Chưởng lực tay bách bộ thần quyền để chống lại, lúc bấy giờ lão mới búng ra cả mười ngó tay một lượt nếu đối phương nào nội gia chân khi hơi kém sẽ bi toi mạng ngay!
Thế nhưng lão không dè Ma Mật Ngạn lại không dám đỡ, chỉ khẽ lách mình nhảy lùi về phía sau hai trượng rồi cười nhạt nói:
- Đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà xưa nay chưa bao giờ đánh một kẻ nào có thải độ ngông cuồng trước mặt, nhưng vì mi là kẻ sắp chết, nên ta nhường nhịn đôi phần, nếu mi cố sức cuồng vọng thì chẳng khác nào mi tự làm cho mình. mau chết!
Bành Hàm thấy Ma Mật Ngạn không chống đỡ, mà lại nhảy lui, lão bèn đảo mắt nhìn hai bên thấy Phùng Tiểu Thanh, Mạnh Vũ cũng đều kéo nhau nhảy lui hơn trượng rồi đứng nhìn mình trân trối, tên nào tên nấy lộ vẻ dữ tợn vô cùng, lão bèn ngửa mặt cười sằng sặc một hồi dài rồi nói:
Bành Hàm này ngang dọc giang hồ mười mấy năm chưa thấy lũ tiểu bối vô tri nào có thái độ cuồng vọng như bọncác ngươi,...không đợi lão dứt lời, Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh đã "Hứ" một tiếng rồi tiếp lời:
- Bốn tiếng "Cuồng vọng vô tri" nê dành cho mi có lẽ đúng hơn! Vì mi là kẻ sắp chết đến nơi mà vẫn không tin, không biết! Đoạn, nàng quay sang Mạnh Vũ nói. Mạnh đại ca, xin đại ca đánh tiếng trống "Đuổi hồn" thứ nhất để lão thất phu cuồng vọng lắm lời này nếm thử mùi vị cho biết!
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ khẽ mỉm cười với thái độ đanh ác rồi cài chiếc trống đồng đang cầm trên tay trái ra sau lưng, đoạn nắm tay đấm mạnh vào mặt chiếc trống đồng bên tay phải. Một tiếng "Tung" vang lên, quả nhiên tiếng trống này làm cho Banh Hàm phải rùng mình một cái!
Lão cau mày có vẽ lo lắng, vì lão tự biết mức tu luyện nội công cửa mình đã đến độ dù lửa nóng, hay sấm chớp dữ dội ầm ầm bên cạnh, vị tất đã đến nỗi phải hoảng hốt lo sợ, vậy mà chỉ nghe một tiếng trống đã thấy tâm thần rung động thì quả thực lạ kỳ lạ!
Thái Y Ma Mật Ngạn đã nhìn rõ vẻ lo âu của Bành Hàm, y bèn cười khanh khách chế nhạo:
- Bành Hàm ơi ! Mi tự xưng danh hiệu là "Vạn Bác Thư Sinh", và có tài biết nhiều hiểu rộng ! Vậy cái biết biết đó bây giờ mi để đâu? Mi thử vận chân khí nơi đan điền sẽ biết!
Lúc nảy, Bành Hàm đã rõ lời nói của đối phương không phải có tính cách hăm doạ, nên lão vội ngầrn vận chân khí, quả nhiên thấy có hơi

khác lạ, tâm thần không được thư thái, khắp thân thế và nội tâm hình như một cảm giác buồn buồn ngứa ngáy rất khó chịu !
Trong khi lão đang suy nghĩ xem cái cảm giác kỳ dị này do đâu mà có? Thì Ma Mật Ngạn lại giục Mạnh Vũ:
- Xin Mạnh đại ca đánh thêm ba tiếng trống nữa, và đánh thong thả, chúng ta hãy nên hành hạ bắt lão gìa này chịu tội sống đề tiêu khiển đến sáng rồi hãy bắt y chết cũng vừa!
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ nghe lời bước tới mấy bước rồi bất thình lình tung minh nhảy vọt lên cao hàng trượng. Và khi Nhảy qua đầu Bành Hàm, chiếc trống trong tay y lại vang lên ba tiếng “Tung ! Tung ! Tung!” Vừa nghe dứt ba tiếng trống, Bành Hàm chợt cảm thấy như có muôn vạn con sâu con kiến bò rúc cắn đốt trong tim phổi, đau đớn khôn tả!
Bình thường, lão là một người có tầm hiểu biết rất rộng, nên có ngoại hiệu là “Vạn Bác Thư Sinh”. Đến nay lão chợt thấy trong tim phổi có vật bò rúc, lại liên tưởng tới Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, nguyên người xứ Miêu cương, có sư phụ mang danh hiệu là “Dã Nhân Sơn Chúa” thì lão bừng tỉnh ngộ, vội móc tui lấy mấy viên linh đơn đưa lên miệng nuốt và trỏ ba người mắng nhiếc:
- Tiếng tăm của Vực ngoại Tam Hung không đến nỗi hèn kém lắm, tại sao chúng bây đã là môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử mà không dám đường hoàng đấu sức còn lén lút dùng thủ đoạn hạ lưu đề ám hại ta không?
Mạnh Vũ mỉm cười không nói, dơ tay đánh thêm một tiếng trồng nữa! Bành Hàm chợt cảm thấy trong ngực như có muôn vạn con kiến bò cắn, lão khẽ rên một tiếng rồi cố nuốt nước bọt chịu đựng !
Thái Y Ma Mật Ngạn vội xua tay ngăn cản Mạnh Vũ đừng đánh trống nữa rồi lạnh lùng nhìn Bành Hàm nói:
- Bành lão tặc ! Kể ra mi cũng có chút kiến thức đó, khi tiếng trống đầu tiên của Mạnh đại ca ta vừa dóng lên, tung ra một làn khói vàng mà mi đã hít phải, trong làn khói có lẫn chất ngải độc ngô công không thể nào chữa nổi! Loại ngải này khi nghe tiếng trống lập tức phát động! Nhưng tiếng trống thứ tư, ngải mới bắt đầu ra oai và nhiễu lắm là sau nărn tiếng trống, tim gan mi sẽ bị chúng cắn nát. Lúc đó kẻ anh hùng tài giỏi nội công tinh thâm đến mức nào cũng không chịu được đến tiếng trống thứ mười ba! Theo sự nhận xét của ta thì e rằng chưa chắc mi đã chịu nổi được mười tiếng ! Đến đây hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:
- Nguyên Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh định dùng tuyệt nghệ của Nam Hoang, đường hoàng lấy mạng sống của mi để báo thù cho

chồng nàng, nhưng Ngạn mỗ bày ra mưu kế này, một là đề nhìn xem cái thảm trạng của mi khi bị ngải độc từ từ cắn nát tim gan, vừa đỡ tốn hơi sức lại vừa được hả giận, hai là, cũng để thí nghiệm xem oai lực của môn "Ngũ độc Ngải thư" trông cặp trống của Mạnh đại ca như thế nào! Khi chết xuống âm phủ, mi có đem thù oán trút vào đầu Ngạn mỗ cũng không sao, biết rằng, mi phải đợi đến kiếp sau mới có thể trả thù được!
Dứt lời hắn lại cất tiếng cười khăng khắc nghe ghê rợn!
Sau khi Bành Hàm đã biết rõ là trúng phải chất ngải độc Ngô Công. Một trong sồ năm loại ngải độc vùng Miêu Cương thì lão biết trừ phi được người bạn thân là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà Bạch Nguyện Chương đến kịp thời hoa. may còn có cơ sống sót, còn không thì kể như đã mất mạng về tay bọn hèn mạt ác độc vô luân này!
Lão nhìn trong ba tên, thấy tên Ma Mật Ngạn có vẻ độc ác nhất hình như y không muốn đề cho lão kip sống đến lúc các hạn thân tới cứu, nên lão ngầm tính toán tìm cơ hội sử dụng môn ám khí "Thiên liên đinh" là một loại ám khí ác độc lão chưa dùng bao giờ, để kéo tên Ma Mật Ngạn cùng chết với mình!
Nhởn quang của Mật Ngạn rất lợi hại, hình như hắn cũng đã nhìn thấy ý định của Bành Hàm, nên hoa vội dơ tay phải ra dấu. Mạnh Vũ lại đánh thêm mấy tiếng trống làm cho Bành Hàm phải cau mặt co dúm người lại. Rồi hắn cười lạt nói:
- Bành lão tặc, Ngạn mỗ biết là trước khi chết mi định liều mạng cắn càn nhưng chúng ta đâu có cái nhận thức của kẻ sắp xuống mồ như mi. Nếu mi muốn cậy tài thì hãy đợi đến kiếp sau, chứng ta sẽ hầu tiếp. Tiếng trống truy hồn của Mạnh đại ca ta đã đến tiếng thứ sáu rồi đó, và tiếng thứ bảy sắp tới sẽ thúc dục ngải độc cắn nát tim gan của mi, kể ra mi cũng có phước lắm mời được hưởng thụ một mùi vị đặc biệt mà nhân gian ít ai được nếm thử!
Lúc này, Vạn Bác Thư Sinh đã biết rõ lợi hại và coi sự sống chết như thường, nên lão làm ra vẻ đau đớn đưa hai tay ôm ngực, nhưng kỳ thực lão đã cầm sẵn trong tay một chiếc "Thiên liên đinh" rồi nhìn Ma Mật Ngạn khẽ mỉm cười nói:
- Nhà ngươi nói không sai, lão đã trúng ngãi độc và tự biết khó sống, nhưng trong võ lâm, Vạn Bác Thư Sinh này cũng có chút tiếng tăm nên lão quyết không chịu lìa bỏ cõi đời với hai bàn tay trắng, mà trước khi chết, nhát định phải kéo một tên trong bọn mi đi theo để lót đáy hòm (quan tài).
Tới đây, lão đưa mắt từ từ nhìn khắp lượt ba người, tuy cặp mắtẫto

không lộ hung quang dữ tợn, nhưng với vẻ oán và giọng nói lạnh lùng như băng tuyết, đã làm cho Phùng Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ điều tự nhiên cảm thấy rùng mình sợ hãi!
Một mặt lão định keo dài thời gian để chờ mấy người bạn sắp đến Cửu Liên Sơn tụ họp, nhất là Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương.
Một mặt lão định trừng trị tên ác độc Ma Mậ Ngạn, nên lão nhìn ngay mặt Phùng Tiểu Thanh và từ từ nói:
- Phùng Tiểu Thanh, hãy nghe lão nói đây! Tuy chuyện nay, là do nàng chủ mưu và tìm người trả thù không đúng chỗ, nhưng, dầu Sao tình cảnh đáng thương ! Huống hồ Bành Hàm này là một kẻ nam nhi lỗi lạc thì lại càng không muốn đem theo một người đàn bà để làm kẻ lót hòm.
Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh sầm mặt định lên tiềng, thì Vạn Bác Thư Sinh đã quay sangg phía Ma Mật Ngạn nói tiếp:
- Mật Ngạn ! Trong bọn ba đứa bây. Tuy mi là kẻ ác độc nhất, nhưng oan có người, nợ có chủ, mà Mạnh Vũ mới là tên đã phóng ngải độc...
Tới đây, vì đêm khuya thanh vắng, nên bốn người đều nghe văng vẳng phía xa có tiếng vó ngựa đang chạy tới!
Thái Y Ma Mật Ngạn ngửa mặt nhìn ánh trăng rồi vội lớn tiếng dục:
- Mạnh đại ca, mau đánh thêm mấy tiếng trống nữa đi, đừng đề cho lão già gian ngoan này định kéo dài thời gian đặng cho người đến cứu.
Nghe lời, Mạnh Vũ đánh thêm một tiếng trống, làm cho Bành Hàm đau nhói tâm can phải ôm bụng co dúm người lại hầu như muốn ngã gục xuống!
Tuy lão biết mấy người bạn thân có tới cũng không bao giờ cưỡi ngựa, nhưng đã có tiếng vó ngựa thì cũng có đôi phần hy vọng nên lão bèn lén rút ở trong bọc ra một cây dùi điểm huyệt cầm nơi tay, rồi cất tiếng cười ha hả mà rằng:
- Mật Ngạn ! Mi dừng quá tự đắc ngông cuồng nữa, mở mắt nhìn xem ta có lấy cái mạng chó của mi hay không? Dứt lời lão liền thi triển thân pháp “Thiên Mã hành không” vừa mới khổ luyện được, nhảy vọt lên cao mấy trượng rồi chụp thẳng xuống chồ Ma Mật Ngạn đứng, đồng thời, lúc thân hình lơ lửng trên không, tay phải lão vung ra một cái, hơn ba chục chiếc “Thiên Liên Đình” dấu trong tay áo, lập tức toa? ra như một đám mưa rào dội khắp thân hình đối phương !
Thái Y Ma Mật Ngạn không ngờ bên mình Bành Hàm có mang theo loại ám khi lợi hại và lại không ngờ khi đối phương đã bi ngải độc đục khoét gần hết tâm can mà vẫn chịu đựng được đau đớn để trồ tài

như vậy, nên khi thấy ám khí bay xuống như lông nhím thì y lo sợ cuống cuồng mà hồn phi phách lạc!
Trong lúc Bành Hàm phi thân chồm về phía Ma Mật Ngạn thi Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vội đánh thêm hai tiếng trống nữa hai tiếng này là tiếng thứ bảy và thứ tám nên oai lực lại càng mạnh, chi thấy thân hình lão co gập lại, do đó ám khi ném ra bị mất đi một phần chuẩn xác, khiến tên Ma Mật Ngạn được may mắn thoát chết mà chỉ bị trúng hai mũi, một mũi ở đầu vai và một mũi ở bắp chân.
Lúc đó, tiếng vó ngựa từ phía xa đã nghe như sắp tới Ma Vân Bích! Vạn Bác Thư Sinh biết là nếu để cho Mạnh Vũ đánh thêm vài tiếng trống nữa, thì mình sẽ chết ngay lập tức, nên lão cố vận dụng "Tiên Thến chân khi" đã rèn luyện trong máy chục năm để giữ vững thân hình, đồng thời lao mạnh chiếc dùi điểm huyệt bền tay trái về phía Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ.
Lúc ấy, Mạnh Vũ đang định đánh thêm tiếng trống thứ chín chợt thầy ám khi bay như mưa lại nghe tiếng Ma Mật Ngạn kêu la rồi ngã nhào xuống thì cũng hơi chột dạ, và trong giây phút sơ ý đó, chiếc dùi điểm huyệt của Bành Hàm đã bay vèo đến, xẻ một vết trên cánh tay phải sâu gần một tấc, máu chảy như sối, làm y đau quá phải liệng bỏ chiếc trống và tung mình nhảy lui!
Không may chiếc trống y liệng bỏ bị đập ngay vào mỏm đá lên một tiếng "Tung"!
Đáng thương cho một vị kì hiệp đương thời, không còn hơi sức chịu đựng, phải đưa hai tay ôm ngực rồi rớt từ từ trên không xuống đất, uốn mình lăn lộn rên xiết!
Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh bèn lên tiếng gọi:
- Mạnh đại ca, mau lấy thuốc chuyên giải bách độc của đại ca đem chữa cho Mật huynh, còn tên Bành lão tặc đó, để tiểu muội tự tay giết hắn đặng báo thù cho tiên phu!
Vừa dứt lời, nàng bèn nghe theo hơi thở và tiếng động lăn lộn của Bành Hàm tung mình nhảy tới lẹ làng, vung cây gậy trúc điểm vào tử huyệt "Tướng đài" nơi trước ngực Bành Hàm, thủ pháp của nàng rất chuẩn xác và lanh lẹ còn hơn người sáng mắt.
Vừa lúc nàng Tiểu Thanh nhảy đến cạnh Bành Hàm thì ở góc Ma Vân Bích đã xuất hiện một con lừa xanh cao lớn trên lưng mang một vị thêu niên, thiếu niên đó chính là Tử Địch Thanh Loa Giả Y Nhân vừa tiễn đưa Phó Thiên Lân một trăm dặm đường rồi lại suốt đêm gội sương tắm gió chạy đến đây!
Giả Y Nhân thấy Bành Hàm đã lâm vào cảnh quá nguy hiểm bèn xử dụng phép khinh công tuyệt thế "Ngự phong hư độ" từ lưng con

Thanh Loa phóng mình một cái hàng mấy trượng thanh thiết kiếm chu ngân trong tay chàng sử dụng thế "Đảo Tả Thiên Hà" cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vồng đỏ, nhẹ nhàng gạt cây gậy trúc của Tiểu Thanh đang điểm vào "Tướng đài" huyệt của Bành Hàm, rồi mỉm cười nói:
- Xin cô nương hãy khoan hạ thủ, Giả Y Nhân tôi phụng mệnh của một vị tiền bối đến giải vây, nếu đôi bên thực có mối thâm thù, thì có thể hẹn nhau định ngày so tài đàng hoàng cũng không muộn!
Võ Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh tuy không nhìn thấy người nhưng căn cứ vào giọng nói và thân pháp nhanh nhẹn cùng sức mạnh của lưỡi kiếm gạt cây gậy trúc của mình, cũng đã nhận ra người mới tới là một thanh niên hảo thủ, nàng bèn lạnh lùng hỏi:
- Người nào dám ngăn trở Phùng Tiểu Thanh báo thù cho chồng! Mi có hiểu rõ lai lịch của chúng ta không mà dám xen vào chuyện này?
Giả Y Nhân khẽ mỉm cười nói:
- Chúng ta sẽ được bọn giang hồ hiếu sự tặng chung một biệt hiệu là "Ngủ âm năng thủ" thì lẽ nào "Tử Địch Thanh Loa" này lại không rõ lai lịch của ba vị:
Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, đêm nay thiếu chút nữa thì "Ngũ âm" đến hội đủ, hiện nay còn vắng mặt một vị nửa là "Tỳ bà Ngọc Nữ" Môn hạ của Đông Hải Kiêu Bà mà thôi.
Lúc này, Ma Mật Ngạn đã được Mạnh Vũ dùng thuốc giải độc cứu chữa và nâng dậy, hắn nghe Giả Y Nhân tự xưng "Tử Địch Thanh Loa" thì thầm nghĩ con lừa của người này cưỡi tuy đúng là con thần tuấn "Thanh Loa" nhưng tại sao binh khí y cầm lại không phải là ống sáo bằng trúc màu tía?
Đến khi y nhìn kỹ thanh kiếm sắt trên tay Giả Y Nhân thấy nơi gần chuôi, hình như có một vết đỏ thì bất giác hơi giật mình hắn vội lắng nghe xem đối phương đối đáp với Phùng Tiểu Thanh ra sao.
Nghe Giả Y Nhân nói xong, Phùng Tiểu Thanh bèn nhướng mày lạnh lùng hỏi:
- Có phải mi cho rằng bốn tiếng "Tử Địch Thanh Loa" là có thể uy hiếp được Đồng Cổ, Tiêu, Tranh không dám động đến tên giặc già họ Bành này chứ gì?
Giả Y Nhân vội lắc đầu cười đáp:
- Người ta quí nhất là sự tự biết mình, trong số chúng ta đây nếu một chọi một, thì Giả Y Nhân này vị tất đã kém ai. Nhưng nếu cả ba vị Đồng Cổ, Tiêu, Tranh cùng hợp sức tôi xin chịu thua ! Danh hiệu "Tử Địch Thanh Loa" rất nhỏ bé đâu sá gì? Nhưng có phải khi mới tới, tôi đã nói rõ với cô nương là tôi vâng lệnh của một người khác không?

Nghe nói, Vô Mục Tiêu Cơ khẽ “Hừ” một tiếng rồi tỏ vẻ khin bỉ hỏi:
- Mi thử nói xem tên cuồng ngạo tự cao, tự đại nào sai mi đến đây? Dám coi thường môn hạ của Nam Hoang Vô Mục như vậy?
Giả Y Nhân vội xuôi tay đứng nghiêm trang, với một giọng điệu thật kính cẩn thong thả rành rỏ từng tiếng:
- Huyết... lê..... bố... y.. đan... tâm... kiếm... khách!
Tám tiếng “Huyết lệ bố y Đan tâm kiếm khách” chẳng khác nào tiếng sét nổ giữa khi trời nắng tạnh làm cho bọn Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đều giật mình thối lui hai, ba bước!
Nét mặt Phùng Tiểu Thanh chưa hết lo sợ, nhưng nàng lại tỏ vẻ nghi ngờ rồi nhìn Giả Y Nhân vừa lắc đầu vừa cười nói:
- Từ sau khi nhà Minh mất đi, vị kiếm khách lừng danh đó chán ngán việc đời, tuyệt tích giang hồ, nay nghe mi nói vâng lệnh của người, câu chuyện thật khó...
Vừa khi ấy, Ma Mật Ngạn lại chăm chú nhìn kỹ thanh kiếm trong tay Giả Y Nhân một lần nữa rồi không đợi Tiểu Thanh nói hết câu, hắn lên tiếng:
- Thanh Muội, Y đã nhắc đến danh hiệu của vị kiếm khách, mặc dù chuyện y vâng lệnh của người là thực hay giả, chúng ta cũng nên vị tình, mà tha cho Lão tặc Bành Hàm chết toàn thây, vì lão đã bị chín tiếng trống truy hồn, lúc này chắc tâm can đã bị ngải độc ăn hết già nửa, dù có gặp được thứ cỏ linh chỉ nghìn năm, cũng không cứu sống nổi! Thôi, chúng ta hãy đi tìm con tiện tì thủ phạm là “Hồng Y La Sát” để thanh toán mối thù.
Vộ Mục Tiêu Cơ vốn biết Ma Mật Ngạn bình thường ra tay còn ác độc hơn mình, hắn chưa bao giờ tha ai, mà lại còn rất giảo hoạt đa mưu, nay hắn đã nói vậy chắc là có thâm ý gì, bèn nói với Giả Y Nhân:
Tử Địch Thanh Loa, Tiểu Thanh này thấy mi là nhân vạt đã được liệt danh trong hàng “Ngũ âm” nên cũng nể tình mà nghe lời mi một lần!
Vừa đứt lời, thân hình nàng đã nhảy lui nhanh như một làn khói, rồi cùng với Ma Mật Ngạn và Truy Hồn Mệnh Vũ biến hình trong ánh trăng mờ...
Tử Địch Thanh Loa vì mãi lo lắng đến sự an nguy của Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm, không còn lòng dạ nào tranh đấu nên mặc cho ba người đàng hoàng rút lui. Nhưng đến khi chàng quay lại định xem xét vết thương của lão hiệp xem có thể cứu chữa được không, thì thầy lão cố gượng hơi tàn xua tay ngăn chàng đến gần rồi khẽ lắp bắp tiếng còn tiếng mất:

- T... a.....ng... phủ của...lão... đã bị ngải độc vùng Miêu... Cương cắn...nát, dù có tiên đan... diệu... dược cũng... cũng khó sống. Thịnh...tình của lão đê.....lão xin ghi nhớ, có phải... phát thực lão đệ vâng lệnh của...
của Huyết lệ bố... y đan... đan tâm kiếm...khách phái đến hay không?
Giả Y Nhân thấy thảm trạng của vị võ lâm kỳ hiệp như vậy chàng cũng bùi ngùi xót xa lắc đầu đáp:
- Vãn bối vâng lệnh của gia sư là "Hoành Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân" đến đây, mượn oai danh của "Huyết lệ bố y đan tâm kiếm khách" để dọa đuổi bọn học trò của mấy tên lão ma cúng hung cực ác, nhưng tiếc là giữa đường gặp chuyện cản trở tới chậm một chút đề đến nỗi lão tiền bối mắc phải gian mưu của chúng!
Có phải thứ ngải độc lão tiền bối bị trúng đó, quả thực không thuốc chữa nổi chăng?
Vạn Bác Thư Sinh khẽ rên rỉ thều thào nói:
- Hoàng Sơn Độn khách Cát... Ngụ.. Nhân? Lão nhớ...nhớ ra rồi, ông ta là người... người bán kiếm tại hồ Động Đình năm năm về trước... thứ ngải độc này dù có được bạn thân của... lão Trại Hoa Đà... Bạch Nguyên Chương ở đây cũng... đành... bó tay vì... đã qua muộn! Lão... rất cảm kích tâm tình của lão đệ nên lão... có... một... vật muốn tặng và... nhờ một...
viêc.
Giả Y Nhân ngậm ngùi sa lệ đáp:
- Vãn bồi đến chậm một chút, nên mới ra cơ sự, vậy lão tiền bối không dám nhận!
Lúc đó, Bành Hàm đột nhiên có vẻ tỉnh táo nói:
- Lão đệ đừng nên từ chối, lúc này lão đã đến giai đoạn hồi quang phản chiếu (phút tỉnh táo trước khi chết) chỉ lát nữa sẽ phải chịu cảnh đau đớn nhất trần gian không thốt nên lời được nữa! Vật ta muốn tặng lão đệ không có gì là quí báu, chỉ là một cuốn sách nhỏ, ghi chép tất cả những gì lão được nghe và thấy trong mấy chục năm mà thôi. Cuốn sách ấy lão để trên giá sách, nếu lão đệ không chịu nhận, thì việc lão muốn nhờ cũng không dám nói!
Nghe Lão hiệp nói vậy, Giả Y Nhân đành phải gật đầu nhận lời.
Nét mặt Bành Hàm hơi lộ vẻ tươi tỉnh rồi nói tiếp:
- Vì hiện giờ chân khí bản thân đã tan hết, lão không thể tự tuyệt được, muồn cầu lão đệ tặng cho một chưởng "Cách không phách" để tránh cảnh đau đớn!
Nói đến đây, nét mặt lão hiệp lại đột nhiên biến đổi, toàn thân run rẩy, rên la không ngớt!

Nghe Bành Hàm yêu cầu như vậy, Giả y Nhân vội cau mày khẽ kêu:
- Lão tiền bối...
Chàng chưa dứt lời thì Bành lão hiệp đã trở lại thảm trạng đau đớn như lúc đầu, lăn lộn vật vã nhìn chàng vởi ánh mắt như cầu khẩn!
Thấy cảnh tượng thương tâm như vậy, Giả Y Nhân thầm nghiến răng lập thệ :
Sau này thế nào cũng phải tự tay băm vằm tên Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã phóng ngải độc, để trả thù rửa hận cho vị võ lâm kỳ hiệp đã bị uổng mạng.
Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm thấy chàng do dự không chịu hạ thủ, bèn cố đem hết chút hơi tàn khẽ nói giọng đau đớn:
- Lão đê.....giờ này... lão... đã bi ngải độc... ăn hết tâm can... chẳng lẽ...lão đệ nhẫn tâm...
đứng nhìn... lão... bị ngải độc...ăn hết ngũ tạng... rồi...?
Giả Y Nhân thấy vậy thì ngậm ngùi than dài lệ nhỏ ướt áo rồi nói:
- Vãn bối không nở nhìn lão tiền bối chịu cảnh đau đớn cho nên phải tuân mệnh hạ tthủ. Vậy xin lão tiền bối sửa soạn để về trời một cách nhẹ nhàng yên vui...!
Dứt lời, chàng khẽ chớp mắt rồi nhắm chuẩn bộ vị trên mình Bành Hàm, đoạn tay trái che mặt quay đi, tay phải vận chân lực, đánh lại phía sau một chỉ, một luồng cương phong mạnh mẽ xói thẳng vào tử huyệt “Thiên trì” của Bành Hàm!
Vừa lúc Giả Y Nhân quay mình đánh lại một chỉ cách không điểm huyệt, thì trên đỉnh Ma Vân Bích cũng vang lên hai tiếng hú trong trẻo và hai bóng người nhanh như sao sa mang theo một luồng kiếm quang màu xanh và một luồng kiếm quang màu bạc; cả hai luồng kiến quang đều tỏa ra màu sắc sáng lòa chói mắt nhằm đầu Giả Y Nhân chụp xuống.
Giả Y Nhân thoáng nhìn đã biết ngay là những bậc võ lâm cao nhân có mang theo loại tiền cồ thần kiếm, kiếm khí phát ra như luồng điện chớp uy thế mạnh mẽ vô cùng; nên chàng phải vội vàng vận hơi tung mình nhảy lui hai trượng!
Khi thân hình vừa chấm đất, thì chỗ chàng đứng trước đó thay thế bằng một lão già gày gò mặc áo bào rộng và một đạo sĩ trung niên mặc áo lông mũ sao vừa từ trên đỉnh Ma Vân Bích nhảy xuống.
Lão già gầy gò cầm một thanh trường kiếm, ánh sáng chói lòa như điện, chuôi kiếm có nạm viên ngọc bích lấp lánh!
Đạo sĩ trung niên cầm một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh như bạc.
Khi chân vừa chấm đất hai người đều vội vội vã chạy đến chỗ xác Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm!

Khi ấy, Giả Y Nhân đã rõ lai lịch hai người vội kêu lớn:
- Xin Bạch đại hiệp và Cô Vân Đạo trướng chớ đến gần di thể của Bành lão tiền bối!
Lão già gầy gò vội dừng bước quay đầu lại, hai mắt tia ra luồng nhãn quang nghiêm nghị, rồi trầm giọng hỏi:
- Túc hạ là ài? Đã biết Bạch Nguyên Chương này tại sao còn hạ độc thủ với lão hữu Vạn Bác Thư Sình như vậy?
Tử Địch Thanh Loa vội cúi mình đáp:
- Vãn bối tên gọi Giả Y Nhân, ký danh đệ tử của Hoàng Độn Khách Cát Ngu Nhân.
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chợt nhớ lại ông già đã gặp tại Hồ Đồng Đình năm năm về trước và cũng là cựu chủ nhân thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang minh đang cầm nơi tay, nên lão vội đưa mắt nhìn kỹ Giả Y Nhân một lượt, sau đó lại thấy bên cạnh chàng có một con lừa sắc xanh cao lớn vô cùng thì lão càng kinh ngạc cau mày hỏi:
Bạch mỗ cùng Cát huynh xa cách nhau thoáng đã được năm năm, lão rất khao khát hâm mộ, túc hạ đã là ký danh đệ tử của người tại sao đối với bạn già của lão túc hạ lại...
Không đợi Bạch Nguyên Chương dứt lời, Giả Y Nhân đã rầu rầu nét mặt, nhìn sang di thể Bành Hàm rồi tiếp lời:
- Xin hai vị lão tiền bối chớ hiểu lầm vãn bối. Vừa rồi, vì Bành lão tiền bối bị trúng ngải độc, đau đớn khôn tả, không còn có cơ cứu sống, nên vãn bối phải cố nén thương tâm và thể theo lời yêu cầu của người; hạ thủ cho người được nhẹ nhàng giải thoát! Bạch đại hiệp là một bậc y đạo thần thông với danh hiệu là “Nhân tâm quốc thủ”, xin đại hiệp xét nghiệm di thể Bành lão hiệp, sẽ chứng thực lời nói phải quấy của vãn bối!
Nghe chàng nói Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bèn cất thanh “Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm”, lấy trong bọc ra một viên thuốc ngậm vào miệng, rồi từ từ bước lại cúi mình xem xét di thể Bành Hàm.
Xem xét một hồi lâu, Bạch Nguyên Chương mới lắc đầu thở dài ngao ngán rồi lấy ra ba viên thuốc mà lão vừa ngậm, nhét vào miệng Bành Hàm; Lúc đó Cô Vân Đạo Nhân cũng vừa cất thanh “Lưu Vân Kiếm” và thấy vậy thì mừng rỡ hỏi:
- Nguyên Chương huynh, Bành Huynh còn có cơ sống phải không.
Bạch Nguyên Chương đứng dậy lắc đầu than:
- Ngũ tạng của Bành Huynh đều bị ngải độc cắn nát, nếu không nhờ Giả lão đệ đây ra tay giải thoát giúp, thì không biết còn phải chịu đau đớn đến đâu? Cả đến viên “Cửu Chuyển Phản Hồn Đan” của đệ

cũng không có phép đúc lại được ngũ tạng thì làm sao cứu sống được? Ba viên thuốc vừa rồi, chỉ là để giết chết số ngải độc trong di thể Bành huynh, hầu tránh di họa cho kẻ khác mà thôi!
Đến đây, lão chắp tay vái lại Giả Y Nhân tỏ ý xin lỗi:
- Bạch Nguyên Chương xin thay mặt cố hữu có lời cảm tạ tấm lòng nghĩa hiệp của Giả lão đệ, và xin lão đệ bỏ qua những cử chỉ lỗ mãng vừa rồi của anh em lão.
Giả Y Nhân vội vàng nhảy tránh mấy bước rồi vái dài đáp lễ.
- Xin Bạch đại hiệp đừng làm vãn bối mang tội thêm, vì vãn bồi tới chậm một chút, để đến nỗi Bành lão tiền bối bị trúng gian mưu nuốt hận suối vàng, trong lòng vãn bối càng thấy ăn năn vô cùng đau dám nhận lời cảm tạ của đại hiệp như vậy?
Cô Vân Đạo Trưởng vì cảm thương lão hữu bị hại, nên sắc mặt có vẻ giận hỏi Giả Y Nhân:
- Lúc Giả lão đệ tới có nhìn thấy kẻ nào đã hạ độc thủ giết hại Vạn Bác Thư Sinh là ai không?
Chàng đáp:
- Những kẻ đến đây sát hại Bành lão tiền bối là Vô mục Tiêu Cô Phùng Tiểu Thanh môn hạ của Nam Hoang hạt Đạo, Thái Y Ma Mật Ngạn môn hạ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và một tên nữa là Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ không được rõ lai lịch.
Cô Vân đạo Trưởng nhắp môi vừa định hỏi thêm thì chàng lại nói tiếp:
- Theo lời gia sư nói thì nghe đâu nguyên nhân mối thù đôi bên là do chồng của Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh tên Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương, nghe lỏm câu chuyện Bành tiền bối nói chuyện ở Đảo Thúy Vi ngoài Đông Hải có một loại linh dược giữ được sắc đẹp, tên gọi “Trái Ngọc Hương Lan” , y mới mò ra hái trộm định đem về tặng người vợ yêu, chẳng may bị chết dưới lưỡi kiếm “Thiên Lam Độc Kiếm” của học trò lớn “Đông Hải Kiêu Bà” là Hồng La Sát Cổ Phiêu Hương!
Nghe chàng nói, Bạch Nguyên Chương bèn thở dài than:
- Lão còn nhớ, lần gặp nhau tại Hồ Động Đình, Cát Ngu Nhân lão huynh đã khuyên Bành lão hữu nên cẩn thận lời nói. Không dè ngày nay phải ngậm hờn chín suối, cũng lại do sự lắm lời mang họa!
Giả Y Nhân thấy cặp mắt Bạch Nguyên Chương đã long lanh ngấn lệ thì biết tình bạn giữa năm vị kỳ hiệp này đã thân thiết chẳng khác ruột thịt, nên chàng cũng ngậm ngùi mà kể tiếp:
- Cho nên vì nguyên nhân đó, Vô Mục Tiêu Cơ muốn báo thù cho chồng, mới yêu cầu tên quỷ trá đa mưu Ma Mật Ngạn và tên Song

Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ trợ lực. Vãn bối tuy đến quá muộn, không được đích thân trông thấy tên nào ra tay ám hại nhưng cứ xem cử chỉ và cách ăn mặc của tên Mạnh Vũ có vẻ như dân ở vùng Miêu Cương, thì chắc là tên này đã phóng ngải độc ám hại Bành lão tiền bối!
Cô Vân Đạo trưởng cỏ vẻ tức giận nghiến rằng nói:
- Mã bá Thương đã chết dưới lưỡi "Thiên Lam Độc Kiếm", đáng lẽ Phùng Tiểu Thanh phải kiếm thầy trò Đông Hải Kiêu Bà mà báo thù, chứ tại sao lại đến Ma Vân Bích làm lộng!
Chẳng lẽ lũ môn hạ của "Vực ngoại Tam Hung" lại kiêng dè lẫn nhau, mà cho rằng những vỏ lâm đồng đạo khác, đều là lũ có thể khí nhục được hay sao?
Nhàn Tâm Quốc Thủ Bạch Ngưyên Chương bèn nói với Cô Vân Đạo Trưởng:
- Bây giờ Đạo Trưởng có tức giận cũng không ích gì! Chúng ta hãy đem di thể của Bành lão huynh vào trong nhà, đợi hai vị Vân, Hùng lão huynh đến đây, sẽ cùng bàn tính, tìm cách tiêu diệt mấy tên ma đầu cùng hung cực ác và lũ nghiệt đồ của chúng!
Cô Vân Đạo trưởng không biết nói gì hơn, đành lặng lẽ cúi đầu nhìn thi thể Bành Hàm, và sau đó, do Bạch Nguyên Chương tự tay ôm xác người bạn già đưa vào trong gian nhà tranh!
Giả Y Nhân thấy trên giá sách của Bành Hàm quả nhiên có một cuốn sách nhỏ mà lão hiệp đã khẩn khoản tặng mình lúc sắp lâm chung, chàng bèn rút ra xem, thấy cuốn sách chỉ có độ mười bảy, mười tám trương, ngoài bìa đề sáu chữ:
"Vạn Bác Thư Sinh thủ lục".Mới cầm cuốn sách chưa kịp mỏ xem, chàng đã nghe tiếng Bạch Nguyên Chương hỏi:
- Giả lão đệ, trước khi lão hữu Bành Hàm lâm chung, có điêu gì trăn trối nhờ lão đệ nói lại không?
Chàng cung kính đáp:
- Lúc lâm chung, Bành lão tiền bồi không có điều gì trăn trối, chỉ căn dặn vạn bối hạ thủ cho được mau giải thoát và tặng vãn bổi cuốn sách này!
Bạch Nguyên Chương liếc mat nhìn hàng chữ "Vạn Bác Thư Sinh thủ lục" đề ngoài bia sách thì ngậm ngùi thở dài mà rằng:
- Đây là một cuốn sách đo lão hữu Bành Hàm tự tay ghi chép tất cả những sự việc kỳ lạ được mắt thấy tai nghe trong mấy chục năm trời lăn lộn giang hồ, lão đệ mang theo bên mình, may ra cũng có lúc cần dùng hữu ích, nhưng người bạn già ấy của lão, cũng vi biết quá nhiều, hiểu quá rộng nên mới đến nỗi mang họa sắt thân...

Nói tới đây, Bạch Nguyên Chương chợt lắng tai nghe ngóng rồi lớn tiếng gọi:
Vân, Hùng, hai vị nhân huynh, các bạn đã quá muộn...
Phía xa xa, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cười ha hả và giọng nói hào sảng của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên:
- Bóng mặt trời chiều rằm tháng tám vừa gác núi là Hùng mỗ và Động Đình Điếu Tẩu đã đến Ma Vân Bích, tại sao lại muộn quá? Bạch huynh đến trước một mình hay cùng đến với Cô Vân Đạo Trưởng? Vạn Bác Thư Sinh chủ nhân ở đâu? Lão ta chuẩn bi được mấy vò rượu ngon để đãi lão Hùng đấy?
Giọng nói vừa dứt, thì Trường Bạch Tửu Đồ đã đến trước nhà và theo sau là Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân.
Hùng Đại Niên nhìn vẻ mặt rầu rĩ của ba người trong nhà đồng thời lại thấy Vạn Bác Thư Sinh nằm bất động trên giường thì giật mình kêu lên một tiếng “Ủa” thật lớn rồi kéo tay Vân Lão Ngư Nhân cùng nhảy đến cạnh giường đưa tay rờ khắp di thể Bành Hàm đoạn nước mắt chảy như suối và chụp cánh tay Trạ Hoa Đà Bạch Nguyên Chương vừa lắc mạnh vừa run giọng hỏi:
- Tại sao Bành lão huynh lại đột nhiên phủi tay từ giã trần? Xem thi thể hãy còn ấm chắc là mới chết không lâu!
Lão... Lão huynh mang danh là Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà thực chỉ có danh mà không có thực! “Cửu Chuyển Phản Hồn Đan” đâu? Năm xưa lão huynh đã dám tặng Cát Ngu Nhân, tại sao giờ không dám đem ra để cứu người bạn già thân thiết như ruột thịt?

Hồi 05
MUỐN ĐEM MÁU LỆ TẠ LÒNG TRI KỶ

Bạch Nguyên Chương biết Hùng Đại Niên là người nóng nảy, nên để mặc lão ta nói một hồi cho hả, đợi khi dứt lời rồi mới xót xa đáp:
- Viên "Cửu Chuyện Phản Hồn Đan" và chút y thuật của Bạch mỗ chỉ có thể đôi bệnh cứu chữa, chứ không có pháp đòi lại mạng sống trong tay Diêm Vương! Lúc Bạch mỗ và Cô Vân Đạo Trưởng đến nơi, thì Bành huynh đã hồn lìa khỏi xác dưới chỉ lực của Giả lão đệ đây.
Hùng Đại Niên vì quá xót thương người bạn tri kỷ chết thảm, nên lão ta không kịp nghe kỹ hàm ý trong lời nói của Bạch Nguyên Chương, chỉ kịp nghe nói Vạn Bác Thư Sinh bị chết dưới chỉ lực của Giả Y Nhân, lão đã trợn mắt hét lớn một tiếng rồi tung ngay một chưởng nhằm chàng thư sinh tuấn tú đứng cách mình chỉ có ba, bốn bước!
Trong năm vị võ lâm kỳ hiệp, luận về chân khí nội lực thì phải kể Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà và Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là xuất sắc nhất.
Nhất là chưởng lực lại được đánh ra trong lúc đang đau thương tức giận cực độ nên sức mạnh chẳng khác nào sóng gầm gió thét ! Vừa đứng gần lại vừa xuất kỳ bất ý nên Giả Y Nhân không đề Phòng, tình thế rât nguy hiểm! Thì may thay Bạch Nguyên Chương và Cô Vân Đạo Trưởng hai vị kỳ hiệp vốn biết tính tình nóng nảy của Hùng đại Niên, nên cả hai đồng vung tay chận chưởng phong lại, vậy mà đầu vai trái chàng vẫn bị dư lực của chưởng lực quét trúng phải thối lui nửa bước và nhờ có nội công hùng hậu nên chỉ hơi ê ẩm nhức nhối một chút thôi.
Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân có vẻ già dặn kinh nghiệm giang hồ hơn nên vội giải thích!
- Sao Hùng huynh hồ đồ như người mê ngủ vậy? Nếu thực Bành huynh bị Giả lão đệ hãm hại, thì đời nào Bạch huynh và Cô Vân Đạo Trưởng lại chịu xưng hô thân mật mà còn ở chung trong một nhà không có vẻ gì thù hằn như thế?
Nghe nói, Hùng Đại Niên cũng tự biết mình xuất thủ quá lỗ mãng, nên có vẻ thẹn thùng, mặt đỏ như gấc. Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân đã vòng tay xin lỗi Giả Y Nhân:

- Xin Giả lão đệ tha thứ, vì Hùng huynh là người nóng nảy, lại đang lúc quá xót thương người bạn già bị chết thảm nên đã trót mạo phạm! Lão hủ nghe Bạch huynh nói, thì hình như lão đệ đã được mục kích lúc Bành lão hữu bị hãm hại! Sự việc xảy ra như thế nào xin lão đệ có thể kể rõ cho anh em lão hữu rõ đi!
Giả Y Nhân vội tươi cười đáp lễ nói:
- Vì giao tình thắm thiết, lại bất thình lình nghe tin dữ, nên Hùng đại hiệp mới có cử chỉ như vậy! Hơn nữa, vãn bối cũng không bị thương tổn gì. Vậy kính xin lão tiền bối và Hùng đại hiệp bất tất phải lưu ý. Còn việc Bành lão tiền bối bị hãm hại ra sao? Nay được lão tiền bối hỏi đến, vãn bối xin vâng mệnh tường thuật.
Với phong độ hòa nhã và lời nói khéo léo của chàng làm cho bốn vị võ lâm kỳ hiệp cũng phải thầm khen phục.
Sau khi nghe Giả Y Nhân thuật rõ đầu đuôi câu chuyện xảy ra, Hùng Đại Niên chợt cau mày nói:
- Ơn đức của lão đệ lặn lội từ xa tời để bảo toàn di thể của người bạn già của lão khỏi bị bọn tiểu nhân hủy hoại, Hùng Đại Niên này sẽ suốt đời không quên, nhưng có một điều lão còn thắc mắc, xin lão đệ đừng cho là có tính đa nghi lão mới dám hỏi:
Chàng bèn mỉm cười đáp:
- Xin Hùng đại hiệp cứ hỏi, nếu điều gì vãn bối được biết nhất thiết sẽ trình bầy hết.
Hùng Đại Niên bèn nói:
- Lão tuy quanh năm an cư nơi rừng núi, nhưng cũng có nghe nói trong lớp giang hồ mới quật khởi có năm tay xuất sắc với danh hiệu: Tiêu, Tranh, Đồng Cổ, Sáo Trúc và Tỳ Bà, mà thiên hạ còn tặng cho một danh hiệu chung là “Ngũ Âm Năng Thủ”. Cố nhiên lão đệ đã được danh sư truyền nghệ nên bốn tiếng “Tử Địch Thanh Loa” mới vang danh võ lâm!
Song Vô Mực Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã cùng lão đệ liệt danh trong “Ngũ Âm”, hơn nữa chúng lại có danh hiệu là “ác hơn lũ ác”. Tại sao thấy lão đệ tới đây có một mình, mà chúng phải sợ hãi trốn chạy không dám tàn hại thi thể lão hữu Bành Hàm thì thực là lạ quá!
Giả Y Nhân gật đầu đáp:
- Câu hỏi của đại hiệp rất đúng, ý của gia sư định sai vãn bối đến đây trước để gặp Bành lão tiền bối nhắc người cẩn thận đề phòng. Nhưng gia sư cũng đề phòng, sợ vãn bối không may đến chậm, hai bên đã động thủ, địch nhiều ta ít không điều đình được, nên người có dặn vãn bối mượn oai danh của một vị cao nhân quán thế để khiếp

phục lũ đệ tử lang độc của bọn Vực ngoại tam hung!
Ba vị võ lâm kỳ hiệp Bạch nguyện Chương, Cô Vân Đạo Trưởng, và Động Đình Điếu Tẩu nghe chàng nói đều có vẻ suy nghĩ, nhưng Hùng Đại Niên có vẻ nóng nảy hơn, vội hỏi:
- Lũ nghiệt đồ của Nam Hoang Hạt Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà tất nhiên là mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì vấy đại danh của vị võ lâm cao sĩ nào có thể làm cho chúng phải khiếp sợ!
- Giả Y Nhân vội đứng nghiêm chỉnh rồi cung kính đáp:
- Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách!
Bốn vị võ lâm kỳ hiệp nghe đến tên vị kiếm khách này đều nghiêm chỉnh tỏ vẻ kính cần. Động Đình Điếu Tẩu cau mày hỏi chàng:
- Vị kiếm khách này, từ khi nhà Minh bị diệt vong đã ba bốn lần bốn phương triệu tập các anh hùng chí sĩ, hai khởi nghĩa dấy binh, nhưng ý trời khó cưỡng, nên rốt lại sự nghiệp đều bị thất bại, mang trên mình hàng trăm vết thương! Đã có mười mấy, hai mươi năm rồi trên giang hồ không thấy bóng người, nay lão đệ thốt nhiên nhắc đến danh hiệu của người làm saolũ tiểu bối hung hăng dữ tợn đó có thể tin được?
Giả Y Nhân cũng có vẻ như không hiểu lắc đầu đáp:
- Vãn bồi cũng cho rằng bọn chúng dễ gì đã tin nên cầm như khó tránh khỏi một trận ác đầu gian khổ, không dè trong bọn chúng có tên Ma Mật Ngạn là hung ác gian giảo nhất, khi nghe đại danh của vị kiếm khách ấy đã vội vàng khuyên hai tên đồng bọn là Mạnh Vũ và Phùng Tiểu Thanh kéo nhau rút lui!
Trường Bạch Tửu Đồ nhhe vậy liền trợn mắt nói lớn:
- Chúng nó tin cũng được, mà không tin cũng được, chúng ta không cần phải? suy đoán vô ích. Giờ đây, việc thứ nhất là an táng di thể Bành huynh, sau nữa là phải đi khắp chân trời góc biển, tìm kiếm cho bằng được tung tích lai lịch tên:
Đồng Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ cùng hai tên tiểu ma Phùng Tiểu Thnh và Ma Mật Ngạn để báo thù rửa hận cho Bành lão hữu!
Nói tới đây, lão bèn chạy đến góc nhà bưng một vò rượu trong số năm vò rượu ngon của Bành Hàm để dành hôm nay đãi bạn đưa lên nốc một hợi ừng ực cạn vò rồi mới nhìn thi thể Bành Hàn, máu lệ chan hòa mà thề nguyện với giọng xót thương:
- Lão hữu Bành Hàm, tình bạn giữa chúng ta chẳng khác nào ruột thịt, cứ năm năm một lần họp mặt, lần này đệ đến muộn một chút mà đã Âm Dương cách biệt, nhưng đệ vẫn coi lão huynh như còn sống mà bái lĩnh một vò rượu ngon ! Từ đây trở đi, nếu đệ không giết được tên Đồng Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, thì quyết không uống rượu

nữa!Hừ! Cái gì là Ngải độc Miêu cương? Cái gì là Vực Ngoại Tam Hung? Hùng Niên thề đem bầu nhiệt huyết với chiếc đầu lâu vô dụng này đề làm cho lão hữu dưới suối vàng được nhắm mắt ngậm cười!
Mấy người đều biết Hùng Đại Niên coi rượu như mạng sống, nay thấy lão thề trước linh hồn Vạn Bác Thư Sinh, va máu lệ thấm đỏ vạt áo, thì biết lão đã bi thương quá độ nhưng cũng không ai biết khuyên giải làm sao được.
Quả nhiên Hùg Đại Niên đã bi phẫn quá độ nên sau khi dứt lời lão liền ngất xỉu xuống cạnh thi thể Bành Hàm!
Cô Vân Đạo Trưởng thấy vậy đang định bước đến cứu tỉnh, nbưng Trại Hoa Đà đã nhanh tay điểm vẫo Thuỵ huyệt của lão ta rồi nhìn Cô Vân Đạo trưởng than thở:
- Hùng huynh là người huyết tính can đảm vô song, nay đang lúc bi thương quá độ, để cho hắn ngủ một lát càng tốt, giờ chúng ta hãy an táng di thể Bành huynh, để tránh cho y phải nhìn thấy mà càng thêm xúc động!
Động Đình Điếu Tẩu cũng gật đầu khen phải rồi, cùng Giả Y Nhân hợp lực đào một phần huyệt trước nhà. Sau đó Giả Y Nhân nói với ba võ lâm kỳ hiệp:
- Bành lão tiền bối là một vị kỳ hiệp nhất thời! Tuy hậu sự không cần bày đặt phô trương, nhưng cũng phải có chiếc hòm mới...
Không đợi chàng dứt lời, Động Đình Điếu Tẩu đã cất lên một hồi cười bi thảm mà rằng:
- Lúc Người ta sinh ra ở đời, vì phong vân gặp gỡ khác nhau, nên mới có chuyện phú quý, cùng thông, anh hùng, văn võ khác biệt! Đến lúc chết thì muôn việc đều xong, dưới lớp hoàng thổ có hòm hay không có hòm, cũng chỉ là một đống xương tàn mà thôi!
Dứt lời lão hiệp quay sang Cô Vân Đạo Trưởng nói:
- Xin Đạo trưởng cho đệ mượn thanh “Lưu Vân thần kiếm”.
Cô Vân Đạo Trưởng rút kiếm đưa qua, Vân Lão Ngư Nhân đỡ kiếm đẽo lấy một khối đá hình chữ nhật lớn, đoạn ngầm vận “Kim cương chỉ lực” vạch thành tám chữ :“Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm chi mộ” rồi đưa kiếm trả Cô Vân và gạt lệ nói:
- “Bành huynh ngang dọc suốt đời mới có được danh hiệu “Vạn Bác Thư Sinh”, nay lão ghi bia lại trước mộ để cho người đời thăm viếng!
Cô Vân Đặo Trưởng tra kiếm vào bao rồi chớp mắt nói.
- Vừa rồi Hùng huynh có nói câ “Coi chết như sống” nghe cảm động ! Vậy từ nay trở đi năm năm một lần họp mặt chúng ta khỏi cần phải luân lưu đảm nhiệm chủ nhân như trước mà cứ mỗi lần đều đến hội họp trước mộ này để bớt phần nào sự lạnh lẽo của Bành huynh dưới

suồi vàng!
Tử Địch Thanh Loa thấy mấy vị võ lâm kỳ hiệp đều là những người nhiệt tình nghĩa bạn đối với Vạn Bác Thư Sinh đều tỏ ra rất khẩn thiết, thì chàng cũng cảm động mà bùi ngùi rơi lệ.
Sau khi chôn cất Bành Hàm xong, mọi người kéo vào nhà định bàn cách tìm kiếm bọn "Đồng Cổ, Tiêu, Tranh" để trả thù nhưng khi nhìn đến Trường Bạch Tửu Đồ thì không thấy đâu nữa, chỉ còn một mảnh giấy nhỏ trên bàn với hai hàng chữ thảo vội:
"Muốn đem máu lệ đền tri kỷ, Dạo khắp chân trời kiếm kẻ thù!" Lúc đó, mọi người mớ hay vị kỳ hiệp tính nóng như lửa này đã một mình ra đi khắp chân trời góc biển để trả thù bạn.
Cô Vân Đạo Trưởng xem xong mảnh giấy vội nói:
- Hai vị Bạch và Vân huynh, nay con sâu rượu họ Hùng đã đi trước, chúng ta lập tức cũng phải theo để tiếp ứng. Vì tên ngầm khó phòng, mà tính tình của hắn lại nóng nảy như lửa nên dễ bị bọn hèn nhát ám hại. Nhất là trong bọn Vực ngoại Tam Hung, bất cứ tên nào cũng khó đối phó. Vậy chúng phải làm sao để tránh cảnh thương tâm xảy ra như Bành huynh!
Trại Hoa Đà hơi có vẻ suy nghĩ rồi khẽ gật đầu than:
- Trong cuộc đời ô trọc này, hồ đễ đã có mấy ai biết đem máu lệ đáp tình tri kỷ?
Hùng huynh tuy nóng tính không cẩn thận, nhưng với tấm lòng hiệp nghĩa can đảm và vì bạn quên mình đó, quyết sẽ không khi nào bi bọn tiểu nhân hãm hại được, nếu không chẳng hoá ra trời xanh không có mắt sao?
Tới đây, lão đưa mắt nhìn hai người bạn già rồi nói tiếp:
- Tuy nói vậy, nhưng chúng ta vẫn phải đi tiếp ứng. Theo đệ dự đoán thì Hùng huynh chỉ có ba ngả đi. Vậy xin Cô Vân huynh chạy theo ra Miêu Cương, Vân lão huynh chạy theo ra vùng Kỳ liên sơn nơi "Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử" thường xuất hiện còn đệ chạy ra phía Đông Hải; bất cứ ngả nào đuổi kịp Hùng huynh đều cố khuyên can yẫyy tạm nén sự đau xót mà kiến cơ hành sự, có thể diệt trừ được mấy tên tiểu bối lang độc càng hay, nếu không thi tạm ước hẹn với Tam hung chờ ngày đến một nơi nào đó sẽ thanh toán dứt khoát giữa hai phe võ lâm tà chính!
Cô Vân Đạo Trưởng và Vân Lão Ngư Nhân đều gật đầu đáp ứng.
Bạch Nguyên Chương lại nhìn Giả Y Nhân khẽ chớp mắt, chàng vội vàng cúi mình nói:
- Gia sư rất mong đợi tin tức an nguy của Bành lão tiền bối tại Thanh Lương Đài trên núi Hoàng sơn! Vậy vãn bối xin tạm cáo thoái, đợi

bẩm lại gia sư rồi, cũng sẽ đi khớp nơi tìm cho được ba tên tiểu ma ác tặc đó đề trừ hại cho đời và rửa hận cho Bành lão hiệp!
Bạch Nguyên Chương nhìn kỹ Giả Y Nhân rồi than:
- Nếu Đồng cổ, Tiêu, Tranh đều được như Tử Địch Thanh Loa thì phúc cho giang hồ biết bao. Mấy năm nay, một trường hao kiếp giang hồ đả ngấm ngầm sắp bùng lên, không chừng do việc này mà trở thành cuộc sung đột chính thức cũng nên! May mà chồng của Vô Mục Tiêu Cơ Phùng Tiểu Thanh lại chết về tay Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương, việc đó có thể gây nên mối hằn thù giữa Đông Hải Kiêu Bà với Nam Hoang Hạt Đạo, nếu không, Vực Ngoại Tam Hung cùng thành thật liên kết, thì ngoài vị Đan tâm kiệm khách tái xuất giang hồ với tuyệt nghệ quán thế và chính khí ngút trời có thể khiếp phục được quần ma, còn thì khó tránh khỏi tình trạng chính đạo tiêu nhược và bị tà ma lấn áp!
Nói tới đây Bạch Nguyên Chương lại nhìn hai vị lão hữu nét mặt nghiêm chỉnh nói:
- Cho nên, lát nữa đây chúng ta chia tay, cố nhiên một mặt vì Bành lão hữu rửa hận, một mặt cũng nên vì tương lai của cõ lâm, nắm lấy cơ bội hiếm có này mà tìm cách khuếch đại sự xung đột cừu oán giữa Đông Hải Kiêu Bà và Nam Hoang Hạt Đạo!
Cô Vân Đạo Trưởng và Vần Lão Ngư Nhân đều gật gù khen phải.
Bạch Nguyên Chương lại quay sang Giả Y Nhân nói:
- Ngày này năm năm trước khi mới được gặp tôn sư ở hồ Động Đình, lão đã nhận xét thấy Cát đại hiệp là một vị cao nhân ẩn sĩ, có võ học tuyệt thế, lần này lại cho lão đệ đến báo tin cảnh giác, anh em lão cảm kích vô cùng, lão đệ trở về Hoàng sơn, xin chuyển lờii cảm tạ đến tôn sư!
Giả Y Nhân vội từ tạ luôn miệng. Bạch Nguyên Chương lại nói:
- Phiền lão đệ chuyển lời thỉnh cầu tôn sư, nói anh em mỗ trừ mấy tên tiểu bối thì có dư sức, nhưng vạn nhất nếu Vực Ngoại Tam Hung bênh vực đồ đệ ra tay và đôi bên ước hẹn ngày quyết đấu, thì xin Cát Đại hiệp vì lòng trượng nghĩa mà ra tay cứu trợ để cùng tạo phước cho giang hồ được chăng?!
Giả Y Nhân luôn luôn gật đầu nhận lời. Sau đó, ba vị lão hiệp đều đến trước phần mộ Bành hàm thì thầm khấn nguyện rồi theo kế hoạch đã định chia tay mỗi người một ngả.
Đến đay tạm ngưng chuyện mấy người chia tay nhau đi các ngả: Miêu Cương, Kỳ liên sơn và Đông hải. Hãy nói chuyện Tử Địch Thanh Loa Giả Y Nhân, sau khi xuống núi Cửu Liên sơn. vì trong lòng luôn luôn hoài niệm người nghĩa huynh mới kết giao là Phó

Thiên Lân nên chàng thúc thần loa chạy như bay biến!
Từ Cửu Liên Sơn đến Hoàng sơn, phải qua cả một tỉnh Giang Nam và một đoạn lộ trình qua tỉnh Vân Nam, tuy có thần loa ngày đi nghìn dặm, nhưng khi về đến chân núi Hoàng sơn chàng tính đốt ngón tay cũng đã cùng Phó Thiên Lân cách biệt được mười hai, mười ba ngày rồi.
Dãy Hoàng sơn với ba mươi sáu ngọn cao chót vót, lúc nào cũng có mây phủ, nên cưỡi ngựa không tiện, chàng bèn đem gửi thần loa trong một ngôi chùa quen thuộc dưới chân núi, đoạn cầm thanh "Thiết kiếm chu ngân" và cuốn sách nhỏ của Bành Hàm di tặng, thi triển khinh công, vượt Sư lử lâm và Thủy tín phong nhắm Thanh lương Đài thẳng tới.
Trên Thanh lương Đài, một vi lão nhân thần thái thanh dật, áo gai giày vải đang ngồi tựa gốc tùng nhìn mây bay, chợt quay đầu nhìn thấy Giả Y Nhân gọn gàng nhảy lên bèn mỉm cười gọi:
- Thu nhi, công việc Cửu Liên Sơn ra sao? Vạn Bác Thư Sinh có gặp hung hiểm gì không?
Giả Y Nhân lúc này đã hoàn toàn lột bỏ lớp anh phong hào khí, đổi thành khí chất ngây thơ, thót bụng đề khí thi triển thân pháp "Thiên long ngự phong" nhảy vọt một cái cao hơn ba trượng lên tận chót núi, không trả lời ngay câu hỏi mà chạy tới dựa vào thân hình lão nhân rồi thỏ thẻ nói:
- Sư phó, trong mấy ngày sắp tới đây, xin sư phó đừng gọi tên con là "Thu nhi" mà gọi là "Giả Y Nhân" vì con mới dùng tên đó để kết giao với một vị nghĩa huynh và con không muốn cho chàng biết con là gái.
Thì ra lão nhân nọ là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân năm trước đã đem kiếm đổi thuốc với Bạch Nguyên Chương tại hồ Động Đình. Giả Y Nhân là một vị nữ hiệp cải dạng nam trang, và cũng là cô gái nhỏ chèo truyền cùng Cát Ngu Nhân năm xưa, tên họ thật của nàng là Nhân Thu Thuỷ.
Nghe nói, Cát Ngu Nhân khẽ cau mày hỏi Thu Thuỷ:
- Thu nhi con dùng tên Giả Y Nhân để kết giao với một với một người nghĩa huynh nào? Sao con khéo bày trò rắc rối thế?
Thu Thuỷ rúc vào lòng sư phó thẹn thùng đáp:
- Anh ấy là đệ tử của La phù Lão Nhân Biên lão tiền bối, nhân phẩm rất đoan chính, tên gọi Phó thiên Lân. Sư phó đã thấy anh ấy đến Thanh lương Đài kiếm con chưa?
Nghe đến bốn tiếng "La Phù Lão Nhân" cặp mắt Cát Ngu Nhân chợt lộ thần quang kỳ dị, nhưng chỉ trong chớp mắt lại ôn hoà như cũ và khẽ lắc đầu mỉm cười bảo Thu Thuỷ.

- Chưa thấy, để khi nào anh ta đến, thầy sẽ để ý coi kỹ xem sao? Anh ta đã nói là môn hạ của La Phù Lão nhân, vậy mang theo bên mình thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" không? Còn việc Bành Hàm lành dữ ra sao? Sao con không nói cho thầy nghe?
Thu Thuỷ nghe sư phó nói câu:
"Đề khi anh ta đến thầy sẽ coi kỹ xem sao?" có hàm ý sâu kín thì nàng có vẻ thẹn thùng đỏ mặt khẽ "Hứ" một tiếng rồi rút thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân"hai tay nâng ngang mặt nói:
- Thưa sư phó, đây là thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" của chàng đó.
Đến đây, nàng lại đổi sang vẻ mặt buồn thảm nói:
"Còn Bành lão tiền bối đã bị bọn tiểu nhân ám hại..." Nàng chưa dứt lời, chợt thấy Cát Ngu Nhân đã cầm thanh kiếm nơi tay và nhỏ lệ ròng ròng thì thầm nghĩ " năm xưa sư phó chỉ gặp Vạn Bác Thư Sinh có một lần tại sao tình cảm của người đối với lão hiệp lại sâu đậm như vậy?", do đó nàng ngạc nhiên hỏi:
-Sư phó...
Nghe tiếng gọi, Cát Ngu Nhân chợt như giật mình, đưa trả nàng thanh kiếm rồi hỏi:
- Thu Nhi, con nói sao? Vạn Bác Ttlư Sinh đã chết rồi ư?
- Thu Thuỷ thấy vừa rồi sư phó nàng đã nhỏ lệ đầm đìa, nay lại hình như chưa nghe rõ tin dữ về Vạn Bác Thư Sinh thì nàng lại càng không hiểu đầu đuôi ra sao, bèn đem chuyện ở Ma Vân Bích, Vạn Bác Thư Sinh bị Đồng Cổ, Tiêu, Tranh hợp thủ tấn công, sau bị trúng ngải độc của Song Cổ Truy Hồn Mệnh Vũ dấu trong hai chiếc trống đồng, để đến nỗi phải táng thân v. v...kể tỉ mỉ cho Cát Ngu Nhân nghe.
Nghe nàng kể xong, lão buồn rầu lắc đầu than:
- Năm trước ở Hồ Động Đình, ta đã thấy khí thế của vị võ lâm kỳ hiệp đó qúa lộ, nói nhiều tất sẽ có điều lầm lẫn, nhưng không dè lại gặp kết quả thảm khốc như vậy! Năm vị võ lâm kỳ hiệp ấy, nhân phẩm võ công đều thuộc hàng thượng thừa, ta cũng ưa thích nhất về huyết tính chân thành của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên ! Nếu gặp cơ hội, cũng nên tìm cách giúp họ một tay. Còn chuyện con quen biết Phó Thiên Lân như thế nào ?
Nét mặt Thu Thủy ửng đỏ có vẻ thẹn thùa cúi đầu kể rõ chuyện gặp gỡ quen biết Phó Thiên Lân tại đồi Hồng điệp trong dãy Hoài ngọc sơn, nàng còn nhấn mạnh đoạn Phó Thiên Lân bị Bạch Y Đà ông uy hiếp, rồi dụ mà không động lòng sợ hãi. Nàng kể với giọng rất hào hứng ! Xong, nàng lại sà vào cạnh mình Cát Ngu Nhân hỏi:
- Sư phó, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này chỉ được chất thép hơi

khá, khi Lân kha đưa tặng, con đã xem xét kỹ không thấy có gì khác lạ, thân kiếm dày đặc chứng tỏ không có dấu vật báu gì, lại không có tầm sắc bén chặt sắt chém đá, chẳng lẽ chỉ có một vết dấu đỏ gần chuôi kiếm mà có giá trị khiến Bạch Y Đà Ông phải đem thanh "Chu Hồng Kiếm"- một thanh kiếm đứng hàng thứ nhất trong ngũ đại danh kiếm võ lâm – kèm thêm một pho kiếm pháp "Cửu cung thần kiếm" để đánh đổi hay sao? Vậy mà cũng không được toại nguyện lại còn bị xấu hổ phải bỏ đi..

Cát Ngu Nhân ngồi nhắm mắt suy nghĩ mặt thoáng có vẻ buồn, giây lát sau mới lên tiếng:

- Thu Nhi, giá trị của thanh kiếm sắt này cùng với lý do đã làm quần hào tranh nhau dòm ngó cướp đoạt ta hiểu rất rành rõ, nhưng để đợi gặp Phó Thiên Lân, ta sẽ nói cho chàng biết cũng không muộn! Hiện nay ta có điểm hơi lo khi cùng con chia tay chàng lại gặp chuyện hiểm gì khác chăng?

Nhân Thu Thủy nghe nói cả sợ vột hỏi nguyên do, Cát Ngu Nhân bèn từ từ giải thích:

- Thanh niên ít tuổi, khi mới gặp bạn cùng lứa, lại gặp được người anh tình hoà hợp, tất nhiên lúc cách biệt, ai cũng phải mong mỏi chóng được tái ngộ!

Nay chàng cùng con chia tay tại Hoài Ngọc Sơn tuy cách Hoàng sơn không xa, nhưng tới hẹn kỳ nửa tháng chỉ còn có hai ngày theo lẽ thì chàng phải tới đây rồi, vậy mà chưa thấy tăm dạng, nên ta đoán chừng dọc đường đã xảy ra chuyện gì cũng nê. Nếu quả như vậy, thì chuyện rắc rối xảy ra nhất định là do chiếc xương sọ mà Bạch Y Đà Ông đã tặng chàng !

Nhân Thu Thủy nghĩ đến chiếc sọ người trắng hếu mà tự tay nàng bỏ vào túi hành lý của Phó Thiên Lân thì càng thêm rầu rĩ, vột hỏi dồn Cát Ngu Nhân:

- Sư Phó! Chiếc xương sọ người đó sẽ xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Bạch Y Đà Ông là một người đã có tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, mà lại đến nỗi vô sỉ tìm cách ám hại chàng như vậy hay sao?

Cát Ngu Nhân lắc đầu đáp:

- Phó Thiên Lân nếu có gặp tai ách thì cũng chỉ do trường hợp gián tiếp gây ra vì Bạch Y Đà Ông là một người rất tự phụ, lão ta quyết không khi nào có ý làm chuyện hèn mạt như vậy đâu!

Nghe nói chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, nên Thu Thuỷ chỉ còn nước biết nhìn sư phó lộ vẻ sợ hãi. Thấy vậy, Cát Ngu Nhân lại khẽ mỉm cười nói:

- Hai vật có thể gây tai họa cho Phó thiền Lân là Thanh Thiết Kiếm

Chu Ngân và chiếc xương sọ người! Nay Thanh Thiết Kiếm chàng đã đưa con mang về đây, nên ta đoán chiếc xương sọ người chỉ có thể gây tai ách rắc rối bất ngờ cho chàng thôi!
Càng nghe lại càng chẳng hiểu gì cả. Và nàng vừa nói được hai tiếng:
"Sư Phó" thì Cát Ngu Nhân mỉm cười nói tiếp :
- Con không hiểu cũng phải, chiếc xương sọ người đó, tuy là dấu hiệu của Bạch Y Đà ông Ông Vụ Viển, mà giang hồ ai ai cũng biệt, nhưng rất ít người hiểu rõ lai lịch của nó!
Đến đây lão ngừng một chút rồi mới tiếp tục kể:
- Chiếc xương sọ đó là sọ người thật, nhưng đã được Bạch Y Đà Ông dùng thuốc bào chế rút nhỏ lại mấy lần !....
Thu Thuỷ nghe nói, một mặt lo sợ cho nghĩa huynh Phó Thiên Lân, một mặt thấy câu chuyện có vẻ hứng thú, nên nàng lắc vai Cát Ngu Nhân mấy cái rồi nũng nịu:
- Sư Phó! Mau nói rõ ràng câu chuyên cho con nghe đi, nếu quả thực chàng bi nạn thì phải mau đi cứu mới được!
Thấy nàng lo lắng hấp tấp như vậy, Cát Ngu Nhân cũng phải bật cười nói:
- Đó chang qua là lời suy đoán của thầy thôi, việc gì con phải hấp tấp như vậy! Hãy đợi hết hạn nửa tháng, nếu không thấy chàng tời, ta cứ y những điểm đã nghi ngờ rồi chia nhau đi tiếp ứng. Giờ đây, con hãy yên định tâm thần vào trong động rót cho thầy một chén thạch nhũ linh truyền, rồi thầy sẽ kể cho nghe câu chuyện võ lâm cố sự.
Nhân Thu Thuỷ biết sư phó mình, không những võ công đã cao không thể lường, mà trí tuệ lại còn siêu việt, nên nàng đành phải nghe lời, chạy vào động rót đem ra một chén thạch nhủ linh tuyền đắt xuống bên cạnh sư phó, rồi dục người kể cho nghe câu chuyện võ lâm liên quan đến chiếc sọ người.
Cát Ngu Nhân hớp một ngụm linh tuyền rồi chậm rãi kể:
Nhân vật chủ não về tà phải trong số Vực Ngoại Tam Hung thì phải kể Đông Hải Kiêu Bà với Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử là có liên hệ hơi mật thiết! Vì sư huynh của Tiêu Dao Tử tên gọi Thiết Biểu Đạo Nhân, năm xưa là người tình của Đông Hải Kiêu Bà, nhưng đầu lâu của Thiết Biểu Đạo Nhân lại biến thành chiếc xương sọ dấu hiệu oai chấn giang hồ của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển!
Nghe nói Thư Thủy không hiểu bèn xen lời hỏi:
- Công lực của bọn Vực Ngoại Tam Hung, không người nào thua sút Bạch Y Đà Ông, tại sao Thiết Biểu Đạo Nhâ lại táng mạng về tay Bạch Y Đà Ông một cách dễ dàng như vậy?

Cát Ngu Nhân cười nói:
- Lúc bấy giờ, lão gù mới được thanh "Chu Hồng Kiếm" chưa ai hay biết, rồi nhân một câu chuyện xích mích với Thiết Biểu Đạo Nhân, hai người hẹn nhau quyết chiên, sau khi so tài :
Khinh công, ngạnh công và nội gia chân khí, Thiết Biểu Đạo Nhân đều chiếm phần thắng một chút, cuối cùng, so đấu binh khí, Ông Đà Tử nhờ có thanh "Chu Hồng Kiếm" sắc bén, sử dụng một tuyệt thế "ảo biến Âm Dương" trong pho kiếm pháp "Cửu Cung Thần Kiếm" chặt đứt cây thiết biểu bằng sắt Miến điện của Thiết Biểu Đạo Nhân rồi giết chết, chặt đầu dùng thuốc bào chế làm dấu hiệu truyền khắp chốn giang hồ!
Tới đây, Cát Ngu Nhân hớp một ngụm linh truyền nhắp giọng rồi nhìn Thu Thủy mỉm cười kể tiếp:
- Do đó, Đông Hải Kiêu Bà và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đều căm hận Bạch Y Đà Ông tận xương tủy! Nhưng sợ uy lực của thanh "Chu Hồng Kiếm" nên hai người phải phí biết bao tâm cơ đề tìm binh khí có thể khắc chế nổi thanh kiếm đó. Sau cùng, qua mười năm khắc khổ, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã luyện thành một cây roi "Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiên" không sợ bất cứ một loại đao kiếm nào. Và Đông Hải Kiêu Bà cũng tìm được một thanh bảo kiếm sắc bén rồi dùng bảy thứ thuốc tuyệt độc luyện thành "Thiên Lam Độc Kiếm". Thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" và cây roi "Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiên" thì Thu Thủy đã được nghe nói, nhưng đến nay nàng mới biết rõ lai lịch hai thứ binh khí đó là đo Đông Hải Kiêu Bà và Tiêu Dao Tử chuyên luyện để đối phó với Bạch Y Đà Ông.
Cát Ngu Nhân nhận thấy tâm trạng thắc thỏm của Thu Thủy bèn tiếp tục nói:
- Khi lão gù nghe tin song hung đã luyện thành hai món binh khí, thì lão đi lại mọi nơi đều có ý lẩn tránh, nhưng Song hung thì lại sai môn đệ đi khắp nơi để dò tìm tung tích Bạch Y Đà Ông! Do đó, mà chiếc xương sọ trong hành lý của Phó Thiên Lân, một khi xuất hiện giang hồ, tất nhiên bọn môn đồ đệ tử của Song hung phải chú ý và tìm cách cướp đoạt.
Thu Thuỷ thấy sư phó nàng suy đoán và lo ngại rất đúng, vì nàng đã thấy người học trò thứ hai của Đông Hải Kiêu Bà là Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa hiện thân tại Hoài Ngọc Sơn và môn đồ của Ngọc Chỉ Linh Xà là Thái Y Ma Mật Ngạn cũng đã đến Ma Vân Bích làm dữ, thì rất có thể sau khi Phó Thiên Lân từ biệt nàng, đã gặp một tên đồ đệ nào khác của Vực Ngoại Song Hung, rồi do chiếc sọ người đó mà gây chuyện đấu tranh!

Càng nghĩ càng lo lắng cho Phó Thiên Lân, nên nàng lại dục Cát Ngu Nhân phải lập tức tìm cách dò xét để ra tay cứu giúp cho chàng thoát hiểm. Thấy vậy, Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười an ủi:
- Phó Thiên Lân tuy khó tránh khỏi nguy hiểm, nhưng quyết không bi hại đến tính mạng, vì dù có gặp Vực Ngoại Song hung, cũng chỉ đến bị bắt làm con tin là cùng và chúng sẽ dùng chiếc xương sọ người đó để phao tin hầu kiêu khích Bạch Y Đà Ông xuất hiện cùng chúng thanh toán món nợ cũ! Cho nên ta hãy đợi đến khi quá ngày hẹn mà Thiên Lâ chưa tới sẽ đi cứu cũng vừa. Chậm lại vài ngày ở đây không sao. Bằng hấp tấp đi trước ngộ chàng vẫn yên ổn tới đây, chẳng hoá ra nhỡ cả đôi bên ư?
Tới đây hình thư nhớ ra điều gì, lão bèn hỏi Thu Thuỷ:
- Sư Phụ của Phó Thiên Lân là La Phù Lão Nhân đã bị bệnh tạ thế năm năm về trước, chẳng hay chàng tùng sư học nghệ được bao lâu? Được chân truyền nhiều ít? Võ công so với con như thế nào?
Thu Thủy nghĩ ngợi một chút rồi đáp:
- Con không rõ chàng tùng sư học nghệ được bao lâu nhưng cứ theo lời chàng nói thì hình như chưa học hết Pho “Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp” của Biên lão tiền bồi. Võ công so với con có vẻ thua sút!
Cát Ngu Nhân khẽ “à”một tiếng rồi lẩm bẩm:
- Chưa học hết Pho “Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp” vậy hắn chỉ tùng sư được độ ngót bảy năm, nếu có cơ hội ta cũng nên tìm cách thành toàn, giúp y học trọn vẹn pho kiếm tuyệt nghệ võ lâm ấy mới được!
Thu Thủy không biết sư phụ nói như vậy là ý gì? Nàng chỉ nghĩ:
La Phù Lão Nhân đã chết cách đây năm năm chẳng lẽ lại có phép giúp chàng xuống suối vàng tìm thầy để học nốt pho kiếm pháp đó sao?
Thời gian hai ngày đối với Thu Thuỷ chẳng khác nào hai năm! Suốt ngày đứng trên Thanh Lương Đài nhìn xuống chân núi ngóng chờ, mà bóng hình Thiên Lân vẫn biệt mù!
Cát Ngu Nhân là người bàng quan nên nhận thấy mộc cách rõ ràng, lão thầm thấy làm lạ là tại sao, trước nay đồ đệ của mình rất tự cao, kiêu ngạo, ít hợp tính với ai, nay mới chỉ gặp gỡ Thiên Lân một lần mà đã quyến luyến như vậy? Cho nên kỳ hẹn nửa tháng vừa dứt, lão không đợi Thu Thuỷ yêu cầu đã gọi nàng đến trước mặt nói:
- Người trong võ lâm rất trọng lời hứa nay đã quá hẹn mà Phó Thiên Lân không đến chắc là đã gặp chuyện chẳng may giữa đường! Nhưng chân trời rộng lớn, góc biển mênh mông tìm người thực rất khó chỉ còn cách y cứ lời suy đoán của ta mà đi tìm tại hai nơi có liên

quan đến chiếc sọ người! Đông Hải Kiêu Bà và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Giờ con hãy theo ngã Kỳ Liên Sơn, còn thầy sẽ đi Đông Hải. Nhưng thầy có điều lo ngại là Tiêu Dao Tử võ công cái thế, mưu kế đa đoan, con không phải địch thủ, nếu quả Phó Thiên Lân bị rơi vẫo tay hắn thì con sẽ dùng cách gì đề ngăn cản thủ đoạn hãm hại của hắn để chờ ta ở Đông Hài về cứu?
Thu Thủy nghe sư phó hỏi như vậy thì khẽ cúi đầu nghĩ ngợi một lát rồi đáp:
- Con lại mượn oai danh của "Đan tâm kiếm khách" ước hẹn với hẹn một thời gian độ ba tháng, và buộc hắn trong thời gian ấy không được làm nhục hoặc làm hại mảy may gì tới chàng. Nếu cùng lắm, con sẽ hy sinh chịu chung số phận với chàng để chờ sư phó tới cứu, phần thi để chàng khỏi vi tâm tính kiêu ngạo mà không chịu bó mình chờ đợi!
Cát Ngu Nhân gật đầu cười mà rằng:
- Kề ra thì cũng chỉ có "Đan tâm kiếm khách" là bọn Vực Ngoại Tam Hung còn hơi ngán sợ đôi phần, nhưng Ngọc Chỉ Linh Xà không như mấy tên tiểu ma mà con có thể dùng lời nói suông đe dọa được.
Dứt lời lão đứng dậy lấy ra một chiếc túi gấm đưa cho Thu Thủy rồi tiếp tục nói:
- Năm xưa, ta với Đan tâm kiếm khách kết bạn với nhau rất thân, lúc ông ta khởi nghĩa mấy lần thất bại thân thể bị hàng trăm vết thương, ông ta biết ý trời khó cưỡng bèn đến quỳ tại lăng tẩm vua Tự Tôn khóc ba ngày đêm chảy cả máu mắt, sau đó định đập đầu tự tử, ta phải ba, bốn lần khuyên can và giải thích với ông ta rằng :
Tuy trong thời gian ngắn không thể đuối hết lũ giặc để lấy lại giang sơn, nhưng cũng nên giữ lại tấm thân với một võ công tuyệt thế để tiễu trừ bất bình, cứu giúp thương sinh, đợi chờ cớ hội, mới đứng là đạo vì dân vì nước ! Đan tâm kiếm khách nghe ta nói, thi tỏ vẻ buồn bã đau xót, rồi cởi manh áo đầy vết đao kiến và máu lệ bê bết đang măc tặng cho ta để làm vật kỷ niệm, sau đó người lủi thủi vào ẩn tích tại một khu rừng rậm hoang vu trong dãy núi Mãng Thượng.
Trong chiếc túi gấm thầy đưa cho có đựng chiếc ảo vải thấm đầy máu lệ của người, Vậy con cầm manh áo đưa ra làm tin thì dù Tiêu Dao Tử có bạo tàn cách nào cũng phải đối đãi tử tế với Phó Thiên Lân! Còn nếu chàng không bị giữ ở Kỳ Liên Sơn, thì con cũng không cần phải ra Đông Hải tìm ta, mà cứ quanh quẩn ở chung quanh dãy Kỳ Liên Sơn để ngầm ứng cứu giúp đỡ Trường Bạch Tửu Đồ Động Đình Điếu Tẩu. Về phần ta, bất luận có tìm thấy Thiên Lân ở Đông Hải hay không cũng nội trong ba tháng sẽ đến Ngọc Long Phong tại

Kỳ Liên Sơn để kiếm con! Riêng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, nếu con mang theo sẽ bị vỏ lâm quần hào dòm ngó, gây thêm nhiều chuyện rắc rối, vậy hãy tạm để thầy cất giữ thì hơn.
Đối với Thiên Lân, Thu Thủy đã vương một mối tình thầm kín nên nàng không còn chần chờ vội đứng dậy trao thanh Thiết Kiếm Chu Ngân cho Cát Ngu Nhân rồi bái biệt xuống núi, sửa soạn yên cương thần loa nhằm hướng Cam Túc Kỳ Liên phóng đi ngay.
Cát Ngu Nhân cũng đeo Thiết Kiếm, khoá kỹ cửa rời Hoàng Sơn ra Thúy Vi Đảo nơi ẩn cư của Đông Hải Kiêu Bà.
Lão vừa ra khỏi địa phận An Huy đã nghe bọn lục lâm truyền tụng hai câu hát:
“Sọ khô đã tới Kiêu Bà Thiên Lam Độc Kiếm đợi chờ Đà Ông” oo
Nghe hai câu hai, Cát Ngu Nhân biết mình dự đoán không sai, quả nhiên Phó Thiên Lân cùng chiếc xương sọ người của Bạch Y Đà Ông đều đã sa vào tay Đông Hải Kiêu Bà, mụ ta đã tung tin phao đồn để khiêu khích Bạch Y Đà Ông tự dẫn thân ra Đảo Thúy Vi để mụ ta trả mối cựu thù cho bạn tình cũ là Thiết Biểu Đạo Nhân Khi đã biết rõ tin tức, Cát Ngu Nhân bèn gia tăng công lực hầu mau đến Đông Hải. Nhưng ông đâu có ngờ trong cuộc đấu trí giữa Đông Hải Kiêu Bà và Bạch Y Đà Ông, Phó Thiên Lân lại được yên ổn khôg chút hiểm nguy mà chỉ bị một phen mắc mưu về ái tình mà thôi.
Nguyên bữa đó ở Hoài Nhọc Sơn, tuy chàng sợ chậm trễ chuyến đi Chương Nam của người em kết nghĩa là Giả Y Nhân mà phải gắng gượng chia tay từ biệt. Nhưng thực ra, từ khi ân sư la Phù Lão Nhân tạ thế đã bốn, năm năm lưu lạc giang hồ, lúc nào chàng cũng đơn thân chiếc bóng, không người bầu bạn.
Đến nay may mắn mới kết giao được một người bạn, tuổi tác tương xứng, diện mạo và tính tình đều hoà hợp lại cùng nhau sóng bước hàng trăm dặm đường mới chia tay thì tránh sao khỏi tâm trạng bùi ngùi luyến tiếc. Vì vậy mà dọc đường, chàng luôn luôn sờ mó, nhìn ngắm cây sáo trúc và thầm nghĩ người bạn kết nghĩa đó còn trẻ tuổi hơn chàng mà đã gây được uy danh “Tử Địch Thanh Loa” nổi tiếng khắp giang hồ, thực là một nhân tài hiếm có! Theo lời y nói mới chỉ là ký danh đệ tử của Cát Ngu Nhân chứ chưa được chí thức thu nạp vào môn phái. Còn danh hiệu “Hoàng Sơn Độn Khách” nghe rất lạ, không biết là vị cao thủ của môn phái nào?
Một mặt suy nghĩ một mặt đưa ngang cây sáo trúc lên miệng định thổi rnột khúc, nhưng khi cây sáo trúc vừa đưa lên ngang mũi thì đã ngửi thấy một thùi thơm thanh nhã thoang thoảng, càng làm chàng phải nhớ nhung nhiều đến dáng điệu phong lưu, anh tư tuyệt thế của

người bạn kết nghĩa nọ!
Chàng thẫn thờ đếm bước, vượt hai rặng núi thì bóng đêm đã qua, mặt trời vừa ló dạng, chợt nghe bên kia cánh rừng trước mặt văng vẳng có tiếng kêu gào quái gở làm cho người nghe phải rùng mình sởn óc! Tuy nhiên, trong tiếng kêu cũng có thể loáng thoáng phân biệt được bốn tiếng “Chu Ngân Thiết Kiếm” nhắc đi nhắc lại nhiều lần!

Hồi 06
KỲ NỮ THUÝ VI ĐẢO

Phó Thiên Lân theo La Phù Lão Nhân học nghệ bấy nhiêu năm, tuy rằng danh sư chẳng may sớm lìa trần khiến chàng chưa kịp học hết chân truyền sư môn song chàng bản tính thông minh, tài nghệ không phải là tệ. Nay nghe tiếng kêu gào quái gở kia thì biết ngay đó là loại võ công bàng môn tả đạo làm mê hoặc thần trí người ta. Nhưng uy thế của Bạch Y Đà Ông còn không khiến chàng phải khuất phục, thì tiếng kêu gào kia nào có khiến chàng khiếp hãi. Sau mấy giây định thần, chàng cười nhẹ, cất bước ra khỏi khi rừng. Phía bên kia khu rừng là một con đường nhỏ vắt qua giữa hai ngọn núi. Trên mỏm đá bên đường có hai người đang ngồi xếp bằng, trước mặt để một lư hương nghi ngút khói.

Hai người đó, một là đàn ông đã đứng tuổi, quần áo lịch sự, dáng vẻ oai nghiêm có phần anh tuấn; còn người kia là một thiếu phụ bận bộ huyền y, điệu bộ tha thướt mềm mại song trên mặt lại chi chít vết sẹo, không còn nhìn ra đường nét gì nữa. Trông thấy Thiên Lân một mình bước ra từ khu rừng, người đàn ông đứng tuổi lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Này chàng trai kia, bạn của ngươi là Tử Địch Thanh Loa đâu? Tại sao lại chỉ đưa ngươi nửa đường rồi lại bỏ ngang? Không lẽ y biết nơi Hoài Ngọc Sơn này có nhiều cao nhân tụ tập, tự biết thẹn với chút tài mọn của mình không dám đi cùng ngươi tới cùng sao?

Phó Thiên Lân hướng mắt nhìn lên, yên nhiên đáp:

- Nghĩa đệ ta Tử Địch Thanh Loa có việc cần nên đã đi Chương Nam rồi! Đường là của chung thiên hạ, người thiên hạ ai mà không đi được? Huống chi Phó Thiên Lân ta với tấm thân bảy thước và võ học bản môn ngang dọc giang hồ bấy lâu nay chưa từng có con đường nào là không thể đi. Đừng nói dãy Hoài Ngọc Sơn nhỏ bé này, có là hang hùm miệng rắn cũng chưa chắc làm ta chùn bước. Xin hỏi tôn giá là ai? Cản đường Phó Thiên Lân này là có ý gì?

Chàng nói mấy lời trên với dáng vẻ rất hiên ngang, không những người đàn ông thay đổi nét mặt mà cả người thiếu phụ nãy giờ hờ hững thờ ơ nay cũng hé mắt nhìn. Khi bắt gặp ánh mắt người thiếu phụ ấy, Thiên Lân thoáng giật mình. Đó không phải là đôi mắt của

người phụ nữ tầm thường. Đó là đôi mắt của một mỹ nữ. Trong trẻo, sâu thẳm bình lặng như mặt nước hồ buổi chớm thu. Lúc đó, người đàn ông kia mới bình thản nói:
- Phu phụ ta quanh năm ẩn cư nơi Tây Nhạc Hoa Sơn. Mọi người trên giang hồ vẫn quen gọi là cặp "thần tiên phu phụ".
Phó Thiên Lân gật đầu nói :
- Phu phụ Lục Dục An Thần Lưu Tử Uý và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương trên giang hồ xưa nay chưa từng mang tiếng đại ác. Thiên Lân đã từng nghe qua. Nhưng nay hai người từ Tây Nhạc Hoa Sơn cất công đến Hoài Ngọc Sơn này, vừa rồi lại còn thi triển phép Đảng Thần Mê Tính Nhiếp Hồn Âm đối với Thiên Lân. Có phải hai người cũng muốn đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, di vật của sư môn ta không?
Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uý khẽ cau mày nói:
- Thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó, bản thân vốn chỉ là món binh khí tầm thường. Giá trị và cách dùng của nó chưa chắc Phó đệ đã hiểu rõ. Thanh kiếm đó nắm trong tay Phó đệ quả thật rất uổng. Chi bằng đệ đem trao đổi với phu phụ ta lấy món đồ gì đó quý giá, cũng là giúp vợ chồng ta giải thoát khỏi một nỗi đau buồn có hơn không?
Phó Thiên Lân thấy lời nói của Lục Dục Ôn Thần cũng hoà nhã , không có chi đáng ghét thì mỉm cười mà đáp rằng:
- Vật quý phu phụ hai người muốn đem trao đổi đó liệu có quý bằng thanh Chu Hồng Kiếm danh tiếng đệ nhất trên võ lâm hay chưa? Ông Vụ Viễn đã nguyện đem thanh Chu Hồng Kiếm cùng một pho Cửu Cung Thần Kiếm để đổi lấy Khiết Kiếm Chu Ngân mà Thiên Lân còn chưa đồng ý nữa kìa. Thật ra, thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó Thiên Lân đã đem trao đổi với người nghĩa đệ..... Phó Thiên Lân vừa nói tới đấy thì phu phụ Lưu Tử Uý, Phàn Tương hai người đồng loạt giật mình nhìn chăm chăm vào chàng. Quả nhiên trên người chàng không thấy có mang kiếm, mà trên tay chàng lại cầm một cây sáo trúc. Lưu Tử Uý nét mặt lộ vẻ buồn rầu, gượng cười nói:
- Phu phụ sở dĩ ta nổi danh giang hồ là cặp "thần tiên phu phụ" là nhờ dung mạo phong thái thoát tục. Nhưng năm xưa chuyết kinh ta không may bị một loại độc vật làm hại.
Tuy rằng còn giữ được tính mạng, nhưng dung nhan đã bị huỷ hoại, gương mặt đầy vết sẹo.
Muốn khôi phục dung mạo như trước chỉ có một cách duy nhất là được ăn trái Ngọc Hương Lan trồng nơi đảo Thúy Vi của Đông Hải Kiêu Bà mà thôi. Mà muốn xin được trái Ngọc Hương Lan đó nhất định phải dùng một trong hai vật mà Đông Hải Kiêu Bà thường mơ

ước đem trao đổi mới được.
Nghe tới đây, Thiên Lân chen ngang:
- Một trong hai vật mà Đông Hải Kiêu Bà thường mong ước phải chăng chính là thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của Thiên Lân ?
Lục Dục Ôn Thần gật đầu, Thiên Lân bèn nói tiếp :
- Nhưng rất tiếc, thanh Khiết Kiếm Chu Ngân đó là di vật của tôn sư, không tiện đem cho người ngoài. Cho dù không là vậy, con Thanh Loa của nghĩa đệ chạy rất nhanh , giờ này có lẽ đã ngoài trăm dặm rồi, có muốn đuổi theo lấy lại cũng không kịp nữa.
Phó Thiên Lân dứt lời hồi lâu Lục Dục Ôn Thần mới ngập ngừng nói tiếp:
- Tuy là vậy nhưng phu phụ ta vẫn muốn thương lượng với Phó đệ để trao đổi lấy vật thứ hai mà Đông Hải Kiêu Bà muốn có-hiện cũng đang ở trong người đệ.
Phó Thiên lân nghe nói cảm thấy kì lạ bèn ngắt lời:
- Hành lý Thiên Lân mang theo chỉ có vài bộ quần áo đi đường cùng một ít bạc vụn, sao lại có thể có món đồ mà Đông Hải Kiêu Bà mơ ước được?
Lục Dục Ôn Thần cười gượng nói :
- Vật đó chính là chiếc xương sọ người do Bạch Y Đà Ông tặng cho đệ đó.
Phó Thiên Lân nghe nói thì đoán được ngay là trong lúc Bạch Y Đà Ông tặng vật cho chàng thì phu phụ hai người này đã nấp ở chỗ nào đó nhìn trộm. Ánh mắt chợt lộ thần quang, chàng cười nhẹ nói:
- Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu. Cho dù tuyệt thế giai nhân, vậy thì sao, rồi cũng có ngày hoa tươi tàn úa, mỹ nữ cũng trở thành bà lão lưng còng da nhăn mà thôi.
Nói tới đây, chàng thấy đôi mắt Ngạo Sương Tiên Tử thoáng ướt thì thở dài mà rằng:
- Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, đời người trăm tuổi trôi qua mau lắm. Vợ chồng sống với nhau quý ở điều ăn ở với nhau một lòng một dạ. Phu phụ đồng lòng , ý hợp tâm đầu không phải hay hơn mải mê tìm kiếm cái đẹp phù phiếm bên ngoài hay sao? Nay Lưu huynh đã vì lệnh phu nhân lao tâm tổn sức nhiều tới thế Thiên Lân cũng chẳng tiếc gì mà không giúp. Nhưng chiếc xương sọ đó do Ông Vụ Viễn tặng cho Thiên Lân cách đây không lâu, không tiện trao lại cho người khác. Hay là vậy đi, hiền cang lệ đã e ngại Đông Hải Kiêu Bà như thế thì để Thiên Lân đi Đông Hải một chuyến coi sao. Hẹn trong nửa năm nhất định mang được một trái Ngọc Hương Lan về làm quà tặng cho lệnh phu nhân.

Lưu Tử Uý nghe Thiên Lân nói mấy lời này xong thì chắp tay nói:
- Nghĩa cử của Phó đệ phu phụ ta rất đỗi cảm phục. Nhưng tiếc là võ công của Đông Hải Kiêu Bà rất lợi hại. Thiên Lam Độc Kiếm của bà ta chạm vào người, chỉ cần trầy da máu chảy ra như sợi tơ là đã có thể vong mạng rồi. Trước nay với Đông Hải Kiêu Bà chỉ có thể cầu xin chứ không thể dùng vũ lực được, chúng ta đâu dám để Phó đệ xông pha nguy hiểm vì chúng ta như vậy được.
Nhưng hôm nay đã trót cản đường Phó đệ nơi đây, thôi thì nếu như đệ trong vòng năm bước đỡ được của vợ chồng ta mỗi người một chưởng, thì chuyện này coi như xí xoá hết. Vậy có được hay không?
Phó Thiên Lân nghe nói tự nghĩ võ công của mình tuy không bằng ai nhưng nếu chỉ để đỡ chưởng của phu phụ Lưu Tử Uý, Phàn Tương thì chắc không vấn đề. Nghĩ đoạn không nói gì, hiên ngang bước lên, tới chừng cách hai người khoảng năm bước thì dừng lại, ngưng thần vận khí đứng vững như thái sơn. Thấy thái độ hùng tráng của chàng, Lục Dục Ôn Thần cảm thấy hơi sượng sùng nhưng cũng vẫn quay sang nương tử nói:
- Tương muội, nàng hãy lĩnh giáo một chưởng của Phó đệ trước đi.
Ngạo Sương Tiên Tử thuỷ chung vẫn hờ hững lạnh lùng, nghe lang quân nói cũng không đáp lại lời nào, lặng lẽ lướt qua Phó Thiên Lân một ánh mắt thờ ơ , rồi đưa tay ngang ngực từ từ phóng ra một chưởng. Thiên Lân thấy thủ pháp của Phàn Tương thuộc loại công lực âm nhu khá cao minh.Tuy tốc độ đẩy tới chậm rãi nhẹ nhàng như gió thoảng nhưng oai lực thì cuồn cuộn như bão lốc.Chàng không dám khinh thường , phải vận đủ nội kình đầy song chưởng để đón đỡ chưởng lực của Phàn Tương. Quả nhiên, chưởng lực của Ngạo Sương Tiên Tử uy dũng vô song, có điều khi chưởng phong hai bên gặp nhau, Phó Thiên Lân cảm thấy có điều gì đó kì lạ. Chàng còn đang hoang mang thì nghe tiếng của Lục Dục Ôn Thần nói:
- Phó Thiên Lân, ta quyết khôi phục dung nhan cho chuyết kinh nên đành phải đắc tội với đệ. Mong đệ đừng trách.
Theo tiếng nói là một luồng chưởng phong ập tới, nhưng đó không phải là luồng chưởng phong nội lực mà chỉ là một luồng khói thơm nồng. Phó Thiên Lân quay lại chỉ kịp thấy Lục Dục Ôn Thần vận khí nơi đan điền, hé miệng thổi một hơi vào lư hương trước mặt rồi khẽ phẩy tay một cái thì làn khói hương cuồn cuộn phía trên lư hương đã bay về phía chàng rồi. Lưu Tứ Uý nổi danh trên giang hồ với danh hiệu Lục Dục Ôn Thần thì tất nhiên thủ đoạn dùng mê hồn hương của y phải rất cao minh, vì vậy Thiên Lân vừa ngửi phải mùi thơm là toàn thân đã nhũn ra, chân tay bải hoải tâm thần rối loạn, đầu óc như

có khói sương bao phủ rồi không còn biết gì nữa.
Thiên Lân mê man không biết bao nhiêu lâu, tới khi tỉnh lại thì âm thanh đầu tiên chàng nghe thấy là tiếng sóng vỗ bờ thanh bình êm ả vô cùng. Chàng nhớ lại chuyện mình bị Lục Dục Ôn Thần dùng hương thơm khiến cho mê man thì giật mình ngồi bật dậy. Nhưng mở mắt nhìn quanh thì thấy khung cảnh cứ như trong giấc mộng vậy: Bản thân mình thì đang ở trên một chiếc giường nệm, nhìn ra cửa sổ thấy trời nước mênh mông xanh biếc. Trong căn phòng chàng ở , tuy rằng không rộng nhưng cách bài trí rất đơn giản mà trang nhã.
Đang lúc còn ngơ ngẩn chàng chợt nghe tiếng một cô gái nói:
- Phó công tử dậy đi thôi. Công tử thực là có phước mới được đến Thúy Vi đảo để thưởng thức phong cảnh của nơi đẹp nhất thế gian này đấy.
Ba chữ Thúy Vi Đảo làm Phó Thiên Lân giật mình kinh hoảng. Chàng liếc mắt qua khung cửa nhìn biển nước bao la thảng thốt hỏi:
- Thúy Vi Đảo? Không lẽ đây là Đông Hải ư ?
Lúc này chàng mới để ý trong phòng ngoài chàng còn có hai người nữa. Một là thiếu phụ khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc áo dài đen ngồi bên một chiếc bàn ngọc, tay mân mê chiếc xương sọ người mà Bạch Y Đà Ông đã tặng chàng, gương mặt lộ vẻ bi thương. Người kia là một nàng con gái mặc áo đỏ đứng đằng sau lưng người thiếu phụ.Nàng này tuổi chắc không còn nhỏ, nhưng gương mặt tươi xinh thanh tú, dáng vẻ yểu điệu, đôi mắt sắc bén tựa dao. Hẳn tiếng nói vừa rồi là do cô nói. Thấy chàng dáng vẻ ngơ ngác như thế, cô gái áo đỏ thu luồng nhãn quang sắc bén, rồi mỉm cười nhỏ nhẹ nói, âm thanh trong trẻo quyến rũ lạ thường:
- Công tử nói đúng rồi đấy. Đây chính là Thúy Vi đảo ở Đông Hải, nơi mà tất cả nhân vật võ lâm đều coi là cấm địa không mấy kẻ dám liều lĩnh bước chân tới. Công tử là do vợ chồng Lục Dục Ôn Thần và Ngạo Sương Tiên Tử đưa từ Hoài Ngọc Sơn ra đây cùng với chiếc xương sọ người đó.
Phó Thiên Lân nghe nói lại càng kinh hoảng hơn. “ Thật ghê gớm thay mê hồn hương của Lưu Tử Uý. Đưa ta từ Hoài Ngọc Sơn ra tận Đông Hải mà ngỡ như chỉ qua một giấc ngủ.
Nơi đây nếu đúng là Thúy Vi đảo, vậy thì cô gái hồng y kia có lẽ là Hồng Y La Sát sư tỷ của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa. Nhìn thái độ cung kính của cô ta thì không lẽ, ... không lẽ người mỹ phụ đang cầm chiếc xương sọ người kia chính là Đông Hải Kiêu Bà, một trong số các hung thần ác sát Vực Ngoại Tam Hung mà giới giang hồ ai ai cũng đều kiêng sợ đó sao?” Trong lúc suy đoán, ánh mắt chàng vô

tình luôn hướng về phía người thiếu phụ kia.
Thấy vậy, bà ta đặt chiếc xương sọ người lên trên bàn, khẽ thở dài một tiếng, đưa tay mời chàng ngồi vào chiếc ghế bên kia bàn nói:
- Phó công tử không cần phải suy đoán! Ta chính là Nhuế Băng Tâm, người mà võ lâm vẫn gọi bằng cái ngoại hiệu khó nghe là Đông Hải Kiêu Bà. Lâu ngày thành quen, ta cũng chẳng phiền lòng nghe cái tên ấy nữa, thậm chí tên họ thực của ta ta cũng không mấy khi nhớ tới.
Nghe người mỹ phụ kia xưng danh là Đông Hải Kiêu Bà, Phó Thiên Lân không khỏi ngạc nhiên. “Trước giờ ta cứ nghĩ Đông Hải Kiêu Bà là một ma nữ hung ác giết người không ghê tay. Thật không thể ngờ người mỹ phụ dáng vẻ nhu mì, thái độ hoà nhã kia lại có thể là bà ta được. Chỉ có cô nàng Cổ Phiêu Hương kia thì quả thật xứng danh Hồng Y La Sát, nụ cười vừa tắt thì vẻ nham hiểm đã lộ rõ trên nét mặt rồi, gọi nàng ta mấy tiếng hồ ly tinh cũng không quá đáng...”
Đông Hải Kiêu Bà dường như nhìn thấu tâm tư của Thiên Lân. Bà liếc mắt nhìn chàng mỉm cười hỏi :
- Phó công tử chắc đang phân vân tự hỏi tại sao ta trông lại không giống như lời thiên hạ vẫn đồn đại phải không? Người ta nói ta là kẻ hung tàn ác độc, giết người như ngóe, vậy mà giờ ngươi thấy ta lại có vẻ ôn hòa chứ gì ?
Phó Thiên Lân lặng yên không đáp, Đông Hải Kiêu Bà thấy mình đoán có vẻ trúng tim đen chàng thanh niên trẻ này khiến chàng ta cúi đầu có vẻ xấu hổ, thì đắc ý mỉm cười nói :
- Nhuế Băng Tâm này cả đời đã quen với việc đối phó với những mưu sâu kế hiểm của bọn người trên giang hồ, một kế Giá hoa. Giang Đông nho nhỏ của lão gù đó, muốn gạt ta thật chẳng khác muốn một tay che cả bầu trời.Phó công tử, công tử có biết rằng lão gù đó tặng chiếc xương sọ người kia cho công tử là chẳng phải có ý tốt, mà chỉ là muốn lợi dụng công tử thực hiện cho được ý đồ của hắn hay không?
Phó Thiên Lân nhất thời nghĩ không ra Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng chiếc xương sọ kia cho chàng là có ý đồ gì, chỉ biết lặng im nhìn lên Đông Hải Kiêu Bà chờ giải thích. Đông Hải Kiêu Bà trỏ chiếc xương sọ người đặt trên bàn, gương mặt lộ vẻ bi thương ngậm ngùi nói:
- Chiếc xương sọ người này, trước kia vốn là của một người tên gọi Thiết Biểu đạo nhân. Ông ta là sư huynh của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và cũng là bạn thân của ta. Sau khi ông ta bị mất mạng dưới lưỡi Chu Hồng Kiếm của Ông Vụ Viễn, ta và Tiêu Dao Tử đều tâm

nguyện một điều là phải giết được Ông Vụ Viễn báo thù cho Thiết Biểu đạo nhân mới cam lòng. Cho nên, chúng ta đã phí bao ngày tháng luyện cho được hai món binh khí khả dĩ đủ sức đối phó với thanh Chu Hồng Kiếm của lão gù đó. Tiêu Dao Tử luyện được một loại vũ khí kì dị tên là Đảo Câu Thiết Tuyển Linh Xà Chiêu, còn ta thì luyện thành thanh Thiên Lam độc kiếm, chính là thanh kiếm mà võ lâm kẻ nào cũng kiêng nể.
Dừng một lúc, Đông Hải Kiêu Bà lại nói tiếp:
- Biết tin hai chúng ta đã luyện thành hai thần vật khắc chế được Chu Hồng Kiếm, lão gù đó tự biết không đủ sức chống lại, luôn phải lẩn tránh, chỉ e hai người chúng ta cùng tìm tới thì cái mạng hắn không thể giữ nổi. Nhưng kể ra tên gù này cũng có chút thông minh, trao chiếc xương sọ này cho ngươi định thi hành kế Giá hoa. Giang Đông...
Đông Hải Kiêu Bà thấy Thiên Lân vẫn ngơ ngác không hiểu cho lắm thì cả cười hỏi:
- Bên mình công tử lúc trước có đeo một thanh thiết kiếm, nghe nói hiện công tử đã tặng cho người khác. Chẳng hay công tử có biết về lai lịch và giá trị của thanh kiếm đó không?
Phó Thiên Lân cũng đang tò mò muốn biết lý do tại sao mà lắm kẻ trong võ lâm lại dòm ngó muốn cướp đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của mình đến thế, nên chàng lắc đầu, đợi nghe lời giải thích của bà ta. Đông Hải Kiêu Bà cười nói :
- Công tử đã không rõ chuyện đó thì thôi, ta tạm thời cũng không muốn giải thích chi tiết làm gì ! Ta chỉ có thể cho công tử biết rằng thanh kiếm ấy là một bảo vật vô cùng quý giá, có liên quan đến một nhân vật kì nhân quán thế trong võ lâm. Có kẻ hay được việc này nên đã phao tin khắp nơi, đồng thời ngấm ngầm theo dõi muốn cướp làm của riêng.
Phó Thiên Lân đang háo hức chờ nghe lai lịch thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, ai ngờ Đông Hải Kiêu Bà không nói vào vấn đề đó, mà lại lan man toàn những chuyện khó hiểu nên cảm thấy rất chán nản. Hơn nữa lời nói của Đông Hải Kiêu Bà đã chưa chắc có thể tin.
Mụ ma đầu này ăn nói thì ra vẻ đường hoàng, nhưng ai biết con người thật mụ ta ra sao.Chính đệ tử thứ hai của mụ là Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa chẳng cũng có ý muốn đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của chàng lúc ở Hoài Ngọc Sơn đó hay sao? Không lẽ lại không phải là làm theo ý bà ta? Chẳng qua cô ta mê say nghĩa đệ chàng là Tử Địch Thanh Loa nên chưa thể ra tay đó thôi. Đông Hải Kiêu Bà liếc thấy Phó Thiên Lân có vẻ nghi ngại, nhưng cũng không

thèm để ý, tiếp tục nói :
- Lão gù đó cũng là một trong số những người muốn chiếm đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân. Chẳng qua lão là nhân vật có tiếng tăm trong giang hồ, không muốn bị mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ nên mới không dùng võ lực đoạt kiếm trong tay công tử mà dùng chiêu bài trao đổi, dùng Chu Hồng Kiếm để đổi lấy Khiết Kiếm Chu Ngân. Không ngờ lại bị công tử cự tuyệt. Mưu kế không thành, lão ta lại bày ra kế khác, cố tình tặng chiếc xương sọ người này cho công tử để dụ ta và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử ra mặt sát hại công tử.
Phó Thiên Lân nghe Đông Hải Kiêu Bà kể chuyện Bạh Y Đà Ông muốn trao đổi kiếm với chàng, tặng chiếc xương sọ người cho chàng với giọng điệu dửng dưng y như người trong cuộc thì rất đỗi ngạc nhiên. Hồi lâu mới nghĩ ra rằng có thể vợ chồng Lưu Tử Uý, Phàn Tương đã thuật lại cho bà ta nên bà ta mới rõ chuyện như thế. Đông Hải Kiêu Bà vẫn tiếp tục nói:
- Công tử thân mang bảo kiếm, ai cũng có thể đoán được rằng tôn sư, hay ít ra là người đỡ đầu cho công tử cũng phải là kẻ võ công tuyệt thế. Một khi công tử bị mất mạng dưới tay Đông Hải Kiêu Bà và Tiêu Dao Tử thì tất không thể tránh khỏi có một trận ác đấu xảy ra. Không phải là lúc đó lão ta sẽ ở thế “Cò trai tranh chấp, ngư ông đắc lợi” hay sao?
Nghe đến đây thì Phó Thiên Lân mới thấy mọi chuyện sáng tỏ phần nào. “ Nếu đúng là vậy thì Bạch Y Đà Ông quả là kẻ hèn hạ hiểm ác , thật uổng danh một vị trưởng bối võ lâm cao thủ!” Đông Hải Kiêu Bà cười lớn nói:
- Lão gù đó quả nhiên tính toán rất kĩ lưỡng! Có điều lão ta nghĩ ta sẽ mắc mưu lão thì lão quả đã quá coi thường Đông Hải Kiêu Bà này rồi! Đông Hải Kiêu Bà này xưa nay chưa từng biết sợ một ai, nhưng ta với công tử chẳng có thù oán chi, ta muốn hại mạng công tử để làm gì? Vì thế công tử cứ yên tâm. Thúy Vi đảo của ta phong cảnh thoát tục, chẳng khác cõi đào nguyên. Công tử cứ thong thả dạo chơi thưởng ngoạn dăm bữa nửa tháng đợi ta tương kế tựu kế dụ lão gù ra đây. Biết đâu công tử lại được chứng kiến một trận đấu long trời lở đất. Mọi chuyện xong xuôi ta lập tức khiến Cổ Phiêu Hương đưa công tử trở về đất liền !
Phó Thiên Lần nghe qua đã rõ hàm ý trong lời nói của Đông Hải Kiêu Bà. Bà ta tuy không có ý sát hại chàng nhưng lại muốn giam lỏng chàng tại đảo Thúy Vi hàng nửa tháng, muốn chàng làm mồi câu con cá là lão gù Bạch Y Đà Ông mắc mưu. Hành động này so với Bạch Y Đà Ông có khác gì nhau. Nghĩ đến chuyện bị người khác áp chế,

lòng tự ái nổi lên,Thiên Lân nổi nóng nói:
- Nhuế lão tiền bối! Phó Thiên Lân bản tính tự do. Tự biết võ nghệ non kém chẳng bằng ai, nhưng thà chịu rơi đầu dưới thanh Thiên Lam độc kiếm cũng không muốn bị giữ một ngày trên Thúy Vi đảo...
Nghe Phó Thiên Lân nói vậy, Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đứng cạnh đưa đôi mắt sắc hơn dao liếc chàng, "hứ" một tiếng. Đông Hải Kiêu Bà ngược lại, giữ dáng vẻ ôn hoà mỉm cười nói:
- Tuổi trẻ mà chí khí cao như thế! Thật đáng khen! Nhưng Thúy Vi đảo nằm giữa vùng biển nước mênh mông, xa cách với đất liền, lại được canh giữ nghiêm ngặt. Công tử có mọc cánh cũng khó lòng thoát khỏi đây được. Chi bằng ngoan ngoãn ở lại đây nghỉ ngơi rong chơi ít lâu, vậy có hơn không?
Thiên Lân nghe nói cũng hiểu là không thể làm gì khác được, nhớ tới kỳ hạn nửa tháng hẹn gặp với người bạn mới Tử Địch Thanh Loa lúc trước thì thở dài buồn bã, nét mặt lộ vẻ không vui. Thấy vẻ mặt chàng như thế, Hồng Y La Sát cất tiếng cười khanh khách nói :
- Thúy Vi Đảo là võ lâm thánh địa hiện thời, biết bao nhân vật giang hồ hy vọng được đặt chân lên đảo một lần ngõ hầu được chiêm ngưỡng phong thái của sư phụ bản cô nương mà không đứợc. Công tử được hưởng diễm phúc như vậy mà mặt mày lại trông như đứa trẻ con bị phạt thế kia sao? Giờ cũng tới giờ tĩnh toa. của sư phụ, để ta đưa công tử đi dạo một vòng quanh Thúy Vi đảo. Tiện thể ghé qua chỗ ăn nghỉ của công tử xem ta sắp đặt có được vừa ý hay không.
Nàng nói rồi đứng dậy đến đầu bậc thang lâu, nghiêng mình chờ đợi.
Thiên Lân rơi vào tình cảnh như vậy không biết làm gì hơn, bất đắc dĩ đứng dậy cúi mình thi lễ với Đông Hải Kiêu Bà rồi đi theo Cổ Phiêu Hương. " Dù gì bà ta cũng là võ lâm tiền bối, thân phận cao hơn mình. Hơn nữa đối xử với ta cũng chưa có gì quá đáng. Ta có cúi chào bà ta cũng không có gì là không được. Rồi từ từ sẽ kiếm cách thoát thân sau vậy".
Sau khi xuống lầu, Thiên Lân theo chân Cổ Phiêu Hương đi qua rặng liễu, hoa viên , vòng qua một ngọn núi nhỏ thì tới một tiểu trúc lầu hai tầng cất bên một ngọn suối nhỏ bên vách núi. Nước chảy róc rách hiền hoà, phong cảnh nơi đây thật u nhã vô cùng.Cổ Phiêu Hương đưa Thiên Lân lên lầu rồi liền mỉm cười nói:
- Tiểu trúc lâu này gọi là Ấp Thúy Lầu. Nơi đây phong cảnh rất u tĩnh. Qua mỏm núi phía trước kia là tới Cô Hồng tiểu trúc, là nơi ở của ta.Nếu công tử có cần sai khiến gì thì cứ thông báo với ta cũng tiện.
Công tử bị nhiễm Ôn Thần tán của vợ chồng Lưu Tử Uý, là một loại thuốc mê rất mạnh. Trong một hai ngày tới có thể ăn chưa được

ngon miệng. Vậy xin công tử hãy tạm nghỉ ngơi, chờ ta sửa soạn một vài món ăn nhẹ tiếp đãi công tử cho ra tình chủ khách.
Dứt lời, nàng ta lại liếc mắt nhìn Thiên Lân mỉm cười, rồi không thấy nàng ta có động tác gì lạ, chỉ thấy một làn gió thơm nhẹ thoảng qua, thân hình nàng bay bổng xuống dưới.
Trong dáng vẻ thanh thoát như một tiên nữ hạ phàm vậy.
Phó Thiên Lân từng được nghe người em kết nghĩa là Tử Địch Thanh Loa nói :
Hồng Y La Sát là một cô gái dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, nhưng tâm địa gian xảo ác độc như rắn rết. Nhưng nay gặp mặt, chàng thấy ngoài đôi mắt lộ rõ vẻ thông minh sắc sảo, còn lại lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ hoà nhã ôn nhu. Mà võ công nàng ta cũng tỏ ra rất cao siêu. Nghĩ tới chuyện võ công chàng lại lạc sang chuyện so sánh võ công của mình với Cổ Phiêu Hương, chắc chắn khó có thể địch nổi nàng ta. Nếu vậy so với Đông Hải Kiêu Bà lại càng một trời một vực. Như thế này thì chuyện rời khỏi Thúy Vi đảo này cầm chắc không thể thực hiện được. Đành phải lỗi hẹn với nghĩa đệ mà thôi. Nhưng ngày nào Bạch Y Đà Ông còn chưa tới thì chàng còn bị giữ lại nơi này, nếu Bạch Y Đà Ông không tới, chàng chịu suốt đời sống trên đảo này hay sao?
Trong lúc Thiên Lân đang suy nghĩ miên man thì Hồng Y La Sát đã dẫn hai nàng thị tỳ bưng thức ăn lên. Nàng liếc nhìn Thiên Lân mỉm cười thỏ thẻ :
- Phó đệ hãy dùng thử mấy món ăn tự tay tỉ tỉ nấu cùng rượu Bách Hoa Xuân cũng do tự tay tỉ tỉ cất xem so với món ăn và rượu nơi Trung Nguyên của đệ thì thế nào?
Phó Thiên Lân nghe Hồng Y La Sát tự nhiên thay đổi cách xưng hô tỉ tỉ đệ đệ ngọt xớt thì khẽ cau mày, nhưng sau giây phút, chàng quyết định cứ đẩy thuyền theo gió, nương theo cách đối xử của nàng ta mà ăn nói, biết đâu có thể lợi dụng cảm tình của nàng ta mà thoát thân khỏi nơi đây được cũng nên. Nghĩ đoạn chàng liền vui vẻ bước lại bàn ăn.
Trên bàn đã bày sẵn bốn đĩa thức ăn mùi hương rất thơm ngon, một chiếc hồ rượu bằng ngọc và hai chiếc chén rượu ngọc nhỏ, bên ngoài chạm hình con rồng cuộn khúc, nét chạm rất tinh xảo sống động đủ thấy hai chiếc chén thuộc loại quý. Phó Thiên Lân cầm đũa gắp thử món cá. Chàng rất ngạc nhiên vì đó là cá nước ngọt, nhưng lại rất tươi ngon.
Giữa biển nước bốn bề kiếm đâu ra món này cho được. Hồng Y La Sát vừa cầm hồ rót rượu vừa mỉm cười nói :

- Phó đệ, đệ đừng ngạc nhiên! Sư phụ rất lưu tâm chuyện ăn uống trên đảo. Hàng ngày đều có người chở các đồ thực phẩm tươi ngon từ trong bờ đưa ra cung cấp, vì thế tuy là trên đảo, nhưng đảo Thúy Vi này không thiếu thốn gì, thực là nơi hạnh phúc vô cùng. Đệ có muốn làm một người khách thường xuyên của đảo không?
Thiên Lân cất tiếng cười vang, đáp:
- Thiên Lân này chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, sợ không có được cái diễm phúc được sống mãi nơi tiên cảnh này.Cổ cô nương..... Nói tới đây Thiên Lân mới sực nhớ ra Phiêu Hương lớn hơn mình phải tới khoảng , tuổi, mấy chữ cô nương đem ra nói với nàng ta e là không được thích hợp cho lắm. Mà gọi bằng cái khác thì chàng lại chưa nghĩ ra đâm ra hơi lúng túng. Hồng Y La Sát thấy vậy thì cười nói:
- Tỷ tỷ năm nay hai mươi bảy tuổi, chắc lớn hơn Phó đệ vài tuổi. Đệ gọi ba tiếng Cổ tỷ tỷ là được rồi!
Phó Thiên Lân thầm nghĩ “Những nơi nước đục bùn lầy có khi lại là nơi sen thắm ngát hương sinh sôi...Cô nàng Cổ Phiêu Hương này, không chừng ta lại cảm hoá được cô ta cũng nên. Nếu vậy không phải là ta đã lập một đại công đối với đồng đạo võ lâm hay sao?”Nghĩ đoạn, chàng liền mỉm cười nói:
- Cổ tỷ tỷ à, Thiên Lân chẳng muốn có một tỷ tỷ có cái tên mới nghe đã khiến người ta ghê sợ như vậy đâu! Mà tỷ thì không hề đáng sợ chút nào. Hay là đệ gọi tỷ bốn tiếng Hồng Y Quan Âm nhé?
Hồng Y La Sát cười khanh khách liếc nhìn chàng nói:
- Ngoại hiệu là do bọn người đa sự trong giang hồ rảnh rỗi đặt cho, hơi đâu để ý làm gì cho mệt. Đệ là người hào sảng như thế mà cũng chú ý tới những chuyện không đâu vậy sao? Chúng ta hãy cứ ăn uống cho thật no say đã...
Vừa nói, nàng ta vừa nhẹ tay rót Bách Hoa Xuân tửu ra chén. Rượu trong tay ngọc hoà sắc quả thật tuyệt mỹ vô cùng. Hương mỹ tửu cùng hương mỹ nhân khiến lòng người ngây ngất. Phó Thiên Lân đưa chén rượu lên môi thì bỗng nhiên giật mình nghĩ ra mình đang ở Thúy Vi đảo cùng một ma đầu giết người không ghê tay, chứ chẳng phải đang ở Trung Nguyên cùng bằng hữu, chén rượu ngập ngừng nơi đầu môi.Thấy dáng vẻ nghi ngại của chàng, Cổ Phiêu Hương biết ý, mỉm cười quay mặt đi nói với giọng vừa như chế giễu, lại vừa như có vẻ giận dỗi:
- Đệ thận trọng như vậy rất phải. Rượu này quả thật không nên uống. Tỷ đã hoà trong đó chất xuân dược cực mạnh, nếu đệ uống vào rồi thì e là...
Thiên Lân không để cho nàng ta nói hết câu, vội uống một hơi cạn

chén và đưa mắt nhìn thẳng vào mắt nàng, cười nói:
- Rượu ngon! Quả thật là rượu ngon! Cho dù những điều tỷ nói là thật... chết dưới tay mỹ nhân như tỷ Thiên Lân cũng chẳng hề hối tiếc!
Hồng Y La Sát nhìn Thiên Lân một chặp rồi gật đầu khen:
- Tính ương ngạnh cuồng ngạo của đệ quả thật rất đáng yêu! Nhưng để tỷ nói cho đệ nghe. Hai chiếc chén ngọc này là bảo vật từ đời xưa, người ta vẫn gọi là Bàn Long ngọc bôi ,cho dù là chất độc loại nào, mạnh tới đâu khi hoà vào nước hay rượu trong chén này đều sẽ bị hóa giải ngay tức khắc. Vì thế, đệ có thể yên tâm mà cạn với tỷ ly nữa chứ?
Thiên Lân nghe nói bèn cầm chiếc chén trên tay ngắm nghía. Chợt một làn gió nhẹ từ đâu thoảng qua đưa vào phòng một hương thơm mát dịu khoan khoái vô cùng. Hồng Y La Sát đứng lên chạy ra ngoài cửa, đoạn vẫy tay gọi Thiên Lân:
- Phó đệ hãy ra đây thưởng lãm một trong số ba bảo vật của Thúy Vi Đảo này!
Thiên Lân đứng đậy bước theo ra trước lan can. Hồng Y La Sát mỉm cười chỉ ngón tay ngọc vào một bụi lan lá đen như huyền châu nói:
- Vừa rồi đệ có thấy mùi hương thanh nhã theo gió thoảng qua phòng không? Chính là từ bụi lan này đấy. Loại lan này đặc biệt quý. Phải hai mươi năm mới trổ hoa một lần, hai lần trổ hoa mới kết thành một trái duy nhất...
Nghe tới đây, Thiên Lân chợt nhớ tới loại trái mà chàng từng nghe phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uý và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương ao ước bèn buột miệng nói:
- Ngọc Hương Lan? Là loại trái có thể giữ được gương mặt tươi nhuận, nhan sắc tươi thắm, trẻ mãi không già đó chăng?
Hồng Y La Sát hơi ngạc nhiên thấy chàng biết rõ loại lan này đến thế, nhưng cũng nhanh chóng đoán biết được mọi chuyện, cười nói:
- Là do vợ chồng Lưu Tử Uý đã cho đệ biết phải không?
Thiên Lân gật đầu hỏi lại:
- Vợ chồng lão đã hao tâm tổn sức, bắt cả đệ tới đây ngõ hầu xin được một trái Ngọc Hương Lan. Không hiểu họ có được Đông Hải Kiêu Bà chấp thuận hay không?
Hồng Y La Sát khẽ cau mày nói:
- Phải một năm nữa bụi lan này mới trổ hoa và kết trái. Sư phụ đã chấp thuận và hẹn với hai người bọn họ sang năm ra đây nhận trái quý.
- Với danh vọng cao quý của Đông Hải Kiêu Bà lão tiền bối, không

biết năm sau hai vợ chồng lão tới đây có được toại nguyện ?
Hồng Y La Sát cười nhạt nói :
- Người trong giang hồ bất luận danh tiếng cao thấp đều phải tôn trọng chữ tín. Một lời đã nói bốn ngựa khó theo. Năm sau vợ chồng họ Lưu tới đây thì tất nhiên sư phụ sẽ giữ lời hứa tặng vợ chồng lão trái Ngọc Hương Lan kia!
Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 07
TRẬN ÁC ĐẤU TRÊN MẶT BIỂN

Nhắc lại lúc đó Cổ Phiêu Hương nói câu :
“Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” thì vẻ mặt nàng ta thoáng nghiêm lại, ánh mắt lộ vẻ ác độc khiến Thiên Lân cũng cảm thấy lạnh người. Chàng thầm nghĩ:
“Cô nàng Cổ Phiêu Hương này quả thực là một người sắc sảo ác độc. Hèn gì người ta đặt hai chữ La Sát trong ngoại hiệu của nàng ta. Cứ theo như cách nàng ta nói vừa rồi thì xem ra mong ước của vợ chồng hai người kia có thể không những không đạt được mà còn mang hoa. sát thân, bị hại trong tay của nàng ta rồi.” Nghĩ vậy nhưng Thiên Lân vờ như không chú ý tới vẻ mặt nàng ta lúc đó, lảng sang chuyện khác:
- Tỷ tỷ đã nói Thúy Vi đảo có ba vật báu. Một trong số ba vật đó tiểu đệ đã được chiêm ngưỡng, không hiểu hai vật còn lại kia là những gì?
Nét mặt Hồng Y La Sát lại nhanh chóng trở nên vui vẻ hiền hoà, mỉm cười đáp:
- Hai vật kia thì có một đệ cũng đã thấy qua rồi mà, chính là hai chiến chén ngọc vừa rồi chúng ta dùng để uống rượu đó. Vật thứ ba là thanh Thiên Lam Độc Kiếm của sư phụ tỷ tỷ.
Thiên Lân đã nghe mấy chữ Thiên Lam Độc Kiếm này từ lâu, nên khi Cổ Phiêu Hương vừa nhắc tới chàng liền nói:

- Ngọc Hương lan và Bàn Long ngọc bôi đệ đã được xem qua, còn Thiên Lam độc kiếm đệ có được diễm phúc chiêmg ngưỡng một lần hay không đây?
Cổ Phiêu Hương đưa tay kéo Thiên Lân về bàn ăn dịu dàng cười nói:
- Không phải tỷ tỷ hẹp hòi với đệ đâu. Khi sư phụ tỷ luyện thành kiếm này có lời thề rằng:
" Kiếm ra khỏi vỏ là phải nhuốm máu người" Mà thanh kiếm này thì chất độc lại mạnh vô cùng, xây xước ngoài da đã có thể lấy mạng người ta. Hiện giờ chẳng có kẻ nào đáng giết, sao có thể cho đệ coi kiếm được ?
Nàng nói tới đây thì thấy một nàng hoa nô mang một phong thư chạy vào. Cổ Phiêu Hương mở thư ra xem, nét mặt hơi cau lại nói với nàng kia:
- Em ra nói lại với kẻ đưa thư rằng đêm nay đúng canh ba hẹn gặp nhau tại bờ biển phía sau đảo. Miễn là bọn chúng theo đúng luật lệ võ lâm, ta cũng sẽ một mình ứng chiến, quyết không ỷ thế sư phụ để thủ thắng đâu!
Nàng nữ tỳ vâng lời lui ra. Lúc ấy Phiêu Hương mới đưa phong thư cho Thiên Lân, và cười nói:
- Phó đệ thật may mắn. Vừa rồi mới nói muốn coi Thiên Lam độc kiếm lợi hại thế nào xong đã có cơ hội coi ngay rồi. Đêm nay ta sẽ dùng thanh Thiên Lam độc kiếm tranh cao thấp với môn hạ của Nam Hoàng Hạt Đạo...
Thiên Lân xem thư thấy nội dung như sau:
"Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, môn hạ phái Nam Hoàng kính gửi Hồng Y La Sát. Phu quân Phong Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương ta vong mạng dưới thanh Thiên Lam độc kiếm của ngươi. Nay ta vượt bể, định xông lên đảo đòi mạng ngươi. Nhưng những người bạn cùng đi với ta Thái Y Ma Mật Ngạn, đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quen biết với lệnh sư Đông Hải Kiêu Bà nên không tiện náo động Thúy Vi đảo e vô lễ với lệnh sư. Vốn nghe danh Hồng Y La Sát bản lĩnh hơn người, vậy ngươi dám canh ba đêm nay ra phía sau đảo cùng ta giải quyết ân oán cá nhân, không làm kinh động tới hai vị tôn sư chăng? Ký tên:
Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh; Thái Y Ma Mật Ngạn; Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ." Phía trên danh hiệu ba người còn có bốn chữ "Đồng cổ Tiêu Tranh" thật lớn.Đợi Phó Thiên Lân đọc hết bức thư.
Cổ Phiêu Hương lại mỉm cười nói :
- Tên Mã Bá Thương đó lên đảo tính hái trộm Ngọc Hương Lan, bị tỷ bắt gặp mới dùng Thiên Lam độc kiếm chém một kiếm.Y gắng chạy

chưa ra khỏi đảo thì độc tố phát tiết chết. Không ngờ y lại là lang quân của Vô Mục Tiên Cơ của phái Nam Hoàng. Nợ máu đã ghi, chuyện đã như vậy muốn thay đổi cũng chẳng được. Vậy cũng hay. Có chuyện làm cũng đỡ buồn bực chân tay, mà Phó đệ cũng có cái để xem. Nhưng đệ có nhã hứng cùng tỷ đêm nay ra biển nghe trống đồng, tiêu, và đàn tranh hoà tấu không?
Phó Thiên Lân ngạc nhiên hỏi :
- Đêm nay không phải tỷ sẽ so tài cao thấp với bọn họ sao? Tại sao lại thành ra biển nghe nhạc hoà tấu vậy?
Hồng Y La Sát cười khanh khách nói :
- Phó đệ cũng là người lăn lộn giang hồ, chẳng lẽ chưa từng nghe tiếng Ngũ Âm Năng Thủ mới nổi dậy khắp giang hồ trong mấy năm gần đây sao?
Phó Thiên Lân khẽ lắc đầu ngượng nghịu. Nàng mới cười mà giải thích rằng:
- Trong võ lâm gần đây có bài vè như thế này:
“Nhất âm bạt vía Nhị âm bay hồn Tam âm hòa tấu Xuống chầu Diêm Vương Sáo trúc quang minh Tỳ bà thanh thoát Đồng cổ, Tiêu, Tranh Độc hơn lũ ác...
Nghe thấy câu “Sáo trúc quang minh” Phó Thiên Lân giật mình hỏi:
- Sáo trúc ở đây có phải là Tử Địch Thanh Loa không?
Cổ Phiêu Hương gật đầu đáp :
- Đúng vậy! Sáo trúc chính là chỉ Tử Địch Thanh Loa, còn tỳ bà là chỉ Tỳ Bà Ngọc Nữ sư muội của tỷ tỷ, còn Đồng cổ,Tiêu, Tranh tức là ba người ký tên trong bức thư kia hạn tỷ canh ba đêm nay quyết đấu đó. Đêm nay tỷ lén sư phụ mời Phó đệ cùng du thuyền ra biển thưởng thức “Tam âm hoà tấu” của ba người đó và thanh Thiên Lam độc kiếm xem cái nào uy lực mạnh hơn.
Phó Thiên Lân nhủ thầm “Vực Ngoại Tam Hung vốn là mối lo của nhân sĩ giang hồ xưa nay. Nhân cơ hội này mình khoét sâu mối bất hoà giữa bọn để tử của chúng, khiến cho chúng gây thù kết oán với nhau cũng có thể giảm bớt thực lực của bọn chúng vậy, không phải cũng hay sao?” Nghĩ vậy, chàng bèn nói:
- Tỷ tỷ quyết đấu dĩ nhiên là đệ phải có mặt rồi. Tỷ cho phép đệ giúp một tay được chăng? Tỷ tuy võ công siêu phàm, nhưng bọn chúng đều là những tay cao thủ học nghệ danh môn, một mình tỷ địch ba kẻ bọn chúng tiểu đệ e là...
Hồng Y La Sát chăm chăm nhìn Phó Thiên Lân, đoạn gật đầu đáp, giọng lộ rõ vẻ kiêu hãnh :
- Tấm lòng của Phó đệ tỷ tỷ cảm kích vô cùng. Nhưng bọn Đồng cổ,

Tiêu, Tranh chẳng qua chỉ ngang hàng với sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ của tỷ, tỷ có coi bọn chúng ra gì?
Một khi Thiên Lam độc kiếm đã rút khỏi vỏ thì chưa kẻ nào toàn mạng. Đêm nay đệ cứ ung dung uống rượu thưởng trăng, xem tỷ khiến trống đồng im hơi tiêu tranh bặt tiếng như thế nào !
Nhìn ánh mắt ẩn chứa hung quang của nàng ta, Thiên Lân cũng không dám nói thêm, chỉ ca tụng một câu:
- Hào khí của tỷ thật chẳng thua gì bọn nam tử hán. Tỷ đúng là một anh thư vậy, tiểu đệ ngưỡng mộ vô cùng! Canh ba đêm nay tiểu đệ xin tuân lời theo tỷ lên thuyền lược trận. Giờ xin kính trước tỷ ba chén rượu để trợ thần oai !
Hồng Y La Sát nghe Thiên Lân xưng hô một điều tỷ tỷ, hai điều cũng tỷ tỷ, thân mật như vậy thì cũng vui lòng, cạn luôn ba chung Bách Hoa Xuân tửu. Đoạn nàng gọi một nữ tỳ đứng canh chừng ngoài cửa lầu vào dặn :
- Em cho người sửa soạn chiếc thuyền Thạnh Tước, chuẩn bị sẵn rượu và đồ ăn. Canh ba đêm nay ta sẽ cùng Phó công tử cho thuyền ra biển du ngoạn.
Nàng thị tỳ vâng lời cúi mình lui ra. Phiêu Hương mới quay lại cười nói với Thiên Lân :
- Phó đệ chịu khó ngồi chờ một lát đợi tỷ thu xếp vài việc sẽ mang thanh Thiên Lam Độc Kiếm lại đây cho đệ xem qua trước.
Dứt lời, nàng khẽ lắc mình, thân hình đã bay ra khỏi lầu Ấp Thúy như một áng mây hồng. Lúc này Thiên Lân nghĩ lại thấy tình cảm lẫn lộn không thể phân biệt. Hồng Y La Sát đã nói, thanh Thiên Lam Độc Kiếm đã ra khỏi bao, không thấm máu người thì không trở về, vậy thì cuộc đấu đêm nay với Đồng cổ, Tiêu, Tranh tất có kẻ vong mạng. Dù thế nào thì cũng không tránh khỏi hiềm khích giữa hai phái có thể dẫn tới tàn sát lẫn nhau, võ lâm bớt đi một nỗi lo, chàng phải mừng mới phải. Chàng lại nghĩ chuyện nữ ma đầu Cổ Phiêu Hương kia đối với mình rất tốt, nhưng nếu nàng ta có cảm tình với mình cũng chẳng may mắn gì, không chừng lại giam giữ lại Thúy Vi đảo làm của riêng, thế thì còn gì là Phó Thiên Lân nam tử hán đại trượng phu nữa. Nghĩ đến đó chàng lại giận mình theo ân sư La Phù Lão Nhân học nghệ như thế mà đừng nói đến võ học thượng thừa bản môn, chỉ riêng pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp quán tuyệt đương thời chàng cũng chưa học đầy đủ, nếu không đâu đến nỗi gặp phải tay cao thủ như Cổ Phiêu Hương thì không đủ công lực chống lại, phải nhịn nhục tán dương như bây giờ.Lại còn ước mơ luyện võ thành công hành hiệp giang hồ bảo vệ chính nghĩa của chàng nữa... Chàng đang nghĩ ngợi

miên man thì một làn gió mang hương thơm quen thuộc thoảng qua. Cổ Phiêu Hương đã ở bên cạnh, trên người nàng đã thay sẵn bộ võ phục đỏ tươi, phía ngoài khoác tấm áo choàng cũng màu đỏ tiệp với màu xiêm y. Đầu vai lộ lên chuôi kiếm. Dáng vẻ uy dũng vô cùng. Nàng ta mỉm cười một cái. Nụ cười và ánh mắt bừng sáng trong sắc đỏ quyến rũ lạ thường. Sắc đỏ quyến rũ nhưng cũng thật ghê rợn đáng sợ khiến Thiên Lân không khỏi thảng thốt giật mình. Thiên Lân đã định sẵn nên nén cảm giác ghê sợ nói:
- Những cô gái khác mặc sắc đỏ trông thật quê mùa, chỉ riêng Cổ tỷ tỷ mặc màu đỏ lại càng quyến rũ kiêu sa. Thật là một trang quốc sắc khuynh thành. Đêm nay chưa nói tới việc so võ công, cô nàng Vô Mục Tiên Cơ kia nhìn thấy tỷ như vậy cũng ghen tức mà chết mất.
Hồng Y La Sát trước nay rất kiêu ngạo tự hào về không chỉ võ công mà cả nhan sắc mặn mà của mình. Nay nghe một tên con trai khen mình như thế thì vô cùng sung sướng, đôi mắt long lanh liếc nhìn Thiên Lân cười:
- Lời khen của Phó đệ tuy nghe có êm tai, nhưng nhan sắc đó chỉ là nhất thời mà thôi. Nhan sắc đẹp đến đâu cũng có lúc tàn phai. Nếu không có trái Ngọc Hương Lan thì chẳng mấy chốc vài chục năm qua mau, mỹ nữ cũng thành cụ bà tóc bạc da mồi...
Nghe nàng ta nói vậy Thiên Lân giật mình nghĩ:
“ Ngọc Hương Lan cứ hai mươi năm mới nở hoa, lại hai lần nở hoa mới kết thành được một trái. Tổng cộng là bốn mươi năm mới được một trái. Đông Hải Kiêu Bà hiện nay cũng phải đã ngoài tám mươi, nhưng khi gặp mặt thì bà ta trông chỉ như người mới ngoài ba mươi tuổi, da dẻ tươi nhuận như thiếu nữ, chắc hẳn là bà ta đã ăn một trái Ngọc Hương Lan rồi. Hiện nay lại có một trái sắp hình thành, nhưng chờ bốn mươi năm thật không dễ dàng gì, làm gì có chuyện thầy trò Đông Hải Kiêu Bà chịu tặng lại nó cho phu phụ Lưu Tử Uý. Hèn gì lúc trước Hồng Y La Sát lại nói “ Nhưng liệu có ai dám bảo đảm vợ chồng lão sẽ sống được đến lúc đó mà đặt chân lên được đảo Thúy Vi này!” Không nghi ngờ gì nữa, trong vòng một năm tới, khi cây Ngọc Hương Lan kết trái nàng ta sẽ tìm cách ám toán phu phụ họ Lưu nhằm nẫng lấy trái quý...” Hồng Y La Sát dứt lời, thấy Thiên Lân thần mặt ra thì lại mỉm cười hỏi:
- Phó đệ, đệ đang nghĩ gì vậy?
Thiên Lân vội lấp liếm:
- Đâu có gì. Đệ đang tự hỏi không biết thanh kiếm tỷ tỷ đang mang trên vai có phải là thanh Thiên Lam Độc Kiếm, một trong ba báu vật của Thúy Vi Đảo không?

Hồng Y La Sát liếc nhìn thành kiếm, đoạn đưa tay tháo lấy thanh kiếm bọc trong tấm da linh quy, đưa ra trước mặt Phó Thiên Lân nói:
- Đúng vậy, đây chính là thanh Thiên Lam Độc Kiếm đó. Tỷ chỉ có thể cho đệ coi bên ngoài thôi, đệ chịu khó chờ tới canh ba đêm nay tỷ sẽ cho đệ thấy uy lực thực sự của bảo kiếm này như thế nào.
Đón lấy thành kiếm từ tay Hồng Y La Sát, Thiên Lân chợt nghĩ :
"Nghe nói Đông Hải Kiêu Bà đã dùng bảy chất cực độc để tôi luyện thanh kiếm này khiến cho độc kiếm uy lực kinh hồn, chỉ chạm nhẹ xây xát là chết người. Nhưng thông thường, người dùng độc tất có thuốc giải độc, nhân dịp này mình thử cố tìm cách lừa lấy được thuốc giải thì hay lắm." Nghĩ thế, chàng bàn lùi lại một bước, nhìn Hồng Y La Sát rồi cất tiếng cười lớn, dáng vẻ tỏ ra rất cao hứng nói:
- Cổ tỷ tỷ, chẳng mấy khi được cầm trong tay vật báu võ lâm, đệ chẳng muốn đợi tới canh ba đêm nay đâu, nhất định phải xem ngay bây giờ mới thoa? da.....
Nghe chàng nói vậy, Hồng Y La Sát lập tức hiểu ý Thiên Lân muốn rút kiếm khỏi vỏ, mày liễu chau lại, định lên tiếng ngăn cản. Nhưng Thiên Lân miệng nói tay rút kiếm. Hồng Y La Sát cấp tốc phóng người tới toan ngăn không cho chàng rút thanh kiếm ra mà không kịp vì chàng ra tay rất lẹ, một tiếng ngân như tiếng khánh bạc vang lên, kiếm đã ra khỏi vỏ.
Kiếm khí toa? ra lạnh tới xương, ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm chiếu lên bốn bức tường trúc của Ấp Thúy lầu thật ngoạn mục vô cùng. Cổ Phiêu Hương giậm chân nhăn mặt trách:
- Phó đệ thật quá hồ đồ. Lúc sư phụ tỷ luyện thành thanh kiếm này có lời thề rằng:
Kiếm ra khỏi vỏ, chưa thấm máu người chưa quay về. Tỷ đã nhận thanh kiếm từ tay người...
Không đợi nàng ta dứt lời, Thiên Lân đã tươi cười nói :
- Tỷ tỷ đừng lo. Đệ không để tỷ bị sư phụ trách phạt đâu, xin tự đem máu mình thấm ướt độc kiếm.
Nói đoạn quay kiếm một vòng làm bộ như toan chém vào cánh tay trái mình. Hồng Y La Sát không lường trước hành động của chàng lại như vậy, vội cung tay bắn ra một luồng chỉ phong nhằm vào chuôi kiếm trên tay Thiên Lân phóng tới. Chỉ công của nàng tuyệt diệu vô cùng, nhưng Thiên Lân do cố ý nên dù kiếm rời khỏi tay, lưỡi kiếm cũng kịp rạch một đường trên mu bàn tay chàng một đường, máu từ vết thương đã chảy ra, rớt vài giọt xuống nền lầu Ấp Thuý. Bình thường Hồng Y La Sát là người thông minh sắc sảo, suy đoán như thần. Nhưng lúc này lại bối rối nghĩ không ra dụng ý của Thiên Lân,

tuyệt nhiên chẳng nghi ngờ gì. Chất độc của thanh Thiên Lam độc kiếm này quả thật ghê hồn. Lưỡi kiếm lạnh lẽo vừa chạm vào da thịt thì cả cánh tay trái của chàng lập tức tê dại mất hết cả cảm giác.
Tự biết là nguy hiểm, Thiên Lân liền vận chân khí bế các huyệt đạo lại nhưng Phiêu Hương đã nhanh như điện chớp ra tay trước, một tay điểm liên tiếp vào các huyệt Thanh Linh, Cực Tuyền trên vai trái của chàng, tay kia lấy trong áo ra một chiếc bình bạch ngọc nhỏ, dốc ra một viên thuốc màu xanh biếc chẳng khác gì màu thanh kiếm Thiên Lam kia, nhét vào miệng Thiên Lân. Xong rồi mới cau mày mắng:
- Trò chơi này của Phó đệ thật nguy hiểm lắm có biết không? Chất độc của Thiên Lam độc kiếm vốn đã lợi hại vô cùng, mà cánh tay trái lại gần tim, chậm một chút là nguy đến tính mạng rồi đó. Mau v ận chân khí đưa sức thuốc tới đại huyệt Cực Tuyền, tỷ sẽ giúp sức giải độc cho.
Thiên Lân y lời, ngầm vận chân khí, dẫn luồng dược lực mạnh mẽ lên cánh tay tả, nhìn nàng gật đầu. Cổ Phiêu Hương đưa cánh tay ngọc khẽ vỗ vào đầu vai Thiên Lân một cái, chàng liền thấy cả cánh tay trái đau nhức vô cùng. Một lúc sau, Cổ Phiêu Hương thở phào, rút khăn tay thấm mồ hôi trên trán, nhìn Thiên Lân tỏ mặt giận. Thiên Lân coi như không, cười mà rằng:
- Viên linh đơn màu xanh tỷ tỷ vừa cho tiểu đệ uống quả thật thần diệu. Không biết nó chỉ có công hiệu với chất độc của Thiên Lam độc kiếm hay là còn có thể giải được các chất độc khác nữa?
Cổ Phiêu Hương đưa mắt liếc Thiên Lân một cái sắc lạnh, nhưng rồi cũng lấy mấy viên trong bình ngọc ra trên tay cho chàng xem, nói:
- Đúng ra thuốc giải độc phải căn cứ vào chất độc mà hoá giải. Mỗi loại thuốc độc đều có một loại thuốc giải độc cho riêng nó. Dùng thuốc giải độc không đúng thì không những không giải được chất độc mà còn có thể vong mạng nữa. Nhưng riêng loại thuốc giải độc mà Phó đệ vừa uống đó, tên gọi Bích Vân đan, không chỉ giải được chất độc của Thiên Lam độc kiếm mà còn có thể hoá giải hầu hết các loại chất độc trong thiên hạ nữa.
Phó đệ, tỷ tặng đệ ba viên đề phòng khi cần dùng tới.
Phó Thiên Lân thấy chẳng cần tốn công năn nỉ hay gì hết mà lại được nàng ta tự nguyện dâng tặng thì như mở cờ trong bụng, tuy nhiên chẳng dám lộ ra mặt, chỉ cảm tạ mà lãnh lấy ba viên thuốc cất kỹ trong mình. Cổ Phiêu Hương chẳng chút ngờ vực, kéo tay Thiên Lân lại lan can. Ánh mắt nhìn lên theo hướng ánh trăng mờ xa, nàng nói:

- Giờ vẫn còn sớm. Chúng ta dong thuyền ra biển dạo chơi từ từ đợi bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh đến...
Quay lại phía nàng nữ tỳ, nàng lại nói:
- Em đi bảo Thanh Hồng, Tố Nguyệt cho thuyền chờ sẵn phía sau đảo cho ta. Ta cùng Phó công tử sẽ ra biển bây giờ.
Đoạn lại kéo tay Thiên Lân đi xuống lầu. Tuy rằng vẫn e ngại Hồng Y La Sát, nhưng chàng đã dụng tâm lợi dụng nàng ta, hơn nữa bàn tay nàng mềm mại vô cùng, nên Phiêu Hương nắm tay chàng chàng cũng chẳng phản ứng chi, vui vẻ theo nàng đi xuống.
Ra tới biển đã thấy một chiếc thuyền lớn màu xanh chờ sẵn. Trên thuyền có một chiếc bàn nhỏ bày biện mấy chiếc ly ngọc, bầu rượu và mấy món ăn nhẹ. Phiêu Hương dặn người lái thuyền cho thuyền nhẹ nhàng ra khơi.
Biển đêm xanh một màu huyền bí, sắc nước sắc trời hoà lẫn nhau không biết đâu là chân trời. Phiêu Hương đứng bên mạn thuyền, gió biển thổi bay bay tà áo phất phơ, gương ngọc sáng được soi sáng bởi ánh trăng ngân càng thêm phần diễm lệ. Nàng mỉm cười thủ thỉ, tiếng nói trong như ngọc nhẹ nhàng mà không bị chìm lấp trong hoà âm của tiếng sóng và gió, ngọt ngào vô cùng:
- Rượu ngon lại có bạn hiền cùng thưởng thức. Có thể cùng Phó đệ đối ẩm giữa cảnh trời nước bao la thế này, thật là một điều hạnh phúc với tỷ tỷ.
Phó Thiên Lân cũng nói:
- Đối ẩm cùng tỷ tỷ, được ngắm dung nhan tuyệt thế của tỷ trong cảnh trăng thanh gió mát, biển lặng sóng êm thế này là diễm phúc của đệ mới đúng. Nhất là chỉ trong chốc lát nữa lại được chiêm ngưỡng tỷ tỷ trổ thần oai, dùng Thiên Lam độc kiếm vũ lộng Đồng cổ, Tiêu, Tranh...Thật không có kẻ nào may mắn hơn đệ.....
Phiêu Hương nghe mấy lời nói nịnh thì vui vẻ cười vang. Tiếng cười chưa dứt đã bị khoa? lấp bởi một điệu tiêu ai oán thê lương. Tiếng tiêu văng vẳng vang trên mặt biển như khóc như than, ai nghe cũng phải thoáng rùng mình. Thiên Lân làm mặt thất kinh nói:
- Thuyền còn chưa thấy mà đã nghe tiếng tiêu vẳng lại, xem ra công lực của ả Phùng Tiểu Thanh này không dễ coi thường. Cổ tỷ tỷ giao đấu với ả phải thật cẩn thận mới được.
Lời nói của chàng lộ vẻ quan tâm lo lắng khiến cho Phiêu Hương rất vừa ý. Nàng ta cười nói:
- Cái trò vận công dùng nội lực đưa âm thanh đi xa như thế có gì đáng kể. Tỷ cũng có thể đưa âm thanh lên tới chín tầng mây vậy!
Đoạn nàng vận hơi hú lên một tiếng. Quả nhiên, tiếng hú ấy của

nàng cao vút và có sức mạnh vỡ đá xuyên mây, vang dội trên mặt biển khiến nước bắn lên tung toé. Thực ra tiếng hú đó nếu do một tay cao thủ võ lâm như Bạch Y Đà Ông hay Đông Hải Kiêu Bà thi triển thì cũng chẳng lấy gì làm kì lạ. Đằng này tiếng hú đó lại do một nàng con gái trẻ tuổi xinh như hoa thi triển, nên cũng khiến Thiên Lân bất giác sinh lòng ngưỡng mộ cũng như kinh hãi. Khi âm thanh tiếng hú của Cổ Phiêu Hương vừa dứt thì ánh trăng mờ tối, liền đó bóng ba chiếc thuyền nhỏ xuất hiện nơi xa. Ba chiếc thuyền đó từ từ tiến vào gần chiếc thuyền của hai người. Trên chiếc thuyền ở giữa, tiếng tiêu lại vang lên nỉ non như khóc như than, thuyền bên hữu điệu đàn tranh dìu dặt nao lòng, thuyền bên tả nhịp trống đồng nhỏ nghe gần giống tiếng trống hờn giận vùng Miêu Cương. Ba loại nhạc khí hoà tấu tạo thành một loại âm thanh ghê sợ, khiến cho ai nghe cũng phải lạnh người. Thiên Lân cười lớn nói:
- Trống đồng, tiêu, tranh đã hoà tấu. Nhưng đâu có gì là kinh hồn lạc phách đâu. Thật là hữu danh mà vô thực. Cổ tỷ tỷ, để tiểu đệ thay tỷ tiếp họ vài chiêu!
Hồng Y La Sát vẫn đứng yên, tưởng như bây giờ vẫn chỉ có nàng ta và Thiên Lân đang đối ẩm nói chuyện với nhau thôi vậy. Nàng nhấc tay ngọc, nâng chén rượu lên mỉm cười nói:
- Ý tốt của Phó đệ tỷ xin ghi nhớ không quên. Có điều đối phó với Đồng cổ, Tiêu, Tranh không chỉ là tỷ thí võ công mà thôi. Bọn chúng ra tay với thủ đoạn độc ác bất ngờ vô cùng. Điểm này đệ chưa phải đối thủ của bọn chúng đâu.
Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn sang ba chiếc thuyền, ước chừng khoảng cách đã vào khoảng mười trượng bèn lệnh cho thuyền hạ buồm xuống. Đoạn lấy ra hai viên thuốc màu đen đưa cho Thiên Lân dặn:
- Tỷ không những không muốn Phó đệ phải ra tay nhọc sức làm gì mà còn yêu cầu đệ trong bất cứ trường hợp nào, dù tỷ có nguy hiểm tới đâu đệ cũng tuyệt đối không được tham dự.
Thiên Lân làm ra vẻ bất đắc dĩ, miễn cưỡng gật đầu. Phiêu Hương xem thái độ của chàng như vậy, cho là chàng đã có ý quan tâm tới mình, trong lòng thấy rất vui vẻ. Nàng tươi cười nói tiếp:
- Phó đệ, hãy nhét hai viên thuốc này vào mũi, sẽ hơi khó thở nhưng đệ hãy chịu khó một chút. Đừng hỏi tại sao, kết thúc cuộc đấu tỷ sẽ giải thích cho đệ sau.
Nàng cũng nhét hai viên khác và mũi mình, lại đưa cho những người trên thuyền mỗi người hai viên nữa rồi quay lại cùng Thiên Lân trò chuyện như thường, chẳng thèm liếc sang ba chiếc thuyền kia lấy một lần. Một lúc sau, khi ba chiếc thuyền chỉ còn cách thuyền của hai

người chừng một trượng thì cả ba chiếc đều dừng lại. Ba người Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, Thái Y Ma Mật Ngạn, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đồng nhảy ra mũi thuyền. Phùng Tiểu Thanh nói:
- Cổ Phiêu Hương, chồng ta Phi Thiên Ngọc Long Mã Bá Thương lên đảo Thúy Vi trộm Ngọc Hương Lan là không đúng, nhưng lỗi nhỏ nhặt như thế đâu đáng tội chết. Tại sao ngươi ỷ thế Thiên Lam độc kiếm ra tay tàn độc hạ thủ sát hại chàng?
Phiêu Hương cười đáp:
- Ngươi nói thật dễ nghe. Đặt chân lên đảo Thúy Vi mà không được phép đã là đáng chết. Ngọc Hương Lan lại là một trong ba báu vật của đảo Thúy Vi, trên thế gian không nơi đâu có. Đừng nói gì tên vô danh tiểu tốt như chồng ngươi. Cho dù là sư phụ ngươi Nam Hoàng Hạt Đạo nếu tự tiện lên đảo trộm trái thì cũng đừng hòng toàn mạng dưới thanh Thiên Lam độc kiếm này.
Tiểu Thanh nghe lời nói vô lễ, coi thường cả sư phụ mình của Phiêu Hương thì giận sôi lên, thét lớn:
- Con tiện tỳ kia, ngươi đừng cậy có Thiên Lam độc kiếm mà coi thường người ta quá đáng...
Phiêu Hương cắt lời:
- Ngươi muốn gì thì cứ nói đi, đừng chửi rủa mất thời gian của ta!
- Ta đến đây để đòi lại món nợ máu cho phu quân ta. Ngươi mau rút thanh Thiên Lam độc kiếm ra đi!
Phiêu Hương cười kiêu ngạo nói:
- Thần kiếm một khi ra khỏi vỏ không thấm máu người không trở về. Nghĩ lại từ trước đến giờ ba người bọn ngươi cũng chưa có kẻ nào làm điều gì đắc tội với ta, ta chưa muốn lấy mạng ai trong số các ngươi làm gì. Hơn nữa với bọn ngươi ta dùng tay không cũng đủ đối phó rồi.
Vô Mục Tiên Cơ nghiến răng nói:
- Được, để ta lĩnh giáo ngươi vài chiêu.
Phiêu Hương lại nói giọng chế giễu:
- Ngươi mắt chẳng thấy đường, đừng có giận dữ quá kẻo rớt xuống biển không chừng. Còn hai tên kia nữa, cứ chờ đó ta sẽ ra tay chỉ giáo cho.
Nàng ta lại quay lại phía Thiên Lân cười:
- Phó đệ, đệ coi tên nào gai mắt nhất, tỷ sẽ đánh tên đó nặng tay hơn cho đệ!
Thiên Lân nhủ thầm:
“ Phiêu Hương sát hại phu quân của Vô Mục Tiên Cơ, hận thù đôi bên khỏi phải bàn. Tên Song Cổ Truy Hồn kia còn chưa rõ thuộc môn

phái nào, nhưng nghe nói sư phụ của Thái Y Ma Mật Ngạn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có quan hệ khá thân thiết với Đông Hải Kiêu Bà, chi bằng ta cứ nhằm vào đó mà đào sâu mối hiềm khích hai bên...” Nghĩ vậy liền nói:
- Tỷ tỷ, Tiểu Thanh vì trả thù cho phu quân mới liều mạng tới đây, tình cảnh nghĩ cũng đáng thương hại. Song Cổ Truy Hồn kia chỉ là tên mọi rợ chẳng đáng để mắt. Nhưng tên Thái Y Ma Mật Ngạn kia mới thật đáng ghét. Sư phụ hắn với tôn sư vốn có giao tình thắm thiết, thế mà hắn lại đi nhập bọn với Phùng Tiểu Thanh lên đảo Thúy Vi này gây sự với tỷ.
Tiểu đệ trông bộ mặt giảo quyệt của hắn rất lấy làm khó chịu.
Phiêu Hương mỉm cười ghé tai Thiên Lân thầm thì:
- Đệ nói cũng đúng, tên Ma Mật Ngạn đó thật là đáng ghét. Nhưng mà tên Song Cổ Truy Hồn không phải một kẻ mọi rợ không đáng để ý đâu. Chính y mới là kẻ cần phải coi chừng nhất trong bọn đấy!
Vô Mục Tiên Cơ mới đầu nghe Cổ Phiêu Hương lớn tiếng thách đấu, nghĩ là nàng ta sẽ tấn công tới nơi nên đã vận khí đan điền, tĩnh trí ngưng thần, cố dùng nhĩ lực mà nghe ngóng thế tấn công của đối phương. Ai dè chờ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh chi, lại nghe Ma Mật Ngạn đứng bên thuật lại rằng Cổ Phiêu Hương vẫn còn đang uống rượu thì thầm nhỏ to với một thiếu niên anh tuấn thì nổi giận mắng:
- Con tiện tỳ kia. Ngươi đi quyết đấu cũng mang trai theo mà giở trò bẩn thỉu trước mặt chúng ta, thật là vô sỉ quá.
Phiêu Hương chẳng thèm nổi giận, vẫn cười nói như không:
- Tiểu Thanh, ngươi nên biết Hồng Y La Sát ta cho tới nay vẫn nguyên vẹn là một thiếu nữ. Hơn nữa ta và Phó đệ mới chỉ gặp mặt nhau chưa đầy một ngày, quan hệ chẳng có gì đáng hổ thẹn. Ta thương hại ngươi sớm lâm vào cảnh goá bụa không nỡ ra tay sát hại.
Thế mà ngươi chẳng biết thân biết phận buông lời vô lễ. Ngươi sỉ nhục ta không sao, nhưng sỉ nhục Phó đệ thì ta nhất quyết không tha!
Lời nói vừa dứt, nàng đã đứng dậy khoát tay hất chiếc áo choàng bên ngoài để lại thuyền, sử thế Trường Tiễn Xuyên Vân nhảy lên cao tới bốn trượng rồi nhằm mũi thuyền của Vô Mục Tiên Cơ đáp xuống. Thân pháp nàng nhẹ nhàng mà vững chãi vô cùng. Trông dáng điệu rất ung dung nhàn nhã, không những không coi bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh ra gì, mà mặt biển kia cũng như chẳng khác đất liền. Vô Mục Tiên Cơ cũng rất bình thản, nghe tiếng gió nhẹ sát bên nhưng cũng

chẳng hốt hoảng. Chờ khi Hồng Y La Sát còn cách đầu chừng một trượng nàng mới khẽ đưa song chưởng tung lên hai luồng Phách Không chưởng, miệng thét:
- Cổ Phiêu Hương, trả mạng cho chồng ta!
Chưởng phong của Vô Mục Tiên Cơ đã dũng mãnh, mà tiếng thét thảm thiết của nàng cũng khiến người ta phải rúng động tâm thần. Cổ Phiêu Hương biết là trong chưởng lực Tiểu Thanh đã chen thêm thuật Hô Âm Đảng Phách, nàng nhẹ nhàng lượn mình tránh khỏi, miệng cười chế giễu:
- Tài nghệ của môn hạ phái Nam Hoang kể ra cũng đủ để đánh chó đấy. Nhưng với Phách Không chưởng và Đảng Phách Ma Âm mà muốn lấy mạng của ta thì đừng có mơ.
Ngươi đừng nóng vội, để ta lãnh giáo đồ đệ của Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn vài chiêu đã.
Nàng vừa nói vừa đẩy nhẹ song chưởng vào luồng chưởng lực của Tiểu Thanh, mượn lực từ hai luồng Phách Không chưởng mà bay sang thuyền của Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ. Trong số ba người đi khiêu chiến đêm nay, chỉ có Ma Mật Ngạn là khó xử nhất. Y biết rõ giữa sư phụ hắn với Đông Hải Kiêu bà có giao tình thân thiết lâu nay. Có điều ba người Đồng cổ, Tiêu, Tranh bọn hắn đã kết bạn thề sống chết, có lý nào bây giờ có chuyện lại bỏ mặc Tiểu Thanh. Hơn nữa Mã Bá Thương với y cũng có thể coi như là bạn bè lâu năm. Vì thế, trước khi đi y đã cẩn thận dặn Tiểu Thanh ước hẹn riêng Hồng Y La Sát, lại ghi rõ trong thư “không làm kinh động tôn sư hai bên”...Nay thấy Hồng Y La Sát tấn công Vô Mục Tiên Cơ cùng Song Cổ Truy Hồn trước mà chừa hắn ra, thì hiểu là nàng cũng có ý nghĩ tới mình, bất giác nghĩ thầm:
“ Nếu bất đắc dĩ phải động thủ thì hay hơn hết là thủ hoà rồi ngừng tay!” Nào ngờ còn chưa nghĩ xong, tiếng cười của Hồng Y La Sát đã lanh lảnh trên đầu, đồng thời kình lực như thác ào ào trút xuống. Nguyên trước đó Hồng Y La Sát nghe Thiên Lân nói đã muốn trừng trị Ma Mật Ngạn trước, vì thế nàng tấn công Tiểu Thanh, mượn đà chuyển sang thuyền Mạnh Vũ, nhưng chưa tới nơi thì đã cong người vung mạnh hai tay sử thế Tử Yến Hồi Tường hướng sang thuyền của Ma Mật Ngạn. Thân hình nàng liệng giữa trời đêm chẳng khác con én chao cánh. Gương mặt thoáng một nụ cười lạnh lẽo, nàng vận công lực ra hai tay phóng song chưởng ngay đầu Ma Mật Ngạn , thế dũng mãnh chẳng khác chim ó bắt gà con. Ma Mật Ngạn vốn chẳng phải kẻ ngu ngốc, song chẳng thể ngờ Hồng Y La Sát giương Đông kích Tây, cuối cùng lại tấn công thực sự vào mình. Song

chưởng đành phải cấp tốc miễn cưỡng đưa lên với đủ mười thành công lực. Khi hai luồng chưởng lực một trên đánh xuống một từ dưới đẩy lên chạm vào nhau, Ma Mật Ngạn thấy chưởng phong của mình rõ ràng thắng thế, lòng đã mừng thầm cho rằng:
" Hồng Y La Sát thì ra chỉ là hư danh, chưởng lực coi bộ lợi hại nhưng cũng chỉ tới thế mà thôi!" Chưa kịp vui mừng thì Ma Mật Ngạn đã run hết cả người, vì chưởng lực của Hồng Y La Sát chẳng phải chỉ có một như của y mà cứ hết lớp này lớp khác thay nhau chèn tới như sóng dồn liên miên bất tuyệt. Chỉ chừng ba lớp thì chưởng phong của y phóng ra sức đã cạn, trong khi chưởng phong từ phía Hồng Y La Sát vẫn không suy suyển phóng tới như gió bão. Lúc này Ma Mật Ngạn có muốn cũng chẳng có thời gian đề khí mà phóng chưởng chống đỡ lần nữa, đành phải vội vội vàng vàng nhún mình nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ kêu:
- Tiểu Thanh muội và Mạnh huynh hãy coi chừng. Con tiện tỳ này đã luyện thành Phách Không Liên Chưởng rồi!
Hồng Y La Sát lại cười nhạt, hữu chưởng thu về, tả chưởng vung một vòng đẩy về phía Ma Mật Ngạn đồng thời mượn sức của chưởng phong xoay mình bay trở lại thuyền của mình. Ma Mật Ngạn lố đà, chân chưa chạm thuyền liền bị đẩy lộn xuống biển lóp ngóp.
Phó Thiên Lân đứng coi thấy Hồng Y La Sát chỉ lượn một vòng coi bộ rất ung dung nhẹ nhàng mà đã đánh bật đệ tử của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử xuống biển thì không khỏi lạnh người kinh hãi. "Ngay cả người bạn mới quen Giả Y Nhân của ta cũng chưa chắc đã sánh nổi với nàng ta. Thật đáng sợ thay thầy trò Đông Hải Kiêu bà!"

Trường Hận

Động Đình Hồ

Hồi 08
THIÊN LAM ĐỘC KIẾM

Nhắc lại lúc đó Hồng Y La Sát đánh bại Ma Mật Ngạn rồi quay trở lại thuyền, Thiên Lân vỗ tay khen:
- Cổ tỷ tỷ thần công tuyệt thế. Thi triển võ công mà chẳng khác hằng nga múa lượn.
Đệ chưa từng thấy một ai có thân pháp kì diệu tới thế. Tỷ tỷ, đệ xin

kính tỷ một chung!
Hồng Y La Sát mỉm cười đỡ lấy ly rượu nhấp một ngụm nói:
- Sư phụ tỷ cũng biết công lực của người và Ngọc Chỉ Linh Xà là ngang nhau nên cố công truyền dạy cho tỷ thành cao thủ bậc nhất trong đám hậu bối. Tỷ cũng học được của người tới sáu bảy phần, bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh này khoác lác ở đâu không biết, chứ trước mặt tỷ thì chúng chỉ là những con rối làm trò tiêu khiển, giúp vui cho hai tỷ đệ thưởng trăng mà thôi.
Phó Thiên Lân cũng nhận thấy võ công của Hồng Y La Sát rõ ràng là cao hơn ba người kia một bậc. Nhưng không hiểu lí do gì mà vừa rồi nàng ta phải căn dặn mọi người nhét vào mũi hai viên thuốc chi đó. Không lẽ mọi chuyện tới đây còn chưa kết thúc chăng? Ngay lúc đó lại nghe Phiêu Hương lên tiếng với Ma Mật Ngạn, lúc này đang cố bám lấy mạn thuyền của Song Cổ Truy Hồn mà leo lên:
- Ma Mật Ngạn, ta nể mặt sư phụ ngươi nên mới thu hồi hai thành chưởng lực, nếu không ngươi đã nát thân mà làm mồi cho cá rồi. Còn chưa biết lợi hại mà mau cút đi cho nhanh khỏi bẩn mắt ta và Phó đệ. Hay các ngươi muốn thử mùi vị được chết dưới Thiên Lam độc kiếm hay sao?
Ma Mật Ngạn mặt hầm hầm không đáp, ghé tai Mạnh Vũ thì thầm mấy câu. Chỉ thấy tên Mạnh Vũ kia gật đầu lia lịa, rồi thấy y rút hai chiếc trống đồng ra mỗi tay cầm một chiếc.
Phùng Tiểu Thanh cũng tay phải cầm gậy trúc, tay trái rút ống tiêu, còn Ma Mật Ngạn thì lần bên trong đống quần áo lướt thướt, lôi ra một sợi dây lưng ngũ sắc lốm đốm xanh đỏ.
Thiên Lân lấy làm lạ, nhìn kỹ thì ra đó là một con quái xà ngũ sắc, thân chỉ nhỏ bằng ngón tay, dài hơn bốn thước. Phó Thiên Lân chợt nghĩ ra, quay sang hỏi Hồng Y La Sát :
- Đệ nghe nói Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử dùng rắn để luyện thành món binh khí tên gọi Đảo Câu thiết Tuyến Linh Xà gì gì đó...
Cổ Phiêu Hương chẳng để chàng nói hết, cười nói:
- Phó đệ yên tâm, món binh khí Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu của Tiêu Dao Tử là một con quái xà nhỏ và dài gấp hai lần con quái xà của Ma Mật Ngạn, thân hình nó đen như cục sắt tới bảo kiếm cũng chém không đứt. Nhưng thứ vũ khí này cũng khó sử dụng lắm, nếu không có thần công tuyệt đỉnh thì cũng chẳng thể thi triển hết oai lực của nó. Tỷ chẳng ngại con quái xà của Ma Mật Ngạn và ngọc tiêu gậy trúc của Tiểu Thanh, chỉ có hai chiếc trống đồng của Song Cổ Truy Hồn là đối phó hơi khó khăn một chút. Nhưng không sao đâu, mà tỷ nhắc lại lần nữa, lát nữa cho dù tỷ có rơi vào trường hợp nguy

hiểm thế nào, đệ cũng nhất định không được can thiệp.
Đoạn nàng quay lại rút một thanh kiếm thường của nàng tỳ nữ, tung mình lên cao như một cánh đào hướng sang chiếc thuyền của Vô Mục Tiên Cơ. Nguyên sư phụ Tiểu Thanh là Nam Hoàng Hạt Đạo bị mù cả hai mắt nên sáng tạo ra một môn võ đặc biệt, lập môn phái có tên gọi là phái Vô Mục. Phàm là đệ tử của phái này đều phải là kẻ không nhìn thấy mới được. Tiểu Thanh sinh ra đã bị mù, nên thính lực mẫn cảm vô cùng. Tư chất lại thông minh nên Nam Hoàng Hạt Đạo rất yêu mến, dạy dỗ cẩn thận. Nếu so về công lực, thật ra trong ba người thì Tiểu Thanh có căn cơ nhất, trội hơn hai người kia. Lúc đó Hồng Y La Sát vung kiếm nhảy sang thuyền của Vô Mục Tiên Cơ, tuy mắt không nhìn thấy nhưng Tiểu Thanh thính giác linh mẫn, có thể cảm nhận rất rõ ràng vị trí đối phương tấn công. Gậy trúc trong tay lập tức vung lên theo thế Vạn Phong xuất sào (bầy ong rời tổ) ảo biến thành trăm ngàn đầu gậy, đồng thời ngọc tiêu trong tay trái cũng vận đủ mười thành công lực nhằm vào các yếu huyệt của đối phương phóng tới nhanh như gió. Hồng Y La Sát cố ý thách thức với thính lực linh mẫn của Tiểu Thanh, nàng ta đợi khi trường kiếm tới gần chạm ống tiêu và gậy trúc của Tiểu Thanh thì thình lình đề khí lại, thân hình như chiếc lá nhẹ rơi xuống thuyền không một tiếng động, đoạn mũi kiếm đổi chiều, từ từ thẳng hướng ngực Tiểu Thanh đâm nhẹ tới. Tiểu Thanh đang khi múa ống tiêu gậy trúc tít mù chợt cảm thấy đối phương biến mất thì cả sợ vội dừng tay nghe ngóng. Thính lực nàng quả nhiên linh mẫn vô cùng, trường kiếm của Cổ Phiêu Hương đâm tới chậm nhẹ vô cùng không hề tạo gió, thế mà nàng vẫn có thể nhận ra được. Tuy nhiên, nàng vẫn không biết đây chỉ là một thanh kiếm thường, không phải Thiên Lam độc kiếm nên vẫn đề phòng, nhảy lui lại hai bước để tránh. Từ trước tới nay, Hồng Y La Sát đấu với ai cũng luôn có thái độ ung dung cười cợt, đấu kiếm mà coi như trò chơi, vì quả thật chưa có mấy ai đỡ được nàng ta vài chiêu. Nay thấy Tiểu Thanh hốt hoảng nhảy lùi lại như thế, nàng ta liền cất tiếng cười khanh khách:
- Khen cho nhĩ lực linh mẫn của cô em họ Phùng. Nhưng hôm nay ta không sử dụng Thiên Lam độc kiếm, vì thế cô em không cần phải quá căng thẳng như thế, cứ giao đấu hết sức.
Nghe mấy tiếng “Thiên Lam độc kiếm” thì Tiểu Thanh bất giác lại nhớ tới mối thù giết chồng, oán khí bỗng chốc lại bốc lên ngùn ngụt, lúc này cho dù có là đối đầu với Thiên Lam độc kiếm thật nàng cũng chẳng nề hiểm nguy nữa, thi triển tuyệt học phái Nam Hoàng, phối hợp hai chiêu Bàn Long trượng pháp và Dẫn Phượng tiêu pháp liền

một lúc bảy thế ngọc tiêu tám thế gậy trúc hai thứ binh khí đồng loạt tấn công, thế mạnh như vũ bão. Không những chiêu thế kỳ dị, mà tốc độ mau lẹ, chỉ công mà không còn thủ, lối đánh liều mạng vô cùng. Hồng Y La Sát đối phó với kiểu đánh đó, dù có được Đông Hải Kiêu Bà truyền dạy hết võ học chân truyền cũng bị dồn vào thế bí, đánh đỡ lúng túng. Nàng đỡ gạt được mấy chiêu liên tiếp thì lùi lại một chút cười chế nhạo:
- Phùng Tiểu Thanh, ngươi cần gì phải liều mạng như thế? Phiêu Hương này chẳng dám chơi trò nguy hiểm đó với ngươi đâu. Xin lãnh giáo Miêu Cương tuyệ nghệ của Song Cổ Truy Hồn đây.
Tiếng nói chưa dứt, thân mình đã như chiếc lá lướt sang thuyền của Mạnh Vũ và Ma Mật Ngạn. Chỉ thấy Ma Mật Ngạn đằng hắng một tiếng, Mạnh Vũ liền đập hai chiếc trống đồng vào nhau nghe “tưng” một tiếng. Hồng Y La Sát làm như không để ý tới, vẫn là là đáp xuống. Trường kiếm múa thành chiêu Độc Phách Hoa Sơn chém thẳng xuống đầu Ma Mật Ngạn, còn tay trái sử thế Thần Ngao Phiêu Lãng, phát ra một luồng kình khí ào ào nhằm vào Mạnh Vũ đẩy tới. Hai người này đều không chống đỡ mà vội vàng nhảy sang thuyền của Ma Mật Ngạn lúc trước để tránh. Hồng Y La Sát đáp xuống thuyền của đối phương, cười ngạo nghễ:
- Ta nghe nói các người trên giang hồ nổi danh là “ Đồng cổ, Tiêu, Tranh/ Ác hơn lũ ác” , lại còn dám tới đây sinh sự với ta, tưởng là phải có tài nghệ kinh thiên động địa thế nào. Không ngờ chỉ là một bọn...
Hồng Y La Sát chưa dứt lời, Ma Mật Ngạn đã lớn tiếng:
- Con tiện tỳ kia, đừng vội phách lối. Người đã trúng Ngải Thần Miêu Cương của Mạnh đại ca ta rồi. Chỉ cần bảy tiếng trống truy hồn cất lên thì tim gan ngươi sẽ bị ngải thần cắn nát. Lúc đó thì sư phụ ngươi Đông Hải Kiêu Bà cũng đành bó tay mà thôi.
Hồng Y La Sát nghe nói thét lên một tiếng, lao mình sang phía Ma Mật Ngạn. Ma Mật Ngạn thấy vậy tỏ ý không muốn chống đỡ, kéo tay Mạnh Vũ cùng nhảy sang thuyền của Tiểu Thanh, miệng cười hăng hắc:
- Mạnh đại ca, Thanh muội, chúng ta chẳng cần giao đấu với con tiện tỳ kia nữa, cứ tránh né cho ả đuổi bắt mà xem thảm trạng của một nhân vật nổi danh thiên hạ khi bị ngải thần đục khoét tâm can như thế nào.
Hồng Y La Sát nghe nói tức giận lớn tiếng:
- Một lũ hèn nhát đê tiện! Bọn ngươi đấu không lại ta nên mới dùng thủ đoạn đó đối phó với ta, thật là vô sỉ. Để ta đập nát cả ba chiếc

thuyền xem bọn ngươi làm gì!
Vừa nói, nàng vừa vận lực vào tả chưởng phóng tới chiếc thuyền mà Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ vừa đứng lúc trước đó. Chưởng lực của Hồng Y La Sát quả thật ghê gớm. Một chưởng phách không mà đánh cho chiếc thuyền tan thành từng mảnh, tên chèo thuyền bị và lây, bị bắn lên cao tới mấy thước rồi rớt xuống biển chìm nghỉm. Ma Mật Ngạn cũng không dè Hồng Y La Sát lại có hành động như vậy, nên lo ngại giục đại ca:
- Mạnh đại ca, mau mau đánh mấy tiếng trống truy hồn đi, đừng để con tiện tỳ đó có thời gian đập bể mấy chiếc thuyền của bọn ta. Con tiện tỳ đó công lực chắc cũng ngang với lão Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm mà thôi, không chịu nổi vài tiếng trống truy hồn đâu.
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ thấy Hồng Y La Sát tung chưởng đập nát một chiếc thuyền, sức mạnh vô cùng ghê gớm thì cũng giật mình, đưa tay lên đánh một hồi liên tiếp bảy tiếng trống nghe tưng tưng...Quả nhiên, Cổ Phiêu Hương sau khi đập tan chiếc thuyền kia, thân mình nàng còn đang lơ lửng trên không thì mấy tiếng trống truy hồn của Mạnh Vũ vang lên. Chỉ thấy thân hình nàng run lên, đáp vội xuống chiếc thuyền thứ hai của bọn ba người, hai chân loạng choạng đứng không vững, tay trái ôm lấy bụng, vẻ mặt tỏ ra đau đớn vô cùng. Phó Thiên Lân đứng trên chiếc thuyền của đảo Thúy Vi quan sát, thấy rõ Cổ Phiêu Hương tuy là đệ tử của Đông Hải Kiêu Bà nổi danh tà ác, song giao đấu lại quang minh lỗi lạc hơn bọn Đồng cổ, Tiêu, Tranh nhiều, trong lòng bất giác kính phục.
Hơn nữa Cổ Phiêu Hương đối xử với chàng rất tốt, nay thấy nàng vô ý trúng ngải độc Miêu Cương do Mạnh Vũ ám toán thì tự nhiên cảm thấy bất bình, tay nắm chặ cây sáo trúc toan nhảy tới ứng cứu. Nàng nữ tỳ Tố Nguyệt đứng bên cạnh nhanh mắt liếc thấy vội lên tiếng ngăn cản:
- Phó công tử, tiểu thư tính tính rất kiêu ngạo. Đối địch không bao giờ chịu để ai giúp một tay. Hơn nữa tiểu thư cũng đã dặn trước công tử rồi đó thôi. Công tử cứ yên tâm, tiểu thư võ công tuyệt thế võ lâm ít có địch thủ, thủ đoạn của ba người này không dễ hại được tiểu thư đâu.
Phó Thiên Lân nghe nói thì im lặng dằn lòng lại, nhưng trong bụng vẫn thấy lo lắng.
Lúc đó Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ lại đánh thêm hai tiếng trống nữa. Mọi người đứng đó thì chỉ thấy hai tiếng trống bình thường, nhưng Cổ Phiêu Hương thì lại tỏ vẻ đau đớn khôn tả, chống kiếm vào sàn thuyền, hai tay ôm lấy bụng, cơ hồ ngã ra thuyền. Vẻ ngọc

nhợt nhạt, thân mai run rẩy. Ma Mật Ngạn cất tiếng cười sằng sặc hỏi móc:
- Con tiện tỳ kia, ta thấy Phách Không Miên Chưởng của ngươi cũng lợi hại lắm mà, sao không đem ra thi triển đi? Hồi trống truy hồn của đại ca ta đã dứt chín tiếng rồi. Chỉ thêm một tiếng trống nữa thôi là ngươi sẽ miệng đổ máu đen mà chết. Còn điều gì thì nói mau đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.
Phó Thiên Lân nghe Ma Mật Ngạn nói vậy thì không đợi được nữa, chỉ e tên Mạnh Vũ kia đánh ra một tiếng trống nữa thì Cổ Phiêu Hương khó thoát, vì loại ngải độc Miêu Cương đó ngoài thuốc giải của chính người sử dụng không còn cách nào phá giải được.
Chàng cầm ngang sáo trúc, nhìn Ma Mật Ngạn lớn tiếng:
- Ma Mật Ngạn , giữa ngươi và Cổ cô nương đây không phải là môn hạ của hai phái có giao tình thân thiết hay sao? Sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu đó ám toán người ta. Nếu là một trang nam tử thì mau đưa thuốc giải rồi hai bên dùng thực lực quyết đấu hơn thua. Vậy mới không bị võ lâm chê cười.
Ma Mật Ngạn trừng mắt nhìn Thiên Lân một chặp, rồi cất tiếng cười đáp:
- Nể tình sự quen biết giữa sư phụ ta với sư phụ ả, ta có thể xin đại ca ta không đánh tiếng trống truy hồn cuối cùng cũng được. Có điều lục phủ ngũ tạng con tiện tỳ đó đã bị ngải thần cắn tới già nửa rồi, có thuốc giải độc cũng khó bảo toàn mạng sống. Chi bằng để ta ra tay làm phúc, cho ả nềm mùi con ngũ sắc linh xà này đặng chết mau chóng bớt đi được sự đau đớn.
Dứt lời, Ma Mật Ngạn rút con ngũ sắc linh xà ra vung mấy vòng, tung mình nhảy sang thuyền của Cổ Phiêu Hương. Lúc này nàng vẫn đang trong cơn đau, thoi thóp như sắp tắt hơi, thấy Ma Mật Ngạn nhảy sang cũng chỉ đưa mắt nhìn, không làm được gì. Thiên Lân thấy vậy vội nhảy sang toan ngăn trở, nhưng công lực chàng còn kém so với Ma Mật Ngạn một bậc, nên chàng vừa dời chân khỏi thuyền thì đã thấy con rắn ngũ sắc phùng mang nhằm cổ họng Cổ Phiêu Hương táp mạnh. Chàng kinh hãi la lên:
- Cổ tỷ tỷ...
Tiếng kêu còn chưa dứt, tự dưng thấy Cổ Phiêu Hương đứng dậy lùi lại cười khanh khách, tay phải rút thanh Thiên Lam độc kiếm từ sau lưng ra vung lên một đường như ánh chớp. Ma Mật Ngạn thông minh tới đâu cũng không ngờ được nàng đã phòng bị trước, lại giả như bị trúng độc để lừa y. Một tiếng thét thảm thiết vang lên, cả đầu con rắn ngũ sắc cùng bàn tay Ma Mật Ngạn đều bị thanh Thiên Lam độc kiếm

hớt đứt rơi xuống sàn thuyền, máu người máu rắn hoà lẫn tung toé...Ma Mật Ngạn cũng thuộc hàng hảo thủ, cổ tay vừa đứt lìa thì lập tức nhịn đau, tay trái đưa lên điểm huyệt chặn mấy mạch máu chạy vào tim, hai chân đạp mạnh vào thuyền vội vàng nhảy về thuyền. Tới khi hắn đã nhảy đi - Thiên Lân mới đáp xuống tới nơi, Cổ Phiêu Hương quay lại nhìn chàng, ánh mắt chan chứa tình cảm. Nàng quay sang bọn kia, khẽ vung tay ném sang một viên Bích Vân đơn nói:
- Nể mặt sư phụ ngươi Ngọc Chỉ Linh Xà nên ta cho ngươi một viên Bích Vân đơn mà giải độc của Thiên Lam độc kiếm. Từ nay về sau đừng quay lại Thúy Vi đảo giở trò nữa. Ta không tha cho ngươi lần thứ hai đâu.
Ma Mật Ngạn biết rõ đại ca hắn là Mạnh Vũ cũng có mấy viên thuốc giải bách độc của sư phụ Đồng Cổ Thiên Tôn, có thể giải độc của Thiên Lam độc kiếm nên nghiến răng liệng Bích Vân đơn xuống biển, nói:
- Ngươi chẳng qua là chó cậy gần nhà thôi. Liệu có dám cùng ta tái đấu ở nơi khác hay không?
Hồng Y La Sát khẽ chau mày:
- Ngươi cũng dám nói hai chữ tái đấu hay sao? Vậy cũng được. Nửa năm sau ta sẽ lên Ngọc Long Phong ở Kỳ Liên Sơn chờ ngươi.
- Ngươi có gan thì ngày này năm sau đến gặp ta ở Bách Thú Nham trong núi Dã Nhân Sơn-chỗ của đại ca ta. Đừng lên Ngọc Long Phong làm rộn chốn thanh tu của sư phụ ta.
Cổ Phiêu Hương nghe nói cũng rõ là Ma Mật Ngạn vẫn e ngại, không dám để sư phụ hắn biết chuyện, cười nói:
- Cũng không sao. Ta cũng muốn tới đó một lần để coi mặt mũi Miêu Cương bá chủ Đồng Cổ Thiên Tôn ra sao mà lại dạy học trò những thủ đoạn hèn hạ hại người lén lút như thế.
Vô Mục Tiên Cơ thấy hai đại ca đã thất bại, nhắm võ công của mình bây giờ muốn trả thù cho chồng thì chẳng khác nào hái sao trên trời. Hơn nữa hai bên cũng đã hẹn ngày tái đấu, chẳng còn chuyện gì để nói nữa, ở lại cũng vô ích bèn buồn bã giục hai đại ca chèo thuyền rời gót. Đợi cho ba người đã đi khá xa, Thiên Lân mới cùng Cổ Phiêu Hương trở lại thuyền. Phó Thiên Lân nhìn nàng cười nói giọng giận dỗi:
- Cổ tỷ tỷ làm giả như trúng độc mà không thèm nói trước cho đệ, khiến cho đệ lo quá...
Cổ Phiêu Hương cười giòn, hồi sau mới nói:
- Ngọc Chỉ Linh Xà với sư phụ vốn có thâm tình, nếu ta tự nhiên sát

hại đệ tử lão thì không khỏi bị lão trách cứ. Tỷ giả bộ trúng độc để dụ tên Ma Mật Ngạn đó lộ rõ bộ mặt nham hiểm của hắn trước, sau đó tỷ mới ra tay. Như thế thì cho dù tỷ lỡ tay giết chết hắn Ngọc Chỉ Linh Xà cũng không thể vin vào đó mà trách cứ được. Đệ xem, vừa rồi ước hẹn tái đấu, hắn cũng tự biết mình sai, đâu dám hẹn tại Ngọc Long Phong? Nếu không phải thế có khi hắn chạy tới ton hót với sư phụ hắn rồi cũng nên.
Nghe nàng nói vậy Thiên Lân mới hiểu ra mọi chuyện. Chàng lại càng kinh hãi hơn, vì Cổ Phiêu Hương không những võ công rất cao, mà nàng ta suy nghĩ cũng thâm trầm sâu sắc nhạy bén vô cùng. Nếu đi vào đường tà đạo thì mối hoa. lớn cho võ lâm, không ai khác chính là nàng ta. Đang còn mải suy nghĩ, chàng lại nghe nàng thỏ thẻ bên tai:
- Phó đệ vừa rồi không quản nguy hiểm mà ra tay tương trợ, sự quan tâm của đệ khiến tỷ cảm kích vô cùng. Không biết phải nói lời cảm tạ ra sao, tỷ mời đệ một ly Bách Niên Trần Tửu vậy.
Đoạn nàng quay sang cô tỳ nữ Tố Nguyệt, lúc này đã mang tới một chiếc bình cao tới thước có lẻ, đứng sẵn từ lúc nào. Phiêu Hương nghiêng bình rót đầy chiếc chén ngọc.
Rượu rót cao hơn miệng chén tới cả phân cũng không tràn đủ thấy là loại rượu hiếm có.
Mùi thơm từ rượu mới ngửi đã thấy say. Phó Thiên Lân đã từng cùng Cổ Phiêu Hương đối ẩm hai bận mà không có chuyện gì, nên lần này chàng cũng chẳng e ngại nâng chén uống cạn. Hồng Y La Sát đôi mắt chứa chan nhu tình khôn tả, rót thêm hai chén nữa, Thiên Lân cao hứng uống cạn cả hai chén. Ba chén vừa cạn, chàng cảm thấy trong người hơi nóng bốc lên, trước mắt tối sầm rồi gục xuống bàn thiếp đi.
Tỉnh lại, Thiên Lân thấy mình nào còn ở trên thuyền nữa, ai đó đã bế chàng đặt trên một chiếc giường nệm êm ái. Căn phòng này cũng không phải phòng của chàng ở Ấp Thúy lầu. Trong phòng trang hoàng đơn sơ, nhưng lại rất thanh nhã, thoảng mùi hương mê hồn. Thiên Lân giật mình :
“ Cô Hồng tiểu trúc ?” Cô Hồng tiểu trúc vốn là nơi ở của Cổ Phiêu Hương. Chàng ngửi thấy mùi hương trong phòng tương tự như mùi hương trên người nàng nên mới nghĩ đây là Cô Hồng tiểu trúc. Nhớ tới đây thì lại bất giác nhớ đến cặp mắt tình tứ, thái độ ân cần của nàng lúc nâng chén Bách Niên Trần Tửu thì giật bắn mình, thầm la hoảng toan ngồi dậy. Ai dè thân thể nhũn như chi chi, chẳng thể cử động được. Vừa lúc đó, Cổ Phiêu Hương bước vào, nàng đã thay

một bộ đồ ngủ màu hồng phấn ấm áp, tấm áo mong manh không thể che giấu hết vẻ đẹp của tấm thân ngà ngọc uyển chuyển sau lớp vải. Như một nàng tiên giáng trần, nàng âu yếm ngồi xuống cạnh chàng, mỉm cười thỏ thẻ:
- Phó đệ sao lại có vẻ sợ hãi như thế? Đệ biết không, trong lúc say đệ đã ôm tỷ trong vòng tay gần mấy canh giờ đó...
Thiên Lân nghe nói càng kinh hãi vô cùng, quả thật chiếc gối ở bên hơi ấm mà mùi hương vẫn còn lan toả. Liếc nhìn lại quần áo mình, tuy rằng có hơi xốc xếch song nút áo chẳng cái nào sai lệch vị trí. Tuy vậy chàng vẫn không hết lo lắng. Cổ Phiêu Hương ánh mắt chuyển sầu, giọng thê thiết:
- Đệ đừng lo. Cổ Phiêu Hương tỷ tuy bị giang hồ đặt cho ngoại hiệu Hồng Y La Sát nhưng vẫn chỉ là một cô gái bình thường tiết hạnh mà thôi. Tỷ đối với đệ là thật lòng, không cần biết đệ có coi tình yêu của tỷ vào đâu hay không, tỷ chẳng dám cưỡng cầu. Đệ say vùi như thế là do Bách Niên Trần Tửu khá mạnh mà thôi, chẳng phải tỷ có tà ý gì đâu.
Nếu tỷ cố ý, thì đã cho vào đó loại thuốc khiến mê loạn tâm thần, nếu thế giờ này đệ còn đang quay cuồng trong giấc ái ân, làm gì có chuyện cùng tỷ tay trong tay suốt mấy canh khuya mà vẫn còn ở đây nghe tỷ nói hay sao?
Ngừng lại một chút, nàng lại nói tiếp:
- Không cần biết người ta nói tỷ thế nào, tỷ cũng như bao cô gái khác, chỉ muốn giành trọn tấm thân ngàn vàng cho một người duy nhất mà thôi...
Nghe nàng nói, Thiên Lân vẫn một mực im lặng, mắt cố không nhìn vào đôi mắt nàng.
Cổ Phiêu Hương lại nói:
- Từ xưa tới nay tỷ vốn là cô gái kiêu ngạo, không hề coi bọn đàn ông háo sắc ra đâu, chỉ giành hết tâm tư cho việc luyện công mà chẳng nghĩ tới chuyện cùng ai chia sẻ cuộc đời. Không ngờ lần đầu tiên gặp đệ, tỷ đã không thể...Tỷ chỉ nhủ thầm, có lẽ đó là duyên nợ kiếp trước...Tỷ biết, đệ chẳng coi tỷ vào đâu, trong mắt đệ tỷ cũng chỉ là con ma nữ đáng ghê tởm, đệ sẽ không tin tấm chân tình của tỷ đâu, ...thế thì có hề gì...tỷ đã cố đợi tới khi đệ tỉnh lại, để có thể dâng hiến tấm thân băng thanh ngọc khiết...
Nói tới đây, hai má hơi ửng hồng, nàng nhẹ tay kéo tấm chăn mỏng, tay kia cởi chiếc áo mỏng manh, toan nằm xuống cạnh chàng. Phó Thiên Lân hiểu nàng định làm gì, trong lòng những khinh ghét, nhưng toàn thân mềm nhũn, mà lại nóng hừng hực, trái tim đập liên

hồi...lòng lại mong bàn tay ngọc kia xoa dịu tấm thân nóng bỏng...mong chờ những phút thần tiên...
Đột nhiên, Phiêu Hương ngồi dậy quát:
- Ai ở ngoài đó? Dám tự tiện vào phòng của ta sao?
Một giọng con gái thanh thoát cất lên ngoài cửa:
- Tỷ tỷ, mà muội Lục Hoa đây. Muội vừa ở Trung Nguyên về tới, tỷ cho muội bái yết hỏi thăm vài lời được chăng?
Phiêu Hương nghe giọng nói của sư muội thì bỗng nhiên gương mặt hiền hoà, nhưng nghe nàng nói muốn vào phòng bái yết thì nhanh chóng kéo lại áo xiêm bước ra. Người muốn vào là Tỳ Bà Ngọc Nữ, nàng nhìn thấy chiếc áo choàng và sáo trúc của Thiên Lân ở đó thì đứng thần người ra, tay vuốt ve cây sáo trúc, nét mặt lặng lẽ âu sầu.
Hồng Y La Sát thấy tiểu muội tới không đúng lúc, không khỏi thẹn thùng, toan lên tiếng biện bạch, nhưng Đông Lục Hoa đã hỏi:
- Tỷ tỷ, chủ nhân cây sáo trúc này đang ở trong phòng tỷ ư?
Cổ Phiêu Hương nghĩ cũng khó giấu diếm được, thẹn đỏ mặt, chỉ khẽ gật đầu. Không ngờ, Đông Lục Hoa thấy vậy thì giọt châu ướt mắt, khóc không ra tiếng. Thường ngày, tỷ muội sống trên đảo Thúy Vi tuy đều mang danh ma nữ, nhưng sống rất tình cảm. Cổ Phiêu Hương với cô tiểu muội này lại càng thương yêu. Nay thấy nàng rơi lệ thì giật mình hỏi nguyên cớ. Đông Lục Hoa lau nước mắt nói:
- Chủ nhân của cây sáo trúc này là Tử Địch Thanh Loa, là người có tên xếp cùng muội trong Ngũ Âm Năng Thủ đó. Tiểu muội đã trót đem lòng yêu thương chàng từ lâu nhưng tiếc là chàng lại lạnh nhạt vô tình, chẳng thèm để ý tới. Thì ra, chàng đã trao trái tim cho tỷ mất rồi...
Cổ Phiêu Hương hơi nhíu mày, giây phút đã mỉm cười nói:
- Tiểu muội đừng vội lo lắng! Chàng trai kia chưa chắc đã là Tử Địch Thanh Loa của muội đâu. Cây sáo trúc này quả thật của chàng ta, nhưng chàng ta chẳng cưỡi thanh loa, mà ngay tới Ngũ Âm Năng Thủ là cái gì chàng ta cũng chẳng biết nữa...
Đoạn nàng kéo tay cô tiểu muội đi. Đông Lục Hoa nhìn kỹ một lúc mới nhận ra người này chính là người mang trên mình thanh Khiết Kiếm Chu Ngân, được Tử Địch Thanh Loa bảo vệ tại Hoài Ngọc Sơn hôm nào.
- Người này không phải Tử Địch Thanh Loa, chỉ là bạn thân của chàng thôi...
Cổ Phiêu Hương tươi nét mặt mà rằng:
- Như thế càng hay! Muội yêu Tử Địch Thanh Loa, còn tỷ thì mang lòng thương bạn của ...

Đông Lục Hoa chẳng để cho tỷ tỷ mình dứt lời, vội vã nói:
- Tỷ tỷ, chuyện này chúng ta hãy tạm gác sang một bên đã. Hiện giờ sư phụ đang đợi tỷ tại Bồng Lai các, còn nói tỷ phải mang Thiên Lam độc kiếm tới gấp...
Cổ Phiêu Hương nghe nói giật mình, nhủ thầm không chừng sư phụ đã biết chuyện quyết đấu của nàng với bọn Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn, Mạnh Vũ đêm qua cũng nên. Nàng vội hỏi:
- Muội muội, sư phụ khiến tỷ mang Thiên Lam Độc Kiếm tới gấp như vậy không biết là có chuyện gì?
Đông Lục Hoa đáp:
- - Nghe nói Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn gửi thư hẹn sư phụ canh ba đêm nay lão sẽ tới đây. Chúng ta cần phải chuẩn bị trước thật cẩn thận mới được.
Cổ Phiêu Hương cũng đã biết chuyện sư phụ vẫn đang chờ có ngày được sử Thiên Lam Độc Kiếm đánh bại Chu Hồng Kiếm của Bạch Y Đà Ông , nay Bạch Y Đà Ông đã tới, nếu lỡ mình chậm trễ để xảy ra chuyện gì đáng tiếc nhất định sẽ bị người quở trách. Nghĩ vậy nàng đành nén lòng thay lại bộ võ phục màu đỏ, khoác thanh Thiên Lam Độc Kiếm trên vai. Quay lại nhìn Phó Thiên Lân , nàng cười nói:
- Phó đệ hãy chịu khó ngủ đi một chút thì hơn. Đợi tỷ tỷ đưa thanh thần kiếm tới cho sư phụ để đối phó với lão gù Bạch Y Đà Ông trở về...
Phó Thiên Lân nhắm mắt quay đi không nói một lời. Tới chừng nghe tiếng bước chân hai tỉ muội đã tắt mới mở mắt ra. Chàng lại miên man ôn lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua và chuyện Bạch Y Đà Ông vừa rồi...Đột nhiên trước mắt chàng xuất hiện một gương mặt già nua. Nhìn lại thì ra đó là một ông lão mình mặc áo thô, dáng vẻ tiên phong đạo cốt. Ông lão đủng đỉnh bước tới cạnh giường đưa tay vuốt chòm râu bạc nhìn chàng cười khà khà hỏi:
- Lão đệ muốn trở về lục địa hay muốn ở lại đây hưởng thụ thú thần tiên?
Phó Thiên Lân thấy ông lão mắt sáng, mày rậm, tam tinh ánh lên chính khí thì trong lòng tự dưng thấy kính phục. Ông lão đã một mình đột nhập Thúy Vi đảo mà chưa bị phát hiện hẳn cũng là tay cao thủ võ lâm, lời lão nói chưa chắc là đùa giỡn. Chàng bèn cung kính đáp:
- Vãn bối Phó Thiên Lân bị phu phụ Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Uý và Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương dùng thuốc mê bắt đem tới đây. Nay lại rơi vào tay yêu nữ Cổ Phiêu Hương, bị chuốc rượu say mất hết công lực. Không biết lão tiền bối quý tính đại danh là gì, xin ra tay cứu giúp vãn bối khỏi Thúy Vi đảo, vãn bối sẽ cảm kích vô cùng mà

ghi nhớ suốt đời.
Ông lão bèn lấy trong bọc ra một viên thuốc nhét vào miệng chàng, nói:
- Lão phu là Bạch Nguyên Chương. Ta đã ngầm theo chân đệ tử Đông Hải Kiêu Bà là Tỳ Bà Ngọc Nữ ra đây dò xét một cái chuyện. Lão đệ đừng vội hỏi nhiều, mau sửa soạn quần áo nhân lúc thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đang bận đón khách mà trốn về đất liền.
Phó Thiên Lân nghe ba tiếng Bạch Nguyên Chương thì mừng rỡ. Nguyên người này trên giang hồ nổi danh nghĩa hiệp, được người trên võ lâm tặng cho danh hiệu Thần Y đại hiệp, Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 09
THIẾT KIẾM CHU NGÂN

Nói lại hồi trước Phó Thiên Lân được lão thần y Bạch Nguyên Chương cho uống một viên thuốc. Viên thuốc của lão vừa vào tới miệng một lúc thì trong người lập tức thư thái. Phó Thiên Lân thử vận khí thấy sức rượu quả nhiên đã tan hết, vui sướng vô cùng, vội ngồi dậy, theo lời lão thần y vơ vội quần áo, nhét cây sáo trúc vào người chuẩn bị theo lão trở về đất liền. Khi ánh mắt Bạch Nguyên Chương chạm tới cây sáo trúc, khuôn mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng lão lẳng lặng không nói, còn Thiên Lân thì đang lúc hồi hộp cũng không để ý. Hai người âm thầm ra phía sau đảo, lấy một chiếc thuyền nhỏ giương buồm ra khơi. Phó Thiên Lân đứng phía đuôi thuyền, mắt nhìn lại Thúy Vi đảo tư lự.
Bạch Nguyên Chương cười hỏi:
- Lão đệ đang nhớ nhung nàng yêu nữ Cổ Phiêu Hương đó chăng? Công bằng mà nói, con yêu nữ đó quả thật xinh đẹp tuổi trẻ tài cao, nếu không phải lòng dạ ả quá ác độc...
Phó Thiên Lân đỏ mặt đáp:
- Lão tiền bối chớ hiểu lầm. Vãn bối đâu phải phường hiếu sắc. Vãn bối chỉ hơi tiếc mình không thể chứng kiến trận ác đấu giữa hai cao thủ đệ nhất võ lâm với hai thanh danh kiếm Chu Hồng Kiếm và Thiên

Lam độc kiếm mà thôi.
Bạch Nguyên Chương cười lên ha hả nói:
- Việc ước hẹn canh ba đêm nay giữa Bạch Y Đà Ông và Đông Hải Kiêu Bà chẳng qua là kế điệu hổ ly sơn của ta bịa ra ngõ hầu có cơ hội cứu lão đệ mà thôi.
Phó Thiên Lân ngạc nhiên hỏi lại:
- Là mưu kế của lão tiền bối ư? Nhưng làm thế nào lão lại biết mối hiềm khích của hai người đó mà sắp đặt mưu kế?
Bạch Nguyên Chương đáp:
- Khi ta tới mấy tỉnh gần Đông Hải có nghe thiên hạ đồn đại rằng: " Sọ khô đã tới Kiêu Bà, Thiên Lam độc kiếm đợi chờ Đà Ông" mới đi dò hỏi những người trên giang hồ coi sao, từ đó mới nảy ra mưu kế đó ...
Đoạn lão kể cho chàng nghe chuyện Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm bị sát hại tại Cửu Liên Sơn, sau đó Trường Bạch Tửu Đồ đơn thân đi tìm kẻ thù, và chuyến đi của lão cốt nhiên để tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ. Nhân đó lão mới hỏi chàng mấy ngày trên đảo có nghe nói gì tới chuyện bọn Phùng Tiểu Thanh, Ma Mật Ngạn , Mạnh Vũ, và Trường Bạch Tửu Đồ ra tới đảo Thúy Vi hay không và cây sáo trúc kia của chàng là của Tử Địch Thanh Loa phải chăng? Phó Thiên Lân bèn kể lại chuyện đêm qua Cổ Phiêu Hương quyết đấu với Đồng cổ, Tiêu, Tranh như thế nào, Ma Mật Ngạn bị Cổ Phiêu Hương dùng Thiên Lam Độc Kiếm chém đứt bàn tay ra sao, kể cả chuyện chàng cùng Tử Địch Thanh Loa kết nghĩa kim lan cũng đem kể tuốt chẳng giấu diếm điều gì. Nghe xong, Bạch Nguyên Chương mừng rỡ nói:
- Cứ theo lời lão đệ thì không phải là giữa Vực Ngoại Tam Hung Đông Hải Kiêu Bà, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, Nam Hoàng Hạt Đạo lại cả Miêu Cương lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đã vì chuyện bọn trẻ con kia mà có hiềm khích với nhau rồi sao? Chúng ta có thể gây thêm thù oán, khiến chúng ghét bỏ lẫn nhau thì việc diệt quần ma sau này sẽ bớt khó khăn hơn nhiều ...
Đột nhiên, lão ngừng lời chăm chăm nhìn về phía Thúy Vi đảo lẩm bẩm:
- Lão đệ nhìn kìa, hình như có một chiếc thuyền nhỏ đang hướng tới đảo Thúy Vi.
Trên đảo lại thấy thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đều có mặt. Người mới tới kia không thể là nhân vật võ lâm tầm thường được. Không lẽ kế Điệu hổ ly sơn của ta giả biến thành thật, Bạch Y Đà Ông đã tới đảo thật sao?
Phó Thiên Lân cũng theo tầm mắt lão nhìn lại. Quả nhiên có một

chiếc thuyền nhỏ đang nhấp nhô đè sóng mà lướt tới gần về phía đảo Thúy Vi. Chiếc thuyền lướt ngang qua chỗ hai người chừng hơn mười trượng thì thấy Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên mặt đổi sắc, vận khí đan điền lớn tiếng gọi:
- Có phải Cái huynh không? Từ ngày gặp nhau tại đh tới nay thấm thoắt đã hơn năm năm, Bạch Nguyên Chương luôn tưởng nhớ lão huynh mà không biết tìm đâu cho gặp.
Thì ra người trên thuyền chính là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân. Trên lưng lão lại chính là thanh Khiết Kiếm Chu Ngân của Phó Thiên Lân. Tuy Cát Ngu Nhân có được nghe đệ tử yêu nói Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã ra Đông Hải tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, nhưng lão cũng không ngờ đôi bên lại gặp nhau giữa biển thế này. Lão mới vươn mình đề khí dùng thế Trường tiễn xuyên mây (Mũi tên dài xuyên qua mây) nhảy vọt lên cao hơn sáu trượng rồi lộn mình chúc đầu xuống, hai tay giang ra như hải âu giữa biển nhẹ nhàng đáp xuống khoang thuyền của Bạch Nguyên Chương và Phó Thiên Lân không một tiếng động. Khinh công phi phàm của lão không những khiến Phó Thiên Lân kính phục mà vị võ lâm cao thủ đương thời Bạch Nguyên Chương cũng gật đầu khen giỏi, cho là trên đời ít thấy. Tầm mắt của Cát Ngu Nhân rất sắc bén, ngay khi trên không đã liếc thấy cây sáo trúc trên mình Phó Thiên Lân, nên sau khi nói vài câu khách sáo với Bạch Nguyên Chương, lão quay sang chàng hỏi:
- Lão đệ đây họ Phó phải chăng?
Qua cách xưng hô của Cát Ngu Nhân với Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lân đã ít nhiều đoán ra lão chính là sư phụ của người nghĩa đệ Tử Địch Thanh Loa nên cũng thấy có phần thân thiết. Chàng vội cúi mình thi lễ đáp:
- Vãn bối Phó Thiên Lân, xin bái kiến Cát lão tiền bối!
Cát Ngu Nhân xua tay nói:
- Không cần đa lễ. Lệnh tôn sư La Phù Lão Nhân là bạn thân của ta khi xưa. Lão hiền điệt cứ gọi ta hai tiếng sư thúc là được rồi.
Cát Ngu Nhân nhìn ngắm Thiên Lân từ đầu tới chân mấy lượt, thấy căn cốt phi thường, thầm khen học trò mình quả là có con mắt tinh đời, có thể chọn được ngọc trong đá. Lúc đó Bạch Nguyên Chương lại tạ Ơn Cát Ngu Nhân đã cho đệ tử Tử Địch Thanh Loa tới Cửu Liên Sơn báo tin tiếp cứu Bành Hàm, sau đó lại thuật lại chuyện trên Thúy Vi đảo mấy ngày qua một lượt nữa. Cát Ngu Nhân nghe xong mọi chuyện nhắm mắt nghĩ ngợi một hồi rồi mới lên tiếng:
- Nếu như Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên huynh không ra

Đông Hải thì chắc chắn ông ta đã tới Miêu Cương rồi...
Nói đoạn lại quay sang Thiên Lân nói:
- Phó hiền điệt không biết, hôm rồi quá hẹn mười lăm ngày không thấy hiền điệt tới chỗ hẹn, đồ đệ ta e cháu gặp nạn giữa đường nên nó một mực đòi ta ra Đông Hải tìm kiếm cháu, còn nó thì tới Kỳ Liên Sơn của Ngọc Chỉ Linh Xà để thăm dò tin tức về cháu đó.
Bấy giờ Phó Thiên Lân mới hay vị Cát sư thúc này cất công ra Đông Hải là để cứu mình, bất giác cảm động vô cùng. Lại lo cho nghĩa đệ nên vội hỏi:
- Sư thúc, hiền đệ cháu võ công cao cường, nhưng Ngọc Chỉ Linh Xà là kẻ võ công đã thành danh trên giang hồ, so với Đông Hải Kiêu Bà không thua kém bao xạ..
Cát Ngu Nhân nghe Thiên Lân gọi đệ tử mình là hiền đệ cũng không giải thích gì thêm, lão chỉ cười mà nói rằng:
- Ngọc Chỉ Linh Xà quả thật không thể coi thường. Nhưng ta đã sắp kế hoạch sẵn cả rồi. Trong vòng ba tháng hiền đệ của cháu quyết không có gì đáng ngại cả. Hiện giờ cháu đã thoát hiểm, vậy chúng ta cùng tới Kỳ Liên Sơn tìm nó tránh bất trắc xảy ra chuyện rắc rối vô ích...
- Lão quay sang Bạch Nguyên Chương tiếp lời:
- Tiểu đệ cùng Phó hiền điệt tới Kỳ Liên Sơn, còn Bạch huynh xin ra vùng Miêu Cương. Như thế thì dù Hùng huynh có đi ngả nào cũng có thể có người tiếp ứng. Chúng ta nếu người nào xong việc trước thì tới trợ giúp người kia ngay. Dọc đường nhớ để lại ký hiệu là được.
Sau khi bàn định kỹ thêm một hồi, thì hai thuyền cũng tới đất liền, ba người còn đi chung thêm một đoạn đường nữa chưa chia tay. Cát Ngu Nhân trao thanh Khiết Kiếm Chu Ngân cho Phó Thiên Lân nói:
- Thanh kiếm này vốn của hiền điệt, nay châu về hợp phố là đúng rồi. Tuy rằng người trên võ lâm ai ai cũng muốn tranh đoạt, song có ta đi cùng hiền điệt cũng đỡ lo ngại.
Phó Thiên Lân nhận lại thanh kiếm, nhân đó mới hỏi nguyên cớ quần hùng sao lại cố công đeo đuổi muốn chiếm lấy thanh kiếm. Cát Ngu Nhân không trả lời ngay quay sang Bạch Nguyên Chương nói:
- Bạch huynh chắc chưa quên năm năm trước chia tay nhau tại hồ Động Đình, chắc huynh không nghe lời đệ mà vẫn đem bí mật của thanh kiếm này tiết lộ cho người khác nên chuyện mới lan truyền trong giang hồ cho mọi người đua nhau theo đuổi phải chăng?
Bạch Nguyên Chương gật đầu thở dài nhìn thanh kiếm trên tay Thiên Lân, rồi từ từ kể:
“Năm xưa tiên triều gặp nạn, giặc giã quấy nhiễu nơi nơi. Ngô Tam

Quế mở cửa đưa giặc vào nhà đem một dải giang sơn gấm vóc dâng cho quân Mãn. Lúc đó có một vị trung thần không chịu khuất phục, thống lĩnh hai tay thủ hạ- đều là kẻ võ công cái thế, cùng một đám tàn quân thề khôi phục giang sơn. Tiếc rằng sau vài trận khiến quân Mãn hồn xiêu phách lạc, thì quân sĩ cũng thương vong gần hết. Quân ít lương cạn, vận trời xoay chuyển, vị trung thần ấy đành rút gươm tự tận không chịu rơi vào tay quân Mãn. Lúc này hai vị cao thủ kia đều đi nhận nhiệm vụ nơi khác, khi trở về thì chủ đã bơ mình, quân lính như rắn mất đầu đã tan rã cả. Chỉ còn lại thanh kiếm sắt thấm máu trung thần bên di thể mà thôi. Hai người khóc than một hồi, lại ước định cùng lưu lại giọt tinh huyết trên thân kiếm, thấy kiếm là thấy chủ, người nào có được thanh kiếm đó thì lệnh cho hai người làm gì cũng theo. Sau đó hai người lên ngựa xông pha, chém giết một trần đất hoảng trời kinh, mỗi người chém đủ một trăm đầu giặc tế trước mộ chủ nhân" Thiên Lân nghe xong ngậm ngùi, mà Cát lão cũng bồi hồi rơi lệ. Phó Thiên Lân hỏi:

- Vậy hai lão tiền bối có biết danh tính của hai nhân vật phi thường đó không?

Bạch Nguyên Chương lắc đầu:

- - Lão có nghe người bằng hữu Bành Hàm nói một trong hai người đó một tên gọi Như Thiên Hàm nổi danh khắp võ lâm, người kia thì ...

Cát Ngu Nhân thở dài nói:

- Người kia tên gọi La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chí, chính là sư phụ của hiền điệt đó.

Vì thế mà thanh Khiết Kiếm Chu Ngân này hiện giờ mới ở trong tay cháu.

Tới giờ Phó Thiên Lân mới hiểu những khúc mắc trước kia khi chàng bước chân vào giang hồ. Nhưng chàng đột nhiên lại cau mày hỏi tiếp:

- Thưa lão tiền bối, chẳng lẽ quần hào muốn đoạt thanh Khiết Kiếm Chu Ngân này, dựa vào giọt huyết trung trinh và lời hứa khi xưa của nhị vị cao thủ mà sai khiến vị Đan Tâm kiếm khách ư?

Bạch Nguyên Chương gật đầu:

- Đương nhiên, đó cũng là một phần. Thật ra còn có lý do khác. Người trên giang hồ đồn rằng, trên ngọn Thiên Đô ở dãy Hoàng Sơn có một hang động bí mật ẩn giấu một bộ võ học kỳ thư, một thanh bảo kiếm và một cây linh dược hiếm có. Mà nơi đó chỉ có Đan Tâm kiếm khách là biết rõ lối vào. Nếu có thể dùng thanh kiếm đó ép Đan Tâm kiếm khách dẫn đường, chiếm được ba bảo vật thì có thể xưng bá võ lâm rồi...

Cát Ngu Nhân nghe nói cười lớn:
- Vạn Bác Thư Sinh quả nhiên kiến văn rộng lớn. Đệ Ở Hoàng Sơn đã bao nhiêu năm cũng không biết có bí mật đó. Chuyến này sau khi trở về từ Kỳ Liên Sơn có khi đệ cũng phải lên Thiên Đô phong một chuyến...
Phó Thiên Lân không để ý tới lời đùa giỡn của lão, hai tay nâng thanh kiếm hướng về phương Nam quỳ gối lạy. Cát Ngu Nhân và Bạch Nguyên Chương hỏi nguyên cớ, chàng trả lời rằng:
- Sư thúc, lão tiền bối, ân sư của hiền điệt quy tiên đã lưu lại cho thanh kiếm vô giá này. Cháu làm thế để tỏ lòng tôn kính tinh huyết của bậc trung thần, cũng là bái tạ ân đức sư phụ cháu.
Cát Ngu Nhân khẽ chau mày, còn Bạch Nguyên Chương thì hai mắt trợn ngược, chăm chăm nhìn chàng:
- Ngươi cũng định mang thanh kiếm đi tìm Đan Tâm kiếm khách ư?
Nghe Cát Ngu Nhân hỏi như vậy, Phó Thiên Lân cất tiếng cười dài, đáp:
- Sao Cát sư thúc lại có ý nghĩ khinh thường hiền điệt như thế? Ân sư di tặng thanh kiếm vô giá này cho cháu, sao cháu có thể vong ân bội nghĩa dùng nó để cưỡng cầu một vị tôn trưởng đi tìm báu vật cho riêng mình.
Bạch Nguyên Chương đưa ngón tay cái lên cười ha hả:
- Hỏi rất hay, trả lời lại càng hay hơn. Nếu ngươi không phải là làm chuyện đó thì không lẽ để thanh kiếm thành vô dụng hay sao?
Phó Thiên Lân nhíu mày nói, vẻ kiên quyết:
- Thanh kiếm vô giá, tuyệt đối không thể để nó bị phí hoài được. Hiện thời khí số nhà Thanh đang đến hồi cực thịnh, chúng ta không thể làm gì được chúng, song tiểu điệt có thể đem câu chuyện bi hùng này truyền bá nới nơi nêu cao chính nghĩa, khích lệ dân tâm.
Biết đâu sau này lại có ích cho việc khu trừ giặc Mãn, khôi phục giang sơn đại nghiệp Minh triều. Như thế không phải là đã phát dương di chí của người anh hùng trung liệt hay sao?
Hai vị võ lâm lão tiền bối thấy Thiên Lân tuổi còn trẻ mà đã biết suy nghĩ như thế đều lộ vẻ vui mừng, gật đầu vừa ý. Phó Thiên Lân lại khẳng khái tiếp tục:
- Đối với vị lão tiền bối kia, nhân chuyến đi Miêu Cương lần này, nếu có thể tiểu điệt nhất định tới Mãng Thương sơn bái yết người, song tuyệt đối không có ý lấy bảo vật, chỉ cốt thỉnh cầu lão đại hiệp xuất sơn cứu dân độ thế tiêu trừ Vực Ngoại Tam Hung mà thôi.
Bạch Nguyên Chương càng nghe càng thấy vừa lòng, không nhịn được lời khen:

- Đáng khen đáng khen. Hiện thời võ học của lão đệ chưa tới đâu nhưng với chí khí đó, sau này nhất định lão đệ sẽ trở thành người đứng đầu võ lâm. Lão cũng rất khâm phục.
Đi chẳng bao lâu thì đường chia hai lối, Bạch Nguyên Chương nói:
- Giờ đây chúng ta ba người hai ngả. Lão đệ đã có ý tới Mãng Thương sơn bái yết vị kiếm khách kia, vậy ít ngày nữa, dù lão có tìm thấy tung tích người bạn già hay không, lão cũng...
Cát Ngu Nhân chẳng để Bạch Nguyên Chương nói hết lời, cắt ngang:
- Theo như đệ biết thì Đan Tâm kiếm khách không còn ở Mãng Thương sơn nữa mà đã tới ẩn cư tại một vùng thâm u trong dãy Cao Lê Cống Sơn ở Vân Nam. Bạch huynh đi dò xét ở Dã Nhân sơn xong việc xin cứ đi thẳng tới Cao Lê Cống Sơn, hai người bọn đệ sẽ tìm tới sau.
Bạch Nguyên Chương gật đầu:
- Cao Lê Cống Sơn cũng không xa Dã Nhân sơn là bao, không chừng đệ tới trước cũng nên. Ám hiệu của đệ là hình vẽ một bình thuốc, trên nắp gài ba chiếc kim vàng. Mũi kim chỉ hướng nào là tiểu đệ đã đi về hướng đó.
Cát Ngu Nhân gật đầu, đoạn đưa tay tạm biệt Bạch Nguyên Chương, cùng Phó Thiên Lân nhằm ngả Cam Túc cất bước. Dọc đường, Phó Thiên Lân phát hiện vị Cát sư thúc này chẳng những võ công tuyệt thế, mà binh gia thao lược, thi phú từ chương không môn nào là không thông thạo, chàng lại càng thấy khâm phục vô cùng, thỉnh thoảng lại nhờ lão chỉ giáo vài điều. Chàng hỏi tới đâu, lão đều tận tình giảng giải tới đó cả. Một lần, lão hỏi chàng:
- Ta nhờ năm xưa sư phụ ngươi La Phù lão nhân nổi danh giang hồ nhờ pho kiếm pháp Lục Lục Thiên Cương. Pho kiếm này gồm sáu mươi tư thế, mỗi thế có ba lối biến hoá thông thường và ba lối biến hoá tinh vi, người học phải học tuần tự mới có thể lãnh hội hết. Không biết hiền điệt đã học trọn vẹn pho kiếm này chưa?
Phó Thiên Lân thở dài nói:
- Tiểu điệt ngu dốt, học chẳng tới đâu, may nhờ có ân sư chỉ dạy. Tiếc là sư phụ chẳng may tạ thế thình lình, tiểu điệt mới chỉ kịp học sáu mươi tư thế cơ bản và một trăm linh tám biến thế thông thường. Còn lại những thế biến vi diệu tiểu điệt chưa lĩnh hội hết.
Cát sư thúc quen biết sư phụ tiểu điệt đã lâu, không hiểu sư thúc có thể chỉ điểm cho tiểu điệt phần nào về sự biến hoá thần diệu của pho kiếm pháp đó chăng?
Cát Ngu Nhân cười đáp:

- Hiền điệt đã lĩnh hội hết những thế kiếm căn bản và lối biến phổ thông thì cũng có thể đi lại trên giang hồ được rồi, có điều nếu gặp cao thủ như Đông Hải Kiêu bà thì cũng khó mà đối phó. Những thế biến tinh diệu của pho kiếm đó sư thúc không hiểu gì nhiều, song có một người có thể truyền thụ lại cho tiểu điệt được.
- Đan Tâm lão tiền bối?
Cát Ngu Nhân gật đầu:
- Không sai. Nhưng theo như sư thúc biết, Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp, muốn luyện cho đạt tới cảnh giới cao thì nhất thiết phải có chân khí nội lực tinh thuần phối hợp sử dụng mới được. Chuyến đi lần này, sư thúc không những giúp hiền điệt khẩn cầu vị kiếm khách đó truyền thụ kiếm pháp, còn tìm cách giúp cháu tăng cường chân khí nội lực mới được.
Trong khi chàng đang say mê với những hiểu biết mới cùng vị sư thúc, thì Nhân Thu Thuỷ, dưới tên Tử Địch Thanh Loa Giả Y Nhân, lại vì chàng mà chịu biết bao gian nguy tại Kỳ Liên Sơn. Nguyên khi trở về Hoàng Sơn, nghe sư phụ nàng phân tích sự nguy hiểm có thể xảy ra với Phó Thiên Lân do chiếc xương sọ khô kia mang lại, nàng lo lắng đứng ngồi không yên lập tức hạ sơn. Sau đó thì Thanh Loa phi nước đại thẳng hướng Ngọc Linh Phong mà đi. Khi tới địa phận Cam Túc thì trời chuyển sang đông, khí hậu quan ải lạnh lẽo.
Nhìn từ Vũ Lăng sang Kỳ Liên Sơn chỉ thấy tuyết trắng phủ núi như tấm thảm bạc ngang trời. Đường lên Ngọc Long phong gập ghềnh khúc khuỷu. Thanh Loa đi rất khó khăn. Nàng đành tìm một khách điếm gửi con Thanh Loa, chuẩn bị lương khô, mua tạm một cây sáo trúc, rồi sử khinh công lướt đi như bay vào vùng tuyết sơn. Chưa hết ngày đã gặp Đổng Đình Điến Tẩu Vân Lão Ngư Nhân cũng tới để cùng tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên. Vân Lão Ngư Nhân cũng không biết Tử Địch Thanh Loa chỉ là nữ cải nam trang, chỉ thấy một chàng trai trẻ lặn lội đường xa tiếp ứng thì rất cảm kích:
- Giả đệ thật là người nhiệt tâm đáng kính. Lão đã tới đây mấy ngày, thăm dò khắp nơi vẫn chưa thấy tung tích người bạn già nóng nảy Trường Bạch Tửu Đồ. Lão đang tính phải mạo hiểm vào tận sào huyệt của Ngọc Chỉ Linh Xà mà dò xét, may lại gặp lão đệ. Hai người đi thì lại càng thêm phần sức mạnh, chúng ta có nên liều một phen không?
Tử Địch Thanh Loa vui vẻ đáp:
- Lão tiền bối đừng vội khen ngợi.Vì thực ra vãn bối tới đây còn có lý do cá nhân, không phải chỉ riêng việc tiếp ứng Hùng đại hiệp mà thôi. Đoạn nàng nói rõ chuyện tìm kiếm nghĩa huynh Phó Thiên Lân cho

lão nghe. Lão Ngư Nhân nghe xong rất thích chí, nói:
- Cả hai người chúng ta cùng muốn ứng cứu bằng hữu, thế thì hợp lực là phải rồi.
Dứt lời lão chỉ tay lên đỉnh Ngọc Long phong nói tiếp:
- Nghe nói Tiêu Dao Tử dựng sào huyệt ngay đỉnh cao nhất kia, chúng ta trèo lên đó ngầm xét, hay nên bắt một tên trong Linh Xà đạo viện xuống đây tra hỏi manh mối đây?
Nàng nghĩ trong giây lát rồi đáp:
- Vực Ngoại Tam Hung tên nào cũng cuồng bạo. Xung quanh chỗ chúng ở chắc chắn là khu cấm địa được canh chừng nghiêm mật, ai đặt chân tới thì dù vô tình hay cố ý đều bị coi như cầm chắc bị rắc rồi. Không hiểu Hùng đại hiệp và Phó huynh có sa chân vào Linh Xà đạo viện hay không nữa. Theo vãn bối chúng ta cứ tìm cách dụ một tên đồ đệ của lão quái đó xuống núi rồi tìm cách dò hỏi trước vẫn hơn.
Lão Ngư Nhân gật đầu:
- Giả lão đệ tuổi trẻ mà hành động chín chắn, thái độ trầm tĩnh không nóng vội liều lĩnh, thật không giống với bọn thanh niên tầm thường. Đáng khen lắm! Này, lão đệ có nhã hiệu Tử Địch Thanh Loa, hay là thổi lên một điệu sáo có khi lại dụ được bọn cuồng ngạo trong Linh Xà đạo viện xuống núi cũng nên.
Tử Địch Thanh Loa mỉm cười vâng mệnh, rút lấy cây sáo trúc thổi lên một điệu nhạc thần tiên. Nghe tiếng sáo nỉ non, Lão Ngư Nhân hơi cau mày chăm chú nhìn dường như có điều băn khoăn. “ Tiếng sáo uyển chuyển chứa chan nhu tình của đôi nam nữ cách xa. Cứ theo điệu sáo mà suy thì người chàng ta ngày đêm mong nhớ phải là trang tuyệt thế giai nhân, thế mà bây giờ lại đi kiếm người nghĩa huynh, thật là ...” Thật ra vì lão không rõ chuyện nàng nên mới không hiểu mà thôi. Tiếng sáo trầm bổng còn chưa dứt tình, từ trên núi đã xuất hiện bóng người quần áo hoa hoè hoa sói, thân pháp nhanh nhạy, men vách đã mà lao xuống như một ánh sao băng. Nháy mắt y đã đáp xuống trước mặt hai người. Y trợn mắt nhìn Thu Thuỷ quát:
- Tiểu cẩu to gan từ đâu tới? Sao dám đứng trước Linh Xà đạo viện thổi khúc nhạc ma quỷ gì đó, không sợ mất mạng sao?
Lão Ngư Nhân thấy tên này tuổi còn thiếu niên, lối ăn mặc sặc sỡ tức cười, giọng điệu trịch thượng chợt nghĩ ngay tới tên Thái Y Ma Mật Ngạn đã sát hại Bành Hàm tại Ma Vân bích liền nổi giận đùng đùng, nghiến răng quay sang Thu Thuỷ hỏi khẽ:
- Giả lão đệ, y có phải là Thái Y Ma Mật Ngạn đã sát hại Bành lão hữu của ta đó chăng?

Nhân Thu Thuỹ khẽ lắc đầu, nhìn người kia lạnh lùng hỏi:
- Ngươi có phải là Độc Thủ Lang Quân Đổng Báo, tiểu đồ đệ của Tiêu Dao lão quái không? Ta là Tử Địch Thanh Loa cùng sư huynh ngươi Ma Mật Ngạn đều có tên trong Ngũ Âm Năng Thủ. Hôm nay ta tới thăm hắn, không biết hắn có việc đi Cửu Liên Sơn đã về tới chưa?
Đổng Báo nghe gã thiếu niên mặt đẹp như ngọc kia xưng danh Tử Địch Thanh Loa thì nét mặt bớt vẻ hung hăng, đáp:
- Sư huynh ta cùng hai người bạn dạo chơi lâu không về núi. Vừa rồi sư phụ ta có việc cần tìm sư huynh mà không gặp đã nổi trận lôi đình, ra lệnh lột da một tên vô phúc dám xông vào cấm địa. Ta khuyên các ngươi nên đi chỗ khác mà chơi, đừng có vào Linh Xà đạo viện lúc này mà mang hoa. vào thân.
Nghe nói Tiêu Dao lão quái mới lột da một người, cả hai người Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thuỷ đều giật mình biến sắc, Lão Ngư Nhân nghĩ tới Hùng Đại Niên, còn Nhân Thu Thuỷ thì nghĩ tới Phó Thiên Lân, trong lòng thấp thỏm không yên. Cả hai không hẹn mà cùng lên tiếng:
- Tiểu tặc, ngươi mau nói cho ta nghe người bị Tiêu Dao lão quái lột da là người như thế nào? Tên họ lai lịch ra sao?
Thấy thái độ của hai người như vậy, Đổng Báo mới chợt nghĩ ra, hai người này nói có một người cùng sư huynh y có tên trong Ngũ Âm Năng Thủ, chứ cũng không nói là bằng hữu của sư huynh, tìm đến đây chưa chắc đã là hỏi thăm mà là gây sự cũng nên. Nếu không sao lại có thái độ hỏi vặn như thế. Đúng như vậy thì cũng không cần khách sáo làm gì. Nghĩ đoạn trừng mắt nhìn hai người, ánh mắt lộ hung quang, nói:
- Hai ngươi không phải bằng hữu của sư huynh ta. Dám tới đây gây sự thì quả thật các ngươi hết muốn sống rồi. Ta cũng chẳng tiếc gì mà không cho các ngươi hay, tên vô phúc đó đã xông vào Linh Xà đạo viện, chết mà chưa kịp để lại tên tuổi. Bây giờ xương thịt đã được vứt nuôi bầy rắn rồi. Chỉ còn bộ da căng phơi ngay cửa Linh Xà đạo viện mà thôi.
Các ngươi có bản lĩnh thắng được cặp Ngũ Độc Đường Lang trảo và mười hai mũi Tí Ngọ Vấn Tâm đinh của ta thì ta sẽ tình nguyện đưa các ngươi lên núi.
Nghe y nói người lạ đã "xông vào Linh Xà đạo viện" thì Thu Thuỷ cảm thấy bớt lo lắng, còn Lão Ngư Nhân thì lại càng lo lắng thêm. Nguyên vì nếu người kia là Phó Thiên Lân, thì phải là bị môn hạ Tiêu Dao Tử bắt từ Hoài Ngọc Sơn về mới hợp lý. Còn Trường Bạch Tửu

Đồ lâu nay vẫn nổi tiếng nóng nảy, hành động sơ xuất, việc xông vào Linh Xà đạo viện là hoàn toàn có khả năng. Thu Thuỷ hơi vững dạ, mỉm cười từ từ bước tới trước mặt Đổng Báo nói:
- Được. Vậy Giả mỗ xin lĩnh giáo Ngũ Độc Đường Lang trảo của ngươi trước.
Độc Thủ Lang Quân Đổng Báo nhướng mày nhìn chàng thiếu niên anh tuấn cười khinh thường, đoạn giơ hau bàn tay móng nhọn tới cả tấc thủ ngang ngực, mắt vẫn nhìn nàng trừng trừng, thân mình từ từ dịch sang phải. Nhân Thu Thuỷ đứng tấn vững vàng, mắt dõi theo bước chân xê dịch của Đổng Báo đề phòng. " Tên này để móng tay dài nhọn như thế kia, dường như có luyện Đường Lang trảo lực (Móng chân bọ ngựa) rồi lại tẩm thêm độc dược vào móng tay nên mới gọi là Ngũ Độc Đường Lang trảo. Ta thắng hắn chắc không khó, nhưng phải đề phòng không để móng tay hắn chạm vào da thịt mới được." Thoắt một cái, Độc Thủ Lang Quân đã lẹ làng lắc mình tiến tới gần, tay trái đẩy ra một chưởng phách không, tay phải xoè năm ngón như móc câu chộp lấy yếu huyệt Kỳ Môn dưới vú. Thu Thuỷ vốn là nữ cải nam trang, huyệt Kỳ Môn lại càng không phải nơi dễ dàng chạm tới. Vừa thấy y lướt tới, nàng đã nhẹ nghiêng mình lách sang trái một bước tránh bàn tay phải, hữu chưởng đồng thời đẩy ra một luồng cương khí đỡ chưởng phong của đối phương. Nàng nghĩ tới chuyện y toan chạm tới huyệt Kỳ Môn của nàng thì vừa thẹn vừa giận nên chưởng phát ra đều vận mười thành công lực. Hai luồng chưởng phong tạo gió ào ào khiến cây cối xung quanh cũng ngả rạp hết cả. Chỉ thấy Độc Thủ Lang Quân khẽ kêu một tiếng rồi loạng choạng thối lui hơn ba bước. Được một chưởng chiếm lấy thế thượng phong, Thu Thuỷ thừa thế lướt tới không để cho y kịp ra tay, thi triển liền hai chiêu Trích Tinh Hoán Đẩu và Hoàn Chuyển Càn Khôn, thân mình như nước chảy mây trôi, dồn cho Đổng Báo liên tục thối lui, miệng gầm gào tức tối mà chẳng làm được gì. Tiếp sau đó, nàng lại sử ngay chưởng pháp Lưỡng Nghi Tứ Tượng do Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân truyền dạy. Bộ chưởng pháp này bao hàm sự biến hoá bao la đủ cả âm dương ngũ hành tương sinh tương khắc, cửu cung thuận nghịch tinh diệu vô cùng, nên chỉ trong thoáng chốc, Độc Thủ Lang Quân đã luống cuống tay chân, loay hoay chống đỡ với một vầng núi chưởng. Đừng nói gì tới Độc Thủ Lang Quân, ngay cả lão hiệp Đổng Đình Điếu Tẩu đứng cạnh quan sát cũng kinh ngạc trước chưởng pháp thần kỳ của nàng mà gật đầu tán thưởng, cho là giang hồ hiếm thấy. Đánh được chừng hơn hai mươi chiêu nhưng Thu Thuỷ vẫn còn e dè chưa dám hạ độc thủ. Còn Độc Thủ

Lang Quân thì đã mắt hoa mày váng, nhiều lúc tưởng chừng không chống đỡ nổi nữa, muốn lăn ra mà thôi. Y đánh bừa một chưởng rồi phóng vút ra ngoài giơ tay lên kêu lớn:
- Thua rồi thua rồi. Đổng mỗ chịu thua về chưởng lực. Vậy ngươi chuẩn bị đón mười hai mũi Tí Ngọ Vấn Tâm Đinh của ta đi.
Nhân Thu Thuỷ toan cất lời đáp trả thì Đổng Đình Điều Tẩu đã tiến lên cười ha hả:
- Chưởng pháp thần diệu, chưởng pháp thần diệu. Sau vài năm nữa khi lão đệ luyện tập tăng thêm chừng năm thành hoa? hầu thì ngay cả lão quái Tiêu Dao Tử cũng khó lòng mà đối phó nổi.
Đoạn quay sang Độc Thủ Lang Quân nói:
- Ngũ Độc Đường Lang trảo của người đã tệ như vậy thì chắc Tí Ngọc Tâm Đinh gì gì đó của ngươi chắc cũng chẳng khá hơn, mang ra làm chi cho bẩn mắt tạ..
Đổng Báo nhìn lão hằn học, nói:
- Lão cẩu đừng vội coi thường. Tí Ngọ Vấn Tâm Đinh của ta chỉ trầy trật chút xíu là ngươi có thể về chầu Diêm Vương được rồi. Nhưng ngươi không muốn sống nữa thì ta cũng chiều lòng.
Câu nói chưa dứt, hai tay hắn đã cùng lúc khẽ vung lên, sáu vệt sáng bên tay phải xẹt về phía Đổng Đình Điếu Tẩu như ánh chớp, sáu vệt sáng bân tay trái nhằm vào Thu Thuỷ bay tới theo thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (mưa hoa đầy trời). Độc Thủ Lang Quân ra tay độc ác, đánh lén cả Thu Thuỷ, nhưng hắn ngờ đâu Đổng Đình Điếu Tẩu lịch duyệt giang hồ, thấy y mắt láo liên thì đã có đề phòng từ trước. Hai tay y vừa vung lên, lão đã vung tay xẹt ra một luồng bạch quang như thần long uốn khúc lưng trời, chớp mắt đã gạt phăng cả mười hai mũi đinh của Đổng Báo đi mất tăm. Chỉ khi lão thu hồi chân khí, luồng bạch quang rớt xuống đất mới hay đó là một sợi dây câu cá, thường dùng để câu cá bình thường. Xưa nay Đổng Báo vốn ỷ tài võ học và oai danh sư phụ Ngọc Chỉ Linh Xà nên hành động kiêu cuồng ngạo mạn. Không ngờ hôm nay ngay chính tại sào huyệt mình lại gặp hai tay một già một trẻ đánh cho tơi tả, người nào người nấy đều hơn hắn về cả chưởng lực lẫn công lực. Còn chưa hết bẽ mặt, Thu Thuỷ đã nói:
- Ngũ Độc Đường Lang trảo ta đã lĩnh giáo, thập nhị Tí Ngọ Vấn Tâm đinh cũng bị Vân lão tiền bối đánh bạt hết. Không biết ngươi có định giữ lời hứa đưa chúng ta lên Ngọc Long Phong chiêm ngưỡng toà đạo viện của quý phái hay không?
Đổng Báo cười gằn đáp:
- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Đi theo ta.

Dứt lời y phóng mình lên đỉnh núi. Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ rõ biết lên núi là nguy hiểm, song ca hai đều lo lắng cho bằng hữu, nên lập tức phóng theo không suy nghĩ. Tới đỉnh núi, hai người theo Đổng Báo rẽ vào một hang động nhỏ bên tay trái. Quanh co một hồi thì tới một toà đạo viện nguy nga tráng lệ. Còn cách cổng chừng năm trượng, Đổng Báo dừng lại nhìn hai người cười nhạt:
- Đây đã là Linh Xà đạo viện-võ lâm thánh địa miền Tây Bắc rồi. Bộ da của người kia căng trên tấm ván dựng bên tả cửa đạo viện đó. Các ngươi có gan thì cứ thử vào sâu trong đạo viện mà bái yết sư phụ ta mà lĩnh giáo oai lực của các giống linh xà.
Không kịp để hai người nói câu nào, hắn đã phóng mình vào trong đạo viện mất dạng. Hai người cũng chẳng để ý, nhìn chăm chăm vào tấm da bên tả. Tấm da bị đóng đinh phơi trên một tấm ván, như lời Đổng Báo đã nói. Tấm da mới còn nguyên cả chân tay mặt mũi, ghê sợ nhất là da đầu còn nguyên lớp tóc đỏ như máu rũ xuống.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 10
LINH XÀ ĐẠO VIỆN

Ngay lúc còn ở dưới núi, Thu Thuỷ đã đoán biết người bị hại không phải là Phó Thiên Lân. Tới giờ tận mắt thấy tấm da người thì nàng mới hoàn toàn yên tâm.
Nàng đưa mắt dò hỏi Vân Lão Ngư Nhân:
- Lão tiền bối, giang hồ hình như rất ít người tóc đỏ.
Vân lão không trả lời ngay mà cũng chẳng nghe nàng nói hết câu, lẹ làng đưa mắt ra cửa đạo viện rồi lướt tới chỗ tấm ván đưa tay bứt lấy ba sợi tóc đỏ. Thấy hành động kỳ lạ của lão, Thu Thuỷ ngạc nhiên, định lên tiếng hỏi thì Vân lão đã nói:
- Cuốn "Vạn Bác Thư Sinh thủ lục" của cố hữu Bành Hàm tặng lão đệ đệ có mang theo không?
Nhân Thu Thuỷ gật đầu ngơ ngác, vẫn chưa hiểu gì, nhưng cũng lấy cuốn sách nhỏ đưa cho Vân lão. Lão nhìn chăm chú ba sợi tóc đỏ rồi nói:
- Lão đệ thử lật tìm xem trong cuốn thủ lục đó có trang nào nói về người tóc đỏ hay không?
Từ khi được Bành Hàm tặng cho cuốn sách, đây là lần đầu tiên th

mới lật xem. Quả nhiên trong đó có mục nói về nhân vật kì dị, có người tóc đỏ tên gọi Hồng Phát Túy Linh Quan. Nàng khẽ đọc đoạn đó lên cho Vân lão cùng nghe:
- Hồng Phát Túy Linh Quan tên thật Tống Thiện, thân hình cao lớn, tóc đỏ, nghiện rượu, sống miền Tây Vực, ít khi bước chân vào Trung Nguyên. Là tục gia sư đệ của Tuệ Giác Thần Ni, Lưu Vân phong, Kỳ Liên sơn.
Nghe đọc, Vân lão kẹp ba sợi tóc đỏ vào cuốn sách rồi đưa trả cho Thu Thuỷ, nói:
- Khi trước ta cũng đã từng nghe nói có người là Hồng Phát Túy Linh Quan song không rõ lai lịch. Nay xem cuốn thủ lục này mới hay. Có lẽ người này từ Tây Vực sang đây thăm sư tỷ Tuệ Giác Thần Ni rồi quá say mà đi lạc vào Linh Xà đạo viện nên mới bị thảm sát như thế ...
Nhân Thu Thuỷ nghe xong liền hỏi:
- Vân lão tiền bối nhổ ba sợi tóc đỏ cất giữ lại, có phải muốn đem đến trao cho Tuệ Giác Thần Ni chăng?
Vân lão gật đầu đáp:
- Lão làm vậy là để Tống Thiện khỏi chết oan, hai nữa là tạo thêm một tay kình địch đối với Vực Ngoại Tam Hung. Tử Nghệ Kiếm Tuệ Giác Thần Ni có bộ kiếm pháp Sa Môn Nhất Tuệ kiếm, có thể đương cự cùng bọn chúng.
Lão nói tới đây thì đưa mắt nhìn một lượt xung quanh cau mày nói:
- Lão đệ nhìn xem, lối ra đã bị độc mãng ngăn cản, Chúng ta đã vào tới đây cần phải hết sức cẩn thận mới được. Tiêu Dao lão quái không những võ công cao cường, thủ đoạn lại vô cùng tàn độc nham hiểm.
Thu Thuỷ liếc mắt nhìn lại, quả nhiên thấy ở đó có hai con độc mãng vảy lớn bằng miệng chén nằm cuộn tròn ở đó choán hết cả lối đi.
Nàng hậm hực nói:
- Hai con độc mãng này chẳng thể cản lối chúng ta. Nhưng đã mất công vào đây thì nhất định phải đi tới cùng, xem Hùng đại hiệp cùng nghĩa huynh vãn bối có bị hãm thân nơi đây không.
Ngừng lời một lát, nàng như chợt nghĩ ra một điều liền hỏi:
- Sao lại như thế được nhỉ? Giống rắn thường sợ lạnh, vậy mà trong vùng băng tuyết lại có một đạo viện tên gọi Linh Xà-chắc hẳn là có nuôi rất nhiều rắn. Vậy làm thế nào chúng sống nổi?
Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười giải thích:
- Số rắn Tiêu Dao lão quái nuôi đều thuộc chủng loại hiếm thấy, hơn nữa cả người lẫn rắn đều sống nơi miền băng tuyết, chắc chắn là có

một loại thuốc gì đó uống vào có thể chịu đựng được băng giá rồi...
Nghe Vân Lão giải thích cũng có phần hợp lý, Thu Thuỷ không hỏi gì thêm, tiến tới trước cánh cửa vận thần công lên tiếng nói:
- Đổng Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân và Tử Địch Thanh Loa đệ tử của Hoàng Sơn Độn Khách xin được bái yết Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao viện chủ!
Thu Thuỷ đã xưng danh cầu kiến mà trong Linh Xà đạo viện vẫn im phăng phắc chẳng có động tĩnh gì. Một lúc sau, Thu Thuỷ đã toan kêu lần nữa thì cửa bật mở, Đổng Báo đang đi ra, đằng sau có hai hàng tám tên thanh y tiểu đồng nữa. Người nào người nấy vẻ mặt hầm hầm. Đổng Báo vòng tay đáp:
- Gia sư đang ở trong Linh Xà điện, cho Đổng mỗ ra mời hai vị vào.
Dứt lời, y nghiêng người nhường lối cho hai người bước vào. Đường vào đạo viện lát đá trắng, hai bên lối đi la liệt vừa rắn vừa trăn đủ màu sắc kích cỡ nằm đó, con nào con nấy thấy người lạ đều ngóc đầu phùng mang thè lưỡi, hàm răng lởm chởm lộ ra ai trông thấy cũng phải ghê rợn. Tuy nhiên Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ đều là người có căn bản võ công vững vàng, mấy con độc xà độc mãng chẳng để mắt tới mấy, thản nhiên bước đi.
Đến khi qua hết đoạn đường rắn, Đổng Báo mới vượt lên đi trước dẫn đường. Đi qua hai toà đại điện thì tới một căn nhà không lớn song chạm trổ khá công phu. Đổng Báo vừa bước vào thông báo, Lão Ngư Nhân đã cất tiếng sang sảng:
- Tiêu Dao viện chủ chắc lấy làm bất ngờ về việc viếng thăm của huynh đệ Vân mỗ lắm thì phải? Chuẩn bị lâu như vậy mới xong.
Trong căn nhà vẳng ra tiếng trả lời:
- Bần đạo đang luyện tập cho bầy linh xà, không biết có khách quý từ Trung Nguyên tới thăm nên đón tiếp không được chu đáo. Kẻ man di ngu dốt, Vân đại hiệp đừng cố chấp.
Giọng nói vừa dứt thì thấy nơi cửa điện một đạo nhân áo trắng bước ra. Người này thân hình khẳng khiu, nét mặt gian xảo, tay cầm một con quái xà nhỏ bằng ngón tay út, dài hơn trượng có lẻ, toàn thân đen bóng, đang rúc đầu chui vào ống tay áo rộng thùng thình của lão.
Nhân Thu Thuỷ đã nghe danh con quái xà màu đen-chính là món vũ khí lừng danh của Ngọc Chỉ Linh Xà tên là Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà chiêu, nên nàng đưa mắt theo dõi đề phòng rất cẩn thận.
Hai người theo sau Ngọc Chỉ Linh Xà bước vào điện. Trong điện bày biện đơn giản, sạch sẽ, có điều nơi nơi từ góc điện chân cột, xó nào cũng có rắn mãng kì dị đủ hình dạng theo đủ tư thế. Đếm sơ cũng hơn mấy chục con, tạo cho khung cảnh trong điện vẻ âm u đáng sợ.

Ngọc Chỉ Linh Xà đưa tay mời khách ngồi, sai Đổng Báo rót trà, đoạn nhìn hai người cười nói:
- Hai người một là đại hiệp trong nhóm Bình Tung Ngũ Hữu nổi danh Trung Nguyên, một là thiếu niên anh hùng, bần đạo rất hân hạnh. Không biết hai vị quá bộ tới vùng băng tuyết này là có điều gì chỉ giáo bần đạo đây?
Thu Thuỷ từ khi bước chân vào điện rất căng thẳng, vì trước đó đã nghe danh Vực Ngoại Tam Hung gian xảo ác độc, chén trà trước mặt cũng đề phòng không chạm tới.
Riêng Lão Ngư Nhân thì lịch duyệt giang hồ có thừa, lão biết bọn Vực Ngoại Tam Hung tuy ác độc song tên nào tên ấy đều kiêu căng tự phụ, hai bên mặt đối mặt như thế này chắc chắn lão quái Tiêu Dao Tử không dám hạ độc ảnh hưởng tới danh tiếng trên giang hồ. Bởi vậy lão ung dung nâng chén trà uống cạn, đoạn nhìn Tiêu Dao Tử sang sảng nói:
- Tiêu Dao viện chủ nói rất đúng, Vân mỗ xin nói thẳng. Sở dĩ hôm nay lão cũng vị Giả lão đệ tới đây là để hỏi thăm hai người bạn của chúng tôi có bị viện chủ bắt nhốt tại Linh Xà đạo viện này không.
Lão quái cau mày:
- Các vị muốn nói tới hai người nào? Tên họ ra sao?
Lão Ngư Nhân nghiêm nét mặt nói:
- Một người là Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, một trong Bình Tung Ngũ Hữu, người kia là một thiếu niên anh hùng, tên gọi Phó Thiên Lân.
Năm xưa Tiêu Dao Tử đã có dịp gặp mặt hai trong số năm người Bình Tung Ngũ Hữu là Cô Vân đạo trưởng và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, vì thế, khi nghe bốn tiếng Trường Bạch Tửu Đồ, lão nghĩ tới người tóc đỏ say rượu chửi quàng xiên xông vào Linh Xà đạo viện đập phá mà sau đó bị lão sai người giết chết lột da. Lão hỏi:
- Hùng Đại Niên là người có bộ tóc đỏ phải không?
Lão Ngư Nhân lắc đầu:
- Cả Hùng Đại Niên và Phó Thiên Lân không người nào tóc đỏ.
Tiêu Dao Tử nghe nói cười mà rằng:
- Tệ viện không hề thấy hai người đó tới.
Tiêu Dao Tử vừa dứt lời, hai người Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ đều đứng dậy, toan ngỏ lời cáo biệt. Ngọc Chỉ Linh Xà đứng dậy quay lưng nói:
- Hai vị tạm lưu bước. Tệ viện có một quy định đặt ra từ lâu, không thể huỷ bỏ được...
Từ khi bước chân vào Linh Xà đạo viện, Vân Lão Ngư Nhân đã biết

chốn này không dễ vào ra tùy ý. Nay thấy Tiêu Dao Tử nói vậy cũng không lấy làm lạ, biết là có chuyện lôi thôi xảy ra tới nơi. Nhưng lão vẫn làm ra bộ không hiểu Ngọc Chỉ Linh Xà muốn gì, mỉm cười:
- Viện chủ có gì chỉ bảo xin cứ nói.
Tiêu Dao Tử cười ha hả nói:
- Ra mộ tế quỷ, vào ...
Vân Lão Ngư Nhân nói chen vào:
- Ra mộ tế quỷ, vào miếu lễ thần! Đó là điều bình thường. Không biết trong Linh Xà đạo viện có thờ thần gì, chúng tôi xin được tới đó lễ bái.
Gương mặt Tiêu Dao Tử thoáng hiện nét nham hiểm, rồi lại thản nhiên nhìn hai người nói:
- Tệ viện không có thờ thần. Nhưng bằng hữu giang hồ tới đây mỗi khi vào cửa rồi đều phải vượt qua xà trận, đấu với mấy con rắn bần đạo nuôi mới ra được.
Vân Lão Ngư Nhân nhủ thầm :
“ Không xong rồi. Ngọc Chỉ Linh Xà vốn coi rắn như bảo vật. Mình giết vài con rắn của lão thì chắc chắn sẽ sinh chuyện, mà không thì sao có thể vượt qua cái xà trận chết tiệt gì đó mà không bị rắn độc làm hại đây...” Nhân Thu Thuỷ cũng hiểu tâm ý của Vân Lão Ngư Nhân, nàng thầm nghĩ:
“ Tiêu Dao Tử là một trong Vực Ngoại Tam Hung, tàn ác có tiếng. Nay lại ngay trong đạo viện của lão ta gây chuyện thì bản thân không khỏi chịu thua thiệt. Nếu có thể thì kéo dài thời gian, biết đâu ân sư từ Đông Hải tới kịp ...” Nghĩ đoạn, nàng quay ra Tiêu Dao Tử cười nói:
- Tiêu Dao lão tiền bối, vì người thiếu niên Phó Thiên Lân kia có quan hệ mật thiết với Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách nên vãn bối mới theo lệnh Đan Tâm lão tiền bối tới đây. Gia sư cũng đã theo lời nhờ cậy của Đan Tâm lão tiền bối mà ra Đông Hải kiếm chàng ta, có lẽ cũng đã sắp tới đây. Xin viện chủ nể mặt Đan Tâm Kiếm Khách mà miễn cho bọn tại hạ việc giao đấu với độc xà tránh tổn thương hòa khí hai bên được chăng?
Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói thì kinh ngạc hỏi:
- Đan Tâm Kiếm Khách nghe nói đã tuyệt tích giang hồ từ lâu, sao tự dưng lại có chuyện sai người tới đây?
Nhân Thu Thuỷ lẳng lặng lấy ra trong bọc một vật, hai tay cung kính đưa lên. Ngọc Chỉ Linh Xà đỡ lấy, thấy đó là mọt mảnh áo dài thấm máu loang lổ, đầy vết đao kiếm xẻ rách ngang dọc thì cũng bất giác tỏ vẻ cung kính, gấp lại đưa trả cho Nhân Thu Thuỷ.

Nhưng chỉ ngay đó, vẻ mặt lão trở lại lạnh lẽo như thường, cười nhạt nói:
- Bần đạo ngưỡng mộ hào khí trung liệt của Đan Tâm Kiếm Khách đã lâu, thường mơ ước được thưởng thức thần công tuyệt nghệ độc bộ võ lâm của người. Nay thiếu hiệp đã phụng lệnh Đan Tâm Kiếm Khách mà tới đây, bần đạo cũng không muốn là khó dễ hai người làm gì. Nhưng bần đạo cũng phải mời thiếu hiệp và Vân đại hiệp đây dạo một vòng qua Linh Xà đạo viện, thăm Linh Xà bí thất của bần đạo một lần cho biết.
Dứt lời lão đứng dậy đưa tay mời và đi trước dẫn đường. Đến lúc này thì hai người cũng không biết làm sao, đành theo bước mà đi. Lại qua mấy toà trang viện nữa thì tới trước một toà đại điện, xung quanh tường xây kín mít, Tiêu Dao Tử ngừng chân quay lại cười nham hiểm, nói:
- Trong này là bộ sưu tập các loại rắn của bần đạo, hai vị vào coi có được đầy đủ không?
Nói đoạn đưa tay đẩy một tấm cửa sắt nặng nề sang một bên, bước vào trong. Một mùi tanh hôi bên trong xông ra lộng óc khiến cho Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ đều choáng váng, cố nín thở bước theo vào trong. Mắt đã quen với ánh sáng lờ mờ, hai người đều bất giác rùng mình. Bên trong đại điện chẳng có một đồ đạc gì, mà khắp nơi chỉ thấy rắn và rắn, tường nhà rui mè kèo cột, lúc nhúc rắn lớn rắn bé rắn vừa rắn nhỏ, muôn màu vạn trạng chen chúc lên nhau, mắt lấp loá như sao. Ngọc Chỉ Linh Xà đột nhiên ngửa cổ rú lên một tiếng quái dị. Bầy rắn nghe hiệu lệnh liền nhanh chóng nối đuôi nhau thành hàng lối thứ tự chui qua một lỗ hổng góc tường ra ngoài. Hai người còn đang theo dõi bầy rắn chuyển động thì nghe đánh rầm một cái, cánh cửa sắt nặng nề kia đã đóng chặt. Hai người còn đang o ngại không biết lão Tiêu Dao Tử này định giở trò gì thì nghe tiếng nói ngoài vọng vào:
- Linh Xà đạo viện không phải nơi người ngoài có thể vào đây đe doa. phá hoại được. Mời hai vị Ở tạm trong đó một tháng chờ Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân hay Đan Tâm Kiếm Khách tới đây thì bần đạo sẽ mở cửa trả tự do cho hai người. Mỗi ngày vào giờ ngọ và giờ tí bần đạo sẽ cho thả vào một con rắn và một con trăn, nếu hai người có thể thì cứ giết rắn trăn, dùng máu thay nước, dùng thịt thay cơm, bằng không thì hai vị hãy vui lòng làm mồi cho độc xà của bần đạo vậy.
Lời nói vừa dứt, không gian lại trở lại im ắng đáng sợ. Nhân Thu Thuỷ tức giận dậm chân nói:

- Mọi người đồn đại trong Vực Ngoại Tam Hung thì Ngọc Chỉ Linh Xà là kẻ hung hiểm nhất quả không sai. Chúng ta bị lão nhốt ở đây, nếu quả thật phải giết rắn giết trăn mà sống thì sao nuốt trôi. Không hiểu số lương khô chúng ta mang theo đủ dùng trong mấy ngày nữa.
Vân Lão Ngư Nhân thở dài không nói, đưa mắt xem xét xung quanh điện, thấy toà điện này ngoài hai lỗ thông hơi nhỏ trên nóc còn thì hình như đều bằng sắt đúc liền cả.
Thật có cánh cũng khó thoát. Lão trấn tĩnh an ủi Thu Thuỷ:
- Giả lão đệ cứ yên tâm. Trong hoàn cảnh nguy hiểm thì cốt yếu là nên bình tĩnh ứng biến. Số lương khô mang theo nếu khéo dùng cũng được khoảng bảy ngày. Nước uống đã có bầu rượu lớn của lão đây. Chúng ta để tâm trước tới bọn độc xà độc mãng là hơn.
Nhân Thu Thuỷ cau mày :
- Nếu theo ý vãn bối thì ác mãng dễ trị, mà độc xà thì khó phòng...Lão Tiêu Dao Tử đã nói mỗi ngày hai bận sẽ thả vào một rắn hoặc một trăn...
- Nếu thế thì hay rồi. Lão có sở trường về trị rắn. Thế thì trăn dành cho lão đệ, còn rắn cứ để lão xử lý. Ngoài những lúc đó thì chúng ta dùng nội công tĩnh tọa, cũng có thể chống đói khát. Một tháng thì không biết, nhưng mười bữa nửa tháng thì có gì là không được. Không chừng chưa tới nửa tháng đã có thể ra khỏi, chưa chắc đã tới nỗi phải ăn thịt trăn, uống máu rắn đâu...
Nghe lão nói vậy Thu Thuỷ cũng không biết cách gì hơn, đành theo lời lão ngồi xếp bằng xuống đất vận công đề khí. Một lúc sau, nơi lỗ hổng góc nhà có tiếng khè khè quái dị, hai đốm sáng nhỏ từ từ liến vào. Mắt đã quen với bóng tối, nên vừa liếc sang, Thu Thuỷ đã cười nói:
- Đó là một con độc xà, đầu nhọn như mũi dùi, dài tới bốn năm thước, toàn thân đỏ như lửa. Mời lão tiền bối ra tay trước.
Vân lão lấy ra một sợi dây câu đáp:
- Độc xà ghê gớm thế nào lão cũng coi như lươn chạch mà thôi.
Sợi dây trong tay lão đã biến thành một tia bạch quang xẹt đi. Con độc xà theo thói quen bò từ từ để thị Oai, nào ngờ hôm nay gặp phải cao thủ, chưa kịp động thủ đã bị tia bạch quang phóng tới chẳng kịp tránh. Thủ pháp câu cá của Lão Ngư Nhân quả thật tuyệt diệu. Sợi dây chỉ hơi uốn vòng một chút đã quấn chặt hai vòng ngay nơi yếu hại gần cổ độc xà. Sợi dây khẽ rung lên, con rắn bị quăng lên đập mạnh vào tường dập đầu chết ngay. Nhân Thu Thuỷ đang ngầm thán phục thủ pháp câu rắn của Vân Lão Ngư Nhân thì lại thấy lão lấy ra một lưỡi câu, móc đuôi rắn treo lên cột, nói:

- Làm vậy để tính xem trước khi chúng ta ra khỏi đây đã giết được bao nhiêu ác mãng độc xà của lão quái Tiêu Dao Tử đó.
Nhân Thu Thuỷ bật cười nói:
- Vân lão tiền bối thật xứng danh Đổng Đình Điếu Tẩu. Đi đâu cũng sẵn đồ nghề câu cá. Chắc lão không ngờ có ngày mình lại dùng đồ câu cá để câu rắn thế này.
- Lão đệ không biết, lão được liệt vào nhóm Bình Tung Ngũ Hữu là bởi lão đã luyện được lối sử dụng những dụng cụ câu cá theo cách rất đặc biệt. Không những móc câu dây câu, cả cần câu lưới cá lão lúc nào cũng mang bên mình.
Nghe nói Nhân Thu Thuỷ rất ngạc nhiên, lưới cá móc câu dây câu còn có thể nhét trong người, còn cần câu...Vân Lão Ngư Nhân đã rút trong mình ra một cây côn đồng, xem ra cũng dài một thước, cả một vuông lưới khoảng thước vuông không biết làm bằng chất liệu gì mà đen nhánh một màu. Không đợi Thu Thuỷ hỏi gì, lão giơ cây côn đồng vụt mạnh một cái, tức thì biến thành một chiếc cần đồng dài chín thước, gồm chín đoạn ngắn nối liền với nhau có thể kéo dài thu ngắn tùy ý. Thu Thuỷ hỏi:
- Cây cần câu đồng này được chế tạo rất đặc biệt. Dùng làm binh khí thì rất tiện.
Nhưng còn vuông lưới?
Vân Lão Ngư Nhân khẽ rung tay, chiếc cần lại thu về thành chiếc côn đồng. Đoạn lão đủng đỉnh cất vào trong người cẩn thận mới chỉ tay vào vuông lưới nói:
- Đó là một môn sát thủ tuyệt học của lão. Trừ phi gặp lúc nguy hiểm tới tính mạng, nhất là lúc bị đông người vây đánh hay gặp món ám khí thần diệu, còn không thì không sử đến. Bây giờ chắc cũng không phải dùng tới nó đâu.
Thu Thuỷ chợt nghĩ ra một ý nói:
- Vãn bối biết rồi, theo ý vãn bối chừng nào chúng ta chán tay không buồn giết rắn, cứ giăng lưới ngay lỗ hổng thì rắn trăn cũng không vào được, có phải là tiện hay không?
Vân Lão Ngư Nhân gật đầu cười:
- Giăng lưới bắt rắn cũng có thể, nhưng chúng ta không nuôi rắn độc hại người, thế thì bắt giết có gì khác nhau. Thôi, lão đệ lưu ý, sắp tới lúc lão quái Tiêu Dao Tử thả độc xà độc mãng rồi hay sao đó.
Dứt lời, lão nhắm mắt ngưng thần nhập định, còn Thu Thuỷ cứ mãi vẩn vơ suy nghĩ, lại lo cho sự an nguy của Phó Thiên Lân. Trong lòng mãi vẫn không yên được, đành lôi cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục của Bành Hàm tặng ra tra cứu giải sầu. Đây mới là lần thứ hai

nàng giở ra xem, lần trước chỉ mới tra khảo danh tính người tóc đỏ, bây giờ rảnh rỗi mới có dịp xem kĩ càng. Cuốn sách này ghi chép rất nhiều chuyện li kì ít thấy trên võ lâm, càng đọc càng thấy thú vị. Thu Thuỷ tư chất thông minh, chỉ đọc một lần là ghi nhớ hết cả. Đọc xong được một lúc thì đã tới giờ lão quái Tiêu Dao Tử thả rắn, trăn vào. Lần này là một con độc mãng vảy đen, dài gần một trượng. Với công lực của Thu Thuỷ đối phó với con trăn này chẳng khó khăn gì. Cây sáo trúc chỉ vung lên một vòng, con độc mãng đã hết đời, vùng vẫy một hồi rồi chết hẳn. Liên tiếp mấy ngày, nền nhà đã chất đống năm xác độc mãng và năm xác độc xà treo lủng lẳng. Khí trời lạnh lẽo, dù trăn rắn chết cũng không bốc mùi thối rữa, song mùi tanh thì đúng là khó chịu. Lúc này lương khô thì còn một ít, song nước uống đã cạn, hai người sắp lâm vào cảnh thiếu thốn. Độc xà độc mãng của lão quái Tiêu Dao Tử thả vào lại mỗi ngày một hung dữ. Ngày thứ sáu, con rắn thả vào là loại độc xà rất hiếm, toàn thân xanh biếc, nhỏ hơn ngón tay út, hai răng nanh cong cong như móc câu rất dễ sợ. Tuy thế Lão Ngư Nhân với tuyệt kỹ vô song, tia bạch quang chỉ loé lên một lượt đã xong đời độc xà. Thu Thuỷ chỉ chớp mắt một cái đã thấy Lão Ngư Nhân chuẩn bị dùng móc câu móc đuôi rắn treo lên xà. Nhìn xác rắn, nàng chợt giật mình la lớn:

- Vân lão tiền bối, chớ đụng vào nó.

Thì ra Thu Thuỷ nhớ ra loại rắn này được miêu tả trong cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục đọc hôm trước, tên gọi Thất bộ thanh xà, khắp người chỗ nào cũng đầy chất độc. Lão Ngư Nhân toan móc con rắn treo lên thì nhất định phải chạm phải nó, vì vậy nàng mới kêu lên ngăn cản. Không ngờ thủ pháp Lão Ngư Nhân quá nhanh, không kịp rút trở lại. Lão Ngư Nhân treo rắn lên xà thấy ngón tay tê dại cũng hiểu là rắn có độc, nhưng ỷ có thuốc giải độc nên không mấy lưu tâm. Chỉ khi nghe Thu Thuỷ nói loại rắn này tên gọi Thất bộ thanh xà lão mới rùng mình kinh hoảng. Lúc đó cả cánh tay mặt đã nhanh chóng không thể cử động. Vân Lão Ngư Nhân gắng bình tĩnh đưa tay trái dùng lẹ làng điểm huyệt tạm chặn đứng mạch máu vào tim, đồng thời uống mấy viên thuốc giải. Song độc rắn quá mạnh, lão từ từ chìm vào hôn mê, toàn thân bất động. Nhân Thu Thuỷ vội rút trong bọc một con dao nhọn rạch một vết nhỏ nơi tay lão, từ từ nặn hết máu độc. Nghĩ lại đoạn ghi chép trong sách cách giải độc của Thất bộ thanh xà. “ Muốn giải độc Thất bộ thanh xà phải uống ngay mật của bảy loại rắn độc khác nhau” Nàng nhẩm tính trên xà đã có năm xác rắn độc, thêm con Thất bộ thanh xà mới chỉ có sáu. Nếu chờ tới mai để thêm một con rắn nữa thì e Vân lão đã chết mất rồi. “ Trăn rắn

tương tự như nhau, dùng mật của bảy loại rắn nào cũng được thì cớ gì không thể dùng mật trăn độc?" Trong lúc nguy cấp, nàng chẳng suy nghĩ gì thêm, dùng dao cẩn thận rạch lấy mật của sáu con rắn và con trăn Truy Phong Ô Sảo-chất độc cũng khá mạnh cho Vân lão uống, hi vọng giải trừ chất độc cho Vân lão. Đây gọi là "bệnh cấp thuốc uống liều". Một lúc lâu sau mà Vân lão vẫn hôn mê không tỉnh, nàng cũng không biết làm sao, ngồi bó gối buồn rầu.
Cùng lúc đó, bên ngoài đạo viện, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đã cùng Phó Thiên Lân tới chân Ngọc Long Phong. Cát Ngu Nhân biết rõ Tiêu Dao Tử mưu kế thâm sau hiểm độc, hơn cả Đông Hải Kiêu Bà. Nay Phó Thiên Lân đã không đến Kỳ Liên Sơn, mà Thu Thuỷ lại vô cớ tới tận sào huyệt của lão quái dò xét thì tránh sao khỏi có chuyện nguy hiểm tới tính mạng. Vì thế lão cùng Phó Thiên Lân ngày đêm không dừng bước, mong cho tới Kỳ Liên Sơn thật mau. Công lực của Phó Thiên Lân còn kém, đi vài ngày thì sức đã yếu dần, chạy chậm lại. Mỗi lúc đó, Cát Ngu Nhân lại cầm tay truyền nội lực giúp sức. Phó Thiên Lân cũng hiểu lão sư thúc muốn giúp mình, mỗi khi Cát Ngu Nhân cầm tay trợ giúp đều cố gắng vận chân khí bản thân phối hợp với luồng nhiệt lực lưu chuyển toàn thân.
Quả nhiên đường dài ngàn dặm mà không thấy mệt mỏi. Tới Kỳ Liên Sơn thì lại thấy nội lực tăng hơn trước gấp bội, trong lòng cũng lấy làm kì dị mừng rỡ, thầm cảm tạ sư thúc. Tới chân núi rồi, Hoàng Sơn Độn Khách không dè dặt như Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ mà dắt tay Phó Thiên Lân lên thẳng đỉnh núi, đến trước cửa Linh Xà đạo viện. Vừa bước tới sân thấy ngay bộ da của Hồng Phát Túy Linh Quan Tống Thiện treo đó, Cát Ngu Nhân cũng phải cau mày nghĩ ngợi. Lần này, hai người chưa kịp lên tiếng đã có thấy Ngọc Chỉ Linh Xà thân ra tận cửa đón chào hỏi:
- Tôn giá Đan Tâm Kiếm Khách hay Cát bằng hữu ở Lê Sơn ?
Nghe Tiêu Dao Tử hỏi vậy, Cát Ngu Nhân hiểu là Nhân Thu Thuỷ đã tới đây, không chừng đang bị giam trong đó cũng nên. Lão trả lời:
- Tại hạ Cát Ngu Nhân ẩn cư Hoàng Sơn. Đan Tâm Kiếm Khách trừ khi có chuyện trọng đại náo động trời đất, còn không có khi nào lại chịu ra mặt. Hôm nay tại hạ tới đây vì đồ nhi Tử Địch Thanh Loa đi tìm vị thiếu hiệp Phó Thiên Lân này vô ý làm phiền viện chủ. Không biết đồ nhi ngu muội của tại hạ có còn trong đạo viện hay không?
Theo dõi Thu Thuỷ trong hầm rắn, Tiêu Dao Tử thấy tài nghệ nàng không tầm thường đoán biết tay Hoàng Sơn Độn Khách hẳn cũng là hảo thủ không thua kém mình là mấy.

Nhưng vì lão quanh năm ở vực ngoại, nghe ba tiếng Cát Ngu Nhân rất lạ tai, nên không vội trả lời mà vẫn quan sát thật kỹ lưỡng. Lão thấy Cát Ngu Nhân quả nhiên phong thái phi phàm, uy nghi lẫm lẫm, võ học uyên thâm khó lường. Ngay cả tên Phó Thiên Lân kia cũng có khí phách của thiếu niên anh hùng xuất chúng. Lão tươi cười nói:
- Bần đạo ẩn cư nơi đây đã lâu, ít khi gặp được những cao thủ võ lâm Trung Nguyên.
Nếu đón tiếp có gì không vừa ý xin Cát bằng hữu cũng đừng chấp nhặt. Lệnh đồ cùng một vị tên gọi Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân quả có trong Linh Xà đạo viện của bần đạo.
Đoạn lão quay sang mấy tên tiểu đồng sai dọn lũ rắn trên lối đi, rồi nghiêng người mời khách. Cát Ngu Nhân trong lòng cũng để tâm phòng bị, cùng Phó Thiên Lân đi vào.
Ngọc Chỉ Linh Xà dẫn hai người vào trong Linh Xà điện, rồi lại sai tiểu đồng rót trà tiếp đãi. Cát Ngu Nhân chẳng khách sáo, nói ngay chuyện Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn tặng cho Phó Thiên Lân chiếc sọ người khô thế nào, bị bắt tới Đông Hải ra sao, mấy thầy trò tìm kiếm thế nào nói cả cho Tiêu Dao Tử nghe. Xong, lão đứng dậy nói:
- Hiện Phó huynh đệ đã được thoát thân từ Thúy Vi đảo, Đông Hải Kiêu Bà cũng vui lòng bỏ qua, Cát mỗ xin viện chủ mở lòng thứ lỗi cho tiểu đồ và Vân đại hiệp đã làm phiền viện chủ.
Ngọc Chỉ Linh Xà nghe nói chiếc sọ người đã về tay Đông Hải Kiêu Bà thì cũng thấy vui mừng, nói giọng mỉa mai:
- Ít khi thấy các vị anh hùng Trung Nguyên tới thăm, bần đạo vui mừng còn không hết, sao có thể nói là làm phiền với cả thứ lỗi cái gì. Có điều, đạo viện có quy định riêng, khách tới thăm đều phải đấu qua xà trận với lũ rắn bần đạo nuôi. Hôm trước lệnh đồ...
Phó Thiên Lân đã nghe Tiêu Dao Tử nổi tiếng về tài dạy rắn độc, nghe nói thì thầm lo cho nghĩa đệ:
- Cát sư thúc, không biết nghĩa đệ tiểu điệt và Vân lão tiền bối...
Ngọc Chỉ Linh Xà thấy dáng vẻ hốt hoảng của chàng cười khà khà nói:
- Bần đạo thấy vị Giả lão đệ có mang theo mảnh áo thấm huyết lệ của Đan Tâm Kiếm Khách nên đặc biệt lưu tình, chỉ mời hai người tạm trong Vạn Long điện, mỗi ngày thả vào một rắn một trăn làm món ăn khoản đãi mà thôi. Với công lực hai người thì tới nay tuy ở trong đó sáu bảy ngày rồi những chắc vẫn bình yên thôi.
Lão quét cặp mắt gian xảo nhìn Cát Ngu Nhân và Phó Thiên Lân một lượt rồi lại tiếp lời:
- Bần đạo định giữ hai người trong đó một tháng, nhưng nể tình Cát

bằng hữu xa xôi tới đây có thể du di đi mà thả hai người ra. Lỡ mấy ngày qua đã có chuyện không hay xảy ra, Cát bằng hữu không được vừa ý thì cứ tới tìm bần đạo.
Sở dĩ Tiêu Dao lão quái nói như thế là bởi mấy ngày quan sát Vân Lão Ngư Nhân bắt rắn, hôm qua lại thả vảo một con Thất bộ thanh xà, có thể có người đã vong mạng rồi. Cát Ngu Nhân cùng Phó Thiên Lân đều hiểu ý của lão quái, trong lòng lo lắng vô cùng. Nhưng Cát Ngu Nhân thận trọng lịch duyệt, nghe nói mặt không biến sắc, chỉ khẽ gật đầu. Duy Phó Thiên Lân nóng nảy, tay sờ chuôi kiếm mím chặt môi. Nếu nghĩa đệ chàng có chuyện, Lục Lục Thiên Cương Kiếm chưa luyện thành công cũng đem ra sử dụng luôn. Thái độ của chàng không qua được mắt Tiêu Dao Tử, nhưng lão cũng không coi vào đâu, chỉ đề phòng Cát Ngu Nhân mà thôi. Khi hai người tới trước cửa Vạn Long điện, Tiêu Dao Tử lại đưa tay vặn nút điều khiển cửa sắt từ từ mở ra. Dưới đất năm xác mãng độc, trên cột sáu xác rắn treo, còn không thấy bóng dáng Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thuỷ đâu hết. Ai nấy đều ngơ ngác. Ngọc Chỉ Linh Xà lộ vẻ kinh ngạc, vì toà thiết điện này kiên cố vô cùng, một khi đã đóng cửa thì khó mà thoát thân. Thế mà bây giờ...Còn đang không hiểu thế nào, đột nhiên một tiếng hú từ trên đỉnh điện phát ra, Vân Lão Ngư Nhân cùng Thu Thuỷ nhẹ nhàng nhảy xuống đất, miệng cười khà khà:
- Kỳ hạn một tháng mới qua bảy ngày thôi mà, sao vội mở cửa làm gì? Đan Tâm Kiếm Khách hay Cát đại hiệp đã tới phải không?
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ nhìn nhau, thấy cả hai cùng bình yên thì rất đỗi vui mừng. Thu Thuỷ chỉ thốt lên mấy tiếng “Lân cạ..” rồi nắm tay Thiên Lân, ánh mắt chứa chan nhu tình.
Nguyên khi Vân Lão Ngư Nhân cầm xác con Thất bộ thanh xà bị trúng độc, nhưng cũng kịp uống mấy viên thuốc giải độc, sau đó Thu Thuỷ lại chiếu theo sách, cho lão uống mật của rắn độc , cho dù có khác với sách một chút nhưng vẫn rất công hiệu, không những cứu mạng Lão Ngư Nhân mà còn giúp ích cho lão rất nhiều. Nhưng khi đó, lão không tỉnh lại, Thu Thuỷ e nếu Tiêu Dao lão quái thả rắn, trăn vào nữa thì mình khó đối phó, để lão nằm dưới đất không tiện nên mang theo lên xà nhà mà ở cạnh canh chừng. Nàng tĩnh toa. hồi lâu, mở mắt ra thì thấy Vân lão như người ngủ mới tỉnh giấc, đôi mắt sáng quắc tinh anh hơn trước. Nàng vui mừng hỏi:
- Vân lão tiền bối, độc rắn trong người lão...

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 11
Nam Hoang Cầu Kỳ

- Không biết lão đệ cho lão uống thứ thuốc gì, mà không những đã trừ hết chất độc, lại còn làm cho mắt được tinh sáng thêm rất nhiều. Trong điện tối thế này mà tất cả mọi vật chung quanh lão đều nhìn thấy một cách rất rõ ràng.
Thu Thủy nghe nói mừng rở vô cùng, mỉm cười đáp :
- Vãn bối không có mang theo bên mình thứ thuốc giải độc nào, chỉ làm theo những điều ghi chép trong cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục của Bành lão tiền bối di tặng, mổ lấy bảy thứ mật rắn độc khác nhau cho lão tiền bối uống mà thôi !
Dứt lời, nàng liền đưa cuốn Thủ Lục cho Vân Lão.
Vân Lão lật sách xem đến mục nói về loại chim muông rắn rết, thấy có đoạn ghi về loại rắn độc Thất Bộ Thanh Xà dùng cách chữa trị nọc độc của loại rắn này. Lão xem tới đây vừa bùi ngùi thương tiếc người bạn cũ tài cao học rộng, lại vừa sợ hãi trong lòng. Nếu không gặp được may mắn, trước khi trúng độc đã giết đủ số rắn độc để có thể lấy mật chữa trị, thì chắc là lão đã theo chân bạn cũ rồi.
Mật rắn vốn có công dụng làm sáng mắt, nếu gặp được loại rắng càng độc, công dụng càng lớn.
Vân Lão đã may mắn uống bảy thứ mật đều thuộc loại độc xà hiếm có, nên cặp mắt của lão trở nên tinh sáng lạ thường. Những hàng chữ nhỏ như con ruồi trong cuốn Thủ Lục, lão đều đọc được rõ ràng không sót một chữ.
Sau một phen thoát hiểm, hai người lại tiếp tục ngồi tĩnh tọa cho đến giờ Ngọ, chờ xem lão quái thả vào loại độc mãng gì nữa. Không ngờ mới vừa đúng Ngọ, thì bỗng nhiên có tiếng “két két” và cửa điện mở toang...
Vân Lão Ngư Nhân và Thu Thủy đều đoán biết hạn kỳ một tháng chưa hết mà lão quái đã mở cửa tất nhiên Hoàng Sơn Độn Khách đã tới, nên khi chân vừa chạm đất Vân Lão đã nghĩ ngay Tiêu Dao Lão Quái mở lời châm chọc.
Còn Tiêu Dao Lão Quái thì đinh ninh thế nào mở cửa cũng thấy thảm trạng mười con ác xà độc mãng đang xúm nhau xâu xé hai xác chết. Nào ngờ, sự thực trái lại, người thì không việc gì mà bầy rắn độc trăn dữ thì đều bị đập chết một cách oan uổng.
Tiêu Dao Lão Quái trong bụng vừa sợ vừa tức, nhưng vẫn giữ nét

mặt vui vẽ, cất tiếng cười khà khà nói :
- Bần đạo đã biết trước, mấy con rắn tầm thường đó đâu có đáng kể đối với thần công tuyệt nghệ của Vân đại hiệp và Giả lão đệ. Sở dĩ bần đạo phải làm như vậy là để cho hợp với luật lệ của tệ viện mà thôi ! Nay vị Phó lão đệ mà hai vị đi chung đã cùng Cát đại hiệp đến đây, bần đạo đã giữ đúng lời hứa mở cửa trước thời hạn. Vậy xin mời chư vị ra tiền điện dùng chén rượu nhạt để bần đạo được trọn tình chủ nhân.
Cát Ngu Nhân thấy Tiêu Dao Lão Quái không những không làm khó dễ mà cả đến việc giao đấu lão cũng không nhắc tới, Thì đã thầm phục lão quái là người khôn ngoan thức thời, nhưng đến khi ngỏ lời cáo biệt, bỗng nhiên lão quái lại cất tiếng cười lớn :
- Bần đạo cùng Nam Hoang Hạt Đạo, Đông Hải Kiêu Bà và Dã Nhân Sơn Chúa Đồng Cổ Thiên Tôn đều ngưỡng mộ phong thái võ công của vị Đan Tâm Kiếm Khách từ lâu, vậy phiền Cát đại hiệp có thể...
Nghe nói, Cát Ngu Nhân khẽ cau mày ngắt lời :
- Chúng ta là kẻ trượng phu, nên thẳng thắn nói chuyện với nhau, việc ân oán xưa nay giữa đôi bên có rất nhiều phiền phức, thế nào chúng ta cũng phải có ngày giải quyết dứt khoát ! Cách đây ít lâu, Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm lại bị lệnh đồ hảm hại, vậy Cát mỗ xin thay mặt nhóm Bình Tung Tứ Hữu đính ước cùng Viện chủ đúng đến tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín sang năm gặp nhau tại Thanh Lương Đài trên ngọn Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán. Cát mỗ tuy kém tài, nhưng đến lúc đó cũng xin được tham dự và mỗ cũng sẽ cố tìm cách mời cho được người bạn già của mỗ là Đan Tâm Kiếm Khách tới dự cho vui !
Tiêu Dao Lão Quái gật đầu cả cười nói :
- Bần đạo rất khâm phục Cát đại hiệp là người thẳng thắn, vậy chúng ta cùng ước định. Về phía Đông Hải Kiêu Bà, bần đạo sẽ cho người thông báo, còn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, phiền Cát đại hiệp có tiện đường xin thông báo giúp. Đúng hẹn, chúng tôi sẽ cùng đến Thanh Lương Đài tham dự !
Dứt lời, lão đứng dậy đưa mọi người ra khỏi Linh Xà Đạo Viện.
Khi qua khỏi dốc núi, Thu Thủy liền mỉm cười nói với Thiên Lân :
- Lân ca có mang theo lương khô đấy không, nếu chậm độ hai ngày nữa sư phụ và Lân ca không đến chắc tiểu đệ và Vân lão hiệp phải ăn thịt rắn mất !
Phó Thiên Lân vội đưa gói lương khô, đồng thời trao trả Thu Thủy cây sáo trúc và mỉm cười nói :
- Giả hiền đệ...

Vừa nghe Thiên Lân gọi ba tiếng “Giả hiền đệ”, Cát Ngu Nhân đã nhìn Thu Thủy vuốt râu mỉm cười ngắt lời :
- Phó hiền điệt ! Sư thúc cũng không cần giấu hiền điệt làm gì nữa, từ nay trở đi, hiền điệt đừng gọi Giả Thu Thủy nữa mà cứ gọi là Thu muội được rồi !
Bị sư phụ tiết lộ bí mật giả trai của mình, Thu Thủy thẹn quá vội cúi đầu, đỏ bừng mặt không dám ngẩng lên.
Riêng Phó Thiên Lân, chàng cảm thấy hồi hộp lạ lùng, trái tim đập thình thịch, lòng thầm nghĩ :
“Thì ra người nghĩa đệ anh tuấn tài ba của mình lại là một vị cân quắc đội lốt, thảo nào lâu nay nàng ta đối với mình lại tỏ vẻ ân cần khác thường như thế, hay là...” Tới đây bỗng nhiên Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười khà khà cắt đứt ý nghĩ của chàng, rồi với giọng trào lộng, lão nói :
- Lần này bị nhốt trong Linh Xà Đạo Viện, cặp mắt kém cỏi của lão được bảy thứ mật rắn kỳ độc giúp ích rất nhiều. Thế mà chỉ nhìn được đồ vật trong bóng tối, chứ không nhận ra được mặt mũi thực của một vị hiệp nữ dưới lốt một trang thanh niên anh tuấn. Lão rất phục tài hoá trang của nữ hiệp, quả thật trên đời có một không hai.
Tới đây, lão quay sang nhìn Phó Thiên Lân rồi vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười ngặt nghẽo mãi không thôi.
Ngụ ý trận cười trào lộng của Vân Lão càn làm Thu Thủy thẹn đỏ mặt tía tai. Sau cùng, nàng phải đánh bạo vừa bốc lương khô ăn vừa hỏi Thiên Lân :
- Sao Lân Ca không kể cho tiểu muội nghe những chuyện xảy ra từ khi chúng ta chia tay tại Hoài Ngọc Sơn và Lân Ca bị sa vào tay Đông Hải Kiêu Bà ?
Phó Thiên Lân cũng chiều ý Thu Thủy vừa đi vừa kể chuyện đến khi chàng dứt lời thì đã cách Ngọc Long Phong một đổi xa, bỗng nhiên Thu Thủy dừng bước nhìn Vân Lão Ngư Nhân nói :
- Vân Lão tiền bối, chúng ta quên mất một việc rất trọng yếu rồi !
Vân Lão Ngư Nhân ngạc nhiên hỏi :
- Việc gì?
Thu Thủy đáp :
- Lão tiền bối đã quên không đưa gửi cho Tuệ Giách Thần Ni ba sợi tóc đỏ mà lão tiền bối đã thấy ở bộ da của Hồng Phát Túy Linh Quan căng phơi trên sào huyệt của Tiêu Dao Lão Quái !
Vân Lão Ngư Nhân tươi cười đáp :
- Việc đó lão đã có nghĩ tới rồi, nhưng hiện giờ đôi bên tà chánh đã đính ước đến tiết Trùng Dương sẽ gặp nhau trên Thanh Lương Đài.

Vậy đợi gần tới ngày đó sẽ đưa đến cho Tuệ Giác Thần Ni cũng chưa muộn. Một là tránh cho Tuệ Giác Thần Ni khỏi bị xúc động về việc sư đệ bị hại mà trở việc tu luyện, hai là đánh một đòn bất ngờ cho bọn Vực Ngoại Tam Hung. Đến lúc đó sẽ nếm mùi vị của thanh Tử Nghệ Kiếm cùng bảy mươi hai thế Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp của Tuệ Giác Thần Ni !

Sau khi nghe chuyện hai người đối đáp, Cát Ngu Nhân mới hay bộ da người bị Tiêu Dao Lão Quái lột phơi trên cửa Linh Xà Đạo Viện là của vị tục gia sư đệ của Tuệ Giác Thần Ni ở Lưu Vân Phong.

Kế đó, bốn người vừa đi vừa nói chuyện và nhằm hướng Dã Nhân Sơn thuộc tỉnh Vân Nam để đến chỗ hộp hợp với Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và Cô Vân Đạo Trưởng.

Dọc đường, hai vị lão hiệp Cát Ngu Nhân và Đổng Đình Điếu Tẩu đàm luận rất tương đắc. Riêng cặp nam nữ anh hùng tuổi trẻ Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy thì lại càng tỏ ra rất là ý hợp tâm đầu.

Vừa tới địa phận Dã Nhân Sơn, mọi người liền phát hiện ngay ám hiệu của Bạch Nguyên Chương, ai nấy đều tỏ vẻ mừng rở. Nhưng khi theo hướng ám hiệu chỉ đường tìm đến một khu rừng rậm kín đáo thì không thấy tung tích Bạch Nguyên Chương, Cô Vân Đạo Trưởng và Trường Bạch Tửu Đồ đâu, mà chỉ thấy có một phong thư để lại. Đại ý trong thư nói :

“Trường Bạch Tửu Đồ đã tới Miêu Cương tìm Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ để báo thù cho Bành Hàm, nhưng chẳng may Mạnh Vũ lại đi Đông Hải. Do đó, Trường Bạch Tửu Đồ đã không gặp được kẻ thù, mà lại còn bị sa vào trận Bách Thú của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ. Rất may là lúc đó, tên lão ma đang bận bế quan luyện công, không có người chủ trì trận Bách Thú nên oai lực của trận này không được phát huy hết. Tuy thế nhưng dưới sức mạnh kinh khủng của các loài dị thú đời tiền cổ, không những Trường Bạch Tửu Đồ bị nội thương rất nặng mà cả Cô Vân Đạo Trưởng đến tiếp cứu cũng bị sa vào độc trận không thoát ra được.

Mãi đến khi Trại Hoa Đà tới nơi, mới hợp sức cùng Cô Vân Đạo Trưởng và nhờ oai lực của hai thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm và Lưu Vân Kiếm mới giết được một số dị thú mỡ đường thoát thân.

Sau đó, vì vết thương của Trường Bạch Tửu Đồ quá nặng nên phải tìm nơi kín đáo để luyện thuốc chữa trị gấp, nên không kịp đợi số anh em từ Kỳ Liên Sơn đến, mà chỉ kịp lưu thơ lại dặn mọi người cứ việc đến Cao Lê Cống Sơn tìm gặp Đan Tâm Kiếm Khách, xong sẽ đến

Vọng Nguyệt Đỉnh trên ngọn Hoa Sơn hội họp.
Xem xong thơ, mọi người đều vui vẻ như trút được gánh nặng, vì biết Trường Bạch Tửu Đồ tuy có bị nội thương nặng nhưng đã được Trại Hoa Đà đi theo cứu chữa thì thể nào cũng qua khỏi.
Thấy việc tiếp ứng Trường Bạch Tửu Đồ đã xong, Cát Ngu Nhân bèn bảo Phó Thiên Lân :
- Nay công việc ở đây tạm yên, vậy Sư thúc sẽ dẫn hiền điệt vào Cao Lê Cống Sơn tìm người bạn cũ là Đan Tâm Kiếm Khách và cầu xin ông ta truyền lại cho hiền điệt nốt một trăm lẽ tám thế biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp. Đồng thời, sư thúc cũng cố tìm cách giúp hiền điệt tăng thêm công lực để có dịp quét sạch bọn tà ma cứu dân giúp đời.
Phó Thiên Lân nghe nói được có dịp học nốt pho kiếm pháp tinh diệu tuyệt thế của sư môn thì chàng tỏ vẻ mừng rở và hăng hái vô cùng.
Cả Vân Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy cũng ngưởng mộ danh tiếng Đan Tâm Kiếm Khách từ lâu nên hai người đều nói với Cát Ngu Nhân xin được tháp tùng để có dịp gặp mặt vị anh hùng võ lâm cái thế đã vắng bóng giang hồ từ lâu.
Cát Ngu Nhân thấy họ đều tỏ vẻ khao khát được gặp người bạn già của mình, thì lão cũng vui vẻ nhận lời và dẫn mọi người nhắm hướng Cao Lê Cống Sơn tiến phát.
Hai ngày sau, tới địa phận Cao Lê Cống Sơn, Các Ngu Nhân tìm đến một gia đình người dân miền núi xin tạm trú rồi nói với mọi người :
- Lão hủ cùng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân tuy là bạn rất thân, nhưng vì năm xưa hai người đã có lời thề suốt đời sẽ không gặp mặt nhau nữa, nếu ông ta xuất thế hành hiệp, thì lão hủ phải tìm chỗ ẩn cư, và ngược lại, lão hủ xuất thế hành hiệp thì ông ta cũng phải tìm nơi mai danh ẩn tích. Do đó, lão hủ chỉ có thể dẫn đường chứ không sao cùng mọi người đến gặp ông ta được !
Nghe nói, Phó Thiên Lân hoảng hốt hỏi :
- Nếu sư thúc không đến, Như lão tiền bối có chịu truyền thụ cho tiểu điệt pho kiếm pháp đó không?
Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười nói :
- Sư thúc với ông ta tuy có chơi thân, nhưng cũng không bằng tình nghĩa sinh tử giữa ông ta với ân sư hiền điệt là Biên lão tiền bối. Hiện nay, trong tay hiền điệt lại có thanh Thiết Kiếm Chu Ngân. Chỉ cần thấy giọt tinh huyết trên thanh kiếm đó là ông ta coi như thấy mặt cố chủ. Và lúc đó, hiền điệt muốn lấy đầu ông ta cũng ưng, chứ đừng nói đến chuyện truyền thụ kiếm pháp...!
Nghe nói, Phó Thiên Lân không biết làm sao hơn, đành phải hỏi cặn

kẻ đường vào núi và nơi ẩn cư của vị kỳ hiệp. Cát Ngu Nhân liền quay sang nhìn Vân Lão Ngư Nhân và nói :
- Từ đây vào núi, cứ thẳng hướng Đông Nam, vượt qua độ hơn mười ngọn núi sẽ thấy một vách đá màu đỏ thẳng đứng, nhìn nơi nào có dấu lờ mờ nổi hình trái tim trong một vòng tròn lớn tức là Đan Tâm Bích, nơi ẩn cư của Như Thiên Hân. Ông ta thường ở trong Cửu Tử Động dưới chân Đan Tâm Bích ! Bất cứ ai tự ý xông vào cửa động đều bị đuổi ra, chỉ có người nào biết cách đứng ngoài cửa, dùng nội lực thi triển phép Truyền Âm Nhập Mật lớn tiếng hát bài Chính Khí Ca của Văn Văn Sơn thì ông ta mới chịu ra khỏi cửa động gặp mặt. Giờ tiểu đệ xin tạm từ biệt, và phiền Vân huynh dẫn Phó hiền điệt cùng tiểu đồ vào núi được chăng?
Vân Lão Ngư Nhân vuốt râu cười đáp :
- Được đến bái yết một vị võ lâm tiền bối mà mọi người đều tôn trọng, là điều rất hân hạnh cho tiểu đệ ! Vậy xin Cát huynh yên tâm ở đây chờ chúng tôi!
Cát Ngu Nhân mỉm cười gật đầu. Vân Lão Ngư Nhân bèn dẫn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhắm hướng Đông Nam tiến vào dãy núi rừng trùng trùng điệp điệp.
Khắp vùng Tây Nam, chỗ nào cũng lam sơn chướng khí nặng nề, nhất là dãy Cao Lê Cống Sơn, liên tiếp hàng trăm ngọn núi cao chót vót, có những vực sâu cả ngàn trượng, cây cối um tùm rậm rạp, rắn độc thú dữ nhan nhản, đường đi gai góc hiểm trở vô cùng.
Tuy khó khăn nguy hiểm như vậy nhưng nhờ ba người đều có công lực cao siêu nên họ vượt đèo qua núi rất dễ dàng. Chẳng mấy chốc họ đã vượt hơn mười ngọn núi cao nhìn thấy xa xa triền vách đá thẳng tắp như đẽo, với chiều cao hàng ngàn thước dựng đứng lưng trời.
Đang lúc Vân Lão Ngư Nhân đứng trên mỏm núi, nhìn ngắm và ước lượng khoảng cách từ chỗ đứng đến vách còn phải qua hai khe núi rất rộng nữa, không biết Phó Thiên Lân có đủ sức nhảy qua không, thì bỗng nhiên thấy Thu Thủy lên tiếng có vẻ kinh ngạc :
- Lão tiền bối, không biết trong số các loại độc xà của Tiêu Dao Lão Quái nuôi ở Linh Xà Đạo Viện có loại nào biết bay không?
Vân Lão Ngư Nhân cũng ngạc nhiên hỏi lại :
- Sao? Điệt nữ nghe ai nói rắn biết bay?
Nhân Thu Thủy ngập ngừng đáp :
- Vừa rồi, trong lúc lão tiền bối và Lân ca mãi nhìn về phía Đan Tâm Bích, tiểu nữ thoáng nhìn thấy một con rắn nhỏ màu đỏ có hai cánh bay sang phía khe núi bên kia kìa !

Nghe nói, Vân Lão Ngư Nhân và Phó Thiên Lân đều tỏ vẽ không tin, Thu Thủy bèn nói tiếp :
- Tiểu nữ định nhờ tiền bối dùng tấm lưới tơ đen của người bắt sống con rắn biết bay đó đem về cho sư phụ tiểu nữ xem là loại rắn gì?
Vân Lão Ngư Nhân cũng động lòng hiếu kỳ bèn gật đầu nhận lời, và thò tay vào bọc lấy ra một tấm lưới bằng một loại tơ đen nhánh.
Thu Thủy liền mỉm cười nói :
- Hiện con rắn đó đã bay sang bên kia khe núi, chúng ta phải nhảy sang đó mới tìm bắt được !
Dứt lời, nàng đưa mắt nhìn khoảng khe núi rộng chừng năm, sáu trượng, rồi nhìn Vân Lão nói :
- Lão tiền bối công lực tuyệt thế chắc thừa sức nhảy qua, còn công lực của tiểu nữ hơi kém, còn phải mượn sức cùng Lân ca nhảy một lượt mới có thể qua được !
Nghe nói, Phó Thiên Lân biết Thu Thủy sợ chàng không đủ sức nhảy qua khe núi rộng nên đặt lời nói như vậy để có cớ giúp chàng, thì bất giác chàng cảm thấy hổ thẹn thầm nhủ :
“Phen này nếu may ra mà gặp được Đan Tâm Kiếm Khách để học nốt pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, thì sau này về phương diện khinh công nội lực ta cũng cần phải khổ công luyện tập thêm, mới không đến nỗi thua sút mọi người.” Ý nghĩ chưa dứt, thì Thu Thủy đã mạnh dạn nắm tay chàng mỉm cười nói :
- Lân ca, chúng ta cùng sử dụng thân pháp Bạch Hạc Xung Thiên nhảy xéo lên thật cao, rồi quày đầu đổi sang thân tháp Thần Long Độ Hải là có thể qua bên kia được !
Khi nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân đã ngưng tụ chân khí, và đợi lúc nàng vừa dứt tiếng cả hai cùng nhón gót nhảy chéo lên cao chừng hơn ba trượng. Khi đã lên gần hết mới khẽ khum lưng ngã người về phía trước rồi tà ta đáp xuống lúc chân chạm mặt đất cả hai vẫn còn nắm tay nhau chưa rời.
Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân đã nhảy sang bên kia khe núi, đứng nhìn lại và cất tiếng cười ha hả nói đùa :
- Thân pháp của hai cháu rất linh diệu và đẹp mắt vô cùng. Vậy lão đặt tên cho thế phi thân đó là Tị Dực Song Phi, không biết cháu có chịu không?
Nghe câu nói đùa bóng gió của Vân Lão, đôi trai tài gái sắc đều cảm thấy e thẹn, đỏ mặt cúi đầu không đáp.
Và để chửa thẹn, Nhân Thu Thủy vội bẽ một cành cây, ngầm vận công lực dùng thủ pháp ném tên lao về phía sau một tảng đá phát ra tiếng gió kêu vo vo, miệng giục :

- Con rắn ban nãy ẩn vào phải sau tảng đá đó, xin lão tiền bối mau sửa soạn tung lưới đón bắt.
Nàng vừa dứt lời, đã thấy một con rắn đỏ rất nhỏ, dài độ một thước từ phía sau tảng đá bay lên, mình rắn có hai cánh chỉ khẽ vổ vài cái đã đi xa mấy trượng, tiếc là hướng bay không đúng chiều Vân Lão đứng, nên lão không kịp ra tay tung lưới.
Thấy bắt hụt, Vân Lão Ngư Nhân vẫn đứng nguyên một chỗ, mới mỉm cười nhìn Thu Thủy từ từ nói :
- Điệt nữ đuổi bắt như vậy không được, hiện con rắn đó đã ẩn vào một khe nhỏ dưới gộp đá cao phía trước kia ! Vậy hai cháu đợi ta trèo lên chờ sẵn phía trên gộp đá rồi hãy xua đuổi, lúc đó nó muốn bay về phía nào cũng không thể lọt lưới được !
Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều gật đầu, chăm chú nhìn dưới gộp đá đề phòng rắn bò đi chỗ khác mất. Còn Vân Lão Ngư Nhân vội dùng khinh công nhẹ nhàng nhảy lên phía tảng đá không một tiếng động.
Thu Thủy liền đưa tay bẽ hai cành cây dài, rồi dùng sức bẽ thêm thành mười bảy, mười tám đoạn ngắn, đưa cho Phó Thiên Lân một nửa và mỉm cười nói :
- Bây giờ Lân ca ném phía tay mặt, tiểu muội ném phía tay trái gộp đá để đuổi con rắn bay lên !
Phó Thiên Lân hiểu ý gật đầu, rồi cả hai cùng ra tay một lượt. Mười bảy, mười tám khúc cây nhỏ hóa thành một đám mưa tên, phát ra tiếng gió veo veo nhằm phía bụi cỏ dưới gộp đá bay tới.
Sau một tiếng kêu quái gở, từ dưới bụi cỏ xẹt lên một vệt đỏ.
Đứng trên cao, Vân Lão Ngư Nhân vươn cánh tay phải tung ra một vuông lưới, tỏa rộng bảy, tám thước vuông, chẳng khác nào một đám mây đen đón đầu hướng bay của con rắn đỏ hai cánh.
Thủ pháp tung lưới của Vân Lão Ngư Nhân rất thần diệu. Con rắn vừa bay lên khỏi ngọn cỏ đã lọt vào lưới nằm dãy dụa kêu lên những tiếng nghe rất quái gỡ.
Thu Thủy vội chạy đi bẽ một cành cây dài để buộc treo tấm lưới, rồi nhìn Vân Lão mỉm cười nói :
- Con rắn đỏ hai cánh này thực là một loại rắn lạ, tiểu nữ chưa từng nghe và thấy bao giờ. Chắc chất độc của nó phải mạnh lắm, chúng ta nên để nó cách xa một chút cho được yên tâm hơn, phải không lão tiền bối?
Vân Lão Ngư Nhân cũng gật đầu thầm khen Thu Thủy có tính cẩn thận chu đáo.
Sau đó, Thu Thủy lại đưa cành cây cho Phó Thiên Lân vác, rồi nói :
- Lân ca hãy tạm vác cành cây dùm để tiểu muội giở cuốn Thủ Lục

của lão hiệp Bành Hàm di tặng xem có chỗ nào ghi về giống rắn lạ này không?
Rõ hết mục nói về các giống vật kỳ lạ, vẫn không thấy có đoạn nào ghi chép về loại rắng đỏ có hai cánh này, Thu Thủy lộ vẽ thất vọng vô cùng.
Thấy vậy, Vân Lão Ngư Nhân vội tươi cười dùng lời an ủi :
- Trong cuốn Thủ Lục của Bành Hàm lãu hữu, tuy không có nói về loại rắn đó, nhưng sư phụ cháu là người có kiến thức rộng rãi, hơn nữa vị Đan Tâm Kiếm Khách mà chúng ta sắp đến gặp đây cũng là người học rộng bao la. Đợi khi gặp hai vị đó, chúng ta sẽ hỏi thì thể nào cũng được biết tên rắn và công dụng đặc biệt của nó ra sao !
Kế đó, ba người lại phi thân qua một khe núi rộng nữa thì tới chân vách đá. Tới gần, chỉ thấy chung quanh vách đá có một con suối nước trong xanh, không rõ sâu nông, và một cửa hang tối om hiện ra dưới gộp đá cao. Phía trên chạm hai chữ “Cửu Tử” thật lớn, nét chữ sâu vào đá hàng tấc.
Thấy đã tìm đến được Cửu Tử Động nơi ẩn cư của Đan Tâm Kiếm Khách theo như lời chỉ dẫn của Cát Ngu Nhân. Vân Lão Ngư Nhân bèn xốc lại quần áo ngay ngắn, đứng nghiêm chỉnh trước cửa động, ngưng tụ nội gia chân khí, dùng phép thần công tuyệt đỉnh Truyền Âm Nhập Mật cao giọng hát bài Chính Khí Ca...
Phó Thiên Lân cũng đưa cành cây cho Thu Thủy rồi bước đến bên cạnh Vân Lão Ngư Nhân đứng nghiêm chỉnh chờ đợi...
Khi Vân Lão Ngư Nhân hát bài ca đến đoạn :
“...chính khí vàng bạc, lẫm liệt muôn đời, sánh cùng nhật nguyệt, sống chết không sờn...” Thì phía trong Cửu Tử Động sâu thăm thẳm đã có tiếng than nhỏ vọng ra nghe rất bi thương.
Vân Lão Ngư Nhân biết Đan Tâm Kiếm Khách đã bị tiếng hát của bài Chính Khí Ca làm kinh động và sắp sửa xuất hiện, lão bèn ngưng hát, cùng Phó Thiên Lân và Thu Thủy đúng im lẳng lặng nghiêm chỉnh về phía cửa động chờ đợi.
Quả nhiên từ trong động, một vị lão già gầy còm, tóc phủ ngang vai, mày râu lởm chởm, mặc một bộ quần áo đời nhà Minh đã củ rách, đang từ từ bước ra.
Tới cửa động, không biết vị lão già đã sử dụng tư thế gì, mà chỉ thấy thân hình là là bay ra ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn ở giữa suối, rồi đưa cặp mắt hiền từ nhìn ba người mấp máy đôi môi như định nói...
Không đợi lão già lên tiếng, Thu Thủy và Phó Thiên Lân đã cùng nhau rạp mình cúi lạy rồi đứng nghiêm chỉnh thưa :

- Vãn bối là Phó Thiên Lân, đệ tử của La Phù Lão Nhân Biên Viển Chí và Nhân Thu Thủy ký danh đệ tử của Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, xin bái kiến Như lão tiền bối !
Vân Lão Ngư Nhân cũng vái chào nói :
- Võ lâm mạt học Đổng Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao xin bái kiến Đan Tâm đại hiệp !
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân mỉm cười đáp lễ :
- Xin Vân huynh chớ quá nhún mình ! Như Thiên Hân đã không đủ tài để bị thua quân mất nước, và phải sống lén ngoài vùng hoang vu này không dám gặp các vị hào kiệt Trung Nguyên, thì đâu còn dám nhận bốn tiếng "Đan Tâm đại hiệp" nữa !
Nói đến đây, lão hiệp quay sang Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy hỏi :
- Các người là đệ tử của ông bạn già của lão phải chăng?
Phó Thiên Lân hai tay nâng cao thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, rồi cúi mình thưa :
- Kính bẩm Như lão tiền bối, đây là thanh Thiết Kiếm của ân sư vãn bối để lại...
Đan Tâm Kiếm Khách không đợi Phó Thiên Lân hết lời, giơ tay khẽ vẫy một cái, thanh Thiết Kiếm trong tay chàng như bị một sức hút rất mạnh bay là là qua mặt suối rộng hơn một trượng ra chỗ tảng đá, nơi lão Kiếm Khách đang ngồi.
Như Thiên Hân đón bắt thanh kiếm, đưa tay vuốt ve mặt lộ vẽ bi thương cực đô, rồi bỗng nhiên...
"Soạt", thanh kiếm đã được lão Kiếm Khách rút ra khỏi bao và dùng nội lực cắm vào một tảng đá xanh bên cạnh sâu chừng ba tấc, rồi cúi mình vái lạy, hai hàng nước mắt chảy xuống như suối.
Trong lúc vô tình vị Kiếm Khách đã thi triển môn thần công tuyệt thế, và tỏ nỗi lòng thương nhớ cố chủ, khiến ba người đều phải ngậm ngùi thương cảm và sinh lòng kính mến vị anh hùng ẩn sĩ đã lừng danh một thời.
Đang Tâm Kiếm Khách lạy xong thanh kiếm ba lạy, rồi đứng dậy, vẫn vẻ mặt bi thương, nhìn Phó Thiên Lân hỏi :
- Năm xưa, Cát huynh đã cùng lão thề ước, nay không chịu đến gặp mặt đã đành, saong Biên huynh đối với lão là bạn sinh tử, sống chết có nhau, tại sao ông ta cũng không chịu đến vùng hoang vu này cho lão gặp mặt cố nhân một chút ! Lão nghe vừa rồi hiền điện gọi sư phụ là "tiên sư", phải chăng Biên huynh đã phải tay xa lánh cõi đời...
Nhớ đến ân sư, Phó Thiên Lân nhỏ lệ ròng ròng, vội tiếp lời đáp :
- Tiên sư đã tạ thế năm năm nay rồi, gần đây, điệt nhi mới được Cát

sư thúc chỉ đường đến đây bái yết sư bá !
Nghe nói lão hữu Biên Viễn Chí đã tạ thế, Đan Tâm Kiếm Khách lộ vẻ ngậm ngùi thương tiếc rồi nói :
- Sư phụ hiền điệt nhiều tuổi hơn ta nhiều, vậy hiền điệt cứ gọi ta là sư thúc được rồi ! Tuy nhiên, hiện nay trong tay hiền điệt lại có thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, chẳng khác nào là người đại diện cố chủ của ta ! Năm xưa, Như Thiên Hân đã có lời thề, hễ ai cầm thanh kiếm này đến yêu cầu bất cứ điều gì cũng phải làm ! Nay các người không quản xa xôi đến đây, tất phải có nguyên do gì, sao không nói thẳng ra ngay?
Phó Thiên Lân biết đối với vị cao nhân tuyệt thế này không nên dài dòng vô ích, chàng bèn cất giọng sang sảng nói :
- Tiểu điệt đến bái yết sư thúc có hai việc yêu cầu :
Một là hiện nay bọn Vực Ngoại Tam Hung cầm đầu tà phái võ lâm, đã cùng các vị đại hiệp trong chính phái đính ước đến tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín sang năm gặp nhau tại Thanh Lương Đài trên ngọn Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán. Đến lúc bấy giờ, xin sư thúc tới chủ trì cuội hội. Còn việc nữa là ân sư tiểu điệt tạ thế sớm, chưa kịp truyền thụ một trăm lẽ tám thế biến hóa tinh diệu trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, nên tiểu điệt đến xin sư thúc chỉ dạy thêm...

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 12
Thú Dữ Đưa Thơ

Như Thiên Hân nghe Phó Thiên Lân nói xong, khẽ lắc đầu đáp :
- Tuy lão đã có lời thề như trên vừa kể, nhưng người nào cầm kiếm đến Đan Tâm Bích chỉ được yêu cầu mỗi lần một việc thôi ! Hiền điệt tuy là người nhà, nhưng cũng không được phá lệ đó, vậy hiền điệt hãy suy nghĩ kỹ chọn một trong hai điều, hoặc yêu cầu sư thúc chủ trì đại hội võ lâm trong dịp tiết Trùng Dương sang năm hoặc là yêu cầu truyền thụ kiếm pháp?
Phó Thiên Lân không còn nghĩ ngợi khẳng khái đáp :
- Việc duy trì chính nghĩa giang hồ, trọng đại hơn việc học kiếm của

tiểu điệt, vậy tiểu điệt xin kính mời Như sư thúc ra chủ trì đại hội võ lâm tại Thanh Lương Đài trong năm tới !
Câu trả lời của Phó Thiên Lân làm cho Vân Lão Ngư Nhân phải thầm khen ngợi. Riêng Thu Thủy lại càng thích chí đưa cặp mắt sáng long lanh nhìn chàng gật đầu tỏ ý thán phục.
Quả nhiên, Đan Tâm Kiếm Khách cũng gật đầu khen ngợi :
- Phó hiền điệt còn ít tuổi mà đã biết trọng việc công coi nhẹ việc tư, thực đáng khen. Nếu hiền điệt nặng tư tâm chỉ lo học kiếm pháp thì không chừng lão đã chối cả hai điều cũng nên. Nay hạn kỳ đại hội Trùng Dương còn xa chưa có gì gấp rút, và hiền điệt tuy đã chọn điều thứ nhất, nhưng sư thúc hãy tạm gác lại và nhận lời truyền thụ cho hiền điệt phần biến hóa tinh vi của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp !
Phó Thiên Lân định lên tiếng giảy bày, Đan Tâm Kiếm Khách lại nói tiếp :
- Còn việc chủ trì đại hội võ lâm trong năm tới, chỉ cần trước kỳ hạn đó ít lâu, hiền điệt kịp thời đến đây lần nữa, sư thúc sẽ nhận lời ! Tuy nhiên, sư thúc cũng cần phải nói cho hiền điệt rõ, sư thúc đã coi giọt tinh huyết đọng trên thân kiếm như thấy mặt cố chủ nên sư thúc chỉ nhận kiếm chứ không nhận người. Vậy hiền điệt phải cẩn thận không để mất lạc thanh kiếm này. Bằng không, nếu có người trong bọn Vực Ngoại Tam Hung cầm kiếm đến đây thì buộc lòng sư thúc cũng phải giữ lời thề mà theo lệnh của chúng.
Nghe nói, Phó Thiên Lân cảm thấy rùng mình e ngại, đưa mắt nhìn Thu Thủy với vẻ mặt tần ngần, định nói lại thôi...
Đan Tâm Kiếm Khách rút thanh kiếm cắm trên tảng đá xanh, tra vào bao rồi liệng sang trả Phó Thiên Lân và lại nói :
- Phó hiền điệt, hãy múa diễn hết một lượt tất cả những thế kiếm căn bản và một trăm lẻ tám thế biến hóa phổ thông của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp cho sư thúc xem hiền điệt đã lãnh hội được đến mức nào?
Phó Thiên Lân giơ tay đón bắt thanh kiếm, thấy kình lực của vị sư thúc vận vào thanh kiếm rất mạnh, làm cho tay bắt kiếm của chàng nóng ran và thân hình phải thối lui hai bước.
Như Thiên Hân thấy vậy thì khẽ cau mày, nhưng vẫn ngồi im, nhìn chàng múa diễn hết pho kiếm pháp rồi mới lên tiếng nói :
- Kể ra hiền điệt cũng đã được Biên lão huynh chân truyền về căn bản của pho kiếm pháp tuyệt học rồi đó ! Nhưng vừa rồi, sư thúc liệng kiếm thử sức thấy về phương diện chân khí nội lực của hiền điệt hãy còn non kém, mà điều khó khăn là những thế biến hóa tinh

diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp cần phải có nội lực tinh thuần hùng hậu phối hợp mới phát huy được hết uy lực. Thế nhưng, chân khí nội lực, thì lại không như binh khí chưởng pháp mà có thể truyền thụ từng chiêu, từng thế được, nên không biết làm cách nào để...
Lão Kiếm Khách nói đến đây, bỗng nhiên tiếng con rắn đỏ hai cánh dãy dụa trong lưới và kêu lên những tiếng quái gỡ, lão liền thuận miệng hỏi :
- Con gì ở trong lưới đó?
Nhân Thu Thủy vội lên tiếng đáp :
- Một con rắn màu đỏ có hai cánh, chúng tôi bắt được tại dọc đường đến đây !
Cặp mắt lão hiệp chợt sáng lên với vẻ mừng rở, rồi lớn tiếng hỏi :
- Con rắn dài độ bao nhiêu? Có được hơn tám tấc không?
Nhân Thu Thủy nhận xét qua giọng nói và vẻ mặt của lão Kiếm Khách thì đã đoán ra con rắn đỏ hai cánh này chắc thuộc loại hiếm quý, có công dụng đặc biệt, nên nàng đưa mắt nhìn kỹ con rắn trong lưới rồi tươi cười đáp :
- Thưa lão tiền bối, con rắn này nhỏ lắm, nhưng chiều dài có tới gần một thước !
Nghe nói, Như Thiên Hân bèn cất tiếng cười lớn tỏ vẻ vui mừng :
- Các người gặp được điều may mắn hiếm có như vậy mà không biết ! Loại rắn đó gọi là Dực Thủ Địa Long, nếu chiều dài được tám tấc đã là một vật báu hiếm có trên đời rồi.
Nay lại gặp được một con dài bằng thước thì quý giá biết chừng nào. Chỉ một con rắn đó thôi, cũng đủ giúp Phó hiền điệt trở thành một tay võ lâm tuyệt thế, khỏi phải bận tâm lo lắng gì nữa !
Nghe nói, Thu Thủy tỏ vẻ mừng rở khôn cùng. Như Thiên Hân nhìn nàng Giang Thanh ra chiều nghĩ ngợi, rồi lại hỏi :
- Trong số bạn bè của các người, có ai giỏi về nghề thuốc không?
Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đáp :
- Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà, một vị thần y đương thời là bạn thân của Vân Cửu Cao tôi đây !
Như Thiên Hân gật đầu tươi cười nói :
- Phó hiền điệt đã gặp điều may mắn như vậy, chắc là pho kiếm thuật tuyệt diệu của Biên huynh có thể phát dương uy thế lừng lẫy được.Vân huynh cứ việc đem con rắn này đến gặp vị thần y cái thế đó, tự nhiên ông ta biết cách dùng. Tuy nhiên, con rắn này rất độc, nếu để còn sống, mang đi đường rất bất tiện, Vân huynh có thể đập chết, lấy hai bình nhỏ, một chiếc đựng huyết, một chiếc đựng mật, và

nên giữ lại bộ da, sẽ có việc dùng đến rất tốt. Nhưng khi giết rắn, Vân huynh nên nhớ phải cẩn thận và biết cách mới được, vì toàn thân da rắn rất cứng, bảo đao, bảo kiếm cũng không chém đứt được chỉ có một chổ vòng tròn nhỏ màu hồng lợt ở khoảng giữa hai con mắt là chỗ yếu nhất, có thể dùng nội gia chỉ lực, khẽ điểm một cái vào đó là rắn chết liền. Sau đó dùng mũi dao nhọn chích ngay chỗ này để lấy huyết, rồi cứ lựa theo vết đỏ mờ mờ nhỏ bằng sợi chỉ từ chỗ vòng tròn rạch xuống bụng lấy mật và lột da.
Vân Lão Ngư Nhân không ngớt lời cảm tạ những điều chỉ dẫn của lão hiệp. Sau đó Như Thiên Hân lấy trong bọc ra một tập sách nhỏ trao cho Phó Thiên Lân và nói :
- Đây là tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế biến hoá tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, tự tay sư thúc vẽ ra. Phó hiền điệt có thể chiếu theo hình vẽ nghiên cứu luyện tập. Nếu có chỗ nào khó hiểu quá, hiền điệt có thể nhờ Cát sư thúc chỉ dẫn thêm cho.
Phó Thiên Lân cúi mình kính cẩn bái tạ, và chàng biết vị sư thúc Kiếm Khách này đã quen yên tĩnh để tu luyệt tuyệt nghệ, ít khi muốn gặp người lạ, nên chàng không dám làm phiền nhiều, vội cùng mọi người đứng dậy ngỏ lời cáo biệt.
Như Thiên Hân mỉm cười đưa mắt tiển ba người khuất dạng sau một ngọn núi cao, rồi mới quay vào trong động.
Nhưng bỗng nhiên...
Sau khi bọn, Vân Cửu Cao ba người vừa khuất dạng và Đan Tâm Kiếm Khách cũng vừa quay mình trở vào động, thì thình lình tại một gộp đá bên cạnh hiện ra hai bóng người, rồi chỉ trong loáng mắt cả hai đều dùng một thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, biến mất vào trong rặng núi cao như hai luồng điện chớp.
Vì thân pháp hai người nọ quá nhanh nên không nhìn rõ mặt mũi, chỉ thấy người chạy về hướng Tây là một quái nhân mặc áo đỏ, và người chạy về hướng Nam là một đạo sĩ áo xanh có dáng gầy gò như que củi.
Lại nói khi bọn Phó Thiên Lân ba người, vượt qua được mấy ngọn núi, Thiên Lân cảm thấy cứ phải luôn luôn đề phòng con rắn độc, nên chàng lên tiếng đề nghị với Thu Thủy :
- Thủy muội, hay là chúng ta chiếu theo cách thức chỉ dẫn của Như sư thúc giết chết con Dực Thủ Địa Long này đi, cho đỡ phải mất công đề phòng giữ gìn...
Thu Thủy đưa mắt nhìn Thiên Lân một chập rồi chẩu môi nói giọng chê trách :
- Lân ca, không nghe Như lão tiền bối nói con hồng xà này có công

dụng rất lớn trong việc tăng tiến nội lực chân khí cho Lân ca hay sao, thế mà chỉ có một quảng đường ngắn ngủi cũng sợ khó nhọc vướng tay. Nếu Lân ca không muốn mang, để tiểu muội mang cho vậy, vì tiểu muội còn muốn để cho Cát sư phụ được thưởng thức giống rắn lạ hiếm có này !
Phó Thiên Lân chỉ vui miệng lên tiếng đề nghị chứ không kịp để ý suy nghĩ, không ngờ lại bị Thu Thủy chê là lười biếng thì cười cũng cảm thấy trót lở lời mà e ngượng đỏ mặt tía tai.
Vân Lão Ngư Nhân thấy cặp trai gái trẻ tuổi đấu khẩu thì làm thích thú, đang định cất tiếng cười chế giễu và gỡ thẹn cho Thiên Lân, bỗng nhiên lão sầm nét mặt phóng cặp mắt sáng như điện nhìn chăm chú về phía sau ngọn đèo trước mặt.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều cảm thấy có điểm nghi ngờ và cũng đưa mắt nhìn về phía đó, Thiên Lân lên tiếng trước :
- Vị nào ẩn núp ở phía sau đèo, xin mời ra cho chúng tôi được gặp mặt?
Quả nhiên từ phía bên kia ngọn đèo thốt lên một tiếng “hừ” lạnh lẽo, rồi một đạo nhân mặt áo vàng tuổi độ ba mươi hơn từ từ hiện thân, và hình như người này đã mù cả hai mắt nên mỗi bước đi đều nhờ cây gậy sắt thăm dò phía trước.
Vân Lão Ngư Nhân đang định lên tiếng, thì lại có thêm sáu người nữa nối chân nhau bước ra. Cách ăn mặt của họ giống nhau như hệt, cũng mặc áo vàng, cũng cầm gậy sắt và tuổi tác suýt soát bằng nhau, cặp mắt người nào người nấy đều mù tịt.
Khi bảy đạo nhân áo vàng ra khỏi đèo, họ bèn chia nhau đứng thành bảy hướng, vây bọn Vân Lão Ngư Nhân vào giữa.
Vân Lão Ngư Nhân vội đưa mắt ra hiệu cho Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy chớ nên hấp tấp ra tay, rồi lão mới cất tiếng cười ha hả và lên tiếng hỏi :
- Các vị có phải là Hoàng Y Thất Sát thuộc phái Nam Hoang Vô Mục đó không?
Đạo nhân áo vàng xuất hiện đầu tiên đứng giữa, dùng mũi khẽ “hừ” một tiếng rồi đáp :
- Vân Cửu Cao, mi đã biết tiếng anh em ta, chắc mi cũng đã đoán ra ý muốn của chúng ta đến đây rồi chứ?
Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười khà khà một hồi, rồi dùng giọng mỉa mai nói :
- Xem quẻ bói toán là nghề ruột của bọn đạo sĩ các ngươi, còn lão chài này chỉ biết có chèo thuyền quăng lưới, hoặc mò cua bắt cá để làm đồ nhắm rượu...

Nghe giọng nói của Vân Lão Ngư Nhân có ý chế giễu, đạo nhân áo vàng không đợi lão dứt lời đã giận dữ thét lớn :
- Vân Cửu Cao, mi chớ nên lẽo mép nói bậy, chúng ta được lệnh của vị sư tôn bổn phái đến đây để bắt bọn mi phải dâng nộp hai món bảo vật :
Dực Thủ Địa Long và thanh Thiết Kiếm Chu Ngân !
Lúc đó, Phó Thiên Lân đã nhận ra bảy đạo nhân này là nhóm Hoàng Y Thất Sát, đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo hung ác nổi tiếng trong đám Vực Ngoại Tam Hung, thì chàng không dằn được tức giận mà lớn tiếng mắng :
- Dực Thủ Địa Long là một báu vật hiếm có, và Thiết Kiếm Chu Ngân là di vật bậc trung thần tiết nghĩa, đâu có thể để cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang chúng bay mó tới được?
Một đạo nhân áo vàng đứng bên trái nghe chàng mắng nhiếc, hắn bèn cất tiếng cười lạt, nói :
- Phó Thiên Lân, mi chỉ là một đứa con nít, miệng chưa sạch hơi sửa, mà cũng dám huênh hoang hỗn láo trước mặt chúng ta, chắc là mi muốn chết chứ gì?
Phó Thiên Lân tức giận lủ ác đồ quá coi thường mình, chàng bèn ngầm vận công lực, bất thình lình rút thanh Thiết Kiếm, sử dụng một thế căn bản Lâm Vũ Vạn Phương trong pho kiếm pháp tuyệt học của sư môn. Toàn thân bay vọt lên không như vệt khói, cả người lẫn kiếm hóa thành muôn vvệt ánh sáng lấp loáng chụp xuống đầu ba đạo nhân áo vàng đứng góc bên trái...
Từ khi Phó Thiên Lân theo Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đến nay, luôn luôn được lão hiệp chỉ dẫn thêm về võ học, và kiếm thuật đã tiến bộ rất nhiều. Nên đường kiếm này của chàng tuy chưa phát huy được hết phần biến hóa tinh vi nhưng cũng đã có một oai lực rất lớn.
Đoạn trước đã có nói, tất cả đệ tử phái Nam Hoang đều mù cả hai mắt, trong lúc ra tay đối địch, họ chỉ nhờ vào thính giác đặc biệt linh mẫn hơn người thường và tâm linh thủ xảo mà thôi !
Nhưng...
Thế kiếm Lâm Vũ Vạn Phương của Phó Thiên Lân hóa thành một vầng kiếm ảnh như đám mưa lớn đã làm cho bọn yêu nghiệt Nam Hoang phải giật mình hốt hoảng. Ba tên ác đạo bị chàng tấn công đều có vẻ luống cuống né tránh không kịp nên mỗi tên đều bị chàng đâm nhẹ một nhát nơi bả vai.
Vân Lão Ngư Nhân thấy vậy cũng tỏ vẻ rất ngạc nhiên, vì chính lão đã được nghe giang hồ truyền tụng công lực của bọn Hoàng Y Thất

Sát phái Nam Hoang rất cao siêu, thế mà mới có một chiêu, ca ba đều đã bị thương dưới lưỡi Thiết Kiếm của Thiên Lân, thực là khó hiểu.
Trong lúc Vân Lão Ngư Nhân còn đang miên mang suy nghĩ, thì đạo sĩ áo vàng đứng giữa đã cất giọng ngạo mạn :
- Vân Cửu Cao, ngươi khôn hồn thì giao nạp hai báu bật !
Nghe nói, Vân Lão Ngư Nhân tức giận vô cùng, liền hít một hơi dài cất cao giọng ngâm bài phú Mản Giang Hồ. Lúc ấy Nhân Thu Thủy đã rút cây sáo trúc của nàng đặt lên môi thổi để tiếp ứng...
Còn thân hình Thu Thủy thì bay lượn như mây bay nước chảy, cây sáo trúc trên môi nàng trổi lên điệu nhạc, lúc thì cao vút như xuyên mây chẽ đá, lúc thì trầm trầm khảng phát bi ai khóc than như kể lể, biến hóa vô cùng mỹ diệu khôn tả.
Cùng lúc đó, Phó Thiên Lân đã nhẹ nhàng nhảy lên một mõm đá cao, đứng nhìn bọn Hoàng Y Thất Sát đứng tụ một chỗ. Chàng thấy hình như bọn chúng lúc thì bị giọng ngâm lời vịnh của bài phú Mản Giang Hồ bàng bạc chính khí làm rung động tâm can, lúc thì bị điệu nhạc nỉ non thánh thót của Thu Thủy làm cho mê man tinh thần. Tên nào tên nấy đều lộ vẻ ngẩn ngơ hốt hoảng, nên chàng thầm nghĩ nếu mình lợi dụng lúc này mà nhẹ nhàng ra tay thì thế nào cũng nắm chắc phần thắng, nhưng cái thắng đó không được anh hùng, bởi vậy chàng vẫn đứng im không nhúc nhích.
Lúc đó, bọn Hoàng Y Thất Sát dường như đã lâm vào tình thế nguy hiểm, rồi bỗng nhiên cả bọn đều nằm ngửa mặt lên trời, đồng thanh rống lên một tiếng rất thảm thiết.
Thấy vậy, Nhân Thu Thủy vội ngừng thổi sáo rồi mỉm cười thét mắng :
- Bọn mi còn gào rống cái gì nữa hử? Nếu không nhờ Lân ca ta có lòng nhân hậu nương tay, thì các ngươi đã thành lủ quỷ không đầu rồi !
Tiếng quát mắng của Nhân Thu Thủy chưa dứt, bỗng nhiên nghe xa xa có tiếng rống đáp lại, nàng liền xếch ngược cặp mày liễu nói với Phó Thiên Lân :
- À ! Thì ra bọn ác đạo này còn có người tiếp tay, vậy để tiểu muội thổi thêm một điệu nhạc Hàng Ma nữa, còn Lân ca cũng đừng giết chết chúng vội, chỉ đánh ngã thôi, chờ bắt được cả bọn sẽ xử trí luôn một thể !
Phó Thiên Lân chưa kịp đáp lời nàng, thì trên vách đá cao phía trước mặt đã xuất hiện hai bóng vàng và đang nhắm chỗ Vân Lão Ngư Nhân cùng Nhân Thu Thủy đứng lao xuống với đà nhanh như hai vệt

sao bay.
Cả hai bóng vàng đều lẳng lặng như câm, và đi nhanh đến nỗi không kịp nhìn rõ hình thù tướng mạo của chúng ra sao. Phó Thiên Lân sợ Vân Lão và Thu Thủy tránh né không kịp, chàng vội vàng hút lên một tiếng bổng dọi, rồi cầm ngang thanh kiếm định tung mình nhảy lên đón đầu hai bóng vàng đó.
Lúc tiếng hú của chàng vừa dứt và thân hình sắp dợm nhảy, thì bỗng nhiên phía sau lưng đã có một bóng người vọt lên cao hàng năm sáu trượng mang theo một hồi cười dài ngân vang như gió hú rồng gầm. Thân hình người đó bay là là như cỡi gió, lơ lững trên không, cà chỉ thấy hai ống tay áo khẽ phất nhẹ một cái, đã đẩy bật hai bóng vàng về phía sau, chạm vào vách đá rồi lăng lông lốc xuống đất, rống lên từng hồi ghê rợn.
Lúc bấy giờ, bọn Vân Lão Ngư Nhân mới nhìn rõ hai bóng vàng là hai con ác thú thuộc giống khỉ đột, toàn thân lông lá vàng hoe trông dữ tợn vô cùng.
Còn người nhảy lên đánh ngã hai con khỉ đột thì chẳng ai khác hơn là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, ân sư của Nhân Thu Thủy. Bọn Hoàng Sơn Thất Sát rất khôn ngoan, chúng thấy hai con khỉ đột lông vàng là một loại ác thú do Dã Nhân Sơn Chúa Đồng Cổ Thiên Tôn đã nuôi dưỡng và luyệt tập được trở thành xương đồng da sắt, đao kiếm không thể chém đứt, sức người khó có ai trị nổi.
Thế mà, người vừa tới chỉ mới khẽ ra tay một cái đã đánh ngã hai con thần thú, thì đủ biết người đó phải là bậc cao thủ tuyệt thế như hạn Đan Tâm Kiếm Khách mới có tài như vậy.
Do đó chúng ra dấu bảo nhau tạm đứng yên mà nghe ngóng động tịnh.
Trái lại, hai con thú tỏ vẻ không chịu khuất phục, chúng chờ khi Cát Ngu Nhân vừa chạm chân mặt đất liền chồm dậy, gầm lên mấy tiếng như hổ rống, bốn cánh tay đầy móng dài và nhọn như những chiếc móc câu bằng sắt vung lên định chụp lấy kẻ thù. Bộ lông và tóc vàng óng trên mình chúng, sợi nào sợi nấy dựng ngược, cứng như sợi dây kẻm, trông thật khủng khiếp.
Cát Ngu Nhân đã biết rõ tính hung dữ của giống khỉ đột này, nên khi bay là là trên lưng chừng vách núi, lão đã thuận tay bẻ được một đoạn mây rừng, dài hơn một thước cầm sẵn nơi tay. Khi thấy hai con ác thú vừa chồm tới, lão bèn vận chân lực vào ngọn roi mây, nhẹ nhàng quật một cái lại đẩy bật hai con thú ngã lăn ra xa hàng trượng. Lần này chúng bị đau đớn kêu lên những tiếng nghe rất thảm thiết, trên lưng con nào con nấy bị nổi lên một lằn đỏ dài và cao hàng tấc.

Hai con ác thú ngã nằm chúi dưới đất chưa kịp bò dậy, thì Cát Ngu Nhân đã nhanh như điện, nhảy đến thẳng cánh quật liên tiếp mỗi con ba roi nữa, làm cho cặp khỉ đột tóc vàng xưa nay vốn hung dữ mà cũng phải nằm im không dám nhúc nhích.
Cát Ngu Nhân biết giống ác thú này một khi đã thua phục rồi, thì không bao giờ chúng dám hung hăng nữa, lão bèn đặt ngọn roi mây lên mình chúng, rồi quay sang bảo bọn Hoàng Y Thất Sát :
- Các ngươi về báo lại cho lão Nam Hoang Hạt Đạo biết, chúng ta đã đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đến tiết Trùng Dương sang năm, hai phái tà chánh sẽ gặp nhau tại Thanh Lương Đài trên ngọn Hoàng Sơn, vậy trước hạn kỳ đó chớ nên gây chuyện lôi thôi vô ích. Còn con Dực Thủ Địa Long tuy là một thần vật trên đời khó gặp, nhưng trong bọn các ngươi không có tay về nghề thuốc, thì làm sao luyện chế được Bổ Thiên Hoàn mà hòng tài giỏi cướp đoạt làm gì cho phí công? Riêng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân thì là di vật của một bật trung thần, bọn gian tà các người lại càng không được phép mó tay làm nhơ bẩn !
Lúc đó, Thu Thủy bỗng kéo tay Thiên Lân khẽ nói :
- Lân ca, thì ra sư phụ tiểu muội đã núp bên cạnh chúng ta từ lâu nên rừa rồi, thế kiếm Lâm Vũ Vạn Phương của Lân ca tuy có tuyệt diệu thực, nhưng xem ra ba tên ác đạo cũng không đến nỗi quá kém cỏi mà cùng bị thương một lượt như vậy, chắc là lúc đó sư phụ tiểu muội đã ngấm ngầm ra tay giúp đở Lân ca cũng nên?
Nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân cũng sực nhớ lại và cảm thấy đường kiếm của chàng vừa rồi đã thành công một cách quá dễ dàng. Rất có thể, Cát Ngu Nhân đã dùng các môn tuyệt thế thần công như Cách Không Điểm Huyệt, hoặc Đậu Lạp Đã Huyệt...mà ra tay ngầm ngầm yểm trợ. Thấy ý nghĩ có phần đúng, nên chàng cũng nhìn Thu Thủy mỉm cười gật đầu hội ý.
Bọn Hoàng Y Thất Sát nghe Cát Ngu Nhân nói xong thì nín thinh, rồi đồng loạt vung lên mười bốn cánh tay áo rộng phất phới và lướt mình nhảy về sau đèo như bảy đám mây vàng trôi đi vùn vụt.
Thấy bọn Hoàng Y Thất Sát đã rút lui, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bèn bước tới chỗ hai con ác thú đang nằm và quát lớn :
- Nghiệt súc, hãy đứng dậy mau !
Kể cũng quái lạ, hai con khỉ đột tóc vàng hung ác như vậy mà cũng thông linh hiểu biết tiếng người. Chúng nghe Cát Ngu Nhân quát gọi, liền từ từ bò dậy, bước tới mấy bước rồi buông xuôi hai cánh tay đầy lông lá và đứng im cúi đầu chờ đợi.
Cát Ngu Nhân sai Nhân Thu Thủy đẻo miệng vỏ cây làm tấm thiệp

mời Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đến tiết Trùng Dương sang năm tới Thanh Lương Đài sao tài, rồi đeo tấm thiếp cho một con khỉ đột, vẫy tay ra hiệu cho chúng đem về trình lại chủ nhân. Cả hai con ác thú đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi quay mình trèo lên vách đá nhanh như điện chớp, chỉ trong loáng mắt chúng đã biến mất sau rặng núi cao.
Đợi hai con ác thú đi rồi, Cát Ngu Nhân mới nghiêm nét mặt quay lại nhìn Thu Thủy từ từ nói có vẻ trách móc :
- Thủy nhi, vừa rồi còn khoe tài làm ra vẻ thông minh, nhưng có biết đâu chỉ thiếu chút nữa con đã làm hại tính mạng của Phó hiền điệt mà không biết !
Nghe nói, Nhân Thu Thủy ngẩn người kinh hãi. Cả Vân Lão Ngư Nhân và Phó Thiên Lân cũng đều ngạc nhiên không kém.
Cát Ngu Nhân liền từ từ giải thích :
- Phàm những người tật nguyền trong thiên hạ, họ đều không cho đó là điều đau khổ thất vọng mà còn cố tìm cách khắc phục. Nên họ thường có được những điểm đặc biệt khác với người thường. Nhất là những đệ tử của phái Nam Hoang Vô Mục, tuy người nào cũng mù cả hai mắt, nhưng họ đã được luyện tập theo một phương pháp đặc biệt, nên thính giác của họ rất linh mẩn, tâm thần của họ rất bình tĩnh, không ai có thể sánh kịp. Do đó, bọn Hoàng Y Thất Sát đã luyện thành những nhân vật xuất sắc trong số mười đại đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo. Vừa rồi, Thủy nhi cho rằng tiếng sáo của con và giọng ca của Vân huynh có thể làm nhiễu loạn tâm thần bọn chúng để cho Phó hiền điệt thừa cơ từ trên không nhẹ nhàng tấn công xuống một cách thình lình, sẽ nắm chắc phần thắng chứ gì?
Nhưng sự thực đã trái lại, và suýt nữa, Phó hiền điệt lại bị bọn Hoàng Y Thất Sát tương kế tựu kế hạ độc thủ. Vì chúng có luyện được một môn trượng pháp tuyệt học mệnh danh là Vạn Hốt Triều Thiên, chuyên dùng để đối phó với những người dùng lối tấn công từ trên cao xuống. Ban nãy, họ cố ý giả bộ như bị mê man bởi tiếng sáo và giọng ca, nhưng thực ra, họ đều tập trung tinh thần lắng tai chú ý phía trên không. Nếu không nghờ Phó hiền điệt có lòng nhân hậu, do dự không chịu ra tay, thì đã mắc vào mưu kế của chàng mà bị sát hại dưới chiêu thức tuyệt học quỷ dị Vạn Hốt Triều Thiên của phái Nam Hoang rồi.
Nghe Cát Ngu Nhân giải thích, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều sợ hãi toát mồ hôi, cả Vân Lão Ngư Nhân cũng thẹn đỏ mặt, tìm lời chống chế :
- Trên bước giang hồ biết bao điều gian trá nguy hiểm vô cùng vô tận

học mãi...học mãi tới già vẫn chưa khôn ! Vân Cửu Cao xin bái phục về kiến thức uyên bác và thần công tuyệt thế của Cát huynh !
Cát Ngu Nhân mỉm cười cảm tạ và nói tiếp :
- Đệ đoán chắc là giữa bọn Vực Ngoại Tam Hung phải có lối thông tin đặc biệt gì, cho nên khi chúng ta vừa mới đính ước với Ngọc Chỉ Linh Xà thì Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đã biết. Và do đó, chúng mới phái bọn Hoàng Y Thất Sát cùng hai con ác thú đi theo dấu chúng ta để ra tay ám hại chứ !
Vân Lão Ngư Nhân nghe nói luôn luôn gật đầu cho là có lý.
Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy bỗng tròn xoe cặp mắt hỏi Cát Ngu Nhân :
- Theo lời sư phụ vừa nói thì võ công bọn Hoàng Y Thất Sát rất khá, thế mà ban nãy chỉ một đường kiếm của Lân ca đã làm ba tên bị thương, vậy có phải lúc đó sư phụ núp một chỗ kính và ra tay trợ giúp Lân ca không?
Cát Ngu Nhân khẽ mỉm cười không đáp.
Thái độ mỉm cười mặc nhiên công nhận của Cát Ngu Nhân, Phó Thiên Lân hơi nóng mặt e ngượng, chàng vội đem chuyện gặp gở bái yết Đan Tâm Kiếm Khách kể lại rành rõ từng chi tiếc cho Cát Ngu Nhân nghe để che lấp sự e ngượng về tài nghệ non kém của mình.
Nghe xong, Cát Ngu Nhân đưa mắt nhìn kỹ con rắn đỏ hai cánh nằm trong lưới, rồi gật đầu khen :
- Chuyến đi này của Phó hiền điệt thực không uổng chút nào. Không những đã được lão Kiếm Khách truyền thụ tập hình vẽ một trăm lẻ tám thế kiếm biến hóa tinh diệu của pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, mà còn bắt được con Dực Thủ Địa Long này, một vật báu rất hiếm có. Hiền điệt có thể đến yêu cầu vị thần y Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương dùng huyết và mật rắn luyện thành một loại linh đơn gọi là Bổ Thiên Hoàn, có công dụng bồi nguyên cố bản, tăng gia nội lực chân khí, và Phó hiền điệt có thể uống viên linh đan đó để...
Không đợi Cát Ngu Nhân nói hết, Phó Thiên Lân đã xua tay cướp lời :
- Thưa Cát sư thúc, con Dực Thủ Địa Long này là do lưới chụp được. Nếu Bổ Thiên Hoàn luyện thành khá nhiều, thì tiểu điệt mới dám xin bái lịnh, bằng không...
Cát Ngu Nhân liền cất tiếng cười và ngắt lời :
- Vân huynh đã là một tay nội gia tuyệt nghệ, nhất là mấy món binh khí đặc biệt như lưỡi câu, dây câu, cần câu của ông ta có thể gọi là võ lâm độc bộ rồi. Còn sư muội Thu Thủy của hiền điệt, được theo sư thúc luyện tập từ lúc nhỏ đã có căn cơ rất vững vàng, chỉ có hiền

điệt là tùng sư học nghệ quá muộn và không may ân sư lại tạ thế sớm, nên về phương diện nội công chân lực hãy còn non kém. Nhất là pho kiếm pháp tinh vi mới luyện thành lại cần phải có đầy đủ chân lực mới phát huy được hết oai lực, vì vậy Bổ Thiên Hoàn nếu chỉ luyện được một viên, cũng nên do hiền điệt phục dụng. Sư thúc đã nói rõ như vậy, nếu hiền điệt còn từ chối, chẳng hóa ra phụ lòng mọi người hay sao?
Nói tới đây, lão quay sang bảo Nhân Thu Thủy :
- Thủy nhi, con sữ soạn kiếm hai cái bình nhỏ để đựng huyết và mật rắn. Sau khi lấy xong huyết và mật, sư phụ sẽ đem bộ da chế tạo cho con một vật phòng thân rất đẹp và quý !
Thấy Cát Ngu Nhân đã nói như thế, Phó Thiên Lân không còn lý do gì từ chối nữa, đành làm thinh, rồi cùng Nhân Thu Thủy kiếm được hai chiếc bình nhỏ.
Cát Ngu Nhân bèn chiếu theo cách chỉ dẫn của Đan Tâm Kiếm Khách do Phó Thiên Lân thuật lại, vận chân lực vào ngón tay trỏ, khẽ búng một cái nhằm ngay chỗ vòng tròn đỏ khoảng giữa hai mắt của con rắn.
Quả nhiên, chỗ này chính là nơi yếu hại của con Dực Thủ Địa Long, nên luồng cương phong vừa chạm tới đã xoi lủng ngay một lỗ nhỏ, và con rắn chỉ kịp kêu lên một tiếng quái gở rồi dãy chết.
Cát Ngu Nhân vội lấy một con dao nhỏ thọc ngay vào chỗ lủng rồi kê miệng bình hứng lấy những giọt huyết tím đen từ từ chảy ra.
Sau khi lấy xong huyết và rạch bụng lấy mật chứa vào hai chiếc bìn cẩn thận, Cát Ngu Nhân lột bộ da rắn phơi khô cất kỹ, rồi cùng Vân Lão Ngư Nhân, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nhắm hướng Cửu Hoa Sơn cất bước tìm đến nơi hẹn gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương...
Đường đi Cao Lê Cống Sơn đến Cửu Hoa Sơn xa hàng ngàn dặm. Dọc đường Phó Thiên Lân không lúc nào bỏ lỡ cơ hội, chàng luôn luôn thỉnh cầu Cát Ngu Nhân chỉ dẫn thêm những thế biến hóa tinh vi của pho kiếm pháp mới học.
Đồng thời, Vân Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy cũng luôn luôn đấu thử để giúp chàng luyện tập kiếm thuật. Cho nên khi đến Vân Nam, thì Phó Thiên Lân đã luyệt tập thần thục pho kiếm pháp tuyệt diệu của sư môn, chỉ còn hơi kém về chân khí nội lực, nên có nhiều chân thức vẫn chưa thể phát huy được hết oai lực mà thôi.
Khi mọi người đến Cửu Hoa Sơn tìm gặp bọn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, thì vết thương của Trường Bạch Tửu Đồ đã khỏi, lão ta đang bồn chồn nóng nảy suốt ngày gây gổ với Bạch Nguyên

Chương và Cô Vân Đạo Trưởng đòi di tìm Vực Ngoại Tam Hung để quyết đấu một trận trả thù cho bạn.
Đến khi thấy Cát Ngu Nhân tới và được biết hai phe đã đính ước gặp nhau tại Thanh Lương Đài để giải quyết dứt khoát ân oán, bấy giờ Trường Bạch Tửu Đồ mới giảm bớt u phiền chất chứa trong bao nhiêu ngày, mà vui vẻ chuyện trò cùng mọi người.
Bạch Nguyên Chương nghe Cát Ngu Nhân nói có lấy được huyết và mật của con Dực Thủ Địa Long đem đến nhờ mình luyện chế Bổ Thiên Hoàn để giúp Phó Thiên Lân tăng cường chân lực, lão bèn đưa tay đón nhận hai chiếc bình rồi gật gù tán thưởng :
- Phó lão đệ thực là người có duyên phúc lắm mới gặp được loại báu vật quý giá như thế này. Lão hủ sẽ xin hết lòng giúp đở và bắt tay ngay vào việc khai lò luyện đơ từ hôm nay. Phiền Cô Vân Đạo Trưởng và Hùng Niên huynh bảo vệ cho tiểu đệ trong lúc luyện chế. Và hiện giờ còn thiếu một thứ thuốc nữa để phối chế tên gọi Thùy Ty Thạch Nhĩ, cần phải nhờ một vị nào đi tìm kiếm giúp.
Cát Ngu Nhân khẽ cau mày hỏi :
- Loại dược vật Thùy Ty Thạch Nhĩ này hình dáng ra sao? Sinh sản ở đâu? Xin Bạch huynh cho biết !

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 13
Đinh Ngũ Lão Gặp Nguy

Bạch Nguyên Chương mỉm cười đáp :
- Loại dược vật đó thường sinh sản tại những vùng ẩm thấp trên núi cao, hình giống như cây nấm và nhất là ở đỉnh Ngũ Lão trong dãy Lư Sơn có khá nhiều, nhưng phải được những cây có màu trắng tinh, nhỏ bằng ngón tay út, và có những sợi tơ rủ chung quanh dùng mới tốt. Nếu Vân huynh không có việc gì cần, phiền Vân huynh dẫn Phó lão đệ và Thu Thủy nữ hiệp đi tìm kiếm giúp, cần nhớ là phải trở về trong vòng bốn mươi ngày mới kịp thời luyện chế với thuốc trong lò.
Cát Ngu Nhân nghe xong, cũng nhìn Vân Lão Ngư Nhân nói :
- Bọn Vực Ngoại Tam Hung tên nào tên nấy đều có những môn võ công rất ác độc.
Nay đôi bên đã ước định ngày giao đấu, tiểu đệ cũng cần phải trở về Hoàng Sơn luyện lại mấy môn võ công đã bỏ phế từ lâu để đến lúc

đó sử dụng. Vậy việc đi Lư Sơn hái thuốc, xin phiền Vân huynh dẫn Phó hiền điệt và tiểu đồ đi có được chăng?
Vân Lão Ngư Nhân thấy chẳng có việc gì cần thiết, và đường đi Lư Sơn cũng không xa lắm, nên lão vui lòng mỉm cười nhận lời.
Cát Ngu Nhân lại quay sang Phó Thiên Lân dặn :
- Những biến hóa vi diệu trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp hiền điệt đã luyện gần tinh thục, chỉ cần tìm được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ về luyện thành Bổ Thiên Hoàn, sau khi uống vào sẽ tăng thêm chân khí nội lực, và lúc đó, hiền điệt có thể đủ sức ganh đua cùng với các tay danh thủ võ lâm đệ nhất trong thiên hạ. Vậy sau khi uống xong, hiền điệt lại cùng Thủy nhi mang thanh Thiết Kiếm Chu Ngân đến Cao Lê Cống Sơn thỉnh cầu Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân xuất sơn chủ trì đại hội võ lâm tại Hoàng Sơn để quét sạch bọn tà ma, quấy nhiễu giang hồ. Còn sư thúc cần phải về Thanh Lương Đài, tĩnh tọa luyện công. Từ đây đến tiết Trùng Dương, hiền điệt và Thủy nhi không nên về làm trở ngại việc luyện công của sư thúc !
Phó Thiên Lân vâng dạ tuân lời. Cát Ngu Nhân lại quay sang Nhân Thu Thủy dặn dò mấy câu và đưa cho nàng một bọc vải thô, rồi mỉm cười từ biệt mọi người, phất tay áo rộng, nhẹ nhàng cất bước...
Cô Vân Đạo Trưởng nhìn theo Cát Ngu Nhân đến khi khuất dạng, rồi mới quay lại gật đầu tán thưởng và nói với mọi người :
- Vị Cát huynh này thực là một người rất đáng kính phục. Bất cứ về văn tài, võ học hay là kiến thức, cơ trí, ông ta đều cao hơn bọn chúng ta rất nhiều. Cuộc đại hội võ lâm sắp tới có ông ta tham dự sẽ làm người đủ sức đối phó với Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm, và Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân cũng sẽ áp chế được Nam Hoang Hạt Đạo, chỉ còn có Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Đao Tử cùng lủ nghiệt đồ và rắn độc của hắn, thì hợp sức bốn người chúng ta cũng có thể chống cự được. Đáng ngại nhất là tên Lôi Chấn Vũ mới quật khởi vùng Miêu Cương có danh hiệu là Đồng Cổ Thiên Tôn và tự phong làm Dã Nhân Sơn Chúa. Tên này không những võ công kỳ dị, mà còn có tài sử dụng các loại ngãi độc, dưới tay hắn cũng có rất nhiều mãnh thú hung dữ vô cùng, không biết đến lúc đó...
Vân Lão Ngư Nhân nghe đến đây thì mỉm cười tiếp lời :
- Việc đó, Đạo Trưởng khỏi phải quá bận tâm lo lắng, vì Vân mỗ được biết mới đây Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã vô tình kết oán với một vị không môn kỳ hiệp như vậy là phía chúng ta đã chẳng có thêm một tay trợ lực xuất sắc rồi ư?
Đoạn, Vân Lão Ngư Nhân thuật lại cho mọi người nghe chuyện phát giác vị tục gia sư đệ của Tuệ Giác Thần Ni là Hồng Phát Túy Linh

Quan Tống Thiện bị Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử thảm sát và lột da đem phơi trên Ngọc Long Phong. Sau đó, lão lại bảo Nhân Thu Thủy đưa cho mọi người xem ba sợi tóc đỏ lão đã lấy được kẹp theo cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục để chờ ngày đem đến báo tin cho Tuệ Giác Thần Ni.
Nếu Tuệ Giác Thần Ni chịu đến tham dự đại hội thì với thanh Tử Nghệ Kiếm của bà, hợp cùng các thanh Thiên Lam Độc Kiếm của Đông Hải Kiêu Bà, Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm của tiểu đệ, và Lưu Vân Kiếm của Đạo Trưởng, tức là bốn thanh thần kiếm trong số Võ Lâm Ngũ Đại Danh Kiếm mang bốn màu :
Xanh, lam, tía, bạc cùng hội tại Hoàng Sơn, đáng gọi là một cuộc võ lâm thịnh hội từ xưa tới nay ít có vậy.
Đến đây Bạch Nguyên Chương tỏ vẻ trầm ngâm một lát rồi lẩm bẩm :
- Còn một vị mang thanh đệ nhất Thánh Kiếm Võ Lâm tên gọi Bạch Y Đà Ông, không biết lúc bấy giờ có chịu tự động tới tham dự đại hội hay không? Nếu cuộc đại hội võ lâm này mà thiếu mất thanh Chu Hồng Kiếm và pho Cửu Cung Kiếm Pháp của Ông Vụ Viễn thì cũng giảm mất hứng thú rất nhiều !
Nghe nói, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vội lên tiếng :
- Việc gì mà Bạch huynh phải lo nghĩ nhiều như vậy ? Điều cần thiết nhứt bây giờ là Bạch huynh hãy lo khai lò luyện Bổ Thiên Hoàn cho Phó lão đệ, còn đệ và Cô Vân Đạo Trưởng hãy lợi dụng thời gian ngồi bảo vệ Bạch huynh luyện thuốc cũng nên luyện lại mấy môn võ công để chuẩn bị tới tiết Trùng Dương đến Hoàng Sơn đánh nhau một trận cho sướng tay !
Nghe Hùng Đại Niên nói, cả bọn cùng nhìn nhau cất tiếng cười vang rồi tạm từ biệt.
Trường Bạch Tửu Đồ và Vân Cô Đạo Trưởng lưu lại Hoa Sơn hộ vệ Bạch Nguyên Chương luyện chế linh đan, còn Đổng Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân thì dẫn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy lên đường đi Lư Sơn tìm kiếm Thùy Ty Thạch Nhĩ.
Dọc đường, Nhân Thu Thủy tươi cười nói với Phó Thiên Lân :
- Này Lân ca, con Dực Thủ Địa Long đó thực là một vật quý báu và dùng được rất nhiều việc. Không những nó luyện được Bổ Thiên Hoàn có công dụng tăng ích chân khí nội lực, mà cả bộ da cũng được sư phụ tiểu muội tẩm thuốc chế thành một tấm Nhuyễn Giáp đeo trước ngực, vừa đủ che kín được năm đại huyệt Thất Khảm, Thiên Trì, Tướng Đài và tả hữu Kỳ Môn. Ban nãy sư phụ tiểu muội có dặn đưa tấm giáp đó cho Lân ca.
Dứt lời, nàng liền đưa cho Phó Thiên Lân gói vải nhỏ mà Cát Ngu

Nhân đã giao cho nàng lúc sắp từ biệt.
Plt mở gói xem, thấy tấm Nhuyễn Giáp được chế tạo rất tinh xảo, nhưng bề dài con Dực Thủ Địa Long được có hơn một thước nên bộ da rất hẹp chỉ đủ che kín phần trước ngực mà thôi.
Chàng biết Cát Ngu Nhân dụng công chế tạo để dành cho Nhân Thu Thủy, nay thấy nàng lại nói dối để đem tặng cho mình, thì chàng đã hiểu rõ tình ý của nàng, và trong lòng cảm động vô cùng, vội mỉm cười gói kỹ tấm Nhuyễn Giáp trao trả cho nàng và nói :
- Thịnh tình của Thủy muội, ngu huynh xin tâm lĩnh và nguyện ghi nhớ mãi mãi ! Còn tấm Nhuyễn Giáp này theo ngu huynh được biết thì Cát sư thúc đặc biệt chế tạo để dành cho Thủy muội. Vậy Thủy muội cũng không nên phụ lòng của bậc ân sư trưởng. Hơn nữa, ngu huynh đã luyện thành pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, đủ để phòng thân. Tốt hơn, Thủy muội nên mang tấm giáp đó để phòng thân, vì mỗi bước đi lại trong chốn giang hồ, đều có thể xảy ra chuyện nguy hiểm bất ngờ !
Nhân Thu Thủy biết có từ đi chối lại cũng không được, liền đưa tay nhận lại tấm giáp, rồi nhìn Phó Thiên Lân với cặp mắt long lanh, xiết bao tình ý, không thể nói lên bằng lời cho hết...
Tuy lúc ra đi, Bạch Nguyên Chương có dặn phải trở về sớm trong vòng bốn mươi ngày, nhưng vì đường đến Lư Sơn cũng không xa lắm, nên ba người có đủ thì giờ vừa đi vừa thưởng ngoạn phong cảnh dọc đường và chừng bảy ngày sau mới tới chân Lư Sơn.
Lư Sơn là một dãy núi trùng trùng điệp điệp, có hàng ngàn ngọn cao chót vót. Tuy nhiên, về mặt hùng vĩ thì phải kể ngọn Ngũ Lão đứng đầu. Chiều cao ngọn núi này có tới hàng vạn trượng, đỉnh núi bị mây mù phủ kín suốt ngày, đứng đằng xa nhìn vẻ tuấn vĩ kỳ bí như ẩn như hiện đó cũng đủ cho tâm thần con người cảm thấy lâng lâng như muốn thoát tục !
Lên đến đỉnh núi, Vân Lão Ngư Nhân ngoảnh nhìn dãy mây trống giăng ngang chân trời phía Đông Nam, rồi vuốt chòm râu bạc mỉm cười tự lẩm bẩm :
- Không trách phương ngôn có câu nói :
“Đất thiêng sản xuất nhân tài, vật báu” thực là chí lý...
Vân Lão Ngư Nhân vừa lẩm bẩm tới đây thì bỗng nhiên ngừng lời để ý lắng tai nghe, hình như lão đã phát giác điều gì khác lạ gần chung quanh.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cũng đều thoáng nghe có tiếng động kỳ dị theo ngọn gió từ xa vẳng lại.
Nhân Thu Thủy lóng tai nghe một lát rồi cau mày hỏi Vân Lão Ngư

Nhân :
- Thưa lão tiền bối, điệt nữ nghe tiếng kỳ dị đó, giống như tiếng động do nội gia kình lực và kiếm khí phát ra, hay là quanh đây có vị cao nhân nào giao đấu chăng?
Vân Lão Ngư Nhân cũng lắng tai nghe kỹ, thì thấy quả nhiên đúng là tiếng động được phát xuất từ dãy năm ngọn núi thấp phía trước Ngũ Lão Phong, nên Vân Lão đứng im suy nghĩ một lát, đoạn khẽ bảo hai người :
- Nhận xét theo kinh nghiệmgh của lão thì hai tay đấu kiếm này phải là bực võ học cực cao. Nhưng hiện nay, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân chưa xuất sơn, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân thì đã về Thanh Lương Đài luyện công, bọn Vực Ngoại Tam Hung thì cũng đều lo luyện tập để chuẩn bị dự hội Trùng Dương, chắc không khi nào chúng lại ra tay xuẩn động? Vậy thì những nhân vật này thuộc môn phái nào?
Tới đây, Vân Lão Ngư Nhân lại ngừng lời suy nghĩ một chặp nữa rồi bảo Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy :
- Hay là chúng ta chia tay nhau xuống lục kiếm trong năm ngọn núi kia để tìm xem họ là ai? Vậy bây giờ Thu Thủy điệt nữ sang bên ngọn Sư Tử phía hữu, Phó lão đệ tìm kiếm bên ngọn Phan Can phía tả, còn lão hủ xuống ngọn Thách Tuyền ở giữa. Sau đó chúng ta đều đến tụ họp tại hai ngọn Kim Ấn và Lăng Vân ở trung ương. Và bất cứ người nào phát hiện điều gì khác lạ, cũng phải cẩn thận, không được vô ý ra tay gây chuyện rắc rối, mà chỉ nên núp kín một chỗ, nhận xét theo dõi bên thuộc môn phái và nhân vật nào, đợi mọi người đến đủ rồi sẽ liệu.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đều gật đầu khen phải, rồi cùng thi triển khinh công nhắn hướng Vân Lão Ngư Nhân đã chỉ định tìm nơi phát ra tiếng động kỳ dị.
Hãy nói riêng về phía Phó Thiên Lân, khi chàng vừa nhảy tới trước ngọn Phan Can thì đã nghe rõ tiếng kiếm phong phát xuất tự nơi đỉnh Lăng Vân vẳng xuống. Chàng vội chuyển mình về hướng đó, nhưng khi mới lên tới lưng chừng đã nghe một giọng nói đàn bà lanh lãnh có vẻ hậm hực :
- Lão quái vật, hôm nay chúng ta cũng lại giao đấu đủ ba trăm chiêu rồi mà vẫn chưa phân thắng bại, nếu ngày mai mà cung không thắng nổi mi, ta sẽ nhảy xuống núi tự tử cho rồi !
Còn người kia không thấy trả lời, chỉ nghe một hồi cười khà khà vang dội cả núi rừng.
Rồi...

Khi tiếng cười vừa dứt, thì trên đỉnh ngọn Lăng Vân bỗng thấy vọt lên hai bóng người, một trắng một xám như hai con diều hâu lớn, rồi mất hút vào trong rặng cây um tùm dưới chân núi.
Phó Thiên Lân thấy mình chưa lên tới nơi mà hai người đấu kiếm đã đi rồi, thì chàng có vẻ cụt hứng. Đến khi lên tới đỉnh, chỉ còn thấy một bải cỏ rộng chung quanh cây cối rậm rạp lưu lại những vết chân chứng tỏ nhiều cuộc giao đấu kịch liệt.
Một lát sau, Vân Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy cũng lên tới. Phó Thiên Lân bèn thuật lại những điều đã nghe thấy, Vân Lão Ngư Nhân liền cau mày ngồi suy đoán, không biết hai người đó thuộc môn phái và nhân vật võ lâm nào?
Không khí đang im lặng bỗng nhiên Nhân Thu Thủy có vẻ tươi cười nói :
- Vân lão tiền bối và Lân ca khỏi cần phải suy đoán làm gì cho mệt óc, vì họ đã hẹn nhau ngày mai lại tới đây quyết đấu, thì chúng ta cứ việc đợi đến ngày mai sẽ rõ, can chi phải gấp như vậy?
Nghe Nhân Thu Thủy nói, Vân Lão Ngư Nhân và Phó Thiên Lân đều nhìn nhau nín thinh.
Thu Thủy lại nhoẻn miệng cười nói tiếp :
- Theo ý điệt nữ thì cứ gì tại Ngũ Lão Phong mới có Thùy Ty Thạch Nhĩ, tại sao chúng ta không lợi dụng thời gian nửa ngày chờ đợi mà tìm kiếm các ngọn chung quanh đây một lượt xem sao?
Vân Lão Ngư Nhân cũng cho là phải bèn gật đầu đồng ý, rồi cùng hai người rảo tìm khắp mọi nơi ẩm thấp trong dãy năm ngọn tiểu phong, nhưng chỉ gặp những loại Thạch Nhĩ rất thường. Cái thì lớn bằng chiếc mâm, cái nhỏ nhất cũng bằng nắm tay, không được một cái nào nhỏ bằng ngón tay út và có tơ rủ chung quanh như Bạch Nguyên Chương mô tả.
Nhân Thu Thủy sợ Phó Thiên Lân nản chí, nàng bèn kiếm lời ôn tồn an ủi, nhưng Phó Thiên Lân đã bật cười :
- Tại sao Thủy muội lại coi ngu huynh như một đứa trẻ như thế? Đã là vật báu, tất nhiên phải khó tìm, hơn nữa chúng ta vừa mới vào tới Lư Sơn và tìm kiếm trong có nửa ngày, nếu ngu huynh đã vội vàng nãn chí thì còn mong gì luyện được võ lâm tuyệt học !
Nói tới đây, chàng thấy Thu Thủy hơi đỏ mặt, thì sợ nàng buồn lòng nên vội vàng mỉm cười nói lãng :
- Nhưng sự lo lắng của Thủy muội đối với ngu huynh, xin hết lòng cảm tạ ! Thôi giờ đã gần tối, chúng ta cũng nên quay về đỉnh Lăng Vân tìm chỗ núp kín đáo nghĩ ngợi chờ đợi ngày mai, xem hai người đấu kiếm là những nhân vật võ lâm cao thủ nào?

Nghe Phó Thiên Lân nói, Nhân Thu Thủy không trả lời chỉ trừng mắt nhìn chàng tỏ vẻ hờn dỗi. Mãi tới khi về tới đỉnh Lăng Vân, thấy những tàn cây lớn um tùm chung quanh bãi cỏ trống, nàng mới lại tươi cười hỏi Vân Lão Ngư Nhân :
- Lão tiền bối, những tàn cây lớn kia đều có thể ẩn núp được, vậy chúng ta cùng núp tại một chỗ hay chia nhau mỗi người núp một nơi?
Vân Lão Ngư Nhân ngắm nhìn hình thế chung quanh một lượt rồi mới nói :
- Những tàng cây đó tuy cao thực nhưng trời giờ đang tiết mùa Đông, cành lá xơ xác, nếu ba người cùng núp trên một cây, thì dễ bị đối phương phát giác, vậy tốt hơn chúng ta nên chia nhau núp làm ba chỗ. Nhưng cần phải ở khoảng lưng chừng và sát thân cây, không được leo ra ngoài ngọn, thứ hai không thấy lão hủ ra dấu, tuyệt đối không ai được tự động ra tay.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cùng gật đầu tuân lời, rồi mỗi người tự tìm một cây cổ thụ lớn ẩn mình.
Một đêm dài đã qua. Mặt trời vừa lố dạng...
Lúc bị khốn ở Kỳ Liên Sơn, Vân Lão Ngư Nhân may mắn được uống bảy thứ mật rắn độc, giúp cho cặp mắt của lão được tinh sáng vô cùng, nên mặc dầu rừng núi rậm rạp, mây mờ phủ kín dày đặc mà lão vẫn nhìn thấy hai bóng người một trắng một xám từ dãy núi phía xa đang chạy về hướng đỉnh Lăng Vân.
Còn Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy vì mây mù dày đặc quá, nên mãi đến khi hai người lên tới đỉnh núi họ mới nhìn rõ, bóng xám là một vị lão ni áo chàm, còn bóng trắng là vị lão tẩu gù lưng áo trắng.
Vị lão ni thì cả ba người không ai nhận biết, nhưng riêng lão tẩu gù lưng thì ai cũng rõ, vì chính lão ta là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển, một nhân vật võ lâm nổi tiếng cuồng ngạo, tính nết cô độc, rất khó giao du.
Hai người tuy từ hai phía đi tới, nhưng không ai trước ai sau, mà đồng thời nhảy lên đỉnh núi một lượt, đôi bên chỉ nhìn nhau một cái rồi rút binh khí giao đấu, không người nào thèm nói nửa lời?
Vũ khí của Bạch Y Đà Ông chính là thanh Chu Hồng Kiếm đứng đầu trong ngũ đại danh kiếm võ lâm, từ chuôi đến mũi có một vết đỏ chói nhìn lóa cả mắt.
Lão ni cũng rút trên vai xuống một thanh đoản kiếm sáng lóng lánh, nhưng kiếm quang lại có màu đỏ tía.
Ẩn mình phía sau thân cây cổ thụ, Vân Lão Ngư Nhân thấy kiếm quang của vị lão ni có màu đỏ tía thì bất giác tỏ vẻ ngạc nhiên và

thầm nghĩ :
“Cứ xem thanh kiếm trong tay bà ta thì rõ ràng cũng là thanh bảo kiếm có hạng. Mà trong số năm thanh bảo kiếm võ lâm chỉ có thanh Tử Nghệ Kiếm mới có kiếm quang màu đỏ tía như thanh kiếm này mà thôi. Chẳng lẽ vị lão ni đây lại là Tuệ Giác Thần Ni vẫn ẩn tu ở Lưu Vân Phong trên Kỳ Liên Sơn? Xưa nay Tuệ Giác Thần Ni ít khi bước chân vào Trung Nguyên, mà bây giờ bỗng xuất hiện tại đây, chắc phải có chuyện gì? À, hay là bà ta đã phát giác việc người tục gia sư đệ Hồng Phát Túy Linh Quan Tống Thiện bị ám hại mà đi tìm kẻ thù chăng? Nếu đúng như vậy, tại sao bà ta không tìm Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử để trả thù, mà lại đến tận Lư Sơn hẽo lánh này để đánh nhau sống chết với Bạch Y Đà Ông làm gì kia?” Trong khi Vân Lão Ngư Nhân đang cố suy nghĩ tìm nguyên nhân, thì vị lão ni đã giơ thanh đoản kiếm ngang ngực nhìn Bạch Y Đà Ông lạnh lùng nói :
- Này lão gù, đến hôm nay, chúng ta đã giao đấu suốt ba ngày liền, mỗi ngày ba trăm chiêu rồi, mà vẫn chưa phân thắng phụ. Vậy hôm nay, không cần phải hạn định ba trăm chiêu nữa, mà chỉ ngừng tay khi có kẻ thua người được thôi !
Bạch Y Đà Ông cất tiếng cười sằng sặc :
- Lão ni cô đừng vội ngông cuồng ! Vì pho Cửu Cung Thần Kiếm của lão gù này chưa phát huy hết mức độ tinh vi của nó đấy thôi. Hôm nay, lão ni cô có dám chắc là trong vòng ba trăm hiệp sẽ thoát khỏi chết bởi Bắc Thần Kiếm Pháp của ta chăng?
Nhân Thu Thủy đã được nghe ân sư Hoàng Sơn Độn Khách đàm luận qua về pho Cửu Cung Thần Kiếm của Ông Vụ Viển, nên nàng cũng biết sơ qua về pho kiếm pháp này, gồm có tám cung theo bát quái :
Càn, khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài, thêm vào cung trung ương Bắc Thần gọi là Cửu Cung.
Trong toàn bộ pho kiếm pháp lại chi ra làm năm pho kiếm pháp phụ mệnh danh là Càn Khôn, Khảm Ly, Chấn Đoài, Cấn Tốn, và Bắc Thần. Mà Bắc Thần Kiếm Pháp lại là pho kiếm pháp then chốt nên có oai lực rất ghê gớm.
Nay nàng thấy Ông Vụ Viển định thi triển pho kiếm pháp tuyệt học này, thì nàng thầm lo cho vị lão ni, không biết có chống đở nổi chăng?
Bên ngoài bãi cỏ, khi lão ni nghe Bạch Y Đà Ông nói xong, chỉ khẽ nhếch miệng cười lạt :
- Bắc Thần Kiếm Pháp của nhà ngươi, tuy có bao hàm Cửu Cung

Bát Quái và tinh diệu thực, nhưng lão ni cô đây cũng muốn nhân dịp giao đấu này để lưu lại vài nét mô hình về môn võ công cho đám võ lâm hậu học ghi nhận đặng khỏi bị thất truyền !
Vân Lão Ngư Nhân nghe lão ni nói thì giật mình cả sợ thầm đoán chắc trong hai người Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đã có ai để lộ hình tích, nên lão ni mới nói ám chỉ như vậy.
Quả nhiên, Bạch Y Đà Ông cũng hiểu ý lời nói của lão ni, nên lão ta cất tiếng cười khà khà, rồi trừng mắt lộ thần quang như ánh điện, rảo nhìn chung quanh một lượt.
Vừa lúc đó, lão ni bỗng cất tiếng cười chế giễu :
- Này lão gù, sao lão đa nghi thế? Lão ni cô ta xin lĩnh giáo pho Bắc Thần Kiếm Pháp tuyệt học của nhà ngươi đây !
Bạch Y Đà Ông nghe nói chợt tĩnh ngộ, và biết đã mắc lừa đối phương, vì chỉ trong một giây sơ ý, đó để mất cơ hội ra tay trước. Do đó, ít nhất cũng phải đứng vào thế bị động mất hàng một hai trăm hiệp chưa chắc đã lấy lại được thế quân bình.
Thức đúng như lão dự đoán, chỉ trong chớp mắt, lão ni đã vung thanh đoản kiếm sử dụng liên tiếp hai thế Sinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Đầu tõa thành một vầng kiếm quang chói lọi kèm theo những tiếng sấm gió ầm ầm như trận giông bảo lỡ núi động rừng.
Bạch Y Đà Ông thấy công lực đối phương khác hẳn với ba ngày trước, vừa ra tay đối phương đã thi triển ngay pho Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp, nên lão ta không dám sơ ý coi thường, cũng vội đề khí đan điền, vận chân lực thấu ra thân kiếm, sử dụng tuyệt thế Luyện Thạch Bổ Thiên múa thanh Chu Hồng Kiếm hóa thành một vầng ánh sáng đỏ rực như chiếc cầu vồng, tung ra đón đở.
- Hai thanh kiếm đều là loại thần vật tự ngàn xưa, nên cả hai người đều quý báu vô cùng, không gặp trường hợp bất đắc dĩ không ai chịu để binh khí của mình va chạm với những loại binh khí cứng rắn của kẻ khác.
Do đó, khi thấy kiếm quang đỏ rực của đối phương tõa ra, lão ni vội thu hồi hai thế kiếm Sinh Công Thuyết Pháp và Ngoạn Thạch Điểm Đầu nhưng vẫn cố giữ cơ hội ra tay trước. Lão ni chỉ khẽ nhích thân hình một chút, đổi sang thế Triển Vân Yêu Nguyệt phạt ngang lưỡi kiếm từ phải sang trái một nhát thật mạnh và nhanh như điện chớp.
Bạch Y Đà Ông cũng ứng biến rất thần tốc, thanh Chu Hồng Kiếm trong tay lão thu phát tùy ý, và thi triển ngay một chiêu tuyệt học Đẩu Chuyển Tinh Di trong pho Bắc Thần Kiếm Pháp tấn công chớp nhoáng với hy vọng đoạt lại cơ hội ra tay trước để giữ vững thế quân

bình.
Nhưng lão ni hình như đã đoán rõ ý nghĩ của đối phương, nên thế kiếm Triển Vân Yêu Nguyệt của bà ta tuy có vẻ kỳ ảo tuyệt luân, nhưng chỉ là hư thế, kiếm quang vừa loé lên, thân hình bà ta đã nhảy lên cao hơn bốn trượng, không những không tránh thế Đẩu Chuyển Tinh Di tấn công chớp nhoáng của Bạch Y Đà Ông, mà còn múa kiếm hóa thành một vầng sáng màu tía, kèm theo tiếng sấm gió đùng đùng, từ trên không chụp xuống chỗ Bạch Y Đà Ông đứng, kiếm quang tỏa rộng một vùng rộng hơn trượng vuông.
Vân Lão Ngư Nhân núp trên thân cây xem hai người giao đấu, thấy mỗi đường kiếm của lão ni đều kèm theo tiếng sấm gió, thì nhận ra đúng là pho Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp, một tuyệt học độc đáo của Tuệ Giác Thần Ni.
Bạch Y Đà Ông cũng nhận ra đường kiếm của lão ni vừa thi triển, được mệnh danh là Cửu Thiên Lôi Âm, một thế sát thủ tuyệt học trong pho Lôi Âm Kiếm Pháp, thế kiếm này có thể tùy ý biến hóa, thần diệu vô cùng.
Lão tự biết thế kiếm của đối phương rất khó tránh né, nhưng vì đã trót sơ ý để mất cơ hội ra tay trước, nếu còn miễn cưỡng lẩn tránh tất sẽ mãi mãi ở thế bị động, nên lão cũng nghiến răng ỷ vào tầm sắc bén của thanh Chu Hồng Kiếm, nhún chân phi thân sử dụng thế Ngọc Trụ Kình Thiên, cả người lẫn kiếm xuyên thẳng vào trong vầng kiếm quang màu tía của đối phương, tức thời trên không vang lên những tiếng ngân rền như chuông kêu, hai màu kiếm quang đỏ và tím hòa hợp biến thành một màu sáng kỳ ảo rất đẹp mắt nhưng cũng ghê rợn vô cùng.
Phương pháp giao đấu này thực là võ lâm hiếm thấy.
Thân hình Tuệ Giác Thần Ni và Bạch Y Đà Ông vừa xáp gần nhau đã dội ra, rồi cùng hạ chân xuống mặt đất, và việc đầu tiên của hai người là cùng chú ý xem thần kiếm của mình có bị sứt mẻ gì không? Thấy binh khí còn nguyên vẹn, hai người cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi lại định xông vào giao đấu, thì bỗng nhiên từ một cây cổ thụ bên cạnh, thảm thiết nói lớn :
- Xin Ông lão tiền bối cùng lão ni hãy tạm ngừng tay và mời Vân lão tiền bối cùng Lân ca xuất hiện !
Lúc Tuệ Giác Thần Ni mới đến, bà ta đã liếc mắt nhìn thấy hình dáng của Phó Thiên Lân, nhưng bà ta không ngờ lại có tới ba người. Còn Bạch Y Đà Ông thì ơi tỏ vẻ kinh ngạc.
Vừa lúc đó, Nhân Thu Thủy đã tung mình nhảy ra giữa bãi cỏ, vòng tay chào hai vị võ lâm kỳ hiệp, rồi vội vã nói :

- Vãn bối tên gọi Nhân Thu Thủy, vừa rồi nhờ núp trên thân cây nên vãn bối có thoáng nhìn thấy hai người ăn mặc theo lối đạo sĩ, từ ngọn Phan Can lén bò đến bụi dây leo nơi vách đá ngọn Lăng Vân, rắc những vật gì đó không rõ? Hiện giờ họ còn đang núp trong bụi tùng phía trái kia !
Vừa nói Nhân Thu Thủy vừa đưa tay chỉ về phía chân ngọn Lăng Vân.
Nghe nói Tuệ Giác Thần Ni chỉ khẽ nhướng cặp trường mi tỏ ý khinh thường. Còn Bạch Y Đà Ông thì đã cất tiếng cười khà khà nói :
- Hai người đã ăn mặc theo lối đạo sĩ, nếu không là đệ tử của Tiêu Dao lão quái thì cũng là lũ nghiệt đồ của Nam Hoang Hạt Đạo ! Xưa nay lão gù này không thích những kẻ có hành vi lén lút ám toán, để lão cho mấy tên tiểu tặc đó nếm chút mùi vị của thanh Chu Hồng Thần Kiếm mới được !
Hai tiếng "thần kiếm" vừa dứt thân hình của lão đã hóa thành một đạo cầu vồng trắng lao đi như tên bắn, chỉ chớp mắt đã tới chân ngọn Lăng Vân, và chồm về phía ẩn núp của hai tên ăn mặc lối đạo sĩ mà Nhân Thu Thủy vừa nói.
Tuệ Giác Thần Ni không chịu để cho Bạch Y Đà Ông nhân cơ hội chạy đi, bà ta đang định theo chân nhảy xuống thì bỗng nhiên thấy Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đưa tay cản, nên bà ta lớn tiếng gọi với :
- Lão gù, mi định thừa cơ chạy trốn đấy à? Nếu vậy, món nợ giữa chúng ta biết bao giờ mới thanh toán xong?
Bạch Y Đà Ông một mặt lao mình xuống núi, một mắt lấy hơi đáp :
- Lão ni cô đừng tưởng rằng ta sợ mi? Món nợ vu vơ vô cớ giữa chúng ta có thể gặp lúc nào thuận tiện thì thanh toán lúc đó cũng được. Nếu lão ni cô có gấp, thì cứ việc ra vùng phụ cận Thúy Vi Đảo, nơi ẩn cư của Đông Hải Kiêu Bà, sẽ gặp lão gù này !
Trong lúc mãi đáp lời, hình như Bạch Y Đà Ông sơ ý không đề phòng, nên khi lão vừa đặt chân xuống bụi dây leo, bỗng nhiên có ba vệt sáng màu vàng bay lên đáp xuống lưng một cái rồi lại bay lên ngay.
Lúc đó mọi người thoáng nghe Bạch Y Đà Ông khẽ "hừ" một tiếng, không buồn quay đầu, mà chỉ thấy lão ta phất lại phía sau một chưởng, đẩy bật ba vệt sáng màu vàng bay xa hàng trượng rớt vào trong khe núi, còn thân hìn lão tăng thêm tốc độ lao nhanh về phía bụi tùng nhỏ.
Lúc Bạch Y Đà Ông còn cách bụi tùng độ hơn mười trượng, quả nhiên có hai bóng người từ trong bụi vọt ra phóng chạy như bay biến.

Trong cơn thịnh nộ, Bạch Y Đà Ông gầm lên mấy tiếng, rồi lao mình đuổi theo như gió, chỉ thấy lão ta nhảy lên đáp xuống vài lần, và đã biến mất sau rặng núi cao...
Lúc bấy giờ, Tuệ Giác Thần Ni mới quay lại, trừng cặp mắt lộ thần quang óng ánh như điện nhìn bọn Phó Thiên Lân, rồi chậm rãi hỏi Vân Lão Ngư Nhân với giọng lạnh lùng như băng tuyết :
- Chẳng hay tôn giá là ai? Tại sao ngăn cản không cho bần ni đuổi theo lão gù? Hay là...
Vân Lão Ngư Nhân biết Tuệ Giác Thần Ni đã hiểu lầm dụng ý của mình, lão vội cười ha hả rồi cắt lời :
- Lão hủ tên gọi Vân Cửu Cao, cùng với Phó Thiên Lân lão đệ và nữ hiệp Nhân Thu Thủy đây đến Lư Sơn du ngoạn, trong lúc vô tình lại may mắn được gặp hai vị võ lâm tiền bối vang danh thiên hạ đang đấu kiếm, nên mới mạo mụi núp một chỗ để thưởng thức tài học quán tuyệt của hai vị đó thôi !
Nét mặt Tuệ Giác Thần ni có vẻ hòa dịu, tiếp tục hỏi :
- À, thế ra tôn giá là Đổng Đình Điếu Tẩu Vân thí chủ trong nhóm Bình Trung Ngũ Hữu đấy ư? Nhưng không hiểu tại sao vừa rồi thí chủ lại ngăn cản không cho bần ni đuổi theo Bạch Y Đà Ông? Bần ni từ xa muôn dặm đến Trung Nguyên tìm gặp lão ta đâu phải chuyện dễ, nay lại để lão chạy vuột mất, biết bao giờ mới tìm được?
Vân Lão Ngư Nhân mỉm cười đáp :
- Sở dĩ, Vân Cửu Cao tôi dám thất lễ ngăn cản Thần Ni là vì sợ Thần Ni trong lúc nóng giận dễ bị kẻ tiểu nhân hại ngầm đó thôi ! Vừa rồi, trong bụi dây leo dưới vách đá không biết có ba vật gì bay lên như ba vệt kim tinh, mà công lực lợi hại như Ông Đà Tử cũng chỉ bị ba vệt đó đáp nhẹ xuống lưng một cái đã như bị thương rồi. Thần Ni không thấy lúc Ông Đà Tử nhảy theo hai tên đạo sĩ, thân hình có điểm khác lạ hay sao?
Nghe nói, Tuệ Giác Thần Ni cũng hơi có vẻ bẽn lẽn, thở dài một tiếng đáp :
- Vân thí chủ nói quả không sai, bần ni rất lấy làm cảm kích tấm thịnh tình của thí chủ.
Nhưng nay để lão gù chạy mất rồi, thì trời đất rộng mênh mông, tìm gặp lại được lão ta là cả một chuyện khó khăn, và mối thù của sư đệ bần ni, không biết đến bao giờ mới trả được?
Nghe câu nói sau cùng của Tuệ Giác Thần Ni, Vân Lão Ngư Nhân biết trong câu chuyện có sự rắc rối hiểu lầm giữa đôi bên, nhưng lão vẫn làm như không hiểu chuyện mà lên tiếng hỏi :
- Chẳng hay sư đệ của Thần Ni tên là gì? Và tại sao Thần Ni lại biết

do Bạch Y Đà Ông hảm hại?
Tuệ Giác Thần Ni thở dài buồn rầu đáp :
- Bần ni có người tục gia sư đệ tên gọi Tống Thiên, ngoại hiệu là Hồng Phát Túy Linh Quan ! Suốt đời ở miền Tây Vực, ít khi đặt chân tới Trung Nguyên. Nhưng trước đây hai tháng, bỗng nhiên có người gửi thư mật cáo cho bần ni biết người sư đệ đã bị thảm sát dưới lưỡi Chư Hồng Kiếm của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển !
Vân Lão Ngư Nhân khẽ cau mày hỏi :
- Chỉ căn cứ vào bức thư đó, mà Thần Ni đã tin là thực hay sao?
Tuệ Giác Thần Ni đáp :
- Sỡ dĩ bần ni tin được là vì trong bức thư có gửi kèm theo ba sợi tóc đỏ của sư đệ bần ni !
Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cười lạt một hồi, rồi mới nói :
- Thủ đoạn hèn hạ và tâm cơ độc địa của bọn Vực Ngoại Tam Hung thực đáng ghét !
Nhân nữ hiệp, xin nữ hiệp hãy đưa cho Tuệ Giác Thần Ni xem ba sợi tóc đỏ kẹp trong cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục xem có phải là tóc đỏ của sư đệ Thần Ni không?
Tuệ Giác Thần Ni nghe nói, thì lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.
Nhân Thu Thủy vội lật cuốn Thủ Lục lấy ba sợi tóc đỏ, hai tay cung kính đưa cho lão ni.
Vừa nhìn thấy ba sợi tóc đỏ, nét mặt lão ni bỗng trở nên lạnh lùng như băng tuyết, gằn giọng hỏi :
- Theo ý Vân thí chủ nói thì sư đệ bần ni đã bị bọn Vực Ngoại Tam Hung hảm hại, rồi bày mưu đổ vạ cho Bạch Y Đà Ông phải chăng?
Vân Lão Ngư Nhân gật đầu, rồi kể lại chuyện mắt thấy tai nghe tại Linh Xà Đạo Viên Ngọc Long Phong cho Tuệ Giác Thần Ni rõ. Đoạn lão tỏ vẻ nghĩ ngợi giây lát rồi mới nói tiếp :
- Theo Vân mỗ dự đoán thì chắc là sau khi Tiêu Dao Lão Quái giết hại Tống đại hiệp, hắn mới phát giác đại hiệp là vị tục gia sư đệ của Thần Ni, mà giữa hắn với Bạch Y Đà Ông có mối thù giết hại sư huynh hắn là Thiết Biểu Đạo Nhân, nên hắn mơi dùng kế Di Họa Giang Đông, mượn tay Thần Ni sát hại Bạch Y Đà Ông hoặc làm cho hai vị thù nghịch chém giết lẫn nhau trở thành cục diện lưỡng bại câu thương, còn hắn thì ở giữa thủ lợi. Thật là một thủ đoạn hèn hạ và tàn ác !
Tuệ Giác Thần Ni nghe rõ chuyện sư đệ bị Tiêu Dao Lão Quái thảm sát, và lột da đem phơi, thì không ngăn được hai hàng thanh lệ, thấm ướt áo cà sa. Lão ni nhìn Vân Lão Ngư Nhân chắp tay bái tạ và nghiến răng tỏ vẻ oán hận nói :

- Xin đa tạ Ơn đức chỉ bảo của Vân thí chủ, bần ni sẽ lập tức trở về Kỳ Liên Sơn, với thanh Tử Nghệ Kiếm và pho kiếm pháp Lôi Âm thề giết cho được tên ác đạo Tiêu Dao Tử để trả thù cho sư đệ bần ni, và trừ bỏ một đại hại cho võ lâm, thì bần ni mới được hả dạ !
Vân Lão Ngư Nhân đáp lễ, rồi dùng lời ngăn cản :
- Xin Thần Ni chớ nên về Kỳ Liên Sơn làm gì vội, vì bọn Vân Cửu Cao chúng tôi đã đính ước với Vực Ngoại Tam Hung đến tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín năm nay sẽ gặp nhau tại...
Nói tới đây, bỗng nhiên nét mặt mọi người đều biến đổi, vì những tiếng "vo vo" quái gở từ dưới vách đá đưa lên. Và sau khi nhìn kỹ, ai nấy đều hoảng sợ, vì chỉ trong chớp mắt đã thấy hơn ba mươi con côn trùng màu vàng như những vệt kim tinh đang ào ào bay lên rất nhanh và tỏa ra một vùng rộng lớn nhằm chỗ bốn người đang đứng sa xuống như một đám mưa rào.
Giá lúc này, Vân Lão Ngư Nhân cầm sẵn được tấm lưới trong tay, chỉ tung lên một cái là có thể bắt được hết hơn ba mươi vệt sáng đó, nhưng vì chúng bay quá nhanh, không kịp lấy lưới nên lão chỉ có cách tung vội ra một chưởng phích không đẩy về phía sau, bảy đốm sáng đang bay là là trên đỉnh đầu.
Tuệ Giác Thần Ni cũng vội múa thanh Tử Nghệ Kiếm tỏa thành một vầng kiếm quang rộng hơn một trượng che chở cho cả Nhân Thu Thủy đang đứng bên cạnh.
Riêng Phó Thiên Lân, chàng vội thi triển ngay một chiêu tuyệt học Phi Hồng Trục Điện mới luyện được trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp, cả người lẫn kiếm hóa thành một chiếc cầu vòng bay lên không và uốn lượn vài vòng, năm vệt kim tinh đã theo nhau rớt xuống đất.
Trông thấy đường kiếm tuyệt diệu của Phó Thiên Lân, Tuệ Giác Thần Ni buột miệng khen :
- Phó lão đệ đã được chân truyền về pho kiếm pháp siêu tuyệt đương thời của La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chi ! Chỉ cần mười năm luyện tập nữa là có thể thắng được pho kiếm pháp Sa Môn Lôi Âm của bần ni cùng pho Cửu Cung Thần Kiếm của vị kiếm khách lừng danh Bạch Y Đà Ông vừa rồi.
Phó Thiên Lân đang định ngỏ lời từ tạ, bỗng nhiên chàng lao mình về phía Vân Lão Ngư Nhân và miệng kêu lớn :
- Nguy rồi !
Thì ra trong lúc Vân Lão Ngư Nhân tung ra một chưởng phích không, tuy có đánh bạt được bảy vệt kim tinh rớt xuống đất, nhưng lão không ngờ trong số có một con chưa bị chết hẳn. Và khi Phó Thiên

Lân thi triển tuyệt học, vận kiếm hóa thành đạo cầu vồng, lão đã mãi ngó nhìn thưởng thức, nên bị con vật chưa chết đó thình lình bay lên đáp nhẹ vào ống chân trái một phát.
Lúc đó, Vân Lão khẽ "hừ" một tiếng, vung tả chưởng đập nát con vật màu vàng, nhưng đồng thời lão cũng bị ngã xuống đất ngất đi.
Thực là ghê gớm cho chất độc của con vật màu vàng đó !
Vân Lão Ngư Nhân là một người có công lực siêu tuyệt như vậy mà khi mọi người bước tới lão cung chỉ còn hơi thoi thóp thở mà thôi.
Tuệ Giác Thần Ni vội vàng lấy trong bọc ra ba viên linh đơn màu trắng bỏ vào miệng Vân Lão Ngư Nhân, rồi chạy đến nhìn kỹ xem nhưng vệt kim tinh đó là giống vật gì, mà có chất độc ghê gớm thế?
Lúc đó, hơn ba mươi con côn trùng màu vàng đều rớt đầy mặt đất, có con đã nát bấy, có con gãy cánh nhưng vẫn còn cựa quậy. Khi xem xét kỹ mới biết chúng là một bầy ong độc thuộc loại vi chủng hiếm thấy. Con nào con nấy đen vàng như hoàng kim và lớn bằng hột đào, kim châm nọc màu như mực, vừa cứng nhọn vừa sắc bén như những mũi kiếm.
Nhân Thu Thủy liền ngầm vận nội kình, khẽ vung tay đập chết nốt những con ong độc còn sống sót, đoạn nàng sực nghĩ ra khi bị khốn trong Linh Xà Điện của Tiêu Dao Lão Quái có đọc kỹ cuốn Thủ Lục của Vạn Bác Thư Sinh, và nhớ mang máng trong sách có ghi chép về loại ong độc này. Nàng liền lấy cuốn Thủ Lục ra xem, quả nhiên trong sách, Vạn Bác Thư Sinh có chép một đoạn về loại ong độc này :
"Kiếm Vĩ Kim Phong là một loại ong độc sinh sản tại vùng Miêu Cương chướng khí, hình thể to lớn hàng tấc, màu vàng như màu hoàng kim, mũi châm nọc đen như mực và rất độc. Người bị Ong châm chỉ trong vòng một giờ đồng hồ toàn thân sẽ biến thành một đống nước vàng. Theo ta biết thì hiện giờ chỉ có hai loại linh đơn Cửu Chuyển Phản Hồn Đan, pháp châm cứu tuyệt nghệ Lôi Hỏa Thần Châm của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương mới có thể giải được chất của loại độc phong này mà thôi !" Nhân Thu Thủy xem xong, nàng nhíu mày tỏ vẻ buồn bả, đưa cuốn Thủ Lục cho ptt, rồi hấp tấp nói :
- Lân ca côi đây thì sẽ rõ, loại Kiếm Vĩ Kim Phong này có chất độc rất mạnh, người bị chúng đốt chỉ trong vòng một giờ đồng hồ sau, toàn thân sẽ hóa thành một đống nước màu vàng mà chết ! Tuy Bạch lão tiền bối có tài chữa được, nhưng người lại ở tận Lãnh Nguyệt Bình, đường đi mất hàng một ngày một đêm, thì làm sao kịp đưa Vân lão tiền bối về đến nơi được?

Phó Thiên Lân xem xong cũng cau mày lo lắng, nhưng Tuệ Giác Thần Ni thì vẫn vui vẻ mỉm cười, nói với hai người :
- Nếu vị thần y đại hiệp Bạch Nguyên Chương hiện có mặt tại Vảng Nam, thì tính mạng của Vân Cửu Cao huynh có thể bảo toàn được ! Vì hai viên thuốc màu trắng bần ni vừa cho Vân huynh uốn được luyện chế bằng loại Sen Tuyết rất hiếm tại vùng Tây Vực, bất luận gặp chất độc nào cũng có thể giữ được trong vòng ba ngày ba đêm chất độc đó không chạy vào tim, nhưng có điều...
Phó Thiên Lân biết y Tuệ Giác Thần Ni ngại sự cách biệt giữa nam nữ, một mình bà ta không tiện đưa Đổng Đình Điếu Tẩu đi Vảng Nam, nên chàng vội nhìn Thu ThủY tươi cười nói :
- Thủy muội, Vân lão tiền bối đã được linh đơn của Tuệ Giác Thần Ni bảo toàn trong ba ngày chất độc không chạy vào tim, vậy để tiểu huynh hộ tống lão tiền bối về Lãnh Nguyệt Bình, còn muội tạm ở lại đây tìm kiếm Thùy Ty Thạch Nhĩ, đợi Bạch đại hiệp chữa khỏi nọc độc cho Vân lão tiền bối, tiểu huynh sẽ lập tức trở lại Ngũ Lão Phong kiếm Thủy muội ngay !
Nhân Thu Thủy đưa cặp mắt long lanh, nhìn Phó Thiên Lân gật đầu đáp :
- Vân lão tiền bối đã bị hôn mê, tất nhiên phải cần được Lân ca cõng đưa về mới được ! Nhưng ngộ nhỡ giữa đường lại gặp...
Tới đây nàng ngưng lại, chuyển ánh mắt về phía Tuệ Giác Thần Ni định ngỏ ý thỉnh cầu giúp đỡ, thì Thần Ni đã hội ý mỉm cười nói :
- Nhân cô nương cứ việc yên tâm, vì đối với các vị đại hiệp trong nhóm Bình Trung Ngũ Hữu, bần ni vẫn có lòng ngưỡng mộ từ lâu, nên bần ni cũng muốn nhân dịp hộ tống Vân Cửu Cao huynh và Phó lão đệ về Lãnh Nguyệt Bình để được chiêm ngưỡng phong thái của mấy vị võ lâm kỳ hiệp một thể !

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 14
Hoa Sơn Tìm Thuốc

Nhân Thu Thủy thấy Tuệ Giác Thần Ni nhận lời hộ tống Vân Lão về Lãnh Nguyệt Bình, nàng mới tạm yên tâm.
Kế đó, Phó Thiên Lân cõng Vân Lão Ngư Nhân rồi cùng Tuệ Giác Thần Ni tạm từ biệt Nhân Thu Thủy nhằm hướng Cửu Hoa Sơn cất

bước.
Nhân Thu Thủy đứng trên đỉnh núi lặng lẻ nhìn hai người khuất dạng, rồi bỗng nhiên có cảm giác buồn rầu, trống rỗng như vừa đánh mất một vật gì quý báu.
Mãi một lúc lâu, nàng mới bạt cười và thầm nghĩ :
"Tại sao ta gặp Phó Thiên Lân vài lần mà đã si tình như vậy? Đường từ Lư Sơn về Cửu Hoa Sơn bất quá chỉ độ mười ngày là chàng lại trở lại chứ có xa xôi lâu lắc gì đâu mà ta phải bùi ngùi, lưu luyến như thế?" Nàng đâu có ngờ trong lãnh huyền vi của tạo hóa, thường có một sức cảm ứng rất kỳ diệu, sự cảm ứng đó đã báo hiệu một sự ly biệt ngăn trở giữa nàng với Phó Thiên Lân trong lần tạm biệt này.
Từ đây trở đi, không biết còn phải trải qua bao nhiêu ngang trái dày vò nữa, cặp nam nữ anh hùng này mới được thỏa mãn tâm nguyện, và cùng sống bên nhau cho đến lúc đầu bạc răng long.
Đến khi ntty sực tỉng giấc mộng nghĩ ngợi thì nàng thấy mình đang đứng trên đỉnh ngọn Lăng Vân, tà áo bay phất phơ trước gió, và mang trong tâm tư một cảm giác lâng lân như đặt mình trong một thế giới ảo mộng hư vô.
Rồi khi ánh mắt nàng vừa tiếp xúc với bụi tiểu tùng dưới chân vách núi, nàng liền sực nhớ đến nọc độc ác liệt của loại Kiếm Vĩ Độc Phong là liên tưởng ngay tới cảnh tượng lúc Bạch Y Đà Ông đuổi theo hai tên đạo sĩ, rõ ràng lão đã bị Ong độc châm đốt mà vẫn không thấy hề hấn gì, chẳng lẽ lão đã luyện được nội công cao siêu đến mức độ xuất thần nhập hóa, loại ong độc đó không làm gì nổi chăng?
Ý niệm nghi ngờ trên vừa thoáng qua, Nhân Thu Thủy liền nghĩ rằng Bạch Y Đà Ông tuy tính tình cô độc lạnh lùng nhưng ông không phải loại người tà ác, nên nàng l.ai tỏ vẻ lo lắng cho ông ta, rồi bất giác rảo bước xuống núi, nhằm hướng lão ta vừa đuổi theo hai tên đạo sĩ ban nãy, để ý tìm kiếm.
Vừa vượt qua hai mỏm núi, Nhân Thu Thủy bỗng nghe trong bụi cỏ rậm phía sau mấy tảng đá lởm chởm, văng vẳng có tiếng nghiến răng hầm hừ, rên la nghe rất ghê rợn.
Nàng vội dò tìm đến nơi có tiếng động, thì một tình trạng thê thảm không thể tưởng tượng đang phô bày trước mắt, khiến cho vị cân quắc kỳ anh đã nổi tiếng giang hồ như Nhân Thu Thủy cũng phải đưa tay che mặt không dám nhìn...
Thì ra, hai người mặc áo đạo sĩ đều đã nằm chết trong bụi cỏ rậm, một người lủng ngực, một người đứt đầu. Còn Bạch Y Đà Ông thì lăn lộn dưới đất, cào cấu mình mẫy, hình như bị nọc độc của loại Kiếm

Vỉ Kim Phong đang hành hạ. Lão còn bò lại chỗ xác người cụt đầu, kề miệng vào chỗ cần cổ hút máu cho đã hận.
Nhân Thu Thủy tuy lặn lội giang hồ lâu năm, tạo được danh hiệu Tử Địch Thanh Loa, nhưng chưa bao giờ được thấy thảm trạng như vậy nên nàng đã quá kinh hãi mà buột miệng rú lên một tiếng.
Tiếng rú của nàng đã làm Ông Vụ Viễn giật mình kinh tỉnh. Lão trừng cặp mắt đỏ loè nhìn nàng một lát, rồi cũng nhận ra được là người quen, lão liền thở dài chua xót chậm rãi nói :
- Tiểu hiệp đến thật vừa đúng lúc, vì lão cậy tài khinh địch nên đã bị hai tên tiểu tặc môn hạ của ác đạo Tiêu Dao Lão Quái thả ong độc ám hại. Nọc độc của loại ong này rất mạnh, với nội công thâm hậu của lão mà cũng khó chịu đựng được trong vòng một giờ đồng hồ, hiện nay không có thứ thuốc nào chữa được ! Bây giờ chân tay lão đã tê dại không còn vận được chân lực, nên không sao tự giải thoát được. Vậy cầu mong tiểu hiệp hãy làm ơn giúp một chưởng để giải thoát cho lão khỏi cảnh đau đớn thống khổ dưới nét nhăn nhó xấu xa làm tổn hại tiếng tăm một đời ngang tàng của lão !
Sau đó, phiền tiểu hiệp vùi kín cho lão nắm xương tàn để khỏi bị dã thú xâu xé !
Còn thanh thần kiếm Chu Hồng và cuốn Cửu Cung Kiếm Phổ lão xin tặng tiểu hiệp, để đền đáp chút ơn, trước khi nắm mắt lìa đời !
Nhân Thu Thủy nghe nói trong lòng cảm động chua xót vô cùng và bất giác bùi ngùi sa lệ.
Thấy vậy, Bạch Y Đà Ông cố gượng chút hơi tàn cất tiếng cười mà rằng :
- Tiểu hiệp thực là người có tính tình nhân hậu, nhưng tiểu hiệp cũng đừng quá xót thương cho lão ! Vì Ông Vụ Viễn này đã mấy chục năm tung hoành giang hồ với thanh Chu Hồng Kiếm cũng không nhớ rõ đã giết hại bao nhiêu nhân vật thành danh giang hồ, nay có chết cũng là xứng đáng lắm rồi ! Chỉ có điều lão bị lầm trúng mưu gian ám hại của lũ tiểu bối Kỳ Liên Sơn, hoặc cùng mụ Đông Hải Kiêu Bà chôn thay ở Đông Hải là đáng ân hận mà thôi !
Nhân Thu Thủy thầm nghĩ :
“Lần trước tại Ma Vân Bích, ta cũng đã ra tay giúp Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm sớm giải thoát cảnh đau đớn của ngải độc Miêu Cương hành hạ, nên nay không ngờ tấn thảm kịch nhân gian đó lại tái diễn, và một vị võ lâm tiền bối nữa lại sắp sửa lìa đời dưới chưởng lực của ta...” Càng nghĩ càng đau xót, nên Nhân Thu Thủy không nở ra tay và trong lúc bối rối với bản năng tự nhiên, nàng đưa tay sờ soạn khắp mình như để tìm kiếm vật gì. Đến khi đụng vào tấm Nhuyễn

Giáp bằng da rắn đeo trước ngực, bỗng nàng sực nhớ, lúc ân sư Cát Ngu Nhân sắp trở về Thanh Lương Đài luyện công đã cho nàng tấm Nhuyễn Giáp, kèm theo một viên linh đan và dặn nàng cất kỹ bên mình, rủi khi trong số những người đồng hành có ai gặp nạn sẽ lấy ra dùng.
Tuy trong cuốn Vạn Bác Thư Sinh Thủ Lục có chép rõ nọc độc của loài độc phong đó chỉ có phép châm cứu Lôi Hỏa Thần Châm và viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương là cứu trị được, nhưng mình cũng cứ liều thử dùng viên linh đang này, may ra mà cứu được sanh mạng của vị võ lâm kỳ hiệp này thì chẳng hóa ra đã tạo được một công đức lớn lao lắm sao?
Nghĩ đoạn, Nhân Thu Thủy liền thò tay vào bọc lấy viên linh đan, nhưng khi nhìn kỹ miệng giấy bao ngoài, thì bất giác nàng vừa sợ lại vừa mừng.
Thì ra trong miếng giấy gói viên linh đan, Cát Ngu Nhân chép rõ câu chuyện năm xưa thưởng kiếm luận kiếm tại hồ Động Đình, lão đã dùng thanh Lục Ngọc Thanh Mang thần kiếm đổi lấy viên Cửu Chuyểnh Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương để cứu người bạn già là La Phù Lão Nhân Biên Viển Chí. Nhưng sức người không cưỡng được mệnh trời, nên khi Cát Ngu Nhân đổi được linh đan mang về thì La Phù Lão Nhân đã nhắm mắt lìa trần.
Do đó, viên linh đan vẫn không dùng đến, mà lão để lại cho Thu Thủy. Sở dĩ lão không nói rõ lúc đưa linh đan cho nàng là sợ nàng còn ít tuổi, khí huyết đương hăng, nếu biết trong mình có loại linh dược cải tử hoàn sinh thì sẽ đâm ra tự thị dễ sơ xuất phạm hiểu mà gây nên tai họa.
Xem xong giấy, trong lòng Nhân Thu Thủy vừa kinh sợ vừa tiếc rẻ vì không biết có viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan mang theo bên mình để đến nổI Phó Thiên Lân và Tuệ Giác Thần Ni phải vất vã đưa Đổng Đình Điếu Tẩu từ Lư Sơn về tận Cửu Hoa Sơn cứu chữa. Còn mừng là hiện thời vị võ lâm kỳ hiệp Bạch Y Đà Ông này không còn lo ngại gì vệ nọc độc của loài Kiếm Vỉ Kim Phong nữa.
Lúc đó, Bạch Y Đà Ông đang nằm lăn lộn dưới đất, đau đớn vô cùng, và đưa ánh mắt cầu khẩn, chờ đợi Nhân Thu Thủy ra tay giải thoát giúp. Nhưng lão lại thấy Thu Thủy chẳng những không vận công đề khí, mà lại cầm một viên thuốc, hớn hở chạy đến, thì bất giác lão thở dài một tiếng nói :
- Lão đệ tuy có lòng hiệp nghĩa, nhưng lão tự biết chất độc này rất mạnh và kỳ dị, không cần phải hao phí linh dược làm chi cho vô ích, lão chỉ cầu xin lão đệ...

Nhân Thu Thủy vẫn chăm chú nhìn Bạch Y Đà Ông rồi mỉm cười ngắt lời hỏi :
- Chẳng hay Ông lão tiền bối có biết viên thuốc của vãn bối đây thuộc loại linh dược gì không?
Nghe giọng nói và khẩu khí của Nhân Thu Thủy, Bạch Y Đà Ông thầm nghĩ :
"Chắc viên thuốc của y phải thuộc loại trân quý lắm..." Lão đang định lên tiếng, thì Nhân Thu Thủy lại tiếp tục nói :
- Đừng nói gì chất độc của loại Kiếm Vỉ Kim Phong mà kể cả trường hợp ruột gan đứt nát, chỉ còn một chút hơi thở thôi, viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của vãn bối cũng có thể...
Bạch Y Đà Ông nghe năm tiếng "Cửu Chuyển Phản Hồn Đan" thì chẳng khác nào một người đang chìm đắm trong khổ hải vô biên gặp được chiếc thuyền từ cứu vớt, nét mặt lão bỗng hiện thần quang sáng rực, nhưng chỉ thoáng lão lại trở lại như cũ, và mỉm cười chua xót nói :
- Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của thần y Bạch Nguyên Chương quả thực là võ lâm thánh dược có công dụn cải tử hoàn sinh. Có điều loại thần dược kỳ trân này giá trị quá cao, tuy được lão đệ có lòng hào hiệp cứu giúp nhưng kiếp này lão không xứng đáng hưởng thụ, vì sợ không có dịp báo đền. Tốt hơn, xin lão đệ cứ ra tay giải thoát cho lão bằng một chưởng Phách Không có lẽ...
Nghe nói, Nhân Thu Thủy vội nghiêm nét mặt ngắt lời :
- Lão tiền bối nói như vậy, không phải bụng dạ của kẻ hào hiệp ! Vì chủ ý của Bạch đại hiệp lúc luyện thành viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan là mong có dịp đem ra cứu đời, giúp người. Nếu không được như vậy, thì giá trị của linh đan đâu có gì đáng nói nữa ! Còn việc thi ân cầu báo của những kẻ thông tục, thì thiết tưởng lão tiền bối là bậc danh trọng võ lâm, đạo cao đức dày cũng...
Bạch Y Đà Ông vội mỉm cười ngắt lời :
- Lão hủ xưa nay có tính nết quái dị, hành động nửa ác nửa thiện, nên bốn tiếng "danh trọng võ lâm" của lão đệ vừa nói có xứng đáng thực, còn bốn tiếng "đạo cao đức dày" thì lão cảm thấy hổ thẹn vô cùng ! Làm người ai không tham sống sợ chết? Lão đệ đã có thành ý như vậy, nếu lão còn cố từ chối thì thực là phụ lòng lão đệ, và tuy lão đệ có lòng hào hiệp thi ân không cần báo, nhưng theo tình theo lý thì đằng nào lão cũng có chút gì đền đáp mới phải. Hiện nay, bên mình lão chỉ có một vật tặng lão đệ. Nếu lão đệ không chịu nhận thì Ông Vụ Viển này thà chết bởi độc của loại Kiếm Vỉ Kim Phong vậy !
Nhân Thu Thủy biết không tính tình của vị võ lâm kỳ hiệp này khó mà

thay đổi được ý ông ta, hơn nữa cứu người quan trọng và cấp thiết, nên nàng liền nói :
- Chu Hồng Kiếm là vật báu gắn liền với uy danh của Ông lão tiền bối, Thu Thủy này không dám nhận lãnh, nhưng nếu ý lão tiền bối đã quyết...thì vãn bối xin nhận lãnh pho Cửu Cung Thần Kiếm...
Bạch Y Đà Ông nghe nói cất tiếng cười ha ha tỏ vẻ vui mừng gật đầu đáp :
- Tốt !
Nói rồi nhận viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan bỏ vào miệng, ngồi xếp bằng dưới đất vận công trị liệu. Một canh giờ sau, sắc mặt ông ta đã hồng hào, thần hồn có vẻ tươi tỉnh hẳn lên. Lão đứng dậy rút trong người ra một tập phổ nói :
- Đây là Cửu Cung Kiếm Phổ, lão hủ tặng cô nương !
Nhân Thu Thủy hay tai cung kính nhận lấy kiếm phổ, cúi đầu tạ Ơn.
Lúc bấy giờ, Bạch Y Đà Ông như chợt nhớ ra việc gì bèn cất tiếng hỏi :
- Các vị đi theo lão đệ đâu cả rồi...còn lão ni cô kia nữa?
Nhân Thu Thủy bèn đem sự việc xảy ra trên đỉnh Lăng Vân kể cho Bạch Y Đà Ông rõ và nguyên nhân tại sao ba người đến Ngũ Lão Phong...
Bạch Y Đà Tẩu nghe xong khẽ cười nói :
- Thùy Ty Thạch Nhĩ? Lão thấy vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy đào mang đi Hoa Sơn rồi ! Hôm nay, lão với lão đệ có duyện hội kiến, mong ngay sau gặp lại, giờ lão cáo từ.
Nói xong, phất tay áo, thân hình lướt nhanh nhắm hướng chân núi, thoáng mắt mất dạng xa xa.
Khi Nhân Thu Thủy nghe Bạch Y Đà Ông nói chính mắt lão thấy mấy cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đã bị vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lư Tử Úy đào đem về trồng tại Hoa Sơn, thì nàng thấy không cần nán lại mấy hôm nữa, đợi Phó Thiên Lân quay lại sẽ cùng đi Hoa Sơn một thể, và nhân lúc nhàn rồi, nàng liền đem tập Cửu Cung Kiếm Phổ của Bạch Y Đà Ông lưu tặng ra luyện để tiêu khiển cho qua thời giờ chờ đợi.
Thắm thoát đã hết bảy ngày, tập Cửu Cung Kiếm Phổ nàng đã luyện được thành thuộc ba bốn phần mười, mà hình bóng Phó Thiên Lân vẫn biệt vô âm tín.
Lúc đó, Thu Thủy nóng lòng vì phần thì đường đi Hoa Sơn xa xôi, phần thì lại sợ khi đến cầu xin vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy họ không bằng lòng cho cây Thùy Ty Thạch Nhĩ, lúc đó lại phải tìm cách khác để lấy cho được. Rồi rủi, không kịp đem về đúng thời hạn luyện chế Bổ Thiên Hoàn.

Do đó, nàng phải lên đường một mình và dọc đường nàng đã lưu lại nhiều ám hiệu để báo tinh cho Phó Thiên Lân biết nàng đã đi Hoa Sơn, và dặn chàng hãy trở về Lãnh Nguyệt Bình chờ đợi.
Nơi ẩn cư của vợ chồng Lưu Tử Úy ở tận chót đỉnh ngọn Thiên Phong cạnh một ngọn suối lớn, lợi dụng một hang đá thiên nhiên làm cửa ra vào và ngoài cửa hang có khắc sáu chữ "Bất Tiễn Thần Tiên Tiểu Trúc" thật lớn.
Lúc đi đường, Nhân Thu Thủy đã tính toán và quyết định đầu tiên hãy gỏ cửa cầu xin, nếu vợ chồng Lưu Tử Úy không cho, mới sẽ tìm cách lấy trộm sau.
Cho nên, khi đến cửa hang, nàng liền dùng nội lực đứng ngoài lớn tiếng nói :
- Tại hạ tên gọi Nhân Thu Thủy, ký danh đệ tử của Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, xin được gặp hai vị Lưu Phàn chủ nhân Bất Tiễn Thần Tiên !
Tại một căn tiểu lầu dựng bên cạnh ngọn suối, cánh cửa sổ khẽ hé, rồi cũng có người dùng nội gia chân khí truyền thanh đáp :
- Xin quý khác đợi một chút, vợ chồng tôi sẽ ra tiếp đón !
Tiếng nói vừa dứt, từ trong tiểu lầu đã xuất hiện một đàn ông trung niên ăn mặt rất lịch sự và một thiếu phụ tóc dài áo đen, dáng dấp trông rất yểu điệu.
Từ tiểu lầu đến cửa hang cách khoảng độ hai ba mươi trượng, chỉ thấy hai người nhẹ nhàng bước đi coi thật thong thả. Thế mà chớp mắt đã tới cửa hang, đủ thấy khinh công của họ đã vào hàng cao diệu, ít người bì kịp.
Tướng mạo Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy tuy thanh tú nhưng hơi đượm vẻ kỳ bí. Còn Ngao Sương Tiên Tử Phàn Tương thì luôn luôn mang trên mặt một vuông lụa che kín những vết thẹo sần sùi hai bên má.
Khi vợ chồng Lưu Tử Úy nhìn rõ dung mạo Nhân Thu Thủy và thấy sau lưng nàng có đeo cây sáo trúc thì cả hai đều lộ vẻ ngạc nhiên cùng "ồ" lớn một và tươi cười hỏi :
- Té ra quý khách đây là Tử Địch Thanh Loa thiếu hiệp, quan lâm Hoa Sơn. Vợ chồng Lưu mỗ thực lấy làm vinh hạnh vô cùng, nhưng không rõ thiếu hiệp đến đây với quý danh Nhân Thu Thủy hay Giả Y Nhân?
Vì Nhân Thu Thủy đã được Phó Thiên Lân kể cho nghe những sự xảy ra sau khi hai người tự biệt tại Hoài Ngọc Sơn, nên nàng vội mỉm cười đáp :
- Giả Y Nhân chỉ là hóa danh của tại hạ, hiện nay tại hạ có việc cần

đến làm phiền hai vị, tất nhiên phải dùng bộ mặt thực để yết kiến mới hợp lý chứ, chẳng lẽ hai vị lại để tâm phiền trách tại hạ hay sao?
Lục Dục Ôn Thần cất tiếng cả cười đáp :
- Xin Giả lão đệ chớ có hiểu lầm, ý Lưu mỗ muốn hỏi như vậy cốt để cho tiện xưng hô mà thôi ! Còn Nhân Thu Thủy hay Giả Y Nhân thì cũng thế, miễn có bốn tiếng ngoại hiệu Tử Địch Thanh Loa cũng đủ trở thành khách quý của vợ chồng Lưu mỗ rồi !
Dứt lời, cả hai cùng nghiêng mình mời Nhân Thu Thủy lên lầu...
Sau khi thị nữ mời trà, vợ chồng Lưu Tử Úy cùng lên tiếng hỏi Nhân Thu Thủy có việc gì mà đến thăm bất thình lình như vậy?
Nhân Thu Thủy vội thẳng thắn trả lời :
- Thưa hai vị, sở dĩ tại hạ đến đây cầu kiến hai vị là vì tại hạ có người bạn kết nghĩa tên gọi Phó Thiên Lân, có việc cần dùng đến một loại thuốc mà chỉ ở vùng Lư Sơn mới có, nhưng khi tại hạ đến Lư Sơn tìm kiếm, được gặp Bạch Y Đà Ông lão tiền bối cho biết...
Lưu Tử Úy không đợi Nhân Thu Thủy nói hết đã xen lời hỏi :
- Loại thuốc mà Giả lão đệ cần dùng đó là Tam Sắc Hương Hoa hay Thùy Ty Thạch Nhĩ?
Nhân Thu Thủy mỉm cười đáp :
- Loại thuốc mà nghĩa huynh tại hạ cần tìm kiếm đó là cây Thùy Ty Thạch Nhĩ dùng để phối chế một thứ linh dược bồi bổ chân lực !
Nghe nói, Lư Tử Úy mỉm cười đáp :
- Chẳng nói dấu gì lão đệ, vì hôm trước tại Hoàn Ngọc Sơn, Lưu mỗ gấp muốn khôi phục nhan sắc cho chuyết kinh (vợ) nên đã đối xử có điều không phải với Phó lão đệ.
Nay chúng tôi cũng cần phải có chút gì để đền đáp mới phải. Vậy xin mời Giả lão đệ hay lưu lại đây chơi với hai vợ chồng Lưu mỗ ít hôm, khi nào về, Lưu mỗ sẽ xin kính tặng một cây Thùy Ty Thạch Nhĩ.
Nhân Thu Thủy thấy vợ chồng Lưu Tử Úy tỏ vẻ thành thực tặng vật, thì không nở từ biệt về ngay, nhưng lưu lại, thì lại sợ trễ thời hạn luyện thuốc, nên sau một hồi suy nghĩ, nàng liền tươi cười nói :
- Tại hạ rất cảm kích hậu ý tặng linh dược của hai vị, nhưng vì thời gian cấp bách không thể ở lại làm phiền nhị vị lâu được, vậy sớm mai tại hạ xin cáo biệt hai vị được chăng?
Nghe nói, Lưu Tử Úy tươi cười đáp :
- Giả lão đệ đã nói như vậy, thì vợ chồng Lưu mỗ cũng không dám giữ ở lại lâu. Vậy đêm nay đẹp trời, lát nữa xin mời lão đệ cùng đi du ngoạn chung quanh đây với vợ chồng Lưu mỗ cho vui !
Dứt lời, Lưu Tử Úy sai thị nữ bày tiệc tiếp đãi Nhân Thu Thủy. Sau đó, cả hai vợ chồng cùng hướng dẫn nàng lên đỉnh ngọn Thiên

Phong thưởng ngoạn cảnh trăng đêm tại Hoa Sơn.
Đến khi chủ khách cùng nhau trở về tiểu lầu, thì đã xảy ra sự lạ...
Sự lạ đó tức là hàng chữ Bất Tiễn Thần Tiên Tiểu Trúc chạm nổi phía ngoài cửa hang hình như bị kẻ nào dùng dao kiếm đẻo bỏ, rồi khắc đổi lại bốn chữ "La Sát Quỷ Vực" thật lớn !
Sự việc xảy ra làm vợ chồng Lưu Tử Úy hốt hoảng cùng biến đổi nét mặt, vội vã chạy về tiểu lầu, và họ đã thấy trên án thư có một tấm thiệp vỏn vẹn viết tám chữ lớn :
"Đúng Ngọ ngày mai sẽ đến lấy mạng !" Ở dưới tấm thiệp ký tên Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và vẻ kèm một thanh kiếm màu lam.
Lưu Tử Úy xem xong tấm thiệp thì ngạc nhiên nhìn ái thê Phàn Tương nói :
- Chúng ta cùng thầy trò Đông Hải Kiêu Bà vốn không cừu oán, tại sao Hồng Y La Sát bỗng nhiên tìm đến đây gây sự? Tương muội thử đoán xem vì lý do gì thế?
Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương cau mày nghĩ ngợi giây lâu, rồi lắc đầu đáp :
- Việc này xảy ra bất thình lình quá, tiểu muội không thể đoán ra được là...
Phàn Tương chưa nói hết, thì Nhân Thu Thủy sực nhớ chuyện Phó Thiên Lân đã kể cho nàng nghe mọi chuyện lúc chàng bị giữ ngoài Đông Hải, nàng vội xen lời nói :
- Việc này tại hạ có thể đoán trúng được một phần nào !
Nghe nói cả hai vợ chồng Lưu Tử Úy đều ngạc nhiên xin cho biết ý kiến...
Nhân Thu Thủy chậm rãi nói :
- Theo tại hạ được biết thì cái nguyên nhân mà Hồng Y La Sát bỗng nhiên đến đây gây sự tức là do sự cần dùng trái Ngọc Hương Lan của hai vị đó !
Vợ chồng Lưu Tử Úy đồng thanh sửng sốt hỏi :
- Tại sao lạ vậy? Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm đã nhận lời tặng vợ chồng Lưu mỗ trái cây đó, và hẹn một năm sẽ ra Thúy Vi Đảo tiếp nhận. Chẳng lẽ với tên tuổi danh vọng bà ta như vậy mà lại đi nuốt lời, bội tín ư?
Nhân Thu Thủy gật đầu nói :
- Thì cũng chỉ vì Đông Hải Kiêu Bà không thể bội tín nuốt lời được, nên Hồng Y La Sát mới cậy có thanh Thiên Lam Độc Kiếm mà đến đây gây sự !
Thấy vợ chồng Lưu Tử Úy vẫn chưa hiểu rõ ý nói của mình, Nhân Thu Thủy bèn quay sang nhìn Phàn Tương đặt câu hỏi :

- Xin hỏi phu nhân trái Ngọc Hương Lan có công dụng đặc biệt gì?
Phàn Tương ứng thanh đáp :
- Có công dụng làm cho người ta giử được nét trẻ đẹp mãi không già !
Nhân Thu Thủy lại mỉm cười hỏi :
- Loại linh dược đó bao lâu mới kết trái một lần?
Lưu Tử Úy ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp :
- Nghe nói hai mươi năm mới nở hoa một lần, và hai lần nở hoa mới kết thành một trái !
Nhân Thu Thủy cất tiếng cười :
- Nếu vậy, xin hai vị thử nghĩ xem thầy trò Đông Hải Kiêu Bà đều thuộc phái nữ, mà đã là phái nữa thì ai không quý mến sắc đẹp của mình cho được? Bốn mươi năm về trước, Đông Hải Kiêu Bà đã được dùng một trái linh dược đó. Đến nay qua thời gian bốn mươi năm mới được một trái nữa, mà lại đem tặng hai vị thì chẳng lẽ bắt Hồng Y La Sát phải đợi bốn mươi năm sau nữa, tóc bạc da mồi rồi mới có cơ hội được dùng trái linh dược đó hay sao?
Nghe Nhân Thu Thủy giải thích, Lưu Tử Úy bỗng nhiên tĩnh ngộ, đưa mắt nhìn ái thế rồi cau mày nói :
- Theo lời Giả lão đệ nói thì dụng ý của Hồng Y La Sát định dùng thanh Thiên Lam Độc Kiếm đến sát hại vợ chồng chúng ta để xóa bỏ lời hứa của Đông Hải Kiêu Bà, và giữ lại trái Ngọc Hương Lan để ý tự dùng đó !
Nhân Thu Thủy gật đầu nói :
- Vậy theo ý tại hạ, nếu hiền phu phụ tự liệu đủ sức địch nổi Hồng Y La Sát thì có thể chờ đến giờ Ngọ ngày mai cùng thị giao đấu. Bằng không, thì nên tìm nơi ẩn cư kín đáo tạm lánh, chỉ cần đợi được đến đúng hẹn sang năm, lo gì Đông Hải Kiêu Bà chẳng phải y hẹn đưa tặng trái Ngọc Hương Lan đó cho hai vị?
Phàn Tương tỏ vẻ hậm hực nói :
- Vợ chồng tôi tuy không phải đối thủ với thanh Thiên Lam Độc Kiếm trong tay Hồng Y La Sát, nhưng thái độ lén lút lẩn tránh đó, vợ chồng tôi không muốn áp dụng !
Nói tới đây, Phàn Tương quay sang nhìn Lưu Tử Úy nói tiếp :
- Người ta đã khinh khi chúng ta như vậy, chẳng lẽ Thần Tiên Quyến Thuộc lại sợ hại Vực Ngoại Tam Hung hay sao? Chúng ta cũng chẳng cần trái Ngọc Hương Lan nữa mà làm gì, hãy chuẩn bị hai môn thần công lâu năm chưa dùng đến là Nhân Huân Thất Bảo và Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu để trưa mai đấu thử với thanh Thiên Lam Độc Kiếm do Hồng Y La Sát và Đông Hải Kiêu Bà luyện

chế, xem oai lực tới mức nào mà đã làm cho võ lâm quần hào nghe danh phải táng đởm?
Nhân Thu Thủy cũng vỗ tay tán thưởng :
- Hai vị đã không sợ hung uy của Hồng Y La Sát, thì Nhân Thu Thủy này cũng vì cảm ơn tặng linh dược mà ngày mai sẽ ở lại đem chút tài mọn giúp đở hai vị một tay !
Vợ chồng Lưu Tử Úy đã nổi tiếng giang hồ lâu năm với mỹ hiệu Thần Tiên Quyến Thuộc, nên ngoài thuật dùng các loại hương mê, võ học chân thực của họ cũng rất cao. Do đó, khi Nhân Thu Thủy vừa tới, vợ chồng họ đã nhận biết nhân vật trẻ tuổi này không phải người thường, và có ý định kết thân, nay lại thấy chàng ta (lúc này Nhân Thu Thủy vẫn giả trai) không chút sợ hãi oai danh hung ác của thầy trò Đông Hải Kiêu Bà mà còn tự nguyện ra tay cứu trợ thì cả hai đều mừng rở vô cùng.
Kế đó, vợ chồng Lưu Tử Úy, dùng một luông vụa mỏng bọc cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đựng trong chiếc túi gấm đưa tặng Thu Thủy. Ngạo Sương Tiên Tử còn tặng riêng nàng một đoá Tam Sắc Hương Hoa hái được từ trên tuyệt đỉnh Lư Sơn và mỉm cười nói :
- Đóa Tam Sắc Hương Hoa này tuy đã ngắt cuống nhưng cũng giử được hàng năm nữa không héo ! Hoa chỉ có ba cánh nhưng chia ra làm ba màu khác nhau. Cánh màu hồng có công dụng trừ độc, cánh màu trắng có công dụng ích khí điều nguyên, còn cánh màu đen thì là một loại thánh dược có công dụng cầm máu và chữa lành vết thương cấp thời. Vợ chồng chúng tôi tìm khắc các danh sơn, chỉ được có hai đóa, một tại Nga My Sơn và một tại đỉnh Thiên Trì Lư Sơn. Nay xin kính tặng lão đệ một đóa để đền đáp chút ơn đức ra tay tương trợ !
Nhân Thu Thủy mấy phen từ tạ, nhưng sau cùng vì thịnh ý của vợ chồng Lưu Tử Úy buộc lòng nàng phải thu nhận.
Qua một đêm vô sự, đến khoảng giờ Thìn ngày hôm sau, vợ chồng Lưu Tử Úy ra bố trí ngoài cửa hang đá để đợi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.
Bóng mặt trời vừa đúng Ngọ, từ trên đỉnh Thiên Phong bỗng nhiên có một bóng hồng vân từ từ sa xuống. Bóng hồng vân đó chính là tên nữ ma đầu Hồng Y La Sát. Nàng ta có một dung hạo xinh đẹp như hoa, mặc bộ quần áo màu hồng rực rở bó sát thân hình, vai mang thanh Thiên Lam Độc Kiếm đã làm khiếp vía bao nhân vật giang hồ. Đến nơi, Hồng Y La Sát thấy mình đã có gửi thiếp báo trước, mà đối phương vẫn bình tĩnh đứng đợi như vậy cũng hơi giật mình kinh ngạc. Thêm vào đó, Lưu Tử Úy lại trang sức trông rất kỳ dị, mình

mặc áo dài màu tía, lưng đeo hồ lô màu bạc, tay phải cầm cây phướng dài dáu thước, tay trái cầm một cây quạt, chân đi giày rơm.
Hồng Y La Sát đã biết Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy vốn nổi tiếng giang hồ nhờ thuật sử dụng thuốc mê Nhân Huân Thất Bảo, nay thấy lão ta ăn mặc quái dị như vậy thì đoán chắc mỗi vật trang sức đó đều phải có một diệu dụng mê hồn gì ! Nhưng vì nàng ta tự thị có thần công cao siêu và đã chuẩn bị trước, nên không quan tâm lắm đối với cặp vợ chồng Thần Tiên Quến Thuộc, mà chỉ lư tâm đến vị thiếu niên thư sinh mặc áo trắng ngồi tịnh tọa bên cạnh Lưu Tử Úy với phong thái phiêu dật, khí vũ bất phàm chẳng khác một nhân vật nội gia cao thủ.
Do đó, khi Hồng Y La Sát vừa bước tới, nàng liền đưa mắt ngắm nghía Thu Thủy một hồi rồi mới lạnh lùng nhìn vợ chồng Lưu Tử Úy và lên tiếng nói :
- Lưu Tử Úy, vợ chồng nhà ngươi có biết Cổ Phiêu Hương bỗng nhiên đến Hoa Sơn với ý gì không?
Lưu Tử Úy từ từ đứng dậy lạnh lùng đáp :
- Chúng ta thừa hiểu độc ý của cô nương. Sở dĩ cô nương cậy có thanh Thiên Lam Độc Kiếm đến đây sinh hung là vị sợ sang năm chúng ta y hẹn ra Đông Hải nhận trái Ngọc Hương Lan mà sư phụ cô là Đông Hải Kiêu Bà đã hứa tặng cho chúng ta chứ gì?
Hồng Y La Sát không ngờ đối phương lại hiểu rõ được tâm sự của mình nên hơi lộ vẻ kinh ngạc. Tuy vậy, nàng ta vẫn giử nét mặt hòa nhã và tươi cười nói :
- Các người đã hiểu rõ như vậy thì càng hay, nhưng ý định của ta không muốn ra tay tàn nhẫn, mà chỉ muốn vợ chcồng nhà ngươi bỏ ý định đòi lấy trái Ngọc Hương Lan và ta cũng sẽ hứa tận lực giúp đỡ vợ chồng nhà ngươi tìm kiếm loại linh dược khác để đền đáp?
Nghe nói, Lưu Tử Úy khẽ mỉm cười nói :
- Cổ cô nương nói như vậy nghe rất có vẻ thông tình đạt lý, nhưng tại sao không đợi sau khi sư phụ cô nương đã tặng vợ chồng mổ trái Ngọc Hương Lan rồi sẽ nói chuyện trao đổi như ý cô nương vừa nói? Lúc đó không chừng vợ chồng tôi sẽ chuyển tặng cô nương mà không đòi hỏi gì. Còn bây giờ, cô nương đã phá hủy biển hiệu Bất Tiển Thần Tiên Tiểu Trúc trước cửa hang đá ẩn cư của Lưu mỗ, lại còn cậy có thanh Thiên Lam Độc Kiếm gửi thiếp hăm dọa. Nếu vì vậy, mà vợ chồng Lưu mỗ cúi đầu nhịn nhục, rồi câu chuyện đồn đại ra ngoài thì vợ chồng chúng tôi còn mặt mũi nào đi đứng trên chốn giang hồ nữa?

Hồi 15
Ân Cừu Lẫn Lộn

Hồng Y La Sát thấy dáng điệu và giọng nói trả lời của Lưu Tử Úy rõ ràng không coi mình ra gì, thì nàng liền xếch ngược cặp mày, cất lên một hồi cười khanh khách :
- Hôm nay vợ chồng nhà ngươi đã mời được kẻ nào giúp đỡ mà dám trở mặt ương ngạnh như thế? Đã vậy, bổn cô nương cũng không tiếc gì mà không dùng thanh Thiên Lam Độc Kiếm giúp vợ chồng nhà ngươi được sớm trở thành một cặp uyên ương đồng mệnh...!
Cổ Phiêu Hương vừa cất tiếng oanh thỏ thẻ vừa mỉm cười tươi như hoa, rồi đưa tay rờ chuôi thanh Thiên Lam Độc Kiếm.
Lưu Tử Ý là người giàu kinh nghiệm giang hồ đã hiểu rỏ thói quen của thầy trò Đông Hải Kiêu Bà. Và biết khi Hồng Y La Sát tỏ vẻ tươi cười ấy là lúc nàng ta sắp sữa ra tay...
Cho nên, khi ông ta thấy Hồng Y La Sát chúm chím cười và đưa ta lên rờ chuôi kiếm thì ông ta lập tức khẽ vung cây phướng vài vòng, tõa ra một vầng bụi màu hồng rồi ngang nhiên đáp :
- Cổ Phiêu Hương, cô nương không nên cậy có chúc võ công do Đông Hải Kiêu Bà truyền thụ mà đã quá khinh miệt mọi người như vậy ! Cô nương nên biết, vợ chồng Lưu mỗ cũng không phải là hạng hèn kém gì cho lắm. Thuật dùng mê hương Nhân Huân Thất Bảo của Lưu mỗ đã lâu chưa dùng tới, nhưng lúc nào cũng mang sẵn bên mình. Cả đến thuật Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của chuyết kinh, vốn không bao giờ muốn dùng đến vì công dụng quá lam độc, nay cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu cô nương nhất định cậy tài, thì chưa chắc đã được như ý nguyện đâu !
Hồng Y La Sát vừa lắng tai nghe Lưu Tử Úy nói, vừa quét cặp mắt tinh quang ghê rợn và bỉu môi tỏ vẻ khinh bỉ.
Đến khi Lưu Tử Úy dứt tiếng, nàng ta cũng không buồn đáp lại nửa lời, chỉ nghe tiếng “leng keng” ngân vang, bàn tay nàng ta đã lay động thanh Thiên Lam Độc Kiếm đang mang trên vai.
Kiểu cách và tư thế rút kiếm của Cổ Phiêu Hương tỏ vẻ rất khinh người, vì nàng không rút nhanh ra một cái, mà chỉ từ từ nhích ra từng chút một.
Màu lam thẩm của thanh Thiên Lam Độc Kiếm mỗi lúc mỗi chói lọi,

tương xứng với nụ cười trên môi, Hồng Y La Sát mỗi lúc thêm quyến rũ. Vừa lúc thanh Thiên Lam Độc Kiếm còn độ ba bốn tấc thì ra khỏi bao, và cũng vừa lúc Lưu Tử Úy không nhịn được tức giận đang định ra tay tấn công trước thì Nhân Thu Thủy bỗng đứng dậy mỉm cười nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt Hồng Y La Sát ôm quyền lên tiếng :
- Cổ cô nương với danh hiệu Hồng Y La Sát đã lừng lẫy giang hồ, có thể tạm ngừng tay nghe một vài lời khuyên can của kẻ vô danh được chăng?
Lúc mới tới, Cổ Phiêu Hương đã đặc biệt chú ý đến Nhân Thu Thủy, nay quả nhiên thấy chàng ta ra mặt liền ngừng tay rút kiếm và lạnh lùng đáp :
- Xưa nay phái Đông Hải hành sự không bao giờ chịu để người ngoài can thiệp, nhất là cô nương thì lạc càng ghét nghe những câu nói gọi là “khuyên can” ! Người ta thường có câu :
“Thị phi chỉ bởi kẻ lắm lời, phiền não đều do người tự chuốc”. Vậy bổn cô nương cũng khuyên các hạ chớ nên nhúng ta vào chuyện rắc rối này làm gì !
Nhân Thu Thủy mỉm cười nói :
- Cổ cô nương nói rất đúng ! Nhưng Thu Thủy này với chút tài hèn sức mọn, hành hiệp giang hồ, mỗi khi gặp chuyện bất bình, đều ấm ức không chịu nổi ! Cổ cô nương đã không thích nghe tại hạ nói vài câu, thì dù tại hạ có bị thiệt thân dưới lưỡi Thiên Lam Độc Kiếm cũng xin lĩnh giáo vài môn tuyệt học của phái Đông Hải mới được !
Dứt lời, Nhân Thu Thủy bèn đưa tay rút cây sáo trúc.
Cổ Phiêu Hương tuy có thầm phục về anh phong hào khí của đối phương, nhưng vì tính nàng xưa nay rất kiêu ngạo, nên khi Nhân Thu Thủy vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng “keng” ngân rền như chuông kêu và một vầng kiếm quang tõa chói mắt. Thanh Thiên Lam Độc Kiếm đã được nàng rút ra khỏi bao, nhưng vừa mới nhìn thấy cây sáo trúc trên tay Nhân Thu Thủy, thì bỗng nhiên nàng lại lộ vẻ tươi cười, tra kiếm vào vỏ, ngắm nhìn Thu Thủy một chập rồi tươi cười nói :
- Các hạ có phải là Tử Địch Thanh Loa, một nhân vật mới nổi danh giang hồ trong số Ngũ Âm Năng Thủ :
Tiêu, Tranh, Đồng Cổ, Tử Địch, Tỳ Bà đó chăng?
Nhân Thu Thủy gật đầu cười đáp :
- Tử Địch Thanh Loa chính là tiểu hiệu của tại hạ, nhưng so với danh hiệu Hồng Y La Sát của cô nương thì còn thua kém xa lắm !
Cổ Phiêu Hương lại ngắm nhìn Nhân Thu Thủy một chập nữa, rồi mới mỉm cười nói :

- Không cần so sánh tiếng tăm hơn kém gì cả ! Các hạ đã là Tử Địch Thanh Loa, thì thế nào bổn cô nương cũng phải nể mặt, và chuyện lôi thôi với vợ chồng Lưu Tử Úy hôm nay cũng xem như bãi bỏ !
Nhân Thu Thủy thực không ngờ bốn tiếng "Tử Địch Thanh Loa" của mình lại có hiệu lực lớn như vậy, nên nàng ngạc nhiên hỏi :
- Tại hạ thực không ngờ cô nương lại...
Cổ Phiêu Hương vội ngắt lời :
- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương đã làm việc gì ít khi nương tay, nhưng lần này bổn cô nương tạm nương tay đối với vợ chồng Lưu Tử Úy là vì sư muội của ta và cũng là nghĩa đệ của người bạn thân của ta là Phó Thiên Lân !
Nhân Thu Thủy nghe Cổ Phiêu Hương nói nàng là người yêu của Tỳ Bà Ngọc Nữ Đông Lục Hoa, sư muội của cô ta, thì bất giác buồn cười thầm. Nhưng đến khi nghe nàng ta lại tự xưng là bạn thân của Phó Thiên Lân thì nàng cũng không tránh khỏi ý nghĩ ghen tuông trào dâng nghẹn ngào.
Tuy nhiên, nàng lại thầm nhủ :
"Phó Thiên Lân đã từng thuật rõ chàng ta rất đàng hoàng đứng đắn. Đây chẳng qua chỉ là sư tương tư nông nổi của Hồng Y La Sát đối với Lân ca mà thôi, việc gì ta lại phải có ý nghĩ ghen tuông hẹp hòi như thế cho mệt trí !" Nghĩ đoạn, Nhân Thu Thủy thấy trong lòng bình thản và mỉm cười hỏi :
- Hôm nay, đã được Cổ cô nương nể lời tại hạ mà nương tay, vậy có thể cô nương xóa bỏ chuyện...
Cổ Phiêu Hương liếc nhìn sang phía vợ chồng Lưu Tử Úy, rồi lắc đầu mỉm cười ngắt lời Thu Thủy :
- Xưa nay, Cổ Phiêu Hương không bao giờ nói sai, chỉ cần vợ chồng hắn còn sống được đến lúc trái Ngọc Hương Lan chín mùi, và đặt chân được lên Thúy Vi Đảo là thầy trò ta sẽ kính tặng, quyết không nuốt lời ! Nhưng trong vòng ba tháng nữa, ta lại tìm đến, xem lúc bấy giờ vợ chồng hắn sẽ làm cách nào trốn thoát lưỡi Thiên Lam Độc Kiếm của ta?
Ngạo Sương Tiên Tử Phàn Tương từ nãy giờ vẫn ngồi im một chỗ không thốt nửa lời, nay nghe nói, thì biết Hồng Y La Sát quyết không chịu buông tha, do đó bà ta muốn thừa cơ ra tay sát hại đối phương để khỏi lo về sau. Nên khi Cổ Phiêu Hương vừa dứt lời, bà ta khẽ phất tay áo một cái, xẹt ra bảy vệt sáng lạnh như sao băng, đồng thời miệng trầm giọng quát :
- Cổ Phiêu Hương, mi cũng đừng nên cuồng vọng nữa ! Phàn Tương ta muốn thử xem môn hạ Đông Hải Kiêu Bà đã luyện thành được thể

xác kim cương bất hoại ra sao cho biết?
Kèm theo tiếng quát của Phàn Tương, bảy vệt sáng đã tự động nổ lách tách trên không và hóa thành bảy vần sa mù tõa ra mỗi lúc mỗi rộng.
Hồng Y La Sát khẽ phất cánh tay áo đỏ và lật ngược bàn tay đẩy nhẹ ra một luồng Phách Không Miên Chưởng đánh tan bảy vần sa mù, rồi lạnh lùng nói :
- Vợ chồng nhà ngươi nếu chỉ ỷ vào một vài thứ ám khí và mê hương nhỏ mọn đó, thì không đáng cho bổn cô nương đây phủi tay một cái ! Thôi, Giả đệ hãy theo tỷ tỷ ra đằng này, tỷ tỷ có chuyện muốn hỏi một chút.
Đoạn nàng lại quay sang vợ chồng Lưu Tử Úy nói tiếp :
- Còn vợ chồng nhà ngươi, có thể cứ tìm người giúp đở, và ba tháng sau, ta sẽ đơn thân kiếm tới Hoa Sơn tìm vợ chồng nhà ngươi !
Lúc đó, nét mặt Ngạo Sương Tiên Tử lộ vẻ đắc ý miệng tủm tỉm cười và không buồn để ý đến Hồng Y La Sát, bà ta chỉ đưa tay vẫy Nhân Thu Thủy lại gần, lấy một viên thuốc màu đen nhét vội vào miệng nàng và khẽ nói :
- Cảm mến thịnh tình Nhân lão đệ, Phàn Tương không có gì báo đáp, chỉ có một viên linh đơn bồi dưỡng nguyên khí, tặng lão đệ để tỏ chút tình tri ngộ của vợ chồng ta mà thôi !
Vì thịnh ý của đối phương, buộc lòng Nhân Thu Thủy phải nuốt viên thuốc màu đen.
Khi viên thuốc vừa trôi khỏi cổ họng, liền thấy một luồng hơi ấm áp lạ thường chạy khắp thân thể. Nhưng nàng cũng không mấy lưu tâm mà chỉ giơ tay từ biệt vợ chồng Lưu Tử Úy rồi cất bước theo Hồng Y La Sát.
Hồng Y La Sát dẫn Nhân Thu Thủy rời đỉnh Thiên Phong, vượt hai ngọn núi, tới bên cạnh một con suối lớn, ngồi trên tảng đá xanh, rồi mỉm cười hỏi Thu Thủy :
- Nhân đệ, lần trước nghĩa huynh của Nhân đệ là Phó Thiên Lân rời Đảo Thúy Vi mà không một lời từ biệt, làm tỷ tỷ vừa thương nhớ vừa bực tức vô cùng, cho nên tỷ tỷ mới rời Đông Hải vào lục địa, một là tìm vợ chồng Lưu Tử Úy bảo họ bỏ ý định đòi lấy trái Ngọc Hương Lan, và hai là tìm cho được Phó Thiên Lân để hỏi xem chàng có thèm để ý đến con ma nữ Đông Hải mà người đời coi là độc ác vô song này chăng?
Nghe Cổ Phiêu Hương đem chuyện Phó Thiên Lân nói trước mặt mình, thì Nhân Thu Thủy vừa tức, vừa buồn cười, mặt lộ vẻ sượng sùng không biết trả lời thế nào cho phải.

Còn Cổ Phiêu Hương thì chẳng có vẻ gì là e thẹn, vẫn chậm rãi kể lể :
- Nhân đệ cũng đừng chê cười tỷ tỷ, vì mối chung tình của tỷ tỷ đối với Phó Thiên Lân, chẳng khác gì lòng ái luyến chân thật của sư muội Ngọc Nữ Tỳ Bà Đông Lục Hoa đối với nhân đệ ! Tỷ tỷ tuy mang tiếng la người độc ác, nhưng vẫn giữ được tấm thân nhi nữ trong sạch, còn về nhan sắc cũng không đến nổi xấu xí thua kém ! Nếu Phó Thiên Lân ngại tỷ tỷ xuất thân tà phái, thì chỉ cần chàng thực lòng cảm hóa tỷ tỷ bằng mối tình trong sạch chân thật, tỷ tỷ cũng có thể cố gắng giác ngộ trở về đường ngay nẻo chánh chứ sao!
Càng nghe, Nhân Thu Thủy càng đau khổ, không biết nói gì, chỉ biết gượng cười cay đắng, nhìn kẻ tình địch.
Cổ Phiêu Hương lại lộ vẻ cương quyết nói :
- Mà loại con gái như Cổ Phiêu Hương này, xưa nay quyết không để đàn ông dễ dàng lung lạc, nhưng một khi đã đeo đuổi chàng trai nào thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng phải chiếm đoạt cho bằng được mới thôi ! Cho nên, chẳng những tỷ tỷ hy vọng Phó Thiên Lân không bạc bẽo đối với tỷ tỷ, còn hy vọng nhân đệ cũng nên tỏ chút thương yêu đối với sư muội Lục Đông Hoa nữa ! Vì nhan sắc và tính nết của nàng ta xứng đáng không thua sút ai. Khi ở ngoài Đảo Thúy Vi, nàng thường khóc lóc than thở với tỷ tỷ rằng không biết tại sao Nhân đệ lại lạnh lùng cự tuyệt không thèm để ý đến nàng như vậy? Mỗi khi nàng nhắc đến bốn tiếng "Tử Địch Thanh Loa" là lệ chảy ròng ròng, làm tỷ tỷ cũng phải cảm động xót thương vô cùng.
Nghe nói, Nhân Thu Thủy cũng cảm thấy câu chuyện xảy ra rất phiền lòng, nàng đang định đánh liều thành thực khể rõ cho Hồng Y La Sát nghe chính mình cũng là thân con gái như nàng ta và đã để ý theo đuổi Phó Thiên Lân từ lâu, nhưng Hồng Y La Sát vẫn tiếp tục kể :
- Tỷ tỷ xem Nhân đệ như có điều gì ẩn bí khó nói thì phải? Nếu vậy, tỷ tỷ cũng không dám phiền Nhân đệ nhọc lòng giúp đở làm chi, mà chỉ cần Nhân đệ cho biết hiện tại Phó Thiên Lân ở đâu? Tỷ tỷ sẽ tự đi tìm chàng cũng được...
Hồng Y La Sát nói đến đây, bỗng nhiên có mấy giọt nước từ ngọn thác đang chảy nhảy bắn vào sau cổ làm nàng rùng ớn lạnh toàn thân.
Xưa nay, Cổ Phiêu Hương vẫn tự phụ có nội công tinh thuần, dù bị ngâm mình trong băng tuyết cũng có thể chịu đựng được một thời gian khá lâu, thế mà hôm nay bỗng nhiên chỉ có vài giọt nước lạnh đã làm nàng phải rùng mình rum từ trong bụng run ra, nên nàng tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy sắc mặt biến đổi của Hồng Y La Sát, vội ngạc nhiên hỏi :
- Cổ cô nương, sao bỗng nhiên nét mặt cô nương biết đổi như vậy, hay là...
Nhân Thu Thủy mới nói tới đây, Hồng Y La Sát đã phát run lên cầm cập, da mặt và tay chân tái mét.
Thấy vậy, Nhân Thu Thủy càng kinh ngạc vô cùng, và sực nhớ lúc sắp rời Thiên Phong đỉnh, Ngạo Sương Tiên Tử có nhét vội vào miệng và giục nàng nuốt một viên thuốc màu đen, đến nay toàn thể tứ chí vẫn còn thấy ấm áp lạ thường.
Nàng chợt đoán ra Hồng Y La Sát đã trúng phải chất hương mê Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mà Lục Dục Ôn Thần đã nhắc đi nhắc lại rằng môn ám khí đó quá độc này nên ông ta chưa dám dùng bao giờ. Chắc là chất độc đã được Ngạo Sương Tiên Tử phóng ra lúc bà ta phất tay áo tung bảy vệt sáng trắng tự động nổ trên không và tõa ra bảy đám sa mù.
Loại chất độc đó đã mệnh danh là Vô Tướng thì nhữang đám sa mù mà Hồng Y La Sát đã dùng Phách Không Miên Chưởng đánh ta, chỉ là hình thức che mắt, còn oai lực thực tế có thể là những bụi độc vô hình vô sắc lẫn trong không khí và xâm nhập tạng phủ người ta lúc nào không hay.
Bởi vậy, khi Nhân Thu Thủy đứng đối diện với Hồng Y La Sát, cũng đã trúng độc, nên Ngạo Sương Tiên Tử mới bắt ép nàng uống một viên thuốc như vậy. Đến giờ oai lực của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu mới phát tác và quả thực ác độc ghê người. Với công lực nội gia thượng thặng như Hồng Y La Sát mà cũng không chịu nổi thì đủ rõ lợi hại biết chừng nào?
Sau khi đã hiểu rõ nguyên do, Nhân Thu Thủy nhận thấy Hồng Y La Sát tuy là đệ tử đắc ý của Đông Hải Kiêu Bà và lại là tình địch của mình, nhưng đã mang danh người hiệp nghĩa thì nàng phải có bổn phận phải tìm cách giác ngộ, lôi kéo những người thuộc tà phái như nàng ta trở về đường ngay nẻo chánh mới phải. Còn việc hai người cùng đeo đuổi một người tình là Phó Thiên Lân, thì nên công khai cạnh tranh, chứ không thể vì lý do này mà ngồi nhìn kẻ lâm nguy không cứu.
Nghĩ vậy, nên khi thấy Hồng Y La Sát lâm vào thảm trạng nguy hiểm, mặt mày nhợt nhạt thì Nhân Thu Thủy lập tức lấy trong bọc ra đóa Tam Sắc Hương Hoa do vợ chồng Lưu Tử Úy vừa tặng, bẻ cánh hoa màu hồng có công cụng khử trừ bách độc, và cánh hoa màu trắng có công dụng ích khí điều nguyên, rồi bước tới cạnh Hồng Y La Sát.

Sực ước đoán của Nhân Thu Thủy rất đúng, nhưng lúc đó Hồng Y La Sát đã bị chất độc kỳ hàn của Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu làm cho tinh thần hôn mê, không tìm ra nguyên do bị hại, nên nàng ta đã hoảng hốt coi Nhân Thu Thủy đang cầm đóa Tam Sắc Hương Hoa đến cứu như một kẻ thù, và với bản năng tự vệ, nàng ta liền giơ tay ngang ngực đẩy ra một chưởng.
Chưởng được tung ra một cách bất ngờ ngoài ý liệu của Nhân Thu Thủy, mà chống trả thì không được, nên bất đắc dĩ Thu Thủy phải vận công lực lên đầu bả vai nghiêng mình chịu một chưởng.
May mà lúc đó, Hồng Y La Sát đã bị chất hàn độc phát tác, công lực giảm sút rất nhiều cho nên chưởng phong đã yếu ớt. Nhân Thu Thủy tuy có bị đánh trúng ngay bả vai một chưởng, nhưng chỉ dội lui hai bước, mà không bị tổn thương gì.
Sau khi chịu đựng một chưởng, Nhân Thu Thủy biết thần trí Cổ Phiêu Hương không còn thanh tĩnh nữa, nàng bèn ngưng tụ chân khí lớn tiếng nói :
- Cổ cô nương, chớ nên hiểu lầm, cô nương đã bị nhiễm trúng chất hàn độc vô cùng lợi hại của môn ám khí độc đáo Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của vợ chồng Lưu Tử Úy, rồi hiện chất độc sắp xâm nhập vào tâm can, nên tại hạ phải dùng loại linh dược Tam Sắc Hương Hoa để cứu cô nương đấy !
Dứt lời, nàng lại bước đến gần Cổ Phiêu Hương tay vẫn cầm đóa hoa linh dược.
Nhưng lúc đó, toàn thân Cổ Phiêu Hương run lên bần bật, thần trí hôn mê đâu còn nghe rõ Nhân Thu Thủy nói gì. Nàng ta chỉ giương cặp mắt lờ đờ nhìn đối phương coi như kẻ địch nếu thấy lại gần là ra tay chống cự.
Nhân Thu Thủy cũng nhận thấy cặp mắt Cổ Phiêu Hương lộ hung quang thì thầm nghĩ hiện đối phương đã hôn mê thần trí không chịu để cho mình giải cứu, chỉ còn một cách là điểm huyệt mê rồi sẽ cho nàng ta uống thuốc giải độc vậy.
Chủ ý đã định, Nhân Thu Thủy liền lách mình tiến đến sát người Cổ Phiêu Hương, giơ hai ngón giữa và ngón trỏ tay hữu lẹ làng điểm vào hông bên tả nàng ta.
Phàm người luyện võ công càng giỏi thì phản ứng tự vệ càng mau lẹ, cho nên khi Nhân Thu Thủy vừa lách mình tiến đến sát mình, thì Cổ Phiêu Hương cũng đã tự động đưa tay rút thanh Thiên Lam Độc Kiếm ra khỏi bao.
Vì Nhân Thu Thủy vừa chịu một chưởng thấy không hề hấn gì, thì biết công lực của Cổ Phiêu Hương đã giảm sút nhiều nên nàng cũng

hơi có ý coi thường mà tiến đến sát người đối phương và cũng không ngờ đối phương lại rút kiếm. Cho nên khi hai ngón tay nàng vừa điểm trúng huyệt mê của Cổ Phiêu Hương thì Thiên Lam Độc Kiếm cũng đã xuyên qua lần vải quần sắp đụng làn da bắp vế bên tả. Trước ngực của Nhân Thu Thủy có mang tấm Nhuyễn Giáp chế bằng da con Dực Thủ Địa Long không sợ thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nhưng thịt non nơi bắp vế làm sao có thể chống cự nổi tầm sắc bén của thanh thần kiếm đã được liệt danh đệ nhị trong số ngũ đại danh kiếm võ lâm?

Nên khi thấy mũi kiếm đâm lủng lần vải, sắp đụng da thịt, Nhân Thu Thủy vội nghiến răng vận Thiết Chỉ Thần Công vào ba ngón tay vỗ mạnh vào sống thanh Thiên Lam Độc Kiếm một cái nhanh như điện chớp.

Thủ pháp này chuyên dùng để cứu cấp. Tuy Nhân Thu Thủy đã nhờ nhanh tay lẹ mắt đẩy lui được thanh Độc Kiếm, bắp vế không bị thương, nhưng vì môn Thiết Chỉ Thần Công có tài giỏi đến đâu cũng không chống nổi tầm sắc bén của thanh Độc Kiếm, nên đầu ngón tay trỏ của nàng vẫn bị sớt qua lưỡi kiếm rớm chút máu tươi.

Nhân Thu Thủy vốn đã nghe danh độc hại của thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nên khi thấy ngón trỏ bị sớt chảy máu thì tự biết nguy hiểm vô cùng.

Thế mới hay, càng đứng trước gặp cảnh nguy hiểm quan hệ đế sự sống chết càng thấy rõ được bản tính và phẩm cách của con người. Trường hợp Nhân Thu Thủy cũng vậy, nàng có sẵn trong tay linh dược có công dụng khử trừ bách độc, mà cũng không nghĩ đến việc tự uống để cứu mạng, chỉ gượng nín thở buông rơi đóa hoa linh dược đang cầm, vòng tay điểm liên tiếp mấy nơi mạch môn, cườm tay và đầu vai để chận đứng những mạch máu chạy thẳng vào tim, rồi mới nhặt hai cánh hoa nhét vội vào miệng Cổ Phiêu Hương, lúc đó đã nằm mê man dưới đất.

Mấy động tác đó, tuy chỉ làm xong trong nháy mắt, nhưng vì chất độc của Thiên Lam Độc Kiếm quá mạnh nên Thu Thủy cũng đồng thời cảm thấy bàng hoàng, mất hết trí giác và ngã gục xuống đất.

Đóa Tam Sắc Hương Hoa là loại linh dược hiếm có. Vợ chồng Lưu Tử Úy tìm kiếm khắp danh sơn thiên hạ mới chỉ hái được có hai đóa. Cho nên, sau khi Nhân Thu Thủy bị hôn mê trong giây lát, thì Cổ Phiêu Hương cũng được sức thuốc của đóa hoa linh dược dẫn khắp thân thể, giải hết chất hàn độc mà từ từ tỉnh dậy.

Cổ Phiêu Hương nguyên là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, nên khi vừa tỉnh dậy nàng chỉ thoáng nhớ lại mọi việc xảy ra trong lúc thần trí

hôn mê, là biết ngay mạng sống của mình đã được Nhân Thu Thủy cứu vớt.
Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam Độc Kiếm tõa kiếm quang sáng loáng nằm dưới mặt đất và sực nhớ lại hành động rút kiếm của mình trong lúc hôn mê thì bất giác kinh hãi vội chồm phắt dậy.
Quả nhiên, sau khi vừa nhổm dậy, Cổ Phiêu Hương đã thấy Nhân Thu Thủy đang nằm bất tỉnh dưới đất, đầu ngón tay tả vẫn rỉ rỉ chảy ra một dòng máu sắc đen thẩm, rõ ràng là vết thương do Thiên Lam Độc Kiếm gây ra.
Lúc này, Cổ Phiêu Hương vẫn không hay biết sự nguy hiểm vừa xảy đến với hai người chỉ trong giây lát trước đây, mà cho rằng Nhân Thu Thủy đã chết lâu rồi, nene bất giác hai hàng châu lệ nhỏ xuống ròng ròng, và cảm thấy hổ thẹn vô cùng, vì đã gây ra cái chết cho người cứu mình.
Nhưng đến khi nàng bước đến cạnh xác Nhân Thu Thủy, đưa tay sờ ngực vẫn thấy còn hơi thở thì bất giác mừng hải vô cùng. Mừng là người nằm đây chỉ ngất đi chứ chưa chết. Hải là khi đụng tay vào ngực và phát giác vị thiếu niên anh tuấn mang danh hiệu Tử Địch Thanh Loa vẫn được sư muội Tỳ Bà Ngọc Nữ ngày đêm tương tư si luyến này cũng chỉ là một cô gái như mình dưới lốt giả trai mà thôi.
Hồng Y La Sát là người rất thông minh nên sau khi phát hiện Nhân Thu Thủy cũng chỉ là một vị cân quắc đội lốt giả trai, thì nàng lập tức đoán ra mối liên hệ giữa Thu Thủy với Phó Thiên Lân và tự nhiên nảy sinh một ý niệm ghen ghét trào dâng.
Nhưng ý niệm này vừa hiện ra, thì sẽ được chận đứng bởi chút lương tri thường vẫn tìm phục trong mỗi con người. Vì Cổ Phiêu Hương đã nghĩ ra rằng tới bây giờ nàng mới biết đối phương là gái, chứ Nhân Thu Thủy thì đã biết rõ mối chung tình của nàng đeo đuổi Phó Thiên Lân từ lâu rồi. Thế mà, người ta vẫn cam chịu chết xã thân tương cứu, hành động đó đủ chứng tỏ tấm lòng nhân hậu ít có, và bắt buộc mình không thể có một chút ý nghĩ xấu xa nào hơn xứng đáng với tấm lòng hy sinh cao quý kia.
Nghĩ đoạn, Cổ Phiêu Hương vội lấy hai viên Bích Vân Đan chuyên giải chất độc Thiên Lam Độc Kiếm nhét vào miệng Nhân Thu Thủy, rồi để ý quan sát kỹ càng mới hay lý do Thu Thủy bị trúng độc mà không nguy hiểm đến tính mạng là vì nàng đã thông minh, biết tự tìm cách chận đứng được các mạch máu chạy thẳng vào tim, trước khi bị ngất đi.
Cổ Phiêu Hương biết khí huyết người ta không nên để bế tắc quá lâu, nên sau khi cho Nhân Thu Thủy uống hai viên Bích Vân Đan,

nàng liền điểm luôn huyệt ngủ và giải khai các huyệt đạo khác. Khi giải đến huyệt mạch môn bên tay tả, thì thấy vết kiếm thương chỗ đầu ngón tay trỏ của Thu Thủy đã tím đen, lại bị độc huyết từ trong cơ thể chảy ra, làm cho cả đốt xương đó cũng hầu như bị thối nát. Cổ Phiêu Hương rất hiểu rõ oai lực của chất độc thanh Thiên Lam Độc Kiếm, nên nàng hơi cau mày liễu mà tỏ vẻ thầm tiếc cho ngón tay trỏ của Thu Thủy phải bị chặt bỏ.
Kế đó, nàng vội vàng lấy trong bọc ra một con dao chủy thủ sắc bén và một gói thuốc cầm máu, rồi nhìn Thu Thủy nằm hôn mê dưới đất, mặt lộ vẻ buồn rầu, lẩm bẩm cầu chúc :
- Nhân tiểu muội, Cổ Phiêu Hương tuy buộc lòng phải chặt ngón tay tiểu muội, nhưng ta thề sẽ giúp đở tiểu muội giữ được sắc đẹp trăm tuổi không già để đền đáp tấm lòng tiểu muội đối với ta. Lời thề của ta hứa có trời đất quỷ thần chứng giám, và tiện dịp ta cũng đưa tiểu muội về Thúy Vi Đảo ít bửa để ba chị em chúng mình có dịp tâm sự với nhau !
Lời cầu chúc của Cổ Phiêu Hương vừa dứt, ánh chủy thủ chớp lên sáng lòa, ngón tay trỏ của Nhân Thu Thủy đã bị chặt đút, độc huyết từ vết thương chảy ra như suối. Một lát sau, tia máu chảy ra mới dần dần có màu đỏ.
Thủ pháp của Cổ Phiêu Hương rất nhanh nhẹn, khi vừa thấy máu đỏ chảy ra, nàng liền điểm chận báu bên cánh tay tả của Nhân Thu Thủy, rồi dùng thuốc cầm máu băng bó vết thương, đoạn cúi xuống cặp nách cô gái tình địch trở về Đông Hải.
Trong khi Nhân Thu Thủy vô cớ bị mắc tai nạn, cụt một ngón tay và hãm thân ngoài Đông Hải, thì Phó Thiên Lân cũng gần như chung một số phận như nàng mà gặp bao nhiêu điều bất hạnh ở trong đất liền.
Nguyên, khi Phó Thiên Lân cõng Đổng Đình Điếu Tẩu cùng Tuệ Giác Thần Ni về tới Lãnh Nguyệt Bình thì vừa gặp lúc Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương luyện Bổ Thiên Hoàn cho chàng đang tới độ khẩn yếu quan trọng, nên người ngồi hộ vệ luyện thuốc hôm đó là Cô Vân Đạo Trưởng vội đưa mắt nhìn Trường Bạch Tửu Đồ khẽ cau mày nói :
- Việc này rất khó xử. Nếu không gọi Bạch huynh ra thì tính mạng Vân huynh rất nguy bởi nọc độc Kiếm Vỉ Kim Phong, còn nếu gọi Bạch huynh ra thì lở việc luyện thuốc, khiến tâm nguyện của Phó lão đệ trở nên ảo vọng...!
Cô Vân Đạo Trưởng nói chưa hết lời, thì Phó Thiên Lân đã nhướng cặp lông mày kiếm, rồi chẳng nói chẳng rằng bước tới đẩy mạnh

cánh cửa phòng luyện đan, làm cho vị thần y cái thế đang ngồi chăm chú trước lò luyện thuốc cũng phải giật mình ngơ ngác.
Bạch Nguyên Chương thấy Phó Thiên Lân tự nhiên đẩy cửa xông vào đan thất thì lão tưởng chàng đã hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ mang về, nhưng đến khi nhìn thấy nét mặt hoảng hốt của chàng, thì lão lập tức đoán biết có việc chẳng lành đã xảy ra.
Đến lúc nghe chàng kể sơ qua mọi việc, thì Bạch Nguyên Chương rất lo âu cho tính mạng người bạn già, nên lão vội vàng tung mình ra khỏi phòng luyện thuốc.
Sau khi bắt mạch, xem xét kỹ lưỡng vết thương của Vân Lão Ngư Nhân, Bạch Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên hỏi Phó Thiên Lân :
- Phó lão đệ, chẳng hay khi Vân huynh bị Ong độc châm, lão đệ đã cho ông ta uống thứ thuốc gì thế?
- Phó Thiên Lân đưa mắt nhìn Tuệ Giác Thần Ni rồi ngần ngừ đáp :
- Sau khi Vân lão tiền bối bị trúng độc ngất đi, người đã được Tuệ Giác Thần Ni đây cho uống viên linh đan Tây Vực Tuyết Liên, có phải thuốc đó không hợp chứng bệnh chăng?
Lúc ở trong phòng luyện thuốc chạy ra vì quá hấp tấp nên Bạch Nguyên Chương chưa kịp chào hỏi Tuệ Giác Thần Ni, nay nghe nói, lão mới hay đây là một vị không môn kỳ hiệp mà lão vẫn kính ngưỡng từ lâu, nên lão vội ôm quyền thi lễ và mỉm cười nói :
- Tây Vực Tuyết Liên quả là một loại linh dược rất mầu nhiệm, nhờ viên linh đan ấy của Thần Ni đã cứu vãn được mạng sống của Vân huynh lão hữu chúng tôi đây, nay không cần đến Cửu Chuyển Phản Hồn Đan hoặc Lôi Hỏa Thần Châm nữa, mà chỉ uốn vài tể Thanh Tâm Hóa Độc Tán là khỏi hẳn. Chỉ đáng tiếc cho Phó lão đệ, đang lúc Bổ Thiên Hoàn luyện tới độ khẩn yếu, thì lão phải bỏ ra, nên hiện giờ dù có hái được cây Thùy Ty Thạch Nhĩ đem về phối chế, công hiệu cũng đã giảm mất quá nửa.
Bạch Nguyên Chương vừa nói chuyện, vừa lấy ra một gói Thanh Tâm Hóa Độc Tán cho Vân Lão Ngư Nhân uống, rồi ôm xốc ông ta đặt lên giường cho nằm nghĩ ngơi.
Đợi khi Bạch Nguyên Chương ngừng tay, Phó Thiên Lân mới cất tiếng cười khảng khái :
- Chỉ cần Vân lão tiền bối không có gì nguy hiểm nữa là được, còn việc Bổ Thiên Hoàn bị giảm công hiệu, vãn bối không chút quan tâm ! Vì công lực mạnh yếu đáng ly phải căn cứ vào sự tu luyện của bổn thân, hà tất phải nhờ vào sức cỏ cây cầm thú? Chỉ có điều, thịnh tình của Cát sư thúc và chư vị tiền bối đã khiến bãn bối không cách gì từ chối được mà thôi ! Hiện nay, không cần đến Thùy Ty Thạch Nhĩ

nữa, thì vãn bối xin phép các vị đến Lư Sơn gọi sư muội Nhân Thu Thủy về để tránh cho nàng khỏi phí công tìm kiếm vô ích.
Nghe lời Phó Thiên Lân nói, Bạch Nguyên Chương, Vô Vân Đạo Trưởng, Hùng Đại Niên và cả Tuệ Giác Thần Ni cũng đều phải thầm khen chàng là người có bụng dạ hùng tráng rộng rãi, không hổ danh một bậc nam nhi lỗi lạc, trẻ tuổi hào hiệp.
Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân cũng vừa chợt tỉnh cựa mình. Bạch Nguyên Chương vội chạy tới ghé tai khẽ khuyên nhủ vài câu, rồi giơ tay điểm huyệt ngủ của ông ta, rồi mới quay ra nói với Phó Thiên Lân :
- Phó lão đệ đi gọi Nhân nữ hiệp về cũng được, lão hủ sẽ cố gắng hao phí tâm lực mươi ngày nữa, để làm cho Bổ Thiên Hoàn không đến nỗi mất hết linh hiệu, mà ít ra cũng phải còn đủ sức tăng cường được ba thành chân khí nội lực cho lão đệ mới không hao phi công phu từ trước tới nay một cách vô ích.
Nghe nói, Phó Thiên Lân vội cúi mình xưng tạ, rồi quay sang Tuệ Giác Thần Ni thi lễ nói :
- Vãn bối xin có lời tạm biệt, Thần Ni có thể lưu lại đây chút thì giờ để bàn bạc cùng các vị tiền bối đây về việc đính ước luận kiếm tại Thanh Lương Đài trên núi Hoàng Sơn với bọn Vực Ngoại Tam Hung, và tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương vào dịp tiết Trùng Dương sắp tới !
Tuệ Giác Thần Ni gật đầu mỉm cười, chưa kịp nói gì thì Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vốn người có tính nóng nảy, mới nghe Phó Thiên Lân nói đến tên yêu nghiệt Đồng Cổ Thiên Tôn vùng Miêu Cương, lão đã tức giận hầm hầm, thét lên một tiếng như sấm, rồi vung thiết chưởng đập xuống chiếc ghế đá trước mặt tan vụn như cám.
Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương khẽ cau mày, mỉm cười nói :
- Hùng huynh chớ nên nóng giận mà làm sập căn nhà tranh của đệ bây giờ. Tiểu đệ còn nhớ cách đây mười năm nhân dịp chữa bệnh cho một con linh điểu, tiểu đệ có làm quen được với một vị võ lâm kỳ nhân danh hiệu Bách Cầm Tiên Tử. Vị này đã lập thệ không bước chân vào giang hồ nữa, nhưng trước kỳ hạn luận kiếm tại Thanh Lương Đài, tiểu đệ cũng cần phải đến tìm vị kỳ nhân này, để mượn mấy con linh điểu, dùng trong việc trừ khử những giống ác thú do Đồng Cổ Thiên Tôn nuôi dưỡng, đặng trả thù cho Hùng huynh mới được.
Nghe Bạch Nguyên Chương nói, mọi người đều lộ vẽ ngạc nhiên thích thú, và yêu cầu ông ta thuật rõ câu chuyện đã xảy ra như thế

nào? Cả Phó Thiên Lân cũng muốn đợi nghe hết câu chuyện lạ này rồi mới lên đường đi Lư Sơn tìm Nhân Thu Thủy.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 16
Chuyện Huyền Bí Kỳ Dị Trong Bách Cầm Động

Bị mọi người đồng thanh thúc dục, Bạch Nguyên Chương bèn kể lại lại câu chuyện gặp gỡ kỳ dị mười năm về trước giữa lão ta với chủ nhân Động Bách Cầm. Lúc sắp bắt đầu câu chuyện, lão chầm chậm bước ra gần cửa sổ, ngửa mặt nhìn ánh trăng bạc, trầm ngâm giây lát như để nhớ lại dĩ vãng, rồi mới quay vào mỉm cười nói:
- Chuyện này kể ra cũng khá ly kỳ, đến nay nghĩ lại, tiểu đệ vẫn thấy như một giấc mơ dài. Lúc đó, tiểu đệ nhân dịp cần tìm một loại thảo dược để phối chế linh đan, nên tiểu đệ đã bôn ba khắp nơi, tất cả những danh sơn trong vùng Đại Hà Nam Bắc và Trường Giang Lưỡng Ngạn, tiểu đệ đều đi khắp, mãi đến lúc gần như thất vọng, thì mới may mắn gặp được loại thảo dược đó trong dãy núi Mãng Thương Sơn!
Phó Thiên Lân vội xen lời hỏi:
- Loại thảo được đó trân quí đến mức nào, mà lão tiền bối phải nhọc lòng và tốn công tìm kiếm như vậy?
Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp:
- Không phải lão nói khoe, chứ loại "Ô phong linh thảo" đó nếu tay người khác thì mười năm, hai mươi năm cũng chưa chắc đã tìm được. Mà viên "Cửu chuyển phản hồn đan" của lão nếu thiếu loại dược thảo đó, cũng không sao luyện thành. Lúc bấy giờ, lão vừa tìm gặp thì mừng rỡ và cao hứng vô cùng. Nào ngờ...
Bạch Nguyên Chương nói xong hai tiếng "Nào ngờ" bỗng nhiên ngừng lại, chậm rãi bưng chén nước nhấp một ngụm thấm giọng...
Vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Phó Thiên Lân vội xen lời:
- Rồi sau, chuyện xảy ra sao? Chẳng lẽ vị tiền bối dị nhân "Bách Cầm Tiên Tử" đó, cũng ẩn cư trong Mãng Thương Sơn ư?
Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười, gật đầu kể tiếp:
- Đúng, vị tiền bối dị nhân đó, quả có ẩn cư trong Mãng Thương Sơn, lúc ấy lão được gặp người, là một chuyện may mắn lạ lùng...
Nguyên sau khi lão đã cẩn thận nhổ cây "Ô phong linh thảo" buộc kỹ,

bỏ vào trong chiếc túi gấm, định tìm đường xuống núi. Và lúc vừa vượt qua hai mỏm đả, bỗng nhiên phát hiện trên một tảng đá vuông gần mười trượng cạnh chân một ngọn đèo gần đó, có hàng mấy trăm ngàn con chim đủ loại, đủ màu sắc, đang bay lượn, lên xuống tụ tập tại một chỗ, đứng từ đàng xa nhìn, chẳng khác một tấm lụa dệt có muôn màu sặc sỡ! Lão thấy cảnh tượng vừa lạ vừa thích thú, vội len lén định đến tận nơi xem cho rõ, nhưng khi vừa tới cạnh tảng đá bỗng nhiên có mấy chục con chim bay vụt lên cao cất tiếng kêu ríu rít, còn một số lớn, vẫn bay lượn sát mặt tảng đá, hình như chúng không sợ, mà lại đua nhau nhìn lão, cất tiếng kêu như có ý xua đuổi! Nhưng lúc đó, lão đã quyết tâm xem chúng bay lượn vây bọc vật gì, nên lão khẽ vung tay phất ra một luồng tụ phong. Quả nhiên, bầy chim chịu không nổi sức mạnh của chưởng phong phải bay vọt lên cao hết gần một nửa nữa, lúc đó, lão mới nhìn rõ trên mặt tảng đá có một con chim to lớn dị thường, giống như con quạ. Nhưng lạ nhất là bộ lông không đen mà lại lốm đốm trắng như râu tóc của một lão nhân già nua!

Nghe nói, Tuệ Giác Thần Ni lớn tiếng niệm Phật, rồi nói:

- Chim quạ vốn chuộc loài lương cầm (chim hay), nay con quạ này lại được các giống chim khác bảo vệ, chắc phải là một giống linh cầm?

Bạch Nguyên Chương gật đầu đáp:

- Lão hủ rất bội phục đại sư có kiến thức sâu rộng, quả đúng con quạ đó là một loại linh cầm, nhưng lúc lão hủ trông thấy thì nó đang có vẻ mệt mỏi, thấy người lạ, nó vỗ cánh định bay, nhưng không sao nhấc mình lên được, lão hủ vội chạy đến gần nhìn kỹ, mới hay nơi móng chân nó vẫn còn đang cắp chặt một nửa cọng trái “U Minh Châu Quả”!

Loại “U Minh Châu Quả” này, lúc nở hoa kết trái màu sắc trông rất đẹp, nhưng chất độc thì không có thứ gì bằng, ngay cả đại sư và lão hủ đây, nếu không may ăn lầm phải, cũng chỉ trong vòng nửa giờ là vô phương cứu chữa!

Khi lão hủ thấy dáng điệu mệt mỏi của con quạ thì biết nó đã ăn nhầm phải trái “U Minh Châu Quả” nhưng vẫn không bị chết, thì đủ rõ không những nó đã thuộc loại thông linh, mà còn tu luyện đến mức rất cao thâm nữa! Do đó, lão nảy ý định chữa độc cho nó.

Kể ra, con quạ cũng rất thông linh, khi thấy lão hủ đến gần, hình như nó cũng biết lão hủ không có ác ý nên tỏ vẻ rất nhu thuần và đứng im để cho lão hủ chữa độc. Lúc ấy trời đã xẩm tối và mãi đến khuya, lão hủ mới chữa khỏi cho nó bay đi!

Tuy rất mến thích con quạ, nhưng lão hủ cũng biết giống linh điểu ấy

quyết không phải là vật vô chủ, nên đành khẽ thở dài tiếc rẻ rồi tìm đường xuống núi!
Khi lão hủ vừa xuống đến lưng chừng, thì bỗng nhiên nghe phía sau lưng có mấy tiếng chim kêu “quác quác”, vội quay lại nhìn nhưng vì bóng đêm tối nên chỉ thấy mấy vật đen đang bay tới nhanh như điện chớp!
Lão hủ nhìn kỹ, quả nhiên con quạ vừa rồi đã trở lại và còn dẫn theo một con Thúy Ngọc Anh Vũ, một con Hoa? Hồng Phi Yến và một con quái điểu trông rất oai dũng! Con quái điểu này lão hủ cũng không nhận ra được là giống chim gì chỉ thấy hình thù giống như chim điêu với bộ lông màu vàng lợt. Tất cả bốn con đều thuộc loại linh cầm. Khi thấy lão hủ, chúng đều sà xuống dùng mỏ cặp chặt lấy quần áo, như có ý lôi kéo trở lên núi!
Lúc bấy giờ, lão hủ không có việc gì cần gấp, nên cũng thử để xem chúng dẫn đi đâu, và khi mới bước đi được vài bước, bỗng nghe con Anh Vũ líu lo nói tiếng người, với ý muốn dẫn lão đến gặp chủ nhân của chúng!
Vì lòng hiếu kỳ, lão hủ theo bầy linh điểu dẫn lên núi, qua mấy ngọn đèo tới một đường mòn dẫn vào núi sâu, hai bên đường mòn đều có rất nhiều cây cổ thụ, và vào tới sâu một chút gặp toàn loại kỳ hoa dị thảo hiếm thấy. Trong khi lão hủ đang thầm cảm tưởng cảnh vật thì bỗng nhiên trên không vọng xuống một giọng nói sang sảng chậm rãi:
- Qúy khách từ xa tới, lão phu không ra tiếp đón được, xin các hạ thứ lỗi!
Thanh âm tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, đúng là thuật “Truyền âm” đã gần như thất truyền trên võ lâm, nay lại thấy xuất hiện tại Mãng Thương Sơn, nên càng làm cho lão hủ kinh ngạc vô cùng! Lão hủ không ngờ tại dãy núi hoang vu này, mà lại có một vi võ lâm cao nhân ẩn cư như vậy, nên lão vội vàng nhắm hướng cuối đường, phóng mắt nhìn, chỉ thấy một màn sương đêm mù mịt không rõ cảnh vật phía trước ra sao. Lão hủ vừa ngừng chân định lên tiếng, thì bỗng nhiên con quái điểu đang bay bên cạnh cất lên một tiếng kêu trong trẻo, trong đám sương đêm liền có một bầy chim đông hàng trăm ngàn con, đồng loạt bay lên; con nào con nấy đều quay đầu về phía lão hủ hót vang lên như có ý chào mừng, rồi vỗ cánh biến mất vào trong bóng đêm.
Kỳ quái nhất là khi bầy chim vừa bay đi, thì màn sương đêm cũng lập tức tan mất, và hiện ra một rừng hoa cỏ, phía sau rừng hoa là một vách đá thẳng đứng, trông như bức tường rêu xanh! Mãi sau này, lão

hủ mới hay vị võ lâm tiền bối "Bách Cầm Tiên Tử" đó có tài học bao la trời đất, đã sử dụng bầy chim hàng trăm ngàn con bầy thành trận thế "Bách Cầm tiên trận" tại phía cửa "Động Bách Cầm". Trận thế ảo biến vô cùng, quỷ thần nan trắc, chính đám sương đêm mù mịt phía trước cửa động là do sự biến hoá của trận thế phát sinh.
Lúc bấy giờ, lão hủ đâu có hiểu rõ nguyên do như vậy nên khi thấy rừng hoa xuất hiện, thì trong lòng cảm thấy kỳ quái, vội tỏ vẻ cung kính, chầm chậm bước vào.
Vừa lúc ấy, từ trong vách đá phía sau rừng hoa truyền ra tiếng nói của vị võ lâm tiền bối, bảo lão hủ hãy tạm chờ một lát. Kế đó, một tiếng động vừa dứt, thì nơi vách đá xuất hiện một cửa hang rộng chừng hơn một trượng.
Chuyện Bạch Nguyên Chương kể mỗi lúc một ly kỳ, chẳng khác nào một câu chuyện thần thoại, làm cho Phó Thiên Lân càng nghe càng háo hức, và có cảm tưởng muốn đến ngay Động Bách Cầm để nhìn cho rõ tận mắt mới thoa? mãn ý nguyện.
Bạch Nguyên Chương uống ngụm nước thấm giọng, ngưng một lát, rồi mới chậm rãi kể tiếp:
- Lão hủ liền theo bầy chim dẫn đường vào trong động. Khi vừa bước chân vào cửa, một cảnh tượng huy hoàng sáng lạn như chốn tiên cung hiện ra trước mắt. Nói thực, lúc bấy giờ lão hủ cũng cảm thấy kinh hãi, hầu như không dám bước thêm một bước nào nữa.
Đang lúc ngần ngừ, bỗng lại có tiếng vị võ lâm tiền bối đó kêu lão hủ cứ mạnh dạn bước vào tới. Vào sâu trong động hơn mười bước, lại một quang cảnh huy hoàng khác hiện ra, chung quanh bốn phía vách đá gắn đầy những hạt minh châu, hạt nào hạt nấy lớn bằng chiếc trứng gà, chiếu ánh sáng xuống bàn ghế bằng ngọc thạch, ánh lên màu sáng xanh lơ kỳ ảo. Mấy con linh cầm thuộc loại thế gian hiếm thấy, đang đua nhau nhảy nhót trên bàn, trên ghế, và múa hát líu lo, khi thấy lão hủ bước vào, chúng không hề tỏ vẻ sợ hãi, chỉ cất cao cổ hót lên những tiếng rất trong trẻo.
Lão hủ đang kinh ngạc, tại sao vẫn chưa thấy chủ nhân xuất hiện, thì bỗng nhiên nơi cạnh chiếc giường bằng ngọc đá xanh đặt giữa động, đã nghiễm nhiên có một vị lão giả tiên phong đạo cốt, áo vàng mũ gai, thân hình gầy gò như que củi ngồi đó tự bao giờ. Với mục lực và nhỡn quang của lão hủ lúc ấy mà cũng không nhình rõ vị lão giả đã từ đâu xuất hiện, vào lúc nào, đủ biết tài nghệ của ông ta vào hạng siêu thần nhập thánh, thế gian ít có!
Nghe đến đây, Cô Vân Đạo Trưởng và Tuệ Giác Thần Ni cùng đưa mắt nhìn nhau và lộ vẻ kinh dị, hình như cả hai người đều cảm thấy

có điểm kỳ quái là với kiến thức của mình mà tại sao cũng chưa được nghe danh vị kỳ nhân công lực cái thế ấy bao giờ?
Chỉ có Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là tỏ vẻ hớn hở tươi cười, vỗ tay lớn tiếng:
- Hà! Nếu phen này được vị dị nhân đó tương trợ, thì bầy ác thú của tên lão ma đầu Đồng Cổ Thiên Tôn nuôi dưỡng làm sao tránh khỏi kiếp số mà không bị tiêu diệt!
Dứt lời, lão ta lại cất lên tiếng cười khanh khách tỏ ra khoái trá vô cùng.
Bạch Nguyên Chương cũng gật đầu, tươi cười nói tiếp:
- Hình như vị tiền bối dị nhân đó đối với lão hủ cũng rất đặc biệt lưu ý. Lão hủ được giữ lại trong Động Bách Cầm một ngày, nên mới biết rõ ông ta nguyên là một bậc kỳ nhân đã nổi tiếng khắp thiên hạ sáu mươi năm về trước, nhưng vì chán ghét cảnh trần tục, nên đã vào ẩn cư trong động được hơn một giáp tý (năm) rồi, và lão hủ cũng là người thứ tư được gặp mặt ông ta trong thời gian một giáp tý đó.
Nghe đến đây, Phó Thiên Lân cúi đầu thở dài tự lẩm bẩm:
- Sáu mươi năm... Thực là một khoảng thời gian dài đăng đẳng, vậy mà vị tiền bối ấy chỉ gặp có bốn người. Hừ! Nếu sáu mươi năm ấy đối với mình thì không biết buồn tẻ đến thế nào?
Phó Thiên Lân vốn là người giàu tình cảm nên đối với vị võ lâm dị nhân “Bách Cầm Tiên Tử” tuy không quen biết nhưng nghe Bạch Nguyên Chương kể chuyện, trong lòng chàng đã cảm thấy ngậm ngùi thương xót vô cùng.
Trường Bạch Tửu Đồ cũng gật đầu thở dài đồng ý:
- Phó lão đệ nói rất đúng, thời gian kéo dài trong sáu mươi năm trời buồn tẻ ấy, nếu là lão Hùng này, chỉ sợ một ngày cũng không chịu nổi!
Tuệ Giác Thần Ni cũng khẽ niệm Phật một tiếng, rồi thở dài than:
- Chắc trước đây vị tiền bối ấy phải có điều gì thương tâm lắm nên mới khám phá thế tình, ẩn tích thâm sơn như vậy. Nhưng thời gian sáu mươi năm một mình thui thủi ở chốn non sâu cùng cốc, nếu không là người có định lực rất vững vàng, thì làm sao chịu đựng nổi!
Khi vị giang hồ hiệp ni nói tới đây, thì nét mặt thoáng hiện vẻ đau khổ, hình như câu chuyện ly kỳ do Bạch Nguyên Chương kể cũng đã làm xúc động mối thương tâm sâu kín của bà ta.
Bạch Nguyên Chương chép miệng than:
- Thân thế dĩ vãng của vị tiền bối đó, tuy lão hủ không biết rõ, nhưng trong thời gian một ngày lưu lại Động Bách Cầm, lão hủ cũng được biết ông ta đã tỏ ra chán ghét tình đời, nên mới không muốn nữa mà

chỉ muốn làm bạn với chim muông thôi! Bằng không, nếu ông ta chịu xuất sơn, chủ trì chính nghĩa giang hồ thì lũ ác ma hiện thời đâu còn chỗ dung thân sóng sót!
Tới đây, Bạch Nguyên Chương thở dài lộ vẻ than tiếc vô cùng, rồi bỗng lộ vẻ tươi cười nói tiếp:
- Nhưng lúc bấy giờ ông ta có hứa với lão hủ rằng, ngày sau nếu có việc gì cần, tuy ông trong không tự xuất sơn được, nhưng có thể sai bầy linh cầm xuất sơn trợ lực, vậy để sắp tới ngày đại hội Hoàng Sơn, lão hủ sẽ tìm đến Mãng Thương Sơn một lần nữa, thỉnh cầu ông ta cho một vài linh cầm xuất sơn tương trợ Hùng huynh trả mối oán cũ tại Dã Nhân Sơn!
Từ lúc câu chuyện bắt đầu, Cô Vân Đạo Trưởng vẫn lắng tai chú ý nghe, tới lúc này, ông ta mới thình lình mỉm cười lên tiếng:
- Bạch huynh được vị tiền bối dị nhân đó giữ một ngày tại Mãng Thương Sơn, thực là một điều kỳ ngộ hiếm có, chẳng lẽ Bạch huynh chỉ cùng ông ta nói chuyện suông mà ngoài ra không thỉnh giáo được điều gì khác nữa ư?
Lúc đó ánh trăng sáng vằng vặc soi xuống Lãnh Nguyệt Bình, cỏ cây vách đá chung quanh đều biến thành một giải lụa bạc chỉ thấy "Nhân Tâm Quốc Thủ" Trại Hoa Đà với dáng dấp thanh nhã, đứng oai nghi dưới gốc cổ thụ già, lộ vẻ thanh khiết cao nhã khẽ mỉm cười sang sảng đáp:
- Lão hủ cũng biết sự kỳ ngộ đó quả là hiếm có, chỉ cần được vị tiền bối dị nhân ấy chỉ điểm một vài điều, lão hủ cũng được ích lợi vô cùng. Nhưng lão hủ lại không muốn nhân dịp đó mà yêu cầu điều gì, cho nên, sau một ngày đàm luận, lúc từ biệt xuất sơn, lão hủ chỉ được thưởng thức bầy linh điểu đưa tiễn bay lượn đầy trời, tiếng hót trong trẻo, ríu rít thanh tao như một điệu nhạc từ nơi cung Quảng!
Phó Thiên Lân thở dài thầm nhủ:
- Người đời truyền tụng "Nhân Tâm Quốc Thủ" Trại Hoa Đà là một vị quân tử lỗi lạc, đến nay xem ra quả thực ông ta có tư cách khác với người thường, nếu tất cả người đời đều được như ông ta thì xã hội sẽ không còn điều gì phiền não nữa!
Nghĩ tới đây, bỗng nhiên lại nhớ tới Thu Thuỷ đang đợi chàng tại Ngũ Lão Phong để tìm kiếm "Thùy Ti Thạch Nhĩ" không biết có gặp điều gì bất trắc hay không? Hiện giờ, quần hào đều tụ tập tại Lãnh Nguyệt Bình, mình cũng nên đi tìm nàng về gấp, để cùng nhau yêu cầu các vị tiền bối kỳ hiệp này chỉ giáo thêm về kiến thức và võ công, chắc là được ích lợi rất nhiều.
Chủ ý đã định, chàng liền nhìn các vị kỳ hiệp đương thời vòng tay thi

lễ nói:
- Kính thưa chư vị tiền bối, hiện nay sư muội vãn bối là Thu Thuỷ đang chờ đợi vãn bối tại Lư Sơn, chắc nàng nóng lòng lắm, vậy vãn bối xin tạm từ biệt chư vị, đến Lư Sơn tìm nàng về, để cùng yêu cầu chư vị lão tiền bối chỉ giáo thêm về võ công và kiến thức giang hồ.
Mọi người có mặt đều hiểu rõ tâm ý của chàng đối với Thu Thuỷ, họ đồng vui vẻ mỉm cười gật đầu. Phó Thiên Lân liền bái biệt quần hào, nhắm Lư Sơn cất bước.
Nhưng khi đến Lư Sơn, chàng tìm khắp các ngọn núi, không thấy bóng dáng Thu Thuỷ đâu!
Sau cùng, chàng mới phát hiện được dấu vết Thu Thủy lưu tay tại vách đá gần nơi Tuệ Giác Thần Ni và Bạch Y Đà Ông đấu kiếm tại đỉnh Lăng Vân, lúc đó chàng mới hay nàng đã đi Hoa Sơn và dặn chàng trở về Lãnh Nguyệt Bình chờ đợi.
Phó Thiên Lân, nguyên vì thương nhớ Thu Thuỷ nên chàng lặn lội đi tìm, nay được biết tung tích của nàng, thì chàng đâu chịu nghe lời mà trở về Cửu Hoa Sơn. Do đó, chàng cũng lập tức nhắm hướng Thiểm Tây tiến phát. Nào ngờ, trong chuyến đi này của chàng lại gặp biết bao phong ba bão táp, nguy hiểm vô cùng.
Trong lúc đi đường gấp rút, lại ỷ có công lực cao siêu, nên Phó Thiên Lân không quản ngại non cao, rừng rậm, chỉ nhận đúng phương hướng, và tìm theo những đường tắt để đi cho nhanh. Do đó, dọc đường chàng thường gặp một vài con dị thú xuất hiện lảng vảng đi theo, và hình như những dị thú này cũng không có ý hại chàng. Thậm chí, có lúc chúng vô tình cùng chàng chạm trán, nhưng chúng vội quay đầu chạy trốn ngay!
Vì mải lo nghĩ đến Thu Thuỷ, nên đối với những sự gặp gỡ kỳ lạ đó, Thiên Lân vẫn không chút nào để ý nghi ngờ, và khi chàng vừa bước chân vào dãy núi Võ Đang, thuộc vùng Thiểm Tây thì họa sự xảy ra. Vì dãy núi chàng vừa đến không có đường đi quang đãng, mà cần phải vượt qua một khu rừng rậm khá rộng.
Khi Phó Thiên Lân vừa sắp sửa bước chân vào khu rừng rậm, đã nghe văng vẳng phía trước có tiếng nhạc du dương và bỗng tiếng trống “Tung... Tung... Tung”!
Đối với tiếng nhạc du dương, chàng không lưu tâm lắm, nhưng với ba tiếng trống thì chàng hơi giật mình kinh hãi, vì nghe phảng phất như tiếng trống đồng!
Lúc Phó Thiên Lân bị giữ lại Thúy Vi Đảo, có được theo Hồng Y La Sát cưỡi thuyền ra biển xem nàng ta dùng Thiên Lam Độc Kiếm hội đấu với Đồng Cổ, Tiêu, Tranh, và đã được nghe tiếng trống đồng của

“Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ nên đêm nay chàng vừa thoảng nghe tiếng trống tương tự đã có vẻ hơi ngại ngùng mà dừng chân nghe ngóng, không dám tiến bước nữa.
Vừa đứng lại, chàng liền nhớ ngay tới ân sư La Phù Lão Nhân, năm xưa đã nổi tiếng thiên hạ, và lòng thầm nhủ:
Nay mình cũng mang kiếm thuật sư môn, hành hiệp giang hồ, chẳng lẽ lại rụt rè, sợ hãi không dám tiến tới hay sao? Hơn nữa mình lại vừa luyện xong phần biến hoá tinh vi của pho “Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp” thì dù cho có tên tiểu ma “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ, hay môn đệ phái Đồng Cổ Miêu Cương đang đợi phía trước, cũng không thể nao núng chùn bước được!
Phó Thiên Lân đứng suy nghĩ, nhớ lại sự nghiệp lẫy lừng của sư phụ rồi bỗng nhiên xúc động hào khí, xếch ngược cặp mày kiếm, đưa tay rút thanh “Thiết Kiếm Chu Ngân”, khẽ lắc thân hình xông vào khu rừng rậm mà chàng biết chắc rằng trong đó đầy những sự nguy hiểm đang chờ đợi chàng!
Khi Phó Thiên Lân vừa đặt chân vào tới ven rừng thì bỗng nhiên tiếng nhạc và tiếng trống im bặt làm cho chàng bất giác tự cười thầm mình có tính đa nghi, liền gia tăng tốc độ bước tới!
Nhưng đến khi vào sâu được chừng hơn mười trượng thì bỗng nhiên tiếng trống tiếng nhạc lại nổi dậy. Tiếng nhạc nghe văng vẳng ngay phía trước mặt, còn tiếng trống thì phát xuất tư nơi xa xa bốn phía chung quanh, hình như có vô số người nấp trong bóng tối khua gõ. Cả hai loại nhạc, trống hoà thành một âm điệu rất quái dị, bi thương giống như điệu nhạc đám tang đưa người chết xuống mộ!
Phó Thiên Lân biết điều chàng dự đoán không sai, quả nhiên phía trước có nhiều người đang núp trong bóng tối để tìm cách hăm doạ, ám toán. Nhưng chàng vẫn cho rằng bất quá họ chỉ là loại người như “Song Cổ Truy Hồn” Mạnh Vũ, hay “Vô Mục Tiên Cơ” Phùng Tiểu Thanh mà thôi. Và chàng cũng tự biết từ khi theo “Hoang Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân, bôn ba nghìn dặm đến nay, võ công của chàng đã tiến bộ rất mau, thêm nữa lại vừa luyện thành sư môn tuyệt học, nên chẳng những chàng không chút khiếp hãi, mà còn hăng hái vô cùng, hùng tâm vạn trượng, khí phát đan điền, ngửa cổ rú lên một tiếng ngân dài bổng lên, coi những tiếng trống “Tung Tung” dồn dập chung quanh và điệu nhạc bi thiết ai thương trước mặt như không có mà vẫn thi triển khinh công, xuyên rừng đi ra!
Điệu nhạc và tiếng trống chung quanh, hình như cũng di chuyển theo bước chân của Phó Thiên Lân và khi chàng vẫn còn cách rừng độ năm sáu trượng, thì bỗng nhiên bốn bề đều im phăng phắc.

Phó Thiên Lân vẫn ung dung không thèm chú ý đến mọi biến chuyển chung quanh, chàng chỉ khẽ rùng vai gia tăng công lực sử dụng tư thế "Thanh Đinh Tam Điểm Thuỷ" thân hình vọt lên đáp xuống ba lượt là đã ra khỏi cách rừng rậm.
Nhưng, bỗng nhiên...
Từ trên không, vang lên một tiếng "Tung" như tiếng sét nổ, Phó Thiên Lân vội hoành kiếm ngang ngực, tĩnh khí ngưng thần ngửng đầu nhìn lên và thấy phía trước mặt, một vách đá thẳng đứng như đẽo, vào lối bảy, tám trượng trên đỉnh, có một con vượn già rất to lớn, mỗi tay cầm một chiếc trống đồng đập vào nhau, và chàng nhớ mang máng hình như dọc đường đã có gặp con vượn già này.
Riêng cặp trống đồng thì thoạt trông thấy, chàng đã nhận ra ngay, vì cặp trống này y hệt cặp trống đồng của Mạnh Vũ mà chàng đã thấy ở ngoài Đông Hải.
Khi đã nhận rõ lai lịch con vượn già đứng trên đỉnh vách đá. Phó Thiên Lân liền ngang nhiên đứng trước cửa rừng lớn tiếng nói:
- Người nào là môn hạ của Miêu Cương lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn, xin mời ra nói chuyện.
Tuy chàng tỏ vẻ ngang nhiên khiêu chiến, nhưng vì biết rõ loại ngải độc Miêu Cương rất lợi hại, nên chàng đã ngấm ngầm lấy hai viên thuốc trị độc giải chướng của Bạch Nguyên Chương tặng nhét vào hai lỗ mũi để đề phòng trước.
Con vượn gìa đứng trên đỉnh vách đá, thấy Thiên Lân vừa nói dứt lời, nó liền há chiếc mồm rộng, đỏ như chậu máu, rồi giơ tay đập liên hồi vào mặt trống, lập tức bốn phía chung quanh đều có tiếng vọng đáp lại, cả phía trong rừng sâu cũng vang ra những tiếng "Tung, Tung" nghe rất ghê rợn.
Phó Thiên Lân biết đã sa vào ổ mai phục của đối phương, chàng vừa cất tiếng cười nhạt, định lên tiếng thì bỗng nhiên từ trên đỉnh vách đá lại vang lên một điệu nhạc thê lương, làm cho người nghe có cảm giác rất buồn bực khó chịu!
Theo với điệu nhạc, từ từ xuất hiện hình bóng bảy đạo nhân mù, mặc áo bào vàng, trong tay một người đều cầm một món nhạc khí như Tiêu, Sênh, Cầm, Địch...
Bảy tên đạo nhân áo vàng này, Thiên Lân đã từng được gặp khi chàng vào Đan Tâm Bích trong núi Mãng Thương Sơn yết kiến Đan Tâm Kiếm Khách trở về. Lần ấy, nếu không nhờ được Cát Ngu Nhân giúp sức, thì chàng đã bị hãm hại bởi nhóm "Hoàng Y Thất Sát" môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo này rồi.
Cho nên khi nhóm "Hoàng Y Thất Sát" vừa xuất hiện Phó Thiên Lân

đã nhận rõ khí thế của mình cô đơn quá, nhưng chàng vẫn ngang nhiên hỏi:
- Người của phái Nam Hoang Vô Mục và thú của phái Miêu Cương Đồng Cổ muốn mưu tính gì đối với Phó mỗ, thì xin mời xuống đây quyết chiến một phen hơn thua việc gì ma phải bày trò khoa trương như vậy?
Bọn "Hoàng Y Thất Sát" tuy nghe rõ chàng nói, nhưng họ không thèm trả lời, chỉ ra dấu cùng nhau xuy tấn một điệu nhạc khác nữa, và nhạc điệu của chúng lần này đã thay đổi, không còn bi thương ai oán, mà đã đổi sang điệu hoà nhã tươi vui như nghênh đón khách lạ.
Thấy vậy, Thiên Lân thầm nghĩ, rất có thể đêm nay chàng sẽ gặp đại địch, nhưng đã trót sa vào vòng vây đành phải liều trấn định tâm thần, ôm kiếm đứng chờ xem động tĩnh của đối phương.
Quả nhiên, sau độ một tuần trà, tiếng nhạc đón khách của bọn "Hoàng Y Thất Sát" vừa dứt thì trên đỉnh chóp núi phía tả đã xuất hiện mười sáu chiếc lồng đèn màu đỏ, đang di động chập chờn và nhanh như điện chớp, hướng về phía đỉnh vách đá chỗ bọn "Hoàng Y Thất Sát" và con vượn già đang đứng.
Nhờ đẹp trời và ánh trăng sáng vằng vặc như ban ngày nên khi mười sáu cây đèn đỏ chưa tới, Phó Thiên Lân đã nhận ra hai toán bốn con thú cả toán người và toán thú đều khiêng một chiếc sập gỗ.
Bốn người và bốn con thú khiêng sập đều nhanh nhẹn vô cùng, chỉ thoáng mắt đã tới chỗ bọn "Hoàng Y Thất Sát" đang đứng.
Nhờ ánh trăng sáng tỏ và vách đá chỉ cao có bảy tám trượng, nên Phó Thiên Lân nhìn thấy rất rõ. Bốn người khiêng chiếc sập bên hữu là bốn mỹ nữ trẻ tuổi, nhưng cặp mắt đều mù, người ngồi trên sập là một đạo nhân áo bào tía, tuổi độ trên dưới năm mươi, hình dáng gầy gò, râu tóc đen nhánh, phía trước mặt đặt ngang một cây Bích Ngọc Như Ý, cặp mắt đạo nhân cũng nhắm nghiền như bọn Hoàng Y Thất Sát và bốn thiếu nữ khiêng sập.
Bốn dị thú khiêng chiếc sập bên tả là bốn con khỉ đột tóc vàng, con nào con nấy hung mãnh vô cùng! Người ngồi trên sập là một lão già râu dài, miệng rộng, mũi sư tử, mình mặc áo vào thêu rồng màu vàng, đầu đội mũ miện, trong như một vị vương giả rất kỳ dị.
Sau khi nhìn rõ tướng mạo và cách ăn mặc của hai người mới tới, Thiên Lân liền cảm thấy lo lắng hồi hộp vô chừng, vì căn cứ vào giang hồ truyền thuyết, thì không nói cũng rõ, đạo nhân mù mặc áo bào tím bên phải chắc chắn là "Nam Hoang Hạt Đạo" một trong số Vực Ngoại Tam Hung giáo chủ của phái Nam Hoang Vô Mục.
Còn người ăn mặc theo kiểu vương giả kỳ dị phía bên tả, tất nhiên

phải là “Dã Nhân Sơn Chúa Đồng Cổ Thiên Tôn” Lôi Chấn Vũ, con người đã nổi danh có tài sai khiến bách thú, giỏi về ngải độc và nghe nói võ công cũng rất kỳ dị khó lường cao thấp!
Phó Thiên Lân tự nghĩ, riêng đối với con vượn già cầm hai chiếc trống đồng và bọn Hoàng Y Thất Sát cũng đã thất thế, lực đôi bên quá xa cách, và nguy cơ trùng trùng rồi.
Nay lại thêm hai tên ma đầu cái thế, mà nhân vật võ lâm nghe đến tên chúng đều phải lác mắt, cau mày, thì đêm nay quả thực chàng đã hết hy vọng sống sót.
Con người ta đến lúc tuyệt vọng, thì trở thành bình tĩnh không chút sợ hãi. Cho nên lúc này, Phó Thiên Lân nhận xét cục thế và thầm nghĩ:
Ân sư La Phù Lão Nhân thì đã chết sớm, “Đan Tâm Kiếm Khách” Như Thiên Hân ở xa tận Cao Lê Cống Sơn, “Hoàng Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân thì bận bế quan luyện công tại Thanh Lương Đài trên Hoàng Sơn, nhóm Bình Tung Nhũ Hữu và Tuệ Giác Thần Ni thì đều tựu tập tại Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa Sơn, tuyệt đối không có mặt một vị nào tại đây trong lúc này được. Mà dù có phép màu đưa một vài người tới đây chăng nữa, cũng không sao địch nổi hai tên ma đầu cái thế và bọn môn đồ, ác thú của chúng, ngoại trừ vị “Đan Tâm Kiếm Khách” oai chấn đương thời thì không kể!
Khi đã thấy không còn có cơ hội đánh thoát, Phó Thiên Lân lại trở nên bình tĩnh ngạo nghễ, không chút ưu phiền lo sợ, và thầm tự quyết định nếu đến lúc cần thà hoành kiếm tự vẫn chứ không chịu khuất phục dưới tay lũ ma đầu này!
Chủ ý đã định, chàng bèn ngửng đầu nhìn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn rồi cất tiếng khẳng khái:
- Hai vị đây có phải là Nam Hoang Vô Mục giáo chủ và Dã Nhân Sơn Chúa Đồng Cổ Thiên Tôn chăng? Tại sao hai vị lại vô cớ ngăn cản đường đi của Phó mỗ? Hay là hai vị có điều gì muốn chỉ giáo thì xin cho biết?
Lúc mới tới, Đồng Cổ Thiên Tôn đã tỏ vẻ đắc ý cho rằng, với con vượn già và bốn con khỉ đột tóc vàng, thêm vào đó, oai danh của lão với Nam Hoang Hạt Đạo thì thế nào cũng làm cho gã tiểu bối mới xuất đạo giang hồ như Phó Thiên Lân phải sợ hãi mà ngất xỉu.
Nhưng lão không ngờ, đối phương lại không chút sợ hãi, chỉ hơi trầm tư một lát rồi ngang nhiên đối đáp, thì lão hết sức ngạc nhiên, chớp chớp cặp mắt cú vọ nhìn Thiên Lân từ đầu đến chân một hồi thật lâu.
Riêng Nam Hoang Hạt Đạo, sau khi nghe Thiên Lân nói xong, lão lạnh lùng cất tiếng:

- Phó Thiên Lân nhà ngươi tuy có can đảm thật, nhưng nói năng lỗ mãng không biết trời cao đất thấp gì cả, với chút tài nghệ non nớt của nhà ngươi đâu xứng đáng để ta hoặc Lôi Thiên Tôn đây ra tay giáo huấn!
Nghe nói, Phó Thiên Lân phóng cặp mắt lộ thần quang như điện, ngửng đầu nhìn Nam Hoang Hạt Đạo rồi ngạo nghễ đáp:
- Nam Hoang giáo chủ, ngươi chớ nên quá cậy mình mà coi rẻ nhân vật võ lâm thiên hạ như vậy. Phó Thiên Lân tuy thụ nghệ sư môn chưa được bao lâu, nhưng tiên sư La Phù Lão Nhân vốn là một vị hào kiệt tinh trung tuyệt nghệ giang hồ danh vang tám cõi, và Phó mỗ đây có quá ngu độn chưa được lãnh hội chân truyền, nhưng với bầu nhiệt huyết và tấm lòng nghĩa khí, Phó mỗ của dám ra tay lãnh giáo với bất cứ một tên hung tà nào.
Tới đây, chàng ngừng lời giây lát, quét cặp mắt nhìn năm con dị thú và mười ba người đứng trên đỉnh vách đá một lượt rồi lại ngang nhiên lớn tiếng hỏi:
- Câu hỏi vừa rồi của Phó mỗ, sao không thấy các ngươi trả lời? Vậy ý của các ngươi muốn gì? Muốn thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" ư?
Quần hùng đứng trên vách đá, ngoài năm con dị thú ra, tên nào tên nấy đều phải thầm cảm phục về oai phong hào khí của Phó Thiên Lân, tuy nhiên Nam Hoang Hạt Đạo vẫn cố giữ nét mặt lầm lì khẽ nhướng mày lạnh lùng nói:
- Phó Thiên Lân, mi chỉ cần nộp thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" cho ta, là được tự do thoát thân, chúng ta quyết không thèm động đến một sợi lông chân của mi!
Nghe nói, Phó Thiên Lân cúi nhình thanh Thiết Kiếm một cái, rồi ngửa cổ lên trời cất tiếng cười khăng khắc...
Nam Hoang Hạt Đạo ngạc nhiên hỏi:
- Mi cười cái gì vậy?
Phó Thiên Lân trừng cặp mắt sáng long lanh ngửng đầu đáp:
- Thanh Thiết Kiếm này vốn luyện bằng thứ thép thường, có quý chăng, chỉ là giọt bích huyết gần nơi chuôi kiếm mà thôi! Nhớ lại năm xưa, Ngô Tam Quế dẫn giặc vào nhà, làm cho giang sơn xã tắc nghiêng ngửa! Lúc đó, có một vị trung thần không chịu bó tay hàng giặc, đã lãnh đạo một số anh hùng chí sĩ, mấy phen nổi dậy chống ngoại xâm, bảo vệ con cháu giống giòng Hán tộc, lưu lại một đoạn lịch sử quang vinh. Nhưng sau cùng, vì sức người có hạn, vị trung thần đó đã khảng khái tuẫn tiết da ngựa bọc thây, và để lại một giọt bích huyết trên thanh thiết kiếm này. Đến nay thanh kiếm ở trong tay Phó mỗ, tuy biết rõ là tài nghệ non kém, quả bất địch chúng, nhưng

Phó mỗ nhất định không chịu để kiếm lạc vào tay bọn hung tà các người một cách dễ dàng, để làm nhơ bẩn tiết tháo tinh trung của bậc tiền nhân chủ của thanh kiếm. Nếu các ngươi muốn đoạt thanh Thiết Kiếm này thì cần phải chặt chiếc đầu của Phó mỗ đã, bằng không thì quyết không khi nào các ngươi được toại nguyện.
Nam Hoang Hạt Đạo nghe Thiên Lân nói thì cau mày hơi lộ vẻ giận dữ:
- Phó Thiên Lân, mi chớ nên khinh cuồng mà chết nát thây! Thử hỏi, cái đầu của mi cứng đến mức nào? Đối với mi, ta chỉ sai một người, hoặc một thú ra tay cũng đủ cho mi tan xương nát thịt, vỡ đầu bể óc...
Thần sắc Phó Thiên Lân lúc này lại càng trở nên bình tĩnh ung dung, chàng khẽ mỉm cười ngắt lời:
- Chỉ cần bọn ngươi đừng cậy lớn nạt bé, cậy nhiều hiếp ít, thì bất luận là người hay là thú, Phó Thiên Lân này cũng sẵn sàng hậu giáo. Bằng không, Phó mỗ sẽ huỷ kiếm trước rồi tự vẫn sau.
Câu nói “Huỷ kiếm, tự vẫn” của chàng đã làm cho Nam Hoang Hạt Đạo phải cau mày kinh ngạc. Và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng bị thái độ ngang nhiên bất khuất của chàng làm cho tức giận, mắt gờm gờm nhìn xuống, miệng khẽ “Hừ” một tiếng, tức thời con vượn già đứng bên cạnh lão quái bỗng đập mạnh hai chiếc trống đồng vào nhau vang lên một tiếng như sấm động rồi lao thẳng xuống đầu Phó Thiên Lân nhanh như một ánh sao xẹt.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 17
Thâm Sơn Ác Đấu

Lúc đó, Phó Thiên Lân đã coi sự sống chết nhẹ như lông hồng, chàng liền thi triển pho kiếm pháp tinh vi mới được Đan Tâm Kiếm Khách truyền thụ sau này, rú lên một tiếng bổng dội, thân hình vọt lên như chiếc pháo thăng thiên, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân hóa thành một bức tường kiếm quang, đón đầu con vượn già xoáy lượn một vòng.
Chỉ nghe một tiếng rống kinh khủng, máu phun tung tóe đầy trời, như một đám mưa, xác con dị thú đã bị Thiên Lân chặt làm hai khúc.
Nam Hoang Hạt Đạo nghe tiếng rống thì biết con vượn già đã bị chết,

lão liền quay sang Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ hỏi:
- Lôi Thiên Tôn, thằng nhãi con đó dùng kiếm pháp lợi hại gì, mà chỉ trong loáng mắt, y đã giết chết con Thông tí thương viên của lão huynh đã khổ công huấn luyện lâu ngày như vậy?
Vì võ công cua Đồng Cổ Thiên Tôn được sáng lập theo một đường lối riêng biệt, lại giỏi về cách dùng ngải độc và sai khiến bách thú nên mới quật khởi nổi tiếng tại vùng Miêu Cương, còn đối với các phái võ công tuyệt học của Trung Nguyên thì hắn ít được thưởng thức, do đó, hắn không hiểu lai lịch pho kiếm pháp ảo diệu của Thiên Lân, nên khi nghe Nam Hoang Hạt Đạo hỏi, hắn có vẻ ngượng, hơi đỏ mặt khẽ đáp:
- Kiếm pháp của tên tiểu tặc đó tuy nhanh nhẹn, nhưng không có gì là tinh kỳ cho lắm, chắc con thần viên vượn già của lão khinh địch quá, nên mới bị hại. Đạo huynh bất tất phải lo, để tiểu đệ sai một con khỉ đột tóc vàng đã luyện tới mức thân thể đao thương bất nhập thì chắc tên nhãi con đó sẽ bị xẻ làm hai mảnh lập tức!
Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo khẽ nhíu mày cản:
- Lôi Thiên Tôn hãy khoan sai thần thú ra tay, vì võ công của tên nhãi đó đã khá như vậy, tiểu đệ muốn dùng hắn để khảo nghiệm tài nghệ của lũ môn hạ đệ tử xem sao!
Tới đây lão quái đạo quay sang bọn Hoàng Y Thất Sát lạnh lùng hỏi:
- Lần trước, tại Cao Lê Cống Sơn, bọn ngươi đã làm nhục oai danh của phái Nam Hoang Vô Mục ta, nay tên tiểu tặc Thiên Lân đã độc thân bị vây khốn tại đây, các người không được cậy đông thắng hắn để giang hồ chê cười, vậy trong số các ngươi, ai dám nắm chắc đoạt được thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" trong tay hắn?
Bọn Hoàng Y Thất Sát thiệt thòi ở chỗ cặp mắt bị mù nên lúc ở Cao Lê Cống Sơn, chúng không hay biết có Hoàng Sơn Độn Khách núp trong bóng tối ra tay ám trợ Thiên Lân mà chúng vẫn yên trí cho rằng võ công của chàng cực cao, cho nên khi nghe Nam Hoang Hạt Đạo hỏi, một hồi lâu vẫn chưa tên nào dám lên tiếng trả lời!
Nam Hoang Hạt Đạo chờ mãi không thấy tên đệ tử nào trả lời lão liền sa sầm nét mặt, quay đầu sang phía tả hỏi:
- Nhất Cầm, mi là người đứng đầu trong nhóm Hoàng Y Thất Sát, liệu có dám chắc đoạt được thanh Thiết Kiếm Chu Ngân chăng?
Người đứng bên tả đó là Nhất Cầm Đạo Nhân, tay cầm cây đàn cổ cầm thất huyền, nghe hỏi, hơi có vẻ trù trừ, đang sắp trả lời thì Nam Hoang Hạt Đạo đã giận dữ thét:
- Phái Nam Hoang Vô Mục ta xưa nay không bao giờ thu lưu những kẻ vô dụng, vậy mi hãy trả lại ta công phu tâm huyết ta đã dạy dỗ mi

trong bảy, tám năm nay đây!
Vừa dứt lời, lão ta đã vung cánh tay áo rộng, phất ra luồng cuồng phong nghe ào ào như gió cuốn đẩy bật Nhất Cầm Đạo Nhân bắn cao hơn một trượng, miệng phun máu tươi có vòi, tạng phủ bị bể nát, thân xác rớt xuống chân vách đá như một khúc cây, chiếc đàn cổ cầm cũng tan ra từng mảnh nhỏ bắn tung tứ phía!
Phó Thiên Lân thấy Nam Hoang Hạt Đạo ác như vậy, thì trong lòng kinh hãi vô cùng, và chàng càng nhận rõ hoàn cảnh của mình, nếu rủi mà sa vào tay lão ma đầu này, tất nhiên sẽ phải chịu bao cảnh khổ cực đau đớn, muốn sống không được mà cầu chết cũng không xong!
Sau khi Nam Hoang Hạt Đạo dùng tụ phong phất tung tên đồ đệ Nhất Cầm Đạo Nhân, đứng đầu trong nhóm Hoàng Y Thất Sát, rồi hắn lại vẫn giọng nói lạnh lẽo không chút cảm tình, quay sang tên Đạo nhân áo vàng đứng hàng thứ hai hỏi:
- Nhất Tiêu, chẳng lẽ mi cũng...
Người vừa được lão quái gọi đến tên là Nhất Tiêu Đạo Nhân, tay cầm một cây ngọc tiêu, thấy thảm trạng vừa rồi y đã vỡ mật bay hồn, nên không đợi lão quái dứt lời, y đã cung kính đáp:
- Kính bẩm ân sư, đệ tử Nhất Tiêu nguyện tuân pháp dụ của ân sư, xuống đoạt thủ thanh Thiết Kiếm Chu Ngân!
Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo hơi tươi nét mặt nhưng vẫn giọng lạnh lùng:
- Ta chỉ bằng lòng cho mi trong ba mươi chiêu thức phải hoàn thành nhiệm vụ, nếu quá số...
Nét mặt Nhất Tiêu Đạo Nhân lộ vẻ thảm não, vội kính cẩn xen lời đáp:
- Xin ân sư phóng tâm, nếu chẳng may đệ tử không làm tròn nhiệm vụ, đệ tử sẽ biết tự xử và không dám để nhục đến oai vọng của phái Nam Hoang Vô Mục!
Lão quái đạo vừa dùng giọng mũi khẽ “hừ” một tiếng, Nhất Tiêu Đạo Nhân đã vòng tay cúi chào lão ta và Đồng Cổ Thiên Tôn rồi khẽ vung ngọc tiêu, nhẹ nhàng nhảy xuống vách đá.
Phó Thiên Lân vốn tính khoan nhân trung hậu, nhưng vì đêm nay chàng biết rõ thế nào cũng chết nên đã quyết định sẽ thi triển hết sư môn tuyệt học, may ra trừ đỡ được vài tên hung đồ hoặc mấy con ác thú rồi mới cam tâm chịu chết.
Đến nay nghe thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo đối đáp với nhau như vậy, thì chàng lại thầm thay đổi quyết định là hãy cùng đối phương giao đấu cho đến hết ba mươi chiêu, xem sau đó chúng sẽ đối xử ra

sao.
Đã có ý định sẵn, nên khi thấy Nhất Tiêu Đạo Nhân tung mình nhảy xuống, chàng không ra tay tuyệt tình ngay như đối với con vượn già vừa rồi, mà chỉ hoành kiếm, ngang nhiên đứng chờ.
Môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục, tuy tên nào tên nấy đều mù nhưng không hiểu họ rèn luyện cách nào mà đã khắc phục được toàn bộ những điểm tiên thiên khuyết hãm đó!
Nhất Tiêu Đạo Nhân từ trên cao hàng bảy, tám trượng nhảy xuống, tất nhiên khoảng lưng chừng thế nào cũng phải điểm chân vào vách đá một lần để mượn sức. Và, khi Phó Thiên Lân thấy thân pháp xảo diệu, cùng cách điểm chân rất chuẩn xác của đối phương chẳng khác một người sáng mắt, thì chàng thầm bội phục Nam Hoang Hạt Đạo tuy có hung tàn nhưng quả không hổ danh là tôn chủ của một phái võ học. Vừa lúc đó, bóng đạo nhân áo vàng cũng thụp xuống giữa đầu chàng! Nhất Tiêu Đạo Nhân đã thi triển sát thủ, chiếc ngọc tiêu trong tay y với chiêu thức "Đảo Tả hiên Hà" hóa thành một vầng tiêu ảnh như đám mưa rào dội xuống.
Phó Thiên Lân khẽ nhếch mép cười, toàn thân chàng xoay về bên phải năm thước, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân vung lên với chiêu thức "Tà Chỉ Tam Tinh" đâm xéo vào đùi bên trái đối phương một nhát.
Không ngờ Nhất Tiêu Đạo Nhân, chẳng thèm biến thế lách tránh, mà chỉ khẽ nghiêng mình, liều chịu để nhát kiếm của Thiên Lân chặt đứt một chân, vung ngọc tiêu kèm theo một luồng kình phong bổ xuống đỉnh đầu đối phương.
Lối đánh liều lĩnh này làm Thiên Lân thầm kinh hãi, bắt buộc phải thâu hồi đường kiếm "Tà Chỉ Tam Tinh", xoay mình mấy vòng tránh ra xa hơn năm thước nữa.
Nhất Tiêu Đạo Nhân chỉ nhờ vào nhĩ lực kinh người mà y đã khắc khổ rèn luyện, để nghe tiếng gió, nhận vị trí rồi vung ngọc tiêu dệt thành tấm lưới bích quang bám sát đối phương như bóng với hình.
Phó Thiên Lân vốn cố ý dò xét tài nghệ của Nhất Tiêu Đạo Nhân, nên chàng dùng thiết kiếm gạt mạnh ngọc tiêu của đối phương rồi sử dụng chiêu thức "Ngoan Thạch Điểm Đầu" đâm thẳng mũi kiếm vào bả vai trái của địch.
Quả nhiên, Nhất Tiêu đã cố ý liều mạng nên tuy hắn có nghe luồng kiếm phong của Thiên Lân đâm tới, nhưng hắn vẫn làm như không biết, đợi mũi kiếm đối phương gần tới bả vai rồi mới thình lình sử dụng thế "Độc Long Tầm Huyệt" đâm thẳng ngọc tiêu vào giữa rốn địch thủ!
May mà Thiên Lân đã hiểu rỏ dụng ý đối phương, nên chàng chỉ sử

dụng chiêu thức “Ngoan Thạch Điểm Đầu” đến nửa chừng rồi tự thu hồi. Nhưng võ học của môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục đâu phải tầm thường? Hơn nữa, Nhất Tiêu Đạo Nhân lại là nhân vật xuất sắc trong nhóm Hoàng Y Thất Sát, nên thừa lúc Phó Thiên Lân hai lần để mất cơ hội ra tay trước, Nhất Tiêu đã vung ngọc tiêu tiếp, hóa thành một vầng quang ảnh màu vàng kèm theo một âm vận du dương mỹ diệu, vây bọc chung quanh địch thủ!

Đứng trên đỉnh vách đả, Nam Hoang Hạt Đạo chỉ nhờ có hai tai lóng nghe tiếng gió, mà đã biết chiêu số giao đấu của đôi bên nên lão ta lớn tiếng nói vọng xuống.

- Nhất Tiêu, hãy cố gắng lên, đã đến chiêu thức thứ hai mươi mốt rồi đấy!

Nhất Tiêu Đạo Nhân tuy đã liều chết tấn công chiếm được cơ hội ra tay trước, nhưng vì thân pháp kiếm thuật của Thiên Lân không còn non kém như xưa nên vẫn chưa thấy đối thủ lộ vẻ gì là thua sút, nay lại nghe Nam Hoang Hạt Đạo lên tiếng thúc dục, thì nét mặt Nhất Tiêu lập tức biến đổi, và hắn tự biết mạng sống chỉ còn trông cậy vào chín chiêu thức còn lại mà thôi nên hắn vội vàng nghiến răng thi triển “Thất Sát Toán Hoa” tiêu pháp - sát thủ tuyệt học - vung tả chưởng kèm theo luồng chưởng lực âm hàn, liều lĩnh chồm thẳng vào đối phương.

Phó Thiên Lân, ngoài phương diện nội gia chân lực về kiếm thuật, chàng đã được Đan Tân Kiếm Khách và Hoàng Sơn Độn Khách, hai vị võ lâm kỳ hiệp chỉ điểm rèn luyện, trở thành một tay đệ nhất lưu hảo thủ trong lớp giang hồ tuổi trẻ hiện thời, tài nghệ chàng có thể ngang hàng với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.

Nhưng tục ngữ có câu:

“Một kẻ liều mạng, muôn người khó địch! Nhất Tiêu Đạo Nhân vốn đã là một tay võ nghệ thượng thặng, nay lại liều mạng toàn lực tấn công, nên Phó Thiên Lân cũng cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng!

Đến khi đối phương thi triển sát thủ, chàng vội vàng dùng bộ pháp nhanh nhẹn, vùng vung kiếm ứng phó được ba thế ngọc tiêu liên hoàn kỳ dị của Ngọc Tiêu Đạo Nhân, thì bỗng nhiên lại cảm thấy một luồng chưởng lực lạnh như băng tuyết, ào ào xoáy vào giữa ngực!

Biết không thể nào tránh được nữa, chàng phải buộc lòng ngưng tụ chân khí, vung tả chưởng tung ra một luồng phách không chưởng lực đón đỡ chưởng phong của đối phương!

Nào ngờ, Nhất Tiêu Đạo Nhân đã theo Nam Hoang Hạt Đạo học nghề hơn hai mươi năm, công lực rất thâm hậu, nên khi hai luồng chưởng phong chạm nhau, Phó Thiên Lân bỗng thấy khí huyết toàn

thân bị đảo lộn, thân hình loạng choạng, thối lui hai bước!
Nhất Tiêu Đạo Nhân đã thắng thế, đâu chịu nương tay. Cây ngọc tiêu trong tay hắn lại hóa thành một đạo kỳ quang kèm theo hai tuyệt chiêu "Xuy Tiêu Dẫn Phượng" và "Nghênh Khách Hồng Kiều" được hắn thi triển liên tiếp, tạo thành vô số những vòng ánh sáng màu xanh biếc như tấm lưới bích quang.
Phó Thiên Lân liều đỡ một chưởng thấy bị kém sức đối phươrg thì hơi vẻ hoang mang, chàng phải khó khăn vất vả mới thi triển được tâm pháp "Thiên Ngoại Du Tiên" của sư môn, tránh thoát ra ngoài màng lưới bích quang của đối phương nhưng đầu bả vai trái cũng đã bị tiêu phong phớt qua và cảm thấy hơi tê nhức.
Tuổi trẻ ai mà không có tính hiếu thắng, nên qua mấy lần thất thủ, Thiên Lân bèn nhướng mày thi triển tuyệt học và nhân lúc Nhất Tiêu Đạo Nhân thắng thế đắc ý lao mình đuổi theo, chàng liền vung kiếm từ ngang hông đưa ra sử dụng tuyệt thế "Thiên Long Trạo Vĩ" - rồng thiên quẫy đuôi - trong pho "Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp", kiếm quang toa? ra như trăm ngàn đoá hoa kiếm, nhằm đâm vào các nơi yếu hại khắp toàn thân địch thủ.
Nhất Tiêu Đạo Nhân không ngờ rằng Phó Thiên Lân vẫn lẩn tránh nương tay và nay chàng bỗng nhiên xuất thủ hoàn chiêu với một thân pháp kỳ ảo như vậy!
Tuy cặp mắt của hắn không thấy đường nhưng nhĩ lực rất linh mẫn, nên hắn chỉ nghe tiếng kiếm phong vù vù, đã biết trong kiếm chiêu "Thiên Long Trạo Vĩ" của địch thủ còn hàm ẩn biến hoá vô cùng và oai lực rất lớn.
Để đối phó, Nhất Tiêu Đạo Nhân vội sử dụng chiêu thức "Như Ý Thiên La", một tuyệt chiêu tuyệt học hộ thân của phái võ Nam Hoang Vô Mục, đón đỡ những đường kiếm của đối phương, đâm chém tới tấp như mưa, đồng thời hai chân cũng sử dụng liên tiếp ba thế "Hoàn Phong Phiêu Diệp" - gió lốc cuốn lá - nhảy tránh sang bên trái gần hai trượng!
Phó Thiên Lân thấy Nhất Tiêu Đạo Nhân đã mù cả mắt mà trong lúc lao mình đuổi theo hắn vẫn tránh thoát được thế kiếm tuyệt diệu "Thiên Long Trạo Vĩ" của chàng thì chàng cũng thầm khen phục công lực đối phương rất tài giỏi. Nhưng chàng vẫn tin chắc rằng, với pho kiếm pháp tuyệt học của sư môn, thế nào cũng khắc phục được đối phương, nên chàng liền vận hơi rú lên một tiếng thật dài, phi thân lên cao hơn ba trượng, ngầm vận nội lực, múa kiếm toa? thành muôn ngàn đóa hoa như một trận kiếm vũ (mưa kiếm) chụp xuống đầu Nhất Tiêu Đạo Nhân.

Ngay lúc đó, Nhất Tiêu Đạo Nhân cũng đã chuẩn bị đem hết bình sinh sở học, liều một chết một còn cùng đối thủ, chiếc ngọc tiêu của hắn cũng múa thành một vầng bích quang kèm theo âm điệu sát phạt ai oán, vọt lên không trung, xuyên vào trong đám mưa kiếm của địch thủ.
Giữa lúc hai luồng kiếm quang, tiêu ảnh sắp sửa chạm nhau thì trên đỉnh vách đá, Nam Hoang Hạt Đạo bỗng cất tiếng lạnh lùng:
- Các ngươi đã giao thủ tới chiêu thứ hai mươi chín rồi đó! Môn hạ phái Nam Hoang Vô Mục, không bao giờ dung túng kẻ làm nhục môn hộ!
Nhất Tiêu Đạo Nhân nghe nói, bỗng nhìn Phó Thiên Lân quát lên một tiếng "Hãy khoan!" rồi dùng phép "Thiên Cân Truỵ" thân hình từ từ hạ xuống mặt đất.
Trong đường kiếm này của Thiên Lân ngầm ẩn hai kiếm chiêu kỳ ảo "Bồ Đề Trích Lộ" và "Thiên Nữ Tán Hoa", có oai lực biến hoá vô cùng, với ý định sẽ kết liễu tính mệnh địch thủ. Nhưng khi nghe Nhất Tiêu Đạo Nhân đã kêu lên như vậy, thì theo quy cũ võ lâm, chàng cũng phải ngừng tay, hạ xuống mặt đất, chờ xem đối phương nói gì.
Sau khi hạ chân xuống mặt đất, Nhất Tiêu Đạo Nhân cũng không thèm để ý đến Thiên Lân, hắn chỉ quay mình hướng về phía đỉnh vách đá, cúi mình thi lễ nói:
- Đệ Tử Nhất Tiêu kém tài, phụ công dạy dỗ của ân sư, làm nhục môn phái Nam Hoang, cần phải tự xử để tạ tội. Nhưng đối phương công lực rất cao, kiếm pháp lại tinh diệu, nếu ân sư có sai các sư đệ khác xuống giao đấu, cúi xin ân sư gia hạn chiêu số!
Hai tiếng "chiêu số" vừa dứt, thì chiếc ngọc tiêu trong tay Đạo Nhân đã quay lại tự điểm vào tử huyệt "Thất khảm" trước ngực rồi từ từ gục xuống tắt thở!
Phó Thiên Lân đã được mục kích Nhất Cầm Đạo Nhân bị lão quái đánh chết nay lại thấy Nhất Tiêu Đạo Nhân phải tự tận thân vong, thì chàng cũng phải thầm kinh hãi về thủ đoạn ngự trị môn hạ tàn khốc của Nam Hoang Quái Đạo!
Trong lúc chàng đang bồi hồi cảm khái, bỗng nghe một tiếng rống kinh khủng, rồi một bóng vàng lông lá đầy mình, kèm theo luồng kình phong hôi tanh lộn mửa đang chụp thẳng xuống đầu.
Lúc hai tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn mới tới, Phó Thiên Lân đã nhận biết bốn con khỉ đột tóc vàng khiêng chiếc sập của Đồng Cổ Thiên Tôn đều thuộc loại dị thú thông linh, rất là khó đấu.
Nay lại thấy luồng gió hôi tanh đang ào ào đổ xuống, tuy không nhìn

rõ hình dáng, nhưng chàng cũng đoán chắc là con “khỉ đột tóc vàng” nên chàng vội vàng nhảy về phía trước hơn một trượng tạm né tránh, rồi thình lình múa kiếm sử dụng một đường “Phản Tý Hàng Long” kèm theo luồng kiếm phong veo véo, xỉa thẳng vào bóng vàng đang từ trên không xa xuống.
Kiếm chiêu “Phản Tý Hàng Long” này của Thiên Lân vốn đã tinh diệu vô cùng, lại thêm sự khôn ngoan hung thủ không được như người nên nhát kiếm đó đã chém trúng ngay đầu vai trái của con dị thú. Nhưng nhát kiếm này đã làm Thiên Lân suýt nữa bị mất mạng. Nguyên con khỉ đột tóc vàng này là một loại dị thú, châu thân ngoài một vài nơi yếu hại, còn thì chỗ nào cũng cứng rắn như sắt thép, đao kiếm không chém đứt, mà thanh Thiết Kiếm Chu Ngân của Thiên Lân lại chỉ là thanh kiếm đúc bằng thép thường cho nên sau khi chém trúng con thú một nhát, chàng chỉ thấy hổ khẩu bị tê nhức, còn con hung thú thì không hề hấn gì, nó vẫn lừ lừ há chiếc miệng rộng đỏ lòm như chậu máu giơ cánh tay tả đầy lông lá chụp lấy cổ tay mặt của chàng.
Thấy vậy Phó Thiên Lân kinh hãi vô cùng, chàng vội vàng trầm cổ tay nhẹ nhàng nhảy lui tránh thoát, nhưng con khỉ đột cũng mẫn tiệp không kém, mớ tóc vàng phía sau gáy nó hất tung lên một cái, rồi lại giơ hai cánh tay lông lá đầy móng nhọn hoắc và chồm theo sát nút. Thấy hung thú không sợ đao kiếm, Phó Thiên Lân phải vội vàng vận công lực vào tả chưởng tung ra một luồng kình khí mạnh như gió bão đẩy lui con dị thú.
Tuy bị đẩy lui, nhưng không bị thương nên con khỉ đột lại hung hăng chồm tới, làm cho Phó Thiên Lân phải gài thanh kiếm vào lưng, dùng cả hai tay liên tiếp đẩy ra những luồng phách không chưởng lực để chống cự!
Đánh theo kiểu này, rất hao phí chân lực, con khỉ đột lại luôn rống lên những tiếng quái gở và mỗi lúc mỗi trở nên hung mãnh, còn Phó Thiên Lân thì vừa phải nhảy nhót lẩn tránh vừa phải vận khí phát chưởng, nên càng đánh càng thấm mệt dần. Vì nội gia chân lực của chàng còn hơi non kém, khi đối phó với cường địch chỉ nhờ vào pho “Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp” tinh diệu cực độ. Nay gặp phải loại dị thú không sợ đao kiếm, thì pho kiếm pháp có vi diệu hơn nữa cũng vô dụng. Cho nên vừa đánh, Thiên Lân vừa thầm nghĩ, chẳng lẽ cứ thế này cho đến lúc mệt mỏi rã rời, chờ hung thú xé xác đoạt kiếm hay sao?
Nhưng dù sao, chàng cũng là người có tư chất thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ trong giây lát chàng đã phát hiện hình như con dị thú

luôn luôn đặc biệt chú ý bảo vệ nơi rốn của nó, và chàng cũng để ý thấy những chòm lông chung quanh chỗ này có màu vàng lợt hơn những chỗ khác.
Sau khi nhìn rõ, lập tức chàng hiểu ngay chỗ này là điểm yếu hại trí mạng của con ác thú. Nên sau một hồi suy tính, chàng liền vẫn dụng nội gia chân lực, đẩy mạnh song chưởng ra một lượt để tạm chặn đà lao của ác thú, rồi rút kiếm đâm liên tiếp ba nhát vào cặp mắt và thái dương của nó.
Con khỉ đột này đã được Nam Hoang Hạt Đạo nuôi dưỡng lâu năm nên của có vẻ khôn ngoan, nó thấy Thiên Lân hình như đã hết sức mệt mỏi, phải thu chưởng dùng kiếm thì nó lộ vẻ cao hứng, rú lên những tiếng ghê rợn, nhưng nó cũng biết cố ý nghiêng đầu né tránh, làm như các bộ phận trên mặt không dám đương cự mũi kiếm để rình đánh lừa đối phương.
Giữa người và thú, một khi đã giao đấu về tâm tư thì tự nhiên người phải cao hơn thú nhiều. Lúc này, Phó Thiên Lân bỗng sử dụng một đường kiếm tuyệt học “Bát Phương Phong Vũ” – mưa gió tám phương – múa kiếm hoá thành trăm ngàn đoá hoa kiếm, đâm chém tới tấp vào mặt dị thú.
Con khỉ đột cũng giả bộ như bị kiếm quang làm hoa mắt, động tác tỏ ra hơi chậm một chút để bị đâm ngay một kiếm giữa màng tang. Nhưng chỉ nghe một tiếng “cách” khô khan như đâm trúng gỗ đá, cả cánh tay của Phó Thiên Lân bị tê nhức và chàng vừa rút kiếm vừa nhảy lui, thì đã bị con dị thú nhanh tay chộp được lưỡi kiếm giữ chặt lại và cất lên những tiếng “khịt, khịt” tỏ vẻ đắc ý vô cùng.
Con ác thú cho rằng Thiên Lân đã mắc mưu của nó, hơn nữa, lúc Đồng Cổ Thiên Tôn sai nó xuống, lão ta đã dặn nó cần phải đoạt cho bằng được thanh bảo kiếm trong tay đối phương, còn người thì giết hay không tùy ý, cho nên sau khi chụp được lưỡi kiếm, nó không suy nghĩ gì khác, mà chỉ cố sức giựt kiếm.
Phó Thiên Lân thấy hung thú nắm chặt thanh kiếm và ra sức giựt, thì biết mưu kế đã thành nhưng chàng vẫn cố ý vận chân lực giựt lại. Con ác thú thấy Thiên Lân cũng dùng sức để giựt kiếm thì nó vội vàng rú lên một tiếng, rồi đưa cả hai tay nắm chặt lưỡi kiếm định giằng co đấu sức với người.
Biết cơ hội đã đến, Phó Thiên Lân bỗng dửng mày, cất lên một hồi cười dài buông thỏng chân khí, đổi giựt làm đẩy, khiến con ác thú bị mất đà, loạng choạng ngã ngửa về phía sau mấy bước.
Thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo tuy chỉ nhờ thính giác linh mẫn để nhận xét sự vật chung quanh, nhưng Đồng Cổ Thiên Tôn thì có cặp

mắt sáng như điện, lại đứng trên cao nhình xuống nên lão đã thấu rõ tâm ý của Thiên Lân, và đồng thời lão cũng hiểu tính mạng của cong thần thú sắp bị nguy trong khoảnh khắc.
Lão ta chưa kịp ra hiệu chỉ dẫn thần thú, chỉ mới cau cặp chân mày rậm dùng giọng mũi khẽ "Hừ" một tiếng thì Thiên Lân đã thừa cơ hội ác thú loạng choạng thối lui, nhảy theo nhanh như luồng gió, vận công lực lên ngón tay trỏ xỉa mạnh một nhát vào rốn con ác thú, lúc đó hai tay nó còn đang mắc cầm chặt thanh thiết kiếm của chàng.
Chỉ nghe một tiếng rống vang trời dậy đất, từ nơi rốn con khỉ đột tóc vàng đã phun ra một vòi máu tanh hôi, bắn đầy mình Phó Thiên Lân rồi lăn xuống đất chết không kịp dãy dụa.
Ngay lúc đó, Phó Thiên Lân cũng gần như kiệt lực vì chàng đã liên tiếp dùng kiếm chém chết con vượn già, ra sức đấu với Nhất Tiêu Đạo Nhân, và dùng kế giết chết hung thú tóc vàng. Chàng tự biết lúc này, nếu bọn ma đầu trên đỉnh vách đá chỉ cần cho một thú hay một người nào khác xuống thì không những thanh thiết kiếm bị đoạt mà chính chàng cũng sẽ bị lọt vào tay bọn hung tà vô nhân đạo này, để rồi bị chúng hành hạ chịu đủ mọi cực hình cho đến chết.
Sau khi so sánh tình thế, hiểu rõ lợi hại, chàng bèn cúi nhặt thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, rồi ngửng đầu nhìn hai tên lão quái với nét mặt bình thản ngang nhiên nói:
- Nam Hoang lão quái và Miêu Cương yêu nhân hãy nghe đây, giờ này Phó mỗ cũng tự biết không còn hơi sức nữa, các ngươi chỉ cần cho một người nào xuống là có thể giết chết Phó mỗ để đoạt kiếm một cách dễ dàng. Nhưng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này có mang theo một giọt bích huyết tinh trung của bậc chí sĩ đã vong thân vị quốc, không thể cho bọn yêu tà các ngươi làm nhơ bẩn. Được! Nên Phó mỗ phải huỷ kiếm trước rồi sẽ giao tính mạng cho lũ mị..
Lúc đó Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đang cùng nhau tính kế không biết làm cách nào để đoạt kiếm mà không bị mang tiếng vì bọn chúng không muốn tự ra tay đối phó với kẻ hậu bối, và cũng không muốn giang hồ chê cười là đã cậy đông hiếp yếu, cho ác thú và môn đồ thủ hạ dùng kiểu xa luân chiến để thắng địch một cách kém vẻ vang.
Nhưng mục đích chủ yếu của chúng là đoạt cho bằng được thanh Thiết Kiếm Chu Ngân, để lợi dụng khống chế Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân. Chúng đã phải hao sức tốn công mới sai con vượn già theo dõi được Phó Thiên Lân đến đây để hiện thân đón đường đoạt kiếm nay chẳng lẽ lại chịu hao binh tổn tướng không được cái gì rồi bỏ qua hay sao?

Cả hai tên lão quái còn đang do dự không biết nên bảo vệ thanh danh, hay chỉ cần đoạt kiếm không cần tiếng tăm thì bỗng nhiên nghe Thiên Lân lên tiếng định huỷ kiếm rồi tự vận sau, làm hai tên ma đầu lộ vẻ hốt hoảng! Vì chuyện chàng tự vận hay không đối với chúng chẳng quan hệ gì, nhưng thanh Thiết Kiếm Chu Ngân thì chúng không thể để cho chàng huỷ được.
Do đó, không đợi Phó Thiên Lân dứt lời, Nam Hoang Hạt Đạo đã từ trên chiếc sập gỗ tung mình lao xuống vách đá nhanh như một luồng khói đen, miệng quát tháo giận dữ:
- Phó Thiên Lân, nếu mi hủy kiếm mà ta không nghiền nát được mi thành tro bụi, thì ta sẽ tự xoá tên Nam Hoang Hạt Đạo trong nhóm Vực Ngoại Tam Hung!
Tuy nói vậy, nhưng cũng đã chậm, vì võ công của lão ta có tuyệt thế và thân pháp có nhanh nhẹn đến đâu thì cũng không thể xuống đến nơi ngay được vì khoảng cách từ trên đỉnh vách đá xuống mặt đất, cao tới bảy, tám trượng, hơn nữa, Phó Thiên Lân cũng đã liệu định thế nào hai tên lão quái chẳng ra tay ngăn cản khi chàng hủy kiếm cho nên trong lúc vừa lên tiếng nói, chàng đã tụ công lực vào năm ngón tay hữu rồi vận sức chấn gãy kiếm.
Thiết tỳ bà chỉ lực vừa thâu ra đến năm ngón tay thì thanh Thiết Kiếm Chu Ngân mà thiên hạ võ lâm quần hào đang đua nhau cướp đoạt đã bị chàng chấn gãy thành mấy đoạn.
Lúc thân hình Nam Hoang Hạt Đạo xuống cách mặt đất còn bảy, tám thước, lão đã nghe chỉ lực của Phó Thiên Lân chấn gãy kiếm gây thành những tiếng leng keng, thì bất giác lão nổi giận như điên cuồng mà lớn tiếng quát:
- Giỏi thay cho tên nhãi dám cả gan huỷ kiếm, ta sẽ cho mi nếm thử mùi vị thống khổ của phép “Ngũ Âm Triệt Mạch” của phái Nam Hoang cho biết!
Hai tiếng “cho biết” vừa thoát ra khỏi miệng lão quái đạo thì một luồng kình phong âm hàn kỳ tuyệt đã đập tới phía trước ngực Phó Thiên Lân.
Ý định của Phó Thiên Lân là, sau khi huỷ kiếm, chàng sẽ lập tức tự đập bể sọ để huỷ thân theo kiếm, nhưng thủ pháp của Nam Hoang Hạt Đạo lại thần tốc vô cùng. Thanh kiếm vừa gãy thì luồng kình khí kỳ hàn đã tới trước ngực chàng rồi.
“Ngũ Âm Triệt Mạch” là một thủ pháp tối độc trong những thủ pháp tàn độc của võ lâm. Người bị hãm hại sẽ chịu cảnh thống khổ vô cùng, toàn thân không thể chịu được một chút trọng lực nào chạm đến người, cả một chiếc lá rơi vào mình cũng đã thấy đau đớn, như

dao cắt, bên trong lục phủ ngũ tạng lúc nào cũng như có sâu đục kiến cắn! Đã vậy, người lại không chết ngay mà tối thiểu cũng phải chịu đựng hàng trăm ngày cho đến khi ngũ tạng bị bể nát, các mạch máu bị đứt hết rồi mới chết.
Phó Thiên Lân tuy không biết sử dụng thủ pháp tàn độc đó nhưng chàng đã nghe nói đến từ lâu, cho nên khi thấy luồng gió lạnh vừa ập tới trước ngực, thì chàng bất giác buột miệng lớn tiếng kêu gào ai oán:
- Phó Thiên Lân này suốt đời hành sự, đâu có tội lỗi gì, mà ngày nay phải chết thảm dưới thủ đoạn tàn độc "Ngũ Âm Triệt Mạch" như thế!
Nguyên lúc Thiên Lân thấy luồng hơi lạnh ập tới trước ngực và vừa hé miệng kêu gào than thở, thì bỗng thấy sau lưng có luồng hơi âm ấm thấm vào trong người, nhưng giữa lúc sắp sửa chết thảm nên chàng cũng không buồn để ý tới, mà vẫn than thở hết câu nói bi phẫn, khảng khái xuất phát đáy lòng.
Còn Nam Hoang Hạt Đạo, khi nghe chàng nói hết câu này, thì lão bỗng lộ vẻ kinh ngạc, ngưng tay không tấn công nữa mà chỉ lạnh lùnh hỏi:
- Phó Thiên Lân, mi có thể nhắc lại câu nói vừa rồi chăng?
Thiên Lân thầm nghĩ, chẳng lẽ câu nói vừa rồi của mình có gì không đúng chăng?
Chàng trầm ngâm giây lát rồi mới trừng mắt hiên ngang đáp:
- Phó mỗ tự hỏi bình sinh hành sự, không có điều gì thẹn với lương tâm, mà kết quả bị chết thảm bởi thủ đoạn tàn độc "Ngũ Âm Triệt Mạch" thì có điều ân hận thiên đạo bất công mà thôi!
Nghe chàng nói, Nam Hoang Hạt Đạo càng thêm ngạc nhiên tự lẩm bẩm:
- Quái lạ, dù người có nội công giỏi đến đâu, sau khi trúng "Ngũ Âm Chỉ" triệt mạch của ta cũng không thể mở miệng nói được tiếng nào. Thế mà thằng nhãi con này vẫn thao thao bất tuyệt, nghe giọng nói hình như tâm mạch chưa bị thương! Chẳng lẽ trong rừng rậm lại có bậc giang hồ cao thủ nào biết sử dụng "Thuần Dương Chỉ" để hoá giải thủ pháp "Ngũ Âm Triệt Mạch" của ta chăng?
Phó Thiên Lân nghe lão quái đạo lẩm bẩm như vậy thì bỗng nhiên nhớ lại luồng nhiệt lực từ phía sau thấm vào thân thể lúc chàng vừa bị chỉ phong âm hàn của lão quái ập tới ngực, nhưng...
Ngay lúc đó, lão quái đạo cau mày giơ tay mặt đẩy ra một chưởng phách không về phía cụm rừng sau lưng Thiên Lân, oai thế chưởng lực của lão ta mạnh khôn tả, luồng cương phong phát ra những tiếng ào ào veo véo rợn người, cuồn cuộn xoáy đi như xô núi bạt rừng và

luồng gió chỉ lướt qua bên cạnh Thiên Lân mà chàng cũng đứng không vững, phải loạng choạng thối lui mấy bước, đủ thấy công lực ghê gớm của tên quái đạo này mạnh đến thế nào?
Hàng cổ thụ mấy vòng người ôm ngay nơi cửa rừng bị chưởng lực của lão quái tiện đứt một hơi ba cây, và quả nhiên đằng sau cây cổ thụ thứ ba, có một mỹ phụ áo đen, tuổi chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm, đang đứng điềm nhiên với thái độ ngạo nghễ vô cùng.
Cây cổ thụ to lớn tuy bị chưởng phong hùng hậu của lão quái đạo tiện gãy, nhưng mỹ phụ áo đen đứng phía sau vẫn không nhúch nhích thân hình, chỉ khẽ nhướng mày, nhếch mép cười hỏi:
- Lâu ngày mới gặp nhau mà Nam Hoang đạo hữu đã nóng nảy khinh người như vậy?
May là da thịt lão bà này còn cứng rắn chứ nếu gặp người khác, chắc đã tan xương nát thịt dưới chưởng lực ghê hồn của đạo hữu rồi!
Lúc đầu Phó Thiên Lân còn cho rằng đã được vị cứu tinh nào tới giúp. Nhưng khi nghe giọng nói hơi quen, chàng cau mày quay đầu nhìn lại, và nhận ra người vừa tới lại là "Đông Hải Kiêu Bà" Nhuế Băng Tâm thì bất giác than thầm cho số kiếp phía trước bị lang sói chặn đường, phía sau bị hổ dữ uy hiếp, hy vọng sống sót tan như mây khói, chàng thử vận dụng công lực ra tứ chi, thấy vẫn còn cử động được, liền nghiến răng lặng lẽ, giơ chưởng đẩy mạnh xuống giữa đỉnh đầu.
Nhưng, cánh tay chàng vừa sắp hạ xuống thì Đông Hải Kiêu Bà đã lẹ làng hơn, mụ khẽ phất tay rộng đưa ra một luồng tụ phong (gió từ tay áo thổi ra) điểm trúng huyệt mê làm chàng ngã gục xuống bất tỉnh!
Lúc đó, trên đỉnh vách đá, Đồng Cổ Thiên Tôn thấy Đông Hải Kiêu Bà cũng tới, thì vội đứng dậy tung mình nhảy xuống, vòng tay chào hỏi.
Nam Hoang Hạt Đạo khẽ nhấp nháy mi mắt, cất tiếng ngạc nhiên hỏi:
- Nhuế lão bà, ta thực không ngờ rằng mụ đã rời Đông Hải vào lục địa mà lại còn ngầm dùng "Thuần Dương Chỉ Lực" phá thủ phá "Ngũ Âm Triệt Mạch" của ta để giúp cho thằng nhãi con Phó Thiên Lân này như vậy?
Đông Hải Kiêu Bà đã biết rõ tính nết cuồng ngạo của lão quái đạo, lời nói của lão ta có vẻ không bằng lòng về việc mụ ra tay ngầm giúp đỡ Thiên Lân, nên mụ ta chỉ khẽ mỉm cười đáp:
- Xin Đạo hữu thể tình cho lão bà này, vì gần đây đứa trò yêu của lão là "Hồng Y La Sát" Cổ Phiêu Hương đã sa vòng tình lụy biến đổi tâm tính, lén mang thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" rời đảo Thúy Vi, không

biết đi đâu. Chuyến đi này của Nhuế Băng Tâm tôi chỉ cốt tìm kiếm tung tích đứa trò yêu mà người tình của nó lại là gã thiếu niên Phó Thiên Lân đây, cho nên lão bà này mới phải mạo phạm đạo hữu ra tay giải cứu cho hắn!
Lão quái đạo "À" lên một tiếng, vẻ mặt hơi dịu, nhưng lão vẫn lạnh lùng hỏi:
- Nhuế lão bà dụng tâm đối với đệ tử của mình thật chu đáo, nhưng lão bà có biết một con thần viên, một con khỉ đột tóc vàng của Lôi Thiên Tôn, và hai tên đồ đệ Nhất Cầm, Nhất Tiêu trong nhóm "Hoàng Y Thất Sát" của lão đạo này đều đã bị chết dưới tay thằng nhãi con Thiên Lân này chăng?
Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà bỗng ngửng đầu, phóng cặp mắt sáng quắc như điện, ngắm nghía bọn "Hoàng Y Thất Sát" còn lại, đang đứng nghiêm chỉnh trên đỉnh vách đá, rồi lộ vẻ tươi cười thủng thỉnh nói:
- Lôi Thiên Tôn đã nổi tiếng là "Dã Nhân Sơn Chúa" và "Bách Thú Thiên Vương" thì một con vượn già và một con khỉ đột tóc vàng đối với ông ta đâu có đáng giá là bao?
Nghe nói, Lôi Chấn Vũ buộc lòng phải cười gượng gật đầu. Đông Hải Kiêu Bà lại tiếp:
- Còn mấy vị cao đồ của đạo hữu, thì lão bà này đã nhận xét kỹ, thấy tài năng của họ chỉ thuộc loại trung bình, không thể sánh kịp tư chất thượng đẳng của đứa trò yêu nối nghiệp phái Đông Hải, cho nên lão cũng cầu xin đạo hữu thể tình tha thứ tội chết cho Phó Thiên Lân!
Nghe nói, lão quái đạo không biết làm sao chỉ khẽ cau mày đáp:
- Nếu Lôi Thiên Tôn có thể bỏ qua chuyện thần thú bị hại, thì đương nhiên bần đạo cũng đâu còn dám nghĩ đến mối thù giết hại đồ đệ nhưng còn thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" có thể dùng để khống chế "Đan Tâm Kiếm Khách" Như Thiên Hân, cũng đã bị tên tiểu tặc đó hủy gãy, nếu bần đạo không giết y, làm sao gây được...
Không đợi lão quái đạo dứt lời, Đông Hải Kiêu Bà đã lượm đoạn kiếm gãy dưới đất lên rồi cất tiếng cười dòn dã nói:
- Tại sao Nam Hoang lão hữu lại hồ đồ quá như vậy? Thanh trường kiếm của Thiên Lân chỉ là thanh kiếm bằng thép thường. Sở dĩ nó có thể dùng để ngự trị, khống chế Đan Tâm Kiếm Khách, là nhờ ở giọt tinh huyết, thiên thu bất diệt còn đọng trên thần kiếm mà thôi!
Nay Thiết kiếm tuy bị gãy, nhưng giọt tinh huyết vẫn còn. Vậy xin đạo hữu hãy tha chết cho Phó Thiên Làn, lão bà này sẽ cùng đạo hữu đến Cao Lê Cống Sơn một phen, để thử xem Như Thiên Hân có chịu nghe lệnh người cầm trong tay giọt bích huyết chu ngân hay chăng?

Nghe lão quái bà nói như vậy, Nam Hoang Hạt Đạo cũng phải gật đầu đồng ý, lão ta bèn thu lượm di thể của hai tên đồ đệ rồi cùng Đồng Cổ Thiên Tôn, Đông Hải Kiêu Bà và bầy thú, mang theo thanh kiếm gãy có dấu son đỏ, nhằm hướng Cao Lê Cống Sơn - nơi ẩn cư của Đan Tâm Kiếm Khách cất bước!
Sau khi ba tên đại ma đầu bỏ đi được chừng một giờ, Phó Thiên Lân mới mơ màng tỉnh dậy!
Lúc đó, ánh trăng vẫn sảng tỏ vằng vặc tựa ban ngày, nhưng núi sâu, rừng rậm im ắng như tờ. Chàng nhớ lại quang cảnh lúc nhác thấy Đông Hải Kiêu Bà, mà lòng buồn chán nản chàng đã giơ tay đập đầu tự vận, thì bất giác lộ vẻ kinh ngạc, tại sao mình vẫn còn sống? Bọn ma đầu đã bỏ đi đâu mất cả?
Chàng có trấn định tâm thần, đứng dậy nhìn chung quanh một lượt, quang cảnh đập vào mắt trước tiên là xác con vượn già và con khỉ đột tóc vàng bị chàng giết chết, còn thi thể của Nhất Cầm và Nhất Tiêu Đạo Nhân thì không thấy đâu.
Chàng đâu có biết là may nhờ có xác con khỉ đột tóc vàng chàng mới khoát khỏi bị thú rừng xâu xé trong lúc nằm hôn mê bất tỉnh hàng giờ giữa rừng sâu! Vì con khỉ đột đó vốn là một giống vật có oai trấn bách thú!
Đến khi nhìn thấy đoạn kiếm gãy nằm trong bụi cỏ thì lòng chàng bỗng bùi ngùi luyến tiếc và thầm nghĩ, thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này chẳng những có mang giọt máu trung thành của bậc chí sĩ vị quốc vong thân, mà còn có thể dùng nó để thỉnh cầu bất cứ điều gì cũng được đối với một vị kỳ hiệp đương thời là Đan Tâm Kiếm Khách. Thêm nữa, kiếm lại là một vật di tặng của ân sư La Phù Lão Nhân, nay tuy bị mình trong lúc vạn bất đắc dĩ phải tự tay chấn gãy hủy bỏ, nhưng giá trị kỷ niệm vẫn còn, chi bằng mình hãy cố tìm lại những đoạn kiếm gãy để lưu giữ vậy!
Chủ ý đã định, Phó Thiên Lân liền vạch cỏ để tìm lượm bốn đoạn kiếm gãy, nhưng chàng tìm khắp chung quanh trong vòng mười trượng, mà chỉ nhặt được có ba đoạn, còn một đoạn chuôi có giọt tinh huyết thì không thấy đâu!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 18
Kỳ Ngộ, Kỳ Phùng

Phó Thiên Lân cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, nên sau một hồi tìm tòi không thấy đoạn chuôi kiếm thì bỗng giật mình đánh thót một cái. Chàng thầm tự trách, tại sao mình lại hồ đồ như vậy?
Thiết kiếm chỉ là vật tầm thường, có quý chăng chỉ là giọt bích huyết tượng trưng cho khí tiết trung trinh của bậc cô thần mà thôi! Nay mình đã tự hủy kiếm, nhưng cũng như không vì điểm "Chu ngân" (vết đỏ son) vẫn bị ba tên ma đầu cướp đi, là một việc làm ngu ngốc vô cùng!
Chàng lại nhớ đến lúc cùng Vân Lão Ngư Nhân và Nhân Thu Thủy đến Cửu Tử Động tham yết Đan Tâm Kiếm Khách truyền thụ kiếm pháp, người đã từng dặn dò phải giữ gìn cẩn thận, đừng để kiếm lọt vào tay bọn gian tà, vì người kính trọng giọt tinh huyết trên kiếm, nên chỉ nhận kiếm mà không nhận người. Do đó, bất cứ người nào cầm kiếm đến thỉnh cầu, người cũng chấp thuận thỏa mãn điều sở cầu của họ!
Đến nay, chàng không bảo toàn được, đã để ba tên ma đầu cướp mất điểm bích huyết chu ngân, có thể chúng sẽ đem đến để uy hiếp Đan Tâm Kiếm Khách phải tìm cho chúng bảo kiếm, kỳ thư và linh dược để giúp thêm oai thế hung ác của Vực Ngoại Tam Hung! Tai hại hơn nữa, là sẽ ảnh hưởng đến cuộc đại hội luận kiếm tại Thanh Lương Đài trên núi Hoàng Sơn trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới, có thể gây thành cục thế "Ma thắng Đạo suy" anh hùng hiệp sĩ mãi hận giang hồ...
Càng nghĩ đến tình trạng ác liệt không thể tưởng tượng, Phó Thiên Lân càng tự cảm thấy tội lỗi nặng nề, mà tâm thần chán nản, ý chí nguội lạnh như đám mưa tàn. Chàng vội vã nghiến răng đề khí, trèo một hơi lên tận đỉnh ngọn núi cao, phóng tầm mắt nhìn ra bốn phía, nhưng đâu còn thấy bóng dáng của lũ ma đầu ác thú nữa!
Núi cao lồng lộng, đêm vắng trầm trầm, thỉnh thoảng mới có tiếng vạc kêu, gió rít, vượn hú, hổ gầm phá tan bầu không khí tịch mịch âm u!
Phó Thiên Lân mang hổ thẹn trong lòng, giọt lệ anh hùng tuôn lã chã, chàng thầm nghĩ mình đã chấn gãy kiếm nhưng lại để mất giọt bích huyết chu ngân thì còn mặt mũi nào trở về gặp mặt các vị kỳ hiệp trong nhóm "Bình Tung Ngũ Hữu" và Tuệ Giác Thần Ni, Hoàng Sơn Độn Khách sư thúc cùng người yêu là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy nữa!
Lúc con người ta đứng trước hoàn cảnh chán nản tuyệt vọng, lại không có người bên cạnh nâng đỡ phấn đấu, thường thường nghĩ

đến chuyện tự cầu giải thoát!
Phó Thiên Lân, tuy lúc thường là một kẻ anh hùng can đảm, hào khí hiên ngang, nhưng lúc này nghĩ tới, nghĩ lui không tìm được cách cứu vãn, chuộc tội lỡ lầm đã trót gây ra, nên chàng buồn rầu, thở dài một tiếng rồi lao mình xuống ngọn đèo sâu thăm thẳm phía trước mặt!
Từ trên ngọn núi cao chót vót lao xuống như một tảng sao băng, khi rớt xuống được độ hơn hai mươi trượng, Phó Thiên Lân thấy thân hình như xuyên bay trong đám mây mờ, nhưng mỏm đá nhọn tựa đao kiếm phía dưới mỗi lúc mỗi nâng cao vùn vụt như gió. Chàng tự biết chỉ trong chớp mắt nữa là thân thể sẽ nát bấy, liền nhắm mắt buông trôi tất cả mọi ý niệm ân, cừu, oán hận, hổ thẹn, đau thương...
Nhưng...
Bỗng nhiên phía trên đầu có một luồng gió lạ chụp xuống, bên tai chàng vang lên một tiếng kêu quái gở, to lớn lạ thường, đồng thời, thân hình như bị một con quái điểu gì cặp chặt rồi là đà đáp xuống vực thẳm!
Lúc này, Phó Thiên Lân thầm nghĩ, trước sau thì cũng một chết, chết vì quái điểu xé xác, hay chết vì tan thây nát thịt dưới đèo sâu thì cũng chẳng hơn gì, nên chàng chẳng chút phản kháng, mặc cho quái điểu muốn tha đi đâu cũng được.
Ngọn đèo này quả thực sâu một cách ghê gớm, chàng ước chừng phải xuyên qua ba bốn tầng mây mới xuống đến chân.
Lúc gần tới mặt đất, Phó Thiên Lân bừng mở mắt bâng khuâng như lạc vào cõi tiên!
Cảnh sắc dưới chân đèo thực là thanh nhã thoát tục, chung quanh đầy hoa thơm, cỏ lạ, suối ngọt, trái ngon...
Đậu trên ngọn cổ tùng cạnh vách đá một con Anh Vũ màu lục cùng một con quái điểu màu trắng tinh, hình dáng như con quạ nhưng to lớn gấp bội.
Con quái điểu màu trắng như con quạ bỗng nghểnh cổ kêu lên một tiếng kỳ dị, Phó Thiên Lân bỗng cảm thấy thân hình bị buông lỏng, rớt xuống như mũi tên bắn! Nhưng lúc đó, chỉ còn cách mặt đất độ năm, sáu trượng, nên chàng vội đề khí nhào lộn mấy vòng, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, ngửng đầu nhìn chung quanh ngơ ngác...
Lúc đó con quái điểu cắp Thiên Lân cũng từ trên mây hạ xuống đậu trên ngọn cổ tùng. Toàn thân quái điểu màu vàng như hoàng kim, chiều cao bằng đầu người, bộ lông đuôi dài như bụi cỏ lau, đủ màu sắc biến ảo, đẹp mắt vô cùng!
Con Anh Vũ màu lục thấy Thiên Lân lộ vẻ ngơ ngác sợ hãi, thì nó

bỗng cất tiếng cười nói:
- Xin quý khách chớ sợ hãi, đây là một nơi rất yên ổn, hiền lành, để chúng tôi sẽ dẫn quý khách tới gặp chủ nhân!
Phó Thiên Lân thấy giọng nói của con Anh Vũ rõ ràng, chẳng khác tiếng người, lại liên tưởng đến con quái điểu màu trắng giống như con quạ thì chàng sực nhớ câu chuyện do Bạch Nguyên Chương kể tại Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa Sơn hôm trước, chàng liền mỉm cười nhìn con Anh Vũ hỏi:
- Nơi đây là đâu? Qúy chủ nhân có phải tên gọi "Bách Cầm Tiên Tử" chăng?
Con Anh Vũ màu lục khẽ nghiêng đầu, mở to cặp mắt tinh quang lóng lánh, đáp:
- Nơi đây là "Vô Sầu Cốc", tên chủ nhân chúng tôi không phải là "Bách Cầm Tiên Tử" mà là "Bách Điểu Tiên Nhân".
Nghe nói, Phó Thiên Lân ngạc nhiên vô cùng, chàng thầm nghĩ sao trong đời lại có lắm chuyện kỳ dị như thế? Mười năm về trước, Bạch Nguyên Chương đi hái thuốc tại Mãng Thương Sơn được gặp gỡ vị tiền bối ẩn hiệp "Bách Cầm Tiên Tử"; đến nay, chàng mất kiếm, liều thân tự vẫn, lại được gặp một vị "Bách Điểu Tiên Nhân". Nhưng không biết giữa hai vị võ lâm dị nhân, giỏi nghề nuôi dưỡng, sai khiến chim muông này có quen biết liên hệ gì với nhau không? Nay đã may mắn được đặt chân vào nơi tiên cảnh trần gian này thì thế nào cũng phải tìm cách vào bái kiến vị tiền bối dị nhân mới được. Nghĩ đoạn chàng bèn mỉm cười hỏi chim Anh Vũ:
- Phó Thiên Lân tôi đã gặp cơ duyên may mắn được vào "Vô Sầu Cốc" vậy xin phiền tiên cầm bẩm báo giúp cho tại hạ được bái yết "Bách Điểu Tiên Nhân" lão tiền bối.
Con Anh Vũ khẽ nghiêng đầu nói với con quái điểu mà trắng giống hình con quạ:
- Lão Bạch, anh về bẩm báo chủ nhân trước, tôi sẽ dẫn khách về sau!
Con quái điểu màu trắng đáp lại bằng một tiếng kêu quái dị, rồi vỗ cánh bay lên không. Phó Thiên Lân thấy vậy, lại càng kinh ngạc, vì hai con linh điểu cũng nói chuyện với nhau bằng tiếng người. Giống chim Anh Vũ vốn là một loại chim giỏi bắt chước tiếng người, thì điều biết nói không lấy gì làm lạ, nhưng con quạ màu trắng mà cũng thông linh như vậy thì thực là một việc kỳ dị không thể tưởng tượng!
Lúc đó, con quái điểu to lớn cùng Anh Vũ đều cất cánh một lượt, và quay lại gọi Thiên Lân:
- Xin mời quý khách theo chúng tôi đi gặp chủ nhân, người rất vui vẻ

đáng mến, và đã ẩn cư trong hang Vô Sầu này hơn bốn mươi năm rồi chưa hề thấy một khách lạ nào tới thăm!
Phó Thiên Lân càng nghĩ càng thấy giữa vị "Bách Điểu Tiên Nhân" này với vị "Bách Cầm Tiên Tử" mà Bạch Nguyên Chương đã gặp, có rất nhiều điểm giống nhau!
Bạch Nguyên Chương từng nghe Bách Cầm Tiên Tử nói đã ẩn cư hơn một giáp tý (năm) mà chỉ gặp có bốn người. Còn vị Bách Điểu Tiên Nhân này thì chưa hề gặp một khách lạ nào!
Vừa nghĩ ngợi, Thiên Lân vừa chầm chậm bước theo chim Anh Vũ, chỉ thấy cảnh sắc trong hang mỗi lúc mỗi link kỳ, những chòm cỏ non trổ hoa muôn màu như tấm thảm nhung.
Quái thạch, cổ tùng, suối reo róc rách, mùi hương lan ngát toả, làm cho con người có cảm giác bâng khuâng man mác như muốn thoát tục đăng tiên.
Qua ba khúc quẹo, Thiên Lân bỗng thấy trước mặt xuất hiện một tảng quái thạch linh lung dựng đứng, cao chót vót. Vòng qua phía sau tảng đá, tới một hàng cây to lớn cỡ mấy vòng người ôm, nhưng thân cây thấp lè tè, cành lá xum xuê, rải sát mặt đất, hàng trăm ngàn giống chim lớn nhỏ, kỳ hình quái trạng đủ màu sắc, đậu dày đặc trên cành lá, trông xa chẳng khác một tấm thảm gấm.
Khi tới gần, mới thấy rõ bầy chim đậu rất có hàng lối quy cũ, sắp thành một hình bán nguyệt. Ngay chính giữa có một tấm bồ đoàn rất lớn, kết toàn bằng các loại lông chim dày hàng thước. Ngồi đoan trang trên bồ đoàn, một thiếu phụ áo lục tuổi chừng , , tóc dài bỏ xoã xuống tận ngang lưng, trông xinh đẹp như một vị thiên tiên!
Phó Thiên Lân thầm đoán, chắc thiếu phụ áo lục là "Vô Sầu Cốc Chủ" Bách Điểu Tiên Nhân. Nhưng chàng lại cảm thấy có điều hơi lạ lùng, vì thông thường danh từ "Tiên Tử" phần nhiều dành cho phái nữ dùng để đặt tên, tại sao vị lão giả áo vàng mũ gai mà Bạch Nguyên Chương gặp tại Mãng Thương Sơn lại đặt tên là "Bách Cầm Tiên Tử"? Còn thiếu phụ áo lục, chủ nhân hang Vô Sầu này lại tên là "Bách Điểu Tiên Nhân"?
Tuy trong lòng lo ngại, nhưng chàng vẫn tỏ vẻ cung kính, vòng tay thi lễ cùng vị thiếu phụ ngồi trên bồ đoàn và lên tiếng:
- Võ lâm mạt học Phó Thiên Lân, xin bái kiến lão tiền bối, và cầu xin lão tiền bối tha thứ tội làm phiền nhiễu đến việc thanh tu!
Vô Sầu Cốc Chủ khẽ vung tay áo phất ra một luồng kình khí vô hình nhưng rất nhu hòa, cản thân hình hạ bái của Phó Thiên Lân rồi tươi cười đáp:
- Phó lão đệ bất tất phải đa lễ như vậy, ta ẩn cư tại đây đã được hơn

năm rồi, hôm nay mới hân hạnh được gặp lão đệ lạc bước vào "Vô Sầu Cốc", lão đệ chớ nên khách sáo quá làm gì!
Dứt lời, bà ta huýt gió một tiếng bổng, từ trên ngọn cây đáp xuống một con dị điểu màu lửa, giống như con két, mỏ ngậm chiếc mâm ngọc, trên mâm đặt một chén trà cũng bằng bạch ngọc bốc mùi thơm thoang thoảng rất thanh nhã.
Phó Thiên Lân biết những bậc kỳ nhân dị khách, phần nhiều không ưa khách sáo, nên chàng vội vàng xưng tạ, đỡ lấy chén trà. Vừa nhấp ngụm trà vào miệng, thấy mùi thơm mát ngon ngọt vô cùng và khi qua khỏi cổ họng, lại hoá thành một luồng nhiệt lực ấm áp, tan ra khắp tứ chi thân thể, gây thành cảm giác lâng lâng khoan khoái.
Đợi Phó Thiên Lân uống xong chén nước, Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu mới đưa tay chỏ chàng ngồi xuống một tảng đá lớn dưới gốc cây rồi vui vẻ nói:
- Chén nước Phó lão đệ uống vừa rồi là một sản phẩm đặc biệt của "Vô Sầu Cốc" tên gọi "Linh Thạch Tiên Nhũ", tuy không so sánh được với loại linh dược ghi chép trong sách vở của các phái đạo gia như "Vạn Tải Không Thanh" có công hiệu làm cho con người phàm tục được thoát thai hoán cốt, nhưng cũng rất linh hiệu trong việc bồi bổ tinh khí.
Năm nay ta đã gần chín mươi tuổi mà còn giữ được nhan sắc trẻ trung như thế này đều là nhờ các giống linh điểu đi tìm kiếm đủ các loại linh dược khắp hang sâu núi thẳm đem về cung dưỡng cho ta hàng ngày đó!
Sau khi được uống nửa chén "Linh Thạch Tiên Nhũ", Thiên Lân cảm thấy lục phủ ngũ tạng thư thái lâng lâng, thì tự biết đã được ích lợi vô cùng, chàng liền tươi cười hỏi:
- Đỗ lão tiền bối là một bậc thần tiên thế ngoại, ẩn cư tại nơi phúc địa nuôi dưỡng chim muông làm vui thú tiêu khiển, chẳng nhiễm bụi trần, chẳng màng danh lợi thực đáng kính phục vô cùng. Nhưng theo vãn bối được biết thì hiện nay trong đời hình như cũng có một vị tiền bối cao nhân, biết phép nuôi dưỡng sai khiến chim muông nhự..
Nghe Phó Thiên Lân nói đến đây, nét mặt Bách Điểu Tiên Nhân bỗng biến đổi và không đợi cho chàng nói hết, bà ta đã xen lời hỏi:
- Có phải người đó là một lão già gầy gò, thường mặc áo vàng đội nón gai không?
Thiên Lân vừa gật đầu, thì Đỗ Vô Sầu lại hỏi dồn:
- Phó lão đệ đã gặp người ấy ở đâu?
Thiên Lân vội đáp:
- Vãn bối không có cơ duyên được bái yết vị tiền bối cao nhân đó mà

chỉ được nghe vị thần y đương thời là Bạch Nguyên Chương kể lại, khoảng mười năm trước đây, ông ta đi hái thuốc ở Mãng Thương Sơn, có chữa bệnh cho một con linh điểu, và do đó được gặp vị "Bách Cầm Tiên Tử" vừa kể.
Sau khi nghe bốn tiếng "Bách Cầm Tiên Tử", cặp mắt trong suốt không gợn chút u buồn của Đỗ Vô Sầu bỗng nhiên thoáng hiện nét ai oán, và nhắm lim dim như nhớ lại chuyện gì xa xưa, rồi chép miệng hỏi:
- Danh từ "Tiên Tử" thường được các bậc phụ nữ võ lâm cao tuổi và có đức hạnh dùng làm danh hiệu. Vậy Phó lão đệ có biết tại sao ta lại đặt danh hiệu "Bách Điểu Tiên Nhân" mà lão già đó lại dùng danh hiệu "Bách Cầm Tiên Tử" chăng?
Điều này chính là điều mà Phó Thiên Lân vẫn thắc mắc, nên khi nghe hỏi chàng chỉ biết lắc đầu thay cho câu trả lời. Đỗ Vô Sầu liền chép miệng thở dài, tiếp tục kể:
- Trước đây bảy mươi năm, ta cùng vị lão giả đó thường cưỡi hạc ngao du giang hồ, từng được người trong giới võ lâm truyền tụng một thời, nhưng vì cả hai chúng ta đều thích nuôi chim nên bị mọi người ngoa truyền gọi lầm ngoại hiệu. Lúc đó ta vốn mang ngoại hiệu "Bách Cầm Tiên Tử" nhưng họ lại gọi lầm là "Bách Điểu Tiên Nhân". Và ngược lại, lão giả lại được họ gọi theo danh hiệu của ta!
Lúc Đỗ Vô Sầu kể chuyện, Phó Thiên Lân thấy nét mặt bà ta đượm vẻ buồn bã hình như xúc động mối thương tâm gì đã qua!
Đỗ Vô Sầu cũng nhìn rõ ý nghĩ của chàng, nên bà ta lắc đầu chép miệng than:
- Phó lão đệ bất tất phải hoài nghi, để ta kể cho lão đệ nghe đoạn đời đã qua giữa ta với "Bách Cầm Tiên Tử" Công Tôn Đỉnh, đặng lưu lại câu chuyện làm gương cho các thiếu nữ trẻ tuổi sau này, thường hay cậy sắc đẹp mà làm bộ kiêu ngạo hợm hĩnh!
Nói tới đây, bà ta khẽ giơ tay vẫy gọi con quái điểu màu đỏ lưỡng mang đến một chén "Linh Thạch Tiên Nhũ" uống thấm giọng, rồi tiếp tục kể:
- Lúc bấy giờ, ta cùng Công Tôn Đỉnh đều nổi danh về tài điều khiển chim chóc, tất cả võ lâm đồng đạo ai cũng cho rằng chúng ta sẽ là đôi bạn thần tiên cực kỳ lý tưởng!
Riêng đối với ta, Công Tôn Đỉnh cũng đem lòng thương yêu vô cùng. Nhưng lúc đó, vì ta đã tự phụ về nhan sắc tuyệt thế, lại thêm được mấy gã thanh niên đẹp trai đeo đuổi, nên ta có ý chê Công Tôn Đỉnh không được anh tuấn...
Tới đây, bà ta nâng chén hớp thêm một ngụm "Tiên Nhũ", ánh mắt

trở nên mơ màng như nhớ lại chuyện xa xưa, rồi mới ngậm ngùi kể tiếp:
- Cho nên lúc Công Tôn Đỉnh ngỏ lời cầu hôn, ta đã vô tình đáp lại bằng một nan đề (đầu đề khó khăn) là khi nào cặp "chim quạ đen" do chúng ta nuôi, biến thành màu trắng, lúc đó ta mới bằng lòng cùng Công Tôn Đỉnh hợp tịch song tu!
Công Tôn Đỉnh vốn là một người có tính kiêu ngạo cương quyết nên khi nghe ta nói một cách chắc chắn như vậy, lão ta liền tươi cười giơ tay từ biệt, mang theo bầy linh điểu ra đi. Trước khi lên đường lão ta còn trang trọng thanh minh rằng dù chuyến đi này có phải đến tận chân trời góc biển và thời gian lâu dài bao nhiêu, lão ta cũng quyết tìm cách biến con "quạ đen" thành màu trắng rồi mới tìm gặp lại ta!
Phó Thiên Lân thấy vị tiền bối kỳ nhân này đã bị tính "kiêu ngạo" làm hại, đến nỗi phải cùng người yêu là Công Tôn Đỉnh uổng phí thời gian trẻ trung mất hàng một giáp tý (năm) không được cùng nhau sum họp, thì bất giác chàng cũng phải ngậm ngùi thầm nghĩ, tuy "Vô Sầu Cốc" là một nơi tiên cảnh trần gian, tràn ngập hoa thơm cỏ lạ, quả ngon suối ngọt nhưng Bách Điểu Tiên Nhân đã bế quan tiềm tu hàng sáu mươi năm trời đăng đẳng, mà vẫn chưa thoát khỏi niềm trần tục, thì đủ thấy đã là vẫn hữu tình trong trời đất, sinh ra ai chẳng mang sẵn mối sầu. Thế mới biết:
Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão Nguyệt như vô hận nguyệt thường viên!
(Trời vương tình lụy, trời già Trăng mà vô hận, trăng đà tròn nguyên.)
Trong lúc cảm khái, Phó Thiên Lân chỏ con quái điểu màu trắng đứng bên cạnh Đỗ Vô Sầu, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Thưa lão tiền bối, có phải con linh điểu này là "con quạ đen" lão tiền bối vừa kể chăng?
Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu lộ vẻ bi thương đáp:
- Sau khi ta cùng Công Tôn Đỉnh chia tay ít lâu, ta mới nhận thấy mấy gã thanh niên anh tuấn vẫn đeo đuổi ta đều là những kẻ khinh bạc xấu xa, nhưng vì đã trót có lời thề, nên chỉ còn biết tìm nơi giam mình để độ qua ngày chuỗi ngày tẻ lạnh mà thôi!
Cũng may đã gặp được "Vô Sầu Cốc" này là nơi sản xuất nhiều loại linh dược trân quý, cho nên con "quạ đen" trong lúc vô tình được ăn một trái "Cửu Thiên Ngọc Thực" có công hiệu phản lão hoàn đồng, nên mới được thay lông tẩy cốt mà dần dần biến thành bộ lông màu trắng như tuyết...
Nghe tới đây, Phó Thiên Lân sực nhớ chuyện Bạch Nguyên Chương đã kể, chàng liền ngắt lời Đỗ Vô Sầu:

- Thưa lão tiền bối, lúc Bạch lão tiền bối được tham yết Bách Cầm Tiên Tử tại Mãng Thương Sơn cũng thấy bộ lông con quạ đen đã trở thành trắng, chỉ có đầu chưa được thuần bạch mà thôi.
Nghe chàng nói, Bách Điểu Tiên Nhân vội hỏi:
- Lúc Bạch Nguyên Chương gặp Công Tôn Đỉnh tại Mãng Thương Sơn cách đây chừng bao lâu rồi?
Thiên Lân đáp:
- Cũng đã hơn mười năm rồi.
Đỗ Vô Sầu ngậm ngùi cảm khái thở dài một tiếng than:
- Trước lúc con "quạ đen" của ta chưa được ăn trái "Cửu Thiên Ngọc Thực" ta cũng biết có thể dùng công lực bản thân và các loại linh dược luyện chế để giúp cho con quạ đó thay lông tẩy cốt được, nhưng ít ra cũng phải mất trên dưới một trăm năm mới có thể trở thành màu trắng, cho nên ta vẫn ngại ngùng chưa dám ra tay! Ai ngờ trong lúc đó, Công Tôn Đỉnh đã cương quyết hao phí hàng năm sáu mươi năm trời khổ tâm bồi dưỡng con quạ đen trở thành màu trắng để thực hiện lời hứa.
Lúc nói chuyện, Đỗ Vô Sầu hình như cũng cảm động vì tấm chân tình của người bạn cũ mà lộ vẻ hối hận thương xót vô cùng! Bà ta ngồi nhắm mắt trầm ngâm một lát rồi mới thở dài chậm rãi nói:
- Nhưng theo ta biết, nếu không gặp được trái "Cửu Thiên Ngọc Thực" thì dù Công Tôn Đỉnh có phi tận khổ tâm đến đâu, cũng phải mất trên hai mươi năm nữa mới có thể bồi dưỡng cho con quạ đó trở nên thuần bạch được!
Nghe nói, Phó Thiên Lân vội xen lời:
- Xin lão tiền bối chớ nên lo buồn như vậy, vì cơ duyên tiền định, biết đâu trong thời gian ngắn nữa, bầy linh điểu của Công Tôn lão tiền bối lại chả tìm được loại linh dược "Cửu Thiên Ngọc Thực" cũng nên? Riêng vãn bối, tuy tài hèn sức mọn nhưng cũng nguyện vì lão tiền bối mà tận tâm ra sức một phen để đi tìm Công Tôn lão tiền bối báo tin cho người biết chuyện hôm nay!
Đỗ Vô Sầu nghe chàng nói thì lộ vẻ buồn rầu than:
- Phó lão đệ thực là người có nhiệt tình, nhưng nay ta đã gần chín mươi tuổi và Công Tôn Đỉnh cũng đã ngoài trăm tuổi rồi đâu còn mong mỏi tình tự thế tục gì nữa! Có chăng là tâm nguyện chưa rồi nên không phủi sạch mối nợ trần duyên một cách nhẹ nhàng, để bước vào con đường đại giải thoát mà thôi! Lão đệ đã có lòng như vậy ta cũng xin bái thoát một việc, là nếu sau này có tiện, xin lão đệ đến Mãng Thương Sơn báo cho Công Tôn Đỉnh biết nơi ta ẩn cư, cùng chuyện quạ đen của ta đã trở nên toàn bạch kẻo khi lão ta hoàn

thành tâm nguyện rồi lại đi khắp chân trời góc biển không tìm thấy ta! Vừa dứt lời, bà ta đã quá đau thương mà ngậm ngùi rơi lệ, làm cho Thiên Lân cũng phải ngẩn ngơ cảm động quên cả trả lời.
Thấy vậy Đỗ Vô Sầu lại hiểu lầm ý chàng nên khẽ "À" lên một tiếng rồi nói:
- Ta cũng mãi nhớ chuyện xưa mà quên đi mất, vì nơi ẩn cư của Công Tôn Đỉnh tất phải bí mật vô cùng, mà dãy Mãng Thương Sơn thì lại rộng lớn, làm sao Phó lão đệ tìm gặp được?
Phó Thiên Lân giơ tay khẳng khái đáp:
- "Tinh vệ hữu tâm điền hận hải - Nữ Oa vô thạch bổ tình thiên", cảnh biệt ly sầu hận, nguyệt khuyết hoa tàn là một cảnh đoạn trường, thương tâm não nề của con người nhân thế! Cho nên, sau khi bái biệt, vãn bối sẽ lập tức trở về Vân Nam, nguyện đem tấm thân đài tội, dốc hết tâm lực lội khắp đèo cao, vực thẳm trong dãy Mãng Thương Sơn để giúp lão tiền bối hoàn thành tâm nguyện!
"Bách Điểu Tiên Nhân" Đỗ Vô Sầu phóng cặp mắt lóng lánh thần quang nhìn Thiên Lân giây lát, rồi gật đầu mà rằng:
- Phó lão đệ có tâm chí như vậy ta sẽ sai con "Linh Bích" – con chim Anh Vũ màu lục biết nói tiếng người – đi theo để giúp đỡ trong khi cần thiết. Còn vừa rồi lão đệ có nói câu "tấm thân đài tội" là ý gì? Vậy lão đệ có thể kể cho ta nghe nỗi uẩn khúc, tại sao lão đệ lại phải liều mình tự vận, nhảy xuống hang Vô Sầu như thế?
Phó Thiên Lân liền thuật lại tỉ mỉ cho Đỗ Vô Sầu nghe những chuyện đã xảy ra trong một năm qua. Sau khi nghe xong, bà ta hơi lộ vẻ trầm ngâm nói:
- Phó lão đệ đã tự làm mất điểm chu ngân rồi sao còn mất bình tĩnh mà làm điều bất trí như thế? Hiện giờ lão đệ cũng nên nhân việc đi tìm Công Tôn Đỉnh tiện đường ghé Đan Tâm Bích tại Cao Lê Cống Sơn, đè dò xem có qủa thực Đan Tâm Kiếm Khách chỉ nhận kiếm mà không nhận người chăng? Đồng thời, cũng phải thông báo cho Hoàng Sơn Độn Khách, Tuệ Giác Thần Ni và các vị đại hiệp trong nhóm "Bình Trung Ngũ Hữu" để liệu cách đối phó với lũ ma đầu chứ?
- Thử tưởng tượng nếu lão đệ không gặp được linh cầm của ta cứu thoát mà táng thân tại đây, thì các anh hùng hào kiệt chính phái chẳng những không hiểu chút gì về việc lão đệ mất kiếm mà rất có thể trong dịp đại hội luận kiếm sắp tới sẽ vì bất ngờ, trở tay không kịp mà tan vỡ tất cả ư? Rồi còn vị "Tử Địch Thanh Loa" Thu Thủy cô nương nữa, há chẳng vì trông chờ tin tức lão đệ mà sớm chiều mòn mỏi tương tư, nhan sắc tàn phai theo nỗi niềm khắc khoải...
Nghe tới đây Phó Thiên Lân cảm thấy hổ thẹn vô cùng, mồ hôi tháo

ra như tắm. Thấy vậy, Đỗ Vô Sầu chỉ khẽ mỉm cười nhìn chàng rồi tiếp tục nói:
- Cuộc gặp gở giữa ta và lão đệ có thể nói là một cơ duyên kỳ xảo. Hơn nữa, lão đệ lại sắp sửa vì ta mà lặn lội khắp thâm sơn cùng cốc, vậy ngoài con Anh Vũ "Bích Linh" của ta cho đi theo lão đệ, ta cũng còn một vật mọn nữa là tấm áo "Bách Vũ Ngũ Sắc" gửi tặng cho người yêu của lão đệ là Nhân Thu Thủy cô nương để làm chút kỷ niệm!
Phó Thiên Lân vội thay thế Nhân Thu Thủy, nghiêng mình ngỏ lời cảm tạ đôi ba lần!
Đỗ Vô Sầu lại tươi cười nói tiếp:
- Còn riêng đối với lão đệ, ta muốn lưu lão đệ lại đây bảy ngày nữa, một mặt, để cho lão đệ được dùng qua các loại linh dược, dị quả, sản phẩm đặc biệt của "Vô Sầu Cốc" hầu tăng cường nội lực chân khí. Một mặt nữa lão đệ có thể nhìn ngắm bầy linh điểu của ta nuôi dưỡng, hàng ngày bay lượn nhảy múa để nhân thể hội lấy một thân pháp khinh công thần kỳ!
Trước đây, vì việc nóng lòng cứu giúp Đổng Đình Điếu Tẩy, Phó Thiên Lân đã làm lỡ mất công hiệu của viên "Bổ Thiên Hoàn", ảnh hưởng đến việc tu luyện võ công không được cấp tiến, nay chàng nghe nói được Bách Điểu Tiên Nhân lưu lại ít ngày tại Vô Sầu Cốc để giúp chàng tăng cường về mặt chân khí nội lực thì chàng vui mừng khôn tả, còn hơn là được thể hội thân pháp khinh công tuyệt diệu, nên chàng vội cúi đầu hết lời cảm tạ.
Tới đây, tạm ngưng việc Thiên Lân được gặp cơ duyên may mắn, lưu lại Vô Sầu Cốc.
Xin kể sang chuyện Nhân Thu Thủy bị trúng độc Thiên Lam Độc Kiếm, được Hồng Y La Sát chặt cụt tay cứu thoát, rồi đưa về Thúy Vi Đảo ngoài Đông Hải.
Việc xảy ra, nguyên vi vì Hồng Y La Sát quá nhớ nhung Phó Thiên Lân; nàng không chịu nghe lời khuyên của Đông Hải Kiêu Bà, một mình rời Đảo Thúy Vi, vào lục địa để tìm kiếm người yêu. Đến khi nàng đem Thu Thuỷ trở về đảo thì Đông Hải Kiêu Bà lại vì không yên tâm về đứa trò yêu nối nghiệp của mình, mà đã cùng người nữ đồ đệ thứ hai là "Tỳ Bà Ngọc Nữ" Đông Lục Huê vào Trung Nguyên chia nhau đi tìm.
Lúc này, trên đảo Thúy Vi chỉ còn lại đám thị nữ, nên Hồng Y La Sát vội đưa Thu Thuỷ về nơi ở của nàng tại lầu "Thúy Ấp" để sắp đặt thực hiện điều nàng đã dự định.
Riêng về Thu Thuỷ, dọc đường ngày nào cũng bị Cổ Phiêu Hương

điểm huyệt ngủ, vì sợ nàng chống cự. Đến khi vừa mơ màng tỉnh dậy thì nàng thấy mình đang nằm trên giường nệm êm ái và sực nhớ lại chuyện cứu Hồng Y La Sát tại Hoa Sơn rồi bị trúng độc Thiên Lam Kiếm, thì bất giác nàng giựt mình hãi sợ! Và điều nàng để ý đầu tiên khi vừa tỉnh dậy, không phải là cách trang hoàng u nhã trong lầu Thúy Ấp mà là ngón tay bị Thiên Lam Độc Kiếm chém phải!
Nhưng đến khi nhìn xuống thì hỡi ôi...
Ngón tay búp măng thon đẹp đâu còn nữa, mà chỉ thấy một vết thẹo nhỏ đã phủ da non!
Là con gái, ai cũng thích đẹp, hơn nữa, xưa nay Thu Thuỷ vẫn tự phụ về nhan sắc tuyệt mỹ của mình, giờ đây, bỗng nhiên bị mất một ngón tay thì bất giác hai hàng châu lệ tuôn đọng tràn mi! Nàng lại sực nhớ tới hai việc lớn lao mà nàng có trách nhiệm:
Thứ nhất, không biết "Trại Hoa Đà" Bạch Nguyên Chương có còn ở Lãnh Nguyệt Bình đợi nàng mang cây "Thùy Ti Thạch Nhĩ" về để luyện chế "Bổ Thiên Hoàn" cho người yêu là Phó Thiên Lân chăng?
Thứ hai, không biết "Hồng Y La Sát" Cổ Phiêu Hương đã được nàng dùng đoá "Tam Sắc Hương Hoa" chữa độc có được sống sót chăng?
Nhớ lại hai chuyện kể trên, Thu Thuỷ lại càng nóng lòng muốn biết nơi đây là đâu?
Lúc này là bao giờ? Cây "Thùy Ti Thạch Nhĩ" có còn trong túi và kịp thời đưa về Cửu Hoa Sơn để luyện chế linh đơn chăng?
Do đó, khi thần trí vừa tỉnh táo Thu Thuỷ vội chồm dậy nhìn chung quanh, nàng thấy mình đang ở trong một căn lầu trúc cất dựa theo vách núi bên cạnh một ngọn suối đổ xuống hồ nước trong veo phía trước lầu.
Với nét mặt kinh ngạc, bỡ ngỡ, nàng bước ra lan can, bỗng thấy trên lưng chừng vách đá cạnh lầu có bóng một cô gái áo đỏ, đang cầm chiếc ngọc bình màu lục, tưới nước cho một bụi lan lá đen như mực.
Vừa thấy hình dáng cô gái áo đỏ, Thu Thuỷ đã nhân ngay ra chính là "Hồng Y La Sát" Cổ Phiêu Hương, người mà nàng đã xả thân tương cứu, nên nàng vội tung mình nhảy qua cửa sổ, đáp xuống bên cạnh Cổ Phiêu Hương, rồi mỉm cười hỏi:
- Chất độc "Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu" Cổ cô nương bị trúng đã hoàn toàn hết chưa?
Cổ Phiêu Hương thấy Thu Thuỷ vừa tỉnh dậy, đã hỏi ngay đến bệnh trạng của người mà không để ý gì đến ngón tay bị cụt của mình thì nàng vừa kính phục vừa cảm động, không nói nên lời chỉ khẽ gượng gạo gật đầu:
Nhân Thu Thuỷ lại hỏi dồn:

- Ở đây cách Cửu Hoa Sơn bao xa? Tại hạ bị mê man bao lâu rồi? Ngón tay của tại hạ bị ai chặt cụt chẳng hay Cổ cô nương có thể cho tại hạ biết rõ được chăng?
Cổ Phiêu Hương tỏ vẻ hổ thẹn ngập ngừng đáp:
- Ngón tay của em do chị chặt đứt...
Nhân Thu Thuỷ nghe nói thì bất giác lạnh mình, thầm nghĩ mình đã xả thân cứu cô ta mà cô ta lại đang tâm chặt đứt ngón tay của mình, không trách giang hồ truyền ngôn Hồng Y La Sát sắc đẹp như hoa mà lòng lan độc như rắn rết, quả thực không sai...
Thu Thuỷ còn đang nghĩ ngợi miên man, Hồng Y La Sát lại tiếp tục:
- Ở đây là Thúy Vi Đảo ngoài Đông Hải cách Cửu Hoa Sơn rất xa, từ khi em bị mê man bất tỉnh đến nay đã được hơn hai mươi ngày rồi...
Không đợi Hồng Y La Sát dứt lời, Thu Thuỷ đã nghiến răng, vung tay tát vào mặt cô ta hai cái thật mạnh!
Hai tiếng "đét, đét" khô khan, cặp má của Hồng Y La Sát đã sưng vù và máu chảy ri rỉ xuống hai bên mép!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 19
Tình Địch Trở Thành Tâm Giao

Hiện thời công lực của Cổ Phiêu Hương có phần cao hơn Thu Thuỷ một chút, nhưng nàng không tránh né mà chỉ long lanh ngấn lệ cười chua xót:
- Nhân muội, em đánh chị rất phải, vì em đã xả thân cứu chị mà chị lại đang tâm chặt cụt một ngón tay của em, như vậy đủ theo lý hay theo lương tâm em có đánh chết chị cũng vui lòng không dám chống đỡ hay đánh trở lại!
Nghe Cổ Phiêu Hương nói hai tiếng "Nhân muội", Thu Thuỷ biết mình đã bị lộ chân tướng giả trai, nàng liền cười nhạt hằn học:
- Tôi dám xả thân cứu cô thì chuyện cụt một ngón tay đâu có sá gì? Cô đâu có biết cái lý do bực tức mà tôi phải đánh cô đây là vì Trại Hoa Đà lão tiền bối đang ở Lãnh Nguyệt Bình trên Cửu Hoa Sơn, chờ tôi mang cây "Thùy Ti Thạch Nhĩ" về luyện thuốc cho Phó Thiên Lân, mà kỳ hạn không được quá bốn ngày. Đến nay vì cô mà kéo dài thời gian làm lỡ công việc để Lân ca phải suốt đời ôm hận...
Nghe đến đây, Cổ Phiêu Hương giật mình kinh hãi, quên cả cặp má

bị sưng, vội cầm hai tay Thu Thuỷ lắc mạnh và trố mắt hỏi dồn:
- Phó đệ của chị làm sao mà phải cần đến thuốc? Hay là chàng bị trọng thương, kỳ độc gì đến tính mệnh? Nhân muội nói cho chị biết ngay đi!
Thu Thuỷ nhận thấy trong lời nói và thần sắc Hồng Y La Sát đối với Thiên Lân tỏ ra rất thân tình thì bất giác nàng cảm thấy tâm tư rối loạn, khẽ cúi đầu nhỏ lệ đáp:
- Anh ấy chẳng có gì nguy hiểm đến tính mệnh, chỉ có điều đáng tiếc là khó khăn lắm mới gặp được một con "Dực Thủ Địa Long" phối hợp với cây "Thùy Ti Thạch Nhĩ" có thể luyện thành viên "Bổ Thiên Hoàn", giúp chàng tăng cường nội lực chân khí để bổ khuyết về phương diện võ công yếu kém, hầu trở thành một danh thủ võ lâm, nhưng đến nay thì kể như nước lã ra sông!
Nghe nói nét mặt Cổ Phiêu Hương mới bớt lo lắng rồi mỉm cười lắc đầu an ủi:
- Nhân muội, em đã làm chị hết hồn! Tưởng gì chứ việc đó thì em cứ yên chí tin tưởng vào chị đây. Chị bảo đảm sẽ bồi thường cho chàng một loại linh dược có công hiệu ngang với viên "Bổ Thiên Hoàn" đó! Thôi, chuyện đâu còn có đó, chớ nên lo buồn làm chi, chúng ta hãy về lầu Thúy Ấp, rồi sẽ tâm sự bàn tính...
Dứt lời, Cổ Phiêu Hương nắm tay Thu Thuỷ, cùng phi thân lên lầu, rồi kể rõ cho nàng nghe chuyện xảy ra lúc ở Hoa Sơn vì bất đắc dĩ mà phải chặt cụt ngón tay nàng...
Sau khi nghe rõ chuyện, Thu Thuỷ cảm thấy ân oán pha lộn, thực là khó nghĩ, nên nàng chỉ còn biết cau mày lặng thinh chứ không nói sao cho phải!
Thấy thần sắc Thu Thuỷ như vậy, Cổ Phiêu Hương cười gượng nói:
- Nhân muội, sau khi chị phát giác em cũng là thân phận nữ nhi thì chị thầm nghĩ cảm phục em vô cùng, vì em đã biết rõ ràng chị là tình địch, thế mà chẳng những em không đem lòng đố kỵ để thừa cơ hạ thủ hại chị, mà còn xả thân cứu giúp để đến nỗi phải chịu cụt một ngón tay! Tấm lòng rộng rãi nhân hậu ấy, thực xưa nay hiếm có! Vì vậy, trong lúc hổ thẹn về hành động của mình, chị đã thề giúp em giữ cho sắc đẹp tuyệt thế, được thắm tươi mãi mãi để đền đáp...
Thu Thuỷ không hiểu ý Cổ Phiêu Hương muốn nói gì, nên nàng chỉ biết ngửng đầu nhìn đối phương chòng chọc. Cổ Phiêu Hương hiểu ý, mỉm cười nói tiếp:
- Ở trên đảo Thúy Vi này có sản xuất một loại linh dược có công dụng giữ được sắc đẹp tươi thắm mãi, gọi là "Trái Ngọc Hương Lan" mà vợ chồng "Lục Dục Ôn Thần" Lưu Tử Úy vẫn hằng khát vọng.

Nhưng trái đó rất là trân quý, hai mươi năm mới nở hoa một lần, và hai lần nở hoa mới kết được một trái. Bốn mươi năm trước, sư phụ chị đã dùng một trái, còn một trái sắp kết thành vào cuối năm nay để dành cho chị. Nay chị đã quyết ý chuyển tặng trái đó cho em để báo đền ơn cứu tử. Nhưng chị lại sợ sư phụ chị không bằng lòng tặng người ngoài, nên chị mới thừa lúc người đi vắng, dùng một chất linh dược "Hoa Thuỷ Thôi Hoa" rất hiệu nghiệm định làm cho trái Ngọc Hương Lan kết thành trước thời hạn để tặng em, hầu chuộc lại cái lỗi chị đã làm hại em cụt một ngón tay.
Nghe xong, Thu Thuỷ nhận thấy Hồng Y La Sát cũng là người có nghĩa khí, biết trọng lẽ phải chứ không như lời giang hồ đồn đại, nên trong lòng nàng lại càng thương cảm mà nhè nhẹ lắc đầu mỉm cười đáp:
- Cổ cô nương bất tất phải nhọc lòng như vậy, xưa nay danh tướng mỹ nhân, tuy có lưu danh sử sách, nổi tiếng muôn đời, nhưng chẳng qua lúc chết cũng chỉ còn lại mớ xương tàn dưới nấm mộ khô. Cho nên Thu Thuỷ không coi việc ngón tay bị cụt là...
Không đợi cho Thu Thuỷ nói hết, Cổ Phiêu Hương đã tiếp lời:
- Với tấm lòng đại nhân đại nghĩ của em thì việc đó không sá kể gì, nhưng luận tình luận lý thì thể nào chị cũng phải báo đền ân mới được. Lại nói đến mối tình của chị với Phó Thiên Lân, thì lúc trước, tại Hoa Sơn, chị đã có nói, với hạng con gái như chị, bình sinh ít khi vương vấn chuyện tơ tình lăng nhăng, nhưng một khi đã xứng tâm theo đuổi một ai, thì dù gian nan hiểm trở đến đâu cũng không sờn lòng mà phải chiếm cho bằng được, chỉ khi nào chết mới thôi! Đến nay, ý niệm ấy của chị đã giao động. Vì chị nhận thấy, giữa em với chàng thực là một cặp rất xứng đôi vừa lứa, nếu chị còn tham dự dành giựt, thì sẽ gây thành một cuộc sóng gió đau thương cho cả ba người. Cho nên chị chỉ muốn chúng ta coi nhau như chị em. Đợi sau khi em cùng chàng nên duyên cầm sắc, Cổ Phiêu Hương sẽ lập tức cắt đứt trần duyên, thắp hương lễ Phật, tìm lẽ sống trong đoạn kinh câu kệ, để chờ kiếp lai sinh, theo như lời Phó đệ đã từng khuyên chị nên đổi hai tiếng "La Sát" thành hai tiếng "Quan Âm".
Mầu nhiệm thay, mà cũng ghê gớm thay cho sức mạnh của ái tình, xưa nay đã làm tan nát biết bao anh hùng sắt đá. Hồng Y La Sát là con người vốn có tính can trường như thế, mà khi thốt đến mấy tiếng sau cùng, cô ta cũng bi thảm cũng cảm động, bùi ngùi không ức chế nổi tâm tư mà nghẹn ngào ra lệ như mưa.
Thu Thuỷ vốn là một cô gái giàu tình cảm nên thấy bùi ngùi, liền cầm lấy tay cô ta, dùng lời an ủi khích lệ:

- Cổ tỷ tỷ, với thân thủ và phong tư tuyệt đại của tỷ tỷ, nếu có thể thoát ra khỏi phái hung tà, bước vào con đường chính nghĩa, lập tức sẽ trở thành một bậc cân quắc kỳ tài, và được mọi người tín ngưỡng. Tiểu muội cùng Phó Thiên Lân, tuy có ý hợp tâm đầu, nhưng chưa gá nghĩ uyên ương. Tỷ tỷ đối với chàng đã nặng tình như vậy tất nhiên Thu Thuỷ sẽ cố sức thành toàn cho hai người. Có điều, em chỉ yêu cầu tỷ tỷ hãy lập thời thề từ nay trở đi sẽ không giết người nữa và nếu có cơ hội, thì nên gia nhập môn hạ chính phái.

Cổ Phiêu Hương đưa ánh mắt long lanh nhìn nét mặt xinh đẹp cao quý của Thu Thuỷ với thần sắc đầy cảm kích mà rằng:

- Nhân muội, mấy tiếng "Cổ tỷ tỷ" em xưng hô, đã làm cho chị cảm động và an ủi vô cùng. Giờ này chị đã bừng tỉnh và nhận thấy sự khác biệt giữa hai đường chính tà, chẳng ở võ công hay môn phái mà chỉ ở tấm lòng con người. Chị có thể nhận lời và hứa em là từ nay trở đi, chị sẽ không giết một người nào nữa, còn việc thoát ly sư môn thì khó thể thực hiện.

Vì chị đã chịu ơn sâu dạy dỗ của ân sư từ lúc còn nhỏ, nay không thể chỉ nghĩ đến riêng mình mà quên nghĩa sư môn. Nhất là về mối tình đối với Thiên Lân, chị đã tự biết thân phận, không dám si tưởng nữa, vậy em cũng chớ nên nghĩ đến chuyện hy sinh quá nhiều như thế! Sau này, nếu có cơ duyên, chị chỉ cầu mong được cùng chàng sống trong ba ngày, nhưng giới hạn trong khuôn khổ lễ nghĩ, nam thanh nữ bạch. Được như vậy, Cổ Phiêu Hương này có chết cũng vui lòng mãn nguyện!

Nghe Cổ Phiêu Hương tâm sự kể lể, Thu Thuỷ hình như đã có một quyết định gì về việc này rồi, nên nàng tìm cách lảng chuyện không nhắc đến việc Phó Thiên Lân nữa, mà chỉ mỉm cười nói:

- Thôi, chuyện về sau để sau này chúng ta sẽ bàn, và tiểu muội xin hứa sẽ cố giúp tỷ tỷ hoàn thành tâm nguyện. Còn vừa rồi, tỷ tỷ có nói, không chịu thoát ly môn phái Đông Hải, muốn ở lại tìm cách đền đáp ân nghĩa giáo dưỡng đối với Nhuế lão tiền bối, tiểu muội rất lấy làm cảm phục hành động ấy, nhưng chẳng hay tỷ tỷ định đền đáp bằng cách nào?

Cổ Phiêu Hương đáp không nghĩ ngợi:

- Chị đợi sư phụ chị về, sẽ tìm lời khuyên người chớ nên liên lụy bởi hai chữ danh lợi, hợp bè kết phái với bọn "Nam Hoang Hạt Đạo", "Ngọc Chỉ Linh Xà" Tiêu Dao Tử và "Đồng Cổ Thiên Tôn" Lôi Chấn Vũ mà chỉ nên tiêu dao tự tại để bảo dưỡng chân như, tránh điều phiền não...

- Dụng ý của tỷ tỷ như vậy rất hay! Nhưng từ trước đến nay anh hùng

hào kiệt, dễ có mấy ai đã thoát khỏi vòng danh lợi? Giả như Nhuế lão tiền bối, cố ý chấp nê không chịu nghe lời nói phải, lúc đó, tỷ tỷ lại phải xử sự ra sao?
Cặp mắt Cổ Phiêu Hương lộ thần quang sáng rực, cương quyết đáp:
- Nếu quả ân sư tỷ tỷ không chịu nghe lời, tỷ tỷ sẽ hoành kiếm tự vẫn để cảnh tỉnh...
Thu Thuỷ lắc đầu nói:
- Tiểu muội quyết không đồng ý tỷ tỷ làm như vậy, có những bậc như Nhuế lão tiền bối thường hay tự phụ vì có thần công tuyệt thế, chỉ khi nào gặp một vài thất bại mới chịu hồi đầu! Cho nên tiểu muội muốn tỷ tỷ nên lựa lúc nhàn rỗi thuận tiện hãy ngỏ lời khuyên can, nếu người nghe lời thì hay nhất, bằng không tỷ tỷ cũng chớ nên bắt chước kẻ ngu trung, liều mình vô ích. Theo ý tiểu muội, thì thời cơ tốt nhất để tỷ tỷ báo đáp ơn nuôi dưỡng đối với Nhuế lão tiền bối không phải ngay bây giờ, mà là ở vào lúc sau kỳ đại hội luận kiếm của hai phe tà chính tại Thanh Lương Đài trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới.
Nghe Thu Thuỷ nói, Cổ Phiêu Hương cúi đầu suy nghĩ giây lát, rồi rút khăn chùi lệ nhoẻn miệng cười nói:
- Nhân muội, chị cũng bắc chước câu nói của em ban nãy là: Chuyện về sau để "sau này" chúng ta sẽ nói. Hiện giờ may mắn em mới có dịp đặt chân lên Thúy Vi Đảo – nơi mà mọi người trong võ lâm đều coi như chốn hang hùm nọc rắn. Hơn nữa, chị em chúng ta lại ý hợp tâm đầu, vậy chúng ta hãy cùng nhau tâm sự cho thoa? thích trong mấy ngày sống bên nhau, và em sẽ nếm thử hương vị loại "Bách Hoa Xuân Tử" do tự tay tỷ tỷ chế tạo và chôn cất để dành từ lâu!
Thu Thuỷ có vẻ cảm động mến thương về thân thế tao ngộ của Cổ Phiêu Hương, và cũng yêu thích vì nhan sắc xinh đẹp cùng tính nết thẳng thắn của cô ta, nên nàng tỏ ra thân mật cầm tay mỉm cười nói:
- Cổ tỷ tỷ, thế nào ở trong lục địa Thiên Lân chàng cũng lo sợ cuống cuồng về việc em bị thất tung, cho nên em chỉ có thể nhận lời ở lại Thúy Vi Đảo bầu bạn với chị được ba ngày thôi...
Cổ Phiêu Hương vội mỉm cười ngắt lời:
- Không được, tuy chị không bằng lòng em ở lại có ba hôm là vì, chị đã dùng linh dược tưới bón cây Ngọc Hương Lan nhưng nhanh lắm cũng phải năm, sáu hôm nữa mới có hiệu nghiệm! Hai nữa, chị có người sư muội tên gọi Đông Lục Hoa rất say mê em dưới lốt giả trai với danh hiệu "Tử Địch Thanh Loa" nên chị cũng hy vọng trong thời gian em ở lại đây, may ra nó trở về Đảo để tiện dịp giải quyết mối tình duyên trái ngược do sự hiểu lầm, hầu tránh cho nó nỗi khổ tâm

đeo đuổi tương tư ngày đêm từ lâu. Bởi vậy, chị cần phải lưu giữ em ở lại đây ít lắm là bảy ngày. Còn việc Phó Thiên Lân lo lắng em bị thất tung đành rằng không sao tránh khỏi, nhưng chàng có lo lắng thêm năm ba ngày nữa cũng chẳng hại gì. Hơn nữa, cái phút sung sướng của hai kẻ yêu nhau, cách biệt ít lâu rồi gặp lại bất thình lình như trong giấc mộng kể cũng là một điều nhân gian kỳ thú chứ sao?
Nói tới đây bỗng nhiên nét mặt Cổ Phiêu Hương hơi đượm vẻ buồn rầu thất vọng.
Thấy vậy, Thu Thuỷ vội vàng tươi cười an ủi và tìm lời nói lảng:
- Xin tỷ tỷ chớ nên thương tâm nữa, vừa rồi tỷ tỷ có hứa cho em thưởng thức rượu "Bách Hoa Xuân Tửu" sao không thấy gọi người đem ra?
Thấy nét trẻ tươi nhí nhảnh của Thu Thuỷ, Cổ Phiêu Hương cũng đổi buồn làm vui, khẽ vỗ tay cười gọi hai con thị nữ sửa soạn thức ăn rồi cùng cô gái vừa là tình địch vừa là bạn tâm giao ăn uống say sưa thỏa thích.
Trong những ngày ở trên Đảo Thúy Vi, Thu Thuỷ luôn luôn nhớ tưởng đến người tình là Phó Thiên Lân, nàng thấy cô bạn gái họ Cổ tỏ ra ân cần săn sóc chu đáo thì nàng biết, nếu nói rõ ý định trở về nhất định cô ta sẽ không bằng lòng, chỉ có cách lén đi rồi viết giấy để lại lời cáo biệt là tiện hơn hết. Vì có ý định như vậy nên những lúc được Cổ Phiêu Hương đưa đi chơi quanh đảo, Thu Thuỷ thường lưu ý chỗ cất dấu thuyền. Vài ngày sau, thừa lúc Cổ Phiêu Hương đang mãi vun tưới cây Ngọc Hương Lan, Thu Thuỷ liền viết thơ để lại, nói rõ tình cảnh bất đắc dĩ phải trở về sớm, và khuyên Cổ Phiêu Hương nên giữ vững quyết tâm bỏ tà theo chánh. Còn trái "Ngọc Hương Lan" thì nàng quyết định không nhận. Sau đó nàng lẻn ra sau đảo, lấy trộm một chiếc thuyền nhỏ vượt sông trở về lục địa!
Trong khi đó, trên lưng chừng vách đá cạnh lầu Thúy Ấp, Cổ Phiêu Hương vừa tưới xong bình linh dược cho cây Ngọc Hương Lan nhưng vẫn không thấy có chút gì thay đổi, thì bất giác cô ta tỏ vẻ buồn rầu cười gượng mấy tiếng lẩm bẩm:
- Cây Ngọc Hương Lan này, đã được liệt vào loại linh dược hiếm có tại sao lại không có chút linh tính gì thế này? Chắc Nhân muội đang nóng lòng trở về lục địa lắm, giá mà được kết trái trong lúc này có phải là ta đỡ bị thẹn lòng đối với Nhân muội không!
Cỏ cây vốn là giống vô tri giác, nên mặc cho Cổ Phiêu Hương đứng si ngây lẩm bẩm cầu nguyện bụi lan lá đen nọ, vẫn không lộ hiện tượng gì khác thường mà chỉ uốn cành lả lướt theo chiều gió thổi và tiết ra một mùi thơm thoang thoảng mát dịu.

Mọi việc trên thế gian đều có tiền định hoa. phúc khôn lường. Trong lúc Cổ Phiêu Hương đứng ngơ ngẩn trên lưng chừng vách đá, nàng đâu có ngờ đến chuyện Thu Thuỷ lại bị tai ách, sống chết không hay ngoài giữa biển cả.
Nguyên sau khi Thu Thuỷ lấy trộm được chiếc thuyền nhỏ thì vội vàng vượt sóng ra khơi. Vì nàng từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình đánh cá nên thủ pháp bơi thuyền rất giỏi và thành thạo. Khi nàng rời xa đảo được chừng hơn trăm trượng thì từ phía lục địa cũng có một chiếc thuyền lớn trang hoàng rất lộng lẫy đang rẽ sóng đi ra.
Thu Thuỷ không chú ý lắm đến chiếc thuyền đang tiến ra, nên nàng chỉ khẽ chao tay lái định lách tránh.
Nhưng khi thuyền nàng còn cách chiếc thuyền lớn lối ba bốn trượng thì bỗng nhiên có tiếng hỏi trong trẻo vọng sang:
- Ai ở trên thuyền đấy? Xin cho biết đã lấy chiếc thuyền đó ở đâu?
Thu Thuỷ chờ đợi mãi mới tìm được cơ hội thoát thân, nàng đang sợ Hồng Y La Sát phát hiện đuổi theo giữ lại, hơn nữa lòng nàng tưởng nhớ Thiên Lân đang muốn trở về cho chóng nên khi ngước mặt lên, tiếng hỏi là một thanh y nữ tỳ đứng ngoài mũi thuyền, thì nàng vừa kéo buồm rẽ sóng lách tránh, vừa vận chân khí đáp:
- Tại hạ đang có việc cần, không có thì giờ rảnh nói chuyện cùng cô nương. Vả lại, gặp nhau giữa đường có liên quan gì mà hỏi han lôi thôi.
Bốn tiếng “hỏi han lôi thôi” của Thu Thuỷ vừa dứt, thì trên mũi thuyền lớn bỗng xuất hiện một mỹ phụ áo đen, chừng ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi, nét mặt lạnh như tiền, trầm giọng hỏi:
- Khá lắm! Mi thừa lúc ta đi vắng tự tiện lên Đảo Thúy Vi, lại còn ăn trộm thuyền của ta thế mà dám trả lời là gặp nhau giữa đường không có liên can gì! Lại không mau mau quỳ xuống nộp mạng hay là đợi ta phải ra tay mới chịu chết?
Theo liền với giọng nói, ống tay áo đen của mỹ phụ chỉ khẽ phớt nhẹ ngoài không khí một cái, Thu Thuỷ đã cảm thấy như có sức nặng ngàn cân đang dồn ép tới. Thực ghê gớm thay cho sức mạnh kinh khí nội gia của mỹ phụ! Ấy là còn cách tới hơn ba trượng mà đã như vậy, nếu ở gần thì không biết sức mạnh còn ghê gớm đến đâu?
Lúc mới gặp Thu Thuỷ không rõ những người trên thuyền lớn thuộc hạng nhân vật thế nào. Nhưng đến khi nghe giọmg nói của mỹ phụ áo đen mới xuất hiện, thì bất giác nàng giật mình sợ hãi, và hiểu ngay người đó là “Đông Hải Kiêu Bà” Nhuế Băng Tâm, một nữ ma đầu khét tiếng võ lâm trong số Vực Ngoại Tam Hung, vừa ở Trung Nguyên về. Khi đã hiểu rõ đối phương là ai, Thu Thuỷ vội vàng kéo

buồm, định lên tiếng giải thích, nhưng động tác đối phương quá nhanh, hầu như đạo cuồng phong mãnh liệt đã theo liền với giọng nói cùng đến một lượt. Nên trong lúc hấp tấp, bất đắc dĩ nàng phải tụ lực đan điền, đẩy mạnh sóng chưởng ra với ý định đỡ tạm một chưởng của đối phương, rồi sẽ lên tiếng giải thích sự hiểu lầm sau!
Nào ngờ, võ học tuyệt thế của Đông Hải Kiêu Bà so với Thu Thuỷ xa cách nhau một trời một vực, nên khi chưởng phong vừa chạm nhau chỉ nghe một tiếng "Bùng" vang dội chiếc thuyền của Thu Thuỷ đã bị bể tan tành từng mảnh nhỏ và thân hình của nàng cũng bị luồng chưởng phong của Đông Hải Kiêu Bà đẩy bật đi xa hàng bảy tám trượng rồi mới rớt xuống mặt biển chìm ngỉm trong muôn lớp sóng bạc.
Đánh xong một chưởng Đông Hải Kiêu Bà chỉ khẽ nhếch mép cười lạt rồi dục người cho thuyền vào đảo. Nhưng khi thuyền bà ta vừa cặp sườn đảo, thì bỗng nhiên có một bóng đỏ từ trên không xà xuống như một ánh điện chớp Vừa nhác thấy bỏng đỏ Nhuế Băng Tâm đã khẽ kêu một tiếng "Uả" rồi tung mình nhảy lên cao hơn một trượng đỡ lấy thân hình Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và ngạc nhiên hỏi:
- Hương nhi, ta vào Trung Nguyên tìm kiếm con khắp nơi không thấy, ai dè con đã về Đảo rồi! Tại sao con lại có vẻ hốt hoảng hấp tấp như thế? Hay là trên Đảo đã xảy ra chuyện gì?
Nguyên sau khi Cổ Phiêu Hương thấy Thu Thủy lưu thơ từ biệt, nàng vội vã đuổi theo, và vừa tới đây thì gặp ân sư trở về. Nàng vốn biết tính nết của ân sư nàng, xưa nay không bao giờ tha thứ một ai dám tư tiện vào vùng cấm địa của mình, nên nàng quá lo sợ cho Thu Thủy, không kịp trả lời câu hỏi của Đông Hải Kiêu Bà, mà chỉ rung giọng lắp bắp:
- Có... Có phải... Ân... Ân sư đã gặp một... một thiếu... thiếu niên... áo trắng chèo...
chèo chiếc thuyền nhỏ... ngoài... ngoài mặt biển... biển chăng?
Tục ngữ có câu "Biết trò chẳng ai bằng thầy", Nhuế Băng Tâm thấy thần sắc Cổ Phiêu Hương như vậy, thì mụ ta biết vừa rồi mụ đã quá nóng giết lầm người ngay, và mụ đoán thiếu niên áo trắng vừa bị đánh chìm xuống biển chắc là người tình của đứa trò yêu nên mụ ta vội quay sang phía hai Thanh y nữ tỳ, khẽ nháy mắt ra hiệu, rồi mới chậm rãi hỏi làm như không có chuyện gì xảy ra:
- Có phải người chèo chiếc thuyền nhỏ vừa rồi là một thiếu niên áo trắng không?
Hai tên Thanh y nữ tỳ cũng đều thông minh lanh lợi và hiểu ý mụ ta, nên một đứa vội lên tiếng đáp:

- Chiếc thuyền đó đi mau quá, chớp mắt đã biến dạng nên chỉ thấy người chèo thuyền quả có mặc áo trắng, còn hình dáng tuổi tác thì không nhìn rõ!
Nghe con nữ tỳ trả lời, Cổ Phiêu Hương mới yên tâm và bớt vẻ lo lắng hiện trên nét mặt!
Ánh mắt Đông Hải Kiêu Bà nhanh như điện chớp, mụ ta đã nhìn thấu tâm tính và nét mặt biến đổi của đứa trò yêu, nhưng mụ vẫn đinh ninh cho rằng, sau khi Cổ Phiêu Hương thất tình về chàng trai Phó Thiên Lân, đã tìm được người tình mới khác chứ mụ ta đâu có dè bên trong lại có nhiều sự rắc rối bi thương như vừa kể trên.
Và cũng vì nghĩ lầm như vậy, nên trên đường về "Bồng Lai Các", mụ ta đã vỗ vai Cổ Phiêu Hương mỉm cười hỏi:
- Hương nhi, chàng thiếu niên áo trắng đó là hạng người thế nào mà được con thương yêu như thế? Theo sư phụ nghĩ, thì với nhan sắc và tuyệt nghệ của con, lo gì đám thiếu niên võ lâm hiện thời chẳng tranh nhau quỳ luỵ dưới chân! Việc gì mà con phải ngày đêm si tư mộng tưởng chàng trai Phó Thiên Lân đó làm gì cho tổn trí. Hiện nay, ta đã nắm vững phần thắng trong kỳ đại hội luận kiếm tại Thanh Lương Đài trong dịp tiết Trùng Dương sắp tới. Vậy đợi sau kỳ đại hội ấy ta sẽ cử hành một kỳ "Phong Vân Long Hổ hội" nữa trên Đảo Thúy Vi và chỉ triệu tập những thiếu niên anh hào dưới ba lăm tuổi đến tỉ thí công lực đồng thời dùng thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" làm giải thưởng trong dịp đó ta sẽ chọn cho con và sư muội mỗi đứa một người chồng anh hùng xứng tâm vừa ý!
Hồng Y La Sát thấy sư phụ nàng trở về Đảo lần này, hình như đã thay đổi thái độ thâm trầm cẩn thận xưa nay mà trong giọng nói có vẻ như tự đắc lắm thì bất giác nàng kinh ngạc thầm, vội ngửng đầu hỏi:
- Con nghe thường ngày ân sư vẫn cho rằng thần công tuyệt nghệ của "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách" rất cao siêu khó đấu. Tại sao hôm nay ân sư lại có vẻ như đã nắm chắc phần thắng trong dịp đại hội luận kiếm sắp tới là thế nào?
Đông Hải Kiêu Bà mỉm cười nói:
- Hương nhi, con không biết trong dịp vào lục địa vừa rồi ta đã may mắn gặp Phó Thiên Lân và cứu được chàng ta thoát chết. Không những thế ta còn tìm cách trừ được mối lo ngại về "Đan Tâm Kiếm Khách" trong dịp đại hội tại Hoàng Sơn sắp tới nữa!
Nghe nói, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ kinh hãi ngạc nhiên hỏi dồn:
- Ân sư đã gặp Phó Thiên Lân trong trường hợp nào? Và tiêu trừ mối lo về Đan Tâm Kiếm Khách ra sao? Có phải ân sư đã giết được Đan Tâm Kiếm Khách rồi chăng?

Nhuế Băng Tâm lắc đầu cười:
- Giết chết lão già Như Thiên Hân đâu có dễ dàng như vậy được? Có điều theo mưu kế tính toán của ta thì trong kỳ đại hội luận kiếm sắp tới lão ta bằng lòng đến tham dự nhưng phải đứng về phe chúng ta!
Cổ Phiêu Hương càng nghe nói càng kinh lạ, nên nàng cố nài nỉ Đông Hải Kiêu Bà kể rõ lý do tại sao một bậc trung trinh hiệp nghĩa như Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân mà lại có thể đứng về phe "Vực Ngoại Tam Hung" trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn được! Hai nữa Phó Thiên Lân đã gặp nguy hiểm gì mà ân sư nàng lại nói may mắn cứu được chàng thoát nạn?
Đông Hải Kiêu Bà đợi khi dẫn đứa trò yêu và hai con nữ tỳ về đến "Bồng Lai Các" mụ ta mới chậm rãi kể rõ cho Cổ Phiêu Hương nghe những sự việc mà mụ đã hành động tại Trung Nguyên.
Nguyên sau khi ba tên ma đầu hung ác là Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đoạt được khúc kiếm gãy có vết son đỏ của Phó Thiên Lân, bọn chúng liền kéo nhau tìm đến Cửu Tử Động là nơi ẩn cư của vị kiếm khách lừng danh Như Thiên Hân tại Đan Tâm Bích trong dãy Cao Lê Cống Sơn.
Võ công của ba tên ma đầu này đều đã đạt mức xuất thần nhập hóa. Hơn nữa đến gặp một bực kiếm khách lừng danh như Đan Tâm Kiếm Khách, không cần dùng đến những thủ đoạn thường tục nên bọn chúng không đem theo lũ nam nữ môn đồ của Nam Hoang Hạt Đạo và bầy dị thú của Đồng Cổ Thiên Tôn mà chúng chỉ thi triển thuật khinh công thượng thặng nhằm hướng Tây Nam cùng nhau phi hành như bay biến.
Hình thế suốt dãy núi Cao Lê Cống Sơn, hai tên Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều thuộc lòng như cháo cho nên chẳng mấy chốc, chúng ta đã tìm tới Cửu Tử Động, nơi ẩn cư của bậc dị sĩ đương thời.
Thoạt tiên Đông Hải Kiêu Bà dùng nội gia thần công thi triển thuật "Luyện khí thanh ti Truyền âm nhập mật" hướng vào Cửu Tử Động nói lớn:
- Chúng tôi là bọn võ lâm mạt học Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn có việc cần xin được bái kiến Như Đại Hiệp.
Với danh vọng và địa vị của bọn Đông Hải Kiêu Bà trong giang hồ hiện thời, mà chúng đã phải hạ mình xưng là bọn "Võ lâm mạt học" cùng tôn xưng hai tiếng "Đại hiệp đối với Đan Tâm Kiếm Khách, kể cũng là một chuyện hi hữu. Nhưng mặc cho Đông Hải Kiêu Bà đề khí truyền thanh hàng ba, bốn lượt, mà trong Cửu Tử Động vẫn im lặng

như tờ, không một tiếng hồi đáp!
Thấy thế, “Nam Hoang Hạt Đạo” Phí Nam Kỳ khẽ cau mày, nghiêng đầu nói nhỏ với Đồng Cổ Thiên Tôn:
- Lôi Thiên Tôn lão huynh, lần trước chúng ta đứng núp xem bọn Đổng Đình Điếu Tẩu và Phó Thiên Lân hội kiến với Như Thiên Hân chẳng hay lúc bấy giờ, lão huynh có để ý thấy bọn chúng đã làm thế nào mà gọi được lão ta ra không?
Đồng Cổ Thiên Tôn suy nghĩ giây lát rồi đáp:
- Hình như lúc bấy giờ Vân Cửu Cao cũng dùng phép “Truyền âm nhập mật” truyền thanh vào động, nhưng lão ta lại hát bài “Chính khí ca” của Văn Văn Sơn tướng quốc...
Không đợi Đồng Cổ Thiên Tôn nói hết, Nam Hoang Hạt Đạo đã gật gù:
- Chắc đó là ám hiệu của mấy người bạn thân với Như Thiên Hân họ đã dùng để làm tin trong lúc muốn gặp lão ta, vậy chúng ta cũng cứ bắt chước thử xem?
Dứt lời lão quái đạo liền cao giọng ngâm bài “Chính khí ca” nhưng khi lão ta ngâm đến câu:
“... Dưới vì non sông đất nước, trên vì nhật nguyệt tinh tú...” thì bỗng nhiên từ trong Cửu Tử Động vang ra giọng nói sang sảng:
- Non sông nhật nguyệt dằng dặc ngàn đời. Giang hồ danh lợi phút chốc trăm năm!
Mong Phí bằng hữu hãy thể hội ý nghĩa sâu xa bài “Chính khí ca” của Văn tướng quốc, chứ đừng nên chỉ ngâm nga ngoài đầu lưỡi...!
Theo với giọng, từ trong Cửu Tử Động bước ra một vị kỳ sĩ tướng mạo phiêu dật xuất trần, tóc phủ ngang vai mày râu tua tủa, mình mặc một bộ quần áo cũ rách nát tự đời nhà Minh!
Sau khi ra khỏi động, Như Thiên Hân tung mình nhảy lên đứng ngạo nghễ trên tảng đá nổi giữa giòng suối ngoài cửa động, đưa cặp mắt lạnh lẽo sáng quắc nhìn ba tên ma đầu hung dữ với thái độ Oai nghiêm lẫm liệt.
Cho hay lòng trung trinh tiết nghĩa, xưa nay vẫn được mọi người kính ngưỡng, cho nên với thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo của Như Thiên Hân như vậy mà vẫn khiến lũ ma đầu hung ác vô song giàu lòng tự phụ như bọn Đông Hải Kiêu Bà không dám lộ vẻ tức giận.
Chúng có cảm giác như trong ánh mắt long lanh của đối phương hàm ẩn một luồng chính khí sáng ngời, tự nhiên phải đem lòng kính trọng.
Sau khi phóng cặp mắt như điện nhìn ba tên ma đầu một lượt, Như Thiên Hân mới trầm giọng hỏi:

- Như mỗ đã kém tài, tham sống sợ chết phải trốn lánh ra ẩn cư tại vùng hoang vu này, và giữa chúng ta không cùng môn phái đạo nghĩa không bao giờ đi chung một giờ với nhau được, chẳng hay ba vị đến Đan Tâm Bích tìm tại hạ có chuyện gì?
Nghe hỏi Nam Hoang Hạt Đạo đã có vẻ cau mày phật ý vì câu nói "không cùng môn phái, đạo nghĩa không bao giờ đi chung một đường" của Như Thiên Hân đã vạch giới hạn lập trường của hai phe tà, chánh một cách rất rõ ràng, nhưng lão ta vẫn phải cố nhịn mà ôm quyền mỉm cười hỏi:
- Bọn chúng tôi đến quấy nhiễu đại hiệp chỉ có ý đinh muốn thỉnh giáo đại hiệp cho biết là trong kỳ đại hội võ lâm quần hùng tại Hoàng Sơn sắp tới, đại hiệp đã được biết tin chưa? Và người có định dự chăng?
Đan Tâm Kiếm Khách chăm chú nhìn Nam Hoang Hạt Đạo một chập rồi gật đầu đáp:
- Năm trước, tại hạ đã được người sư điệt là Phó Thiên Lân lặn lội đến đây báo tin và thỉnh cầu tại hạ xuất sơn chủ trì...
Không đợi Như Thiên Hân nói hết, Nam Hoang Hạt Đạo đã xen lời hỏi:
- Chẳng hay Như Đại hiệp đã nhận lời tham dự chưa?
Nghe hỏi, Như Thiên Hân nhướng cặp trường mi, mắt lộ thần quang sáng quắc sẵng giọng:
- Lúc bấy giờ, tại hạ tuy đã nhận lời song có dặn Phó Thiên Lân là trước ngày đại hội y phải đến đây lần nữa. Chẳng hay Phí bằng hữu hạch hỏi như vậy với ngụ ý gì? Hay là ông bạn muốn cậy tài tuyệt học của phái Nam Hoang Vô Mục, mà định hạn chế bắt ép tại ha.....
Nam Hoang Hạt Đạo vội xua tay cất tiếng cười giải thích:
- Xin Như Đại hiệp chớ có hiểu lầm như vậy. Vì, đừng nói gì tài nghệ Phí mỗ chỉ như đốm sáng đom đóm, mà dù có thực học kinh thiên động địa đi chăng nữa cũng chẳng dám tỏ thái độ cuồng vọng đối với một bậc trung trinh tiết nghĩa đã được mọi người tôn kính như Đại Hiệp đây! Chẳng qua vì Phí mỗ nghe nói, năm xưa Như đại hiệp đã mấy phen khởi nghĩa nhưng khí số nhà Đại Minh đã hết, cho nên đại hiệp mới phải buông tay ẩn lánh ra chốn hoang vu này để tĩnh tụ bảo dưỡng chân nguyên, nghiên cứu võ công thượng thặng, và đại hiệp cũng đã từng tuyên bố sẽ không nhập thế nữa. Vày mà nay lại có tin Đại hiệp tái xuất sơn tham dự Đại Hội thì thực là chuyện lạ, cho nên, Phí mỗ mời hai vị Lôi, Nhuế đạo hữu đây cùng đến chiêm ngưỡng phong thái đại hiệp và hỏi cho rõ những điều nghi ngờ trong bụng!
Nghe nói, nét giận dữ trên mặt Như Thiên Hân đã hơi hòa dịu, nhưng đồng thời, vẻ uất hận lại hiện lên, rồi bỗng nhiên vị ẩn hiệp này khẽ

dậm chân phải trên tảng đá làm rạn vỡ một góc lớn mảnh vụn rơi xuống suối nghe rào rào và nghiến răng nói:
- Từ khi tên giặc Lý Sâm làm loạn Ngô Tam Quế dẫn cướp vào nhà, khiến mảnh giang sơn gấm vóc bị rơi vào tay bọn địch, Như Thiên Hân này phải bó tay lẩn trốn ra Nam Hoang, đến nay nghĩ lại vẫn còn thẹn thùng xấu hổ, như vậy thì còn mặt mũi nào tái xuất giang hồ để về Trung Nguyên gặp mặt các bực phụ lão nữa? Chẳng qua Như mỗ phải nhận lời tham dự Đại Hội Hoàng Sơn là vì Phó Thiên Lân có giữ trong tay thanh Thiết Kiếm mang giọt tinh huyết của cố chủ Như mỗ năm xưa. Và Như mỗ đã có lời thề:
"Thấy giọt tinh huyết như thấy chủ cũ" cho nên buộc lòng Như mỗ phải tuân lịnh của người cầm kiếm đó mà thôi!
Nghe Đan Tâm Kiếm Khách nói xong, Nam Hoang Hạt Đạo lộ vẻ tươi cười hỏi:
- Đại hiệp đã nói, chỉ cần thấy giọt tinh huyết là coi như thấy mặt cố chủ năm xưa, vậy vạn nhất, giọt bích huyết đó nằm trong tay chúng tôi, thì đại hiệp tính sao?
Đan Tâm Kiếm Khách trả lời không do dự:
- Như mỗ sẽ tuân theo mệnh lệnh các ngươi như đã hứa!
Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà mặt mày hớn hở, khẽ vung ống tay áo đen. Cầm khúc kiếm gãy có giọt bích huyết đoạt được của Phó Thiên Lân, ném sang chỗ Như Thiên Hân đang đứng!
Như Thiên Hân đón lấy kiếm gãy, xem đi xem lại, tuy thần sắc có hơi biến đổi, nhưng lão vẫn cắm khúc kiếm này vào tảng đá bên cạnh, rồi cung kính cúi lạy ba lạy, đoạn cất tiếng lạnh lùng nói:
- Thanh Thiết Kiếm Chu Ngân này đã gãy, thì Như mỗ không có lý gì còn phải nghe theo mệnh lệnh của người cầm kiếm nữa!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 20
Chim Anh Vũ Biết Nói

Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn nghe Như Thiên Hân viện lẽ kiếm gãy để thối thác, thì đều dửng mày định lên tiếng, nhưng Đông Hải Kiêu Bà đã nhếch mép mỉm cười hỏi:
- Thiết kiếm tuy gãy, nhưng giọt tinh huyết vẫn còn, Nhuế Băng Tâm xin hỏi, vừa rồi Như đại hiệp đã hạ bái, vậy chẳng hay đại hiệp vái

lạy khúc kiếm gãy, hay vái lạy giọt bích huyết chu ngân đã lưu danh thiên cổ trên khúc kiếm?
Như Thiên Hân bị Đông Hãi Kiêu Bà vặn hỏi, bất đắc dĩ phải đáp:
- Tự nhiên là Như mỗ vái lạy giọt bích huyết của cổ chủ chứ ai đi vái lạy khúc kiếm gãy làm gì?
Đông Hải Kiêu Bà gật đầu cười:
- Như Đại hiệp quả là bậc chính đại quang minh không nói điều dối lòng! Cũng như đại hiệp đã phân biệt rõ ràng "Thiết kiếm bình thường, Chu ngân vô giá". Vậy xin hỏi hiện nay giọt bích huyết chu ngân đó đã do chúng tôi mang, chẳng hay đại hiệp có tôn trọng lời hứa, thuận nghe chúng tôi thỉnh cầu một việc chăng?
Đan Tâm Kiếm Khách thấy Đông Hải Kiêu Bà, trong lúc nói chuyện, tuy luôn luôn tươi cười như hoa nở, phong thái tuyệt mỹ nhưng lời lẽ sắc bén như dao, đã dồn lão vào chỗ bí không thể từ chối, nên bất đắc dĩ lão phải cau mày đáp:
- Vậy người muốn bắt Như mỗ phải làm gì? Và...
Đông Hải Kiêu Bà không đợi Đan Tâm Kiếm Khách nói hết đã tiếp lời:
- Chúng tôi không dám phiền Đại hiệp phải nhọc lòng xuất sơn! Hơn nữa, chúng tôi cũng biết rõ xưa nay Đại hiệp rất trọng lời hứa, và đã nhận lời Phó Thiên Lân đến dự Đại hội thì lúc đó chúng tôi vẫn mong đại hiệp cứ đến, nhưng chỉ yêu cầu một điều là bất luận hai phe thắng bại ra sao cũng xin Đại hiệp chớ ra tay can thiệp bênh vực bên nào!
Như Thiên Hân không ngờ, Đông Hải Kiêu Bà chỉ đưa ra điều yêu cầu như vậy nên đã đáp ngay không cần suy nghĩ:
- Dù các ngươi có bắt buộc Như mỗ phải đứng về phe các người để tham dự đại hội, Như mỗ cũng phải tuân lời. Và để từ nay trở đi không bị giọt bích huyết thay đổi chủ khác đến làm rộn nữa. Như mỗ muốn xin các người tặng lại khúc kiếm gãy này, để làm kỷ niệm có được chăng?
Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà quay lại khẽ bàn bạc với Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn trong giây lát, rồi gật đầu nhận lời, mụ còn tươi cười nói với Như Thiên Hân:
- Chúng tôi xin tuân mệnh, kính tặng lại điểm bích huyết chu ngân ấy cho Như Đại Hiệp và xin đón chờ đại giá tại Thanh Lương Đài trên Hoàng Sơn vào dịp tiết Trùng Dương năm nay!
Đan Tâm Kiến Khách thở dài một tiếng đoạn hai tay cung kính nâng khúc kiếm gãy, quay mình từ từ bước vào Cửu Tử Động. Bọn Đông Hải Kiêu Bà cũng kéo nhau rời khỏi Đan Tâm Bích! Đến khi vừa vượt

qua một ngọn núi, bỗng nhiên Đồng Cổ Thiên Tôn dừng lại hỏi Đông Hải Kiêu Bà:
- Lôi mỗ có một đều thắc mắc xin hỏi Nhuế đạo hữu. Tại sao chúng ta đã tốn bao công phu mới đoạt được điểm Bích huyết chu ngân, vậy mà đạo hữu không yêu cầu Như Thiên Hân đứng về phe mình, lại chỉ yêu cầu lão ta đừng can thiệp vào chuyện thắng bại đôi bên là ý gì?
Nghe hỏi Đông Hải Kiêu Bà tủm tỉm cười đang định trả lời thì Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười dòn dã bảo Lôi Chấn Vũ:
- Đây mới là chỗ cao minh của Nhuế lão bà! Thế mà Thiên Tôn vẫn chưa hiểu ra ư?
Trong bọn Tam Hung, Lôi Chấn Vũ tuy có tài sai khiến bách thú, giỏi phóng ngải độc và võ công luyện thành riêng một phái độc đáo nhưng về tâm kế thì hơi kém! Nay nghe Nam Hoang Hạt Đạo tán dương Nhuế Băng Tâm cao minh, lão ta đang băn khoăn tự hỏi thầm, thì Nam Hoang Hạt Đạo lại mỉm cười nói tiếp:
- Trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn, chỉ cần Như Thiên Hân đừng ra tay can thiệp là chúng ta nắm chắc phần thắng. Còn nhóm "Bình Trung Ngũ Hữu" với lão Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân gì đó, kể cả Tuệ Giác Thần Ni ở Lưu Vân Phong và Bạch Y Đà Ông có nhập bọn với nhau, nhưng cũng không sao địch nổi những món binh khí thần kỳ như thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" của Nhuế lão bà, cây roi "Ngọc Chỉ Linh Xà" của Tiêu Dao Tử, cặp "Phong Ma Đồng Cổ" của Thiên Tôn cùng chút tài nghệ của Phí mỗ! Chỉ cần, trước ngày đại hội chúng ta tung tin cho khắp giang hồ hào kiệt biết rõ Như Thiên Hân đã nhận lời không ra tay can thiệp để đến lúc đó, lão ta không trở mặt được nữa! Theo tiểu đệ dự đoán, không chừng, lão ta chỉ nhìn thảm cảnh những nhân vật quen biết của lão lần lượt chết dưới tay chúng ta, mà lão phải lao đầu xuống núi mà tự vẫn cũng nên? Còn như, nếu chúng ta đương mặt đối đầu với lão ta, chẳng những được thua chưa rõ, mà còn bị mọi người đem lòng tức giận, vì với những sự tích oanh liệt và danh hiệu "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách" của lão ta đã được khắp mặt giang hồ kính trọng! Hiện thời chúng ta làm như thế, đã không lộ âm mưu cho nên Phí mỗ nhìn nhận thủ đoạn của Nhuế lão bà, quả thực lợi hại giết người không vấy máu, cao minh kín đáo, đáng gọi tuyệt luân!
Đồng Cổ Thiên Tôn nghe Nam Hoang Hạt Đạo giải thích một hồi mới vở lẽ, và lão cũng tấm tắc khen ngợi Đông Hải Kiêu Bà không ngớt! Nhuế Băng Tâm tuy luôn luôn tươi cười từ tạ những lời khen ngợi của đồng bọn, nhưng thâm tâm của mụ ta cũng có vẻ gờm sợ trí lực

của Nam Hoang Hạt Đạo, vì câu nào của hắn cũng nói trúng tâm ý của mụ cả.
Sau khi chia tay nhau tại Cao Lê Cống Sơn, ba tên ma đầu đều trở về sào huyệt của mình để tĩnh luyện công lực chuẩn bị dự Đại hội Hoàng Sơn.
Riêng Đông Hải Kiêu Bà rất nóng lòng vì đứa trò yêu nên mụ đã gấp rút trở về Đông Hải. Và khi mụ ta về gần đến Thúy Vi Đảo thì lại gặp Thu Thuỷ, rồi trong lúc nóng nảy, không phân biệt phải trái, đã ra tay nhận chìm một vị cân quắc kỳ anh xuống lòng biển cả...
Hồng Y La Sát tuy không rõ chi tiết về việc Thu Thuỷ ngộ nạn nhưng khi nghe sư phụ nàng thuật chuyện, thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Nàng rất lo lắng cho người tình là Phó Thiên Lân, không biết từ khi chàng tự bẻ gãy kiếm, rồi bị mê man nằm trong rừng rậm núi sâu, hiện giờ tình trạng ra sao? Còn sống hay đã chết rồi? Phần thì lo trong cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới, thực lực của phe chính nghĩa quần hào rất chênh lệch, thua sút bọn "Vực Ngoại Tam Hung" nhiều, lúc đó dù nàng có ý cải tà quy chánh nhưng sợ cũng khó lòng thực hiện được những điều theo như ý nàng đã định.
Tuy nghĩ vậy, nhưng Cổ Phiêu Hương vốn biết xưa nay nàng vẫn được sư phụ nàng thương yêu chiều chuộng nên nàng sà vào lòng Đông Hải Kiêu Bà rồi mỉm cười thỏ thẻ:
- Sư phụ, theo ý con nghĩ thì sư phụ đã phục dụng một trái Ngọc Hương Lan, giữ được nhan sắc trẻ tươi mãi mãi. Đảo Thúy Vi này lại là một cảnh đào nguyên hải ngoại, xa cách trần tục, hà tất sư phụ phải lao đầu vào vòng mưa máu gió tanh, để tranh đoạt một chút hư danh võ lâm làm gì nữa cho mệt mỏi trí óc và thân xác?
Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà trừng mắt ngạc nhiên hỏi:
- Ủa! Tại sao bữa nay Hương nhi lại đột nhiên thay đổi luận điệu như thế? Thường ngày, con vẫn lập chí ao ước được trở thành một hảo thủ đệ nhất trong lớp nhân vật võ lâm trẻ tuổi hiện thời hay sao?
Cổ Phiêu Hương cười gượng đáp:
- Trong ít lâu nay, đồ nhi đứng trên đảo ngắm nhìn lớp lớp sóng dồn ngoài mặt biển cả, đã thấu rõ trò đời ảo hoá hư vô! Thử hỏi đệ nhất nhân vinh ở chỗ nào? Mà tới hậu nhân thì nhục ở chỗ nào? Nếu cậy tài giết người để nổi danh thì cái danh đó cũng chẳng hay ho gì. Cho nên đồ nhi nghĩ, chỉ có cách gắng công tu luyện, tự bảo chân như tùy thời tùy hứng, du hiệp nhân gian, ra tay can thiệp những việc bất bình, để cứu giúp người đời mới là bản sắc của kẻ võ lâm cao sĩ chân chính. Vì vậy mà đồ nhi định...
Nghe Cổ Phiêu Hương nói đến đây, Đông Hải Kiêu Bà hơi cau mày,

nhưng mụ ta vẫn tỏ vẻ tươi cười nói tiếp:
- Hương nhi định thế nào? Sao không nói nốt đi?
Cổ Phiêu Hương đã hiểu rõ tính tình của Đông Hải Kiêu Bà, nàng biết chỉ có cơ hội duy nhất này là có thể ngỏ lời khuyên can, nên nàng cố gượng lấy can đảm nói tiếp:
- Đồ nhi định yêu cầu ân sư hướng dẫn dìu dắt đồ nhi cùng Lục Lục Hoa sư muội ẩn cư suốt đời ngoài cõi Đào Nguyên hải ngoại này, để làm bạn với trăng trong gió mát, tiêu khiển cùng chim trời cá nước, vui hưởng tuổi già chẳng nên tham dự đại hội...
Không đợi Cổ Phiêu Hương nói hết, Đông Hải Kiêu Bà đã đưa tay vuốt mớ tóc mây óng ả của nàng, rồi lắc đầu cười:
- Hương nhi chớ nên nói như thế, vì sư phụ là nhân vật chủ yếu trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn, không đi dự sao được?
Cổ Phiêu Hương thấy lời nói của mình không làm Đông Hải Kiêu Bà giận dữ, nên nàng có đôi phần hy vọng mà vững bụng tiếp tục nói:
- Nếu sư phụ đã nhất quyết đi dự đại hội thì cũng được, nhưng đồ nhi có lời yêu cầu sư phụ, sau cuộc đại hội tại Thanh Lương Đài, sư phụ nên thanh minh trước mặt quần hào thuộc các phái võ lâm trong thiên hạ rằng, từ nay sư phụ sẽ lui khỏi giang hồ, không nhúng tay vào chuyện ân oán nữa, đồng thời hủy bỏ thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" để làm tin. Như vậy, chẳng những đã tạo được thanh danh muôn thuở, mà còn được mọi người tôn trọng nữa.
Nghe đến đây, Đông Hải Kiêu Bà bỗng sa sầm nét mặt, khẽ đẩy Hồng Y La Sát dang ra, rồi phóng cặp mắt hàn quang như điện, nhìn nàng một lượt đoạn trầm giọng hỏi:
- Hương nhi, con đã bị đứa nào xúi giục thế? Có phải con định phản môn phái Đông Hải ta chăng?
Cổ Phiêu Hương thấy sư phụ nàng biến sắc và hỏi vặn như vậy, thì nét mặt nàng cũng trở nên rầu rĩ, thầm cắn răng run giọng đáp:
- Đồ nhi chịu ơn sâu dưỡng dục của ân sư, tuy mang danh nghĩa thầy trò, nhưng chẳng khác nào tình thương yêu giữa mẹ với con. Những lời đồ nhi trình bày vừa rồi, đều xuất phát tự đáy lòng, chứ không phải bị ai xúi giục mê hoặc. Nếu ân sư đã có ý nghi ngờ đồ nhi xin dùng thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" tự vẫn để thanh minh lòng trong sạch vậy!
Nàng vừa dứt lời, thì thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" cũng được rút ra khỏi vỏ, kèm theo tiếng "leng keng" trong trẻo ngân rền. Rồi cánh tay ngọc nhẹ vung, trở mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng.
Lúc đó Đông Hải Kiêu Bà cũng giật mình kinh hoảng, biết mình đã quá nặng lời với đứa trò yêu, nhưng mụ ta không dè Cổ Phiêu

Hương lại quá cứng rắn, liều lĩnh mà rút kiếm tự vẫn ngay như vậy! Và khi ánh kiếm màu lam thẫm vừa loé lên, thì Đông Hải Kiêu Bà đã thốt câu nói:
- Sao hôm nay Hương nhi lại liều lĩnh hồ đồ như thế?
Công lực của mụ ta quả đã đạt mức xuất thần nhập hoá, chỉ thấy thân hình mụ vẫn ngồi yên như thường, rồi giơ hai ngón chỏ và ngón cái bên tay mặt khẽ búng ngoài không khí một cái, cũng không nghe có tiếng kình phong gió rít mà cánh tay mặt Cổ Phiêu Hương đã bị tê bại, bỏ rớt thanh Thiên Lam Độc Kiếm xuống đất nghe một tiếng "coong"!
Cổ Phiêu Hương tuy đã lập chí cương quyết, nhưng dù sao vẫn là tính khí nữ nhi, nên sau khi khuyên can sư phụ không được, và rút kiếm tự vận cũng không xong, thì nàng tự cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng vô cùng liền nấc lên một tiếng, rồi hai hang châu lệ tuôn trào như mưa.
Đây là lần thứ nhất Đông Hải Kiêu Bà thấy đứa trò yêu vốn tính cang trường nóng nảy của mụ ta nhỏ lệ khóc lóc nên mụ ta cảm thấy thương xót, bất nhẫn vội ôm Cổ Phiêu Hương vào lòng, kéo vạt áo chùi nước mắt cho nàng rồi ôn tồn dỗ dành:
- Hương nhi, giữa thầy trò chúng ta, đã có một điểm giống nhau là tính kiêu ngạo và hiếu danh! Cho nên, chẳng những ta đã truyền hết công lực cho con, mà còn hy vọng con sẽ trở thành một nhân vật siêu quần xuất sắc trong đám thiếu niên hiện thời. Chính ta cũng thường có ý khí chinh phục thiên hạ anh hào để trở thành một bậc thái sơn bắc đẩu, vô thượng chí tôn trong giới võ lâm. Bởi vậy, đối với kỳ đại hội Hoàng Sơn này, chẳng những ta cần tham dự, mà còn có ý định là, sau khi so sánh công lực với Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân và các nhân vật trong nhóm "Bình Trung Ngũ Hữu" rồi, ta cũng muốn tranh tài cao thấp cùng bọn Nam Hoang Hạt Đạo, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ nữa. Ta chỉ cần thoa? mãn được tâm nguyện bình sanh là chinh phục quần hào, lúc bấy giờ ta sẽ nghe lời khuyên can của con, và thầy trò ta sẽ cùng nhau tiêu dao tự tại ở nơi Thúy Vi Đảo này, không nhúng tay vào chuyện giang hồ ân oán nữa!
Cổ Phiêu Hương nghe Đông Hải Kiêu Bà thổ lộ tâm chí thì nàng biết đại nguyện của sư phụ nàng là muốn xưng bá võ lâm, khống chế anh hùng thiên hạ. Và trước khi cái nguyện vọng ấy chưa hoàn thành, hoặc chưa ảo diệt tan vỡ thì mấy lời can gián của nàng khó lòng lay chuyển được ý định tham dự Đại Hội Hoàng Sơn của sư phụ nàng. Cho nên, sau một hồi suy nghĩ đắn đo, bất đắc dĩ Cổ Phiêu Hương

cũng phải chùi lệ gượng vui, nhưng trong thâm tâm nàng đã quyết định, nếu đã không khuyên can được, thì chi bằng hãy cứ theo sư phụ nàng đến dự Đại Hội Hoàng Sơn, để may ra có thể thừa cơ, tìm cách dung oai lực thanh Thiên Lam Độc Kiếm cố sức cứu vãn được tính mạng một vài nhân vật chánh phái chăng?
Đến đây tạm gác chuyện thầy trò Đông Hải Kiêu Bà, xin tiếp sang chuyện Phó Thiên Lân. Chàng đã được may mắn ở lại bảy ngày tại Vô Sầu Cốc để thưởng thức linh dược dị quả, tăng cường công lực thể hội thân pháp khinh công thượng thặng trong cách bay lượn của bầy linh điểu. Và trong thời gian bảy ngày ấy chẳng những về phương diện chân khí nội lực của chàng được tăng tiến rất nhiều, mà cả về phương diện khinh công cũng trở nên linh diệu vô cùng, vì đã được Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu tận tình tiếp đãi và chỉ dẫn.
Sau khi mãn hạn bảy ngày, Phó Thiên Lân ngỏ lời cáo biệt, Đỗ Vô Sầu liền trao cho chàng một chiếc túi gấm đựng manh áo "Lông chim ngũ sắc" chuyển tặng Thu Thuỷ. Ngoài ra vị kỳ hiệp này còn tặng chàng con chim Anh Vũ (chim két) "Bích Linh" biết nói tiếng người, để dẫn theo làm bạn trên đường hành hiệp giang hồ.
Phó Thiên Lân vội cúi lạy xưng tạ và sau đó được Đỗ Vô Sầu cho quái điểu lông vàng cõng ra khỏi Vô Sầu Cốc.
Lúc đến, Phó Thiên Lân ở trong trường hợp lao mình tự tận rồi được quái điểu tha xuống, hơn nữa lúc bấy giờ tâm thần hoảng hốt, nên chưa được nhìn ngắm cảnh vật chung quanh. Đến nay được ngồi yên trên lưng thần Điểu, yên ổn bay lượn lưng trời ngắm nhìn cảnh vật, chàng mới thấy nơi đây quả thực là hùng vĩ, núi non trùng trùng điệp điệp, cây cối xanh ngắt bao la mây trắng phủ lưng đèo, chẳng khác một tấm lụa bạch giăng kín ngang trời, thực là một tiên cảnh nhân gian chưa từng thấy.
Thời gian bảy ngày ở trong hang Vô Sầu, Thiên Lân được ngắm nhìn bầy linh điểu bay lượn đuổi nhau, chàng thấy hình như trong số những loại dị điểu đó có mấy con quái điểu lông vàng là dũng mãnh nhất. Cho nên, khi ngồi trên lưng quái điểu, chàng đã đưa tay khẽ vuốt bộ lông cứng như sắt trên cổ chim và thầm nghĩ nếu trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn mà được một vài linh cầm như con chim này trợ trận, thì lo gì lũ dị thú hung ác của Đồng Cổ Thiên Tôn không bị tiêu diệt!
Con quái điểu lông vàng bay rất chậm và khi thấy Thiên Lân vuốt ve bộ lông tên lưng thì nó liền cất cao cổ giương cặp quái nhỡn đỏ như lửa, nhìn chàng và kêu lên hai tiếng "quác quác".
Phó Thiên Lân cho rằng con quái điểu không bằng lòng, đang định

rụt tay lại, thì đã nghe con Anh Vũ “Bích Linh” đậu trên vai dùng tiếng người nói:
- Phó tướng công, không phải lão Kim giận tướng công đâu, vì hắn biết tướng công đến Mãng Thương Sơn tìm gặp “Bách Cầm Tiên Tử” nên hắn định yêu cầu tướng công nhổ một chiếc lông của hắn, gửi đến cho một con chim bạn của hắn đó!
Nghe chim Anh Vũ nói chuyện, Phó Thiên Lân tỏ vẻ thích thú vô cùng, chàng liền thò tay nhổ một chiếc lông màu vàng của con quái điểu tên gọi “Lão Kim” rồi mỉm cười hỏi chim Anh Vũ “Bích Linh”:
- Bạn của “Lão Kim” tên gọi là gì? Nghe nói bầy linh điểu của “Bách Cầm Tiên Tử” Công Tôn Đỉnh lão tiền bối, có phải...
Con quái điểu tên gọi “Lão Kim” không đợi Thiên Lân dứt lời, đã lại kêu lên mấy tiếng “quác quác...” nữa.
Chim Anh Vũ Bích Linh vội lên tiếng giải thích:
- Phó tướng công, “Lão Kim” hắn nói, sau khi chúng ta tìm gặp Bách Cầm Tiên Tử, chỉ cần đưa chiếc lông này ra là “Lão Hoàng” bạn hắn sẽ tìm đến gặp chúng ta!
Càng nghe, Phó Thiên Lân càng cảm thấy vui thích. Và chàng nhìn kỹ chiếc lông đang cầm; chỉ thấy một nửa dưới chân màu vàng sậm, còn nửa trên màu vàng lợt như hoàng kim, trông óng ánh rất đẹp mắt, chàng vội cất vào bọc rồi lại hỏi con Anh Vũ Bích Linh:
- Bích Linh thử hỏi “Lão Kim” xem kỳ Đại Hội Hoàng Sơn vào dịp tiết Trùng Dương năm nay có một số nhân vật tà phái nuôi rất nhiều quái thú độc xà, chẳng những sức người không chế phục được, mà còn rất bận tay đối phó, không biết lúc đó “Lão Kim” có thể đến giúp đỡ được chăng?
Nghe nói chim Anh Vũ Bích Linh liền líu lo kêu hót một chập nói chuyện với con quái điểu màu vàng, rồi lại dùng tiếng người nói với Thiên Lân:
- Lão Kim hắn nói, tất cả độc xà, quái thú trong dãy núi Võ Đang này đều bị hắn ăn sạch hết rồi, và hắn cũng đang định tìm món ăm mới mẻ khác để thay đổi khẩu vị. Nhưng vừa rồi Phó tướng công không yêu cầu với chủ nhân cho phép, nên hắn không dám tự tiện bay ra ngoài trăm dặm của phạm vi “Vô Sầu Cốc”.
Nghe chim Anh Vũ Bích Linh nói như vậy, Thiên Lân thầm tiếc rẻ, tại sao trong thời gian lưu trú tại Vô Sầu Cốc, mình không thỉnh cầu Bách Điểu Tiên Nhân về việc này? Đến nay trở lại thì không tiện nên chàng đành phải tự nhủ đợi sau này hãy hay chứ biết làm sao!
Trong khi người, chim vẫn đáp, phút chốc Thiên Lân đã được quái điểu đưa qua bảy từng mây mờ, đến nơi mỏm đá mà bảy ngày trước

chàng đã từng đứng đây lao mình xuống để tự tử.
Khi bay ngang mỏm đá, chàng định nhảy xuống nhưng quái điểu vẫn vỗ cách bay thẳng không chịu ngừng lại, chim Anh Vũ Bích Linh vội lên tiếng giải thích:
- Phó tướng công, "Lão Kim" đã được lệnh chủ nhân, đưa chúng ta qua ba tỉnh Hồ Bắc, Tứ Xuyên, và Qúy Châu để đến tận địa phận Vân Nam đó!
Lúc này, thâm tâm Thiên Lân đang lo lắng, không biết chuyến đi Hoa Sơn của Thu Thuỷ an nguy ra sao? Và không biết Đan Tâm Kiếm Khách có bị bọn "Vực Ngoại Tam Hung" lợi dụng khúc kiếm gãy có điểm chu ngân đoạt được của chàng đem đến để uy hiếp tinh thần, bắt làm những điều trái với lương tâm hay chăng? Rồi lại còn việc đi tìm Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh nữa, không biết bao giờ mới gặp? Do đó, khi chàng được biết quái điểu chịu đưa qua quãng đường xa xôi hàng nghìn dặm, thì mừng rỡ vô cùng!
Chim thần vỗ cánh tung bay, chớp mắt hàng ngàn dặm tuy gió lạnh tạt vào mặt ào ào, rát buốt như muốn tắt thở, nhưng tâm thần vẫn thấy thư thái, sảng khoái vô cùng! Lúc này, thâm tâm Thiên Lân rất hâm mộ hai vị tuyệt thế kỳ nhân Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu. Chàng thầm nhủ, nếu có cơ duyên, chàng cũng cùng Thu Thuỷ học theo hai vị kỳ nhân này, mỗi người nuôi mấy con linh điểu, rồi cùng nhau cưỡi gió tung mây, ngao du sơn thủy, xa lánh cảnh tranh đua danh lợi, phú quý hư vinh. Và như vậy, mới xứng là một cặp vợ chồng thần tiên chân chính!
Con quái điểu quả rất khôn và biết tuân lệnh chủ nhân. Khi bay đến địa phận Vân Nam, nó liền hạ cánh xuống lưng chừng một ngọn núi; đợi Phó Thiên Lân bước xuống rồi mới cất cao cổ kêu lên mấy tiếng tỏ ý từ giã, bay lượn trên không một vòng và biến mất trong khoảng mây mờ xa thẳm!
Phó Thiên Lân ngửa mặt nhìn trời, hồi tưởng những chuyện gặp gỡ trong mấy ngày qua, mà lòng bâng khuâng như luyến tiếc!
Thấy thần thái chàng như vậy, chim Anh Vũ Bích Linh vừa bay lượn chung quanh vừa lên tiếng:
- Nếu Phó tướng công ham thích loài chim như vậy, đợi khi gặp Bách Cầm Tiên Tử tướng công sẽ yêu cầu người tặng một con, thế nào mà chẳng được mãn nguyện!
Được chim Anh Vũ nhắc nhở, Thiên Lân mới chợt tỉnh ngộ và thầm nghĩ, nếu may gặp được Công Tôn Đỉnh lão tiền bối, chàng sẽ tìm cơ hội ngỏ lời, biết đâu chẳng có hy vọng?
Lại nói, dãy núi Thiên Lân vừa đặt chân xuống, tuy ở lưng chừng,

nhưng cây cối rậm rạp um tùm, đá mọc lởm chởm, mùi hôi hám bốc lên nồng nặc, hình thế rất hiểm ác!
Chàng đang đứng ngắm tìm phương hướng, bụng suy tính không biết có nên đến Cao Lê Cống Sơn để bái yết Đan Tâm Kiếm Khách trước hay đi tìm Công Tôn Đỉnh trước.
Và trong khi đang phân vân thì bỗng nhiên nghe văng vẳng phía sau đèo có mấy tiếng còi trúc rất quái gở.
Mấy tỉnh vùng biên cảnh Tây Nam vốn nổi tiếng nhiều chim muông rắn rết quái dị, cho nên Phó Thiên Lân đang phải ngưng thần lóng tai nghe ngóng thì bỗng nhiên thấy chim Anh Vũ Bích Linh đáp xuống vai chàng khẽ nói:
- Phó tướng công, chúng ta hãy tránh lên đỉnh núi kia đi, vì ở đây hình như có mùi hôi của một loại độc xà hiếm thấy, và có phần nguy hiểm lắm!
Phó Thiên Lân biết sức cảm ứng của loài cầm thú thường thường vượt hơn loài người rất nhiều, nên chàng vội lắc mình nhảy liên tiếp mấy cái, lên cao bốn, năm trượng, ẩn mình trong bụi cây lá um tùm của một khóm cổ tùng to lớn. Còn chim Anh Vũ Bích Linh thì vẫn đậu trên một mỏm đá nhỏ khuất sau bụi cỏ rậm tại chỗ cũ!
Tiếng còi trúc quái gở vừa rồi chỉ khẽ vẳng lên rồi tắt hẳn. Kế đó, là tiếng người thầm thì và tiếng vòng sắt chạm nhau nghe leng keng...
Từ khi Phó Thiên Lân ở Vô Sầu Cốc ra, chẳng những về phương diện nội ngoại công tiến bộ rất xa, mà cả về tai, mắt cũng linh mẫn hơn trước nhiều. Cho nên tiếng người thầm thì tuy rất nhỏ, nhưng chàng cũng nghe ra giọng nói có vẻ hơi quen!
Quả nhiên, sau một tiếng động mạnh, nơi vách đá chàng vừa đứng ban nãy bỗng xuất hiện một cửa hang hình vuông khoảng mấy thước. Từ trong hang có hai người bước ra, một người mặc áo dài màu sặc sỡ, nhưng ống tay áo bên mặt bay phất phơ, hình như người đó đã cụt bàn tay mặt.
Còn một người thì đầu tóc bù xù, nửa thân trần trùng trục ngang lưng quấn mảnh da cọp, trông như một tên mọi vùng Miêu Cương.
Hai người này đối với Phó Thiên Lân không xa lạ gì, họ chính là hai tên tiểu ma đầu Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã cùng nữ đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo là Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh đến Ma Vân Bích dùng ngải độc ám hại Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm, sau đó chúng đã rủ nhau ra Đông Hải khuấy rối, bị Hồng Y La Sát dùng Thiên Lam Độc Kiếm chém Ma Mật Ngạn cụt bàn tay mặt.
Nguyên khi Ma Mật Ngạn ở Đông Hải bị Hồng Y La Sát chặt đứt cổ

tay nhưng vì sư phụ hắn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử có tài nuôi các loại độc xà kỳ dị và luyện được nhiều loại linh dược giải độc rất hay cho nên hắn ta đã từ chối không nhận viên "Bích Vân Đan" của Cổ Phiêu Hương ném sang tặng, mà đã tự uống thuốc giải độc của hắn mang theo.
Sau đó, bọn chúng bàn nhau và cũng nhận định:
Võ học của Hồng Y La Sát quá cao, nếu giao đấu đường hoàng tất nhiên không thể nào thắng, nên chúng rủ nhau cùng trở về sào huyệt cầu khẩn sư phụ chúng là "Ngọc Chỉ Linh Xà" Tiêu Dao Tử, "Đồng Cổ Thiên Tôn" Lôi Chấn Vũ, và "Nam Hoang Hạt Đạo" Phí Nam Kỳ, xuất đầu đối phó với Đông Hải Kiêu Bà để trả thù cho chúng!
Nhưng chúng không dè, Ngọc Chỉ Linh Xà và Đồng Cổ Thiên Tôn là hai tên lão quái rất tinh khôn, chúng đã biết rõ lợi hại đang lúc hai phe chính tà sắp thanh toán nhau, không thể nào lại vì cơn tức khí của một tên môn hạ đệ tử mà trở mặt với Đông Hải Kiêu Bà để tự tàn sát lẫn nhau cho hao thực lực?
Vì vậy, sau khi hai tên Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ kéo về khóc lóc cầu khẩn, chẳng những chúng không được như nguyện mà còn bị sư phụ chúng chửi mắng một trận nên thân.
Thế rồi trong lúc oán hận, hai tên này liền bàn nhau, làm liều mỗi tên tìm cách đánh cắp của sư phụ chúng mấy con linh xà dị chủng và quái thú hung mãnh, rồi dắt nhau trốn đến ẩn cư tại hang núi này để chuẩn bị sau khi điều luyện xà thú được thuần thục, chúng sẽ kéo nhau ra Đông Hải tìm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương để thanh toán mối thù cũ!
Còn riêng Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh, vì thấy hai tên Mật, Mạnh về cầu cứu sư phụ không được toại nguyện nên y thị bàn định với hai tên đồng bọn, không về kêu cầu Nam Hoang Hạt Đạo nữa mà ngấm ngầm thi hành mưu kế để một đứa ở lại bên cạnh ba tên lão quái, còn hai đứa kia đi trốn, sau đó, chúng sẽ cùng nhau liên lạc tin tức đồng thời dò xét xem "Ngọc Chỉ Linh Xà" Tiêu Dao Tử và "Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đối với việc hai tên Mật, Mạnh đánh cắp xà, thú trốn đi có tức giận không? Và tức giận đến mức nào?
"Ngọc Chỉ Linh Xà" Tiêu Dao Tử phần thì đi lại chơi bời thân thiết với Đông Hải Kiêu Bà, phần thì môn hạ đệ tử của y rất đông, cho nên đối với việc Mật Ngạn đi trốn, hắn không buồn để ý!
Riêng có "Đồng Cổ Thiên Tôn" Lôi Chấn Vũ thì ngày thường rất yêu mến Mạnh Vũ, nên lão ta nhiều lúc tỏ ra như vô tình, nói với Phùng Tiểu Thanh, dặn nàng chuyển lời bảo Mạnh Vũ nếu ở ngoài có gặp điều gì gian nguy thì cứ về Dã Nhân Sơn, hắn sẽ được tha thứ,

không bị trách mắng gì đâu!
Đến nay, trong lúc vô tình, Phó Thiên Lân may mắn gặp được hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ từ trong hang kín đi ra và lại được nghe chúng bàn chuyện, nên chàng đã đoán rõ đại khái âm mưu của chúng mà thầm nghĩ:
"Vạn Bác Thư Sinh" Bành Hàm đã bị táng mệnh dưới thủ đoạn hèn hạ lén phóng ngải độc của chúng mà bị ngậm hờn nơi chín suối, "Trường Bạch Tửu Đồ" Hùng Đại Niên cũng vì đi tìm hai tên tiểu tặc này mà bị trọng thương tại Bách Thú Nham trong Dã Nhân Sơn, nay mình gặp chúng tại đây, sao không nhân cơ hội ra tay trừ khử để báo thù rửa hận cho hai vị tiền bối võ lâm...
Ý nghĩ vừa đến đây, Thiên Lân bỗng thấy Ma Mật Ngạn tay trái cầm một mũi dùi sắt có năm khoen tròn, đâm loạn xạ vào tảng đá bên cạnh phát ra những tiếng "leng keng" rồi nhìn Mạnh Vũ cười khăng khắc:
- Mạnh đại ca này, con "Tam Trảo Kim Ngao" (chó sói ba chân) của đại ca đã được dạy dỗ rất thuần thục chỉ còn đợi con "Thất Tinh Hồng" của tiểu đệ không sợ Thiên Lam Độc Kiếm tạm điều khiển được là chúng ta có thể ra Đông Hải tìm Hồng Y La Sát để trả mối thù chặt cụt bàn tay của tiểu đệ.
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ cũng gật đầu cười khà khà, đáp:
- Lúc trước, con tiện tỳ Cổ Phiêu Hương vì đã biết rõ gốc ngọn của chúng ta và đề phòng trước nên y thị mới tránh thoát ngải thần của tiểu đệ, và cậy oai lực của Thiên Lam Độc Kiếm chém chết con "Ngũ sắc linh xà" của Mật huynh. Nhưng phen này, nhất định con khốn đó không thể nào ngờ được rằng con "Thất Tinh Hồng" của Mật huynh lại mềm mại và nhẹ như bông, bất cứ một bảo đao bảo kiếm nào cũng không chém đứt được. Lại còn con "Tam Trảo Kim Ngao" của đệ nữa, tuy trông không có gì đáng sợ nhưng oai lực của nó thì lợi hại vô cùng! Chỉ cần chúng ta tìm gặp được con khốn đó, lo gì không trả được thù? Hiện chúng ta đã hẹn với Phùng Tiểu Thanh, đợi nàng ăn cắp được cây gậy "Tiêu Hồn" của Lão Đạo Mù, vậy chúng ta hãy cố chờ nàng ít lâu, rồi sẽ đi Đông Hải trả thù thì tiện hơn!
Phó Thiên Lân sắp sửa nhảy ra thách đấu, nhưng sau khi nghe được mẩu chuyện bàn tính của hai tên Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ, lại thấy chúng nhắc đến sự lợi hại của hai con vật "Thất Tinh Hồng" và "Tam Trảo Kim Ngao" thì chàng đoán chắc hai con vật này phải thuộc loại độc xà mãnh thú cực kỳ lợi hại, nên bất giác chàng phải tạm thời thay đổi ý định và thầm nghĩ:
"Rất tiếc, nếu con quái điểu vừa đưa chàng đến đây chưa bay về thế

nào chàng cũng dụ hai tên tiểu ma đầu này thả hai con vật bảo bối của chúng ra cho con quái điểu nếm thử mùi vị lạ miệng thì hay biết bao?" Trong lúc Thiên Lân còn đang suy nghĩ đắn đo chưa quyết định ra tay hay không thì ngờ đâu con Anh Vũ Bích Linh đã lên tiếng gây sự. Nó đậu trên một mỏm đá cao, trừng cặp mắt lộ vẻ tinh quang lóng lánh, nhìn Ma Mật Ngạn và Mạnh Vũ cất mấy tiếng cười nhạt "khành khạch"!
Hai tên tiểu ma đầu đang đứng bỗng nhiên nghe đàng sau có tiếng cười nhạt, thì bất giác chúng giật mình cả sợ, vội vàng cùng giơ chưởng thủ ngang ngực rồi quay lại nháo nhác tìm kiếm!
Đến khi "Song Cổ Truy Hồn" Mạnh Vũ phát giác tiếng cười "khành khạch" xuất phát ra từ nơi con Anh Vũ màu lục đậu trên mỏm đá cách đó một trượng, thì hắn lộ vẻ ngạc nhiên hỏi Ma Mật Ngạn:
- Này Mật huynh, con chim Anh Vũ kia thực là kỳ quái, chẳng những nó cứ trừng mắt nhìn chúng ta mà còn biết cười nhạt nữa!
Ma Mật Ngạn không ngờ nghệch như Mạnh Vũ, xuất thân từ nơi lam chướng hoang vu vùng Miêu Cương cùng với sự hiểu biết kém cỏi mà hắn đã được theo "Ngọc Chỉ Linh Xà" Tiêu Dao Tử lặn lội giang hồ lâu năm, thâu lượm được một mớ kiến thức rộng rãi. Cho nên, khi hắn thấy bộ điệu của chim Anh Vũ Bích Linh thì biết không phải loại chim thường nên hắn vội lên tiếng hỏi thử:
- Này chim Anh Vũ kia, có phải mi biết nói tiếng người không? Tại sao mi cứ nhìn chúng ta mà cười nhạt như thế?

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 21
Hoàng Sơn Vạn Kiếp Môn

Phó Thiên Lân ẩn thân trên cao, thấy chim Anh Vũ Bích Linh cũng biết khuấy phá hai gã hung đồ thì chàng thích thú vô cùng. Tuy nhiên, chàng cũng hơi e ngại vì chim Bích Linh dẫu là một dị điểu thông minh, biết nói tiếng người nhưng hình thù bé nhỏ quá, không được uy mãnh như con quái điểu màu vàng, chỉ sợ hai tên Mật Ngạn, Mạnh Vũ bị chọc tức quá giận, xấu hổ quá mà ra tay sát hại, nên chàng vội vận khí đan điền, ngầm truyền công lực lên song chưởng để chuẩn bị kịp thời ra tay cứu giúp linh điểu nếu bị ám hại thình lình.

Chim Anh Vũ Bích Linh kể ra cũng rất có tài châm chọc khi nó nghe Ma Mật Ngạn lên tiếng hỏi, nó liền nghiêng đầu dòm trời với thái đội rất kiêu ngạo rồi ứng thanh đáp:
- Chim biết nói tiếng người có gì là lạ đâu ? Ta chỉ buồn cười chúng bay hình thù tuy giống người, nhưng cách nói chuyện thì chẳng giống người tí nào.
Chim Anh Vũ vừa dứt lời, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ đã tức giận cau đôi mày rậm chổi xề, khẽ "hừ" một tiếng định vung chưởng nhưng Ma Mật Ngạn có vẻ am hiểu hơn, hắn nghi ngờ một con linh điểu biết nói như vậy tất phải có chủ, nên một mặt hắn nháy mắt ra hiệu Mạnh Vũ chớ nên động thủ, một mặt hắn lắng tay nghe ngóng, quan sát động tĩnh chung quanh.
Con Anh Vũ cũng rất khôn ngoan hiểu rõ ý người, hình như nó đã đoán ra ý định của Ma Mật Ngạn và biết Phó Thiên Lân ở chỗ núp đang lo lắng cho nên nó vội cất tiếng trong trẻo như chuông tiếp tục nói:
- Tên xấu xa mặc áo sặo sỡ kia, mi chớ nên láo liên con mắt, làm bộ làm tịch như thế.
Mi nên biết sức ta tuy nhỏ vé không đánh nhau với ngươi được, nhưng ta bay rất nhanh, ngươi cũng không làm gì nổi ta đâu.
Ma Mật Ngạn không đổi sắc mặt, hắn chỉ giương cặp mắt lộ hung quang cất lên hồi cười âm trầm nghe rất chối tai, rồi nhìn chim Anh Vũ hỏi:
- Tại sao mi có tánh nghi ngờ quá vậy, một con chim tinh không như mi ai mà nỡ ra tay sát hại làm gì ? Chắc là chúng ta có nói câu nào phải không, nên mới làm cho mi buồn cười chứ gì ? Chủ mi là ai ? Sao không thấy lộ diện ?
Ngoài mặt, Ma Mật Ngạn tuy nói chuyện với chim Anh Vũ, nhưng kỳ thực hắn đang cố lắng tai nghe ngóng tất cả những động tĩnh trong mười trượng xung quanh để xem có người nào ẩn núp không ?
Còn Phó Thiên Lân, phần đã đựoc chim Anh Vũ lên tiếng ngầm báo hiệu là nó bay rất nhanh không sợ ai làm hại, phần thì chàng tự thị đã luyện tập được những biến hoá tinh vi trong pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp và đã được dùng một số lớn linh dương tại hang Vô Sầu để tăng cừong chân khí nột lực hiện thời, chỉ cần tránh gặp những loại độc xà quái thú sức người khó đấu, còn đối với hai tên hung ác này chàng rất vừng tâm đủ sức chế phục nên chàng đã nín hơi bất động khiến Ma Mật Ngạn đã có lắng tai nghe ngóng nhưng cũng không phát giác được.
Lại nói, sau khi nghe Mật Ngạn nói, chim Anh Vũ Bích Linh liền nhại

theo giọng người, cười nhạt mấy tiếng rồi mới líu lo đáp:
- Chủ nhân ta ở đây rất xa, nếu Người có ở đây thì bọn tâm địa xấu xa như chúng bay đã tan xác từ lâu rồi. Ta chỉ buồn cười cho chúng bay, mới nuôi được một con rắn nhỏ và một con chó nhỏ mà đã giỏi làm phách.
Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ từ trước đến nay chưa hề thấy chim biết nói và lại biết rõ thái độ kiêu ngại như thế bao giờ, cho nên hắn đã quá tức giận mà thét lớn:
- Hừ, mi bảo thế nào là rắn nhỏ, chó nhỏ ? Mi đâu biết loại linh xà Thất tinh hồng của bạn ta đây da vảy khắp mình chỗ nào cũng có chất kỳ độc, lại còn hợp với cái lý:
Nhu năng khắc cương, cho nên dù có loại bảo kiếm như Can Tương, Mạc Tà cũng không làm hại nổi nó được. Còn loại Tam Trảo Kim Ngao của ta, thì đặc biệt lợi hại hơn nhiều. Mi chỉ là một con chim nhắt, mà đã biết nói khoác, ta thử hỏi mi có dám đấu thử một keo với hai linh vật của ta không ?
Con Anh Vũ Bích Linh cũng nhại lại một tiếng "Hừ", rồi đáp:
- Một con chim nhỏ nhắt...? Sợ rằng lúc ta theo chủ nhân ta hành hiệp giang hồ hai tên tiểu quỷ chúng bay hãy còn ở trong bụng mẹ chưa ra đời cũng nên.
Càng nghe chim Anh Vũ nói, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ càng chối tai tức giận, hắn gầm lên một tiếng như quỷ rống rồi vung mạnh hữu chưởng, tung ra một luồng kinh khí ào ào như thác đổ, xoáy về phía mỏm đá chim Anh Vũ đậu, nhưng....
Lúc hữu chưởng của hắn ta giơ lên, con Bích Linh vẫn trừng cặp mắt đỏ quạch, đứng không nhúc nhích, đợi khí luồng chưởng phong ào ào cuộn gần tới nơi, nó mới khẽ vỗ cánh chao mình lượn sang bên cạnh hơn tám thước trông rất nhẹ nhàng linh điệu. Vách đá chỗ nó vừa đậu, bị chưởng phong của Mạnh Vũ xô đến đẩy ngã cây cỏ và cuốn những hòn đá bể tung lên như mưa.
Lần này, con Bích Linh bay đến đậu trên ngọn một cây nhỏ mọc trong khe núi, nó khẽ nghiêng nnghé cái đầu rồi với giọng điệu và thần sắc rất khôi hài, líu lo nói:
- Ta đã bảo chúng bay không làm gì nổi ta đâu, bây giờ thì tin rồi chứ ?
Thái Y Ma Mật Ngạn thấy Mạnh Vũ đã xuất chưởng mà chung quanh vẫn không có động tĩnh gì, thì hắn đoán chim Anh Vũ đã bay lạc đến đây có một mình chứ không có chủ đi theo, nên hắn trố cặp mắt lộ hung quang, rồi khẽ khua lắc cây dùi sắt có năm khoen cầm bên tay trái vang lên những tiếng "leng keng, leng keng".

Thấy vậy, con Bích Linh liền líu lo với vẻ chế giễu:
- Này tên cụt tay kia, mi làm cái trò gì đó ? Nếu nói về kinh nghiệm giang hồ thì ta còn lịch duyệt hơn mi nhiều:
Có phải mi định khua động chiếc dùi sắt đó để gọi con rắn nhỏ của mi ra chứ gì ? Ta cho mi hay rằng, con Thất Tinh Hồn mà mi tự nhận oai lực vô song gì đó sẽ không dám thò ra khỏi hang cho xem.
Dứt lời, chim Bích Linh liền đổi giọng chim, hót mấy tiếng "hoét, hoét" vang dội.
Từ lúc Ma Mật Ngạn khua chiếc dùi sắt có năm vòng khoen, thì nơi cửa hang chúng vừa xuất hiện bỗng có tiếng "khè, khè" rất quái dị, nghe cũng biết ngay sẽ có một quái xà thuộc loại kỳ dị đang từ trong hang bò ra.
Nhưng lạ thay, sau khi con Bích Linh hót mấy tiếng "hoét, hoét" thì tiếng động "khè, khè" quái dị bỗng im bặt, hình như con quái sợ gặp kẻ đối đầu rất lợi hại mà cuộn tròn không dám nhúc nhích.
Thái Y Ma Mật Ngạn thấy linh xà Thất Tinh Hồng của mình nuôi dưỡng tự cho rằng có oai lực tuyệt luân, và sửa soạn dùng để đối phó với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương để trả mối thù chặt tay, nay bỗng nhiên sợ hãi co rút không dám ra khỏi hang bởi mấy tiếng hót của chim Anh Vũ Bích Linh, thì bất giác vừa kinh hãi, vừa tức giận mà trừng mắt nhướng mày, sùi cả bọt mép.
Thấy vậy, con Bích Linh liền đổi ra tiếng người chế giễu:
- Tuy sức lực của ta không có bao nhiêu, nhưng chỉ với chút kinh nghiệm kiến thức, ta cũng có thể làm cho những hạng người xấu xa như mi phải tức mà chết được.
Có phải con rắn độc Thất Tinh Hồng của mi sản sinh tại miền Tây Tạng không ? Tuy toàn thân nó mềm nhũn, không sợ các loại bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà, nhưng nó lại rất sợ cứt chim sẻ, chỉ dính chút ít là thân thể sẽ bị thối nát ngay. Cho nên ta mới bắt chước giọng mấy con khổng tước hót lên vài tiếng là nó đã hoảng sợ, hồn phi phách tán, mà không dám nhúc nhích nữa.
Mấy lời nói của chim Bích Linh quả đã làm cho Thái Y Ma Mật Ngạn và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ tức chết đi được. Nhưng tức thì tức, chứ chúng cũng không biết làm thế nào hơn, bì đánh thì đánh không được, mà mắng nhiếc thì miệng lưỡi cũng không lại.
Thấy vậy, con Bích Linh lại càng đắc ý, cất tiếng cười khanh khách một hồi, rồi lắc lư cái đầu nói:
- Chúng bay làm gì mà phải tức giận đến nỗi cặp mắt toé lửa và toàn thân run rẩy như thế ? Hãy bình tĩnh nghe ta dạy thêm cho chúng bay chút kiến thức nữa.

Đến đây, nó ngưng nói, chớp chớp cặp mắt đỏ quạch nhìn Mạnh Vũ nói tiếp:
- Còn tên mọi kia, mi thử gọi con chó con của mi ra đây thử coi ta cũng có cách làm cho nó phải sợ hãi đến vỡ mật, chạy trốn vào trong hang cho mi xem.
Lúc này, quả Mạnh Vũ đã thấy nhức đầu nhức óc về con Anh Vũ này rồi, nên hắn rất sợ, nếu gọi con Tam Trảo Kim Ngao (chó vàng ba chân) ra, mà lại đúng như lời chim Bích Linh nói, thì thực là một chuyện buồn cười đến thối óc...!
Thấy dáng điệu do dự của Mạnh Vũ, con Bích Linh thích chí nhảy nhót mấy cái rồi lại lên tiếng:
- Lai lịch của con chó nhỏ đó, ta cũng biết rành rẽ. Nó vốn là một con vật pha giống giữa cha nó là Thiên Sơn Tuyết Hồng và mẹ nó là Thanh Hải Kim Ti Hầu. Bề ngoài nó trông bình thường, không có gì lạ, nhưng nó có sức mạnh hơn các loài hổ báo, nhất là nơi đầu móng thứ ba ở mỗi cẳng có một chất độc kỳ dị, chỉ khẽ cào xước máu là hết phương cứu chữa. Tuy nhiên, tạo hoá đã sinh ra một vật thì lại tạo ra một vật để khắc chế con Tam Trảo Kim Ngao ấy, sinh tính rất hiếu thuận và nó sợ nhất tiếng vượn hót, hễ cứ nghe tiếng là nó cho rằng mẹ nó sắp đến, mà mất hết vẻ hung hãn, trở thành thuần thục. Cho nên nếu mi gọi nó ra, ta chỉ cần bắt chước vài tiếng vượn hót là có thể đến móc hai mắt mà nó không dám động đậy.
Hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ tuy có đánh cắp hai con đọc xà và quái thú của sư phụ chúng, nhưng chúng đều không hiểu rõ lai lịch của loại xà,thú này. Đến nay nghe chim Anh Vũ ly luận, chúng mới bừng tỉnh ngộ, và cũng rất kinh hãi, không biết con chim tinh khôn, có trí thức uyên bác này do bậc thế ngoại cao nhân nào nuôi dưỡng.
Con Bích Linh thấy quả nhiên Mạnh Vũ không dám gọi con Tam Trảo Kim Ngao ra khỏi hang thì nó liền ngẩng cái đầu ngó về phía Thiên Lân ẩn núp vài cái, rồi cất tiếng cười lại bảo hai tên tiểu ma đầu:
- Con độc xà Thất Tinh Hồng và Tam Trảo Kim Ngao quả thực là một giống vật hung ác, sức người khó trị, nếu để ra đời, không biết sẽ làm hại bao nhiêu giang hồ hảo hán?
Vậy ta phải về thưa chủ nhân, cho mấy con Tây Tạng Khổng Tước, Thanh Hải Kim Ti Hầu đến đây, để tiêu diệt chúng đi, đặng trừ hại cho đời mới được.
Chưa dứt lời nói, nó đã đột nhiên vỗ cánh bay vọt lên tận mây xanh và mấy tiếng “trừ hại cho đời...” còn văng vẳng từ trên không vọng xuống.
Thái Y Ma Mật Ngạc và Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ biết chủ nhân

con Anh Vũ thông linh, trí thức phong phú này hẳn phải là một vị kỳ hiệp cái thế, nếu quả thực để nó đi gọi mấy con Khổng Tước và Kim Ti Hầu gì gì đó đến thì sẽ hết sức bất lợi cho chúng. Do đó, khi con Bích Linh đang nói, thì cả hai tên đều đưa mắt nháy nhau, ngậm vận công lực rồi thình lình, ba cánh chưởng vung lên một lượt, tung ra ba luồng cuồng phong ào ào như gió cuốn thác đổ, định đập chết linh điểu để trừ hậu họa.
Nhưng con Anh Vũ lại quá tinh không, lanh lẹ khi cuồng phong ào ào xoáy đến chỗ đậu, thì nó đã bay vút lên tận mây xanh và hướng về phía Thiên Lân ẩn mình nói lớn mấy tiếng "Ta sẽ trở lại", đoạn biến mất trong lớp mây trắng.
Phó Thiên Lân biết câu nói:
"Ta sẽ trở lại" của chim Bích Linh có ý nói với chàng nghe và còn ngấm ngầm bảo chàng chớ nên vọng động. Nhưng Ma Mật Ngạn lại hiểu khác, hắn cho rằng chim Anh Vũ nói nó đi gọi Khổng Tước và Kim Ti Hầu rồi sẽ trở lại nên hắn vội cau mày nhìn Mạnh Vũ nói:
- Mạnh đại ca, con Anh Vũ ấy rất cổ quái và đáng ghét, chúng ta nên trở lại trong hang để bàn cách đối phó thì hơn.
Mạnh Vũ khẽ gật đầu đồng ý, rồi hai đứa kéo nhau chui vào hang, vần đáp lấp kín cửa lại.
Sau khi hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ vừa lấp kín cửa hang, thì con Anh Vũ Bích Linh đã từ trong mây hiện ra, bay lượn một vòng trên đầu Phó Thiên Lân, rồi lẳng lặng chao xuống dưới chân một ngọn tiểu phong khác.
Phó Thiên Lân hiểu rõ dụng ý của chim Anh Vũ muốn chàng nên giấu kín hành tung, nên chàng cũng vội đề khí tung mình nhảy xuống sườn núi, rồi phi thân vào trong một cánh rừng rậm dưới chân ngọn tiểu phong nọ.
Và khi Thiên Lân bước vào của rùng, con Bích linh đã đáp xuống đầu vai nói:
- Phó tướng công, Bích linh rất sợ hai tên hung ác ấy, chúng ta nên chạy xa xa một chút thì hơn.
Từ lúc nghe chim Bích Linh lên tiếng chế giễu chọc tức bọn Mật Ngạn và Mạnh Vũ, Thiên Lân càng yêu thích nó vô cùng nên chàng một mặt theo lời rảo bước đi sâu vào rừng rậm, một mặt khẽ vuốt bộ lông óng mượt của nó rồi mỉm cười:
- Đã có ta ngầm bảo vệ, Bích linh còn sợ gì chúng nữa ?
Con Anh Vũ khẽ lắc đầu:
- Phó tướng công chớ nên cậy tài, tướng công không đủ sức trị nổi con Kim Mao tiểu cẩu của tên mọi đó đâu.

Phó Thiên Lân ngạc nhiên hỏi:
- Ủa sao ban nãy chim Bích Linh nói con Tam Trảo Kim Ngao rất sợ tiếng vượn hót kia mà ?
- Đó chỉ là câu nói của Bích Linh đánh lừa bọn chúng thôi. Riêng con độc xà Thất Tinh Hồng quả có sợ cứt chim sẻ thực nhưng còn con Tam Trảo Kim Ngân thì đâu có sợ tiếng vượn hót, Vì lúc nó mới sinh ra, đã phanh thây nuốt xác cha mẹ là Thiên Sơn Tuyết Hồng và Thanh Hải Kim Ti Hầu rồi chứ đâu có biết hiếu thuận là cái gì ? Nếu đúng như lời Bích Linh nói thì ở trong rừng núi, lúc nào chả có tiếng vượn hót, và nó còn gan mật đâu mà sống nữa ? Nhất là Bích Linh chỉ giỏi bắt chước được tiếng chim và thông thạo tiếng người, chứ làm sao bắt chước được tiếng kêu của dã thú ?
Nghe nói, Phó Thiên Lân mới biết Mạnh Vũ đã mắc lừa Bích Linh một vố rất đau nên chàng thích thú nhìn nó mỉm cười hỏi:
- Bích Linh tuy có thông linh nhưng cũng chỉ là loài chim thôi, chẳng hay bích linh đã làm thế nào mà có được những điều trí thức giang hồ phong phú như thế ?
Con Anh Vũ Bích Linh nghe Thiên Lân hỏi, thì trừng cặp mắt đỏ quạch rồi nghiêng đầu nói:
- Tại sao Phó tướng công lại coi thường Bích Linh như thế ? Năm xưa Bích Linh đã theo chủ nhân hành đạo giang hồ hàng hai, ba mươi năm ; và những điều mắt thấy tai nghe còn nhiều hơn nữa, chứ có phải như vậy đã hết đâu ?
Nghe nói, Thiên Lân bất giác bật cười, chàng biết về kinh nghiệm giang hồ con Bích Linh này còn dày dạn hơn chàng rất nhiều. Có một con chim linh mẫn như vậy để làm bạn hành hiệp giang hồ chẳng những đã thú vị mà còn lợi ích vô cùng, không biết lúc Thu Thủy gặp nó nàng sẽ cao hứng dến thế nào ?
Phó Thiên Lân từ lúc ngộ hiểm trong dãy núi Võ Đang phải hủy kiếm, làm mất kiếm Bích Huyết Chu Ngân đến nay, điều mà chàng quan tâm nhất là không biết Đan Tâm Kiếm Khách có bị bọn Vực Ngoại Tam Hung đem khúc kiếm gãy đến uy hiếp lợi dụng hay không ? Đến nay, chàng suy tính đã thấy rõ không nên vì hai tên tiểu ma đầu này mà bỏ lỡ thời giờ cần phải đến Đan Tâm Bích trước để tham kiến Đan Tâm Kiếm Khách trình bày sự việc xảy ra. Kế đó mới đến Mãng Thương sơn tìm Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh và sau cùng sẽ phải trở về Lãnh Nguyệt Bình gấp để cho người yêu là Nhân Thu Thủy khỏi phải trông chờ lo lắng. Đồng thời, bẩm rõ tình hình mọi sự với các vị tiền bối trong nhón Bình tung ngũ hữu và Tuệ Giác Thần Ni để trù định kế hoạch tiêu diệt quân tà trong dịp đại hội Hoàng

Sơn.
Chủ ý đã định, Phó Thiên Lân liền thẳng đường hướng về Cao Lê Cống Sơn. Vì chàng đã có đến vùng này một lần, nên dường xá rất quen thuộc và chẳng mấy chốc đã tìm tới trước cửa Cửu Tử Động. Chàng cũng làm như lần trước, chắp tay đứng trang nghiêm ngoài cửa động, đề vận chân khí, dùng phép truyền âm nhật mật lớn tiếng hát bài Chính khí ca của Văn Văn Sơn.
Lần trước, Động Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao hát đến đọan:
"...Chí khí bàng bạc, lẫm liệt muôn đời..." thì Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã ra tương kiến. Nhưng lần này, chàng đọc mãi đến đoạn:
"... Than ôi ta thực cùng bất lực..." mà trong động vẫn im lặng như tờ không chút động tĩnh.
Mãi đến lúc đọc hết bài Chính khí ca, dư âm đã tắt hẳn vẫn không thấy Như Thiên Hân xuất động, thì Phó Thiên Lân cảm thấy tình trạng đã xảy ra điều không hay rồi, nên trong lòng chàng hồi hộp thắc mắc vô cùng.
Trong lúc Thiên Lân đang đứng tần ngần suy nghĩ thì con Anh Vũ Bích Linh đã bay đến đậu trên tảng đá nổi giữa dòng suối rồi gọi chàng nói:
- Phó tướng công, mau lại đây xem, trên tảng đá có khắc chữ...!
Tảng đá chim Anh Vũ vừa chỉ, chính là nơi mà lần trước Đan Tâm Kiếm Khách đã ngồi trên đó cùng bọn chàng nói chuyện. Đến nay, nhìn kỹ quả có khắc một bài thơ thất ngôn tứ tuyệt:
" Đến thác không quên cựu chủ ân, Trọn đời chỉ phục vết châu ngân
Đã rơi thiết kiếm vào tay giặc, Đại hội Hoàng Sơn - Vạn Kiếp môn"
Đại ý bài thơ nói rõ Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã bị ba tên ma đầu Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoáng Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn thao túng.
Hai câu trên bày tỏ lòng nhớ ơn của cựu chủ cho nên lão Kiếm khách đã lập lời thề, trọn đời chỉ phục tùng mệnh lệnh của người nào giữ điểm Bích Huyết Chu Ngân.
Giọt máu người chủ cũ ! Nhưng hai câu sau đã khiến Phó Thiên Lân hãi sợ đến phải lạnh mình nổi gai ốc và chàng tự biết rằng đã để lọt khúc kiếm gãy có điểm Châu Ngân vào tay lũ ma đầu Vực Ngoại Tam Hung là điều lầm lỗi lớn có thể làm đảo lộn cả thế giới võ lâm, và biến cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới thành cuộc đổ máu chánh đạo tiêu ma yêu tà thắng thế gây thảm cảnh sát kiếp muôn đời.
Càng nghĩ Phó Thiên Lân càng thấy tội lỗi của mình sâu nặng thêm, cho nên chàng lại nảy sinh ý niệm dùng cái chết để giải thoát. Nhưng

đến khi nhìn lại chim Anh Vũ Bích Linh và nhớ tới những lời dạy dỗ khuyên nhủ của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu chàng lại quyết định thế nào cũng phải tìm gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh rồi gấp rút trở về Cửu Hoa Sơn báo lại tất cả mọi chuyện xảy ra cho các vị tiền bối kịp thời sắp xếp kế hoạch để may ra có thể cứu vãn một trường hao kiếp chăng ?
Ý nghĩ đã định, Phó Thiên Lân cũng khong dám lộ vẻ gì thất thố đối với vị kiếm khách trong động, mà chỉ cúi mình cung kín thi lễ trước Cửu Tử động, rồi gọi chim Anh Vũ rời khỏi Cao Lê Cống Sơn nhằm hướng Mãng Thương Sơn để đi tìm Công Tôn Đỉnh.
Lúc ở Lãnh Nguyệt Bình, tại Cửu Hoa Sơn, Phó Thiên Lân đã nghe Bạch Nguyên Chương kể chuyện lão chữa bệnh cho qua rồi được gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh, và chàng nghe nói vị trí của Bách Cầm động là rất bí ẩn. Hơn nữa chàng lại mới đến Mãng Thương sơn lần đầu cho nên công việc tìm kiếm rất khó khăn. Chàng đã lặn lội hầu như khắp những chỗ đèo sẩu.âm rạp mà không thấy gì. Bản tâm chàng cho rằng Công Tôn Đỉnh đã nuôi rất nhiều linh điểu chỉ cần tìm gặp vài con và do chim Bích Linh dùng điểu ngũ dò hỏi tức là có thể tìm thấy tung tích Công Tôn Đỉnh. Nào ngờ trọn bảy ngày lặn lội trong dãy Mãng Thương sơn, chàng vẫn không gặp được một con chim nào có vẻ thuộc loại linh điểu.
Một bữa nọ, Phó Thiên Lân sai con Anh Vũ Bích Linh bay lượn đi do thám trong dãy núi phía Nam, chỉ còn lại một mình chàng đứng trên đỉnh núi cao chót vót, trong lúc buồn bã, chàng ngẫu nhiên huýt gió để giải muộn bỗng phát hiện tiếng huýt gió truyền đi rất xa và hình như chung quanh đều có tiếng vọng lại.
Sau khi nghe một loạt tiếng vọng, Phó Thiên Lân bỗng nhiên xúc động linh cơ, chàng liền vận chân khí tụ nơi Đan Điền, rồi ngâm hai câu thơ có tính cách do thám:
“ Trong tay có sẵn thuốc linh. Giúp loài chim quạ biến hình trắng phau.” Giọng ngâm của chàng cao vút du dương, dội khắp không trung. Giây lát sau, bốn phía vọng lại những tiếng vang vang, nghe kỹ vẫn có thể có thể mang máng phân biệt từng tiếng trong hai câu thơ chàng vừa ngâm. Thấy vậy, Phó Thiên Lân liền ngâm liên tục tiếp mấy lượt, và sau tiếng vọng thứ mười ba thì đột nhiên ở trên không trung cũng văng vẳng đưa xuống giọng ngâm rất rõ ràng:
“Công phu đã thắng thuốc linh, Khiến cho chim quạ biến hình từ lâu.”
Vừa nghe rõ hai câu thơ trên, Phó Thiên Lân mừng rỡ khôn tả, vì chàng nhận xét ý tứ lời thơ, đúng là do Công Tôn Đỉnh phát xuất nhưng hình như ông ta có ý không muốn gặp chàng.

Suy nghĩ giây lát, Phó Thiên Lân bỗng nhiên lại đề khí lớn tiếng ngâm hai câu thơ nữa nhưng đổi ý như sau:
“Dù cho linh điểu biến hình, Tìm đâu cho gặp người tình năm xưa?”
Hai câu này chẳng khác liều thuốc đúng căn bệnh rất hợp tình cảnh. Vì trong hai câu đáp thoại của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh vừa rồi, ông ta ngụ ý nói đã dùng công phu khổ tâm khiến cho linh điểu biến hình từ màu đen hoá trắng không cần đến linh dược. Cho nên, lần này Phó Thiên Lân dụng ý nói lên rằng:
Dù cho linh điểu đã được biến hình, nhưng chân trời góc biển mênh mông biết chỗ nào tìm ra dấu vết của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu? Chẳng lẽ đành mang mối sầu tương tư vạn cổ hay sao?
Quả nhiên, khi Phó Thiên Lân ngâm hai câu thơ trên ba lượt thì không gian có giọng ngâm đáp lại của Bách Cầm Tiên Tử với ngụ ý hỏi:
“Mối sầu dằng dặc thâm sơn, Ai kia có thể giải buồn được chăng?”
Nghe hai câu thơ đáp, Phó Thiên Lân rất lấy làm cảm xúc, chàng thầm phục tấm lòng cương quyết của vị ẩn hiệp Công Tôn Đỉnh này, dù đã bị người yêu hất hủi phải ẩn cư nơi thâm sơn cô độc trong thời gian hàng sáu bảy mươi năm mà vẫn không thay lòng đổi dạ.
Đáng tiếc là cặp vợ chồng thần tiên này dù có được thoa? mãn tâm nguyện hợp tích song tụ nhưng đời người ngắn ngủi e rằng cũng chẳng còn lại được bao nhiêu ngày tháng hưởng hạnh phúc trần gian nữa.
Cảm xúc chuyện người, nghĩ tới cảnh mình, chẳng những hình dáng yêu kiều xinh đẹp của Nhân Thu Thủy hiện lên trong óc Thiên Lân mà cả đến những ngày được chiều chuộng triền miên ngoài Thúy Vi đảo cùng nhan sắc diễm lệ của Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương cũng lần lượt hiện lên ngay trước ắmt.
Phó Thiên Lân đứng trên đỉnh núi suy nghĩ chuyện qua với vẻ mặt si ngây như gỗ đá, mặc cho Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh ngâm đi ngâm lại hai câu thơ mấy lượt mà chàng vẫn như không nghe tiếng gì.
Khi giọng ngâm của Công Tôn Đỉnh tới lượt thứ bảy thứ tám thì bỗng nhiên tiếng “chăng” sau cùng của hai câu thơ trên, ông đã dùng thần công, biến từ giọng nhỏ như tơ thành một tiếng vang như sét đánh lưng trời khiến Thiên Lân phải chối óc giật mình và nhận ra mình đã suy nghĩ vẩn vơ quên cả trả lời khiến vị lão tiền bối phải bực mình chờ đợi nên chàng vội vàng thu tĩnh tâm thần suy nghĩ vài phút rồi đề khí đáp:
“Lấp bằng bể hận sầu tình, Nguyện làm sứ giả chim xanh đưa

đường.” Hai câu thơ đáp lại của Phó Thiên Lân vừa dứt trong giây lát, trên không bỗng có tiếng động kỳ dị, rồi một bóng vàng xuất hiện mang theo luồng kình phong vù vù sa xuống chỗ chàng đang đứng. Phó Thiên Lân vội xê dịch thân hình, lui về phía sau ba bước, giơ song chưởng thủ ngang ngực, đưa mắt chăm chú nhìn bóng vàng lúc đó đã đáp xuống trước mặt. Bóng vàng này là con quái điểu có hình thù to lớn giống như con quái điểu của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu đã đưa chàng cùng con Anh Vũ Bích Linh từ dãy núi Võ Đang đến vùng biên giới Vân Nam. Chỉ có khác là con quái điểu của Đỗ Vô Sầu màu vàng như hoàng kim, còn con này thì màu vàng lợt.
Vừa đáp xuống đất, con quái điểu màu vàng lợt đã giương cặp quái nhãn màu đỏ như lửa nhìn ngắm Phó Thiên Lân một lượt khẽ hé mỏ kêu “Quắc, quắc” rồi với dáng điệu hiền lành, nó từ từ bước tới, vươn cổ luồn qua háng chàng.
Thấy con quái điểu làm như vậy, Phó Thiên Lân biết nó đã được lệnh của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đến đón chàng tới Bách Cầm động nhưng chàng còn do dự, không biết con Anh Vũ Bích Linh kia bay đi tận đâu mà vẫn chưa thấy về. Chàng sợ rằng lúc về không thấy chàng nó sẽ lo lắng sợ hãi. Cho nên khi quái điểu luồn cổ qua háng chàng tuy chàng đã biết ý nhưng vẫn vội vàng nhảy lui ba bước rồi mỉm cười nói:
- Ta biết nhà ngươi được lệnh của công Tôn lão tiền bối tới đón ta nhưng ta còn có một con Anh Vũ cùng đi, hiện giờ nó đang bay ở dãy núi phía Nam. Vậy ngươi hãy chờ nó một lát rồi đi chăng ?
Con quái điểu này, tuy cũng thuộc loại thông linh nhưng hình như nó không hiểu rõ tiếng người nên nó chỉ giương cặp quái nhãn đỏ quạch, chớp chớp mấy cái với vẻ ngơ ngác rồi lại nhảy tới, vươn cổ hất Phó Thiên Lân lên lưng.
Phó Thiên Lân rất bực mình vì cảnh người và chim không hiểu nhau, đang trù trừ, tiến thoái lưỡng nan thì bỗng nhiên thấy nhẹ hẫng, thân hình đã bị quái điểu hất lên lưng, rồi vỗ cánh tung lên không chỉ trong chớp mắt đã tới mây xanh.
Lối mời khách bắt buộc kiểu này thực cũng làm cho người ta khó chịu. Phó Thiên Lân tuy quan tâm về con Anh Vũ Bích Linh nhưng chàng nghĩ đến sự khôn ngoan linh tuệ của nó, thì cũng hơi yên tâm, vì dù sao nó cũng chỉ quanh quẩn trong dãy Mãnh Thương sơn, chàng định bụng lát nữa gặp Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh chàng sẽ thỉnh cầu sai một vài linh điểu đi tìm kiếm, thế nào cũng gặp. Nghĩ vậy, nên chàng vội ôm chặt cổ quái điểu mặc tình cho nó bay đi.

Quái điểu cõng Thiên Lân bay qua một ngọn núi cao rồi từ từ hạ xuống lưng chừng ngọn đèo, tiếp tục bay xuyên qua một đường hang tối om rồi tới cánh rùng hoa rực rỡ.
Tới đây, nó bay lượn vài vòng rồi đáp xuống một khoảng trống giữa rùng. Chàng thấy khắp cánh rừng hoa này đậu dày đặc những loại linh cầm dị điểu hiếm thấy, lớn nhỏ đều có đủ màu sắc đang rỉa lông rỉa cánh, múa hót líu lo.
Vì lúc trước Thiên Lân đã được nghe Bạch Nguyên Chương diễn tả lại quang cảnh lúc ông ta gặp Bách Cầm Tiên Tử nên khi vừa bước chân vào cánh rừng hoa chàng đã biết ngay nơi đây là Bách Cầm động, chỗ ẩn cư của Công Tôn Đỉnh và vị trí chỗ này cách ngọn núi chàng vừa đứng rất gần, nên chàng thầm nhủ thảo nào mà hai bên đều có thể dùng chân khí truyền thanh, ngâm thơ vấn đáp.
Trong lúc Phó Thiên Lân đang ngơ ngác ngắm nhìn cảnh vật chung quanh, bỗng nhiên bên tai có tiếng trong ấm hỏi:
- Mộng đẹp mau tàn, tơ dứt khó nối, mối hận tình duyên này của lão rất rắc rối. Lão đệ đã hai phen ngỏ lời với ngụ ý hình như đã hiểu rõ chuyện kín của lão năm xưa. Có phải quả thực lão đệ giúp được Công Tôn Đỉnh này nối lại tơ tình để hoàn thành giấc mộng cũ chăng ?
Lúc này Phó Thiên Lân hãy còn cho rằng vị Bách Cầm Tiên Tử lão tiền bối vẫn dùng phương pháp vận khí truyền thanh nói chuyện nên chàng định vận chân khí thì đột nhiên chàng thoáng thấy trên mặt đất có bóng lờ mờ. Giật mình quay lại, chàng đã thấy một vị lão nhân áo vàng mũ gai, tướng mạo phong thái rất thanh kỳ đang khoang tay đứng nhàn nhã đằng sau lưng chàng tự bao giờ.
Phó Thiên Lân rất lấy làm khâm phục về sự xuất hiện đột ngột không gây một tiếng động của lão nhân nên chàng vội vàng xốc lại quần áo ngay ngắn định cúi lạy ra mắt.
Thấy vậy, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh mỉm cười xua tay, phát ra một luồng kình khí nhu hoà vô hình, cản không cho Thiên Lân hạ bái rồi ôn tồn nói:
- Lão đã ẩn cư trong núi hơn một giáp tí, hàng ngày làm bạn với chim chóc, không quen lễ nghĩa phiền phức, lão đệ bất tất phải câu nệ. Xin lão đệ hãy cho ta biết tên họ là gì ? Và thuộc tông phái nào ?
Tuy biết vị kỳ hiệp này đã tu luyện đến mức siêu trần thoát tục không bị ràng buộc trong vòng lễ nghĩa thường tình nhưng Phó Thiên Lân vẫn không dám thất thố, vội cúi mình kính cẩn đáp:
- Vãn bối tên gọi Phó Thiên Lân, tuy đã được tiên sư La Phù Lão Nhân thâu nhận vào hàng môn đệ nhưng vì tư chất ngu muội nên tài

nghệ rất kém cỏi, rất mong được Công tôn lão tiền bối ban ơn chỉ giúp.
Nghe danh hiệu La Phù Lão Nhân nét mặt Công Tôn Đỉnh vẫn dửng dưng, nhưng ba tiếng Phó Thiên Lân đã khiến ông ta thốt lên một tiếng "À" rồi lẩm bẩm tự hỏi:
- Nhân gian vạn sự ngẫu hợp khôn lường, chẳng lẽ Công Tôn Đỉnh này quả thực có ngày được cùng Đỗ hiền muội sum họp rồi chăng ?
Nghe nói, Phó Thiên Lân vội cúi mình đáp lời:
- Chính vãn bối vâng lệnh Đỗ Vô Sầu lão tiến bối đến đây để bái yết lão tiền bối đó.
Nghe vậy, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh bỗng chớp mắt, phóng hai tin thần quang sáng rực như điện chớp nhìn chăm chú vào mặt Phó Thiên Lân trầm giọng hỏi:
- Phó lão đệ nên biết người trong võ lâm rất kỵ việc nói dối. Mấy năm nay ta đã phái rất nhiều linh điểu tìm khắp các danh sơn trong thiên hạ mà vẫn không thấy tung tích của Đỗ Vô Sầu. Hôm nay, tại sao Phó lão đệ lại có thể vâng lệnh của bà ? Và làm cách nào để biết được nơi ẩn cư lão lão tại Mãng Thương sơn này ?
Phó Thiên Lân tự biết việc gặp gỡ của mình rất kỳ lạ khó tránh khỏi nghi ngờ cho Bách Cầm Tiên Tử nên chàng vội mỉm cười đáp:
- Thưa lão tiền bối, có phải khoảng mười năm trước, lão tiền bối đã đón tiếp tại đây một vị thần y đương thời tên gọi Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và lưu vị này lại Bách Cầm động một ngày chăng ?
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh thốt liên tiếng" À" rồi hỏi tiếp:
- Thế ra lão đệ có quen biết với Bạch Nguyên Chương đấy ư ? Thảo nào mà lão đệ chả biết rõ chỗ ẩn cư của lão. Sở dĩ những câu lão đã hỏi và sắp hỏi tới đây không phải có tính đa nghi, mà vì lão không tin ở trong đời lại có chuyện ngẫu nhiên trùng hợp đến như thế, nên lão mới hỏi kỹ lão đệ. Chẳng hay lão đệ nói phụng mệnh Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu đến đây, vậy có vật gì để làm chứng không ?
Nghe hỏi, Phó Thiên Lân tuy hơi khó chịu về sự kỹ tính của ông già này nhưng chàng cũng biết, phần nhiều những vị kỳ nhân cái thế như ông ít khi chịu thổ lộ những điều ẩn bí của đời mình cho người khác nghe, nên chàng vẫn phải tươi cười đáp:
- Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ lão tiền bối có tặng vãn bối một con Anh Vũ biết nói tiếng người để....
Chàng chưa nói hết, thì trên đỉnh ngọn cây bên cạnh Công Tôn Đỉnh cũng có một con Anh Vũ màu xanh lam hình thù giống con Anh Vũ Bích Linh, đã dùng tiếng người xen lời hỏi:
- Có phải đó là Bích đệ của tôi không? Đã lâu lắm, chúng tôi không

được gặp nhau, hiện giờ hắn ta ở đâu ?
Phó Thiên Lân thầm nghĩ, chuyện quái này nếu chàng không được thấy tận mắt mà chỉ nghe người khác nói thì thật khó tin nổi. Vì một con chim Anh Vũ sống hàng mấy chục năm đã là chuyện lạ lùng rồi huống chi lại còn nói thông thạo tiếng người, có kinh nghiệm giang hồ dày dặn và hiểu biết mọi điều khác nữa thì thực là chuyện thế gian hy hữu. Xem vậy, đủ rõ bất luận người ta hay giống vật chỉ cần có tư chất thông minh, lại được người nâng đỡ dạy dỗ và tự biết hăng hái cầu tiến, thì thế nào cũng trở thành nhân vật xuất sắc siêu trần bạt tuỵ.
Tuy trong lòng suy nghĩ cảm khái nhưng Phó Thiên Lân vẫn ứng thanh đáp lời con Anh Vũ vừa hỏi:
- Lúc ở ngoài đỉnh núi con Anh Vũ Bích Linh đã hiệp trợ vãn bối bay sang vùng Nam Sơn đê tìm kiếm Bách Cầm động. Và trong khi chờ đợi vãn bối lại được tiên cầm của lão tiền bối đến đón...
Nói đến đây, Thiên Lân bỗng sực nhớ đến tấm áo Bách Vũ Ngũ Sắc của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu gửi tặng người yêu chàng là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy. Ngoài ra lại còn một chiếc lông màu vàng óng ánh chàng đã nhổ trên mình con quái điểu do sự chỉ dẫn của Bích Linh, cả hai vật đều có thể đưa ra làm chứng, thế mà chàng lại quên bẵng mất đi, thực là đáng trách...
Phó Thiên Lân còn đang suy nghĩ thì Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đã giơ tay vẫy con quái điểu vàng lợt lại gần rồi lẩm bẩm mấy câu bằng tiếng chim. Chỉ thấy con quái điểu khẽ kêu lên một tiếng đoạn vỗ cánh bay đi.
Nhân lúc Công Tôn Đỉnh dùng tiếng chim nói chuyên với quái điểu, Phó Thiên Lân vội lấy tấm áo Bách Vũ Ngũ Sắc và chiếc lông chim màu vàng óng ánh hai tay cung kính đưa trình cho lão ẩn hiệp.
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh mỉm cười xua tay, bảo Phó Thiên Lân hãy cất giữ manh áo Lông chim, còn chiếc lông chim vàng óng thì ông ta cầm ngắm nghía một hồi lâu, đoạn vuốt râu thở dài buồn bã.
Phó Thiên Lân đang bỡ ngỡ không hiểu tại sao bỗng nhiên vị kỳ nhân cái thế này lại có thái độ cảm khái bùi ngùi như thế thì Công Tôn Đỉnh đã chép miệng nói:
- Từ lúc cùng lão đệ ngâm thơ đối đáp, ta đã hiểu ngay chuyện lão đệ đến đây tìm ta là sự thực. Nhưng năm xưa ta đã bao phen thổ lộ tâm tình mà Đỗ Vô Sầu hiền muội vẫn kiêu ngạo lạnh nhạt đã đến câu thề "Qụa đen hoá trắng", ta cũng đưa tin là lời thề thực.
Đến nay bỗng bà ấy lại phái lão đệ đi tìm, đã làm cho ta vui mừng

quá độ mà sinh nghi ngờ, xin lão đệ chớ nên phiền trách ta có ý cậy mình già mà dám kiêu ngạo vô lễ.
Phó Thiên Lân thấy vị kỳ nhân này tự nhiên lại thay đổi thái độ khách sáo như vậy thì bất giác chàng đâm ra luống cuống luôn miệng nói:
“Vãn bối đâu dám ! Vãn bối đâu dám!”

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 22
Kiếp Hậu Trùng Phùng

Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh lựa một tảng đá phẳng phiu, kéo Thiên Lân sánh vai ngồi xuống. Đoạn lão ngẩng nhìn mây bay phía chân trời xa xa như để ôn lại những truyện năm xưa rồi mới chậm rãi kể:
Hồi đó, trong bầy chim do ta và Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng, có ba cặp linh cầm, đạo hạnh tu dưỡng khá cao thâm, rất được chúng ta yêu thích mà hình dáng và màu sắc của mỗi cặp giống nhau y hệt. Con Anh Vũ Bích linh màu lục của Đỗ Vô Sầu tặng lão đệ và con Anh Vũ Thúy linh của ta đây là một trong ba cặp đó, còn hai cặp nữa là cặp chim quạ đen mà chúng ta để làm vật ước thề và cặp...
Nghe kể đến đây Phó Thiên Lân chợt hiểu ra vội xen lời hỏi:
- Còn một cặp nữa có phải là con quái điểu có bộ lông màu vàng óng ánh của Đỗ Vô Sầu tiền bối và con linh cầm có bộ lông vàng lợt của lão tiền bối chăng?
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh gật đầu đáp:
- Lão đệ đoán rất đúng nhưng màu lông của loại chim điêu này nếu muốn đổi từ màu vàng lợt sang màu óng ánh thế nào cũng phải do người có nội công tu luyện thâm hậu giúp đỡ mới được ! Trong hơn một giáp tý ẩn cư ở Mãng Thương Sơn, bao nhiêu tinh lực của ta chỉ chú ý vào con quạ đen, đến nay thấy con chim điêu màu vàng của Đỗ hiền muội, cũng đã biến thành màu vàng óng ánh, quả thực ta cũng thấy thẹn với chim điêu của ta điều luyện việc đó cũng chứng tỏ rằng nàng đã hơn ta một bực! Không biết Phó hiền đệ gặp Đỗ hiền muội của ta, lão đệ thấy nhan sắc của nàng vẫn còn xinh đẹp như xưa hay da mồi tóc bạc, già nua lụ khụ rồi?
Phó Thiên Lân thấy trong lúc Công Tôn Đỉnh nói chuyện đã lộ vẻ tha thiết chân tình thì bất giác chàng cũng thầm kính phục cặp tình nhân

thần tiên này. Trai ẩn cư hàng giáp tý trong hang sâu rừng rậm, vẫn không thay lòng đổi dạ. Gái cũng cảm động bởi tình yêu chân thực mà lòng đổi ý, nếu sau này họ được hoàn thành tâm nguyện cùng nhau sum họp, thì thực là một giai thoại lưu truyền mãi trong giới võ lâm!
Khi Phó Thiên Lân nghe mấy lời cảm khái của Công Tôn Đỉnh hỏi: "Không biết nham sắc củanàng có còn xinh đepọ như xưa hay đã da mồi tóc bạc già nua lụ khụ rồi?" thì chàng bất giác bật cười đáp:
- Thưa lão tiền bối, công lực của Đỗ lão tiền bối rất thâm hậu, lại được nơi ẩn cư có rất nhiều linh dược bồi bổ chân nguyên, cho nên chẳng những nhan sắc của người vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa mà cả con quạ đen cũng được linh dược giúp sức biến thành trắng từ lâu rồi!
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh nghe nói Đỗ Vô Sầu vẫn giữ được sắc đẹp như xưa thì ông ta lấy làm mừng, đến khi nghe nói cả con quạ đen cũng đã biến thành màu trắng thì ông ta còn mừng rỡ khôn tả! Tuy nhiên, mừng thì mừng nhưng ông ta vẫn ngậm ngùi than thở:
- Thế là ta lại thua nàng thêm một keo nữa! Con quạ đen của nàng đã được toại nguyện, còn con quạ đen của ta thì phải chờ mất một khoảng thời gian nữa!
Phó Thiên Lân thấy trong tình yêu của Công Tôn Đỉnh đối với Đỗ Vô Sầu đã nồng nhiệt chân thành như vậy mà vẫn không tránh nổi ý nghĩ tranh hơn thấp, thì bất giác chàng nghĩ đã là người trong giới võ lâm, đối với chữ lợi còn có thể coi nhẹ chứ đối với chữ danh thì rất khó! Từ xưa đến nay có mấy ai thoát được khỏi sự ràng buộc của danh và lợi !
Chẳng trách trong lịch sử nhân loại, những nhân vật thánh hiền tiếng tăm được lưu truyền thì chẳng có là bao nhiêu! Nghĩ đoạn, Phó Thiên Lân xen lời nói:
- Trong lúc tình cờ may mắn, vãn bối được tham kiến Đỗ lão tiền bối, và có đem câu chuyện được Bạch đại hiệp kể về lão tiền bối thuật lại cho người nghe. Lúc đầu, Đỗ lão tiền bối đã hỏi ngay đến màu sắc của con quạ đen mà lão tiền bối nuôi dưỡng. Đến khi nghe vãn bối trả lời, hình như mới lốm đốm trắng thì Đỗ lão tiền bối bùi ngùi nói rằng:
- Muốn cho con quạ đó biến thành toàn bạch thì ít ra lão tiền bối cũng phải mất hai mươi năm nữa!
Nghe nói, Công Tôn Đỉnh lộ vẻ đắc ý mỉm cười nói:
- Đỗ hiền muội cũng có ý xem thường ta quá. Gần đây ta đã sai bầy chim thủ hạ đi dò xét tìm kiếm nơi ẩn cư của nàng, tuy chưa dò ra

tung tích nhưng cũng gặp điều may mắn là đã kiếm được một loại linh dược hiếm có nên lâu lắm cũng chỉ hơn một năm nữa con quạ đen của ta có thể biến thành toàn trắng được. Lúc đó, cặp quạ đen sẽ trở thành cặp linh điểu thuần bạch cùng nhau vỗ cánh lưng trời!
Phó Thiên Lân biết tâm ý của Công Tôn Đỉnh lấy chim ví người thì chàng lộ vẻ tươi cười hỏi:
- Hiện nay, Đỗ lão tiền bối ẩn cư tại một ngọn đèo rậm rạp trong dãy núi Võ Đang.
Chỗ đó gọi là Vô Sầu cốc, cách trần thế khoảng bảy tầng mây! Người có nói đợi khi nào con quạ đen của lão tiền bối biến thành toàn bạch sẽ ứng lời thề mời lão tiền bối đến gặp gỡ! Vậy chẳng hay con quạ đen của lão tiền bối đâu, sao vãn bối không thấy?
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh mỉm cười đáp:
- Hiện nó vừa mới uống loại linh dược ta vừa tìm được và đang ở trong đan phòng tu dưỡng, lúc nữa lão đệ vào thăm xem, không chừng gặp được chuyện bất ngờ khiến lão đệ cũng phải kinh ngạc cũng nên!
Nghe nói, Phó Thiên Lân nghĩ mãi không ra chuyện gì mà Công Tôn Đỉnh nói chàng sẽ kinh ngạc bất ngờ? Giữa lúc chàng đang suy nghĩ, bỗng thấy con quái điểu màu vàng lợt từ trên không sà xuống, hai bàn chân còn cặp xác một con nhện lông vàng, lớn bằng cái chậu sành, khi tới trước mặt Công Tôn Đỉnh, con quái điểu buông rơi xác con nhện xuống đất, rồi vươn cổ kêu mấy tiếng có vẻ gấp rút!
Công Tôn Đỉnh vừa lắng tai nghe tiếng kêu của quái điểu, vừa chăm chú nhìn xác con nhện to vàng ở dưới đất. Đến khi nghe chim kêu xong, nét mặt lão trở nên lạnh lùng nói với Thiên Lân:
- Phó lão đệ, vừa rồi ta nghe lão đệ nói, con Anh Vũ Bích linh bay đi dò xét ở phía nam sơn đã lâu chưa thấy về, ta mới sai con chim điêu này đi tìm kiếm! Nay nghe nó về báo thì con Bích linh đã bị hai tên ăn mặc kiểu người Mèo thả một cặp nhền nhện lông vàng nhả tơ bắt đi mất. Vì con chim điêu của ta phát giác và đến chậm quá, nên chỉ mổ chết được một con nhền nhện chứ không cứu được con Anh Vũ Bích linh.
Phó Thiên Lân rất yêu thích Bích linh, nay nghe nói đã bị bắt đi mất chàng lộ vẻ hốt hoảng, kêu trời một tiếng rồi lắp bắp hỏi:
- Thưa lão tiền bối...
Chàng vừa thốt lời thì con Anh Vũ Thúy linh đang đậu trên ngọn cây dùng tiếng người nói:
- Phó tướng công đừng lo, Bích đệ của tôi rất khéo chiều chuộng người ta, hắn không bị hại đâu! Đợi chủ nhân tôi sai lão Hoàng đi dò

xét xem hắn bị ai bắt rồi chúng tôi sẽ cùng nhau đi đến đó đón hắn về!
Tuy nghe con Thúy linh nói như vậy, nhưng vì quá yêu thích con Bích linh nên Phó Thiên Lân vẫn không yên tâm, chàng vội liếc mắt nhìn trộm thần sắc của Công Tôn Đỉnh thì thấy ông ta vẫn bình tĩnh như thường và chỉ khẽ gật đầu nói:
- Phó lão đệ, Thúy linh nó nói đúng đấy, con Bích linh chắc chắn sẽ không bị hại đâu.
Vậy bây giờ chúng ta hãy suy đoán xem nó bị ai bắt đi rồi sẽ định liệu sau.
Nói đến đây, lão ta trở xác con nhền nhện lông vàng, hỏi Thiên Lân:
- Đã mấy chục năm nay ta không bước chân vào giang hồ bởi vậy đối với các tay hào kiệt trên võ lâm ta không rành rẽ cho lắm. Phó lão đệ có thể đoán biết con nhền nhện ác độc hiếm thấy này do người nào nuôi dưỡng không?
Vì lúc đầu Phó Thiên Lân mới nghe tin con chim yêu quý bị người bắt mất không rõ lành dữ, nên trong lòng thương tiếc hốt hoảng, không kịp suy nghĩ và nhận xét kĩ càng.
Nay nghe Công Tôn Đỉnh hỏi đến người nuôi nhện độc, chàng mới sực nhớ con quái điểu về báo có hai gã người Mèo cùng đi với nhện độc thì chàng bỗng nghĩ đến một người liền nói ngay với Công Tôn Đỉnh:
- Thưa lão tiền bối, ở Bách thú nham trong dãy núi Dã Nhân có một vị võ lâm quái kiệt ẩn cư, họ lôi tên Chấn Vũ, ngoại hiệu là Đồng Cổ Thiên Tôn và Dã Nhân Sơn Chúa! Người này có nuôi đủ các giống mãnh thú và rất giỏi thuật phóng ngải độc! Ngoài ra còn có tên Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử viện chủ Linh Xà đạo viện tại Ngọc Long Phong trên đỉnh Kỳ Liên Sơn. Tên này đã được liệt danh trong nhóm Ngoại Vực Tam Hung và cũng rất giỏi nghề nuôi các loài rắn độc!
Nhưng vừa rồi nghe linh điểu về báo, cùng đi với con nhện độc lông vàng có hai người Mèo thì chắc chắn bọn chúng là đồ đệ thủ hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ!
Nghe nói, Công Tôn Đỉnh gật đầu cười:
- Phó lão đệ đoán rất đúng, giống nhền nhện lông vàng khắp mình chỗ nào cũng có chất kì độc, tơ của nó nhả ra có thể rộng tới mấy trượng vuông, đao kiếm thường không thể chặt đứt. Và giống vật hung ác tuyệt luân này, chỉ có thể sinh sống được ở vùng hoang vu rậm rạp lam sơn chướng khí như vùng Dã Nhân sơn mà thôi! Nay đã biết rõ địa điểm, vậy bây giờ chờ vài ngày nữa, để cho con Bích linh có thì giờ dò xét hư thực của đối phương ra sao. Đợi đến trưa ngày

mốt, ta sẽ cùng lão đệ đến chỗ ẩn cư của Lôi Chấn Vũ, đòi lại con Bích linh, tiện thể thưởng thức xem các loài mãnh thú và ngải độc của vị Dã Nhân Sơn Chúa gì đó lợi hại như thế nào?
Phó Thiên Lân nghe Công Tôn Đỉnh nói muốn cùng chàng đến Dã Nhân Sơn, đòi lại con chim Anh Vũ Bích linh chàng liền nghĩ ngay đến chuyện chim chóc đầy trời, mãnh thú chật đất, cùng nhau xô xát không những gây thành kỳ quan trên đời ít thấy mà còn nhân cơ hội diệt bớt một lão già nữa, oai lực dữ tợn của tên ma đầu Lôi Chấn Vũ, có lợi rất nhiều trong cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới, cho nên trong lòng chàng cảm thấy cao hứng vô cùng!
Nhưng có điều không hiểu là tại sao Công Tôn Đỉnh lại đợi đến trưa ngày mốt mới khởi hành? Giữa lúc chàng đang suy nghĩ, thì Công Tôn Đỉnh đã nhìn chàng cười nói:
- Lão đệ, lúc mới gặp ta, lão đệ có nói mình là môn hạ của La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chí. Vậy lão đệ có thể kể cho ta nghe về những chuyện giang hồ mà lão đệ đã từng trải được không?
Nghe Công Tôn Đỉnh hỏi, Phó Thiên Lân lộ vẻ ngạc nhiên rồi đem tất cà những việc giang hồ mà chàng đã từng trải kể tóm tắt cho lão ta nghe. Chàng cũng thú nhận có một người bạn gái thuộc hàng cân quắc kỳ anh, tên gọi Nhân Thu Thuỷ, ngoại hiệu là Tử Địch Thanh Loa một nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nổi danh trong hàng Ngũ Âm Năng Thủ, Tử Địch, Tỳ Bà, Tiêu, Tranh, Đồng Cổ!
Dứt lời, chàng lại lộ vẻ hoài nghi hết lời nài nỉ Công Tôn Đỉnh cho biết tại sao ông ta đã ẩn cư hàng một giáp tý trong dãy Mãng Thương Sơn, chưa hề bước chân ra khỏi Bách Cầm động, mà ông ta lại biết rõ chàng có một người bạn gái nhan sắc tuyệt trần ?
Nghe Phó Thiên Lân hỏi, Công Tôn Đỉnh chỉ tủm tỉm cười không trả lời và thấy ông ta đưa tay khẽ đẩy ngoài không khí về phía vách đá một cái, bỗng nghe có tiếng động lịch kịch, rồi một tảng đá lớn từ từ di động xuất hiện một cửa hang rộng chừng hơn một trượng!
Phó Thiên Lân đi theo Công Tôn Đỉnh vào Bách Cầm động một nơi mà xưa nay ít người được đặt chân đến. Chỉ thấy trong động nhũ đá buông xuống tua tủa màu sắc lóng lánh chẳng khác gì cảnh tượng tiên giới như trong chuyện truyền thuyết hoang đường.
Vào sâu trong động, tới một chỗ rộng rãi, trang hoàng rất thanh nhã, ánh sáng chiếu rực rỡ, do những hạt minh châu lớn bằng cái trứng gà, gắn trên bốn phía vách đá, tất cả bàn ghế trang hoàng trong động đều chế tạo từ những loại đá vân trông vừa đẹp vừa trang nhã cao quý. Bước vào trong động con người có cảm giác lâng lâng thoát tục!

Phía trong cùng đặt một chiếc đạo sàng bằng ngọc xanh nhưng bị tấm bình phong và một chiếc gương ngọc lớn che khuất nên Phó Thiên Lân không nhìn rõ trên giường có bày biện những gì? Chỉ thấy ở góc nam thạch động có một cổ đỉnh đồng xanh, khói trầm toa? lên nghi ngút. Trên nắp đỉnh đồng có một con quạ to lớn dị thường, màu lông đã toàn bạch, chỉ còn một ít lông nơi gần cổ còn lốm đốm đen đang đứng co một chân, nhắm mắt lim dim bất động.
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh trỏ con quạ đứng trên nắp đỉnh bảo với Thiên Lân:
- Chính ra thì màu lông của con quạ này đã biến thành toàn bạch rồi, nhưng vì phải chia một nửa số linh dược vừa tìm được, để cứu một người cho nên nó phải chịu đứng hung khói suốt trong bốn mươi chín ngày và sau đó ta sẽ dùng bản thân chân lực để giúp nó, rút thời gian tu luyện thêm một năm nữa....
Nghe nói, Phó Thiên Lân ngạc nhiên xen lời:
- Việc giúp linh điểu hoá thành toàn bạch có quan hệ đến tâm nguyện lâu năm của lão tiền bối đối với Đỗ lão tiền bối, đành lòng chia sớt một nửa để chữa trị cho người khác, thực khiến cho vãn bối kính phục vô cùng!
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh cất tiếng cười ha hả:
- Phó lão đệ có còn nhớ, lúc gặp ta và nghe lão đệ xưng tên họ ta đã nói:
Nhân gian vạn sự, xảo hợp vô cùng hay không?
Tuy không hiểu ý nghĩa của câu nói nhưng Phó Thiên Lân vẫn gật đầu với một vẻ ngơ ngác. Thấy vậy Công Tôn Đỉnh đưa tay vỗ vai mấy cái, rồi lại cất tiếng cười khà khà nói tiếp:
- Phó lão đệ đã có công khó nhọc, lăn lội đường trường vì việc của ta và Đỗ hiền muội, chính ta đang lo không biết lấy gì đền ơn cho xứng? Nhưng đến khi lão đệ xưng tên là Phó Thiên Lân thì ta đã yên tâm được một nửa và thầm thán phục sự sắp đặt của hoá công. Dù cho người có võ công cái thế, tâm trí tuyệt luân, cũng không tránh khỏi ra ngoài cái định lý “Gieo nhân hái quả, hoa. phúc tuần hoàn”. Lão đệ hãy theo ta vào đây để nhìn mặt người mà ta đã cam chịu bỏ lỡ cơ hội thực hiện tâm nguyện mấy chục năm và đành lòng chia một nửa số linh dược để cứu chữa xem là nhân vật nào!
Dứt lời ông ta kéo tay Phó Thiên Lân lách qua tấm bình phong và gương ngọc đến cạnh chiếc đạo sàng rồi đưa tay kéo tấm chăn mỏng trên mình một người đang ngủ say sưa!
Tuy người đó nằm xoay mặt vào trong không nhìn thấy rõ diện mạo nhưng trông dáng người yểu điệu rất quen thuộc với Phó Thiên Lân,

và người đó chính là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thuỷ, một cô gái giả trai mà Thiên Lân vẫn ngày đem mơ tưởng!
Chuyện Nhân Thu Thuỷ tự nhiên nằm ngủ say sưa trong Bách Cầm Động thực là một chuyện khiến Phó Thiên Lân kinh ngạc, rồi ngập ngừng hỏi:
- Ơn đức lớn lao của lão tiền bối đã cứu giúp nàng, vãn bối không bao giờ dám quên nhưng hình như từ lúc chim điêu cứu nàng về đây đến bây giờ nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, sao tiền bối lại biết nàng...
Không đợi Phó Thiên Lân dứt lời, Công Tôn Đỉnh đã cất tiếng cười khà khà nói:
- Nhân cô nương tuy mê man nhưng luôn miệng nói mơ, lúc thì gọi tên Lân ca, lúc thì gọi Phó Thiên Lân nàng còn nhắc đến tên một người nữa là Hương tỉ tỉ gì đó. Cho nên lúc ta vừa nghe lão đệ xưng tên họ. Ta đã biết ngay giữa nàng với lão đệ có liên quan gì!
Nghe nói, Phó Thiên Lân tuy có vẻ e thẹn, song thâm tâm chàng cũng cảm thấy an ủi vô cùng, vì người yêu của chàng quả có chân tình nồng nhiệt, đã luôn luôn nghĩ đến chàng.
Nhưng còn một điều rắc rối khó hiểu là người mà nàng luôn luôn gọi tên Hương tỉ tỉ không biết là ai mà chàng chưa được nghe nàng nhắc đến bao giờ?
Chàng không thể nào ngờ được người đó lại là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương - một người đứng vào địa vị đối lập, xa cách hẳn với Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thuỷ – cho nên chàng suy nghĩ mãi mà vẫn không ra đó là ai? Trong khi đó, Công Tôn Đỉnh chỉ nhìn chàng mỉm cười rồi lão thò tay vào bọc lấy chiếc lông chim màu vàng óng ánh của chàng vừa đưa cho ban nãy liệng về phía con chim điêu miệng lẩm bẩm mấy câu của tiếng chim!
Con chim điêu thấy chiếc lông màu vàng óng ánh thì lộ vẻ mừng rỡ vội vàng há mỏ đớp, rồi vỗ cánh liệng lên liệng xuống ra chiều vui thích lắm! Nhưng mới bay được mấy vòng bỗng nhiên nó đáp xuống trước mặt Công Tôn Đỉnh vươn cổ kêu lân mấy tiếng hình như có ý không hài lòng điều gì?
Thấy vậy, Công Tôn Đỉnh mỉm cười mắng:
- Mi đừng kêu ca gì nữa, đợi con quạ đen biến thành toàn bạch rồi, ta cũng sẽ giúp sức cho mi biến thành màu vàng óng ánh như bạn mi, chớ có gì mà phải lo!
Sau khi Công Tôn Đỉnh nói, con chim điêu mới chịu ngừng kêu, ngậm chiếc lông của con chim bạn, bay lên đậu trên cành cây cao nhắm mắt như ngủ.
Chính bản thân Công Tôn Đỉnh đã tu luyện đến mức có thể nhịn ăn

nhưng vì còn phải đợi cho Thu Thuỷ tỉnh lại mất hơn một ngày nữa lão sợ Thiên lân đói khát nên lão sai bầy linh điểu bay đi tìm hái những loại dị quả và nước linh tuyền đem về khoản đãi.
Phó Thiên Lân thấy bầy linh điểu của Công Tôn Đỉnh nuôi dưỡng đậu tại cánh rừng hoa có tới trên một nửa số chàng không biết tên, chàng bỗng sực nhớ đến lời dặn của con Anh Vũ Bích linh tại dọc đường, nên chàng vừa thưởng thức trái cây lạ, vừa ngập ngừng nói:
- Thưa lão tiền bối, cuộc đại hội luận kiếm tại Thanh Lương Đài trên đỉnh Hoàng Sơn vào dịp tiết trùng dương sắp tới, có quan hệ rất lớn đến hoa. phúc của võ lâm và sự thịnh suy của phái tà chính! Thực lực của bọn ma đầu đã hùng hậu, lại thêm sự ngu dại của vãn bối là huỷ kiếm, để lọt điểm chu ngân vào tay bọn chúng. Tuy vị Đan tâm kiếm Khách không đến nỗi bị bọn chúng lợi dụng nhưng chắc chắn là người không thể xuất sơn giúp đỡ quần hùng được nữa! Cho nên vãn bối mạo muội khẩn cầu lão tiền bối làm ơn phái mấy linh cầm đến Thanh Lương Đài trừng trị lũ độc xá, quái thú của hai tên a đầu Đồng Cổ Thiên tôn và Ngọc Chỉ Linh Xà....Nếu được vậy thì thực là may mắn cho giang hồ biết bao!
Công Tôn Đỉnh nghe Phó Thiên Lân nói xong, lão chăm chú nhìn chàng một lúc và gật đầu mỉm cười rằng:
- Tuy ta không muốn bước vào giang hồ nữa, nhưng vì trách nhiệm của người cầm kiếm phải trừ tà khử bạo không thể khoanh tay ngồi nhìn.Vậy đợi đến kỳ đại hội ta sẽ lựa mấy con linh điểu oai lực mạnh nhất giao cho lão đệ chỉ huy!
Được lão hiệp cứu giúp, Phó Thiên Lân mừng rỡ vô cùng vội vàng cúi mình cảm tạ!
Bách Cầm Tiên Tử mỉm cười xua tay bảo Phó Thiên Lân ngồi xuống rồi tiếp tục nói:
- Đỗ hiền muội đã tặng Thu Thuỷ một tấm áo Lông Chim Ngũ Sắc vừa nhẹ, vừa có công dụng chống lại tác hại của chưởng lực, đao kiếm và chất độc kỳ hàn! Vậy ta cũng phải có một vật tặng lão đệ chứ? Ta định tặng lão đệ thanh Cổ Kiếm Vô Danh, năm xưa ta vẫn dùng trong khi hành đạo giang hồ!
Nói đến đây lão ngẩng mặt lên trời hú một tiếng thật lớn, lập tức có một con dị điểu, toàn thân mang ba màu, đỏ, đen, vàng, hình thù giống con chim ưng lớn, ứng thanh đáp xuống cắp theo một thanh cổ kiếm có cả bao!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 23
Bày Tỏ Tâm Tình

Phó Thiên Lân biết một khi đã được những bậc kỳ nhân như Bách Cầm Tiên Tử ban tặng bảo vật thì bất tất phải khiêm tốn từ chối, nên chàng vội đưa hai tay đón nhận thanh cổ kiếm. Chàng rút kiếm nhìn qua, chỉ thấy thanh kiếm này hơi dài, nặng và to bản hơn những thanh bảo kiếm thường, còn ngoài ra, không có kiếm quang sáng chói hay một điểm gì khác lạ.

Công Tôn Đỉnh đợi Phó Thiên Lân mang kiếm lên vai xong lão mới lại mỉm cười nói ; - Còn việc tặng chim, thì Đỗ hiền muội đã tặng lão đệ một con Anh Vũ tinh khôn, biết nói tiếng người, nên ta định tặng lão đệ một con linh cầm rất oai dũng, để giúp sức lão đệ trong khi hành hiệp giang hồ. Nhưng ta cũng muốn thử xem nhãn lực của lão đệ nên hiện giờ không tiện chỉ định, mà đợi sau chuyến đi Dã Nhân sơn dự trận Bách điểu đấu với Bách thú trở về, lão đệ sẽ căn cứ mục lực của mình, tự ý chọn lấy một con.

Phó Thiên Lân nhận thấy trong bầy linh điểu của Công Tôn Đỉnh nuôi dưỡng hình như có con Quạ đen, con Anh Vũ (Két) tinh khôn, biết nói tiếng người và con Linh Điểu, được Công Tôn Đỉnh yêu thích nhất và con nào cũng thành cặp với mấy con của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng nên chàng thầm nghĩ hiện nay mình đã làm ly tán cặp Anh Vũ của người ta rồi thì cũng không nên tham lam nữa, vậy chàng định bụng sẽ chỉ căn cứ vào nhãn lực của mình để chọn lấy một con khác, ngoài số ba con linh điểu kể trên mà thôi.

Thì giờ hơn một ngày chỉ chớp mắt đã qua, đáng tiếc cho Phó Thiên Lân trong thời gian đó, tuy chàng được ngồi đối diện với một bậc cao nhận tuyệt thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh mà không cầu ích được việc gì, vì chàng để tâm trí vào người bạn tình Nhân Thu Thủy, không biết sao nàng lại bị suýt tan thân trong làn sóng bạc ngoài Đông Hải?

Sang sớm ngày thứ ba, Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh dẫn Phó Thiên Lân vào đan thất trong Bách Cầm động, nơi Nhân Thu Thủy đang nằm ngủ say sưa trên chiếc ngọc sàng.

Lão phất ống tay rộng về phía Thu Thủy ba lần để khai giải huyệt cho nàng... Luồng tụ phong vừa phớt qua, trong giây lát Thu Thủy đã tỉnh dậy. Nhưng vì ngủ quá lâu, đầu óc hãy còn bàng hoàng, phải đợi một lúc sau nàng mới tỉnh ẩn và mở mắt nhìn chung quanh ngơ ngác.

Cảnh tượng nàng trông thấy trước tiên đương nhiên là Phó Thiên Lân đang đứng trước giường với vẻ mặt lo âu tha thiết, nên nàng bất giác ngạc nhiên hốt hoảng. Và hai tiếng "Lân ca" vừa sắp thốt ra thì Phó Thiên Lân đã xua tay mỉm cười bảo nàng :
- Thu muội bị trọng thương mới khỏi hẳn nên tĩnh dưỡng tinh thần chớ nói chuyện vội.
Thu muội đã được một linh cầm của Công Tôn lão tiền bối đây cứu từ ngoài mặt biển Đông Hải đem về...
Phó Thiên Lân nói tới đây thì con Anh Vũ Thúy Linh đã ngậm một chiếc chén nhỏ bằng bạch ngọc bay vào đan thất, đặt chén bên cạnh Thu Thủy rồi cất tiếng nói với giọng người rất trong trẻo rõ ràng :
- Mời cô nương uống trà !
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đứng bên cạnh nhận thấy tình yêu sâu đậm của cặp nam nữ nầy thì lão vuốt râu cười mà rằng :
- Đây là chén dược trà nấu bằng linh thạch nhũ tiên, có công dụng ích khí điều nguyên, sau khi Nhân cô nương uống xong, sẽ có thể cùng Phó lão đệ trò chuyện tâm tình, không sợ mệt nhọc gì nữa.
Nhân Thu Thủy nghe nói bất giác nàng đỏ mặt thẹn thùng, khẽ cúi đầu tạ Ơn. Phó Thiên Lân, tay mặt nâng chiếc chén ngọc, tay trái khẽ đỡ thân hình yểu điệu của người yêu cho nàng uống thuốc.
Chén nước trà có màu xanh đạm, mùi hương thơm rất thanh nhã. Sau khi nhấp trà khỏi miệng, Thu Thủy liền thấy tâm thần mát mẻ, kế đó, chất thuốc hoá thành một luồng nhiệt khí ấm áp êm dịu chạy khắp châu thân, khiến thần khí lập tức trở nên thanh sảng, thư thái vô cùng.
Lúc đó con Anh Vũ Thúy Linh vẫn đậu bên cạnh ngọc sàng, giương cặp mắt đỏ quạch nhìn Thu Thủy một chập rồi cất lời khen ngợi :
- Cô nương thực là một vị tiên rất xinh đẹp !
Nghe chim Anh Vũ khen, Nhân Thu Thủy nhoẻn miệng cười, đưa tay khẽ vuốt ve bộ lông màu lục của con Thúy Linh. Khi đó, Phó Thiên Lân bỗng liếc mắt nhìn thấy bàn tay xinh xắn của Thu Thủy cụt mất ngón giữa, thì bất giác chàng giật mình kinh hãi :
- Thu muội, tại sao ngón tay giữa của em lại bị cụt ? Kẻ nào dám chặt...
Thu Thủy không đợi Phó Thiên Lân hỏi dứt nàng đã tươi cười nói :
- Ngón tay của em bị hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương tỷ tỷ dùng Thiên Lam Độc Kiếm chặt cụt đó.
Nghe nói, Phó Thiên Lân nghiến răng, xếch cặp mày kiếm hằn học ; - À, thì ra con tiện tì lang tâm ấy...
Thu Thủy khẽ trừng cặp mắt phượng giận dữ chận lời Thiên Lân :

- Trước khi Lân ca chưa hiểu rõ sự tình chớ nên vô cớ trách móc người ta vội. Lân ca chẳng nghe em đã gọi người ta là Cổ tỷ tỷ hay sao ? Bây giờ người ta là bạn thân của chúng mình rồi đây.
Nghe mấy câu trách móc của Thu Thủy, Phó Thiên Lân có cảm giac bàng hoàng như rớt trên chín tầng mây xuống đất. Trong bụng nghi nghi hoặc hoặc không hiểu nguyên do ra sao, chàng vội lên tiếng cất vấn người yêu về nguyên nhân mà nàng vừa nói.
Lúc này Công Tôn Đỉnh đã lánh mặt ta ngoài để cho hai người được tự do tâm sự nên Thu Thủy không còn e ngượng, nàng liền dựa vào lòng Thiên Lân, vừa thỏ thẻ nhắc lại nỗi niềm tương tư trong khi xa cách, vừa kể lại những chuyện xảy ra từ khi nàng đến Hoa Sơn tìm thuốc:
bị Hồng Y La Sat Cổ Phiêu Hương trong lúc trúng độc mất trí, dùng Thiên Lam độc kiếm chặt cụt ngón tay, rồi sau đó được cô ta đưa về Thúy Vi đảo cùng nhau tâm sự cởi mở hiềm khích kết bạn tâm giao. Đến khi lén trốn về đất liền lại gặp Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm ngoài biển, bị mụ ta tung chưởng đánh bể thuyền, hất nhào xuống biển, chìm nghỉm trong làn sóng bạc...
Phó Thiên Lân thực không ngờ mới có một thời gian ngắn cùng Thu Thủy cách biệt tại Ngụ Lão Phong mà nàng đã nếm trải nhiều nỗi kỳ hiểm như vậy. Cho nên, vừa nghe người yêu kể xong chàng bất giác rùng mình sợ hãi mồ hôi tháo ra như tắm.
Và chàng nhận thấy hình như Thu Thủy rất yêu thích con Anh Vũ Thúy Linh nên chàng liền nắm chặt bàn tay ngọc của người yêu đưa lên miệng hôn, vào chỗ đầu ngón tay bị cụt, mỉm cười nói :
- Vừa rồi tiểu huynh thấy Thu muội có vẻ yêu thích con Anh Vũ biết nói. Cho nên tiện dịp tiểu huynh cũng xin báo cho Thu muội biết một tin mừng :
Dọc đường tiểu huynh có may mắn gặp được một bậc tiền bối kỳ nhân giỏi nghề nuôi dạy các giống linh điểu, vị này mang danh hiệu là Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu ! Khi tiểu huynh từ biệt, Người có gửi tặng Thu muội một manh áo Lông chim ngũ sắc vừa nhẹ nhàng vừa có công dụng chống đỡ các loại chưởng lực đao kiếm và các chất âm hàn kỳ độc, kèm theo một con Anh Vũ tên gọi Bích Linh hình thù cũng hoàn toàn giống như con này mà còn dày dặn kinh nghiệm giang hồ với tầm hiểu biết chẳng khác một tay cao thủ võ lâm.
Nghe nói, Thu Thủy lắc đầu cười, tỏ vẻ không tin :
- Chim Anh Vũ mà biết nói chuyện rành như con Thúy Linh quả đã là thế gian hiếm có rồi chứ làm gì có chuyện hiểu biết và dày dạn kinh nghiệm giang hồ như người được. Chắc Lân ca, định nói giỡn chơi

cho tiểu muội mừng hụt một phen chứ gì ?
Nghe nói, Phó Thiên Lân cũng phải bật cười :
- Tại sao Thu muội bỗng nhiên lại mất tin tưởng vào tiểu huynh thế ? Thu muội thử xem, đây có phải là manh áo Lông chim ngũ sắc của Đỗ lão tiền bối gửi tặng Thu muội hay không ?
Dứt lời chàng lấy trong bọc ra manh áo bằng lông chim năm màu sặc sỡ ròi tự tay cởi bỏ áo ngoài, mặc phủ lên lượt áo lót sát mình cho nàng.
Đối với Phó Thiên Lân, Thu Thủy đã đem lòng yêu thương và nguyện trao thân gửi phận cho chàng từ lâu, nên nàng cũng không e ngượng về những cử chi hiềm nghi thường tục đó mà cứ để mặc chàng tỏ ý ôn tồn mơn trớn xong, nàng mới liếc mắt nguýt người yêu một cái, rồi cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :
- Áo Lông chim ngũ sắc tuy có tại đây, nhưng còn con Anh Vũ biết nói tiếng người và giàu kinh nghiệm giang hồ đâu ? Sao không thấy Lân ca gọi nó ra.
Lúc này, đối với Phó Thiên Lân tuy chỉ xa cách người yêu trong vài tháng nhưng đều đã trải qua bao nỗi gian truân nguy hiểm như là gặp nhau trong một kiếp khác. Chàng lại được ôm ấp người ngọc trong lòng, toa? mùi trinh nữ thơm ngát như hương lan, khiến tâm hồn chàng say sưa ngây ngất quên cả trả lời của người yêu.
Thấy tâm thần si mộng của Thiên Lân, Thu Thủy bất giác đỏ bừng cặp má, rồi nói với giọng nửa hờn dỗi, nửa nũng nịu:
- Nếu Lân ca còn ngơ ngác mất hồn như thế, lần sau tiểu muội không thèm đến gần nữa. Vừa rồi, Lân ca có nghe tiểu muội nói gì không? Tại sao Lân ca không gọi con Anh Vũ của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ lão tiền bối gửi tặng đến cho muội ?
Tới đây, nàng ngừng lại một chút, rồi thốt lên tiếng “Ủa” mà rằng :
- Này Lân ca sao lại có chuyện lạ thế nhỉ ? Lão tiền bối cứu tiểu muội có tên gọi Bách Cầm Tiên Tử. Còn lão tiền bối tặng tiểu muội manh áo lông chim ngũ sắc và con Anh Vũ tinh không lại mang danh hiệu Bách Điểu Tiên Nhân, hai người ngoại hiệu nghe có vẻ trùng hợp và đối chọi hết sức, hay chỉ là một người mang hai danh hiệu ?
Phó Thiên Lân bị Thu Thủy nũng nịu hỏi dồn làm chàng phải đỏ mặt ngượng ngập đáp :
- Bách Cầm động là nơi ẩn trú của Công Tôn lão tiền bối đây, thuộc vùng núi non hiểm trở trong dãy Mãng Thương sơn, còn Vô Sầu cốc là nơi ẩn cư của Đỗ lão tiền bối nằm dưới một ngọn đèo sâu, có bảy tầng mây bao phủ trong dãy núi Võ Đang. Vả lại, hai người một nam một nữ, sao lại có thể là một người được ? Còn con Anh Vũ Bích

Linh của Đỗ lão tiền bối tặng Thu muội đã lọt vào tay tên lão quái vùng Miêu Cương là Đồng Cổ Thiên Tôn.
Bản tính nữ nhi vốn yêu thích các loại chim chóc nên khi Thu Thủy nghe Phó Thiên Lân kể lại sự tinh không kỳ lạ của con Bích Linh thì nàng lộ vẻ hớn hở vui thích và muốn được thấy ngay.
Nay lại nghe nói con linh điểu bị lọt vào tay lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thì bất giác nàng biến sắc thốt lên tiếng kêu sợ hãi.
Phó Thiên Lân vội xiết chặt vòng tay ôm nàng rồi mìm cười khẽ an ủi :
- Thu muội chớ có lo, Công Tôn lão tiền bối đã quyết định đúng trưa nay, người sẽ dẫn chúng ta cưỡi linh điểu đến Bách Thú nham trong dãy núi Dã Nhân để tìm lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đòi lại con Bích Linh. Không chừng lão tiền bối còn cho bầy linh điểu tiêu diệt một số mãnh thú hung ác của tên lão quái này để giảm bớt oai lực của hắn trong cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới cũng nên.
Nghe Phó Thiên Lân giải thích an ủi, Thu Thủy mới thấy yên tâm, nàng liền nằm gọn trong lòng người yêu để nghe chàng kể rõ nỗi niềm từ khi chàng đưa Động Đình Điếu Tẩu về Lãnh Nguyệt Bình cứu chữa rồi vô ý làm mất công hiệu của viên Bổ Thiên Hoàn đang luyện chế trong lò. Sau đó, chàng lại lên đường đến Ngũ lão phong để tìm kiếm nàng, rồi giữa đường gặp nạn. Nghe chàng kể đến những lúc nguy hiểm, thập tử nhất sinh, bất giác nàng cũng phải rùng mình sợ hãi, mồ hôi tháo ra như tắm.
Sau khi hai người vừa tâm sự xong những nỗi niềm ly biệt, con Anh Vũ Thúy Linh liền bay vào đan thất, cất giọng thật trong trẻo hấp dẫn :
- Phó tướng công và Nhân cô nương đã tâm sự xong chưa? Chủ nhân Thúy Linh đang đợi hai vị ngoài cửa động để sửa soạn đi Dã Nhân sơn đón người bạn thân của Thúy Linh về và trừng trị bầy dã thú bốn chân của tên lão quái nào đó một trận cho hả tức.
Nghe chim Anh Vũ nói, Thu Thủy cảm thấy ngượng ngùng e thẹn vì nàng tự biết từ lúc tỉnh dậy đến giờ chỉ mãi tâm tình với người yêu, quên cả thời gian. Nàng vội vàng xốc lại quần áo ngay ngắn rồi cùng Phó Thiên Lân ra khỏi Bách Cầm động bước tới chỗ Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh đang ngồi tĩnh toa. trên một tảng đá giữa khu rừng hoa để tạ Ơn cứu mạng.
Bách Cầm Tiên Tử vội xua tay mỉm cười :
- Lão phu đã ẩn cư lâu ngày ở chốn sơn dã, Nhân cô nương bất tất phải câu nệ tục lệ thưởng tình làm gì. Phó lão đệ không quản ngại núi non hiểm trở, vượt ngàn dặm đến đây để giúp lão phu và Đỗ hiền

muội nối lại mối tình xưa cũ trọn lời tâm nguyện. Trong khi đó, con linh điểu của lão phu lại cứu được cô nương từ Đông Hải về đây để cùng Phó lão đệ đoàn tụ, âu cũng là sự sắp đặt khéo léo của tạo hoá trong lẽ đời " vay, trả ", khiến con người ta khó mà lường biết được.
Nhân Thu Thủy khép vạt áo cúi mình cất giọng trong trẻo:
- Lão tiền bối đã độc thân ẩn cư trong rừng sâu hàng một giáp tí mà tấm chân tình đối với người yêu vẫn bền vững không thay đổi, thực đáng là một câu chuyện diễm truyền thiên cổ. Lũ hậu bối chúng tôi chỉ như một đốm sáng đom đóm trong lớp cỏ mục, đâu dám đem so với mặt trăng sáng tỏ giữa đêm rằng cho được ?
Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh nhìn cặp nam nữ anh hùng, trai tài gái sắc rồi có vẻ cảm khái mà ngậm ngùi than :
- Sóng bạc bể khơi đợt sau dồn đợt trước ? Nhân tài cái thế lớp mới thay lớp cũ, Phó lão đệ và Nhân cô nương rất ý hợp tâm đầu, thật là một cặp thần tiên mỹ quyến, trăm năm hòa hợp hạnh phúc lâu dài. Mà lão phu cũng có ý định sau khi được Đỗ hiền muội sum hiệp vẹn tròn tâm nguyện rồi lão phu sẽ chấm dứt mọi điều duyên nghiệp để từ bỏ trần tục. Nỗi khổ sở tương tư lão đã chịu đựng ghi khắc trong tâm hàng sáu bảy chục năm mới đổi lấy một kết quả như ngày nay nhưng chẳng qua cũng như bông hoa chớm nở lại tàn.
Cho nên lão phu có một đôi lời khuyên lão đệ và cô nương trong khi đối xử với nhau nên luôn luôn giữ niềm tin thành, biết quí trọng hồng nhan, tự bảo chân như thì sẽ được hưởng hạnh phúc về sau.
Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều biết những lời Công Tôn Đỉnh vừa nói đều do lão đã tự thân từng trải nay đem ra để cảnh tỉnh mình nên cả hai đều kính cẩn thụ giáo đồng thời ngỏ ý xem bao giờ được lão dẫn đi Dã Nhân sơn tìm Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái để đòi lại chim Anh Vũ.
Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh liền mỉm cười đáp :
- Từ đây đến Dã Nhân sơn đường đi không xa lắm, hơn nữa chúng ta lại cưỡi chim bay trên không, chỉ trong chốc lát sẽ tới, chúng ta muốn khởi hành giờ nào cũng được. Phó lão đệ tính xem, chúng ta nên đem theo tất cả bầy linh điểu hay là chỉ chọn vài con đi thôi ?
Phó Thiên Lân tươi cười đáp :
- Tục ngữ có câu :
tướng ở mưu cao chứ không ở sức, binh cần tinh nhuệ chứ không cần nhiều. Nếu lão tiền bối đem tất cả bầy chim đi theo sẽ gây một thanh thế quá lớn làm cho tên lão quái sợ hãi không dám xuất đầu lộ diện, chẳng hoá ra phí công vô ích ư ? Cho nên theo vãn bối, chẳng những chỉ đem theo vài con mà cả lão tiền bối cũng nên ẩn thân trên

không, chỉ đến khi nào thật cần thiết hãy lộ diện. Như vậy mới có thể xuất kỳ bất ý, tặng cho Tôn lão quái Lôi Chấn Vũ một đòn nặng nề để cảnh cáo.
Nghe nói tới đây, Công Tôn Đỉnh gật đầu mỉm cười tỏ vẻ tán thành, lão liền giơ tay vẫy con Anh Vũ đang đứng có một chân, lim dim trên cành hoa xuống rồi nói :
- Thúy Linh, đây là lần thứ nhất trong sáu mươi năm trời ta rời khỏi Bách Cầm động để đi Dã Nhân cứu con Bích Linh bạnc của mi, vậy mi hãy lựa cho ta sáu con linh cầm dẫn đi theo. Còn lại, mi bảo chúng phải ngoan ngoãn ở nhà không được bay đi đâu gây chuyện.
Con Anh Vũ Thúy linh tỏ vẻ đắc ý, lắc lư cái đầu tí hon ứng tiếng đáp :
- Nếu chỉ cần sáu bảy linh điểu đi theo thì việc gì phải lựa chọn ? Thúy Linh với Lão Hoàng tất nhiên phải đi rồi, chủ nhân chỉ cần dẫn theo cặp Thanh Điểu, con Ó ba chân và lão Cút mỏ sắt nữa là đủ số.
Nghe chim Thúy Linh nói, Công Tôn Đỉnhcũng phải phì cười mắng :
- Mi thực là giống tiểu quỉ lẻo mép...
Nhưng lão chưa dứt lời thì con Thúy Linh đã chớp cặp mắt đỏ quạch nói tiếp ; - Thưa chủ nhân, còn Lão Bạch đang được xông khói thuốc trên đỉnh núi chủ nhân có bằng lòng đem hắn theo không ?
Nghe Thúy Linh nhắc tới con Qụa đen, Công Tôn Đỉnh bất giác lộ vẻ ngậm ngùi, khe khẽ lắc dầu thở dài nhưng bỗng nhiên lão lộ vẻ mừng rỡ, hình như vừa nghĩ ra một điều gì, và vội quay sang hỏi Phó Thiên Lân :
- Này Phó lão đệ, ta nhớ hình như vừa rồi lão đệ có nói tên lão quái Miêu Cương Lôi Chấn Vũ, ngoài tài sai khiến bách thú ra, y còn giỏi nghề phóng các thứ ngải độc nữa phải không ?
Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Thu Thủy đã lên tiếng trả lời thay :
- Quả đúng tên lão quái Lôi Chấn Vũ ấy rất giỏi về ngải độc. Chính Vạn Bác Thư Sinh Bành Hàm trong nhóm Bình tung ngũ hữu đã bị chết thảm bởi Ngải độc ngô công do đệ tử của hắn tên gọi Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ ngầm chứa trong hai chiếc trống đồng và phóng ra ám hại lúc bất ngờ.
Nghe nói Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh vỗ tay cả cười nói :
- Thực là một dịp may hiếm có, nếu chỉ nhờ vào bản thân công lực của lão phu và nửa trái Chuối Thiên Tinh cũng cần khoảng thời gian hơn một năm nữa, mới có thể giúp con Quạ Đen biến thành toàn bạch. Nhưng nếu quả thật tên lão quái Miêu Cương ấy có nuôi nhiều giống ngải độc và dám thả ra, thì có thể giúp cho lão phu chỉ trong vòng vài ba ngày là sẽ hoàn thành được điều đại nguyện mà lão phu

đã mất công chờ đợi hàng sáu, bảy mươi năm nay.
Nghe nói, Phó Thiên Lân và Thu Thủy đều lộ vẻ ngơ ngác không hiểu gì, nhưng Công Tôn Đỉnh không giải thích thêm mà chỉ ngửa cổ rú lên tiếng trong trẻo ngân dài. Một lát sau, trước mặt lão đã xuất hiện một con Thần Điểu đuôi dài, một cặp Thanh Điểu to lớn cao gần bằng đầu người, một con Ó to lớn toàn thân tím thẫm, ở giữa bụng có thêm một cái chân và một con chim Cút màu đen, mỏ sắt bóng loáng, nhưng hình thù như con chim bình thường.
Phó Thiên Lân thấy con chim Cút màu đen này chỉ lớn bằng nắm tay, ngoài trừ chiếc mỏ có phần sắc bén ra không còn điều gì khác lạ thì chàng biết con Cút mỏ sắc trông rất tầm thường này là con mà Thúy Linh mới nhắc tới ban nãy, và chàng thầm thắc mắc :
“Dưới tay Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ có biết bao là mãnh thú, Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh mang theo những linh điểu to lớn oai dũng như cặp Thanh Điểu thì còn có thể nói được chứ con chim Cút nhỏ xíu nì không biết mang theo để làm gì ?
Lúc nãy, con Thúy Linh đã vào Bách Cầm Động gọi con Quạ Đen ra, con linh điểu này có quan hệ rất lớn đến tâm nguyện trọn đời giữa Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh và Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu. Bộ lông toàn thân của nó đã biến màu trắng chỉ còn lốm đốm một ít chung quanh vòng cổ. Lúc nó bay ra đậu trên vai Công Tôn Đỉnh, thần sắc có vẻ rất mệt mỏi, vẫn rúc đầu vào trong cánh, mắt nhắm như đang ngủ say.
Thấy vậy, chàng giơ tay khẽ vỗ lên đầu linh điểu miệng lẩm nhẩm mấy câu tiếng chim, con Qụa Đen bỗng mở bừng cặp mắt, hai luồng tinh quang sáng quắc như điện khiến mội vị nữ hiệp như Thu Thủy cũng phải giật mình thầm nghĩ, không hiểu sao con điểu thông linh này đã tu luyện bằng cách nào mà mục quang và thần thái lại được oai dũng như vậy?
Trong lúc Thu Thủy còn đang suy nghĩ thì con Thần Điểu đuôi dài và cặp Thanh Điểu to lớn cũng đã rời khỏi mặt đất, đang bay lượn trên không. Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh khẽ đưa tay vẫy Thu Thủy và Thiên Lân rồi chẳng thấy ông ta có một động tác gì mà thân hình đã phóng lên cao bảy tám trượng nhẹ nhàng ngồi trên lưng Thần Điêu.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 24
Thiên Giáng Thần Binh

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ biết Công Tôn Đỉnh dành cho hai người cưỡi cặp thanh điểu, nên họ liền song song thi triển khinh công một tả một hữu phi vọt lên không. Khi Thu Thuỷ vừa ngồi vững trên lưng thanh điểu thì con Anh Vũ Thúy linh đã đậu xuống vai nàng cất tiếng ríu rít:
- Chắc là Nhân cô nương mới cưỡi chim phi hành lần thứ nhất có phải không? Để Thúy linh đi kèm với cô nương cho vui.
Nhân Thu Thuỷ rất yêu thích con Anh Vũ tinh khôn này, nên nàng vừa gật đầu vừa thầm nghĩ, nếu đúng như lời Lân ca nói, con Anh Vũ Bích linh của Đỗ Vô Sầu gửi tặng nàng cũng được tinh khôn như con Thúy linh này thì nhất định không thể để cho hung đồ thủ hạ của lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn làm hại mới được!
Con "Cút mỏ sắt" lại còn tỏ vẻ đùa cợt hơn, nó bay đến đầu co một chân trên đầu con thanh điểu của Phó Thiên Lân đang cưỡi ! Con ó ba chân thì một mình vỗ cánh bay theo ba người bầy chim nhắm hướng Bách thú nham phi hành nhanh như những vệt khói mờ.
"Bách thú nham" là một bãi đá bằng phẳng rất rộng, thật xứng với tên gọi.Cho nên mới vừa bay vào dãy núi Dã nhân "Bách cầm tiên tử" Công Tôn Đỉnh đã nhìn thấy một khu bãi đá phẳng là chung quanh có hơn mười ngọn núi cao rậm bao bọc, thì lão biết đã tới địa điểm, nên lão ngồi trên lưng thần điểu lên tiếng bảo Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ:
"Phó lão đệ và Nhân cô nương bãi đá bằng phẳng và rộng dưới kia chắc là "Bách thú nham", nơi ẩn cư của tên lảo quái Lôi Chấn Vũ. Bây giờ ta cúng con thần điểu, con quạ đen và con ó ba chân ẩn núp trên mây, khi nào cần đến sẽ xuất hiện, còn lão đệ và cô nương cưỡi thanh điểu xuống bãi đá gọi đích danh lão quái đòi lại Anh Vũ, xem hắn trả lời sao?" Bọn ba ngươi tuy bay rất cao nhưng khi Công Tôn Đỉnh vừa dứt lời thì cặp thanh điểu đã kêu lên một tiếng rồi cụp hai cánh bay xuống vùn vụt như một ánh sao rơi !
Một khi cặp thanh điểu này ra oai đừng nói gì Nhân Thu Thuỷ là người mới cưỡi chim phi hành lần thứ nhất bị hoảng sợ thất thần mà ngay đến cả Phó Thiên Lân là người đã được qua một lần kinh nghiệm cưỡi chim vượt hàng ngàn dặm mà còn cảm thấy ngộp thở, gió lạnh tạt vào mặt như ngọn roi quật rát buốt, nếu không túm chặt

lấy chòm lông trên lưng chim thì ngồi không vững!
Lúc này, mới nhận ra con cút mỏ sắt có điều thất thường ! Trước sau nó vẫn đứng có một chân trên đầu thanh điểu, mặc cho đà lao xuống có nhanh đến đâu nó vẫn không nhúc nhích!
Trời vừa đúng ngọ, vầng thái dương le lói giữa đỉnh đầu, trên bãi đá phẳng rộng của Bách thú nham, vô số những hổ, báo vượn khỉ đang vờn chạy nhảy nhót. Đến khi chúng thấy cặp thanh điểu từ trên không nhào xuống thình lình thì biết là khắc tinh đã đến nên chúng vừa vội vã kéo nhau gầm rống mà kêu la chí choé, vừa chạy trốn vào cửa hang đá rộng dưới chân một ngọn núi cao chót vót ! Nhưng....
Dù động tác của dã thú có nhanh nhẹn đến đâu cũng không bằng được phi cầm cho nên, một cặp thanh điểu đã nhào xuống còn cách mặt đất hơn một trượng thì, đã có hai con khỉ đột tóc vàng – Thiên Lân đã gặp chúng một lần tại núi Võ Đang - nằm trong luồng cương phong của hai cặp thiết trảo thanh điểu!
May lùc đó, Thiên Lân kịp nghĩ ra con Anh Vũ Bích linh còn nằm trong tay đối phương nếu sát hại hai con khỉ đột này, thì tránh sao khỏi chuyện rắc rối "ném chuột bể đồ". Nên chàng quyết định không dùng chiến thuật tiền lễ hậu binh và ra hiệu cho Thu Thuỷ lên tiếng ngăn chặn thanh điểu. Lúc đó cặp chim thần mới thu hồi cặp thiết trảo, tha cho hai con khỉ đột này chạy trốn vào hang với đồng bọn!
Sau khi thanh điểu đáp xuống đất, Phó Thiên Lân liền đến trước cửa hang vận khí đang điền, lên tiếng:
- Võ lâm mạt học Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ có chuyện cần, muốn gặp "Đồng Cổ Thiên Tôn" Dã Nhân Sơn Chúa!
Tiếng nói của Thiên lân vừa dứt, từ trong hang đã có tiếng trống đồng vang ra từng chập nhưng nghe văng vẳng như từ cõi xa xăm vọng lại...
Ước chừng sau một tuần trà, từ trong hang kéo ra tám con khỉ đột tóc vàng, hai con khiêng chiếc trống đồng lớn, và dùng tay đấm vào mặt trống kêu "ùng ùng" ghê rợn, theo sau là hai con quái thú trông giống như loài tê giác, mình dài hơn trượng, mang một lớp vảy dày, cứng, đen nhánh, chân như chân trâu, đầu như đầu heo rừng và có ba cái sừng nhọn. Nhất là cái sừng mọc ở giữa trán nơi đầu sống mũi, lớn bằng cánh tay, trông chẳng khác gì chiếc chùy sắt, cứng và nhọn vô cùng.
Theo sau hai quái thú là bốn gã người Mèo lực lưỡng khoảng , tuổi, nửa thân trên ở trần, tai đeo khuyên vàng, tai đeo vòng sắt, lưng quấn da cọp, tóc phủ tận vai, da thịt sần sùi đen đúa trông rất đáng sợ. Bốn gã đàn ông Mèo khiêng một chiếc trống đồng lớn, bề kính lối

bảy tám thước, ngồi xếp bằng trên mặt trống, một lão già miệng rộng, mũi sư tử, râu quai nón, mình mặc áo lông bào dệt bằng chỉ màu vàng, đầu đội mũ miệng trông chẳng khác gì vị vương giả kì dị!
Phó Thiên Lân biết Thu Thuỷ chưa gặp người này bao giờ nên chàng khẽ nói với nàng:
- Thu muội, lão già ngồi trên mặt chiếc trống đó tức là lão quái "Đồng Cổ Thiên Tôn" Lôi chấn Vũ mới nổi danh quật khởi vùng Miêu Cương và cùng vào hùa với bọn " Vực Ngoại Tam Hung" Đông hải Kiêu Bà, Nam Hoàng Hạc Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Đạo Tử đó!
Nghe nói, Nhân Thu Thuỷ liền bật cười với giọng trách móc:
- Tại sao Lân ca lại coi tiểu muội là một kẻ ngu ngốc đến thế? Tuy tiểu muội chưa gặp mặt tên lão quái này bao giờ nhưng cứ nhìn vào cách ăn mặt kì dị với chiếc trống đồng kia cũng đủ đoán ra....
Thu Thuỷ vừa nói đến đây thì Đồng Cổ Thiên tôn đã cong ngón tay khẽ búng vào tang trống kêu "ung" một tiếng, nghe tiếng trống, tám con khỉ đột tóc vàng và hai con quái thú đang đi phía trước còn cách chỗ Thiên Lân và Thu Thuỷ đứng chừng hơn một trượng bỗng nhiên dừng lại!
Lôi Chấn Vũ quét cặp mắt sắc bén nhìn qua Thiên Lân và Thu Thuỷ một lượt, đoạn lão dừng mắt chú ý nơi tảng đá có cặp thanh điểu đang rỉa lông, rỉa cánh và con Anh Vũ Thúy linh đang đậu trên vai Thu Thuỷ, nhưng không thấy lão để ý tới con cút mỏ sắt đang đứng co ro dưới chân cặp thanh điểu!
Sau khi nhìn người và nhìn chim khắp một lượt, lão quái cất tiếng lạnh lùng hỏi:
- Phó Thiên Lân, lúc gặp mi ở núi Võ Đang ta thấy mi còn trẻ người non dạ nên mới đặc biệt gia ân tha cho tội chết! Bây giờ mi lại đến Dã Nhân sơn để làm gì? Hay là muốn giở trò châu chấu đá xe, rước lấy cái chết vào thân đó?
Phó Thiên Lân dứng cặp mày kiếm, lớn tiếng đáp:
- Chúng ta đã ước định sẽ gặp nhau trên Thanh Lương Đài trên Hoàng Sơn để giải quyết dứt khoát mọi điều ân oán, lẽ nào ta lại cố ý gây sự trước đại hội làm gì? Phó mỗ đến đây chỉ muốn xin Lôi Thiên Tôn trả lại một con linh điểu mà thôi!
Tới đây, chàng đưa tay chỉ con Anh Vũ đang đậu trên vai Thu Thuỷ nói tiếp:
- Con linh điểu của Phó mỗ hình dáng cũng giống con Anh Vũ này và cũng biết nói tiếng người.
Bữa trước tại phía nam dãy Mãng thương sơn, nó bị môn hạ của Thiên Tôn thả con nhền nhện lông vàng thả tơ giăng lưới bắt đi, vậy

mong Thiên Tôn làm ơn trả lại cho Phó mỗ!
Từ khi đồ đệ bắt được con Anh Vũ đem về, Đồng Cổ Thiên Tôn thấy linh điểu quá tinh khôn lại biết nói tiếng người, nên lão ta yêu thích vô cùng. Nay thấy Phó Thiên Lân đến đòi, khi nào lão ta chịu trả. Tuy nhiên, lão đảo mắt một vòng rồi gật đầu đáp:
- Con Anh Vũ đó quả thực đang ở trong Bách thú động của ta, còn việc trả lại cho mi không có gì khó, nhưng môn hạ của ta vì con chim đó mà bị thiệt mất một con nhền nhện lông vàng hiếm có, vậy mi bồi thường cho ta bằng vật gì đây? Lúc này Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ đang tự thầm nhủ về sự trùng hợp lạ lùng giữa hai địa danh Bách cầm động và Bách thú động. Cho nên khi nghe Lôi Chấn Vũ hỏi lại bất ngờ như thế thì cả hai đều nhất thời không biết trả lời ra sao!
Đồng Cổ Thiên Tôn thấy Phó Thiên Lân không trả lời trôi chảy được câu hỏi của lão thì lão ta đắc ý, cất tiếng cười sằng sặc mà rằng:
- Con nhền nhện lông vàng của ta là một vật hiếm có trên đời, ta dám chắc các người không tìm được vật nào bồi thường cho xứng đáng. Chi bằng các người cứ đến ngay cho ta bằng con Anh Vũ tinh khôn ấy cũng được.
Phó Thiên Lân dừng mày chưa kịp đáp, thì Nhân Thu Thuỷ đã lớn tiếng quát:
- Không được...!
Tiếng được vừa thốt ra khỏi miệng Thu Thuỷ thì bỗng nhiên từ trong Bách thú động đã vọt lên một vệt sáng màu xanh biếc rồi có tiếng người kêu hấp tấp:
- Kính thưa Thiên Tôn, con Anh Vũ đã mở được lồng và trốn ra rồi!
Phó Thiên Lân cũng nhận rõ vệt sáng màu xanh biếc ấy là con Anh Vũ Bích linh đã sổ lồng bay ra, bất giác chàng mừng rỡ cất tiếng gọi:
- Bích linh! Bích linh, mau lại đây, chủ nhân của Bích linh là Nhân cô nương đang ở đây này!
Nào ngờ sự việc xảy ra lại ngoài ý muốn của mọi người. Chẳng những con Anh Vũ Bích linh không nghe lời Thiên Lân mà nó chỉ bay lượn một vòng trên không rồi đáp xuống mặt trống đồng, ngay bên cạnh chỗ ngồi của Đông Cổ Thiên Tôn, ngiêng ngiêng cái đầu nhỏ bé líu lo nói:
- Lôi Thiên Tôn đối với Bích linh rất tử tế, Bích linh không về nữa đâu!
Từ khi nghe thủ hạ báo tin co Anh Vũ phá lồng bay đi mất, Đồng Cổ Thiên Tôn biết rằng không thể bắt lại được, lão ta đang tỏ vẻ thương tiếc nay bỗng nhiên linh điểu lại ngả về phía lão thì lão vui mừng hớn hở, cất tiếng cười ha hả nói:

- Các ngươi thấy không? Linh điểu cũng tinh khôn, biết tự mình tìm minh chủ để thờ, hai gã tiểu bối các ngươi sao không mau cút đi, để dành mạng sống đến kỳ đại hội ở Hoàng Sơn sẽ chịu tội còn đứng đó làm gì nữa? Nếu chọc giận thần thú của ta, không những các ngươi bị tan xác, mà cả mấy con chim nhắt này không còn sống sót đâu!
Tiếng nói của lôi Chấn Vũ vừa dứt, bỗng nhiên lão ta đã lộ vẻ hốt hoảng, ngửa mặt lên trời nhìn chòng chọc. Vì lúc đó, Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh ngồi trên lưng con thần điểu cùng con quạ đen và con ó ba chân đang từ trên mây trắng xuất hiện và đang là là đáp xuống!
Khi còn ở trên không, Công Tôn Đỉnh đã mỉm cười nói:
- Ông bạn ngồi trên mặt trống kia chắc là Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, tiếng tăm ngang hàng với bọn Vực ngocị Tam hung mới nổi danh tại vùng Miêu Cương chớ gì? Lão phu xin hỏi ông bạn một câu:
Từ trước đến nay chúng ta, mỗi người một nơi, ông bạn ngự trị Bách thú động ở Dã Nhân Sơn, lão phu ẩn cư trong Bách cầm dộng ở mãng Xà Sơn, không ai xâm phạm ai. Nhất là lão phu đã chán ghét cảnh vấn vương trần tục chốn giang hồ!
Nhưng lão phu có một điều bất mãn khi nghe ông bạn nói mấy con chim nhắt của lão phu nuôi dưỡng phải sợ hãi trước móng vuốt mấy con ác thú của ông bạn. Cho nên lão phu mới phải xuống đây để hỏi cho ra lẽ!
Tiếng nói của Công Tôn Đỉnh vừa dứt, thì con thần điểu cũng vừa kịp đáp xuống mặt đất như một đám mây sa!
Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ ngước mắt nhìn, thần sắc hơi có vẻ biến đổi nhưng chỉ trong thoáng mắt, lão ta đã khôi phục thái độ cuồng ngạo như cũ, cặp mắt xanh lè như mắt mèo của lão đảo qua đảo lại một lượt rồi cất tiếng cười nhạt cố làm ra vẻ khinh miệt trầm giọng hòi:
- Các hạ là ai? Nên biết tại Bách thú động này, không phải là nơi mà ai cũng có khả năng nói khoác lác được đâu!
Từ khi thần điểu đáp xuống mặt đất Bách cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh vẫn ngồi vững vàng trên lưng chim thần, đến lúc nghe lão quái nói, không thấy ông ta có cử động gì mà đã nhẹ nhàng nhảy xuống lưng chim rồi mỉm cười sẵng giọng:
- Họ tên lão phu, nói ra chưa chắc ông bạn đã biết nên lão cũng không muốn nói làm gì. Còn việc lão phu có khoác lác hay không, nhiều lời giải thích cũng vô ích, chi bằng cứ thử xem sẽ rõ.

Nghe đối phương trả lời khinh miệt, cặp mắt của Lôi Chấn Vũ lộ hung sáng quắc, quét một lượt khắp thân hình Công Tôn Đỉnh và mấy con dị điểu, rồi bỗng nhiên lão ngẩng mặt lên trời cười sằng sặc:
- Hay! Hay lắm! Ta cũng đang muốn thử xem mấy con chim nhắt này có được bao nhiêu sức lực mà mi dám lớn tiếng khoe khoang, địch nổi thần thú của ta.
Nét mặt Công Tôn Đỉnh vẫn tươi cười chậm rãi:
- Mấy con chim nhắt của lão phu tuy sức lực chẳng có bao nhiêu, nhưng đối phó với mấy con ác thú của ông bạn thì cũng thừa.
Lôi Chấn Vũ ngưng tiếng cười, cặp mắt hung quang của hắn lại loé lên một cái và chận lời Công Tôn Đỉnh:
- Trong Bách thú động của ta có hàng trăm loại thần thú mi chỉ đem theo có mấy con chi, nhắt này, nếu ta cậy nhiều thủ thắng thì không xứng đáng...
Tới đây, lão ta lại ngừng lời, quét cặp mắt xanh lè của lão nhìn Công Tôn Đỉnh rồi nói tiếp:
- Ta xem trong số mấy con nghiệt súc của mi chỉ có năm con là xuất trận được....
Công Tôn Đỉnh mỉm cười ngắt lời:
- Sáu con chứ!
Lôi Chấn Vũ khẽ hừ một tiếng lạnh lùng nói:
- Nếu vậy, ta sẽ phái sáu con thần thú để tranh tài với sáu con nghiệt súc của mi, nếu sau khi thua mà chưa được khâm phục, thì hãy đợi đến kỳ đại hội Hoàng Sơn,.. Công Tôn Đỉnh lại mỉm cười nói:
- Lúc này hơn thua còn chưa biết, ông bạn lắm lời làm chi? Hãy mau gọi bầy súc sinh của ông bạn ra đây...Ha Ha...để nộp mạng cho rồi!
Từ khi Công Tôn Đỉnh xuất hiện, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ đều vững bụng mừng rỡ, đứng bên cạnh mỉm cười không nói gì, mãi đến lúc này, Thu Thuỷ mới ghé tai Thiên Lân hỏi nhỏ:
- Có phải Lân ca nói con Bích linh chẳng những tinh khôn, hiểu rõ ý người mà còn lịch lãm giang hồ hơn chúng ta nhiều.Tại sao vừa rồi nó lại bày trò bỏ chỗ sáng đầu chỗ tối như thế?
Nghe hỏi, Phó Thiên Lân cũng phải cau mày trầm ngâm giây lát, rồi mới khẽ nói:
- Tiểu huynh nghĩ rằng nó làm như vậy ắt hẳn có thâm ý gì nhưng hiện giờ chưa rõ được, sau này chúng ta sẽ nhận ra dụng ý của nó! Chẳng lẽ một con vật tinh khôn như thế mà lại thuần phục một tên lão quái độc ác như vậy sao?
Trong lúc Thu Thuỷ còn đang bán tín bán nghi nhìn Phó Thiên Lân thì đã nghẽ lão Đồng Cổ Thiên Tôn rú lên một tiếng dài! Tiếng rú

chưa kịp dứt thì đã thấy bóng quái thú lao ra như mũi tên xẹt. Hình thù quái thú giống như một con chó lớn, mình sư tử, đầu sói, toàn thân mang bộ lông dài màu vàng óng mượt, đằng sau lại có một cái đuôi dài như đuôi bò. Khi đến bên cạnh lão quái Lôi Chấn Vũ, quái thú rống lên một tiếng vang dậy núi rừng, rồi ngồi im như chờ lệnh. Cặp mắt sáng lè của quái thú lộ hung quang chẳng khác gì chủ nó! Lôi Chấn Vũ vừa đưa tay khẽ vỗ đầu con quái khuyển lông vàng vừa đắc ý cười nhạt hỏi:
- Con Hoàng Kim Ngao Đế này của ta đã lâu chưa trổ thần oai, vậy trong bầy chim nhắt của mi, con nào ra nộp mạng trước?
Tiếng hỏi của lão quái chưa dứt hình như mấy con thần điểu, linh cầm đều nhận rõ hàm ý của lão ta, nên con nào con nấy xù lông vỗ cánh muốn nhảy ra, khiến Công Tôn Đỉnh phải mỉm cười mắng át:
- Chúng bây làm gì mà vội vàng thế? Hôm nay chúng bây sẽ được trổ tài hết lượt. Bây giờ Điểu nhi hãy ra trừng trị con Hoàng mao tiểu cẩu ấy trước đi!
Lão quái nghe Công Tôn Đỉnh gọi con thần thú Hoàng Kim Ngao Đế của mình bằng con Hoàng mao tiểu cẩu thì lão ta càng thêm nổi nóng lớn tiếng quát:
- Các ngươi hãy mở mắt xem sự lợi hại của Hoàng Kim Ngao Đế!
Tiếng quát vừa dứt lão liền thuận tay vỗ đầu quái thú một cái giục:
- Ra mau!
Lúc này, cặp mắt của Đồng Cổ Thiên Tôn lộ hung quang sáng quắc, nhưng lão đâu có để ý thấy, từ khi con Ngao Vương của lão gặp đối phương - Thần điểu – xù lông, quạt cánh bước ra thì đã mất hết hung hãn dữ tợn, mà chỉ còn sợ Oai của chủ nhân nó bất đắc dĩ phải bước ra chớ, đâu còn oai phong lẫm liệt của một con Ngao Vương lúc mới xuất hiện nữa!
Thu Thuỷ vừa nhìn thấy như vậy, nàng cười thầm trong bụng khẽ kéo áo Thiên Lân nói:
- Tiểu muội thấy trận này không cần phải động thủ, con tiểu cẩu của lão quái mười phần cầm chắc thua cả mười rồi.
Tiếng nói của ThuThuỷ chưa dứt, con thần điểu đã kêu một tiếng trong trẻo, vỗ cánh bay vọt lên mây rồi xà xuống nhanh như diện chớp. Con quái thú Hoàng Kim Ngao Vương bất đắc dĩ cũng phải đưa hai chân ra trước thủ thế.
- Con Hoàng Kim Ngao Vương này tuy cũng có thể kể là một con mãnh thú thế gian hiếm có, nhưng làm sao sánh được với con Thần điểu đã lâu năm tu luyện đến mức thông linh, lại có sức mạnh vật chết hổ báo ngay từ nhỏ. Cho nên chỉ trong nháy mắt, cặp cánh của

Thần điểu đã quạt ra những luồng gió như trận bão lốc xoáy thổi ào ào, trợ Oai cho cặp móng sắc bén, nhanh nhẹn giật bóc một mảnh lớn cả da lẫn thịt nơi cổ quái thú !
Trong lúc quá đau, quái thú lại rống lên một tiếng như sấm, hai chân trước chống xuống đất, rồi thình lình tung hai chân sau, vung chiếc đuôi dài quật vào bụng thần điểu như ngọn trường kiếm dài bảy tám thước sử dụng trong tay một bậc cao thủ võ lâm. Ngón đòn này chính là một miếng sát thủ của quái thù. Nhưng không dè, thần điểu vẫn chẳng coi vào đâu, nó khẽ nhấc mình lên một chút rồi quạt mạnh cặp cánh, phất ra một luồng gió lốc, khiến cho con quái thú tưởng như có sức nặng trăm cân ấy không chống cự nổi, phải lộn nhào ngả ngửa lăn đi mấy vòng và rống lên từng hồi nghe rất ghê rợn!
Chỉ thấy hai chân thần điểu chụp xuống một cái nữa Hoàng Kim Ngao Vương đã bị phanh bụng, ruột gan đổ tung toé!
Nhân Thu Thuỷ vốn là một thiếu nữ không ưa nhìn thảm trạng chết chóc, nên khi hai con vật bắt đầu giao đấu nàng đã quay đi chỗ khác, không dám nhìn.Tuy nàng đã biết trước thế nào quái thú cũng thua, nhưng nàng không dè kết quả lại mau đến thế? Mãi đến khi nàng nghe tiếng rống của quái thú mới quay đầu nhìn lại, thì chỉ thấy thần điểu đã trở về chỗ cũ, không thèm đụng đến một miếng ruột gan của dã thú, mà lý ra những loại chim điểu thông thường đều cho là món ăn ngon miệng nhất.
Trái lại, lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã giận dữ xanh xẩm mặt mày, lớn tiếng quái gở quát:
- Các ngươi hãy mở to mắt ra xem sự sắc bén của cặp sừng Khai Sơn Thần Tê!
Tiếng quát của Đồng Cổ Thiên Tôn vừa dứt, con quái thú nằm phục phía bên tả của lão ta đã đứng dậy, gầm gừ lộ vẻ hung hãn như sắp chụp bắt đối thủ. Quái thú này trông hình thù giống con tê giác nhưng đầu lại giống đầu của con heo rừng, có ba chiếc sừng nhọn.Toàn thân bọc bởi lớp vải dày cứng như sắt!
Công Tôn Đỉnh chỉ đưa mắt nhìn qua quái thú một lượt rồi khẽ nhếch mép cười khinh miệt:
- Con Thần Tê này của ông bạn, tuy có đôi phần sức lực thực nhưng chỉ là con vật ngu xuẩn chậm chạp, nếu đem giao đấu với thần điểu của lão phu e rằng còn thua kém xa!
Nghe đối phương chê bai, lão quái trợn mắt định dùng lời chế giễu lại thì Công Tôn Đỉnh đã tiếp lời:
- Đừng nói gì khác, lão phu chỉ lấy thí dụ:
bầy linh điểu của lão phu chỉ cần bay cao cách mặt đất mười trượng

thôi, thử hỏi xem mấy con ác thú Thần Tê và Ngao Vương của ông bạn có làm gì được nổi chúng không?
Lôi Chấn Vũ nghe nói thì biến sắc lộ vẻ ngạc nhiên, mặt nổi gân xanh, gân tía, cứng nghẹn họng không trả lời được câu nào!
Thấy vậy Công Tôn Đỉnh ngẩng mặt lên trời cười một hồi dài, rồi bỗng nhiên quay sang bảo bầy linh cầm:
- Chúng bây từ nơi lạ đến đây coi như là khách, mà đã là khách thì phải biết lễ độ.
Vậy khi giao đấu với người ta phải biết nhường nhịn một chút, không được bay quá mặt đất một trượng nghe chưa?
Bầy linh điểu quả thật tinh khôn hiểu rõ ý người, khi nghe chủ nhân nói chúng đều gật đầu tỏ ý tuân lệnh. Riêng con Anh Vũ đậu trên vai Thu Thuỷ lại kêu lên một tiếng khạch, nghe rất chói tai, nửa như cười nhạt, nửa như tỏ ý khinh miệt.
Lôi Chấn Vũ tuy hầm hầm tức giận nhưng không biết phải làm sao đành chỉ gầm lên một tiếng như thú dữ sắp vồ mồi!
Con Khai Sơn Thần Tê vừa nghe tiếng gầm của lão ta càng tỏ vẻ hung dữ, dậm chân xuống đất nghe huỳnh huỵch! Lôi Chấn Vũ đưa mắt nhìn sang mặt trận đối phương, trong bụng thầm đoán không biết đối phương sẽ phái con chim nào ra để đối chọi với con Thần Tê dị chủng có sức mạnh hơn hổ báo và toàn thân đao kiếm bất nhập này của mình?
Trong khi lão quái đang suy nghĩ, Công Tôn Đỉnh khẽ mỉm cười vung tả chưởng bật nhẹ ngón tay út một cái. Bỗng thấy một con chim cút rất thông thường nhỏ bằng nắm tay toàn thân màu đen cạnh lão ta nhẹ nhàng nhảy ra. Lúc thường, trông con chim cút này đã không có gì lạ, đến nay đem so sánh với con Khai Sơn Thần Tê thực chẳng khác nào con châu chấu đứng cạnh con voi. Trong bụng Lôi Chấn Vũ tuy vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên nhưng lão lại có vẻ đắc ý nhếch mép cười nhạt và thầm nhủ:
- Trận này nhất định các người sẽ chịu thua rồi, Khai Sơn Thần Tê của ta chỉ cần đạp một cái thì con chim nhắt kia sẽ dập nát.
Quả nhiên con Khai Sơn Thần Tê cũng không coi con chim cút mỏ sắt kia ra gì. Nó chỉ khẽ húc cái sừng sắc nhọn vào tảng đá bên cạnh một cái, lập tức tảng đá đó biến thành nhiều mảnh vụn bắn ra như mưa, thật xứng đáng với danh hiệu Khai Sơn mà chủ nó đã đặt cho.
Nhưng điều đáng lạ là con cút mỏ sắt vẫn ngang nhiên chẳng coi hành động của Khai Sơn Thần Tê ra gì, nó vẫn từ từ bước ra trận, không thèm bay mà cũng không để lộ vẻ gì sợ hãi!
Điệu bộ kiêu ngạo của con cút mỏ sắt đã khiến con Khai Sơn Thần

Tê đương ra oai đắc ý cũng phải tức giận gầm lên một tiếng như sấm động. Cất bốn vó, chồm về phía đối phương, như một đám khói đen mang theo cát bụi mù trời. Thể xác nặng nề to lớn của quái thú, chẳng những không chậm chạp mà còn mau lẹ phi thường.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ tuy rất tin tưởng ở Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh và cũng biết rõ trong số bảy con linh cầm của ông ta mang theo con nào cũng có oai lực đặc thù của nó ngoại trừ con Thúy linh. Nhưng lúc này cả hai đều thấy cuộc đấu giữa Thần tê với Chim Cút, một đằng da cứng như sắc, sừng nhọn như đao, thể xác cũng to lớn kinh người. Còn một đằng thể xác chỉ lớn bằng nắm tay, không có điểm gì khác lạ hay kì dị và cũng không thấy một cái gì có thể thủ thắng đối phương?
Dưới sức chồm tới như điện chớp của đối phương con Cút mỏ sắt cũng tự gia tăng tốc độ và chỉ trong chớp mắt, bóng đen nhỏ bé của nó đã bị chìm mất dưới bóng thể xác to lớn của Khai Sơn Thần Tê!
Thấy vậy, Nhân Thu Thuỷ đinh ninh cho rằng, con Cút mỏ sắt không thể nào trốn thoát thảm trạng bị thần tê dày đạp nên nàng bất giác đưa tay không nhìn nữa!
Đến khi cát bụi tạm yên, quả nhiên không thấy con chim cút đâu nữa, mà chỉ thấy con thần tê đang đứng dậm chân quật đuôi tỏ vẻ đắc ý một cách dị thường.
Lúc đó, chẳng những trên nét mặt Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ hiện vẻ tươi cười đắc ý, cho rằng con chim cút đã bị thần tê nuốt chửng vào bụng, mà cả Phó Thiên Lân cũng có ý nghĩ như vậy.
Riêng Thu Thuỷ lộ vẻ thương xót linh điểu khẽ hỏi Thiên Lân:
- Lân ca, vừa rồi tiểu muội che mặt không dám nhìn nên không rõ con Cút mỏ sắt đã đi đâu? Có phải nó bị thần tê nuốt vào bụng rồi chăng?
Phó Thiên Lân định gật đầu mặc định thì bỗng nhiên có tiếng con Anh Vũ Thúy linh:
- Nhân cô nương chỉ đoán trúng một phần thôi, anh bạn Cút mỏ sắt của Thúy linh, tuy có ở trong bụng thần tê thực, nhưng không phải bị thần tê nuốt vào bằng miệng mà là từ một lối khác!
Nghe thấy câu nói của con Anh Vũ Thúy linh, người thì mừng, kẻ thì sợ. Người mừng là Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ. Kẻ sợ là Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và lũ đồ đệ đứng bên cạnh.
Rồi mọi người không ai bảo ai, họ đều chú ý nhìn kĩ trước ngực thần tê, mới rõ nơi cổ quái thú quả nhiên có một dòng máu chảy ròng ròng! Thì ra trạng thái dậm chân quật đuôi của quái thú không phải biểu lộ sự đắc ý ra oai, mà chỉ là hành động giãy giụa đau đớn khi bị

linh điểu cào móc gan ruột trong bụng!
Đến khi nhìn thấy rõ tình trạng, Đồng Cổ Thiên Tôn biến sắc giật mình, vung tay áo phất mạnh một cái, khiến chiếc trống đồng vang lên một tiếng tùng như tiếng sấm. Đồng thời lúc đó con thần tê cũng rống lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất, phía gần đuôi một vòi máu vọt ra như suối chảy. Con cút đã làm một cuộc hành trình từ đầu đến đuôi trong bụng đối phương và chui tọt ra phía sau đít của thần tê!
Thấy vậy Công Tôn Đỉnh mỉm cười mắng:
- Mi thật là đồ hèn hạ không biết xấu, tiến vào bằng đường họng của đối phương thì còn được, nhưng tại sao không biết chọn lối nào khác mà lại chui ra bằng lỗ hậu môn của đối phương như thế? Mau đi tìm một con suối tắm rửa sạch sẽ, bằng không thì đừng gặp mặt ta nữa!
Lúc này, con thần tê đã nằm im tắt thở! Lôi Chấn Vũ đang đứng tần ngần lộ vẻ thương xót ác thú bị chết thảm, lại nghe Công Tôn Đỉnh dùng lời mắng con chim với ngụ ý nói bóng nói gió thì bất giác lão ta nổi giận như điên, không cần suy nghĩ giơ ra hữu chưởng, tung ra một luồng phách không chưởng lực mạnh như cơn lốc xoáy ngang ngực Công Tôn Đỉnh!
Phó Thiên Lân tuy có nghe Trại Hoa Đà Thạch Nguyên Chương nói: Công Tôn Đỉnh là một bậc kì nhân cái thế và chính chàng cũng được ở lại ít ngày trong Bách Cầm động nhưng chưa bao giờ thấy ông ta thi triển võ học ra sao? Lúc này, chàng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn trong cơn tức giận đã tung ra một chưởng rất mãnh liệt và hùng hậu nên chàng vội để ý xem lão tiền bối này ứng phó ra sao?
Riêng Thu Thuỷ, nàng cũng tự biết công lực của mình so với những hạng như tên Đồng Cổ Thiên Tôn còn thua sút rất xa, nên nàng nắm vững chủ ý là hãy trầm tĩnh khoanh tay đứng xem chuyện xảy ra thế nào rồi sẽ định liệu.
Nào ngờ ý nghĩ của hai người lại hoàn toàn thất vọng! Đối với cơn cuồng phong cuộn xoáy ào ào. Công Tôn Đỉnh vẫn thản nhiên như không, chẳng ra tay chống cự, cũng chẳng thèm tránh né chỉ khẽ mỉm cười nhìn Đồng Cổ Thiên Tôn với thái độ ung dung hoà nhã!
Phong kình khi cất ra tiếng kêu éo éo vo vo, thổi tung bay tà áo rộng phùng phình của Công Tôn Đỉnh nhưng thân hình ông ta vẫn đứng vững như trái núi, điều kì lạ nhất là chòm râu và tóc bạc phơ của ông ta hình như không bị ảnh hưởng của luồng cuồng phong mà bị lay động một sợi nào.
Sau trận cuồng phong, Công Tôn Đỉnh lại thản nhiên bảo lão quái:
- Lôi Thiên Tôn, hà tất Thiên Tôn lại đi bắt chước bầy linh cầm cẩu thú mà hành động hấp tấp nóng nảy như thế? Lão phu đâu đã có sáu

mươi chín năm rồi chưa giao đấu với ai, nên lòng hiếu thắng bồng bột và tính nóng nảy hầu như đã nguội lạnh...
Vừa rồi, Đồng Cổ Thiên Tôn vì quá tức giận mà đã tung ra một chưởng phách không vận dụng đến chín, mười thành công lực, oai thế chưởng lực tuy không xô nổi núi, bật đổ rừng nhưng cũng đủ làm bể đá gãy cây. Thế mà chỉ làm tung bay ta áo chứ không làm sao lay động và nhúc nhích thân hình và râu tóc của đối phương thì đủ rõ vị lạo nhân kì dị này, võ công cao siêu tới mức không thể nào đo lường được, và hình như đối phương đã luyện được môn thần công vô thượng mệnh là Thân Pháp Bất Hoại đã tuyện truyền võ lâm từ lâu.
Trong lúc lão quái đang hồi hộp lo lắng, ngấm ngầm vận khí ngưng thần để chuẩn bị ứng phó khi đối phương hoàn kích thì trái lại, Công Tôn Đỉnh vẫn thản nhiên mỉm cười, khiến lão quái càng sượng sùng, cặp mắt lộ hung quang toé lửa. Vì trong câu nói trên. Công Tôn Đỉnh ngụ ý chê cười Đồng Cổ Thiên Tôn không bằng loài cầm thú! Nhưng khi tới mấy câu sau:
...đã có sáu mươi chín năm rồi, lão phu chưa giao đấu với ai nên lòng hiếu thắng bồng bột....” thì lão ta mới dịu cơn tức giận tiếp lời hỏi:
- Nghe các hạ nói thì các hạ đã ẩn cư hơn một giáp tý rồi, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất thế? Hay là các hạ đã bị mấy tên tiểu bối này xúi dục ra tham dự đại hội Hoàng Sơn trong tiết Trùng Dương sắp tới?
Công Tôn Đỉnh không trả lời, chỉ khẽ nhíu mày, nhìn lão quái với ánh mắt nửa như thương xót, nửa như khinh bỉ, miệng mỉm cười lẩm bẩm ngâm nga mấy câu:
“ Can chi mà phải hãm thân Trong vòng danh lợi hồng trần đua ghen?
Thân ta đã hết buồn phiền Chẳng còn bận ý sang hèn thị phi!” Đồng Cổ Thiên Tôn nghe rõ ý tứ mấy câu ngâm nga của Công Tôn Đỉnh, thì bất giác lão ta cả mừng hớn hở và thầm nghĩ mình đã cùng với bọn Vực Ngoại Tam Hung tốn biết bao công sức mới lợi dụng điểm chu ngân trên kiếm gãy, loại bỏ được kẻ cường địch lợi hại là Đan Tam Kiếm Khách như Thiên Hân. Trong kì đại hội Hoàng Sơn sắp tới, với sự liên kết giữa mình và bọn Vực Ngoại Tam Hung sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối áp chế bọn Hoàng Sơn Động Khách Cát Ngu Nhân, Binh Tung Tứ Hữu và Tuệ Giác Thần Ni để xưng hùng thiên hạ! Nay dại gì vì một con chim nhỏ tạo thêm một kẻ cường địch. Hơn nữa, bầy quái điểu kì dị của lão già này xem ra lợi hại vô cùng, và chính là khắc tinh của bầy dị thú do mình nuôi dưỡng! Nghĩ đến đây, lão quái

đột nhiên đổi hẳn nét mặt, đang hầm hầm giận dữ thành vẻ hoà nhã vui tươi, rồi cất tiếng cười ha hả đáp:
- Nhân phẩm và thiện ý của các hạ đều cao siêu tuyệt đỉnh, bình sinh Lôi mỗ rất khâm phục các bậc cao nhân ẩn dật như các hạ, vậy Lôi mỗ xin hoàn lại cho các hạ con Anh Vũ Bích linh!
Nhân Thu Thuỷ tuy hiểu rõ Lôi Chấn Vũ đã khôn ngoan giảo quyệt, mượn cớ để rút lui, nhưng khi nghe hắn nói chịu trả lại con Anh Vũ Bích linh thì nàng mừng rỡ vô cùng!
Nào ngờ, Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh lại thản nhiên không thèm tiếp nhận hành động này của lão quái chỉ lạnh lùng nói:
- Con Anh Vũ bích linh ấy đã xu phụng kẻ thù mà thay lòng đổi dạ thì không xứng đáng được sống trong Bách Cầm động của ta hoặc Vô Sầu cốc của hiền muội nữa! Nếu Lôi thiên Tôn thích nó thì cứ việc nuôi dưỡng, còn không thích thì đập chết cho rồi! Hiện giờ lão hủ không muốn ở đây lâu, nếu Thiên Tôn không có ý định cho thần thú thử sức với bầy chim thì lão cùng Phó lão đệ và Nhân cô nương xin cáo từ trở về Mãng Thương Sơn vậy.
Bình thường lão quái Lôi Chấn Vũ chỉ nuôi dưỡng toàn giống ác thú dữ tợn, nay gặp con Anh Vũ Bích linh, lão ta quý thích vô cùng!
Nay nghe Công Tôn Đỉnh nói không chịu thâu hồi, thực hợp với thâm ý của lão ta, nên lão chực nảy ra một độc kế liền giả bộ tươi cười nói:
- Các hạ nói như vậy, Lôi mỗ xin bái lĩnh hậu ân chưa hết, đâu còn dám có ý tranh dành hơn thua nữa làm gì?
Nói tới đây lão ta ngừng lời, quay sang phía mấy gã đàn ông người Mèo và mấy con khỉ đột tóc vàng đang đứng co ro, sợ hãi trước thần oai của cặp thanh điểu quát:
- Đồ ăn hại chúng bây, sao không biết đánh trống tiễn khách?
Tiếng quát của lão quái vừa dứt, tiếng trống nổi lên ầm ầm, nhất là chiếc trống đồng to lớn nơi lão ta đang ngồi, được lão ta cong ngón tay búng liên tiếp tạo thành những tiếng ùng ùng như tiếng sấm vang động cả núi rừng!
Khi tiếng trống nổi dậy thì Bcáh Cầm tiên tử, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ mỗi người cưỡi một con thần điểu. Vỗ cánh bay vọt lên không, mang theo con ó ba chân, con cút mỏ sắt và con Anh Vũ Thúy linh. Chỉ để lại con quạ đen bay là là lượn chung quanh Bách thú nham với khoảng cao chừng ba trượng!
Kể ra cũng kì quái, trong một vùng trống trải tại Bách thú nham, ngoài tiếng trống ầm ầm ghê rợn ra, không có điều gì khác lạ, nhưng khi con quạ đen lượn đến đâu thì như có một làn khói mỏng đủ màu quyện vào cặp cánh của nó!

Chỉ trong giây lát, làn khói bám vào trên mình linh điểu mỗi lúc mỗi dày và tực hồ đã biến thành một lớp bụi đủ màu rực rỡ. Lúc này, con quạ đen đột nhiên phi vọt lên cao, kêu mấy tiếng quác quác, xù lông rũ cánh một cái thật mạnh làm cho lớp bụi bám trên mình rơi xuống lả tả, rồi thi triển thân pháp, hút hết lớp bụi đó vào miệng, đoạn vỗ cánh bay theo Công Tôn Đỉnh về Mãng Thương Sơn! Để lại sự sợ hãi cho thầy trò Lôi Chấn Vũ!
Lại nói. Khi Công Tôn Đỉnh, Phó Thiên Lân, Nhân Thu Thuỷ vừa về tới Bách Cầm động thì con quạ đen cũng vừa hạ cánh xuống theo, Thu Thuỷ vừa thấy dạng con thần điểu trở về thì đã thất kinh kêu lớn:
- Ồ! Lạ quá! Lão tiền bối thử nhìn xem, quạ đen đã biến thành bạch rồi kìa!
Công Tôn Đỉnh lộ vẻ tươi cười hớn hở lên tiếng giải thích:
- Vừa rồi tại Bách thú nham, Lôi Chấn Vũ sai đệ tử đánh trống tiễn khách, thực ra hắn đã ngầm thi độc kế phóng những ngải độc vô hình dấu sẵn trong những chiếc trống đồng để hại chúng ta! Nhưng hắn có ngờ đâu con quạ đen này mười năm trước ăn lầm phải trái U Minh Châu Quả, trúng độc gần chết, sau được gặp Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chữa khỏi, nhờ đó mà trong nội thể của nó đã chứa sẵn chất kháng độc kì năng có thể khắc chế được mọi loại độc vật trên thế gian. Và chính nó là loại khắc tinh của các giống ngãi độc của Lôi Chấn Vũ, coi ngải độc như món ăn ngon chưa từng có, nên nó đã lợi dụng cơ hội vừa rồi ăn một bữa ngải độc no nê, chẳng những nó đã tiêu trừ được mối ẩn hoa. cho quần hùng dự hội Hoàng Sơn sắp tới, mà con giúp nó bồi bổ chân nguyên bản thân, chỉ trong chốc lát, số lông lốm đốm đen còn lại biến thành bạch, đỡ cho lão phu khỏi tốn tâm huyết hàng hơn năm trời nữa!
Nghe Công Tôn Đỉnh giải thích, Thu Thuỷ mới vỡ lẽ, nhưng khi nhớ đến con Anh Vũ Bích linh thì nàng lại thương tiếc vô cùng. Và chẩu môi trách móc Phó Thiên Lân:
- Này Lân ca, may mắn lắm tiểu muội mới được gửi tặng con chim tinh khôn và biết nói tiếng người như con Anh Vũ Bích linh, tại sao lão ca lại để lọt...
Thu Thuỷ chưa nói dứt, Công Tôn Đỉnh đã xen lời:
- Nhân cô nương cứ yên tâm, bất tất phải lo lắng thương tiếc làm chi, vì lão phu biết con Bích linh vốn khôn ngoan tuyệt luân, không khi nào nó chịu theo lũ yêu tà như Lôi Chấn Vũ đâu! Chắc là nó phát hiện điều gì khác đó thôi! Lão phu bảo đảm với cô nương, trễ lắm là đến ngày đại hội Hoàng Sơn nó sẽ trở về với chúng ta chớ không mất đâu!

Phó Thiên Lân cũng hiểu rõ, Bích linh không khi nào chịu bỏ sáng đầu tối, nên chàng công nhận lời suy đoán của Công Tôn Đỉnh là đúng và cũng hết lời an ủi khuyên giải, Thu Thuỷ mới thôi thương tiếc mà vui vẻ như cũ!
Chứng kiến tình sâu đậm của cặp anh hùng nhi nữ, Công Tôn Đỉnh cũng cảm thấy vui lây. Kế đó, lão mỉm cười bảo Thiên Lân:
- Phó lão đệ, hiện nay tại khu rừng hoa này đã tụ tập đủ các loài linh điểu, vậy lão đệ hãy tùy ý chọn lấy một con mà lão phu đã hứa tặng.
Phó Thiên Lân có ý muốn chọn con thanh điểu đã xé nát con Hoàng Kim Ngao Vương mà chàng cưỡi từ Dã Nhân Sơn về, nên chàng khẽ hỏi Thu Thuỷ xem nàng có đồng ý không?
Nhân Thu Thuỷ mỉm cười đáp có vẻ trách móc:
- Lân ca, Thanh điểu tuy thần dũng vô địch nhưng tương lai chúng ta hành đạo giang hồ, nếu đi đến đâu cũng mang theo một con linh cầm to lớn hung dữ như thế, tránh sao khiến mọi người khiếp hãi? Hơn nữa, chúng đang đủ đôi, nay lại phân tán một con đi theo chúng ta, thực là một việc làm tàn nhẫn!
Thâm ý của Phó Thiên Lân nghĩ rằng, con thanh điểu vừa có thể khắc địch, vừa làm chân đi lại xa xôi. Nhưng đến khi nghe Thu Thuỷ giải bày, chàng mới nhận thấy, quả thực tqâm tư đàn bà con gái có phần tế nhị chu toàn hơn nam phái nhiều, nên chàng vội mỉm cười khẽ nói:
- Thu muội nói rất đúng, chúng ta không nên phân tan cặp thanh điểu ấy làm chi tội nghiệp, tiểu huynh có ý muốn Thu muội tùy ý lựa chọn con nào thích hợp với sở dụng của chúng ta cũng được!
Thu Thuỷ đảo ánh mắt về phía bầy chim một vòng rồi mỉm cười nũng nịu hỏi:
- Lân ca, chúng ta yêu cầu Công Tôn lão tiền bối ban cho con cút mỏ sắt, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không?
Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Công Tôn Đỉnh đã cất tiếng cười khen:
- Nhãn lực của Nhân cô nương quả thực cao minh hơn Phó lão đệ rất nhiều! Con cút mỏ sắt này chẳng những có oai lực dũng mãnh vô cùng và thân thể lại vừa nhỏ vừa ít bị kẻ địch chú ý! Hơn nữa, nó lại rất thuần phục, biết nghe lời, không như cặp thanh điểu, có lúc chúng thuần phục dễ bảo nhưng có lúc chúng ngang ngạnh vô cùng!
Lúc đó cặp thanh điểu đang đứng phía sau Công Tôn Đỉnh, chúng nghe ông ta nói như vậy đều vươn cổ kêu lên mấy tiếng quác quác và tỏ vẻ không phục!
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ thấy thái độ của cặp thanh điểu như vậy cũng phải bật cười! Còn Công Tôn Đỉnh khẽ huýt gió một

tiếng gọi con cút mỏ sắt đến trước mặt Phó Thiên Lân bảo:
- Ta đã tặng con đi theo hai vị Phó tướng công này, từ nay trở đi, người đã là chủ nhân mới của con, vậy bất luận việc gì, con cũng phải ngoan ngoãn nghe lời không được cãi lại.
Nghe chủ nhân nói, con linh điểu chỉ khẽ hé chiếc mỏ đen nhọn, kêu lên một tiếng nhỏ rồi nhẹ nhàng rúc vào cánh tay áo của Phó Thiên Lân nhanh như một ánh chớp.
Sau khi mọi việc êm thấm, tạ Ơn Công Tôn Đỉnh xong rồi Phó Thiên Lân thấy mình và Nhân Thu Thuỷ đã rời Lãnh Nguyệt Bình trong một thời gian khá lâu, sợ rằng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và mọi người lo lắng nên chàng vội cùng người yêu xin cáo từ vị kì nhân ẩn sĩ để trở về Cửu Hoa Sơn.
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh mỉm cười nói:
- Từ Mãng Thương Sơn về Cửu Hoa Sơn đường sá rất xa xôi hiểm trở, để lão phu sai thần điểu tiễn hai người một đoạn đường, tiện thể cho chúng nhận rõ đường lối vào Vô Sầu Cốc và thuận đường lão phu cũng muốn nhắm vài lời với Đỗ hiền muội!
Nhân Thu Thuỷ nghe nói thì cả mừng vội ngỏ lời cảm tạ:
- Nếu được lão tiền bối giúp đỡ thế này thì may quá, vãn bối cũng muốn tiện dịp ghé Vô Sầu cốc bái yết Đỗ lão tiền bối để tạ Ơn người đã tặng áo Lông chim ngũ sắc và con Anh Vũ Bích linh....
Nói tới đây bỗng nhiên nàng phát lên một tiếng ủa rồi hỏi Công Tôn Đỉnh:
- Thưa lão tiền bối, làm sao thần điểu có thể cõng nổi hai chúng tôi?
Bách Cầm tiên tử đưa tay vuốt ve con thần điểu đứng kế bên rồi mỉm cười nói:
- Trong bầy linh điểu của lão phu, nói về thể xác to lớn phải kể đến cặp thanh điểu đứng đầu, nhưng chúng chỉ đủ sức cõng nổi một người, cho nên trách nhiệm này phải giao cho lão Hoàng – con thần điểu đuôi dài- mới làm nổi. Vả lại, chính nó cũng cần nhân dịp này để thăm người bạn cũ của nó, đã lâu ngày không được gặp mặt.
Khi đến Mãng Thương Sơn, Phó Thiên Lân đã được cưỡi con thần điểu của Đỗ Vô Sầu bay một mạch từ núi Võ Đang đến tận Vân Nam, nên chàng hiểu rõ giống linh điểu này, chẳng những có sức bay xa ngàn dặm trong chốc lát, mà người cưỡi trên lưng cũng cảm thấy vững vàng và thư thái vô cùng, chẳng khác gì khi ngồi trên chiếc thuyền lướt trên mặt biển lúc trời yên sóng lặng! Cho nên chàng vội vàng cảm tạ và hỏi lại Công Tôn Đỉnh:
- Thưa lão tiền bôi, từ khi con quạ đen của lão tiền bối được nuốt số ngải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên đã biến thành màu toàn

bạch và điều tâm nguyện của lão tiền bối cũng đã hoàn thành ! Vậy có phải lão tiền bối muốn nhờ vãn bối hẹn ngày tái ngộ chăng?
Bách Cầm tiên tử Công Tôn Đỉnh mỉm cười gật đầu đáp:
- Phó lão đệ đoán rất đúng. Vì năm xưa lão phu cùng Đỗ hiền muội chia tay nhau trong một đêm trước đêm thất tịch. Cho nên lão phu muốn nhờ lão đệ nói với Đỗ hiền muội rằng:
Công Tôn Đỉnh đã vùi đầu nơi rừng sâu núi thẳm, phí biết bao khổ tâm và đã may mắn giúp cho con quạ đen tu luyện được biến thành màu toàn bạch rồi, vậy xin hẹn đúng vào đêm thất tịch năm nay, lão phu sẽ dẫn bầy linh cầm đến Vô Sầu Cốc cùng nàng gặp gỡ...!
Thu Thuỷ nghe nói cũng phải khâm phục và lớn tiếng tán thưởng:
- Trên trời có Chức Nữ Ngưu Lang, mỗi năm vào đêm thất tịch, được chim linh thước bắc cầu qua sông Ngân Hà gặp nhau một lần đã được truyền tụng thiên thu! Ngày nay, dưới trần cũng có lão tiền bối và Đỗ tiên tử, chờ đợi nhau hàng một giáp tý mới hoàn thành được tâm nguyện. Và trước đêm thất tịch năm nay, giữa Mãng thương Sơn và dãy núi Võ Đang sẽ có hàng trăm ngàn linh điểu bay lượn rợp tời để chứng kiến phút gặp gỡ của hai tấm chân tình đã khiến cảnh tượng gặp gỡ giữa Ngưu Nữ song tình và Thiên hà Linh thước sau đấy phải giảm sắc không ít ! Cũng như sẽ trở thành giai thoại sẽ lưu truyền võ lâm sau này!
Nghe Thu Thuỷ tán thưởng, Công Tôn Đỉnh chỉ mỉm cười không đáp, hiển nhiên trên nét mặt của ông ta đã biểu lộ nỗi vui mừng đến cực điểm!
Hiểu ý, Phó Thiên Lân cùng Thu Thuỷ vội thi lễ cáo từ, nắm tay nhau, nhảy lên lưng thần điểu, vỗ cánh bay về dãy núi Võ Đang!
Lưng thần điểu chỉ vừa chở hai người ngồi sát nhau nên Phó Thiên lân đã lợi dụng cơ hội ôm Thu Thuỷ vào lòng để ngửi chút hương thơm trinh nguyên của người ngọc...
Nhân Thu Thuỷ cũng cố ý nhân dịp này để bàn luận với Thiên Lân về Hồng Y La Sát Cô Phiêu Hương và tìm một lối thoát cho người bạn gái có phẩm chất rất tốt và đang muốn tìm đường ngay nẻo chánh!
Nhưng vì chi bay cao gió thổi mạnh, nói nhỏ thì không nghe rõ, nói lớn lại sợ ngượng miệng nên đành đợi về đến Lãnh Nguyệt Bình rồi sẽ giải bày và để mặc cho người yêu tỏ tình thân mật để đền bù cho những ngày xa cách nhớ nhung!
Lúc này, tâm tình của hai người hoà chung một nhịp điệu nên không cần vận công ngự hàn mà người cũng không thấy lạnh lên, mặc dù đang bay trên chín tầng mây xanh thẳm!
Sức bay của thần điểu khoảnh khắc ngàn dặm, nên khi ngồi trên

lưng chim, Phó Thiên Lân phải luôn để ý quan sát mục tiêu, đến khi vừa nhận ra vùng biên giới Hồ Bắc, sắp bước vào dãy núi Võ Đang, chàng khẽ vỗ thần điểu bảo bay thấp và chậm để tiện nhận xét đường vào Vô Sầu cốc.
Bay qua mấy ngọn núi cao nữa, vẫn chưa thấy cửa hang, Phó Thiên Lân bất giác tỏ vẻ e ngại, vì từ trên cao nhìn xuống đa số những ngọn núi và đèo đều giống nhau, rất khó nhận được chỗ nào là Vô Sầu cốc, một nơi mà chàng chỉ vừa vào có một lần!
Chàng định cho Thần điểu đáp xuống để đi bộ tìm kiếm thì bỗng nhiên Thần điểu đã tà tà hạ thấp và vươn cổ kêu quác quác liên hồi! Ngay lúc đó, phía dưới đèo cũng có tiếng kêu đáp lại Phó Thiên Lân biết rất có thể nó đã gặp được con Thần điểu của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nên chàng hết sức mừng rỡ vội phóng tầm mắt tìm kiếm, quả nhiên từ dưới ngọn đèo phía trước có một ngọn kim tinh đang xẹt lên! Và chỉ trong chớp mắt, hai linh điểu đã gặp nhau, chúng bay song hàng khẽ kêu quác quác....như trò chuyện thăm hỏi và tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng!
Thu Thuỷ cũng biết nơi ngọn đèo vừa có thần điểu bay ra, chắc là có Vô Sầu cốc, nơi ẩn cư của Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu! Cho nên khi linh cầm vừa chao mình, xuyên mây lao xuống, nàng vội đảo mắt nhìn chung quanh quả nhiên cảnh vật nơi này rất dị kì lạ mắt bốn bề vách đá thẳng tắp, mang một màu xanh biếc với những hàng cổ trùng lớn nhỏ, quái thạch lô nhô ẩn dưới lớp râu đóng xanh mướt! Nhất là sau khi vượt qua bảy lớp mây trắng gần xuống tới đáy hang cảnh sắc lại càng linh kì, chỗ nào cũng thấy hoa cỏ, trúc, lan đủ màu đủ sắc chẳng khác nào một tấm thảm gấm thêu hoa, ngát toa? bầu không khí thanh u, sảng khoái, như lạc vào cõi thần tiên nơi thượng giới!
Thu Thuỷ thầm thán phục vị Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ lão tiền bối này đã chọn được một động phủ, một phúc địa như nơi này để ẩn cư, đem so sánh với Bách Cầm Động của Công Tôn lão tiền bối quả có phần thanh nhã tao quý hơn! Nàng tự nhủ, nếu sau này mình và Phó Thiên Lân tìm được nơi ẩn cư như thế này, để cùng nhau tu luyện đến lúc bạc đầu thì hạnh phúc biết bao....!
Ý nghĩ ao ước của nàng vừa tới đây, thì bỗng nhiên trước mặt vừa xuất hiện một quái thạch to lớn, và sau khi chuyển qua phía sau ngọn quái thạch, nàng lại ngạc nhiên đến ngơ ngác, vì dãy cây kì lạ nàng chưa hề thấy, cũng chưa hề nghe ai nói đến bao giờ:
hàng cây này, cây nào cây nấy to cỡ mấy vòng người ômnhưng cành lá lại thấp lè tè. Trên ngọn đậu dày dặt các giống chim đủ sắc, mà đa

số nàng cũng không hề biết tên, khoảng gần giữa bầy chim, đặt một chiếc bồ đoàn lớn kết bảng lồng chim ngũ sắc dày hàng thước. Trên bồ đoàn có một thiếu phụ áo lục, tuổi độ hai mươi bảy hai mươi tám, tóc xoã ngang lưng đang nhắm mắt tĩnh toạ!
Vừa nhác thấy phong thái Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu, Thu Thuỷ đã thầm nghĩ, chẳng trách Công Tôn lão tiền bối, phải bỏ phí hàng sáu bảy chục năm trời khổ tâm vùi đầu trong hang sâu rừng rậm để hoàn thành nguyện ước! Giữa lúc đó, Đỗ Vô Sầu cũng đã hé cặp mắt trong sáng nhìn cặp thần điểu màu vàng tung tăng cạnh nhau gật gù tâm sự, một lát sau bà ta mới đảo cặp mắt sang phía Thu Thuỷ và đưa tay bảo hai người ngồi, cất tiếng hỏi Phó Thiên Lân:
- Phó lão đệ thực là người biết giữ thủ tín, lão đệ đã cùng thần điểu đến đây, chắc là đã gặp được Công Tôn Đỉnh rồi! Còn vị cô nương này có phải là Nhân Thu Thuỷ cô nương mà lão đệ vẫn thường nhắc đến đó chăng?
Phó Thiên Lân liền vội vàng nghiêm chỉnh giới thiệu Thu Thuỷ với Đỗ Vô Sầu, xong chàng cúi mình nói:
- Kính bẩm lão tiền bối, con quạ đen do Công Tôn lão tiền bối nuôi dưỡng đã biến thành toàn bạch rồi ạ!
Nghe xong, hình như Dỗ Vô Sầu có vẻ sửng sốt, nửa mừng nửa hãi và bất giác thốt lên một tiếng ủa đầy vẻ ngạc nhiên.
Phó Thiên Lân liền tiếp lời kể rõ cho bà nghe về trường hợp quạ đen được hưởng dụng một số lớn ngải độc Miêu Cương, bổ ích chân nguyên, nên mới biến thành màu toàn bạch như ý nguyện của vị chủ nhân Bách Cầm Động!
Nghe Phó Thiên Lân kể xong câu chuyện kỳ ngộ trên Đỗ Vô Sầu mới hết hoài nghi và cúi đầu khẽ chép miệng thở dài ra chiều cảm khoái vô cùng. Phó Thiên Lân lại nói:
- Công Tôn lão tiền bối sai thần điểu đưa bọn vãn bối về Cửu Hoa Sơn, người có dặn chúng tôi tiện đường ghé lại đây bái yết lão tiền bối và chuyển lời báo tin với lão tiền bối rằng người sẽ dẫn bầy linh điểu đến đây vào đêm...
Không đợi Phó Thiên Lân nói hết, Đỗ Vô Sầu đã mỉm cười ngắt lời hỏi:
- Có phải ông ta nói sẽ đến đây vào trước đem thất tịch chăng?

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 25
Hành Tung Bí Mật Của
Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân

Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy nghe nói thì đều thầm nghĩ tình yêu của cặp Võ Lâm Kỳ Nhân này mới thực gọi là đằm thắm đến độ ý động tâm thông, họ Ở xa nhau hàng ngàn dặm mà có thể hiểu rõ ý nghĩ của nhau như ngồi đối diện.
Nghĩ đoạn, cả hai cùng nghiêng mình nhận phải. Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu cũng linh dim cặp mắt, trầm ngâm giây lát rồi hỏi có vẻ cảm xúc:
- Ta cùng Công Tôn Đỉnh phân ly, từ một giáp tí trước, nay lại sắp cùng nhau trùng tụ Ở một giáp tí sau. Trong quãng thời gian ly tụ ấy, chúng ta đều đã được tỉnh tiến hơn xưa, nhưng cũng đã phải bỏ phí mất cả một chuỗi ngày tháng tươi đẹp hơn sáu mươi năm trời.
Xem vậy đủ thấy, một cuộc duyên hợp tốt đẹp của kiếp con người đâu phải dễ dàng mà có được cho nên ta mong rằng Phó lão đệ và Nhân cô nương cũng nên lấy chuyện chúng ta làm gương mà cùng kính mến thương yêu, lượng giải lẫn nhau, cố giữ sao cho bể ái khỏi nổi cơn sóng gió mới mong nắm được hạnh phúc lấu dài.
Nghe lời khuyên nhủ của vị nữ ấn hiệp, Nhân Thu Thủy hơi e thẹn đỏ mặt, nhưng nàng chợt nhớ đến chuyện con Anh Vũ Bích Linh bị thất lạc thì nàng vội lên tiếng tường thuật lại cho Bách Điểu Tiên Nhân nghe với những nhận xét của Công Tôn Đỉnh để che lấp thẹn thùng...
Chính lúc hai người vừa đến, Đỗ Vô Sầu không thấy chim Anh Vũ đi theo, bà có ý nghi nhưng chưa tiện hỏi đợi khi nghe Thu Thủy thuật rõ chuyện xong, bà ta mới cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười nhận xét y như Công Tôn Đỉnh, mà rằng:
- Con Bích Linh cúa ta vốn thông minh và khôn ngoan tuyệt trần, không khi nào nó chịu đi theo bọn hung tà đâu ? Chắc nó phát hiện điều bí mật quan trọng gì trong sào huyệt lão quái nên nó mới thừa cơ ở lại dò xét. Nhân cô nương cứ yên tâm thế nào đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn nó cũng trở về, và biết đâu nó chẳng dò xét được nhiều điều giúp ích cho các tay anh hào dự hội cũng nên ?
Phó Thiên Lân và Thu Thủy nghe hai vị kỳ nhân cái thế Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu đều suy đoán và nhận định con Bách Linh có những điểm giống nhau nên họ trú bỏ được nỗi lo lắng về chuyện này và cùng đứng dậy thi lễ cáo từ để được sớm trở về Lãnh Nguyệt

Bình tại Cửu Hoa Sơn, bàn bạc kế hoạch quyết chiến và chế thắng giữa hai phe chánh tà trong kỳ đại hội sắp tới.
Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu khẽ ngước mắt ngắm nhìn Phó Thiên Lân và Thu Thuỷ một lượt rồi ân cần hỏi:
- Ta và Công Tôn Đỉnh, tuy lòng trần đã nguội lạnh, quyết không tái xuất giang hồ nữa. Nhưng vì thâm cảm tình ý và công lao khó nhọc bôn ba ngàn dặm của Phó lão đệ đối với chúng ta nên chúng ta sẵn sàng giúp đỡ. Phó lão đệ và Nhân cô nương có vấn đề gì khó giải quyết, hoặc tâm nguyện chưa hoàn tất thì cứ nói ra, xem ta có thể giúp được chăng ?
Phó Thiên Lân vội ứng thanh đáp:
- Vãn bối chẳng có tâm nguyện riêng tư gì đáng nói, chỉ có một nỗi lo âu là trong bọn "Vực ngoại Tam Hung" có hai lão ma đầu Ngọc Chi Linh Xà Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, một tên giỏi nghề nuôi rắn độc, một tên có tài điều khiển thú dữ. Vậy đến ngày đại hội Hoàng Sơn cầu xin lão tiền bối phái khiến mấy linh cầm đến Thanh Lương Đài để trừ khử những loài xà thú, giúp đỡ quần hiệp chính phái một tay có được chăng ?
Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu không cần nghĩ ngợi đã mỉm cười gật đầu nhận lời:
- Được rồi, đến lúc bấy giờ chắc ta cùng Công Tôn Đỉnh đi trùng tụ rồi chúng ta sẽ chọn trong bầy linh cầm, lấy mấy con có tài khắc chế xà thủ và cho cặp thần điểu hướng dẫn đến Hoàng Sơn đặt dưới quyền chỉ huy của lão đệ.
Được Đỗ Vô Sầu nhận lời, Phó Thiên Lân hết sức mừng rỡ vội gập mình cảm tạ.
Riêng Thu Thủy hình như sực nghĩ ra điều gì, nàng liền mỉm cười bảo Phó Thiên Lân:
- Lân ca không có tâm nguyện riêng, nhưng tiểu muội thì lại có điều muốn thỉnh cầu Đỗ lão tiền bối, và không muốn cho Lân ca nghe biết. Vậy Lân ca xin hãy lại đằng kia nhìn ngắm bầy chim một lát được không ?
Phó Thiên Lân tuy không rõ Thu Thủy định bày trò gì ? Nhưng chàng cũng phải theo lời bước ra một quãng xa rồi gọi con Cút mỏ sắt trong tay áo, hái mấy trái cây lạ, chia cho nó cùng ăn.
Thu Thủy đợi Phó Thiên Lân bước ra xa, nàng mới tới bên cạnh thì thầm kể cho bà nghe câu chuyện giữa Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hưng si luyến Phó Thiên Lân, và giữa nàng với cô ta đã kết bạn tâm giao.v.v... Kể xong, Thu Thủy lại cau mày khẽ nói tiếp:
- Tiền bối thử nghĩ xem chị ấy có đáng thương không ? Điều đáng

quý nhất là chị ấy tuy sống trong vũng bùn nhơ, nhưng vẫn giữ được phẩm giá trong sạch cho đến ngày nay, hãy còn nguyên vẹn là cô gái băng trinh. Do đó, vãn bối muốn thành toàn việc này nhưng xem ra hình như Lân đại ca đối với chị ấy không có chút tình thương yêu gì cả ? Chẳng lẽ trời xanh lại khéo ghen ghét kẻ má hồng, lại định bắt một cô gái đáng thương đáng mến và cũng đáng kính như chị ấy phải chịu cảnh mệnh bạc như tờ giấy mỏng hay sao ?
Bách Điểu Thiên Nhân Đỗ Vô Sầu ngồi yên nghe Thu Thủy xong, bà khẽ chớp mắt nhìn nàng gật đầu khen ngợi:
Nhân cô nương, cô được tâm tư độ lượng tốt đẹp như vậy, dù giang hồ hiểm ác đến đâu chăng nữa, cũng sẽ ảnh hưởng mà biến thành cuộc sống yên vui hoà hảo ! Còn Phó lão đệ là người đàng hoàng đứng đắn, ái tình chuyên nhất, thấy sắc đẹp mà không mê đắm thì hà tất cô nương lại bắt chàng làm một điều mà thâm tâm chàng không muốn ? Còn điều nữa là không hiểu nhân phẩm của Đông Hải Kiêu Bà sư phụ Cổ Phiêu Hương có được khá không ?
Thu Thủy nghĩ ngợi giây lát đáp:
Tuy vãn bối đã một lần bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền chìm xuống biển cả, tính mạng lâm nguy, nhưng vãn bối vẫn nhận thấy trong số “Vực ngoại Tam Hung”, riêng Đông Hải Kiêu Bà, ngoài tính nết kiêu ngạo và hơi hiếu sát, không thấy bà ta có điều gì ác độc xấu xa cho lắm. So với các tên Nam Hoang Hạt Đạo và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử thì nhân phẩm của bà có phần khác hơn nhiều.
Nghe xong, nét mặt Đỗ Vô San lộ vẻ vui tươi như đã tìm được quyết định về chuyện này, bà ta khẽ mỉm cười bảo Thu Thủy:
- Nhân cô nương hãy yên tâm cùng Phó lão đệ trở về Cửu Hoa Sơn với các bằng hữu trong “Bình tung ngũ hữu ”, bàn việc đối phó với hung tà. Còn tâm nguyện của cô nương, đợi sau khi Đỗ Vô Sầu và Công Tôn Đỉnh trùng tụ, thế nào chúng ta cũng có cách thu xếp ổn thôi.
Được Đỗ Vô Sầu nhận lời giúp hoàn thành ý nguyện Thu Thủy mừng rỡ vô cùng, nàng vội vã gọi Phó Thiên Lân lại, rồi cùng chàng bái tạ cáo từ. Đỗ Vô Sầu sai con thần điểu của bà ta đưa hai người trở về, để mỗi người được ngồi riêng trên lưng một con cho thư thả hơn và cũng nhân tiện để cho chúng nhận rõ đường đến Cửu Hoa Sơn sau này.
Đến khi rời khỏi Vô Sầu cốc, Thu Thủy ngồi trên lưng thần điểu bỗng đề khí gọi Phó Thiên lân nói:
- Lân ca, Đỗ lão tiền bối nhận lời đến kỳ đại hội Hoàng Sơn sẽ phái linh điểu đến giúp chúng ta tiêu diệt độc xà mãng đó, vậy chúng ta

nên ghé Hoa Sơn cho chúng nhận đường. Hơn nữa, đã lâu ngày tiểu muội không gặp ân sư, nên cũng muốn tiện dịp này về thăm người một lát rồi sẽ đi Cửu Hoa Sơn, chẳng hay Lân ca có bằng lòng không ?
Lúc này, đối với Thu Thủy, điều gì mà Phó Thiên Lân chẳng bằng lòng, cho nên sau khi nghe nàng nói, chàng vội mỉm cười gật đầu đồng ý ngay. Nhân Thu Thủy liền đưa mắt biện nhận phương hướng rồi khẽ vỗ lưng chim chỉ hướng Hoàng Sơn thẳng tới.
Khi vừa đặt chân xuống Thanh Lương Đài, quang cảnh nơi đây khiến cả hai đều sửng sốt lo sợ. Chỗ ẩn cư của Hoàng Sơn độn khách Cát Ngu Nhân chỉ còn là một căn nhà vắng tanh, không một bóng người, từ phía nhện giăng bụi phủ dầy đặc, hình như lão hiệp khách đã lâu chưa hề bước chân về đây lần nào ?
Nhìn cảnh tượng, Thu Thủy lo lắng hỏi với nét mặt kinh ngạc:
- Lân ca, tiểu muội còn nhớ lúc chia tay tại Lãnh Nguyệt Bình, ân sư có nói là người sẽ về Thanh Lương Đài để tĩnh toa. luyện công và căn dặn rằng trước kỳ Đại hội Hoàng Sơn, người không cho phép chúng ta về thăm hỏi làm rộn. Thế mà tại sa người không về đây ? Hay là giữa đường đã gặp chuyện nguy hiểm rồi ?
Phó Thiên Lân nghĩ mãi cũng không hiểu rõ nguyên do, nên chàng đành phải an ủi Thu Thủy:
- Thu muội bất tất phải quá lo như thế ! Vì với kinh nghiệm giang hồ và võ công tuyệt thế của Cát sư thúc thì không thể nào để xảy ra chuyện gì được ? Chắc là người bận việc quan trọng khác nên tới trễ, chi bằng chúng ta hãy về chỗ ẩn cư của Bạch lão tiền bối tại Cửu Hoa Sơn, may ra có tin của Cát sư thúc cũng nên.
Nhân Thu Thủy hiểu rõ công lực của ân sư nàng cao siêu hơn các vị hiệp khách trong nhóm “Bình tung ngũ hữu” nhiều và chắc chắn không thể nào thua sút bọn “Vực ngoại Tam Hung”. Cho nên nàng hơi yên tâm. Còn chuyện xảy ra kỳ quá bất ngờ nên nàng khó tránh khỏi lo âu buồn bã. Tuy nhiên, nàng cũng lại phải cùng Phó Thiên Lân cưỡi thần điểu bay về Cửu Hoa Sơn chứ biết làm sao hơn ?
Khoảng cách giữa Hoàng Sơn - Cửu Hoa cũng chẳng bao xa, lại được tốc độ phi hành của cặp thần điểu rất lẹ nên chẳng mấy chốc đã về đến nơi. Sau khi hạ xuống đỉnh núi, cặp chim thần liền vươn cổ nhìn hai người khẽ kêu lên mấy tiếng tỏ ý từ biệt rồi mới cất cánh trở về Vô Sầu Cốc.
Lúc này, các vị trong nhóm “Bình tung tứ hữu” đều ẩn cư trong động phủ của Bạch Nguyên Chương để khổ luyện thần công chờ ngày đại hội Hoàng Sơn ra tay tiêu trừ bọn “Vực ngoại Tam Hung”. Riêng Tuệ

Gíac Thần Ni thì đã trở về Kỳ Liên Sơn và hứa đúng ngày hẹn sẽ tới Thanh Lương Đài tham dự đại hội.
Sau khi vào động tham yết các vị lão hiệp, Thu Thủy liền hấp tấp hỏi:
- Thưa các vị lão tiền bối, chẳng hay ân sư của vãn bối có trở lại đây lần nào nữa không ?
Nghe hỏi, trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương lộ vẻ kinh ngạc:
- Tại sao Nhân cô nương lại hỏi như thế ? Hôm trước lệnh sư Cát đại hiệp đã có nói là người trở về Thanh Lương Đài để tinh luyện thần công, chuẩn bị tham dự Trùng Dương đại hội...
Nghe nói ân sư không trở lại Cửu Hoa Sơn, Thu Thuỷ lấy làm lạ và lo lắng quá nên nàng không đợi Bạch Nguyên Chương nói hết đã ngắt ngang:
- Vãn bối cùng Lân ca vừa mới từ Hoàng Sơn về đây và được biết sau khi rời khỏi Lãnh Nguyệt Bình, ân sư vãn bối đã bị mất tích thình lình, không rõ đi đâu ?
Mọi người trong nhóm “Bình tung ngũ hữu” nghe tên Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bỗng nhiên mất tích thì ai nấy đều kinh ngạc vô cùng và đôgng lên tiếng giục Thu Thủy kể rõ đầu đuôi câu chuyện để tiện suy đoán.
Nhân Thu Thủy vội vàng thuật lại cho mọi người rõ từ lúc nàng ở Lư Sơn hy sinh viên “Cửu chuyển Phản Hồn Đơn”, nghĩa phụ Bạch Y Đà ông Ông Vụ Viển. Sau đó lại đi Hoa Sơn cầu dược, trong lúc cứu người trúng độc Thiên Lam kiếm bị cụt một ngón tay rồi được Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương đưa về Thúy Vi đảo và lúc ở đó trốn về thì gặp Đông Hải Kiêu Bà ở giữa biển bị bà ta tung chưởng đánh bể thuyền, chết giấc chìm xuống biển, may nhờ thần điểu của Bách Cầm Thiên Tử Công Tôn Đỉnh cứu về Mãng Thương Sơn.v.v...
Nghe xong Bạch Nguyên Chương mừng rỡ hỏi:
- Nhân cô nương may mắn gặp được Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh như vậy, chẳng hay cô nương có cầu xin ông ta cho mượn mấy linh cầm...?
Thu Thủy lại ngắt lời Bạch Nguyên Chương đáp:
- Về việc mượn chim để diệt trừ đọc xà ác thú của bọn Tiêu Dao lão quái và Đồng Cổ Thiên Tôn xin Bạch lão tiền bối cứ yên tâm, thế nào đến Tiết Trùng Dương mồng chín tháng chín cũng sẽ có linh cầm bay đến Hoàng Sơn trợ giúp.
Nguyên các vị trong nhóm “Bình tung tứ hữu” đối với nhóm giống xà thú dữ tợn kỳ độc của bọ “Vực ngoại Tam Hung” đều cảm thấy rất khó khăn đối phó đến nay nghe Thu Thủy nói đã mượn được linh cầm trợ trận, thì vị nào vị nấy đều lộ vẻ vui mừng khôn tả.

Lúc đó Thu Thủy khẽ liếc Thiên Lân một cái rồi tiếp tục:
- Về việc trừ xà thú của đối phương tuy không lo ngại nữa, nhưng chẳng hay các vị lão tiền bối có được biết tin Đan Tâm Kiếm Khách bị quần tà uy hiếp, không cho giúp đỡ phe chúng ta trong kỳ Đại hội Hoàng Sơn hay chưa ?
Nghe tin này mọi người đều sửng sốt kinh hãi và đồng giục Thu Thủy kể rõ nguyên nhân. Trong khi nàng chưa kịp đáp thì Thiên Lân đã lộ vẻ sượng sùng đáp thay:
- Việc này lỗi do vãn bối bất tài gây nên. Nguyên lúc đi Lư Sơn tìm Thu muội dọc đường vãn bối chẳng may gặp bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn bầy ác thú cùng thủ hạ, đồ đệ chặn đường cướp thanh Thiết kiếm Chu Ngân. Tuy vãn bối đã tự hủy Thiết kiếm nhưng vẫn vô tình để chúng đoạt mất khúc chuôi kiếm gãy có điểm Bích Nguyệt Chu Ngân. Do đó chúng đã lợi dụng khúc kiếm gãy này để uy hiếp Như lão tiền bối và bắt buộc người không được ra tay trọ lục chúng ta trong kỳ đại hội...
Đến đây chàng liền kể rõ sự việc xảy ra và đọc lại cho mọi người nghe bài thơ tứ tuyệt do Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hận ghi trên vách Cửu tự động tại Đan Tâm Bích.
Bình tung tứ hữu ngồi lẳng lặng nghe xong, người có tính nóng nảy nhất trong nhóm là Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã giận dữ lên tiếng đầu tiên:
- Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, thực đã uổng danh một người được giới võ lâm kính mến. Tại sao ông ta không biết phân rõ trắng đen, phải trái mà lại hàm hồ như thế?
Đại hội Hoàng Sơn có ông ta cũng chẳng hơn gì, mà không có ông ta cũng chẳng mất gì.
Lão Hùng này không tin rằng bọn Vực ngoại Tam Hung đã có tài làm được trò gì ?
Thấy bạn nóng nảy bực tức như vậy, Động Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao vẫn bình tĩnh mỉm cười khuyên giải:
- Hùng huynh chớ nên nóng tính nghi oan cho bậc hiệp sĩ tiền bối, theo dự đoán của tiểu đệ Đan Tâm kiếm Khách không đến nỗi thiển bạc như thế đâu, chắc là ông ta có thâm ý gì cũng nên ? Chỉ đáng lo về chuyện Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích. Rủi mà đến ngày đại hội Cát đại hiệp không có mặt ở Hoàng Sơn thì thực lực chúng ta hơi bị thua sút đối phương nên chúng ta cần phải bàn tính trước mới được.
Nguyên theo kế hoạch mọi người đã bàn định thì đến ngày đại hội sẽ mời Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân đối phó với tay cao cường nhất trong bọn Tam Hung là Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng

Tâm, Tuệ Gíac Thần Ni thì vì mối thù của người tục gia sư đệ Hồng Phát Túy Linh Quan Tống tự nhiên phải đối phó với Ngọc Chí Linh Xà Tiêu Dao Tử. Còn Vân Lão Ngư Nhân hợp sức Hùng Đại Niên đối phó với Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ; Bạch Chương Nguyên và Vân đạo trưởng sẽ dùng song kiếm Lưu Vân và Lạc Ngọc Thanh Mang chăm sóc Nam Hoang Hạt Đạo Phí Kỳ Nam. Như vậy có thể ngang tay thủ hoà !
Còn Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương và lũ môn hạ nghiệt ác của các tên lão quái thì đã có Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lân với pho Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp cũng đủ sức đối phó. Cho nên, chỉ đáng lo về mặt xà cổ kỳ độc, mãnh quái dị thú mà sức người khó chống nổi.
Ai dè đến nay, vừa may mắn mượn được linh cầm, khắc chế xà thú thì nhân vật đầu não quan trọng đủ sức đối phó với Đông Hải Kiêu Bà lại bỗng nhiên mất tích, khiến mọi người phải lo lắng suy tính mãi vẫn không tìm được cách sắp xếp ổn thoả. Riêng thu hủy lại càng lo lắng nhiều hơn về Cát Ngu Nhân nên nàng đã đề nghị chia nhau xuống núi đi tìm, và sẽ trở về tụ họp tại Hoàng Sơn trước Tết Trùng Dương vài ngày.
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương ngồi suy nghĩ một lúc lâu, cũng nhận thấy còn tới hơn ba tháng nữa mới tới đại hội Hoàng Sơn, nếu ngồi chờ ở Lãnh Nguyệt Bìnhthì cũng vô ích. Chi bằng, nên theo lời đề nghị của Thu Thủy, chia nhau xuống núi đi fò xét xem tại sao Cát Ngu Nhân lại bỗng nhiên mất tích ?
Tuy chủ ý đã quyết định nhưng Bạch Nguyên Chương vẫn cho rằng kỳ hội Hoàng Sơn đã gần kề, nên cố tránh không gây chuyện lôi thôi nữa, cho nên ông ta đề nghị có đi thì cũng chỉ nên chia nhiều lắm là hai toán, để tránh lực lượng khỏi bị yếu ớt khi bất ngờ gặp bọn ma đầu ở dọc đường.
Nghe lời đề nghị của Bạch Nguyên Chương mọi người đều gật đầu đồng ý khen phải.
Bạch Nguyên Chương liền cắt đặt:
Động Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao là người lão thành cẩn thận lãnh trách nhiệm hướng dẫn Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cùng Cô Vân đạo trưởng đi về phía Đông. Còn lão ta hướng dẫn Phó Thiên Lân và Thu Thủy đi về phía Tây. Lão còn cẩn thận dặn dò mọi người nên tính toán lộ trình kỹ lưỡng để có thể về tụ tập tại Thanh Lương Đài chậm nhất là trước Tiết Trùng Dương một hoặc hai ngày.
Toán Động Đình Điếu Tẩu, Cô Vân đạo trưởng và Trường Bạch Tửu Đồ thấy Bạch Nguyên Chương sắp đặp thoa? đáng liền từ biệt xuống

núi đi trước. Còn lại toán Bạch Nguyên Chương, lão liền lấy viên Bổ Thiên Hoàn mới luyện xong đưa cho Phó Thiên Lân mỉm cười nói:
- Phó lão đệ, viên Bảo Thiên Hoàn này tuy chưa được phối chế với cây Thuỷ Ti Thạch Nhĩ và vì non lửa đã mất nhiều công hiệu. Nhưng dù sao thì con Đực Thủ Địa Long cũng là loại linh dược rất quý, lại được lão phu tốn công khó nhọc nhiều ngày để luyện chế, lão đệ hãy dùng tạm may ra có thể tăng được một vài thành nội lực chân khí chăng ?
Phó Thiên Lân vội tươi cười đáp tạ:
- Kính thưa Bạch lão tiền bối, nơi đây vãn bối đã được Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ lão tiền bối lưu lại trong Vô Sầu Cốc cho hưởng dụng một số linh dược dị quả nên về phương diện chân lực đã được tăng tiến rất nhiều, vậy xin lão tiền bối hãy dành riêng Bảo Thiên Hoàn này để lại chờ lưu dụng vào dịp khác.
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được nổi danh thần y, đương thời tất nhiên phải có tài quan sát khí sắc cho nên sai khi nghe Phó Thiên Lân nói, lão liền ngắm nhìn sắc diện của chàng một chặp. Qủa nhiên thấy nét mặt hồng hào, tinh khí hội chiếm chứng tỏ vè phương diện nội công của chàng đã tăng rất nhiều. Do đó, lão liền cất thu viên Bảo Thiên Hoàn, lấy một chiếc bình bạch ngọc đưa cho Phó Thiên Lân và mỉm cười nói:
- Hiện nay, viên thuốc này tuy có giảm mất phần nào năng lực về phương diện tăng cường chân lực, nhưng nếu để chữa trị nội thương thì không thua gì các loại tiên đan cải tử hoàn sinh. Còn công dụng của nó tuy không có tính chất giải được chất độc nhưng cũng có thể dánh bằng viên Cửu Nhuyễn Phản Hồn Đan của lão phu luyện chế. Hiện giờ lão đã không dùng tới, hãy nên mang theo đề phòng khi cần thiết thì giúp người khác càng hay.
Phó Thiên Lân vừa đón nhận viên thuốc xong, thì sực nhớ đến con Cút mỏ sắt của Công Tôn Đỉnh tặng cho chàng, liền giũ tay áo gọi linh điểu ra, để đậu trên bàn tay cho Bạch Nguyên Dương quan sát, luôn tiện cũng kể cho lão hiệp nghe về sự tích oai dũng của linh điểu đại Bách thủ nham, đã làm một cuộc hành trình suốt từ đầu đến đuôi trong bụng con dị thú Khai sơn thần tê của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, khiến lão ta phải tức giận ứa gan mà không làm gì nổi.
Bạch Nguyên Chương thấy hình thù con Cút mỏ sắt này chỉ lớn bằng con gà con, nhắm mắt rụt cổ đứng co một chân trên lòng bàn tay Phó Thiên Lân, trừ chiếc mỏ nhọn, vừa dài vừa đen láng trông như chiếc dùi sắt ra không thấy có vẻ gì khác lạ ? Nhưng lão đã nghe Thiên Lân thuật chuyện nó đã đủ sức mạnh để hạ sát một thân thú oai

dũng có sức húc đổ núi đá như con Khai sơn thần tê và lại là tặng vật của bậc kỳ nhân cái thế như Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh thì lão biết con chim này không phải vật thường, nên lão liền móc trong bọc ra một viên Cố nguyên ích khí linh đan, khẽ dùng sức búng viên thuốc lên cao hơn mười trượng.
Hành động này của lão quả nhiên đã biết rõ được đặc tính thông linh của con Cút mỏ sắt. Nguyên lúc đó, nó đang lim dim đậu trên lòng bàn tay của Thiên Lân, vừa nhìn thấy viên linh đan do Bạch Nguyên Chương tung ra đó đã hoá thành một vệt khói xám như sợi chỉ, vọt lên không đuổi theo đớp lấy viên linh đan. Sau khi nuốt xong, nó liền quay đầu về nhìn Bạch Nguyên Dương khẽ kêu vài tiếng như tỏ ý cảm tạ, rồi chập cánh lao xuống như ánh điện chớp, và rúc vào nắm trong ống tay áo của Phó Thiên Lân như cũ.
Mọi người nhìn thấy linh điểu linh tuệ và khôn ngoan như vậy thì đều bật cười tỏ ý mừng rỡ. Kế đó, Thu Thủy lên tiếng hỏi Bạch Nguyên Chương:
Thưa Bạch lão tiền bối hiện giờ chúng ta quyết định đi về hướng Tây, nhưng không biết nên đi theo hướng nào cho tiện?
Bạch Nguyên Chương lắc đầu cười nói:
- Việc tôn sư Cát đại hiệp bỗng nhiên mất tích, tuy không lo ngại xảy ra việc gì nguy hiểm vì người đã có sẵn thần công tuyệt thế để tự bảo vệ. Nhưng về phương hướng thất lạc thì không biết đâu mà suy đoán ? Chúng ta chỉ có cách là cứ gặp đâu đi đấy để dò xét tin tức mà thôi, và không chừng gì nay đại hiệp đã về Hoàng Sơn rồi cũng nên.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 26
Cảnh Tiên Dưới Trần

Nghe nói, Thu Thủy liếc nhìn Phó Thiên Lân mỉm cười đề nghị:
- Đã vậy, chi bằng chúng ta hãy thử đi về hướng Vô Sầu cốc trong dãy núi Võ Đang xem sao ? Vì hiện nay cũng gần đến đêm Thất tịch, kỳ hạn gặp gỡ của Bách Cầm tiên Tử Công Tôn Đỉnh với Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu. Thừa dịp này, may ra chúng ta được thưởng thức một cảnh tượng kỳ quan hiếm có trên đời, giữa lúc hai bầy chim đủ màu sắc bay lượn rợp trời...

Bạch Nguyên Chương nghe nói, liền cất tiếng cười ha hả, nhìn Phó Thiên Lân bỡn cợt:
- Hì...hì..., người ta có câu nói:
“Mỹ nhân đẹp mắt, lương hữu đẹp lòng”. Ở đời, chuyện khó khăn nhất không gì bằng chọn được một người bạn tốt hiểu rõ lòng mình, nhưng việc khó khăn hơn thế nữa là sao gặp cho được một tri kỷ hồng nhan. Hì...hì, lão đệ được tốt phúc nên mới gặp được một vị như Nhân cô nương đây... hì...hì...!
Sau một hồi cười và những lời úp mở, lời giễu cợt của Bạch Nguyên Chương, khiến Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy hai người đều lộ vẻ e thẹn chỉ biết cúi đầu mỉm cười hội ý...
Giữa lúc đó, vầng thái dương vừa giác đỉnh non đoài, ánh nắng nhạt ban chiều phú màu vàng rực rỡ xuống khắp dải núi đồi vô tận...
Phó Thiên Lân khẽ liếc mắt nhìn người yêu thấy khuôn mặt vốn đã xinh đẹp tuyệt luân của nàng , dưới bóng chiều tà lại càng thêm hồng hào rực rỡ, chẳng khác đoá hoa mẫu đơn, thược dược mới nở, khiến lòng chàng bâng khuâng ngây ngất như kẻ mất hồn..... Bạch Nguyên Chương là một người đã lăn lộn từng trải, thấu rõ tình đời nên khi thấy trạng thái của Phó Thiên Lân như vậy thì lão cất tiếng cười ha hả mà rằng:
- Lời đề nghị của Nhân cô nương rất hợp ý lão phu, bữa nay trời đã tối, đợi sáng sớm mai ba chúng ta sẽ lên đường đến dãy núi Võ Đang, vừa tiện đường dò xét tin tức Cát đại hiệp, vừa đến thăm Vô Sầu cốc một thể.
Con Cút mỏ sắt nghe mọi người nhắc đến tên Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân hình như nó cũng hiểu ý và tỏ vẻ vui mừng vỗ cánh nhảy nhót như muốn vọt lên lưng trời bay lượn cho thoa? thích.
Thấy vậy, Thiên Lân bất giác thở dài thầm nhủ:
“Một con chim nhỏ vô tri mà biết luyến mến chủ cũ. Thế mà loài người mang tiếng khôn hơn muôn vật lại có biết bao kẻ vong ân bội nghĩa, lừa thầy phản bạn thực là xấu hổ cho đồng loại...” Tâm niệm của chàng chưa dứt thì đã nghe Thu Thủy thở dài một tiếng buồn rầu:
- Người trong giới giang hồ ngày nay chỉ biết có thù thì phải trả chớ chưa có người nào coi sự báo ơn nặng hơn chuyện trả thù, so với chú chim nhỏ nhít này thì loài người còn nhiều kẻ không bằng cầm thú.
Tới đây, nàng ngừng lời đưa mắt nhìn người yêu, sóng tình chan chứa Cả hai cùng lặng lẽ đến độ si ngây, quên hẳn vị thần y đại hiệp Bạch Nguyên Chương đang đứng bên cạnh mỉm cười thông cảm.

Một lúc sau, Thu Thủy mới sực tỉnh, thở dài một tiếng nói tiếp:
- Chỉ đáng tiếc Cổ tỷ tỷ (Hồng Y La Sát) không có dịp cùng chúng ta đến thưởng thức bầy linh cầm dị điểu bay lượn trong cuộc gặp gỡ của hai vị kỳ nhân này. Danh tiếng của tỷ ấy tuy có ác độc, nhưng thực ra tâm địa rất tốt, không biết lúc chị ấy được thưởng thức cảnh tượng như thế thì sẽ cảm hứng đến mức nào ?
Nghe Thu Thủy nói, Phó Thiên Lân bất giác ngạc nhiên sững sờ, chàng không hiểu tại sao Thu Thủy lại bỗng dưng đề cập đến vấn đề của Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương mà nàng còn nhìn mình không chớp mắt như thế ?
Bể tình sóng gió, biến hoá đa đoan, đôi khi còn rắc rối hơn những chuyện thị phi ân oán trong giới võ lâm nhiều. Bạch Nguyên Chương chỉ thấy được trạng thái hai người có vẻ khác trước thôi, chứ đâu có ngờ đến những chuyện ảo diệu bên trong cho nên lão mượn cớ đi sửa soạn thức ăn rồi mỉm cười cáo lui cho hai người tâm sự.
Phó Thiên Lân ngơ ngác suy nghĩ ít lâu, chàng mới chợt hiểu và cũng thở dài:
- Thu muội, chả lẽ Thu muội vẫn chưa hiểu rõ tâm ý của tiểu huynh hay sao ? Đối với Cổ Phiêu Hương, tiểu huynh chỉ quen biết qua loa chứ đâu gọi là...
Lời nói của Thiên Lân chưa dứt, Thu Thủy đã đứng sát vào mình chàng liếc mắt mỉm cười âu yếm hỏi chậm:
- Lân ca, vừa rồi tiểu muội có đem thí dụ, ví những kẻ vong ơn bội nghĩa với loài cầm thú, chẳng lẽ Lân ca không nghe rõ sao ?
Phó Thiên Lân lại càng ngạc nhiên hỏi:
- Tiểu huynh có nghe rõ nhưng...
Thu Thủy lại không đợi chàng nói năng hết đã tiếp lời:
- Giá như có người dâng tặng Lân ca một vật quý báu nhất trên đời, trong khi ấy Lân ca đã không báo đáp lại còn dày xéo vật quí của người đem cho như vậy có thể gọi là một kẻ vong ân được chăng ?
Nghe hỏi, Phó Thiên Lân khẽ nhíu mày, trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói:
- Đầu đao mà không báo lý, tuy có hơi khác biệt với hai chữ “vong ân” nhưng cũng không phải hành vi của người quân tử. Chẳng hay Thu muội hỏi tiểu huynh câu đó với ý gì?
Thu Thủy khẽ liếc cặp mắt trong như nước hồ thu rồi ngửng đầu mỉm cười:
- Lân ca đừng thắc mắc gì vội, hãy cứ trả lời câu hỏi của tiểu muội: “Ở trên đời có vật gì trân qúi nhất ?” Lúc này, Phó Thiên Lân tuy đã lờ mờ hiểu ý Thu Thủy nhưng vẫn chưa rõ hẳn nên chàng phải ngẫm

nghĩ một lúc mới đáp:
- Danh kiếm tuyệt thế bí kíp kỳ công, là vật tối trân quý nhất của người trong giới võ lâm. Giai nhân khuynh quốc, mỹ nữ khuynh thành là tối trân của kẻ sĩ phong lưu hào hoa.
Minh châu dị bảo lụa là gấm vóc là vật tối trân của kẻ say đắm trong vòng danh lợi. Người đủ mọi giới, vật cũng nhiều thứ khác nhau, như vậy tiểu huynh biết trả lời câu hỏi của Thu muội như thế nào cho phải.
Nhân Thu Thủy cười lắc đầu:
- Lân ca nói không có cái nào đúng cả vì danh kiếm có thể tìm được, minh châu có giá trị hơn kém, mà lại là những vật thân ngoại sao có thể gọi là vật tối trân quý trên đời được ?
Phó Thiên Lân hơi nhíu mày lắc đầu:
- Nếu thế thì tiểu huynh xin chịu không trả lời được.
Thu Thủy bèn lộ vẻ buồn rầu than:
- Người ta thường nói:
“Bảo vật vô giá để tìm. Con người hữu tình khó gặp”. Minh châu, bảo kiếm tuy có trân quý thực nhưng so với tình cảm xuất phát tự đáy lòng con người thì còn thua kém xa. Riêng về Cổ tỷ tỷ từ khi bước chân vào đời đến giờ chưa để hình bóng chàng trai nào lọt vào mắt xanh. Nay mối tình chị ấy đối với Lân ca rất sâu đậm mà chưa nghĩ đến hề nghĩ đến chuyện được đền đáp chút gì. Hỏi rằng tấm chân tình ấy chẳng phải vật trân quý nhất trên đời là gì ? Vậy mà Lân ca đối với người ta không một chút thương hoa tiếc ngọc, cho nên tiểu muội cũng dùng ngay câu nói của Lân ca mà hỏi rằng:
Hành vi ấy của Lân ca có phải hành vi của người quân tử không ?
Phó Thiên Lân nghe Thu Thủy nói quanh quẩn một hồi thì mới vỡ lẽ, lại bất giác chàng kinh ngạc thêm. Chàng nhìn người yêu, thấy nàng vẫn đưa cặp mắt tình tứ nhìn chàng không chớp, thì nhất thời không biết trả lời nàng thế nào cho phải.
Thấy Phó Thiên Lân tỏ vẻ buồn bã, làm thinh không đáp, Thu Thủy lại mỉm cười ngây thơ nói:
- Lân ca chớ nên cho những lời thành thực của tiểu muội lúc rồi là có ý nói bóng gió xa xôi gì, nhất là vì mối liên quan giữa hai chúng ta mà Lân ca tỏ vẻ dè dặt. Nên biết với nhan sắc của Cổ tỷ tỷ, tuy đáng gọi là kiều diễm thực nhưng cũng chưa quý bằng tấm lòng hướng thiện và chất cao sang của một người sống trong vũng bùn lầy mà vẫn giữ được trong sạch như gương ấy. Nếu chúng ta có thể cảm hoá và đưa được một vị Hồng Y La Sát như Cổ Phiêu Hương trở về nếp sống lý tưởng mỹ mãn, biết đâu chẳng do đó mà lôi kéo được thêm

bao người khác cũng ở vòng tội lỗi biết tỉnh ngộ, hối đầu trở về đường ngay nẻo chính cũng nên.
Phó Thiên Lân thở dài một tiếng đáp:
- Lòng dạ khí tiết của Cổ Phiêu Hương ai mà chẳng kính phục ? Nhưng nếu bảo tiểu huynh coi nàng như một người chị thì được còn nói đến chuyện khác...Thu muội chỉ cần cũng chớ nên có ý cưỡng bách làm gì. Thu muội chỉ cần nhìn vào tấm chân tình sâu đậm giữa Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh với Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu đã kéo dài hàng một giáp tý mà không thay đổi sẽ hiểu rõ tấm lòng chung thủy bền vững như sát đá của tiểu huynh.
Tới đây, chàng ngừng lại mốt lát ngửng đầu nhìn mặt trăng trong suốt đang từ từ ló dạng phía Đông sơn rồi bỗng nhiên xúc động hào tính, khẽ mỉm cười nói tiếp:
- Thôi, hãy gác chuyện đó lại, chúng ta nên bàn tới chuyện cấp thời trước mắt thì hơn. Vì hiện nay Cát sư thúc bỗng nhiên mất tích. Vạn nhứt đến ngày đại hội, sư thúc không kịp trở về thì với khí thế hung hăng quá mạnh của bọn Vực ngoại Tam Hung và Đồng Cổ Thiên Tôn, rất có thể xảy ra thảm cảnh đúng như lời Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hận đã nói “Cửu cửu Hoàng Sơn” biến thành “Vạn Kiếp chi môn”. Và bọn giang hồ Vệ đạo như chúng ta đều không tránh khỏi số kiếp. Cho nên, hiện thời chúng ta nên gác tạm tình nhi nữ, mà nên đề cao chí khí anh hùng thì hơn. Đợi sau khi chứng kiến cảnh trùng tụ giữa hai lão tiền bối Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân tại Võ Đang sơn, chúng ta nên trở về Hoàng Sơn gấp, để cố gắng đem hết sức mình trong việc duy trì chính nghĩa.
Tiểu huynh sẽ nhờ oai lực của thanh Cổ Kiếm Vô Danh do Công Tôn lão tiền bối trao tặng và pho Lục Lạc Thiên Cương Kiếm Pháp của sư môn để diệt trừ thêm một tên gian tà cũng hung cực ác hào, là quét sạch được thêm một bãi cỏ rác, làm dơ bẩn giang hồ chừng nấy, Với những lời nghiêm nghị chính đáng của Phó Thiên Lân khiến Thu Thủy cũng cảm thấy trong cuộc đại hội Hoàng Sơn sắp tới tình thế rất khó khăn nguy hiểm. Vì đối với bầy độc xà ác thú của Ngọc Chi Linh Xa Tiêu Dao Tử và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ tuy đã mượn được linh cầm khắc chế trừ diệt nhưng những tên ma đầu trong số vực Ngoại Tam Hung, tên nào tên nấy có thần công tuyệt thế, so sánh với các nhân vật bên chính nghĩa, ngoại trừ Tuệ Gíac Thần Ni có thể đủ sức một chọi một, còn các tay anh hùng trong nhón Bình tung tứ hữu phải lấy hai người chọi một người mới miễn cưỡng ngang sức. Nếu quả thực đến lúc bấy giờ ân sư nàng là Cát Ngu Nhân không tham dự thì quần hiệp chính nghĩa sẽ nắm chắc

phần thất bại không sai.
Con người một khi đã mang mối sầu tư, thì dù có đối diện với tri kỷ hay đứng trước danh sơn thắng cảnh, gió mát trăng trong cũng không còn cảm hứng để thưởng thức hay tâm sự. Do đó cặp tình nhân trai trẻ này đã chấm dứt câu chuyện để nghỉ ngơi, chờ ngày hôm sau cùng vị thần y đương thời lên đường nhằm hướng Võ Đang xuất phát.
Dọc đường, tuy họ đã để ý dò xét nhưng không thấy được chút tin tức gì về Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân.
Đến khi ba người vừa tới Vô Sầu cốc thì cũng vừa đúng chập tối ngày mồng sáu tháng bảy.
Đứng trên chóp núi nhìn xuống cửa Vô Sầu cốc sâu thăm thẳm, che lấp bởi mấy tầng mây xanh đỏ rực rỡ. Phó Thiên Lân đưa tay chỉ lớp mây trời cuồn cuộn, mỉm cười nói với Bạch Nguyên Chương:
- Vô Sầu cốc, nơi ẩn cư của Đỗ lão tiền bối nằm che khuất dưới chín tầng mây dày kia, nếu không được linh cầm chỉ đường tiếp dẫn thì chỉ có nước đứng nhìn cửa hang mà thở than chứ không tài nào được vào chiêm bái Tiên nhân. Để tiểu bối thử xem con Cút mỏ sắt này có nhớ chủ cũ hay chăng?
Dứt lời Phó Thiên Lân liền gọi con linh điểu đang nằm trong tay áo ra để đứng trên bàn tay rồi làm dấu chỉ xuống cửa hang.
Loài cầm thú vốn có một sức cảm ứng rất nhạy bén, cho nên dọc đường con Cút mỏ sắt vẫn luôn nằm trong tay áo Thiên Lân nhưng khi về gần tới Vô Sầu cốc, chàng đã thấy nó nhảy nhót tỏ vẻ mừng rỡ.
Đến nay lại được Phó Thiên Lân trỏ tay xuống cửa hang ra dấu, lập tức nó lao vút đi như ánh điện chớp, chỉ thấy một vệt đen nháng lên rồi biến mất trên mấy tầng mấy dày phủ lưng chừng núi.
Thấy vậy, Nhân Thu Thủy khẽ nở miệng cười:
- Lúc này chắc Đỗ lão tiền bối đang nóng lòng chờ Công Tôn lão tiền bối tới gặp gỡ trùng tụ ? Các vị ấy tuy đã trở thành cặp thần tiên quyến thuộc siêu phàm thoát tục nhưng trải qua thời gian một giáp tí vắng tin đi lại đến nay bỗng nhiên lại được gặp nhau, tất nhiên tâm tình khó tránh khỏi nỗi vui mừng lẫn lộn. Tại sao trong giờ phút quan trọng ấy, Lân ca lại cho con Cút mỏ sắt trở về không sợ làm phiền rộn đến Đỗ Tiên Tử hay sao ?
Nghe nói, Phó Thiên Lân cũng chợt hiểu ra và cảm thấy có điều sơ xuất nhưng Bạch Nguyên Chương đã mỉm cười giải thích:
- Ý kiến của Nhân cô nương tuy có đúng và đành rằng trong cánh cửa biệt trùng phùng quy chân chứng đạo của những bậc tu tiên

không nên để những sự phiền rộn về thất tinh lọc dục làm phiền nhiễu. Nhưng trường hợp này thì khác, vì con Cút mỏ sắt bỗng nhiên trở về, chẳng những không làm Đỗ Tiên Tử bực mình mà trái lại còn để cho bà ta biết rằng Phó lão đệ và Nhân cô nương đã kịp thời đến chứng kiến mối tiên duyên tuyệt thế này, hầu lưu truyền cho võ lâm hậu thế một giai thoại hiếm có.
Trong lúc mọi người đang nói chuyện, thì mảnh trăng lưỡi liềm đã ló dạng phía Đông, toa? ánh sáng mờ nhạt càng tăng thêm vẻ đẹp của núi rừng về đêm. Cảnh sắc ấy đã khiến Thu Thủy vui thích hớn hở. Nàng gọi Bạch Nguyên Chương và Phó Thiên Lân nói:
- Bạch lão tiền bối và Lân ca, hai vị kỳ nhân ẩn khách này đã khéo chọn giờ phút trùng tụ vào đêm thất tịch quả thực thú vị và khác nhiều với những cuộc gặp gỡ tầm thường khác. Đêm mai, trên trời cầu nối, đêm nay, nhân gia duyên hợp. Quả là hạnh phúc hơn Ngưu Lang Chức Nữ một bậc. Lát nữa, lại có muôn vàn chim chóc bay lượn, đủ tăng thêm vẻ tráng quan kỳ ảo. Nếu đêm nay có một cơn mưa rào, trời tối như mực, thì đáng tiếc biết bao !
Phó Thiên Lân thấy người yêu cao hứng như vậy, chàng liền đưa tay chỉ về hướng Tây khẽ cau mày nói:
- Thu muội chớ có vội cao hứng quá độ, người ta nói trời vẫn có điểm phong vân bất trắc. Thu muội thử nhìn xem đám mây kéo phía Tây kia có phải là đám mưa không ?
Bạch Nguyên Chương vội nhìn theo hướng Thiên Lân chỉ, để ý nhận xét một lát rồi lắc đầu nói:
- Kinh nghiệm giang hồ của Phó lão đệ quả thực còn hơi non, vì vầng đen kia không phải là mây mà rất có thể bầy chim do Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh đang hướng dẫn di động về phía chúng ta.
Tới đây lão bỗng ngưng lời khẽ lắng tai nghe ngóng giây lát, mặt lộ vẻ khâm phục tiếp tục nói:
- Hai vị kỳ nhân tuyệt thế này qủa thực tình cảm đã thành đến chỗ tương thông. Cho nên Bách Cầm Tiên Tử vừa mới xuất hiện ở phía chân trời, thì Bách Điểu Tiên Nhân đã từ trong hang dẫn bầy chim ra đón rồi.
Giữa lúc ấy, Phó Thiên Lân và Thu Thủy cũng đã nghe từ phía Vô Sầu cốc có tiếng chim bay vỗ cánh rào rào và chỉ trong chớp mắt cả hàng trăm ngàn linh cầm dị điểu lớn nhỏ từ phía cửa hang bay lên như đám mây ngũ sắc.
Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu tướng mạo trang nghiêm dung quang tuyệt đại, ngồi ngay ngắn trên lưng một con Thần Điểu đuôi dài như dải lụa màu, bộ lông toàn thân sắc vàng như hoàng kim. Khi

bay qua chỗ ba người đứng bà ta chỉ khẽ hé mắt gật đầu mỉm cười ngỏ ý chào rồi dẫn bầy chim bay về phía chân trời.
Lúc đó vầng đen vừa xuất hiện phía chân trời hướng Tây cũng đã di chuyển đến gần, quả nhiên vầng đen này là bầy linh điểu cũng có cả trăm ngàn con. Lúc nãy vì khoảng cách quá xa, khiến ai nhìn cũng lầm tưởng là một đám hắc vân.
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh trông chẳng khác một vị tiên: tướng mạo thanh kỳ cũng cưỡi trên lưng con Thần Điêu đuôi dài màu hoàng kim. Lúc gặp nhau trên không, nét mặt của hai người đều lộ vẻ trang nghiêm khả kính, và cùng trao đổi một cái nhìn âu yếm thông cảm ...
Nỗi u hoài sáu mươi năm tức khí hiểu lầm, và sáu mươi năm nhớ nhung trông đợi, hình như tan biến, sau một cái nhìn âu yếm thông cảm đó. Thân hình hai người đứng vững trên lưng Thần Điểu, đồng thời cùng một động tác, chắp tay vái chào nhau một cái, không ai trước ai sau.
Lúc ấy, bầy linh điểu dị cầm đều cất tiếng ca hót ríu rít như chào mừng đón hỏi, hoàn thành một khúc nhạc tiên mỹ diệu vô cùng, thực là một cảnh tượng mà trần hoàn tục giới ít khi được thấy.
Bọn ba người Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy vừa khâm phục về mối duyên tình chân thực của hai vị kỳ nhân tuyệt thế vừa kinh kỳ về sắc cảnh ảo diệu không tiền tuyệt hậu đang diễn biến phơi bày trước mặt nên họ đều đứng ngẩn người xuất thần, như si như mộng.
Mãi đến khi Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân cưỡi chim bay qua, vẫy tay mỉm cười và tà tà hạ xuống Vô Sầu cốc, Nhân Thu Thủy mới buột miệng khen:
- Lân ca, giả sử truyền thuyết thành sự thật, thì cảnh tượng Cầu Thước đô hà, Ngưu Lang- Chức Nữ gặp gỡ đêm mai vị tất đã được bằng cảnh sắc đêm nay.
Phó Thiên Lân chưa kịp đáp, Bạch Nguyên Chương đã lắc đầu khẽ ngâm hai cầu thơ:
Những mong tâm ý trong tương hoà hợp Đâu kể nhân gian với thượng đình ?
Thuyết Lưu Lang -Chức Nữ, tuy có sông thiên hà ngăn cách nhưng mỗi năm còn được gặp nhau một lần. Đằng này, mối tình của hai người đến lúc bạc đầu mới được sum họp, quả thực là một thiên tình sử hiếm có.
Trong lúc đó, ba người cùng nhau trò chuyện cảm thán thì chợt thấy con Cút mỏ sắt đã từ dưới Vô Sầu cốc bay vụt lên, chiếc mỏ sắt đen

dài có ngậm một phong thư.
Phó Thiên Lân bóc thư xem thấy một chữ ký của Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu, đại ý trong thư hai vị kỳ nhân ngỏ ý cảm tạ ba người đã lặn lội từ xa đến chứng kiến cuộc gặp gỡ của họ, và hứa đến tiết Trùng Dương nhất định sẽ cho linh cầm đến Hoàng Sơn trợ trận giúp đỡ quần hiệp trong việc duy trì chính nghĩa võ lâm.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 27
Oan Gia Đụng Đầu Nơi Ngõ Hẹp

Từ phía Vô Sầu Cốc đi ra, bọn Bạch Nguyên Chương lập tức trở về Hoàng Sơn.
Nhưng dọc đường, không những không nhận được tin tức gì về Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, mà ngay cả đến nơi động phủ trên Thanh Lương Đài cũng vẫn vắng ngắt như tờ!
Tình trạng nầy khiến ba người lo lắng muôn phần, họ đành chỉ còn biết hy vọng vào nhóm người đi dò xét về phía đông do Động Đình Điếu Tẩu, hướng dẫn mà thôi!
Nhưng nhóm Động Đình Điếu Tẩu, Trường Bạch Tửu Đồ, Cô Vân Đạo Trưởng từ khi lên đường, chẳng những cũng không nhận được tin gì về Hoàng Sơn Độn Khách mà còn xẩy chuyện xung đột với bọn "Vực Ngoại Tam Hung", ngoài ra họ còn được biết chuyện Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cam tâm đứng hẳn về phía hung tà không trợ giúp quần hào nữa!
Nguyên khi ba vị võ lâm kỳ hiệp xuống núi đi về hướng Đông, ra tới tận bờ biển Đông hải, đụng mặt biển mênh mông vô tận mà vẫn không dò ra chút tung tích gì về Cát Ngu Nhân. Đứng trên bờ biển Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên chỉ tay về phía mây nước xa thẳm, hỏi hai bạn đồng hành:
- Vân Huynh và Đạo Huynh, tuy chúng ta không dò ra tung tích Cát đại hiệp, nhưng đã đến đây chúng ta có nên ra Thúy Vi Đảo, đấu với mụ già họ Nhuế một keo hay chăng?
Cô Vân Đạo Trưởng cau mày chưa kịp đáp Vân Lão Ngư Nhân đã lắc đầu cản ngăn:
- Ngày Đại Hội Hoàng Sơn đã kế cận hà tất chúng ta phải gây thêm rắc rối làm gì để cho con mụ già Đông Hải Kiêu Bà lại chê chúng ta là

đồ tức khí trẻ con!
Nghe nói, Trường Bạch Tửu Đồ trợn tròn cặp mắt đỏ ngầu, ngửa cổ cười hăng hắc nói:
- Lão chài này coi thường Hùng Mỗ quá, xưa nay Hùng Mỗ chưa bao giờ tức khí bậy bạ kiểu đồ con trẻ như thế, chẳng qua chỉ vì mối thù của Bành lão hữu đến nay chưa được thanh toán, nên Hùng Mỗ mới căm hận, không chịu đựng nổi một ngày nào nữa mà định tìm cơ hội ra tay cho hả giận đấy thôi!
Nghe Hùng Đại Niên nhắc đến người bạn cũ đã thác oan, Cô Vân Đạo Trưởng và Vân Lão Ngư Nhân cũng đều lộ vẻ thương xót đưa mắt nhìn về phía mây nước xa xa, bùi ngùi xúc động...
Lớp lớp sóng biển dồn dập, cảnh ngư long biến hoá, thương hải tang điền, chính là tượng trưng cho muôn sự phú, quí cùng thông sống chết chìm, nổi của kiếp người có thể đổi thay trong chớp mắt! Vân Lão Ngư Nhân nhớ lại người bạn cũ, lúc sinh tiền biết bao hào tình cảm khái, bác học đa văn, thế mà chỉ vì tật hay nói để đến nỗi mang họa, bị bọn tiểu ma vô sỉ lợi dụng lúc bất ngờ phóng ngải độc ám hại ! Nghĩ đến đây, lão bất giác thở dài ngậm ngùi nói:
- Mối thù của lão hữu Bành Hàm, chẳng riêng gì Hùng huynh nóng lòng thanh toán, ngay cả đèn Cô Vân Đạo Trưởng, Bạch Nguyên Chương huynh và Vân mỗ đây cũng không lúc nào quên được! Chẳng qua kẻ hãm hại Bành huynh là tên tiểu ma Song Cô Truy Hồn Mạnh Vũ, môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái, chớ đâu có liên quan gì đến thầy trò Đông Hải Kiêu Bà và Hồng Y La Sát? Vả lại cũng cần phải dành ngày giờ từ đây trở về Thanh Lương Đài cho kịp. Hiện giờ đã gần đến ngày đại hội, nếu Hùng huynh nóng lòng báo thù như vậy, chi bằng chúng ta cùng kéo nhau trở về Hoàng Sơn đợi thầy trò lão quái Lôi Chấn Vũ đến nơi, chúng ta cũng chẳng cần phải tính toán song phương thắng bại ra sao cả, cứ ra tay hạ thủ để báo thù cho lão hữu Bành Hàm, xong về sau sẽ liều mạng với bọn “Vực Ngoại Tam Hung”. Lúc đó dù thịt nát xương tan cũng không oán thán!
Đối với ai chớ riêng Trường Bạch Tửu Đồ thì rất đồng ý với đề nghị này của Vân Lão Ngư Nhân, cho nên ba người dắt nhau lên đường về Hoàng Sơn, chuyện xảy ra ở đời thường thường oan gia hay đụng nhau nơi ngõ hẹp. Đúng lúc ba người đi đến Hoàng Sơn, thì đụng đầu ngay với bọn Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, cũng vừa từ vùng Miêu Cương tới dự hội!
Về phía quần hùng, chỉ có bọn ba người Hùng Đại Niên, Cô Vân Đạo Trưởng và Vân Lão Ngư Nhân, nhưng phía mặt quần tà thì đã oai võ

hùng mạnh vô cùng!
Ngoại trư thầy trò Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và bầy ác thú. Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ cũng dẫn Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và năm, sáu đệ tử nữa đến.
Trong số, còn có một lão già thanh dật, tóc dài chấm vai, mày bạc phiêu mang quần áo, giầy mũ theo kiểu đời nhà Minh.
Đối với vị lão nhân thanh dật này, người khác thì không biết chứ riêng Động Đình Điếu Tẩu thì đã được hiểu một cách rất rõ ràng. Cho nên khi vừa thấy lão già, Vân Lão đã cau mày khẽ nói với hai bạn:
- Không khéo trong kỳ Đại Hội Hoàng Sơn này, phía chúng ta sẽ bị thất bại nặng nề mất! Vì chẳng hiểu tại sao vị ẩn hiệp "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, lại nhập bọn với lũ hung tàn Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo như thế kìa?
Giữa lúc đó, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã trông thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ kẻ thù ám hại Bành Hàm thì lập tức lão ta phừng phừng nổi giận, quên tất cả mọi sự lợi hại, lớn tiếng hằn học:
Lão Hùng này chẳng cần biết Đan Tâm Kiếm Khách hay Huyết Lệ Bố Y gì cả! Trước hết hãy lấy cái mạng chó của tên tiểu tặc Mạnh Vũ này đề báo thù cho Bành lão hữu đã, rồi tính sau!
Mấy tiếng Bành lão hữu chưa dứt, thân hình Hùng Đại Niên đã vọt lên cao hơn một trượng, mười ngón tay như mười móc câu vận đủ nội gia chân lực, chụp thẳng xuống đầu Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, lúc đó đang đứng bên cạnh Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái!
So sánh về thực lực, nhân số đối phương đã đông, cao thủ lại nhiều nên hành động bồng bột của Hùng Đại Niên khiến Cô Vân Đạo Trưởng và Động Đình Điếu Tẩu đều lo sợ cho bạn bị nguy, vì vậy mà cả hai cũng phải liều nhảy theo để tiếp ứng!
Lại nói, Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ, đã từng cùng Thái Y Ma Mật Ngạn, đồ đệ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lén đánh cắp độc xà dị thú của sư phụ chúng đem đến một chỗ kín đáo ẩn cư điêu luyện để chuẩn bị tìm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương báo thù, tại sao bây giờ hắn lại có mặt cùng sư phụ hắn ở đây?
Nguyên hai tên Mạnh Vũ và Mật Ngạn vốn đã dự tính sẽ dùng độc thú "Tam Trảo Kim Ngao" và ác xà "Thất Tinh Hồng", vừa mới điêu luyện thuần thục; để đi Đông Hải, tìm Hồng Y La Sát trả mối thù Thiên Lam Độc kiêm chặt cụt bàn tay. Nhưng bỗng nhiên chúng gặp Phó Thiên Lân đi qua, bi con Anh Vũ Bích Linh của chàng mang theo dùng giời lẽ lòe bịp khiến chúng phải hãi sợ, nhức đầu nhức óc, không dám sơ suất vọng động, mà phải núp kín trong sào huyệt để điều luyện cho độc xà và ác thú được thuần thục thêm!

Trong khi đó, Đồng Cổ Thiên Tôn, vì thương nhớ đồ đệ nên lão ta dẫn Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh- đồ đệ của Nam Hoang Hạt Đạo-tới bắn tin cho Mạnh Vũ và Mật Ngạn biết:
Đã gần đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn, không được gây sự xung đột với thầy trò Đông Hải Kiêu Bà để làm hư đại cuộc, mà hãy cùng đến Hoàng Sơn hợp sức với quần tà đợi tiêu diệt hết bọn Bình Tung Tứ Hữu và Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân rồi sẽ xuất kỳ bất ý thanh toán nốt thầy trò Đông Hải Kiêu Bà, như thế vừa báo được thù, lại vừa dứt trừ được hậu hoạn về sau này!
Trong bọn "Vực Ngoại Tam Hung" Nam Hoang Hạt Đạo là một tên nhiều tính ganh ghét nhất. Ngoài mặt thì hắn hoà hợp với Đông Hải Kiêu Bà. Nhưng trong thâm tâm rất đố kỵ mụ ma đầu này, cho nên hắn rất tán đồng ý kiến của Đồng Cổ Thiên Tôn và lập tức sai Phùng Tiểu Thanh đưa tin đi báo cho hai tên tiểu ma đầu biết nhưng lão lại dặn Tiểu Thanh chỉ được phép cho một mình Mạnh Vũ biết rõ ý định sâu kín đó thôi, vì giữa sư phụ cửa Mật Ngạn, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử với Đông Hải Kiêu Bà có tình giao hảo rất thân sợ Mật Ngạn tiết lộ lin tức sẽ gây đại biến!
Lôi Chấn Vũ, Phí Nam Kỳ tuy nghĩ như vậy, nhưng Phùng Tiểu Thanh và Mạnh Vũ đã biết rõ bản tính hung tàn và thù dai của Ma Mật Ngạn, đối với mối hận bị Hồng Y La Sát chặt bàn tay, cho nên cả hai tên nam nữ tiểu ma, đã đồng ý nói thực cho Mật Ngạn biết. Và quả nhiên, sau khi nghe rõ âm mưu trên, Ma Mật Ngạn đã cực lực tán thành. Hắn còn nói, nếu vạn nhất, khi chuyện xảy ra mà Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử không đồng ý, hắn sẽ đành liều thoát ly sư môn, yêu cầu Mạnh Vũ hoặc Phùng Tiểu Thanh giới thiệu gia nhập môn phái Nam Hoang Hạt Đạo hoặc Đồng Cô Thiên Tôn !
Do đó, Mạnh Vũ và Mật Nggạn mới cùng theo hai tên lão quái đến Hoàng Sơn. Riêng tên Ma Mật Ngạn dọc đường mắc bận tìm thức ăn đặc biệt để nuôi con độc xà "Thất Tinh Hồng" nên hắn chậm chân đến sau một chút mà chưa có mặt trong bọn quần tà hiện tại !
Nảo ngờ khi vừa đến Hoàng Sơn thì đụng đầu ngay ba vị trong nhóm "Bìn h Tung Tứ Hữu" và Mạnh Vũ đã bị đối phương ra tay tấn công lập tức!
Đừng nói gì Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ ơ hờ không kịp đề phòng, mà ngay cả đến hai tên lão quái cũng không ngờ đối phương lại dám cả gan, vừa thấy mặt đã ra tay hạ độc thủ liền như vậy!
Nhất là nội gia chân lực tủa Trường Bạch Tửu Đồ thâm hậu vô cùng, lại gặp giữa lúc nóng giận, từ trên cao đổ xuống oai lực càng tăng thêm mấy phần nữa! Cho nên, Minh Vũ đã bị luống cuống, dở tay

không kịp lâm vào cảnh nguy khốn hiêm nghèo!
Riêng bọn sáu thầy trò Nam Hoang Hạt Đạo, người nào người nấy đều mù cả hai mắt, tuy có được thính giác thiên phú đặc biệt, nhưng phần thì chưa hoàn loàn hiểu rõ thực trạng hiện tại, phần thì cho rằng võ học cửa thầy trò Lôi Chấn Vũ đã vào hàng tuyệt luân, mà đối phương, ngoại trừ Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, không có một tay cao thủ đặc biệt nào! Cho nên cả sáu thầy trò "Đạo Mù" đều đứng khoanh tay bất động với vẻ kêu ngạo tự đắc!
Còn Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, thì mặt lạnh như tiền hai cánh tay áo rộng buông xuôi, không thốt nửa lời. Chỉ có một mình Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ là lo lắng cho đứa học trò yêu dấu nên lão ta vội vàng vung mạnh hai cánh tay rộng, phát ra một luồng cương phong, xé gió đẩy về phía Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đang lơ lửng trên không!
Nhưng luồng tụ phong của lão quái Lôi Chấn Vũ vừa cuồn cuộn tung ra thi Động Đình Điếu Tẩu và Vân Lão Ngư Nhân đã song song nhảy đến, bốn chưởng cùng vung lên, đưa ra bốn đạo chưởng lực phách không nội gia mạnh mẽ tuyệt luân ngăn chặn luồng tụ phong của Lôi Chấn Vũ. Chưởng phong của đôi bên ngang nhau, kẻ tám lạng, người nửa cân. Do đó Trường Bạch Tửu Đồ không bị cản trở, mà vẫn chụp xuống đầu Mạnh Vũ.
Tài nghệ của Mạnh Vũ tuy cũng khá, không đến nỗi kém cỏi nhưng vì bị Hùng Đại Niên ra tay chớp nhoáng, khiến hắn luống cuống không kịp tránh né, buộc lòng phải tụ công lực toàn thân vận lên song chưởng đón đỡ cường lực của đồi phương với chiêu thức "Song Thủ Thác Thiên"!
Một bên tức giận ra tay tận lực, một bên vội vàng ứng phó bảo vệ. Hơn nữa, công lực cửa Hùng Đại Niên lại cao hơn. Mạnh Vũ nhiều. Nên khi hai luồng chưởng phong vừa chạm nhau, Mạnh Vũ gào lên một tiếng thảm thiết, mắt đổ hào quang, máo lên miệng và bi bắn văng ra ngoài xa bảy, tám thước!
Đến lúc này Nam Hoang Hạt Đạo mới cảm thầy sự xảy ra là nguy hiểm, nên lão ta vội rút cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng" oai chấn Nam hoang, cầm sẵn nơi tay và lắng tai nghe ngóng chuẩn bị kịp thời ra tay đối phó!
Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng chụp vội hai chiếc Chung đồng lớn, nặng gần trăm cân. Thanh Lưu Vân kiếm của Cô Vân Đạo Trưởng cũng được rút ra khỏi bao một tiếng "Soạt", kiếm khí lạnh lẽo ghê hồn; Chiếc "Lưới tơ đen" một môn ám khí độc môn kỳ tuyệt ít khi dùng tới cửa Động Đình Điếu Tẩu cũng được lão ta cầm sẵn nơi tay.

Và một trận giang hồ ác chiến thịt nát xương rơi, trời long đất lở sắp sửa bắt đầu!
Riêng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thấy Song Cổ Truy Hồn Mạnh Vũ vẫn chưa bị chưởng lực của lão ta đập chết, lão nhớ đến thảm trạng cửa người bạn già bị chết oan ức đau đớn bởi ngải độc Miêu Cương, nên lão ta lại một lần nữa tung mình chồm về phía kẻ thù.
Không ngờ, khi thân bình của Hùng Đại Niên vừa vọt lên với thân pháp "Long Du Thương Hải" bỗng nhiên bi luồng kình khí vô hình vừa nhu hòa vừa mạnh mẽ, từ bên cạnh bồi ra chận đứng lại va còn đẩy thân hình ông ta lạng ra xa hàng bốn năm thước!
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên hốt hoảng kinh hãi, không biết trong số đối phương, người nào có công lực tuyệt luân như vậy? Cho nên khi hạ chân xuống đất, lão liền quay mắt nhìn và kịp thời trông thấy hai ồng tay áo rộng của Đan Tâm Kiếm Khách đang từ từ hạ xuống, đồng thời, vị kiếm khách tỏ vẻ tươi cười chậm rãi nói:
- Mạnh Vũ chưa bị táng mạng ngay nhưng hắn đã bị ứ máu trào lên tận cổ và mặt mũi xám ngắt, chứng tỏ trong lục phủ ngũ tạng ít nhất cũng dập nát một hai hộ phận, Hùng Đại Hiệp đã có nhiệt tình vì bạn và như thế cũng kể như đã thanh toán xong mối thù rồi bất tất phải...
Động Đình Điếu Tẩu thấy Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân quả nhiên đã đứng về phía quần tà, thì bất giác lã cũng nổi lòng căm phẫn, dựng cặp trường mi, chận lời Như Thiên Hân lớn tiếng hỏi:
- Như Đại Hiệp là một bậc trung trinh tiết nghĩa được người đời kính phục, nhất là Đại Hiệp đã được những kẻ giang hồ đồng đạo có huyết tính khảng khái suy tôn lên địa vị Thái Sơn Bắc Đẩu đứng đầu trong giới võ lâm đương thời ! Với tiếng tăm oai vọng ấy tất nhiên Đại Hiệp phải phân biệt rõ được chính tà trong đục chứ? Lần trước, lúc Vân mỗ cùng lão đệ Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy cô nương đến Đan Tâm Bích bái yết. Như đại Hiệp đã hứa nhận đến tiết Trùng Dương sẽ xuất Sơn. chủ trì chính nghĩa giang hồ ! Đến nay không hiểu vì sao đại hiệp lại bỗng đứng đổi ý, làm chuyện trái ngược đạo lý khiến Vân mỗ không sao rõ được nguyên do, vậy xin Đại Hiệp vui lòng giải thích cho chúng tôi khỏi thắc mắc?
Bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn tuy mời được Đan Tâm Kiếm Khách cùng đi nhưng mới dọc đường lúc nào nét mặt ông ta cũng lạnh lùng như băng tuyết khiến người ngoài không hiểu ông đang nghĩ ngợi toan tính gì?
Vì vậy những lời lẽ trách cứ nghiêm chỉnh của Động Đìn Điếu Tẩu vừa rồi, chẳng những Cô Vân Đạo Trưởng và Trường Bạch Tửu Đồ

nóng lòng muốn nghe Đan Tâm Kiếm Khách hồi đáp mà cả thầy trò lũ ma đầu cũng đều ngưng thần chú ý nghe xem ông ta trả lời ra sao?
Như Thiên Hân thấy đấu trường bỗng nhiên im lặng phăng phắc, lão ta liền đảo mắt nhìn qua một vòng, rồi vẫn nét mặt thản nhiên lạnh lùng cất giọng ngâm bốn câu thơ:
Dẫu thác khôn quên cựu chủ ân, Trọn đời chỉ phục vết châu ngân.
Để rơi thiết kiếm tay người khác.
Đại Hội Hoàng Sơn Vạn Kiếp môn!
Bài thợ này chính là bát thơ Phó Thiên Lân đã đọc thấy trên vách đả Cửu Tử động, nhưng Như Thiên Hân đã đổi ba chữ "Vào tay giắc" ở câu thứ ba thành ba chữ "Tay người khác" hình như để chứng tỏ lão ta đã đứng hẳn về phía quần tà...!
Thi ý rất rõ ràng khiến hai tên ma đầu Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn nghe xong tên nào tên nấy lộ vẻ hớn hở vô cùng! Còn bọn Vân Lão Ngư Nhân thì tức giận tràn hông! Nhất là con người có tính nóng nảy và thẳng thắn như Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thì lại càng tức giận đến nỗi râu tóc dựng ngược. Lão ta hầm hầm trợn mắt nhìn Như Thiên Hân quát mắng:
- Như Thiên Hân, ông thực là một người uổng danh võ lâm thiên hạ kính phục bấy nay, không xứng đáng với danh hiệu "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách" nữa, mà chỉ đáng mặt kiếm khách tầm thường như phường giá áo túi cơm thôi!
Nghe những lời mắng nhiếc. Như Thiên Hân chỉ nhìn Trường Bạch Tửu Đồ cười lạt không nói gì, Riêng Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ, vì hắn có ý định thừa dịp Đại Hội Hoàng Sơn, chẳng những tiêu diệt hết các nhân vật chính phái mà hắn còn muốn thừa cơ ám hại luôn cả Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm cùng Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, thôn tính "Vực Ngoại Tam Hung" sát cánh với Đồng Cô Thiên Tôn, làm bá chủ vĩnh viễn tại vùng Nam Hoang! Cho nên hắn cố ý lấy lòng Như Thiên Hân bằng cách quát mắng Hùng Đại Niên:
- Tên cuồng đồ hỗn láo kia mi không nghe người đời có nói: "Biết thời thế mới là kẻ tuấn kiệt" hay sao? Như Đại hiệp đây là người biết nhìn xa thấy rộng, thuận thế thừa thời, xứng đáng một kẻ anh hùng hào kiệt chân chính! Mi là thá gì mà dám buông lời hỗn láo khinh miệt như thế?
Bón tiếng "Hỗn láo khinh miệt" vừa dứt, cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng" trong tay lão quái đạo đã nhằm ngày huyệt "Thất Khảm" yếu hại trên ngực Trường Bạch Tửu Đồ điểm tới! Thủ pháp nhanh nhẹn và lối nhận huyệt chuẩn xác của lão quái đạo chẳng khác người có cặp

một sáng, khiến ai nấy đều phải kính phục vô cùng!
Nhất là khi đầu gậy còn cách mục tiêu ba thước, đã phát ra một luồng âm phong lạnh buốt xoáy vào tim, khiến Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng phải hốt hoảng kinh hãi thi triển liên tiếp hai thân pháp tuyệt học "Thoát Bào Nhượng Vị" và "Đảo Thái Tam Tinh" mới tránh nổi một gậy nguy hiểm giết người đó!
Nam Hoang Hạt Đạo điểm trật một gậy lão ta lại nghe tiếng gió, tìm vị trí đối phương, vung bảo trượng sử dụng liên tiếp ba tuyệt chiêu kỳ ảo "Sương Kiều Mạch Lộ", "Huy Trương Khu Long" (Vung gậy đuổi rồng) và "Trường Xà nhập Động" với lối biến hóa nhanh như điện chớp, dồn Hùng Đại Niên vào trong vòng trượng ảnh loang loáng, tỏa ra những luồng âm phong lạnh buốt, oai thế tuyệt luân !
Trong nhóm "Vực Ngoại Tam Hung" tên nào tên nấy đều có võ công độc đáo, danh bất hư truyền. Còn Võ công của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên vốn đã không bằng Nam Hoang Hạt Đạo, hơn nưa lại gặp lúc chân tay không, cho nên vừa bắt đầu trận đấu, đã thấy thua sút và bị dồn ép, chân tay luống cuống!
Thấy vậy, Động Đình Điếu Tẩu khẽ nói với Cô Vân Đạo Trưởng:
- Như Thiên Hân tuy tiếp trợ quân tà, nhưng chưa đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn, chắc lão ta chưa chịu ra tay can thiệp đâu! Bây giờ việc đã xảy ra như thế này chúng ta cũng đành liều với sự may rủi vậy! Đạo Trưởng hãy dùng thanh "Lưu Vân Thần Kiếm" giám thị tên lão quái Đồng Cổ Thiền Tôn để tiểu đệ nhẩy ra giúp sức Hùng huynh đấu với tên "Quái Đạo Mù" này xem sao!
Cô Vân Đạo Trưởng vừa gật đầu hội ý, thì Vân Lão Ngư Nhân đã tung mình nhảy ra, lớn tiếng quát:
- Bốn tiếng "Vực Ngoại Tam Hung" oai chấn tám cõi của các ngươi thực uổng xưng mà chỉ đáng gọi là một lũ hung đồ thừa võ khí ăn hiếp kẻ tay không thôi! Tên "Đạo Mù" kia, mi hãy chú ý nếm thử múi vị loại vũ khí độc môn của lão chài xem sao?
Theo liền tiếng quát cửa Vân Lão Ngư Nhân một tấm lưới dệt bằng loại tơ đen bền cếăc đao kiếm chặt không đứt đã tạo thành một đám hắc vân rộng lớn hơn một trượng vuông từ trên đầu Nam Hoang Hạt Đạo trùm xuống!
Nam Hoang Hạt Đạo thấy bên địch có người ra cứi viện, lại nghe nói loại binh khí độ môn khiến lão ta cũng phải e dè thu thế tạm để cho Hùng Đại Niên thoát thân ra ngoài vòng trượng ảnh.
Nhưng lão ta chỉ nghe tiếng loại binh khi từ trên không chụp xuống giữa đầu, phát ra những tiếng gió kỳ dị, không phải tiếng đao kiếm, cũng không phải tiếng chùy gậy, khiến lão ta không nhận ra được là

loại binh khí đặc biệt gì?
Đã không rõ địch thế nên Nam Hoang Hạt Đạo cũng không muốn đem thân mình ra thí nghiệm nguy hiểm, lão ta vội lắc mình nhảy lui thoát khỏi tầm tiếng gió của binh khí đối phương! Với võ công của lão ta như vậy, khi nào lão ta chịu lép vế, cho nên, vừa hạ chân, lão ta lại lẹ làng tiến lên nhanh như điện chớp, cây bảo trượng trong tay hắn sử dụng tiếp theo chiêu tức "Lực Đảo Hoàng Long"-một chiêu có thể tùy ý biến hoá tấn công truy kích, khiến đối phương rất khó tránh-điểm ngay vào giữa rốn địch thủ, định bức đối phương phải chống đỡ để thừa dịp nhận xem đối phương dùng loại binh khí gì hầu tìm cách thủ thắng!
Tấm lưới của Vân Lão Ngư Nhân quả có oai lực diệu dụng vô cùng! Sau khi tung lưới không chụp trúng mục tiêu lại thấy Nam Hoang Hạt Đạo liều lĩnh múa gậy điểm tới, Vân Lão Ngư Nhân bất giác mừng thầm trong bụng, lão đột nhiên co chân phải về, thân hình lui lại phía sau ba thước mượn đà vận lực lên hai cánh tay, giật mạnh tấm lưới cho thu lại, túm chắt lấy đầu gậy của đối phương!
Lúc đó, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đứng bên xem trận đấu, thấy công lực cửa Nam Hoang Hạt Đạo nguyên đã trội hơn Vân Lão Ngư Nhân nhưng vì khuyết điểm cặp mắt bị mù, không nhận ra loại binh khi kỳ dị của đối phương đang dùng, để đến nỗi bị lâm vào thế bất lợi nên lão vội lớn tiếng nhắc nhở đồng bọn:
- Phí huynh hãy cận thận, binh khi của lão già đó là một tấm lưới cá!
Hai tiếng "Lưới cá" vừa vọt vào tai, tuy Nam Hoang Hạt Đạo đã nhận ra và biết cách phá giải nhưng giữa lúc ấy lão cũng đã nghe tiếng lưới của đổi phương đang thu lại thì lão biết rắng, cây "Tiêu Hồn Bảo Trượng", oai chấn bát hoang của mình, nếu đề tấm lưới của đối phương cuộn được, thế nào cũng bị giật mất, và tiếng tăm cũng bị chôn vùi theo!
Những người võ công đã luyện tới mức thâm hậu phần nhiều đều giỏi tùy cơ ứng biến trong những lúc nguy hiểm phải đối phó cấp thời! Nam Hoang Hạt Đạo tuy đã lâm vào cảnh bị địch kiềm hãm, sắp thua, nhưng lão ta vẫn trấn định được tâm thần không chút rối loạn! Và trong giây phút thập phần nguy hiểm ấy, lão ta bỗng tìm được phương pháp phá giải bằng cách vận công, tụ khí đan điền há miệng thổi ra một luồng "Đạo Gia Tiên Cương Khí" hùng mạnh vô cùng! "Tấm lưới tơ đen" của Vân Lão Ngư Nhân đang thu lại! sắp cuộn được đầu gậy của đối phương, thì bỗng nhiên bị luồng "Tiên Thiên Cương Khí" của Nam Hoang Hạt Đạo thổi mạnh làm cho bung ra! Thừa dịp đó lão quái đạo rút đầu gậy khỏi miệng lưới rồi vẫn thuận

đà đâm thẳng vào giữa rốn đối phương, đồng thời tay tả lão ta bồi thềm một đòn "Thất Bộ Phách Không Chưởng Lực".
Phương pháp hoá giải tuyệt diệu của lão quái đạo khiến các tay cao thủ võ lâm dự trận đều phải lác mắt kinh phục Lúc đó, Vân Lão Ngư Nhân buộc lòng phải dùng chiêu thức "Đàn khê Hặc Mã" búng người lui về phía sau để tránh né, Nam Hoang Hạt Đạo vẫn nhanh nhẹ chồm theo bén gót, từ phút này trở đi, lão quái đạo chiếm được ưu thế dồn Động Đình Điếu Tẩu vào trong vòng trượng ảnh loang loáng phử kín chẳng khác một trận mưa rào gió bão, mỗi một chiêu thế kèm theo cũng xoáy tít như sấm sét vang dội.
Từ khi Động Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao lại bị Nam Hoang Hạt Đạo vân dựng "Tiêu Hồn Bảo Trượng" dồn vào thế bị động khiến Cô Vân Đạo Trưởng đang cầm "Lưu Vân Kiếm" đứng lược trận bên cạnh cũng cảm thấy lo lắng, bồn chồn khó xử! Vì mình không ra tay giúp đỡ, thì chỉ độ hơn một trăm chiêu nữa tiếng tăm của Vân Lão Ngư Nhân sẽ bị Phó theo dòng nước! Còn nếu mình nhẩy ra thế nào đối phương cũng có người cản trở gây thành cuộc hỗn chiến khó lòng tránh khỏi!
Giữa lúc Cô Vân Đạo Trưởng đang suy nghĩ toan tính, Nam Hoag Hạt Đạo bỗng cất tiếng cười sằng sặc kiêu ngạo:
- Lũ vô tri chúng bay hãy mở mắt mà coi Nam Hoang tuyệt học, độc môn sáng chế của Phí Nam Kỳ đây !
Tiếng nói của lão quái đạo vừa dứt, tuyệt học của y được thi triển lập tức. Phó Trượng pháp "Tiểu Chư Thiên Lôi Đình" của hắn xưa nay chỉ dùng để đối phó khi gặp kình địch đã được hắn thi triển đến mức tinh vi tuyệt diệu khiến cảnh trượng chung quanh như chìm trong một trận mưa giông gió bão, sấm sét đùng đùng! Mỗi một đường gậy của quái đạo tung ra đều kỳ bí tuyệt luân trái hẳn lẽ thường, khiến đối phương không biết đường nào mà chống đỡ tránh né!
Trượng pháp "Tiểu Chư Thiên Lôi Đình" của lão quái vừa thi triển, thì tấm lưới tơ đen của Động Đình Điếu Tẩu cũng lập tức bị thu hẹp và mất vẻ linh hoạt ngay. Nhất làlão quái đạo lại có ý cầu thắng mau lẹ bằng cách luôn luôn dùng tay trái phóng ra những luồng "Vô phong âm chỉ" một tuyệt kỹ nội gia rất khó luyện, xuyên qua bóng gậy, nhằm xoáy vào những huyệt đạo yếu hại khắp châu thân Động Đình Điếu Tẩu !
Vì không muốn để cho mọi người thấy Vân Lão Ngư Nhân lộ vẻ thua sút, nên Cô Vân Đạo Trưởng vội múa kiếm, vừa nhảy ra vừa cất tiếng cười khanh khách, nói:
- Mấy đường gậy tầm thường và vài ngọn "Vô Phong âm Chỉ" độc ác

của lão đạo mù họ Phí, đâu cao gì đáng gì gọi là võ lâm tuyệt học, quỷ khấp thần kinh mà khoe mẽ! Bần đạo xin dùng thanh "Lưu Vân Kiếm" này để lãnh giáo vài trăm hiệp xem sao?
Theo liền với tiếng nói thanh "Lưuư Vân Kiếm" trong tay Cô Vân Đạo Trưởng đã tỏa ảnh sáng chói lọi, từ ngoài xa ba trượng lao vun vút vào trận!
Nhưng Khi thân hình Cô Vân Đạo Trưởng vừa phóng ra, thì Đồng Cô Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng đã quát một tiếng như hhôe rống, hai chiếc trống đồng to lớn trong tay lão ta, đập vào nhau thật mạnh, vang lên "Ình ình" như tiếng sấm động, rung rinh cả núi rừng; đồng thời thân hình lão ta cũng vọt ra đón chận đối phương.
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên thấy vậy cũng không chịu khoanh tay, vội nạp khí, ngưng thần tụ công định tung mình vọt ra!
Giữa lúc trận hỗn chiến sắp sửa bắt đầu vị kiếm khách ẩn hiệp đứng dự khán từ đầu, bỗng vung hai ống ty áo dài rộng sang bai bên, phát ra hai luồng cương phong vô hình với sức hùng hậu tuyệt luân!
Luồng cương phong bên tả, chận ngay khoảnh giữa Lôi Chấn Vũ và Cô Vân Đạo Trưởng, khiến cà hai người như đụng phải bức tường vô hình dội ngược lại rồi rớt xuống đất, không thể nào hợp thủ giao đấu được nữa!
Còn luồng cương phong bên phải, đẩy bắn Nam Hoang Hạt Đạo và Động Đình Điều Tẩu mỗi người phải thối lui về phía sau ba bước!
Hành động bất thình lình của Đan Tâm Kiếm Khách, khiến không ai liệu đoán được vị kỳ nhân cái thế tính nết kỳ quặc có dụng ý gì? Giải hòa hai bên chăng? Hay muốn ra tay trợ lực một bên nào chăng?
Do đó, tất cả mọi người thuộc hai phe, đều nhất tề ngừng đưa mắt hướng về phía Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, chờ xem thái độ của ông ta ra sao?
Như Thiên Hân thấy mọi người đều ễa ngừng tay giao thủ ông ta mới lộ vẽ hòa nhã nhìn mọi người chậm rãi nói:
- Hai phe các người đã ước định gặp nhau tại Đại Hội Hoàng Sơn vào ngày mùng chín tháng chín sắp tới. Hiện ngày đó cũng đã gần kề, hà tất các người phải vì chuyện tức khí nhỏ mọn mà xung đột đấm đá loạn xà ngầu như thế? Lão phu khuyên các người hãy tạm ngừng tay, đợi đến đúng ngay Trùng Dương gặp nhau tại Thanh Lương Đài sẽ trổ hết sở năng phân định thắng bại, như vậy mới xứng đáng là gương mẫu cho võ lâm hậu thế chứ!
Nói tới đây, ôag ta quay về phía "Bình Tung Tam Hữu" tươi cười tiếp lời hỏi:
- Nếu ba vị cho lời lão phu là phải, thì xin hãy tạm biệt cho đến Trùng

Dương sẽ gặp lại trên Thanh Lương Đài, có được chẳng?
Lúc này, Vân Lão Ngư Nhân và Trường Bạch Tửu Đồ đã có ý bất bình về hành động của Như Thiên Hân, nên không thèm trả lời ông ta. Riêng Cô Vân Đạo Trưởng vẫn giữ thái độ khiêm nhã ứng thanh đáp:
- Anh em bần đạo, xin tuân lời Như Đại Hiệp...
Nhưng Cô Vân Đạo Trưởng chưa dứt lời thì Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã Cất tiếng oang oang ngắt ngang:
- Bình Tung Ngũ Hữu xưa nay chỉ kính trọng những trung thần hiếu tử và "Tuân theo" những điều hợp thiên lý nhân tình mà thôi. Như thiên Hản đã hành động trái ngược lẽ phải, đứng chung hàng ngũ với bọn gian tà, tự huỷ chiêu chữ vàng:
"Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách" của ông ta, thì chúng ta còn "Kính trọng" ông ta ở điểm nào? Và "Tuân tùng" vì cái gì nữa? Còn nếu chúng có tự ý tạm ngưng,, chờ mấy hôm nữa sẽ tái đầu thì cũng được!
Nghe nói, Như Thiên Hân vẫn bình tĩnh như thường, không tỏ ý buồn giận chỉ khẽ mỉm cười, quay sang phía Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo tiếp tục nói:
Ý kiến của hai vi Lôi; Phí Nhân huynh như thế nào ? Các vị có đồng ý chăng?
Cả hai tên lão quái đều có ý khiếp phục oai lực của Như Thiên Hân, vì chính chúng đã được thấy tận mắt vị kỳ nhân quái khách này hai lần chỉ khẽ vung tay mà đã bộc lộ những ngón thần công đến mức siêu tuyệt danh bất hư truyền. Hơn nữa chúng lại đang nắm giữ trong tay khúc kiếm gãy có điểm "Châu ngân" làm vật uy hiếp tinh thần không sợ Ông ta thất hứa, nên chúng đồng thanh đáp:
- Xin Như Đại Hiệp cứ tự tiện phân phó chúng tôi xin tuân mệnh.
Thế là cuộc xung đột hiện thời, kể thư tạm ngưng. Nhưng bất ngờ, lúc đó mấy con ác thú đo Đồng Cổ Thiên Tôn dẫn theo, bỗng nhiên chúng đều nhe nanh múa vuốt, mắt lộ hung quang rồi nhất loạt nhảy chồm về phía "Bình Trung Tam Hữu" nhanh như những luồng điện chớp!
Lời nói của Như Thiên Hân không sai. Quả nhiên sau khi Song Cổ Truy Hồn Mạch Vũ bị Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tức giận đánh trúng một chưởng tạng phủ của hắn đã bị thương rất nặng. May nhờ uống một viên linh dược của sư phụ hắn nên mới gắng gượng giữ được chút hơi thừa còn lại Và giữa lúc trận đấu sắp kết thúc, hắn ta biết vô phương sống sót nên hắn đã cố vận chút hơi thừa còn lại, thổ ra một búng máu đen, rồi xuất phát hiệu lệnh sai bầy

thú xông ra báo thù!
Bọn “Vực Ngoại Tam Hung” đối với cuộc Đại Hội Hoàng Sơn, chúng coi rất quan trọng cho nên Đồng Cổ Thiên Tôn có nuôi nhiều loại ác thú, nhưng lão ta chỉ chọn theo ba con rất tinh nhuệ:
Một con tên gọi “Tam Trảo Kim Ngao” (Sói ba chân) chính là con thú Mạnh Vũ đã ăn cắp trốn đi với tên Mật Ngạn; Một con tên gọi “Kim Tinh Hầu” có sức mạnh vô song, toàn thân cứng như một khối thép nguội, bảo đao bảo kiếm cũng không chem đứt, còn một con nữa tức con “Vượn trắng” tuy trông rất tầm thường, nhưng hình như Lôi Chấn Vũ rất yêu thích con dị thú này!
- Lúc còn ở nhà, Mạnh Vũ nguyên là một đồ đệ phụ trách huấn luyện bầy thú của Lôi Vhấn Vũ. Cho nên hiệu lệnh của hắn được phát xuất trong lúc hắn sắp chết đã có một oai lực và sức linh hiệu vô cùng!
Chỉ thấy một lớp bụt vàng mờ, một vệt khói trắng và một bóng hình to lớn màu vàng sậm, đồng một lượt xẹt về phía “Bình Tung Tam Hữu” kèm theo những tiếng rống và gầm gừ, ghê rợn!
Nào ngờ, khi ba ác thú vừa chồm tới thì lập tức trên không có tiếng chim kêu trong vút và kỳ dị như tiếng chim Phượng Hoàng kêu hót. Đồng thời bóng hai quái điểu to lớn đã xuất hiện. Toàn thân hai quái điểu đều một màu vàng lợt, chúng bay lượn lên xuống trên một khoảng cao hơn mười trượng, và ngó xuống như có ý sẵn sàng bảo vệ những người trong nhóm “Bình Tung Tam Hữu”!
Thoạt nghe tiếng chim kêu, Đồng Cổ Thiên Tôn đã biến ngay sắc mặt, con “Tam Trảo Kim Ngao” một trong số ba ác thú, đang đà lao đi cũng tự nhiên rớt xuống toàn thân co dúm ngước mắt nhìn lên không lộ vẻ sợ hãi!
Riêng con “Kim Tnh Hầu” và con “Vượn trắng” vẫn hung hăng chồm tới hình như không thèm chú ý đến hai quái điểu bay lượn trên không!
Con “Kim Tinh Hầu” chồm ngay tới chỗ Trường Bạch Tửu Đồ đang đứng. Mặc dầu năm trước vị đại hiệp này đã bị vây khốn trong “Bách Thú Nham” và nếm thử lợi hại ác thú suốt mấy ngày trong “Bách Thú Trận” nhưng vì ông ta vốn là người có tính cương cường không chịu tránh né, cho nên khi ác thú vừa chồm tới ông ta đã quát lớn một tiếng, ngưng tụ thần công, tung một chưởng phách không với cả mười hai thành công lực về phía ác thú!
Nào ngờ, con “Kim Tinh Hầu” này không như Mạnh Vũ chỉ mới đỡ một chưởng đã bị trọng thương. Trái lại, nó bị luồng cương khí nội gia hùng hậu của Hùng Đại Niên đánh trúng ngay giữa ngực mà không hề hấn gì, vẫn gầm gừ, há miệng lớn như chiếc chậu máu, bộ

lông vàng xù lên tua tủa như những cây kim, và lao thẳng vào giữa ngực Hùng Đại Niên!
Trong lúc Trường Bạch Tửu Đồ lâm nguy, thì Cô Vân Đạo Trưởng cũng gặp điều bất trắc! Vì khi thấy con "Vượn Trắng" chồm tới, Cô Vân Đạo Trưởng đã nhận ra con thú này tuy nhỏ bé vả tầm thường nhưng có vẻ rất lợi hại, nên ông vội múa "Lưu Vân Kiếm" sử dụng thế "Sạ Triển Xuân Vân" tạo thành một bức tường ánh sáng bạc phía trước mặt để ngăn chặn quái thú!
Thanh "Lưu Vân Kiếm" Tuy đã được sắp hạng cuối cùng trong số năm cây bảo kiếm nên khi đã tạo thành bức tường kiếm quang Cô Vân Đạo Trưởng đã có ý coi thường, và cho rằng thể nào con "Vượn Trắng" cũng sợ hãi tháo lui, và ông ta sẽ nắm được dịp thi triển tuyệt học tiêu diệt con ác thú này!
Nào ngờ vũ trụ rộng lớn, chuyện lạ vô cùng, có từng trải một việc, mới khôn thêm một chút. Số là khi gặp luồng kiếm quang. Con "Vượn trắng" lại vẫn ngang nhiên không sợ hãi mà chỉ khẽ dơ cánh tay trái lên gạt một cái, tay phải vươn dài gấp đôi, luồn qua vầng kiếm quang vồ thẳng vào mặt Cô Vân Đạo Trưởng!
Vân Lão Ngư Nhân đứng bên cạnh, thấy vậy vội tung tấm lưới cá tỏa về phía trước mặt Cô Vân Đạo Trưởng như vầng mây đen thu gọn thân hình con bạch viên kỳ dị vào trong lưới!
Con Bạch Viên rú lên một tiếng giận dữ hai tay giựt mạnh một cái tấm "Lưới tơ đen" rất bền chắc của Vân Lão Ngư Nhân đã bị nó xé rách một lỗ nhỏ, và thu hình định chui ra!
Giữa lúc hai ác thú đang hung hăng làm dữ, thì cặp linh điểu bay lượn trên không cũng chập cánh lao xuống đem theo những trận gió ào ào như cơn lốc xoáy mạnh!
Nhưng rồi...
Bỗng nhiên một tiếng rú cao vút như xoáy tận mây xanh được xuất phát từ nơi cửa miệng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân. Nghe tiếng rú cặp linh cầm liền vô cánh chao mình đảo lên không rồi biến mất trong lớp mây trắng...
Kể cũng quái lạ một con bạch viện kỳ dị, không sợ "Lưu Vân Bảo Kiếm" cửa Cô Vân Đạo Trưởng và xé rách được lưới của Vân Lão Ngư Nhân cùng một con "Kim Tinh Hầu" chịu đựng nổi chưởng lực hùng hậu của Trường Bạch Tửu Đồ, lúc đầu mới nghe tiếng hót của cặp linh điểu chúng không tỏ vẻ sợ hãi nhưng đến nay, chỉ nghe một liếng hú của Đan Tâm Kiếm Khách, chúng đã kinh hãi hết hồn, chạy lùi về nép bên cạnh cạnh chủ chúng là Đồng Cổ Thiên Tôn, co dúm thân hình không dám nhúc nhích! Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ

thực không ngờ được rằng Đan Tâm Kiếm Khách lại có tài phục thú giỏi đến như thế, nên hắn ta vội vàng làm ra vẻ cố ý, đánh ra mỗi con thú một chưởng và quát mắng:
- Mạnh Vũ tự nó làm bậy, tội đáng chết lắm nhưng có muốn trả thù thì chờ mấy hôm nữa cũng chưa muộn tại sao chúng bay lại hấp tấp như thế? Nếu không ngoan ngoãn nghe lời thử coi chúng bây được bao nhiêu hơi sức để chịu nổi với tiếng hú do "Càn Nguyên Cang Khí" của Như đại Hiệp?
Nghe lão quái nói Như Thiên Hân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng không lộ vẻ buồn vui, chỉ chậm rãi nói:
Còn có mấy ngày nữa là đến kỳ Đại hội Trùng Dương việc gì mà đôi bên cố chấp xô xát nhau trước kỳ hạn để giang hồ cười chê như thế?
Tới đây ông ta quay sang phía Cô Vân Đạo Trưởng nói tiếp:
- Nếu ba vị chịu nghe lời khuyên của Như mỗ thì xin tạm biệt và sẽ tái ngộ trên Thanh Lương Đài trong ít lâu nữa!
Cô Vân Đạo Trưởng cũng tự biết hiện thời thực lực phe mình cũng không thể địch lại đối phương. Hơn nữa Song Cổ Truy hồn Mạnh Vũ đã chết bởi tay Hùng Đại Niên, mối thù của lão hữu "Vạn Bắc Thư Sinh" Bành Hàm xem như đã được thanh toán! Do đó lão liền đưa mắt nhìn hai bạn ngầm trao đổi ý kiến, rồi cả ba đều mặt lạnh như tiền thi triển khinh công chạy đi như bay biến, không ai thèm nói nửa lời với Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân một người xem như còn có đôi phần chính nghĩa nhưng đã vào hùa với bọn hung tà Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!
Đến khi họ vượt qua mấy ngọn núi cao thì gặp bọn ba người Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cùng Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy đang đứng trông ngóng trên đỉnh Thanh Lương Đài!
Sau khi gặp nhau, Như thu Thủy nghe nói Đồng Cổ Thiên Tôn đã đên Hoàng Sơn và Song cô Truy Hồn Mạnh Vũ đã bị Hùng Đại Niên tung chưởng đánh chết thì nàng hơi có vẻ mừng, nhưng sau đó nàng lại hấp tấp hỏi Vân Lão Ngư Nhân:
- Vân Lão tiền bối có thấy bọn Đồng Cổ Thiên Tôn đem theo một con Anh Vũ màu lục biết nói tiếng người không?
Nghe hỏi, Vân Lão Ngư Nhân ngẩn người lắc đầu, Nhân Thu Thủy bèn lộ vẻ thất vọng nhìn Phó Thiên Lân hỏi:
- Lân ca cùng Bách Cầm Tiên Tử Công tôn lão tiền bối nói con Anh Vũ "Bích linh" không khi nào chịu đầu thuận bọn gian tà và hứa chắc nó sẽ trở về trước ngày đại lội Hoàng Sơn. Tại sao, không thấy tên lão quái Lôi Chấn Vũ đem nó theo nhỉ?
Phó Thiên Lân mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh và Công Tôn lão tiền bốt chỉ đoán con Anh Vũ Bích Linh định dò xét một điều bí mật gì quan trọng của đối phương, nên nó sẽ bay về thông báo, chớ đâu phải do lão quái Lôi Chấn Vũ dẫn về? Hiên nay còn mấy ngày nữa mới tới kỳ Đại hội chúng ta bất tất phải quan tâm đến nó. Có đáng lo ngại chăng, là tin tức của Cát Sư thúc vẫn mịt mù, chưa biết ở đâu. Mà người chúng ta trông cậy nhất là Đan Tâm Kiếm Khách cũng đã bị quần tà uy hiếp lợi dụng, khiến thế lực giữa đich với ta đã chênh lệnh rõ ràng...

Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên không đợi Phó Thiên Lân hết đã cất tiếng cười khanh khách mà rằng:

- Phó lão đệ cứ việc yên tâm, đại trượng phu thành nhân thủ nghĩa giết địch lập công đâu phải vì tư lợi mà rẻ thân mình? Chúng ta đã nguyện vì đại nghĩa giang hồ, tiêu điệt hung tà nếu có bị phơi xương trên đỉnh Hoàng Sơn, cũng đã nêu lên được phần nào nghĩa khí trong giới võ lâm về sau! Hùng Đại Niên này, tuy bất tài, nhưng trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn cũng sẽ xin ra tay đấu trước một keo với bọn người đã đang tâm bán rẻ danh dự như Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân !

Với thái độ hào hùng khảng khái của Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên tuy có làm cho tinh thần quần hiệp hăng hái đôi phần, nhưng với cục diện nguy hiểm sắp tới mặc dầu chẳng ai cam tâm chịu để cho bọn hung ta “Vực Ngoại Tam Hung” và Đồng Cổ Thiên Tôn ngông cuồng đến thế nhưng cũng không ai nghĩ ra được một kế hoạch gì hay để cứu vãn tình thế!

Phó Thiên Lân thầm nhủ thật đáng tiếc cặp thần điêu đã đến Hoàng Sơn mà chàng lại không gặp được chúng tại Thanh lương đài. Nếu không, thì với tốc độ bay nhanh chớp mắt ngàn dặm của cặp linh điểu này chàng có thể đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu Cốc kể rõ tình hình hiện tại, và chỉ cần mời được một vị nào trong số hai vị dị nhânaaản khách Công Tôn Đỉnh hoặc Đỗ Vô Sầu cũng đủ biến tình thế khẩn trương hiện tại trở nên hòa hoãn, và thực lực của địch với ta, có thể gần ngang nhau.

Vì có ý nghĩ như vậy, nên Phó Thiên Lân đã kiên tâm đứng trên đỉnh Thanh Lương Đài để đợi cặp thần điêu! Nhưng mãi tới khi mặt trời khuất núi, bóng Hằng nga ló dạng, trống điểm canh ba sương khuya xuống ướt áo, mà vẫn không thấy bóng hai con linh điểu trở lại!

Nhân Thu Thủy chờ lâu không thấy người yêu đi nghỉ, nàng ngạc nhiên chạy ra dò hỏi, Phó Thiên Lân bèn kể rõ điều chàng mong ước, Nhân Thu Thủy gật đầu tán thành:

- Lân Ca nghĩ quả có phần đúng, nhưng tại sao chúng ta lại cứ đứng

ở đây để chờ đợi mà không biết đi tìm chúng? Hay là bây giờ theo ý của tiểu muội, chúng ta chia nhau Lân đi về phía đông vả phía nam còn tiểu muội đi về phía tây và phía bắc, ai tìm thấy trước thì cứ việc cưỡi thần điêu bay đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu Cốc, miễn sao trở về trước kỳ đại hội là được!
Phó Thiên Lân trầm ngâm giây lát chàng nhận thấy ý kiến của Nhân Thu Thủy có phần hợp lý, nên chàng vội vàng viết thư để lại báo tin cho các vị trong nhóm "Bình Tung Tứ Hữu" rồi cùng Thu Thủy chia tay mỗi người đi về một hướng!
Riềng Phó Thiên Lân, khi chàng vượt qua được một ngọn núi cao, thì trời tang tảng sáng và gặp một ngọn đèo sâu phía trước mặt chiều rộng hơn mười trượng, dù có khinh công rất iỏi cũn khó nhảy qua.
Giữa lúc chàng đang tìm đường qua đèo bỗng nhiên trong cụm rừng bên đỉnh đèo đối diện, vọng ra mấy tiếng chim kêu "Quác, quác..."
Tiếng chim kêu nghe rất giống tiếng của hai con thần điêu mà chàng đã được chúng cõng phi hành hàng vạn dặm, nên chàng mừng rỡ vô cùng vội vàng, một mặt vận công đề khi hú lên một tiếng cao vút trong trẻo để cho linh điểu chú ý, một mặt gấp rút tìm đường vượt qua ngọn đèo sâu rộng trước mặt!
Nhưng tìm mãi Phó Thiên Lân không thấy một lối nào có thể lợi dụng để qua đèo được! Và giữa lúc chàng đang buồn bực cau mày suy tính nhìn sang đỉnh đèo đối diện băn khoăn vỗ kể thì bỗng nhiên nhãn quang chàng bắt gặp một bụi trúc mọc ngay bên phía tả phía trước mặt, cách chỗ chàng đang đứng khoảng một trượng, cây nào cây nấy cao hàng ba bốn trượng.
Vừa nhìn thấy mấy cây trúc, Phó Thiên Lân liền nghĩ ra cách qua đèo. Chàng hú lên một tiếng bổng dội đề khí phi thân, dùng thân pháp khinh công tuyệt học "Tiềm Long Thăng Thiên" nhảy lên cao bơn bốn trượng.
Từ trên không, chàng vươn tay bắt lấy một ngọn trúc cao nhất rồi đổi thế dùng thép "Thiên Cân Truỵ" trầm mình hạ xuống thật nhanh!
Cây trúc cao hơn bốn trượng, bị sức "Thiên Cân Trụy" của Phó Thiên Lân níu kéo xuống gần sát mặt đất còn hơn một trượng, như hình cánh cung.
Đợi khi sức níu xuống gần hết Phó Thiên Lân mới ngầm vận chân khí, mượn đà bật lên của cây trúc, nhún mình buông hai tay, dùng thế "Trường Tiễn Nhập Vân" thân hình vọt xéo lên mười hai, mười ba trượng, như một mũi tên bắn vượt qua ngọn đèo rộng hàng ngàn tầm!
Vởi cách này, tuy có thể vượt qua đèo, nhưng vì đà đi quá mạnh nếu

không kềm giữ nổi thân hình, có thể bị đập vào vách đá đỉnh đèo đối diện!
Vì vậy trước khi nhảy qua, Phó Thiên Lân đã phải tính toán cẩn thận. Chàng đợi khi thân hình chàng còn cách vách đá một trượng liền tụ chân khí đan điền, vận thần công, tay tả trước, tay mặt sau, đẩy về phía vách đá hai chưởng thật mạnh!
Lúc tả chưởng vừa đánh ra thân hình chàng cách gộp đá có năm thước, nhưng đà đi đã hơi chậm lại, vì bị sức dội của chưởng lực, đến lúc hữu chưởng đẩy ra gây thành một tiếng "Bình" lớn, đá bắn rào rào, thì đà đi đã mất hết thân bình chỉ côn hơi lảo đảo một chút rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất...
Cũng vì sự quan hệ đến mạng sống, nên chưởng lực Phó Thiên Lân đã xử dụng đến mười một thành công lực đánh bể một tảng đả lớn thành ba, bốn khối nhỏ lăn xuống chân đèo, thành những tiếng động ầm ầm, khiến bầy muông thú trong rừng cây hốc núi đều thức giấc kinh tỉnh, kêu từng hồi và bay tứ tung! Trong bụi rừng tùng Phó Thiên Lân đã chú ý từ trước cũng vang lên mấy tiếng "Quác! Quác" và có bóng hai con chim lớn xuất hiện bay đị..
Phó Thiên Lân vội phóng mắt nhìn theo cặp chim và lộ vẻ thất vọng vô cùng...
Vì hai con chim này, tuy có to lớn hơn chim thường nhưng chỉ bằng loại chim hải ưng, lông đen cổ ngắn đuôi cụt, đâu phải cặp thần điêu "Linh kỳ" oai dũng của hai vị kỳ nhân Bách Điểu Tiên Nhân và Bách Cầm Tiên Tử nuôi dưỡng mà chàng mong đợi !
Bị một phen lao phí tâm lực không đạt hy vọng Phó Thiên Lân bất giác cảm thấy chán nản thở dài buồn bã:
Lúc này, trời vừa rạng đông, rừng núi còn bao phủ dưới lớp sương mù mỏng như khói, cảnh sắc chung quanh trông rất đẹp mắt nhưng cũng im ắng một cách ghê rợn!
Với phong cảnh mỹ lệ ấy, ai thể ngờ được rằng chỉ trong vài ba ngày nữa nơi đây sẽ biến thành một bãi chém giết tranh danh đoạt khí! Và rất có thể đạo đức tiêu ma, hung tà lớn mạnh biến một số những kẻ hiệp sĩ có tâm huyết duy trì chính nghĩa phải táng thân mai hậu, hoặc bó tay ngồi nhìn quần tà múa may làm loạn giang hồ!
Phó Thiên Lân đứng si ngây như khúc gỗ lòng buồn rầu tựa mối to vò. Chàng đã không hề nghĩ đến chuyện an nguy của tự mình, mà chỉ lo lắng nếu chẳng may cuộc Đại Hội Hoàng Sơn biết thành "Vạn kiếp chi môn" đối với quần hùng chính phái thì tình trạng giang hồ, vồn đã hiểm ác như ngày nay lại bị bọn hung tà xưng bá khuấy đảo không biết đến ngày nào mới được yên tĩnh hòa vui?

Càng nghĩ Phó Thiên Lân càng thấy tình trạng sắp tới rất bất lợi cho quần hiệp chính phái. Và giữa lúc chàng đang lo lắng buồn rầu, vô kế khả thi thì bỗng nhiên ánh dương quang đã le lói tỏa muôn vạn tia sáng rực rỡ xuống khắp dãy núi đồi!
Nhìn cảnh vật Phó Thiên Lân bất giác ngậm ngùi tự lẩm bẩm:
- "Anh triều dương vừa xuất hiện là đã quét sạch những đám mây mờ còn vương phủ lá cây. Nhưng trong võ lâm hiện nay thì ai là người có thể ví được như vừng Thái dương ban mai kia, đi tiêu diệt hung tà tạo phúc võ lâm?
Chàng vừa lẩm bẩm đến đây, bỗng nhiên thoáng nghe tiếng động như có người từ trên cao nhảy xuống!
Từ ngày Phó Thiên Lân luyện được trọn vẹn pho "Lục lục thiên cương kiếm pháp" và được phục dụng các loại linh dược dị quả trong Vô Sầu Cốc cũng như thể hội được lối chao lượn của các giống linh cầm thi võ công của chàng đã tiến bộ hơn trước rất nhiều.
Cho nên chàng chỉ thoáng nghe tiếng động đã biết thân pháp khinh công của người vừa xuất hiện đã tơi mức cao siêu tuyệt đỉnh! Phó Thiên Lân thầm nghĩ giữa lúc hai phái địch và ta đến qui tụ tại Hoàng Sơn để chờ ngày quyết đấu sống chết mà bỗng nhiên có người xuất hiện thì quả là một sự đáng ngại, nên chàng vội vàng vận động thần công chuyển vận chân khi khắp cơ thể rồi nhẹ nhàng quay phắt lại song chưởng đưa ngang ngực theo chiêu thức "Xảo Hợp Âm Dương" đảo mắt nhìn xem người mới tới là ai?
Nào ngờ không nhìn thì chớ, khi đã nhìn rõ càng khiến cho Phó Thiên Lân phải giật mình e ngại!
Thì ra, người vừa ở trên mỏm núi phía tả nhảy xuống như một đám hồng vân, chẳng phải ai xa lạ, mà chính là đồ đệ đắc ý nhất của Đông Hải Kiêu Bà tên gọi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.
Toàn thân nàng ta đều một mầu hồng. Quần áo hồng, giàyhồng, khăn hồng, cả tấm áo choàng bên ngoài cũng màu hồng,nàng mang thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" nhẹ nhàng đáp xuống như một đóa hồng vân rực rỡ!
Tuy nàng trang phục lộng lẫy như thế nhưng nét mặt hình như có hốc hác xanh xao, và thân hình gầy ốm hơn nhiều. Nàng vừa nhìn thấy Phó Thiên Lân đã có vẻ bàng hoàng như gặp người trong mộng và hỏi giọng run run nửa tin ngờ:
- Có phải Phó đê..... đấy... không?
Đối với Nhân Thu Thủy, Phó Thiên Lân tuy giư trọn niềm chung thủy sắt son, một dạ một lòng. Nhưng đứng trước Cổ Phiêu Hương chàng lại nhớ đến hành vi cử chỉ đáng kính phục của một người sống trong

vũng bùn lầy mà không bị nhuốm mùi hôi tanh, khiến chàng càng thấy thương xót cô gái trước mặt mà khẽ lên tiếng hỏi:
- Cổ tỉ tỉ vẫn được mạnh giỏi đấy chớ ? Trong ánh mắt Cô phiêu Hương lộ vẻ ai oán cực độ, nàng khẽ ngửng đầu nhìn Phó Thiên Lân giây lát rồi ngập ngừng hỏi:
- Thì ra Phó lão đệ vẫn còn có lòng thương mến mà gọi tôi là "Cổ tỉ tỉ", thực hân hạnh biết bao!
Thấy nàng si tình như vậy Phó Thiên Lân bất giác cũng hơi lộ vẻ e ngại, nhưng vì không muốn để cho nàng phải thương tâm tủi phận, nên chàng vẫn mỉm cười ứng thanh đáp:
- Mối tình giao hảo giữa chúng ta ở ngoài Đông Hải ngày nào đã không bao giờ phai lạt, thì đương nhiên cô nương vẫn mãi là Cổ tỉ tỉ của Phó Thiên Lân. Chẳng những thế, mà Nhân Thu Thủy hiền muội cũng có lòng...
Cổ Phiêu Hương nghe Phó Thiên Lân nhắc đến Nhân Thu Thủy, nàng vội ngắt lời:
- Phó lão đệ chớ nên nhắc đến Nhân tiểu muội làm chi nữa, vì đối với cô ấy, tôi còn yêu mến hơn Phó đệ nhiều ! Chính tôi cũng không muốn chen vào đề quấy phá, làm giảm tình thương yêu giữa hai người đâu !
Nghe nói Phó Thiên Lân cả mừng lên tiếng:
- Thâm tình của tỉ tỉ, Phó Thiên Lân nguyện đến chết không quên...
Cổ Phiêu Hương vội xua tay ngắt lời:
- Tôi không cần Phó đệ phải chung tình với tôi như thế và cũng không muốn hai đứa chúng ta có chuyện gì mờ ám làm buồn lòng Nhân tiểu muội ! Ngoài hai điều đó ra tôi chỉ cần Phó đệ bằng lòng nhận một lời yêu cầu tôi sắp nói ra đây mà thôi!
Đối với Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương lúc này Phó Thiên Lân mang tâm trạng vừa thương, vừa yêu lại vừa sợ. Bởi lẽ thương thì vô phương; yêu không thể; mà sợ cô ta liều mình bám sát không biết làm cách nào để giải thoát cho được?
Đến nay, nghe giọng nói thương tâm ai oán và vẻ âu sầu của cô ta như vậy thì bất giác chàng cũng động lòng thương xót khảng khái đáp:
- Cổ tỉ tỉ cứ việc nói ra, chỉ cần chuyện ấy không vướt ra ngoài vòng lễ giáo và tình lý thì tiểu đệ sẽ nhất định tuân theo!
Cổ Phiêu Hương đứng nhìn Phó Thiên Lân với nét mặt u uất sầu muộn, mãi một lúc sau nàng mới chậm rãi nói:
- Mới đây sau khi được kết bạn cùng Nhân tiểu muội, tỉ tỉ đã được nàng cảm hoá nhắc nhở thay đổi tính nết không còn những hành

động ngang ngược cản rỡ như trước trước nữa! Còn việc tỉ tỉ muốn yêu cầu Phó đệ nhận lời đây; chẳng qua chỉ là an ủi một phần nào tâm tư trống rỗng của tỉ tỉ mà thôi, nếu như Phó đệ không bằng lòng tỉ tỉ cũng không dám cưỡng ép và xin từ biệt ngay!
Đứng trước tình yêu tha thiết của Cổ Phiêu Hương, nếu Phó Thiên Lân chẳng đã chung tình với Nhân Thu Thủy trước, chắc chàng không nở từ chối được!
Nhưng vì chàng là kẻ xuất thân danh môn chính phái tinh thần rất lỗi lạc quang minh, không muốn có những hành động đen tối...Cho nên chàng mới thấy bối rối trước cô gái đáng thương như Cổ Phiêu Hương! Đến khi thấy nàng vẫn ngập ngừng mãi, chưa nói ra điều mong muốn yêu cầu, thì chàng vội nhích gần lại vài bước mỉm cười hỏi:
-Cổ tỉ tỉ muốn tiểu đệ nhắn lời điều gì, sao chưa thấy tỉ tỉ nói cho biết đi !
Cổ Phiêu Hương nở nụ cười gượng bấm đốt ngón tay như tính toán rồi mới ngập ngừng nói:
- Hôm nay là mùng sáu tháng chín, còn ba ngày nữa sẽ tới kỳ Đai hội Hoàng Sơn, tỉ tỉ muốn yêu cầu trong ba ngày này Phó đệ hãy dành chút thì giờ cùng tỉ tỉ ngao du Hoàng Sơn cho thoa lòng mong ước, nhưng chúng ta vẫn giữ tinh thần trong sạch không làm chuyện sàm sỡ. Rồi sau ngày ấy, Cổ Phiêu Hương sẽ suốt đời nương bóng cửa Phật, hoặc sẽ hoành kiếm đoạn tuyệt kiếp sống! Tóm lại, là còn sồng hay sẽ chết, đối với Phó đệ tỉ tỉ cũng nguyện dứt khoát, chỉ xem như người qua đường, quyết không làm phiền nhiễu đến mối tình giữa Phó đệ với Nhân tiểu muội nữa.
Phó Thiên Lân thấy trong lúc nói chuyện, Hồng Y La Sát đã cố miễn cưỡng làm ra vẻ bình thường, nhưng thực tình, trong thâm tâm nàng rất đỗi cảm xúc khi nói đến mấy tiếng cuối cùng, cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ thì chàng biết nỗi đau khổ si luyến tương tư của những kẻ yêu nhau quả một hình phạt tiêu hồn lạc phách, khiến bất cứ khách anh hùng hào kiệt nào cũng khó mà chịu đựng và tránh khỏi vương luy.....
Đối với những lời yêu cầu của Cổ Phiêu Hương, tuy Phó Thiên Lân cũng cảm xúc ngậm ngùi nhưng, trong nhất thời, chàng cũng không biết lên trả lời ra sao cho phải?
Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân đã lộ vẽ xúc động thương cảm trước lời yêu cầu của mình, thì hình như nàng có cảm giác nhận được một niềm an ủi lớn lao, nên nàng vội rút khăn lau nước mắt, cất tiếng cười khanh khách hỏi:

- Phó đệ, chỉ với những giọt lệ trên khóe mắt của Phó đệ cũng đủ khiến tỉ tỉ được an ủi không ít! Nhưng tại sao Phó đệ lại không trả lời câu hỏi của tỉ tỉ? Hay Phó đệ nhận thấy việc làm ấy trái với lễ nghĩa chăng?
Lúc này, Phó Thiên Lân thực không nỡ để Cổ Phiêu Hương phải thất vọng trước một niềm an ủi cuối cùng mà nàng đang mong ước nên chàng đã mạnh dạn nắm tay nàng kéo đến ngồi sóng vai trên một tảng đá rồi khẽ mỉm cười nói:
- Miễn là chúng ta không vượt khuôn khổ lễ giáo thì dù tiểu đệ có phải bỏ ra một khoảng thời gian một vài năm, cùng tỉ tỉ ngao du khắp danh sơn phong cảnh trong thiên hạ cũng chẳng hề gì? Chỉ đáng ngại là hiện thời, sắp đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn tiểu đệ phải gấp rút đi tìm hai cho linh điểu!
Nghe nói, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ ngơ ngác không hiểu Đại Hội Hoàng Sơn sao lại có liên quan đến hai con chim nên nàng ngạc nhiên tìm hỏi nguyên do.
Cuộc chiến đấu tại Hoàng Sơn rất quan hệ đến họa phúc của giang hồ và sự hưng suy của hai phái chánh, tà, chính ra, không nên khinh thường tiết lộ sự thực nội bộ cho đối phương.
Nhưng vì Phó Thiên Lân đã được nghe Nhân Thu Thủy kể rõ trạng thái thay đổi tâm tình của Cổ Phiêu Hương đang muốn quay về đường chánh, nên chàng không ngần ngại mà nói hết những chuyện đã xảy ra cho nàng nghe.
Nghe xong Cổ Phiêu Hương mới ngạc nhiên chăm chú nhìn phó thiên Làn mỉm cười nói:
- Phó đệ đã không ngần ngại thổ lộ hết những điều tâm phúc quan trọng đủ thấy phó đệ, đã không còn xem tỉ tỉ như là kẻ thù nữa! Cảm kích tấm lòng ấy, tỉ tỉ xin bày giúp Phó đệ một kế hoạch được chăng?
Phó Thiên Lân không hiểu nàng định giúp ý kiến gì cho nên chàng hơi lộ vẻ ngạc nhiên trong khi đó Cổ Phiêu Hương lại tiếp tục mỉm cười nói:
- Bây giờ tỉ tỉ giúp Phó đệ cùng đi tìm kiếm linh điểu vậy há chẳng cũng như Phó đệ đã trọn lời hứa cùng tỉ tỉ ngao du Hoàng Sơn rồi ư? Và sau đó, khi tìm được linh điểu tỉ tỉ cũng muốn cùng Phó đệ cưỡi chim tung mây vượt núi đến núi Võ Đang hoặc Vô Sầu Cốc một phen...
Tuy Phó Thiên Lân biết rõ Cổ Phiêu Hương đã quyết tâm cải tà qui chánh, nhưng vì nàng lại là đồ đệ đắc ý của Đông Hải Kiêu Bà-một nữ ma đầu chủ chốt trong bọn "Vực Ngoại Tam Hung"-nêq khi nghe lời đề nghị của nàng, chàng cũng hơi có vẻ ngần ngừ khó nghĩ.

Cổ Phiêu Hương vốn thông minh tuyệt vời do đó khi thấy thái độ của Phó Thiên Lân thì nàng đã đoán biết tâm ý của chàng nên nàng liền đưa sát thân mình vào ngực Phó Thiên Lân, mỉm cười thỏ thẻ:
- Phó đệ bất tất phải nghi ngờ gây khó dễ với tỉ tỉ làm gì, vì ý kiến của tỉ tỉ chỉ mong muốn cho quần hiệp chính phái thu hoạch được nhiều thắng lợi trong kỳ Đại hội mà thôi !
Càng nghe Cổ Phiêu Hương nói Thiên Lân càng thấy khó hiểu. Hơn nữa, nàng lại là một cô gái xinh đẹp tuyệt vời, từ nơi thân thể của nàng toa? ra một mùi thơm ngát tựa hương lan khiến chàng ngây ngất cả tâm thần mà bất giác vòng tay ôm chặt eo lưng thon nhỏ cửa cô gái đã bao phen si luyến tâm tư vì mình, miệng khẽ hỏi:
- Sư phụ của Cổ tỉ tỉ là một nhân vật chủ yếu và đứng đầu trong số "Vực Ngoại Tam Hung" đến dự kỳ Đại Hội Hoàng Sơn này, tại sao tỉ tỉ lại mong cho quần hiệp chính phái thu hoạch thắng lợi là lẽ gì?
Cổ Phiêu Hương hình như rất được mãn nguyện và an ủi vì cử chỉ yêu đương của Thiên lân nên nàng tỏ vẻ sung sướng, lim dim mỉm cười đáp:
- Tỉ tỉ hy vọng cho phe chính phải đắc thắng, cũng chính là cứu sư phụ của tỉ tỉ đó!
Bởi vì tỉ tỉ đã nhiều lần khuyên người nên dùng thần công đề tu dưỡng tự bảo chân như, hưởng cảnh thần tiên an lạc với Hải đảo chớ nên chen chân vào vòng tranh đua danh lợi giang hồ làm chị..!
Nhưng lần nào, người cũng thối thác là để chờ sau Đại Hội Hoàng Sơn sẽ tính, Tỉ Tỉ biết rõ, sư phụ tỉ tỉ là người rất hiếu danh, thường vẫn hy vọng sẽ đùng tài nghệ áp đảo quần hùng thiên hạ để chiếm ngôi bá chủ võ lâm trong kỳ đại hội này. Chẳng những thế, mà người còn muốn tỉ tỉ cũng đoạt được chức vị đệ nhất cao thủ trong lớp nhân vật trẻ hiện thời nữa!
Nói tới đây, Cổ Phiêu Hương chép miệng thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục:
- Tỉ tỉ linh cảm thấy rằng, vạn nhất hùng tâm của sư phụ tỉ tỉ vừa kể nếu được thực hiện chắc chắn chưa hẳn đã là một điều may phước! Bởi vì nếu được quần tà tôn làm minh chủ, thì sẽ vĩnh viễn hãm mình trong vòng giang hồ ân oán không bao giờ được hưởng cảnh thanh nhàn! Hoặc trái lại cũng có thể sẽ bị bọn cùng hung cực ác Đồng Cồ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo ganh ghét, mà đem lòng hại ngâm cũng nên?
Nghe Cổ Phiêu Hương tâm sự đến đây, Phó Thiên Lân mới chợt hiểu và thầm nhủ, thảo nào mà Thu Thủy chẳng đôi ba lần ép chàng phải saan sẻ tình yêu với cô gái này.

Xem ra, cô ta quả cũng xứng đáng là một bông sen nở trong vũng sình lầy mà vẫn giữ được vẹn màu tinh khiết!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 28
Những Chuyện Kinh Hồn Bạt Vía

Phó Thiên Lân từ chỗ khâm phục sinh kính trọng từ chỗ kính trọng sinh yêu thương, cho nên chàng đã vô tình siết chặt vòng tay ôm Cổ Phiêu Hương...
Trái lại Cổ Phiêu Hương thì lo sợ Phó Thiên Lân và mình không kềm hãm nổi tình cảm rung động mà sa thân vào vòng tội lỗi, bại hoại thân danh thì còn mặt mũi nào mà nhìn Nhân Thu Thuỷ nữa! Cho nên nàng vội vàng cắn môi dãy rằng khỏi vòng tay ôm siết của Phó Thiên Lân, đưa tay sửa mái tóc mây, rồi mỉm cười tiếp tục nói:
- Vì vậy, tỉ tỉ hy vọng, trong kỳ đại hội luận kiếm này làm thế nào cho sư phụ tỉ tỉ bị một phen thất bại nặng nề. Lúc đó tỉ tỉ sẽ ở bên cạnh khuyên can may rằng có thể làm cho người thu nhụt tráng chí, phải lạt hùng tâm, mà nhìn thấu nếp phù phiếm danh lợi giang hồ:
bước ra khỏi vòng tranh đoạt để tiêu giao hải ngoại, vui hưởng chuỗi ngày tháng thần tiên...!
Phó Thiên Lân đoán hiểu thâm ý của Cổ Phiêu Hương trong cử chỉ bỗng nhiên dãy ra khỏi vòng tay ôm siết của mình bất giác chàng lại càng lại đem lòng kính trọng thương yêu nàng hơn lên, do đó chàng lại nắm chặt hai bàn tay ngọc của Cổ Phiêu Hương định ngỏ thầm mấy lời an ủi.
Nhưng Cổ Phiêu Hương là cô gái thông minh tuyệt vời, chỉ bằng ánh mắt tiếp xúc của Phó Thiên Lân, nàng đã đoán hiểu tâm trạng của chàng nên nàng vội cố nén cảm xúc nở nụ cười gượng nói tiếp:
- Phó đệ không cần phải bận lòng an ủi hay thương xót tỉ tỉ làm chi! Cổ Phiêu Hương tuy si tình và Phó Thiên Lân chẳng phải vô tình nhưng tiếc rằng họ gặp nhau quá muộn, đành cam tâm với mệnh bạc, chớ biết oán trời hay trách ai bây giờ? Nếu may ra tìm gặp được gặp "Thần Điêu" chúng ta sẽ cùng nhau đến Vô Sầu Cốc hoặc núi Võ Đang, cầu thỉnh Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh hoặc Bách Điểu

Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu, đến Hoàng Sơn hiệp trợ quần hào chính phái. Còn vạn nhất không gặp linh điểu, Cổ Phiêu Hương cũng nguyện đem cổ để uy hiếp năn nỉ sư phụ trở về Đông Hải không nên tham dự Đại Hội Hoàng Sơn hầu giảm bớt một tay kình địch cho quần hiệp chính phái! Ví bằng lúc đó, ân sư tỉ tỉ vẫn cố tình không lay chuyển ý định thì tỉ tỉ sẽ lập tức giải thoát kiếp tàn sinh này bằng lưỡi kiếm "Thiên Lam".

Phó Thiên Lân vốn biết Cổ Phiêu Hương là người có tính cương quyết vô cùng hễ đã nói là dám làm, nên bất giác chàng cau mày khuyên can:

- Cổ tỉ tỉ đã có ý nghĩ như vậy, đã chứng tỏ tấm lòng trung thành hướng thiện trước trời đất quỷ thần, bất tất tỉ tỉ phải hành động như thế làm chi cho uổng mạng! Vì người lành sẽ gặp may, trên thế gian, bất luận việc gì tới lúc cuối cùng lẽ phải cũng vẫn thắng! Hiện thời chánh phái tuy có hơi kém thế, nhưng cũng còn ba ngày nữa mới tới kỳ Đại hội biết đâu trong thời gian đó, Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Ngân chẳng kịp thời trở về, hoặc có sự chuyển biến bất ngờ khác...

Nói tới đây, bỗng nghe có mấy tiếng chim kêu "Quác quác", nét mặt Phó Thiên Lân liền lộ vẻ hớn hở, cùng Cổ Phiêu Hương ngẩng đầu nhìn lên không, quả nhiên thấy một cặp quái điểu màu vàng đang chao liệng chung quanh một mỏm núi cao phía tây nam.

Nhìn kỹ đôi chim, Phó Thiên Lân mừng rỡ gọi Cổ Phiêu Hương:

- Cổ tỉ tỉ, chúng ta mau chạy theo đôi quái điểu đuôi dài, màu hoàng kim đó đi vì đúng là cặp "Thần điểu" của hai vị tiền bối Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân nuôi dưỡng.

Hai tiếng "Thần điểu" vừa dứt thân hình Phó Thiên Lân đã lao vùn vụt sang ngọn núi cao phía Tây nam, Cổ Phiêu Hương cũng lắc mạnh thân hình nhảy theo, như một đoá hồng vân.

Nhưng đến khi hai người vừa vất vả chạy được tới phía sau ngọn núi thì cặp "Thần điểu" đã bay đi chỗ khác mất dạng khiến Phó Thiên Lân phải dậm chân thở dài tiếc rẻ vô cùng.

Thấy vậy, Cổ Phiêu Hương khẽ lắc đầu mỉm cười an ủi:

- Phó đệ chớ nên quá lo lắng làm chi, theo tỉ tỉ biết thì từ đây tiếp tục đi về hướng Tây nam độ hơn một dặm nữa, một vùng địa thế không rộng lắm nhưng nhiều cây cổ thụ um tùm rậm rạp, biết đâu đôi linh cầm chẳng đến ẩn núp trong rừng rậm ấy, chúng ta thử đến đó tìm kiếm xem sao?

Nghe nói Phó Thiên Lân cũng rất hy vọng đôi chim đến tại khu rừng đó, nên chàng vội vàng cùng Cổ Phiêu Hương lại tiếp tục đuổi theo

về hướng Tây nam!
Quả nhiên chạy được một lúc đã thấy xuất hiện trước mắt một cánh rừng già rậm rạp. Nhưng khi hai ngườivừa tơi bìa rừng chưa phát hiện tung tích cặp thần điêu, thì đã nghe trong rừng già có những tiếng động rất kì dị!
Tiếng động phía bên hữu văng vẳng như tiếng động rất kì dị !
Tiếng động phía bên tả như tiếng thở hổn hển lẫn tiếng gào thét thê thảm do một người bị thương sắp chết phát ra có lúc gần như không thành tiếng!
Nghe tiếng động Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều nhìn nhau lộ vẻ ngạc nhiên.
Họ vội vàng cùng nhau lẹ làng xen vào cánh rừng phía trước để xem nhân vật nào đã kêu thảm thiết như thế?
Khi hai người tiến vào được chừng sáu bảy trượng, tiếng kêu la rên rỉ, mỗi lúc một rõ và có khi vượt qua mấy hàng cổ thụ nũa thì bắt gặp một cảnh tượng kỳ dị ghê rợn, khiến họ phải giật mình nhắm mắt kinh hãi.
Thì rằng chỗ này là một cụm rừng, cây cối hơi thưa dưới mặt đất có một người mình mẩy đất cát lem luốc đang cấu xé kêu gào rất thảm thiết. Lúc đó Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương vừa tới nơi, thì gã này đang ôm một gốc cổ thụ, há miệng gặm lấy gặm để.
Tất cả miệng mũi, mắt tai của người này đều rớm máu đen, cả lớp da mặt cũng bị cào rách hết không còn phân biệt được diện mạo ra sao nữa?
Nhưng đến khi Phó Thiên Lân nhìn thấy người này bị cụt mất một bàn tay, và một góc vạt áo còn lộ màu sắc sặc sỡ, thì chàng bỗng nhớ tới một người vội ghé tai Cổ Phiêu Hương khẽ hỏi:
- Cổ tỉ tỉ hình như người này là môn hạ của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, tên gọi " Thái Y" Ma Mật Ngạn, đã bị tỉ tỉ dùng Thiên Lam Kiếm chặt cụt một bàn tay, lúc y cùng Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh ra Đông Hải thách đấu với tỉ tỉ lúc trước thì phải, xem thảm trạng đau đớn của hắn hiện tại, nếu không bị trọng thương, thì cũng bị trúng một chất gì đang hành hạ trong thể xác.
Nghe nói, Cổ Phiêu Hương mới chú ý nhìn kỹ và nhận rằng quả đúng tên này là Thái Y Ma Mật Ngạn nhưng nàng không hiểu tại sao hắn lại đau đớn rên rỉ đến như thế?
Giữa lúc, hai người còn đang ngạc nhiên không rõ nguyên do thì bỗng dưng thấy nơi bụng Ma Mật Ngạn tự nhiên có một chỗ nổi cao lên khoảng hai ba tấc hình như có vật gì đang định xé da chui ra.
Lúc đó, Ma Mật Ngạn lộ vẻ đau đớn vô cùng chỉ thấy hắn gào lên

một tiếng thảm thiết, rồi há mồm cạp mạnh một miếng vào gốc cây dựt ra một mảnh vỏ nhai “Sồn sột” và đồng thời hai chiếc răng hai cửa của hắn cũng bị gãy theo, máu chảy ròng ròng đầy miệng.
Lúc ấy, cục thịt lồi lên ở bụng hắn cũng đã từ từ xẹp nhưng chỉ trong chốc lát rồi lại tự động nổi lên ở một nơi khác bên cạnh, cách chỗ cũ độ hai tấc về phía bên tả khiến Mật Ngạn vừa nhả khỏi miệng một đống vỏ cây nhai cùng hai chiếc răng gãy máu me đỏ lòm, thì lại phải gào một tiếng đau đớn khác nhưng vì hai chiếc răng cửa đã gãy, không còn gặm được vỏ cây để nhai, nên hắn đập đầu vào gốc cây vang lên những tiếng “ Kình kịch”.
Nhìn thảm trạng trước mắt. Phó Thiên Lân đã kinh hãi toát cả mồ hôi, chàng khẽ hỏi Cổ Phiêu Hương:
- Cổ tỉ tỉ hình như trong bụng hắn bị một con rắn độc khoét tim gan thì phải?
Cổ Phiêu Hương cũng gật đầu khẽ đáp:
- Cứ xem tình trạng thì quả đúng trong bụng Ma Mật Ngạn đang có một giống gì đục khoét? Nhưng xưa nay thầy trò Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vốn giỏi nghề nuôi dưỡng rắn độc, tại sao hôm nay học trò y lại bị hại bởi chính những con vật của y như thế?
Nghe nói, Phó Thiên Lân bát giác lộ vẻ cảm khái lắc đầu chép miệng than:
- Cổ tỉ tỉ thủ nghĩ xem, thiên lý báo ứng thực là rõ rệt. Khi xưa Ma Mật Ngạn dùng ngãi độc dấu trong trống đồng ám hại “Vạn Bác Thư Sinh” Bành Hàm, khiến ông ta phải chiu đựng cảnh thống khổ kỳ dị, xem ra còn thua cảnh đau đớn như bây giờ hắn đang phải chịu đựng. Chuyện ác mới làm chưa được bao lâu, đã báo ứng trước mặt kể ra cũng đáng làm gương cho người đời, nếu chuyện này được lan truyền rộng rãi về sau. Thôi bây giờ chúng ta cũng nên bắt chước hành động của Nhân Thu Thuỷ hiền muội hôm xưa đã làm, mà ra tay giải thoát cho hắn khỏi cảnh đau đớn hành hạ thể xác, muốn chết không xong này.
Vì đã được nghe Thu Thuỷ kể lại chuyện nàng ra tay giải thoát cho “Vạn Bác Thư Sinh” Bành Hàm tại Ma Vân Bích, nên Cổ Phiêu Hương cũng lặng lẽ gật đầu dơ hai ngón tay bên mặt búng nhẹ ngoài không khí một cái, phát ra một luồng kinh phong với tiếng kêu“Veo veo” xoáy thẳng vào buồng tim Ma Mật Ngạn! Luồng chỉ phong vừa chạm nơi ngực, Ma Mật Ngạn đã thét lên một tiếng hãi hùng rồi nằm im tắt thở.
Phó Thiên Lân liền khẽ bảo Cổ Phiêu Hương:
- Cổ tỉ tỉ chúng ta thử lại xem vật lạ gì đã đục khoét trong bụng hắn

như thế ?
Cổ Phiêu Hương vốn là người hiếu kỳ, nên khi nghe nói, nàng vội cùng Phó Thiên Lân chạy đến chỗ xác chết Ma Mật Ngạn.
Vì không nỡ mổ bụng xác kẻ đã chết, nên hai người đang phân vân suy nghĩ chưa biết làm cách nào để tìm xem cái gì đang ở trong bụng Ma Mật Ngạn, thì bỗng nhiên nơi bụng xác chết, lại nổi lên một cục như lúc nãy, và lần này lại nổi cao hơn lần trước mà hình như da bụng đã bị xẻ rách máu chảy thấm ướt cả làn áo chỗ đó!
Phó Thiên Lân vội vàng đưa tay rút thanh "Vô Danh Kiếm" của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh mới tặng, rồi mừng rỡ nói với Cổ Phiêu Hương:
- Cổ tỉ tỉ, mau chuẩn bị "Thiên Lam Kiếm" sẵn đi, con vật trong xác chết sắp chui ra rồi đó...
Phó Thiên Lân chưa nói hết câu, bỗng nghe phía sau có mấy tiếng chim kêu "Quác, Quác..." Chàng vội quay đầu lại nhìn quả nhiên bắt gặp hình dáng chiêc đuôi dài ngũ sắc của cặp Thần điêu vừa thoáng hiện bìa rừng hai người vừa đứng núp. Lúc này Phó Thiên Lân đâu còn lòng dạ nào xem quái vật trong bụng xác chết là gì? Chàng hấp tấp lớn tiếng gọi:
- Cổ tỉ tỉ, Cổ tỉ tỉ, mau chạy theo tiểu đệ đi tìm linh điểu!
Theo tiếng gọi, thân hình đã nhanh như điện chớp lao về cánh rừng phía Đông bắc!
Nhưng, dù thân pháp của Phó Thiên Lân có nhanh đến đâu cũng không bằng linh điêu được! Hơn nữa, rừng cây lại rậm rạp, quanh co, rất khó đi lại. Cho nên khi chàng và Cổ Phiêu Hương chạy đến khu rừng có bóng chim vừa thoáng hiện, thì nó bặt mất dạng không thấy gì nữa.
Phó Thiên Lân bực mình dậm mạnh chân một cái chưa kịp nói, chàng bỗng nhiên lại nghe đằng sau có tiếng "Soạt", và tiếp theo một mùi hôi tanh nồng nặc xông vào lỗ mũi.
Cổ Phiêu Hương vì có kinh nghiệm giang hồ dày dặn hơn Phó Thiên Lân, nên khi vừa ngửi thấy mùi tanh, nàng đã biết ngay vật đằng sau là một loại độc xà kỳ dị nàng đã kịp thời phản ứng không dám quay đầu lại, mà vội vàng lớn tiếng dục Phó Thiên Lân:
- Phó đệ chớ nên quay đầu lại vội, nguy hiểm lắm! chúng ta hãy nhảy tránh lên ngọn cây cổ thụ phía trước kia rồi hãy tính.
Nàng vừa nói, vừa kéo tay Phó Thiên Lân nhảy bay lên ngọn cây cổ tùng cao khoảng bốn trượng, rồi mới cùng chàng quay lại nhìn, quả nhiên phía sau đã xuất hiện quang cảnh kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ.

Nguyên từ trong bụng xác chết Thái Y Mật Ngạn có một con rắn kỳ lạ đang từ từ trườn ra.
Con dị xà này mình nhỏ bằng ngón tay có vẻ mềm mại vô cùng, nhưng chiều dài có tới hai trượng toàn thân màu xanh đỏ trông rất đẹp trên đầu có bảy con mắt tia ra những luồng ánh sáng lóng lánh, và bày thành hàng thứ tự như bảy ngôi sao bắc đẩu.
Thoạt mới nhìn con rắn năm màu Phó Thiên Lân đã mang máng nhớ hình như có nghe nói đến giống rắn này ở đâu. Tới khi phát hiện trên đầu quái xà có bảy con mắt như hình sao bắc đẩu, thì chàng chợt nhớ ra bèn nhìn sang Cổ Phiêu Hương chép miệng than.
Quả thực là "Ác giả ác báo, dưỡng hổ tác hoạ". Con vật lạ này tên gọi "Thất Tinh Hồng" toàn thân mềm dẻo đao kiếm không chặt đứt tên Thái Y Ma Mật Ngạn đã ăn cắp của sư phụ hắn là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử định sửa soạn đem ra Đông Hải tìm tỉ tỉ để trả mối thù Thiên Lam Độc Kiếm chặt cụt bàn tay của hắn dạo trước.
- Dứt lời chàng liền kể cho Hồng Y La Sát nghe câu chuyện chàng đã cùng con Anh Vũ Bích Linh ở trong một dãy núi vô danh vùng Vân Nam, nghe lỏm hai tên Mật Ngạn và Mạnh Vũ nói chuyện với nhau, về việc chúng ăn cắp của sư phụ chúng một con ác thú "Tam Trảo Kim Ngao" và một con độc xà "Thất Tinh Hồng" đem đến ẩn cư trong dãy núi vừa kể để điều dưỡng và cùng nhau bàn định sắp ra đại hội nhưng bị con Anh Vũ Bích Linh của chàng dùng lời hăm dọa, lừa bịp, khiến cả hai đều tức giận ứa gan nửa khóc nửa mếu, mà không làm gì nổi con Bích Linh phải rủ nhau chui vào hang lẩn tránh.
Trong lúc Phó Thiên Lân kể chuyện thì con quái xà Thất Tinh Hồng cũng đang từ trong bụng xác chết Ma Mật Ngạn vừa chui ra, vừa cất cao chiếc đầu có bảy con mắt, tia ánh sáng lóng lánh và lắc la lắc lư. Như có vẻ rất đắc ý. Nhưng đến khi quái xà chui rằng khỏi bụng xác chết được chừng một trượng bảy, trượng tám thì bỗng thấy hình như nó đã bị đứt một khúc gần đuôi.
Phó Thiên Lân vội chú ý nhìn kỹ chỗ đứt khúc thì thấy chỗ này ló rằng một cục thịt đỏ lòm như máu và hình như vết đao kiếm chặt đứt, thì bất giác chàng lấy làm lạ mà lẩm bẩm:
- Quái thực, theo võ lâm đồn đại thì con quái xà "Thất Tinh Hồng" này chẳng những toàn thân mang chất kỳ độc không có thuốc nào chữa trị được, mà còn mềm dẻo rắn chắc vô cùng, dù gặp bảo đao, bảo kiếm sắc bén cũng không mảy may phương hại. Tại sao nó lại bị..
Giữa lúc chàng chưa nói hết lời thì bỗng nhiên lại nghe tiếng chim kêu "Quác, Quác..." phát xuất từ cánh rừng bên tả và bóng chiếc đuôi chim dài sặc sỡ cũng chỉ thoáng hiện một cái rồi biến mất. Quái xà

Thất Tinh Hồng thấy bóng địch xuất hiện nó liền khẽ cong mình như cây cung rồi bắn vọt theo như một chiếc cầu vồng bảy màu.
Phó Thiên Lân biết rõ quái xà mang chất kỳ độc thì hốt hoảng suýt buột miệng kêu thành tiếng vì lo sợ thay cho cặp "Thần Điêu" mà chàng đang khổ công tìm kiếm, không đủ sức địch lại.
Không ngờ, giữa lúc đó bên cánh rừng phía hữu bỗng nhiên nổi lên mấy tiếng "Quác, Quác" rồi cũng có bóng một con thần điêu đuôi dài xuất hiện. Quái xà "Thất Tinh Hồng" thấy vậy, nó vội lắc đầu vọt trở lại như luồng điện chớp, thần điểu chưa tới địch thủ nó đã phùng mang phun ra một luồng không khí mờ mờ như đám mây ngũ sắc.
Nhưng con thần điểu này vừa thấy quái xà quay đầu lại thì đã vội lẩn vào tàn cây rậm rạm mất hút để cho con thần điểu ở rừng bên tả lại hiện thân và cất tiếng kêu vang như chọc tức địch thủ.
Hai con thần điểu thay nhau biến hiện dụ địch, làm cho quái xà tức giận, bảy con mắt chớp chớp như những ánh sao, miệng phun hơi độc toa? mờ mịt cả một vùng rộng hàng hai, ba trượng.
Phó Thiên Lân thấy cặp linh cầm có oai lực bá đạo như thế mà cũng phải sợ sệt trước oai lực của quái xà, thì chàng cũng thấy sờn lòng ghê sợ. Tuy nhiên, chàng cũng nực cười thầm vì thái độ bị khiêu khích tức giận lao tới, vọt lui của quái xà.
Giữa lúc ấy chàng bỗng nghe Cổ Phiêu Hương nói nhỏ bên tai:
- Xem ý cặp thần điểu những chỉ nhằm dụ địch, mà hình như chúng còn có ý dụ cho quái xà phun bằng hết khí độc khí rồi mới hạ thủ cũng nên? Lúc nhỏ tỉ tỉ thường được nghe nói năng lực và trí tuệ mà các loài cầm thú đôi khi còn thông minh hơn loài người, lúc bấy giờ tỉ tỉ không tin lắm, đến nay thì mới biết quả thực vũ trụ bao la vô cùng những sự kỳ là của muôn vật, đâu có phải là một đời ngắn ngủi trong mấy chục năm mà đã có thể biết được một cách tường tận.
Nghe những lời cảm khái của Cổ Phiêu Hương, Phó Thiên Lân sự nhớ tới một bậc kỳ nhân có tấm nhận thức hiểu biết bao la vô cùng, hầu như không sót một việc gì là "Vạn Bác Thư Sinh" Bành Hàm, thì bất giác chàng cũng phải thở dài ngậm ngùi, nói:
- Loài người tuy khôn hơn muôn vật nhưng kẻ nào biết nhiều cũng bị tạo hoá ganh ghét. Câu nói ngu si hưởng thái bình của cổ nhân có lẽ cũng rất đúng.
Nghe nói, Cổ Phiêu Hương cũng mơ màng nhắm mắt khẽ gật đầu ngậm ngùi than:
- "Trí giả ít sống lâu, Hồng nhan thường bạc mệnh" không biết Lân đê.....
Tới đây nàng lại thở dài một tiếng, rồi ngừng lời, nghẹn ngào Phó

Thiên Lân thấy mình vô tình nói mấy câu đã khiến cho Cổ Phiêu Hương cũng phải xúc động mà than thân trách phận thì bất giác chàng cũng lộ vẻ tự trách đang định tìm lời an ủi nàng nhưng, giữa lúc đó, bỗng từ cánh rừng hai bên tả hữu đều vang lên những tiếng chim kêu đinh tai nhức óc và con quái xà đã quay mình, quay đầu định lao theo, nhưng bỗng hai Thần điểu đều lạng bay vọt ra phía ngoài rừng với một tốc độ ghê hồn chưa từng thấy. Rồi, thừa lúc quái xà còn đang do dự chưa biết đi về hướng nào thì hai con chim tinh khôn này đã quay lại dùng chiếc mỏ sắt cặp chặt mỗi con một đầu quái xà, với một thủ pháp nhanh nhẹn và bộ vị chuẩn xác dù cho một cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh cũng không thể so sánh bằng được, giữa lúc Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều cảm thấy hồi hộp nín thở thì hai con thần điểu đã mỗi con cặp chặt một đầu quái xà, vỗ cánh bay về hai hướng khác nhau.

Cổ Phiêu Hương tuy đã từng trải giang hồ biết nhiều hiểu rộng, nhưng nàng chưa được chứng kiến cảnh xà điểu tương tranh kỳ dị như lần này bao giờ, nên nàng đã quên hết phiền muộn mà khẽ mỉm cười liếc mắt nhìn Phó Thiên Lân, nói:

- Quả đúng như lời tỉ tỉ nói, hai con thần điểu đã cố dụ địch thủ và xem ý hình như chúng định kéo đứt đôi quái xà cũng nên.

Chỉ thấy hai con thần điểu chia nhau bay về hai hướng càng lúc càng xa, mà con quái xà "Thất Tinh Hồng", vốn dĩ đã nhỏ như ngón tay càng bị kéo càng nhỏ và dài theo. Kỳ quái nhất là con rắn vốn chỉ dài có hơn một trượng hay đã bị kéo dài tới gần bốn trượng, chẳng những không bị đứt mà năm màu trên thân rắn, lại càng trở nên tươi thắm hơn.

Cảnh tượng kỳ dị đó đã khiến Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương kinh ngạc vô cùng.

Hai thần điểu hình như cũng có vẻ kinh sợ trước hiện tượng kỳ dị của quái xà, nên chúng đồng thời nhả bỏ, rồi kêu lên mấy tiếng biến mất vào rừng rậm.

Riêng con quái xà khi vừa rớt xuống đất, nó đã lập tức khôi phục nguyên trạng, cất cao chiếc đầu quái dị tia ánh mắt sáng quắc để tìm dấu vết địch thủ.

Phó Thiên Lân kinh hãi, đưa tay lau mồ hôi trán khẽ nói với Cổ Phiêu Hương:

- Con quái xà "Thất Tinh Hồng" này quả thực lợi hại vô cùng. Chẳng trách võ lâm thiên hạ đã coi Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử như một con cọp dữ. Đừng nói gì khác, chỉ với một con độc xà quái dị này, sức người cũng đã khó địch rồi.

Tới đây Phó Thiên Lân sực nhớ đến những lời nói của con Anh Vũ Bích Linh, nên chàng lại tiếp lời:
- Nhưng trời sinh muôn vật, thường có sự tương khắc nên con độc xà "Thất Tinh Hồng" tuy lợi hại như thế mà rất kỵ "Phân khổng tước", chỉ cần dính một chút ít toàn thân đã thối nát, bởi vậy mỗi khi độc xà nhìn thấy hoặc nghe tiếng Khổng tước kêu là lập tức hồn phi phách tán. Tiếc rằng, Khổng Tước tuy không phải loại chim hiếm có nhưng lúc này dễ có mà kiếm được một con...
Nào ngờ, chàng vừa kể chuyện tới đây, bỗng nhiên từ trên không rớt xuống một con chim khá lớn mà con chim này lại đúng là con chim "Khổng Tước" mà Phó Thiên Lân đang mong mỏi, khiến chàng quá mừng rỡ suýt nữa lại buột miệng kêu lên thành tiếng.
Quả nhiên chim Khổng tước chưa rớt tới đất, mà con độc xà "Thất Tinh Hồng"đã sợ hãi cuộn tròn thành một cục; bảy con mắt trên đầu quái xà cũng trở nên lờ đờ, mất hết vẻ tinh sáng, cả thân hình cũng run lên bần bật. Nếu không nhìn thấy tận mắt thì chắc không ai có thể tin được rằng một con quái xà toàn thân co rút lại như sợ hãi cực độ khiến phải cau mày lấy làm lạ lùng!
Vì Khổng tước đã khắc tinh của quái xà thì tại sao cũng lộ vẻ sợ hãi như vậy, chẳng lẽ thiên hạ truyền thuyết không đúng sự thực?
Đến khi nhìn kỹ chàng mới chợt hiểu con chim này là Khổng tước thực, nhưng chỉ là con chim đã chết đâu có công dụng làm cho địch sợ, nhưng không có sức làm địch phải chết, Phó Thiên Lân thầm nghĩ, chắc là cặp "Thần điêu" thông linh, cũng biết rõ Khổng tước là vật kỵ của quái xà, nên chúng mới tìm cách bắt một con đem đến, nhưng chúng không ngờ con Khổng tước này quá sợ hãi mà chết ngay sau khi bị chúng bắt đi.
Giữa lúc Phó Thiên Lân đang nhìn Khổng tước suy nghĩ bỗng nhiên bảy con mắt kỳ dị của quái xà lại dần trở nên sáng quắc, chàng vừa khẽ kêu một tiếng:
"Không xong!" thì con quái xà đã cất đầu uốn khúc như một chiếc cầu vồng rực rỡ, rồi rúc vào xác con Khổng tước, chỉ trong chớp mắt đã mất hút!
Nhìn cảnh tượng diễn biến, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều chợt nhiên tỉnh ngộ, và cùng tưởng tượng lúc quái xà rút vào bụng Thái Y Ma Mật Ngạn, chắc cũng ghê rợn như vậy. Nên họ đã nhìn nhau lộ vẻ kinh hãi tột độ! Giữa lúc ấy hai con thần điêu lẳng lặng từ trong rừng bay ra cắp xác con Khổng tước rồi vỗ cánh biến mất trong mây mờ.
Cổ Phiêu Hương ngửa cổ nhìn theo đến lúc cặp thần điểu mất dạng,

nàng mới lẩm bẩm nói:
- À, thì ra chim Khổng tước tuy đã chết, mà còn công dụng đến như thế? Tại sao lúc đầu chúng ta không nghĩ đến mưu kế nầy của cặp thần điểu. Chẳng lẽ ta lại thua kém loài chim đến thế ư?
Nghe nói, Phó Thiên Lân cũng bật cười, về ý nghĩ của Cổ Phiêu Hương. Nhưng bỗng nhiên lại thấy chàng đập hai bàn tay vào nhau tự trách:
- Hừ! Thực là uổng quá, tại sao mình lại hồ đồ đến như thế.
Thấy thái độ của Phó Thiên Lân. Cổ Phiêu Hương khẽ cau mày lại, mỉm cười hỏi:
- Có phải Phó đệ đang tự trách mình đã đi tìm linh điểu đến khi bắt gặp chúng lại dương mắt để cho chúng bay đi chứ gì?
Phó Thiên Lân thấy ý nghĩ của mình lại được Cổ Phiêu Hương đoán trúng thì bất giác chàng cũng phải buột miệng khen:
- Tiểu đệ rất bội phục cề sự nhận xét tinh tế của Cổ tỉ tỉ. Chúng ta quả thực vô ý hết sức, đã tốn công khó nhọc mới theo kịp dấu vết đôi chim đến đây, lại để chúng bay mất mà không gọi lại.
Cổ Phiêu Hương lại nhoẻn miệng tươi cười nói:
- Phó đệ hãy cứ yên tâm,vì cặp thần điểu đã xuất hiện từ cánh rừng này thì nhất định lại sắp trở về đây,chứ không bay đi đâu xa mà lo, chẳng hay Phó đệ có cùng một nhận xét như tỉ tỉ chăng?
Cổ Phiêu Hương lại đưa cặp mắt long lanh nhìn người yêu rồi đưa tay vốt mớ tóc mây loà xoà trước trán, miệng mỉm cười nói tiếp:
Bây giờ, chúng ta hãy lẻn sang cánh rừng phía tả, xem luồng kiếm phong được phát xuất do cuộc ác đấu của hai bậc võ lâm cao thủ nào?
Phó Thiên Lân gật đầu đồng ý rồi cùng Cổ Phiêu Hương tung mình từ trên ngọn cây xuống đất, sóng bước đi nhè nhẹ về phía rừng bên tả. Vì cả hai người đều biết, trong khu rừng này thế nào cũng có những tay võ lâm cao thủ ẩn nấp nên họ đều phải cẩn thận từng bước sợ gây tiếng động, khó tránh khỏi tai mắt của người khác.
Tuy thế, thân hình hai người vẫn di chuyển rất mau, chỉ trong dây lát họ đã vượt qua hơn mười trượng rừng rậm, và tiếng kiếm phong mỗi lúc một rõ hơn, Đồng thời, lại nghe tiếng giọng cười khan nói:
- Lão gù ơi, mi còn dám hung hăng nữa hay thôi? Mi thấy chiêu thức “Đẩu Chuyển di tinh” này của ta có hùng hậu hơn lần trước chăng? Theo ý ta thì mi nên vất binh khí mà nhận thua cho rồi. Nếu không, chỉ trong lát nữa, con “Thất Tinh Hồng” của ta trở về, lúc ấy dù mi có muốn chết một cách nhanh chóng cũng khó lòng mà toại nguyện.
Vừa nghe mấy tiếng “ Lão gù”,..“Thất Tinh Hồng”... cả Phó Thiên Lân

lẫn Cổ Phiêu Hương đều bất giác giật mình kinh ngạc.
Thì ra hai người đang giao đấu ác liệt, trong khu rừng này là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn.
Vì biết hai người này đều là võ lâm cao thủ, nên Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương lại càng phải nhón bước thật nhẹ nhàng. Khi vượt qua mấy hàng cây nữa, lại nghe tiếng Ông Vụ Viễn cười lại, nói:
Mi đừng chọc tức ta vô ích, vi ta đâu chịu mắc mưu của mi. Con tiểu xà của mi đã bị ta chặt một phát đứt làm hai khúc, Dù có không chết, cũng chẳng dám bén mảng đến gần ta trong vòng mười bước nữa.
Nghe nói, Phó Thiên Lân mới chợt hiểu ra, thảo nào mà con quái xà chẳng phải cụt mất một khúc đuôi. Thì ta nó đã gặp phải thanh " Chu Hồng" đệ nhất danh kiếm của Bạch Y Đà Ông chém đứt.
Giữa lúc ấy, lại có tiếng Tiêu Giao Tử cười hăng hắc nói:
- Tao đâu thèm chọc tức mi làm chi? Chẳng lẽ, với con "Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà" này mà ta không thắng được mi hay sao?
Ông Vụ Viễn cũng cất tiếng cười ha hả đáp:
- Hừ! Thắng đâu được! Mi nói nghe dễ quá nhỉ? Lão gù nầy đã đấu với mi từ Kỳ Liên Sơn đến đây thử hỏi mi đã dùng võ học chân thực thắng ta một chiêu nào chưa?
Cuộc đấu nầy, thế nào cũng phải có kẻ chết mới xong. Mà kẻ chết ư, ta đã tính đi tính lại, có lẽ thuộc về phần mi nhiều hơn.
Hai người từ Kỳ Liên Sơn đến đây, đã ác đấu hơn mười trận, tuy đôi bên đều bị thương tổn, nhưng vẫn chưa phân thắng bại, cho nên lúc nào họ đều định dùng lời lẽ chọc tức nhau để phân tán tâm thần đối phương đặng thừa dịp nắm lấy ưu thế. Cuộc đấu nầy quả thực nguy hiểm bội phần vì ngoài hình thức thi sức họ còn đấu cả về tâm tín.
Nhưng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì lại thầm cho là lạ, không hiểu tại sao hai người đều là những nhân vật võ lâm nổi tiếng một thời, mà trong khi động thủ giao đấu, lại lên tiếng nói móc châm chích nhau như thế?
Cổ Phiêu Hương vừa nhón bước đi tới vừa ước lượng thấy khoảng cách chỉ còn một cụm rừng nữa là tới chỗ hai người so đấu thì nàng lộ vẻ nghi ngại vì thấy họ đều là võ lâm cao thủ hạng nhất, nếu muốn xem trộm, cũng phải đặc biệt cẩn thận mới được.
Cho nên nàng vội dơ tay rằng dấu cho Phó Thiên Lân đứng lại hội ý một lát, rồi mới lại tiếp tục bước đi. Lúc này phải cận thận hơn cả đến việc hô hấp cũng phải sử dụng bằng phép nội ma qui thức để gây tiếng động.
May thay, lúc ấy lại gặp được phía trước có một cây cổ thụ lâu đời to bằng mấy vòng người ôm. Và khi hai người vừa bước đến sát thân

cây thì đã nghe Bạch Y Đà Ông khẽ "Hừ" một tiếng nhảy lùi về phía sau mấy bước, hình như vừa bị một đòn của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử ?
Đến khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì bất giác họ dều giật mình kinh hãi, không thể tượng tưởng...
Thì ra hay tay võ lâm đệ nhất cao thủ đã cùng bị thương thảm trọng, không người nào còn được phong thái như lúc trước nữa.
Mảnh đạo bào màu trắng của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đang mặc thấm máu đỏ lòm, năm chòm râu dài xơ xác trên khuôn mặt gầy đét quỷ quyệt vẫn còn nở nụ cười nham hiểu, độc ác. Tay mặt hắn cầm một con quái xà màu đen nhỏ bằng ngón tay và dài hơn một trượng từng lớp, từng lớp vảy dương lên cụp xuống không ngừng, khiên ai nhìn thấy cũng phải kinh hồn đáng tởm. Còn tay tả hắn đã bị cụt đến tận cùi chỏ đầu vai cũng bị mấy nhát kiếm thương khiên da thịt bầy nhầy, máu tươi chảy ròng trông ghê sợ.
Phủ trên thân mình Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng vẫn manh áo dài cũ đã từ mày trắng ngà ngả sang màu tro và hình như cả năm chẳng được thay giặt một lần.
Dấu máu trong áo của Bạch Y Đà Ông xem ra càng nhiều hơn của Tiêu Giao Tử. Tay mặt lão cầm thanh "Chu Hồng Kiếm" một cây kiếm đứng đầu trong hàng ngũ đại danh kiếm võ lâm. Còn tay tả lão cũng bị cụt gần tới cùi chỏ.
Một kẻ liệt danh "Ngoại Vực Tam Hung" một người hiệu xưng "Đệ nhất kiếm khách" cả hai đều là những cao thủ tuyệt thế, nay đã cũng trở thành tàn phế. Cảnh tượng thảm thương này đã khiến Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương phải rùng mình ghê sợ.
Nhưng cảnh tượng sau đó còn làm cho hai người phải ghê sợ hơn nữa. Số là, sau khi Bạch Y Đà Ông khẽ "Hừ" một tiếng, thối lui năm sáu bước thì ánh sáng trên thanh "Chu Hồng Kiếm" trong tay lão ta bỗng loé lên một cái rồi tự quay lại tiện thêm một khúc cánh tay bên tả nữa. Máu tương từ nơi này phun ra như suối, khiến chiếc áo dài cũ kỹ của lão lại tăng thêm nhiều chấm đỏ như những cánh hoa đào mới được vẽ thêm.
Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử cất tiếng cười sằng sặc nói giọng mỉa mai:
- Không biết cánh tay của mi rồi đây còn chặt được mấy đoạn nữa? Chớ hiện giờ cũng chẳng còn dài hơn cánh tay của ta bao nhiêu?
Lúc này, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mới biết, Bạch Y Đà Ông vừa bị con "Thiết Tuyến Linh Xà" của Tiêu Giao Tử cắn trúng một phát vào cánh tay cho nên lão ta phải vội vàng dùng bảo kiếm

chặt bỏ một khúc cánh tay ấy đi để tránh nọc độc của rắn lan vào mạch máu gây nguy hiểm bất trắc.
Sau khi nghe mấy câu nói mỉa mai khinh mạt của Tiêu Giao Tử, Bạch Y Đà Ông liền vung thanh bảo kiếm "Chu Hồng" thi triển liên tiếp ba kiếm, chiêu tuyệt học:
"Tài vân tiễn nguyệt", "Luyện thạch bổ thiên" và "Trích trinh hoán cầu" trong pho "Bắc thần kiếm pháp" tạo thành một vầng kiếm ảnh rộng lớn. Kèm theo những tiếng sấm gió đùng đùng, không còn phân biệt kiếm quang, kiếm ảnh, kiếm khí hay bóng người nữa? Chỉ thấy một cơn bão lạnh thấu xương, trông không rõ chống không nổi, tránh không kịp, cuồn cuộn xoáy về phía Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử.
Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, vô tình cho rằng thế nào Bạch Y Đà Ông cũng phải vận khí chỉ huyệt và đắp thuốc vào vết thương, rồi mới giao đấu nữa. Chớ lão ta đâu có ngờ đối phương lại ra tay tấn công mau lẹ như thế? Đến khi luồng gió lạnh buốt vừa xoáy đến sát thân hình thì lão ta biết ngay là nguy hiểm bội phần, vội rống lên một tiếng quái gở xự dụng chiêu thức "Bình Bổ Thanh Vân" vọt lên cao hơn bốn trượng thoát khỏi vầng kiếm khí, nhưng cánh tay của lão cũng đã bị đối phương tiện đứt thêm gần hai tấc nữa.
Lúc đó, đôi bên mới đều ngừng tay, lấy thuốc rịt vết thương đồng thời vận khí chỉ huyết.
Tuy vậy, họ vẫn trố mắt nhìn nhau không chớp, để đề phòng sợ đối phương ra tay bất thình lình, chiếm mất ưu thế.
Núp đằng sau gốc cổ thụ nhìn trộm Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều vô cùng kinh hãi, khi thấy hai người đã cụt mất gần hết cả một cánh tay. Cổ Phiêu Hương không thể đoán hiểu lý do tại sao Bạch Y Đà Ông lại giao đấu dữ dội với Tiêu Giao Tử như thế? Còn Phó Thiên Lân thì đã biết rõ chuyện này vì trước đây, chàng được chứng kiến Bạch Y Đà Ông ác đấu mấy trận với Tuệ Giác Thần Ni tại Lăng Phong Vân trên đỉnh Lưu Sơn và lão cũng từng bị Ngọc Chỉ Linh Xà cho môn hạ đệ tử lén thả ong độc "Kiếm vĩ kim phong" để ám hại. Nhưng vì sợ nói chuyện gây tiếng động bị lộ hình tích nên chàng không dám hở môi cho Cổ Phiêu Hương biết chuyện mà chỉ lặng im nín thở cùng nàng đứng chờ xem động tĩnh ra sao.
Thực ra lúc vào rừng, tuy Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đã nhón chân nhẹ nhàng, nhưng khi họ vừa đến núp sau gốc cây, thì Bạch Y Đà Ông và Tiêu Giao Tử cũng đã đồng thời phát hiện. Chẳng qua vì đang đối diện với kẻ địch nguy hiểm và lại đều đã bị trọng thương và sắp sửa quyết đâu một sống một chết nên họ không dám phân tâm chú ý đến kẻ mới tới núp sau gốc cây mà thôi. Đến nay,

trong lúc tạm ngừng tay, vận công điều tức, họ lại thầm suy đoán để tìm hiểu người ẩn núp đó là ai, thuộc phe phái nào? Bạn hay thù...

Hồi 29
Lâm Trung Ác Đấu

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lợi dụng lúc ngồi vận công lão suy đoán cho trạng Thái y Ma Mật Ngạn đã bị Linh Xà "Thất Hinh Hồng" chui vào bụng thì chắc chắn không sao sống sót mà toàn thửa huyết dịch nội tạng cũng bị Linh Xà ăn hết mới thôi! Còn Linh Xà, sau khi được ăn uống một bữa no nê, uy lực gia tăng rồi trở về đây lão chỉ cần lợi dụng nó để cầm chân Bạch Y Đà Ông giây lát là lão có thể hủy mạng kẻ cường địch dưới cây "Đảo Câu Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu" một cách dễ dàng.
Do đó càng kéo dài thì giờ ngồi vận công, lão càng có lợi! Nhưng bỗng nhiên lại có ngươi đến núp sau gốc cây, thì bất lợi, lão lại đâmlo, vì hiện tại đã gần đến ngày đại hội Trùng Dương, các haoo thủ của hai phe chánh tà đều kéo nhau về tụ hội tại Hoàng Sơn, cho nên lão tham hy vọng bằng người ẩn đằng sau gốc cây là nhân vật quen thuộc với bọn "Vực Ngoại Tam Hung" của lão. Chớ không thì khó tránh khỏi mất mạng!
Riêng Bạch Y Đà Ông lão lại nghĩ khác vì xưa nay tinh tình lão quen sống cô độc không thích giao du với ai. Đối với "Vực Ngoại Tam Hung" cố nhiên lão thù hận rồi, nhưng đối với quần hiệp chính phái lão cũng không chịu giao du quen thuộc với ai. Cho nên lão không hy vọng người mới đến có thể giúp lão, mà chỉ mong rằng họ không phải là đồng đảng của Tiêu Dao Tử thì lão sẽ không lo!
Cả hai ngồi vận công giữ miếng, lâu độ một tuần trà, phía sau gốc cây vẫn không thấy động tĩnh thì họ đều thầm hiểu người mới đến không phải kẻ ngoài cuộc vô can mà có thể là lũ hậu sinh hạ bối, môn hạ của những tay đến dự Đại hội nhưng vì khiếp oai của họ, mà không dám lộ diện chỉ lén núp xem trộm mà thôi!
Bạch Y Đà Ông vì tính tình nóng nảy hơn nên lão ta đã lên tiếng mắng trước:
- Tiêu Dao Tử, mi tưởng rằng ta không đoán ra mưu hạ địch của mi đấy hẳn? Có phải mi định chờ con tiểu Linh Xà của mi trở về trợ lực,

rồi mi mới đám ra tay chớ gì?
Ngọc Chí Linh Xà tuy có đem theo rất nhiều độc xà dị chủng nhưng phần thì công lực đôi bên tương đương, không có cơ hội rảnh tay để thả rắn độc, phần thì thanh "Chu Hồng Kiếm" của Ông Vụ Viễn rất sắc bén, ngoại trừ con "Thiết Tuyến Linh Xà" ra, ngay con độc xà "Thất Tinh Hồng" cũng bị chặt đứt thì dù có thả một số độc xà khác cũg vô ích. Cho nên Tiêu Dao Tử không có ý định thả loại rắ độc khác nữa mà chỉ hy vọng con "Thất Tinh Hồng" trở về, lão ta chỉ lơii dụng bằng cách hy sinh con quái xà này để chiếm phần thắng lợi!
Do đó, sau khi nghe những lời Bạch Y Đà Ông cố ý chê cười châm biếm, lão ta không hề tức giận mả chỉ lạnh lùng đáp:
- Tên Gù kia chớ nên cuồng vọng vội. Mi chẳng đã bị "Thiết Tuyến Linh Xà" của ta cắn ba nhát rồi ư? Dù cho mi có dùng kiếm kịp thời chặt cụt cánh tay trúng độc nhanh đến đâu thì trong mạch máu cũng đã lẫn ít nhiều chất độc xà. Ta dám chắc mốt thù của sư huynh ta đã được thanh toán ngay tại đây chớ không cần đợi đến Đại hội Trùng Dương nữa!
Lúc này, Phó Thiên Lân mới nghĩ ra ngày trước Thiết Biểu Đạo Nhân, sư huynh của Tiêu Dao Tử, bị chết bởi tay Bạh Y Đà Ông! Mà Thiết Biểu Đạo Nhân lại là người tình của Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm, nên Nhuế Băng Tâm và Tiêu Dao Tử hai người mới quyết chí trả thù, mà cùng nhau khổ công luyện Thành hai môn binh khí mang độc lợi hại là "Thiên Lam Độc Kiếm" và "Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu" để đối phó với thanh bảo kiếm "Chu Hồng" của Bạch Y Đà Ông!
Đến nay Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã dùng "Linh Xà Chiêu" đấu với Bạch Y Đà Ông trở thành tàn phế! Còn thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" cũng đang ở bên mình Cổ Phiêu Hương tại sao nàng lại không rút kiếm nhẩy ra, báo thù cho sư phụ nàng? Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lân bất giác khẽ liếc mắt nhìn sang Cổ Phiêu Hương thấy nàng vẫn trầm tĩnh như không và chẳng lộ vẽ gì là có ý muốn nhảy ra bảo thù!
Thấy vậy, Phó Thiên Lân nảy ý định thử thách, chàng liền ngầm vận công dơ tay vạch lên thân cây một chữ "Thù" rồi dùng cùi chỏ khẽ hích Cổ Phiêu Hương một cái hất hàm ra dấu nhìn về phía Bạch Y Đà Ông đang đứng!
Nào ngờ sau khi nhìn thấy chữ "Thù" do Phó Thiên Lân gạch lên cây, Cổ Phiêu Hương vẫn không nhúc nhích chỉ kẽ mỉm cười, rồi đưa ngón tay ngọc vạch thêm hàng chữ bên dưới chữ "Thù":
"Nên cởi chứ không nên thắt"!
Nhìn qua mấy chữ Cổ Phiêu Hương vừa viết tiếp Phó Thiên Lân biết

rõ quả thực nàng đã thành tâm sửa đổi cả từ tính tình đến khí chất thì bất giác trong lòng chàng càng thêm áy náy khó xử, chẳng lẽ để cho nàng bị thác uổng đước lưỡi Thiên Lam kiếm trong khi nàng khuyên can Đông Hải Kiêu Bà không được mà liều mình tự vẫn! Hoặc nỡ để cho nàng mang mối tình hận mà suốt đời nhỏ lệ, vùi thân trong cảnh thê lương khô ải bên ngọn đèn, câu kệ được chăng?
Giữa lúc Phó Thiên Lân đang suy nghĩ miên man, thì cuộc thi đua ngồi vận công giữ miếng giữa Ngọc Chỉ Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cũng đã thay đổi Thì ra sau khi Bạch Y Đà Ông Nghe Tiêu Dao Tử nhắc đến sư huynh hắn, là Thiết bì Đạo nhân bất giác lão ta nhớ lại chuyện làm đắc ý của lão năm xưa đã gây náo động khắp mặt võ lâm một thời rnà cảm thấy khoái trá cất tiếng cười ha hả vang động cả nút rừng.
Phàm những tay cao thủ võ lâm trong lúc đối chọi sinh tử tâm thần không được phân tán sơ sót. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông Vừa cất tiếng cười, thì Tiêu Dao Tử đã lợi dụng cơ hội khẽ “Hừ” một tiếng, thân hình vọt tới năm thước xử dụng “Linh Xà Chiêu” vời chiêu thức “Độc Xà Tâm Huyệt” ngay giữa mặt đối phương. Khi con quát xà “Thiết Tuyến” còn cách Bạch Y Đà Ông độ hơn hai thước, nó đã thè lưỡi phùng mang, nhe hàm răng như những nhiếc móc câu nhằm đối phương phun một tiếng “Phì” tỏa ra một luồng độc khí đen thẫm tanh hôi vô cùng!
Lúc này, cả hai đối thủ đều cụt mất cánh tay tả nên họ không thể vận dụng được nội gia chưởng lực mà chỉ trông cậy vào binh khí trong tay thôi!
Bạch Y Đà Ông chiếm ưu thế ở chỗ thanh “Chu Hồng Kiếm” lão đang sử dụng, đã liệt vào hàng võ lâm đệ nhất danh kiếm bất cứ vật gì cứng rắn cũng bị chém đứt, khiến đối phương phải luôn luôn đề phòng không có cơ hội thi triển thủ đoạn ác độc, và cũng không dám tiến sát đối phương đề tấn công áp đảo!
Còn Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chiếm được ưu thế ở điểm con “Thiết Tuyến Linh Xà” đang sử dụng vốn là một vật trời sinh dị bẩm, vừa không sơ Chu Hồng Kiếm lại vừa mang chất kỳ độc có thể giúp lão quái tăng gia rất nhiều về tính chất diệu dụng lợi hại ngoài các môn võ công chiến thuật!
Do đó, chỉ với một chiêu “Độc Xà Tâm Huyệt” bình thường, cộng thêm một luồng độc khí tanh hôi đã khiến Bạch Y Đà Ông không dám thẳng tay chống đỡ mà phải hậm hực, khẽ rú lên một tiếng tung mình nhảy sang phía hũu hơn ba thước mới tránh khỏi độc thủ của đối phương!

Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, đã liệt danh “Vực Ngoại Tam Hung” và võ học cũng linh kỳ quỷ diệu. Cho nên khi Bạch Y Đà Ông vừa nhích động thân hình con Thiết Tuyến Linh Xà tron tay hắn cũng đã lập tức dương vẩy toàn thân trông chẳng khác gì một chiếc roi đầy ngạnh, dài hàng ba trượng rối lẹ làng biến sang chiêu thức “Vân long Trạo vĩ” nhằm chỗ đối phương vừa đứg chưa vững bổ mạnh xuồng như một lằn điện chớp!
Ông Vụ Viển đã khổ đấu Tiêu Dao Tử trên suốt dọc đường từ Cam Túc, Kỳ Lân tới đây nên lão đã lãnh giáo qua về sự lợi hại của “Thiết Tuyến Linh Xà” và lão cũng biết nếu sơ ý để độc xà đập trúng mình một cái dù công lực cao đến đâu, cũng khó tránh khỏi cái chết! Nhưng cứ nhảy tránh mãi thì lại lâm vào thế bị động, cho nên lão ta phải vội vàng xoay gót chân phải một vòng, khẽ lách thân hình múa nhanh Chu Hồng Kiếm tỏa ánh sáng ngời với chiêu thức “Ngọc Nữ Đầu Thoa” đâm thẳng vào giữa con mắt độc nhất trên đầu quái xà! Thiết Tuyến Linh Xà, tuy thuộc loại độc vật thiên sinh dị bẩm có lớp vảy bọc toàn thân cứng rắn, không sợ bảo đao bảo kiếm chặt đứt, nhưng riêng có con mắt độc nhất là không dám đương cự với tầm sắc bén của thanh thần kiếm đệ nhất võ lâm cho nên nó cũng phải rụt đầu né tránh!
Tuy nhiên, độc xà là một vật sồng có thể tự ý cử động tránh ne không đợi chủ nhân đổi thế biến chiêu. Do đó nó chỉ lách đầu một cái là đã trảnh khỏi mũi thần kiếm, rồi lại lao tới trước mặt địch thủ theo đà mau lẹ như cũ!
Vởi tình trạng ấy, buộc lòng Bạch Y Đà Ông phải nhảy lui một lần nữa để tránh, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử liền cất tiếng cười the thé lạnh lẽo như ma kêu quỉ hú những kỳ chiêu độc thế được lão ta thi triển liên tiếp như những lằn điện chớp loang loáng! Cây “Thiết Tuyến Linh Xà” dài tới hơn một trượng hoá thành một vầng chiên ảnh mang theo những luồng gió tanh hôi, toa? rộng trong vòng hơn hai trượng vuông, vây chặt lấy đối phương vào giữa!
Bạch Y Đà Ông, vì nhớ lại chuyện cũ đã sơ ý cất tiếng cười dài, để đến nỗi bị Tiêu Dao Tử thừa cơ chiếm mất ưu thế mà phải lâm vào vòng nguy hiểm vô cùng! Mặc dầu lão ta đã thi triển hết bình sinh sở học động thanh thần kiếm nhanh như điện chớp sử dụng những kiếm thế tuyệt diệu trong “Bắc Thần Kiếm Pháp” thuộc pho “Cửu Cung Thần Kiếm” nhưng vẫn không tài nào lấy lại được ưu thế đã mất!
Nhìn cuộc đấu Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều phải nhìn nhau cau mày mà cho rằng lần này thế nào Bạch Y Đà Ông cũng lâm nguy! Nhưng giữa lúc đó, trong trường ác đấu, hai vị võ lâm kỳ khách

thuộc hàng đệ nhất lưu này bỗng dưng cùng ngừng tay và đồng một lượt, nhảy lui về phía sau bảy tám thước!
Thì ra giữa lúc Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử sử dụng "Linh Xà Chiêu" với tất cả những chiêu thức kỳ dị lang độc, tấn công đối phương tới tấp để thủ thắng. Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng vì đã mất ưu thế mà phải chú ý phòng thủ nghiêm ngặt, thì bỗng nhlên một vật xanh đỏ rực lỡ kèm theo một luồng gió tanh hôi kỳ dị từ trên không đang rớt xuống trước mặt hai người!
Vừa ngửi thấy mùi tanh hôi kỳ di này Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã lộ vẻ mừng rỡ như điên, lão ta biết con độc xà "Thất Tinh Hồng" đã ăn uống hết tạng phủ huyết dịch của Thái Y Ma Mật Ngạn và đã trở về. Nhưng lão ta cũng hơi kinh ngạc vì giống rắn vốn thích bò trườn dưới đất tại sao Linh Xà của lão ta lại bỗng dưng từ trên không rớt xuống như thế?
Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn cũng nhận ra vật vừa rớt xuống là con độc xà lợi hại vừa bi lão ta dùng thần kiếm vận nội gia chân lực chặt đứt một khúc ban nãy, cho nên lão ta cùng Tiêu Dao Tử đều không hẹn mà đồng tự nhảy lui mấy bước!
Riêng lão ta sau khi nhảy lui vội hoành kiếm trước. ngực chờ xem động tĩnh!
Nhưng đến khi nhìn kỹ, Bạch Y Đà Ông bất giác bật cười. Còn Tiêu Dao Tử thì tức giận như điên như cuồng cặp mắt trợn trừng như muốn tóe lửa!
Thì ra con độc xà, tuy đúng là con "Thất Tinh Hồng" nhưng đã trở thành "Tử Hồng" bảy con mắt sáng kỳ dị trên đầu độc xà đã bị mù hết, thân hình nát bấy như tương, thực khó coi hết sức. Thêm nũa mùi tanh hôi bốc lên nồng nặc, khiến ai ngửi phải cũng ghê tởm muốn lộn mửa!
Tiêu Dao Tử vừa tức giận vừa có vẻ kinh hãi, lão ta tự nhủ thầm không hiểu vị cao nhân nào đã chế phục được độc xà và dùng phương pháp gì giết chết độc xà gây thành thảm trạng như vậy?
Bạch Y Đà Ông cảm thấy chuyện xảy ra thực bất ngờ, lão cũng lộ vẻ ngạc nhiên suy nghĩ để tìm hiểu xem ai là kẻ đã khắc chế được độc xà như thế? Chỉ có Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đang núp phía sau gốc cây là hiểu rõ hơn ai hết! Vì họ biết chắc chắn thủ phạm gây ra chuyện này không ai khác ngoài cặp Thần Điểu đuôi dài ban nãy.
Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vừa thương tiếc Linh Xà bị chết thảm, vừa kinh hãi, không hiểu người sát hại độc xà có phải cùng bọn với Bạch Y Đà Ông đã hợp sức để đối phó với lão chăng? Do đó mẫ tâm

thần lão quái có vẻ Giao động phân tán!
Đã nhìn thầy sơ hở của đối phương đời nào Ông Vụ Viển lại chiu bỏ lỡ mất dịp may hiếm có như thế? Cho nên, chỉ nghe lão rú lên một tiếng ngân vang bổng dội xuyên tận chín tầng mây xanh, thanh thần kiếm "Chu Hồng" tỏa ánh sáng chói lọi hóa thành bức tường kiếm quang bao phủ lấy thân hình đối phương!
Võ công của hai người đều đã tới mức cao tuyệt và hỏa hầu ngang nhau, cho nên hễ kẻ nào chiếm được ưu thế ra tay trước, là kẽ đó sẽ nắm được địa vị thắng lợi!
Vừa rồi Tiêu Dao Tử dã dồn Bạch Y Đà Ông lâm vào thế lúng túng chống đỡ nghẹt thở.
Bây giờ đến lượt lão bị đối phương chiếm mất ưu thế dồn trở lại thế bị động khiến lão phải vận dụng đến thân pháp diệu xảo nhảy nhót tránh né liên tiếp. Cây "Linh Xà chiêu" tuy có oai lực vô cùng thật, nhưng cũng không sao tìm được kẽ hở của đối phương để phản công!
Đối với hai người đang động thủ giao đấu, Phó Thiên Lân tuy không quen biết với người nào nhưng tự nhiên chàng có ý ngả về phía Bạch Y Đà Ông vì xưa nay tiếng tăm của vị kiếm khách này không đến nỗi xấu xa lắm. Cho nên khi thấy Bạch Y Đà Ông thi triển kiếm thuật tinh diệu, chiếm lại được ưu thế thì bất giác chàng cũng lộ vẻ vui mừng hớn hở thay!
Giữa lúc Phó Thiên Lân đang mải mê xem trận đấu, chàng bỗng thấy Cổ Phiêu Hương khẽ giựt tà áo một cái chàng vội vàng quay lại thì thấy nàng đang cau đôi mày liễu đưa tay chỉ lên không!
Lúc bấy giờ, Phó Thiên Lân mới sực tỉnh và hiểu ý Cổ Phiêu Hương muốn nhắc chàng đi tìm thần điểu thì bất giác chàng cũng giật mình tự trách, quả thực đã sơ xuất đáng tội.
Vì nếu không kịp thời phát giác thì cặp Thần Điều sau khi liệng xác độc xà sẽ bay đi nơi khác mất, lúc bấy giờ biết đâu tìm kiếm, trong khi cả dãy núi Hoàng Sơn bao la trung điệp chỗ nào cũng âm u rậm rạp!
Nhận rõ lợi hại, Phó Thiên Lân lại càng lo sợ mà nghĩ thàm không hiểu cặp Thần Điêu đã bay đi chưa?
Nghĩ đến đây, Phó Thiên Lân vội nhìn vào cuộc đấu thấy hai vị võ lâm qúai kiệt đang giao đấu đến độ say sưa rất tiện cho việc rút lui, nên chàng liền kéo tay Cổ Phiêu Hương cùng nhón gót nhẹ nhàng quay mình lui ra, mà không màng đến sự còn mất hay thua được tại nơi đây nữa?
Mãi khi lui ra được độ ba bốn trượng hai người mới đám thi triển

thân pháp khinh công, tìm về hướng rừng già rậm rạp, để theo dấu cặp thần điêu!
Phó Thiên Lân biết rõ cặp chim thần đã được Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh và Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu nuôi dưỡng lâu ngày, và đã trở nên thông linh vô cùng cho nên, một mặt chàng lưu ý tìm kiếm, một mặt chàng luôn luôn ngửa cổ kêu hú, với hy vọng để cho cặp chim thần nghe tiếng và nhận ra tiếng hú của chàng mà tìm đến!
Nhưng đã vượt qua gần hết cánh rừng già rậm rạp, vẫn không phát hiện dấu vết gì về cặp thần điêu mà chỉ thấy rất nhiều giống chim thông thường khác, có tới hàng ngàn con đủ mầu sắc, lớn nhỏ, bay lượn lên xuống kêu hót nhao nhao như có chuyện gì xảy ra gấp lắm!
Khi ra khỏi cửa rừng, Phó Thiên Lân vừa ngửa cổ nhìn trời thở dài một tiếng buồn bã, thì bỗng nhiên, trên đầu có mấy tiếng "Vụt, vụt..." bay qua, tiếp theo ba bốn con chim lớn giống như chim ưng vỗ cánh lao nhanh về phía Tây!
Cổ Phiêu Hương hình như nghĩ ra điều gì nên nàng khẽ kêu một tiếng kinh ngạc mà rằng:
- Này Phó đệ, trong dãy Hoàng Sơn quả thực lắm chuyện kỳ quái! Phó đệ thử để ý xem có phải trong khi chúng ta đã xuyên qua cánh rừng rậm rạp, dọc đường đã gặp rất nhiều giống chim lớn nhỏ đều bay về hướng tây hay không?
Được Cổ Phiêu Hương nhắc nhở Phó Thiên Lân mới nhớ lại hiện tượng vừa qua quả thực có nhiều điểm kỳ dị đặc biệt!
Giữa lúc chàng sắp sửa lên tiếng, trả lời, thì bỗng nhiên lại thấy mấy đàn chim đông đảo từ các cánh rừng lân Cận cũng đang ào ào bay về hướng Tây!
Vì đã lưu tâm chú ý, nên lần này, cả hai đều thầy rõ chẳng những bầy chim cũng bay về một hướng mà còn cùng đến một địa điểm hình như điểm này nằm về hướng phía sườn bên trái một ngọn núi cao ở hướng Tây!
Sau khi nhìn rõ, Cổ Phiêu Hương lộ vẻ tươi cười, gọi Phó Thiên Lân nói:
- Phó đệ mấy bầy chim vừa rồi, đều bay tập trung về phía sườn bên trái ngọn núi kia chắc chỗ đó có chuyện quái dị thì phải. Không chừng cặp thần điêu đã xuất hiện ở đấy cũng nên? Chúng ta thử chịu khó chạy đến đó xem sao?
Ý kiến này của Cô phiêu Hương rất hợp với Phó Thiên Lân, nên chàng vội đề khí phi thân cùng nàng phóng đi. Sau khi nhảy liên tiếp ba bốn lần Cổ Phiêu Hương liền lộ vẻ tươi cười nhìn Phó Thiên Lân

khen ngợi:
- Từ khi xa nhau tại Đông Hải đến nay võ công của Phó đệ đã tiến bộ rất nhiều!
Lúc này Phó Thiên Lân đang mải lo lắng vì không tìm gặp được Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân và cặp Thần Điêu; Hơn nữa lại sắp đến ngày Đại Hội Hoàng Sơn khiến đầu óc chàng nặng trĩu như đeo tảng đá ngàn cân, cho nên tuy có nghe tiếng Cổ Phiêu Hương khen ngợi võ công tiến bộ, nhưng cũng chỉ lắc đầu cười gượng một tiếng rồi lại thi triển khinh công "Bách cầm thân pháp" mới học được trong Vô Sầu Cốc và trổ tài phi hành nhanh vùn vụt như hạc chạy, cò bay, ưng chao, én liệng chỉ trong loáng mắt, đã gần tới chân núi nọ!
Trong lúc phi hành Phó Thiên Lân có ý ngầm khoe tài nghệ nên đã thi triển khinh công đến hết mức, nhưng vẫn không hơn được cô gái thiên sinh dị bẩm Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương một bước nào!
Hai bóng người ngang hàng sóng bước phi hành như hai vệt khói đến khi còn cách mỏm núi khoảng năm trượng thì bỗng nhiên chẳng thầy hình bóng một con chim nào nữa mà chỉ nghe tiếng hót ríu ra ríu rít phát xuất từ dưới một ngọn đèo vang lên!
Cổ Phiêu Hương liền kéo Phó Thiên Lân đứng lại khẽ nói:
- Này phó đệ, sao lại có chuyện kỳ quái như thế nhỉ? Đáng lẽ bầy chim phải đậu trên đỉnh núi mới phải chớ sao lại tụ tập dưới đèo này làrn gì ? Chúng ta chớ làm kinh động chúng vội mà hãy lén đến xem sao?
Phó Thiên Lân gật đầu dông ý, rồi cùng Cổ Phiêu Hương nắm tay nhẹ nhàng lẻn đến gần chân đèo !
Ngọn đèo này bề rộng chừng ba trượng. Khi hai người đến gần bỗng nhiễn thấy quang cảnh trở nên vắng lặng một cách ghê rợn!
Những tiếng chim ban nãy đã im bặt, mà chỉ thỉnh thoảng có tiếng chim reo vi vút rào rào như những đợt sóng dồn ngoài biển cả!
Cổ Phiêu Hương vốn nhiều kinh nghiệm giang hồ nên nàng biết chắc thế nào dưới chân đèo cũng có chuyện lạ kỳ hi hữu và, đề khỏi làm kinh động bầy chim nàng liền khẽ kéo tay Phó Thiên Lân, cùng sử dụng phép xa hành, bò sát mặt đất để tiến tới chân đèo.
Khi đến nơi cả hai người lộ vẻ ngạc nhiên kinh dị vì phía sau tảng đá mọc chìa ra ngoài có một cửa hang sâu ẩn trong gốc tùng, và trên mặt đá phẳng trước cửa hang nằm lù xác chết của hai con quái vật kỳ dị chưa từng thấy bao giờ!
Một con hình giống cây đờn tì bà, đầu rắn cổ dài, toàn thân màu xám đuổi có hai cái móc câu, dưới bụng có tám chân nhỏ.

Còn một con chân màu đỏ rực không đầu không đuôi cũng không có tai mắt miệng, mũi gì cả, thoạt trông chẳng khác một ngôi sao năm cánh to lớn dị thường!
Chung quanh xác hai quái vật vô số lông chim chồng chất như một bức tường ngũ sắc và sắp lớp rất ngay ngắn, như được luyện kết với nhau bằng một chất keo nhựa trông ngoạn mục vô cùng !
Còn bầy chim hàng trăm ngàn con nọ, thì đậu rải rác trên những bụi dây leo và các ngọn tùng phía sau tảng đá đều hướng nhìn về phía hai con quái vật, như hãy còn kinh sợ khiếp vía!
Cổ Phiêu Hương thấy vậy khẽ ghé tai Thiên Lân nói nhỏ:
- Phó đệ, xác quái vật hình giống như ngôi sao đỏ năm cánh kia, tỉ tỉ được sư phụ nói đó là một giống rắn độc tên gọi “Xích tặc Linh Xà” vốn tính hung ác dị thường, năm cánh nhọn có hấp lực rất mạnh và có thể co rút tùy ý, ăn thịt các giống chim muông khác thực là một ác xà rất khó trị!
Còn xác con quái vật hình cây đơn tỳ bà, tuy tỉ tỉ không biết tên nhưng cứ nhìn hình thù kỳ dị của nó cũng đoán biết là giống hung độc vô cùng! Không hiểu hai quái vật này gặp phải đối đầu lợi hại gì mà cùng bị chết như thế? Cứ nhìn bức tường lông chim chung quanh tảng đá cũng đủ rõ không biết bao nhiêu chim chóc bị hai quái vật này tàn hại! Đến nỗi, hiện chúng đã chết mà bầy chim đang tụ tập có ý định báo thù cũng vẫn còn sợ hãi không dám đáp xuống bên cạnh xác quái vật, Phó đệ thử nhìn xem, có phải cặp mắt của bầy chim con nào cũng lộ vẻ căm hờn như tóe lửa nhưng không một con nào dám bén mảng đến gần tảng đá có xác quái vật hay chăng?
Phó Thiên Lân đưa mắt nhìn kỹ bầy chim, không thấy bóng dáng cặp Thần điêu đuôi dài bất giác chàng sực nhớ đến con cút mỏ sắt liền thầm tự trách mình quả sơ ý, rõ ràng trong tay áo có mang theo một con linh điểu của Công tôn Đỉnh tặng mà tại sao không nhớ thả ra cho nó đi tìm đồng bọn?
Nghĩ đến đây, chàng vội vàng rũ tay áo bắt con dị điểu ra cho đứng trên lòng bàn tay rồi ra dấu chỉ về phía tảng đá.
Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân bỗng dưng rũ trong tay áo gọi ra một con chim thì bất giác kinh ngạc vô cùng! Và nàng chưa kịp lên tiếng hỏi, con chim nọ đã hóa thành một luồng hắc quang bay vụt đi như ánh điện chớp.
Khi con “Cút mỏ sắt” gần đến chỗ tảng đá cả bầy chim hàng ngàn con lớn nhỏ, bỗng nhiên cất tiếng ca hót ríu rít vang dậy, nhưng chỉ trong một thoáng, chúng lại im lặng như cũ, vì chúng thấy con “Cút mỏ sắt” chỉ đám lượn quanh tảng đá một vòng, rồi lại bay trở về đậu

trên lòng bằn tay Phó Thiên Lân!
Thấy tình trạng thư vậy, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều chợt hiểu ra, và đoán chắc thế nào trên xác hai quái vật cũng mang một chất kỳ độc mãnh liệt, nên bầy chim mới không dám bay ngang tảng đá như thế !
Nhưng có điểm quái đi lại tại sao chúng đã không đám đến gần, mà còn lảng vảng tụ tạp ở đây làm gì? Hay là chúng còn đợi chuyện lạ khác sắp đến chăng?
Giữa lúc hai người đang hoang mang nghi hoặc, thì chợt nghe từ trên không vang lên mấy tiếng chim kêu “Quác, quác” Tiếp theo bóng hai con “Thần điểu đuôi dài” màu vàng vỗ cánh xuống như hai đạo kim quang sáng rực!
Trông thấy thần điểu Phó Thiên Lân hết sức mừng rỡ đang định lên tiếng thì Cổ Phiêu Hương đã đưa tay ngăn cản, nói :
- Hãy khoan, Phó đệ chớ nên hấp tấp, hãy thử nhìn xem chúng đang ngậm vật gì ở mỏ như thế ?
Lúc này, Phó Thiên Lân cũng chợt nhớ ra đã có con “Cút mỏ sắt” trong tay, tuyệt không sợ hai con Thần Điểu bay mất nữa, nên chàng cũng yên tâm đứng nhìn xem chúng làm trò gì?
Chỉ chấy một con ngậm một trái cây màu vàng kkông rõ là trái cây gì?
Đầu tiên con Thần Điểu ngậm đoá hoa màu lam bay liệng phía trên tảng đá mấy vòng đồng thời nhai nát chiếc hoa, rắc lên xác hai quái vật!
Cả hai người còn đang kinh ngạc về hành động của hai con thần điểu thì bỗng nhiên đã thấy xác hai quái vật đang dần dần biến thành một vũng máu đỏ!
Thấy thế, Cổ Phiêu Hương khúc khích cười nói:
- Thì ra công dụng của đóa hoa màu lam cũng giống như viên “Hóa cốt đan” của tỉ tỉ, không hiểu chúng đã tìm ở dâu ra được đóa hoa kỳ lạ như thế? Còn trái cây màu vàng nữa không hiểu...?
Giữa lúc Cổ Phiêu Hương nói chưa hết thì con Thần Điểu ngậm trái cây màu vàng cũng đã bay lượn mấy vòng trên tảng đá và vắt nước trái cây tưới xuống vũng máu của xác hai quái vật vừa bị tan biến!
Lúc bấy giờ Phó Thiên Lân cũng khẽ “Á” một tiếng mỉm cười nói:
- Thì ra nước trong trái cây màu vàng lại có công dụng tiêu độc rất hiệu nghiệm. Lam hoa hoá cốt, Hoàng quả tiêu độc. Quả thực bai con Thần Điểu này cũng biết lo liệu rất chu đáo chẳng khác một người có kinh nghiệm giang hồ dày dạ chút nào.
Hai con “Thần điểu đuôi dài” đợi tưới xong nước trái cây xuống vũng

máu độc rồi chúng mới cùng nhau vỗ cánh quạt tung hai vũng nước này cùng với bức tường lông chim ngũ sắc bay tứ tán xuống dưới chân đèo như một đám mưa!
Lúc đó, bầy chim đậu trên bụi cây sau tảng đá mới đồng loạt thi nhau hót mừng vang dậy bay liệng tung tăng đầy trời và cũng hướng về phía hai con thần điểu đang đứng oai nghiêm trên tảng đá, như có ý triều bái cảm tạ!
Phó Thiên Lân vì đã được thưởng thức cảnh tượng tương tự trong Mãng thương sơn nên chàng không lấy gì làm tân kỳ cho lắm. Nhưng riêng Cổ Phiêu Hương thì say mê nhìn không chợp mắt và chép miệng lẩm bẩm:
“Thực là một kỳ quan mới thấy lần đầu!” Hai con Thần Điểu đuôi dài, đợi khi bách điểu triều tạ xong liền song song vỗ cánh bay vọt lên không, Phó Thiên Lân sợ chúng lại bay mất nên chàng vội vàng hiện thân hú lên một tiếng và thả con “Cút mỏ sắt” bay ra!
Cặp “Thần Điểu” nghe tiếng hú của Phớ thiên Lân chúng liền chao cánh nhìn xuống chỗ chàng đứng đến khi thấy có cả con “Cút mỏ sắt” bay lên, chúng liền lập tức xà xuống đứng cạnh Phó Thiên Lân nhanh như ánh điện chớp và luôn miệng kêu “kéc kéc” lộ vẻ quen thuộc thân thiện vô cùng!
Phó Thiên Lân đưa tay khẽ vuốt bộ lông mâu vàng óng mượt của cặp chim thần miệng mỉm cười khen ngợi:
- Đại Hội Hoàng Sơn chưa bắt đầu, mà các ngươi đã liên tiếp lập được kỳ công, ngoại trừ con độc xà “Thất Tinh Hồng” đã bị giết chết chắc hai con quái vật này cũng do các người trừ khử chứ gì?
Nghe nói hai thần điều đều vươn cổ chớp cặp quái nhỡn lộ vẻ đắc ý.
Phó Thiên Lân lại mỉm cười hỏi tiếp:
- Hiện giờ còn cách đại hội hơn hai ngày nữa các người có thể dẫn chúng ta về Vô Sầu Cốc một chuyến được chăng?
Cả hai quái điểu đều gật đầu tỏ vẻ ưng thuận, khiến Phó Thiên Lân mừng rỡ vô cùng, chàng liền vội vàng quay sang giục Cổ Phiêu Hương:
- Cổ tỉ tỉ, chúng ta mau nhảy lên lưng chim đi, phen này tỉ tỉ sẽ được mãn nguyện và nếm mùi thử chút cảm giác kỳ dị khi được cưỡi gió tung mây, vượt hàng ngàn dặm đường trường trong chớp mắt!
Cổ Phiêu Hương cũng nhoẻn mìe.ng cười tươi đẹp như một đóa hoa hàm tiếu và đưa cặp thu ba chăm chú nhìn hai thần điểu đồng thời miệng oanh thỏ thẻ!
- Trong hai ngày rồi chẳng những tỉ tỉ đã thưởng thức biết bao kỳ quan chưa từng thấy và cũng đã nếm qua rất nhiều tư vị kỳ dị, dù

chọ..
Tới đây, nàng bỗng ngừng lời nhắm mắt, đứng lặng thinh giây lâu rồi mới thở dài một tiếng não nuột... Tất cả lời lẽ ý tứ sau hai tiếng “Dù cho” đều được hiểu trọn vẹn trong một tiếng thở dài não ruột đó!
Trong lúc đó từ nơi đáy lòng Phó Thiên Lân tự nhiên dâng lên một cảm giác rất khó miêu tả khiến chàng không sao phân biệt được đấy là ấm áp, là thê lương hay là sầu tư man mác!
Hai người đứng yên lặng nhìn nhau tuy không ai nói với ai một lời nào nhưng cả hai đều suy đoán và hiểu rõ cảm giác của nhau. Chỉ có hai con thần điểu, tuy là thông linh nhưng làm sao chúng hiểu nổi sự rắc rối của mối tình nhi nữ này, cho nên khi thấy hai người đứng ngơ ngác thất thần thì chúng đều lộ vẻ nóng ruột mà cùng trừng cặp quái nhỡn kêu lên mấy tiếng “Quác, quác” như có ý thúc dục.
Lúc ấy Cồ phiêu Hương mới từ từ mở mắt mỉm cười nói với Phó Thiên Lân nửa trách móc nửa nũng nịu:
- Phó đệ đã giục tỉ tỉ mau nhảy lên lưng chim mà tự mình thì lại đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn, thực là... Tiếp theo câu nói của nàng là một hồi cười khúc khích, và chỉ thấy thân hình nàng như một đoá hông vân từ từ bay lên, ngồi ngay ngắn trên lưng thần điểu chẳng khác một vị Hồng y tiên nữ!
Phó Thiên Lân đưa mắt đắm đuối nhìn nàng một cái rồi cũng nhẹ nhàng nhảy lên lưng chim thần!
Cặp thần điểu chỉ khẽ vô cánh một cái đã vọt tận lưng trời, bầy chim hàng trên ngàn con đang bay lượn trên đỉnh núi kế cận cũng đều nhất loạt cất tiếng hót vang như đưa tiễn hai vị thần tiên chốn bồng lai tiên giới!
Giữa cảnh vắng lặng tĩnh mịch của núi rừng bỗng từ phía sau một tảng đá lớn vẳng lên tiếng thở dài não ruột đồng thời một bóng thiếu nữ tuyệt sắc nét mặt u oán lững thững bước ra!

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 30
Trong hang Vô Sầu, tình duyên trọn vẹn

Thiếu nữ tuyệt sắc đó chính là Nhân Thu Thuỷ.
Từ khi nàng cùng Phó Thiên Lân chia tay, nàng cũng đã khổ công tìm kiếm đôi chim “Thần điểu”. Mãi đến khi nghe hai tiếng chim kêu

“Quác, quác...” nàng mới lần bước tìm đến nơi này thì vừa đúng lúc bắt gặp Phó Thiên Lân đang cùng cô gái xinh đẹp là Cổ Phiêu Hương ngồi thủ thỉ tâm tình.
Trong lúc ấy thì cả Phó Thiên Lân lẫn Cổ Phiêu Hương đều không ai phát giác hình bóng của nàng. Một là vì họ cùng chú ý vào bầy chim trên đỉnh núi và xác hai quái thú kỳ dị hay họ cũng đều chìm đắm trong một cảm giác tuy không phát ra lời nói nhưng có thể ý hội và bộc lộ trên đầu mày cuối mắt. Cảnh tượng đó, đã bị Nhân Thu Thuỷ núp phía sau tảng đá nhìn thấy một cách rất rõ ràng tường tận.
Tuy Nhân Thu Thuỷ không hiện thân, nhưng không phải nàng làm như vậy là có ý để dòm lén nghe trộm, mà chỉ vì không muốn làm kinh động hai người thôi.
Sở dĩ nàng muốn làm như thế cũng là vì thần sắc như say như đắm và giấc mộng đẹp êm đềm mỹ miều của Cổ Phiêu Hương.
Hơn thế nữa, đối với Phó Thiên Lân, nàng rất hiểu rõ và tín nhiệm về lòng chung thủy của chàng, cũng như đối với Cổ Phiêu Hương nàng rất thương xót và đồng tình cảnh ngộ của người bạn đồng phái.
Đến khi nàng đưa mắt nhìn theo bóng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, dần dần chìm mất nơi phía chân trời thì trong lòng bỗng dâng lên một niềm cảm xúc bùi ngùi không rõ là vui mừng? Là buồn rầu? Hay là u oán?
Vui mừng là nàng đã được nhìn thấy một cô gái tuy sống trong vũng bùn nhơ nhưng không nhiễm mùi hôi tanh như Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương.
Buồn rầu là không hiểu đối với một kẻ trượng phu quân tử quang minh lỗi lạc như Phó Thiên Lân rồi đây Cổ Phiêu Hương sẽ phải xử sự ra sao cho tình nghĩa song toàn?
Còn u oán, đây là oán trách ông trời đã sinh ra Cổ Phiêu Hương còn sinh rằng Nhân Thu Thuỷ làm gì nữa?
Nếu không có Nhân Thu Thuỷ thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương há chẳng sẽ vĩnh viễn là một cặp bạn lữ thần tiên ư?
Và nếu không có Cổ Phiêu Hương thì Nhân Thu Thuỷ cũng đã không mang nhiều u oán như hiện tại:
Nàng đứng trầm ngâm tự hỏi:
- Ta phải xử sự làm sao bây giờ?
Trong thâm tâm nàng dằng co không ngừng giữa hai tiếng nói, hai câu trả lời. Cuối cùng nàng có vẻ như đã quyết định và nghiến răng khẽ lẩm bẩm một mình:
- Cổ thư thư với tấm thân cô khổ, lại mang tiếng con người ác độc, có thể nói nàng là một kẻ bạc mệnh nhất trên đời so với nàng ta còn

hạnh phúc hơn nhiều. Tại sao ta lại nhẫn tâm đoạt nốt phần hạnh phúc của nàng như thế được. Mà dù ta có bị mất hạnh phúc của mình chăng nữa, nhưng chỉ cần trong thâm tâm Lân ca lúc nào cũng nhớ đến ta là ta mãn nguyện rồi.
Do thiên tính thiện lương sẵn có ấy của Nhân Thu Thuỷ đã đem đến cho Nhân Thu Thuỷ một quyết định là :
"Sau Đại Hội Hoàng Sơn, dù có được gặp sư phụ nàng là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngư Nhân hay không, nàng sẽ tìm nơi ẩn cư như một kẻ lánh đời, chôn chặt trong thâm tâm mối tình giữa nàng với Phó Thiên Lân để dành lại hạnh phúc cho một người bạn gái tâm giao, mà số mệnh đã nhiều phen đau khổ...
Với ý định ấy của nàng sẽ đúng hay sai? Và hậu quả sẽ là bi hay hỉ, rồi đây cũng sẽ được dần dần trả lời trong những ngày sắp tới.
Giữa lúc đó thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đang cùng nhau ngồi trên lưng "Thần điểu" lướt gió tung mây, bay về phía chân trời hướng Tây.
Cổ Phiêu Hương chẳng những võ công trác tuyệt mà kinh nghiệm giang hồ cũng rộng rãi, nhưng đây là lần thứ nhất nàng được lướt gió trên không vượt hàng ngàn dặm cùng với người tình si luyến nàng đã lộ vẻ tươi vui cao hứng vô cùng.
Khoảng cách giữa Hoàng Sơn với dãy núi Võ Đang tuy khá xa, nhưng với tốc độ của cặp thần điểu cũng chẳng mấy chốc mà Vô Sầu Cốc đã xuất hiện trước mặt.
Phó Thiên Lân ngồi trên lưng chim phóng mắt nhìn xuống, thấy cửa hang Vô Sầu Cốc phía xa xa đột nhiên bị bao phủ bởi một lớp vân hà ngũ sắc, thì bất giác chàng lộ vẻ ngạc nhiên. Nhưng đến khi bay tới gần chàng mới nhận rằng lớp may ngũ sắc này, là do bầy chim của hai vị kỳ nhân cái thế Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu bày thành một trận thế gọi là "Bách Cầm Tiên Trận" bao phủ cửa hang.
Nhìn Tiên Trận, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều ngầm hiểu ý hai vị ẩn khách định ngăn không cho ai vào hang giờ này.
Riêng cặp thần điểu sau khi nhìn rõ trận thế chúng liền hạ cánh đợi hai người xuống đất, rồi bay lượn vài vòng và cũng tự động gia nhập Bách Cầm Tiên Trận sau mấy tiếng kêu vang.
Phó Thiên Lân nhìn kỹ bầy chim trong Bách Cầm Tiên Trận không thấy con Anh Vũ thúy linh, thì biết không thể nào vào hang được vì không có linh cầm dẫn đường cho nên chàng buộc lòng phải cùng Cổ Phiêu Hương đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa hang chờ đợi.
Thời gian chờ đợi gần mất một ngày mà " Bách Cầm Tiên Trận" vẫn không giải tán.

Cả con “Cút mỏ sắt” Phó Thiên Lân định thả vào hang cũng bị ngăn cản không sao vào lọt cửa hang.
Mãi tới khoảng chập tối ngày mồng tám tháng chín từ dưới lòng hang mới vang lên mấy tiếng chuông khánh chúng chúng ngân rền. Bỗy chim nghe tiếng chuông khánh chúng liền tự động giải tán tiên trận.
Kế đó bóng hình con Anh Vũ Thúy Linh cũng từ dưới hang, bay vụt lên như một ánh sáng màu lục và dùng giọng mũi kêu líu lo:
- Hai vị chủ nhân Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân, công hành đã gần viên mãn xin mời hai vị theo Thúy Linh vào hang tham bái cho kịp giờ.
Xuống tới đáy hang, Phó Thiên Lân để ý nhìn, hai bên bồ đoàn kết bằng chim đặt dưới gốc cổ tùng đã không còn hình bóng hai vị kỳ khách Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu.
Chàng cùng Cổ Phiêu Hương và bầy chim được con Anh vũ Thúy Linh hướng dẫn đi thẳng vào một toà sơn động u tĩnh phía sau hàng cổ thụ.
Riêng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, không dám đi thi triển khinh công sợ thất lễ trước mặt hai vị tiền bối cao nhân nầy nên hai người chỉ thủng thỉnh bước theo sau bầy chim.
Toà sơn động u tĩnh nầy, nằm dưới chân một vách thẳng tắp như đẽo, cửa động tuy hẹp nhưng bên trong thì rộng rãi vô cùng. Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân đều mỉm cười ngồi đối diện trên hai chiếc cẩm đôn hai tay chắp trước ngực. Nét mặt cả hai người dều lộ vẻ hồng hào tươi thắm, và cùng cúi đầu nhắm mắt như sắp sửa toa. hoá, từ giã cõi đời ô trọc bước vào thế giới đại giải thoát.
Bầy chim lớn nhỏ con nào con nấy vây bọc chung quanh với một vẻ trang nghiêm.
Lúc nầy trong thâm tâm, Phó Thiên Lân vừa kinh hãi vừa bội phục mà nghĩ thầm quả thực hai kỳ dị nhân cái thế này đã tu luyện tới mức “Tham thấu tinh quan qui tạo hoá, bất lưu di hận tại nhân gian”.
Nhưng tiếc rằng chuyến đi mang theo ý nguyện của mình sẽ thành vô dụng vì Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu đều sắp sửa toa. hoá chứng thành đại đạo thì làm sao còn có thể tới Hoàng Sơn trợ trận, giúp đỡ quần hào nữa.
Giữa lúc Phó Thiên Lân đứng tần ngần suy nghĩ thì Cổ Phiêu Hương cũng cảm động vì cảnh trang nghiêm trước mặt mà cũng tự động ngừng bước, đứng nghiêm chỉnh để chiêm ngưỡng giờ phút nghiêm trọng của hai bậc kỳ nhân tuyệt thế.
Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu ngồi xếp bằng yên lặng với nét mặt

trang nghiêm thanh thản. Còn Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh, khẽ hé mắt nhìn Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương một cái rồi mỉm cười nói với Đỗ Vô Sầu.
- Đỗ hiền muội, vừa rồi ngu huynh có bấm tay tính toàn thấy rằng chúng ta còn một mối nợ nhân duyên chưa trọn và bây giờ quả nhiên giờ phút này đã được thực hiện đúng với dịp Phó Thiên Lân lão đệ và một vị Hồng Y cô nương tới đây tống biệt chúng ta.
Sau khi nghe Công Tôn Đỉnh nói, Đỗ Vô Sầu mới ngửng đầu, mở mắt nhìn chăm chú vào Cổ Phiêu Hương với nét dung quang rực rỡ, đoan trang cao quí và tuyệt đại phong hoa, khiến Cổ Phiêu Hương cũng phải ngấm ngầm tâm phục.
Phó Thiên Lân thấy hai bậc tiền bối kỳ nhân đều đã mở mắt tươi cười, chàng vội vàng cùng Cổ Phiêu Hương cúi mình thi lễ, Bách Điểu Tiên Nhân khẽ xua tay mỉm cười và trỏ Cổ Phiêu Hương hỏi:
- Có phải cô nương đây là "Hồng Y La Sát" mà Nhân Thu Thuỷ đã có lần đề cập với lão đệ chăng.
Nghe hỏi Cổ Phiêu Hương đỏ mặt thầm nghĩ không hiểu Nhân Thu Thuỷ đã nhắc tới tên mình trước mặt vị thế ngoại kỳ nhân này làm gì?
Phó Thiên Lân vừa cung kính gật đầu đáp lời vừa thẳng thắn kể rõ ý định của mình cho hai vị kỳ khách này nghe.
Nghe xong Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh khẽ mỉm cười nói:
- " Gian tà tất sẽ bị tiêu trừ. Công đạo tất sẽ được phát dương" Phó lão đệ chớ nên nhọc lòng lo nghĩ nhiều về Đại Hội Hoàng Sơn làm gì vì những ai đã có tâm huyết duy trì chính khí võ lâm, thì dù có gặp gian nguy đến đâu cũng sẽ chuyển thành yên ổn như thường quyết không khi nào bị vướng vào vòng bạo kiếp đâu mà sợ.
Nói tới đây, Công Tôn Đỉnh đưa mắt trao đổi với Đỗ Vô Sầu một cái nhìn rồi tiếp tục nói:
- Còn việc lão đệ muốn yêu cầu chúng ta xuất sơn tương trợ thì rất tiếc là không sao thoa? mãn cho lão đệ được, vì ta và Đỗ hiền muội đều đã hoàn thành tâm nguyện công hạnh viên mãn, chỉ còn lưu lại cõi đời ô trọc này trong giây phút nữa thôi.
Phó Thiên Lân tuy cảm thấy thất vọng, nhưng chàng biết giờ phút công hạnh viên mãn nhục thân chứng đạo của Công Tôn Đỉnh và Đỗ Vô Sầu, vốn là một đại nguyên vô thượng, rất khó tu hành của người trong giới võ lâm. Và giờ phút nghiêm trọng ấy, không nên để một việc phiền não bên ngoài nào làm trở nhiễu. Cho nên chàng đành phải cúi đầu lặng lẽ với vẻ mặt buồn khôn tả.
Lúc ấy Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu cũng lộ vẻ tươi cười gọi Cổ

Phiêu Hương đến trước mặt, khẽ nói:
- Nhân Thu Thuỷ đã ân cần cầu khẩn ta xếp đặt mọi việc cho cô nương. Việc này đã bàn kỹ với Bách Cầm Tiên Tử và có viết sẵn một bức giản thiếp, định sai linh điểu đưa đến Hoàng Sơn cho cô nương. Nay cô nương đã đến đây thì còn gì tiện bằng, vậy cô nương hãy giữ tấm giản thiếp này bên mình, đợi sau ngày Đại Hội Hoàng Sơn, sẽ cùng Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ mở ta cùng xem.
Tới đây bà ta ngừng lời, lấy tấm giản thiếp trong bọc ra, đưa cho Cổ Phiêu Hương, rồi quay sang Công Tôn Đỉnh mỉm cười nói:
- Nếu lão ca không cho bầy chim đi theo chúng ta thì tiện đây lão ca cũng ra lệnh cho chúng hộ tống Phó lão đệ và Cổ cô nương về Hoàng Sơn để tăng cường oai thế cho quần hiệp chính phái, và dặn chúng đợi sau cuộc Đại Hội Hoàng Sơn sẽ trở về với núi rừng hay đi đâu tùy ý.
Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh gật đầu hội ý mỉm cười đáp:
- Chủ ý của hiền muội rất đúng, nếu tất cả những cầm điểu thông linh này đều tụ tập tại Hoàng Sơn, thì oai thế sẽ lớn lao vô cùng, và biết đâu chẳng gây thành ưu thế cho các anh hùng chính phái hiện tại?
Nói tới đây, lão ta đưa mắt nhìn khắp một lượt bầy chim hàng trăm ngàn con đang đậu xung quanh mình khẽ mỉm cười lẩm nhẩm một tràng tiếng chim như dặn dò chỉ bảo.
Bầy chim nghe xong không một con nào lên tiếng. Tất cả đầu giữ trạng thái nghiêm chỉnh như cũ. Chỉ thấy hai ba trăm cặp mắt vàng đỏ lóng lánh chăm chú nhìn hai vị chủ nhân không chớp. Và từ trong ánh mắt của chúng đều lộ vẻ chân thành lưu luyến vô hạn.
Thấy Đỗ Vô Sầu khẽ chép miệng lên tiếng khuyên nhủ Thiên Lân và Phiêu Hương:
- Phó lão đệ và Cổ cô nương hãy nên lưu ý. Nhân gian vạn vật, loại giống nào mà chẳng hữu tình? Nhưng thuận tình được mọi người kính mến. Kiêu tình bị mọi người chán ghét. Si tình, khiến mọi người thương xót. Bạc tình, khiến mọi người hoán hận. Cho nên kẻ thuận tình tất được hưởng hạnh phúc, kẻ nghịch tình tất bị diệt vong, đó là kết quả của chúng ta đã thể hội được trong cả thời gian hàng trăm năm chìm nổi.
Mong rằng Phó lão đệ và Cổ cô nương, từ nay trở đi, bất cứ trong lúc tu thân hay hành đạo đều nhớ kỹ những lời của ta, sẽ được ích lợi rất nhiều.
Phó Thiên Lân nghe rõ ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Đỗ Vô Sầu, thì thầm tự giật mình. Còn Cổ Phiêu Hương thì lại có cảm giác hình như vị võ lâm kỳ nhân sắp toa. hoá này, bất cứ trong nét mặt hay lời

nói nào đối với nàng đều có vẻ ân cần âu yếm như một người mẹ hiền, nên nàng đã cảm động vô cùng và định nhào vào lòng Bách Điểu Tiên Nhân để đón nhận một bàn tay vuốt ve âu yếm.
Giữa lúc đó, nét mặt Đỗ Vô Sầu bỗng nhiên lộ thần quang sáng rực, chỉ thấy bà ta đưa mắt nhìn Công Tôn Đỉnh một cái, rồi quay sang Cổ Phiêu Hương mỉm cười an ủi:
- Thân thế và tâm ý của Cổ cô nương ta đều rõ hết và đã có biện pháp thu xếp thoa? đáng ghi trên tấm giản thiếp. Hiện nay, hận duyên trần thế của Đỗ Vô Sầu đã dứt, không còn thì giờ tâm sự nữa. Mong rằng, từ nay trở đi, cô nương sẽ được mọi sự xứng tâm vừa ý, vô hận vô sầu.
Dứt lời, trên nét mặt bà ta lộ vẻ tươi cười hiền hoà rồi nhắm mắt tạo hoá.
Cả Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều không dè Đỗ Vô Sầu lại toa. hoá, một cách mau lẹ như vậy? Nhưng đến khi quay nhìn sang phía Công Tôn Đỉnh, thì cũng thấy nét mặt ông ta lộ vẻ tươi cười và cũng đã quy tịch hầu như đồng thời với Đỗ Vô Sầu.
Cổ Phiêu Hương không nén đau thương đã bật khóc thành tiếng.
Phó Thiên Lân phải vội vàng ghé tai nàng khẽ an ủi:
- Cổ tỉ tỉ hãy tạm thời cố nén bi thương, vì hai vị lão nhân gia, thần du chưa được bao xa, chúng ta chớ nên làm náo động phương hại đến giờ phút nghiêm trọng ấy, mà sẽ đắc tội với hai người.
Lúc ấy, Cổ Phiêu Hương mới giật mình nhớ ra, và vội vàng cùng Phó Thiên Lân cúi đầu lặng lẽ, bước theo bầy chim ra ngoài cửa động.
Sau khi hai người cùng bầy chim rằng khỏi cửa động, con Anh vũ Thúy Linh liền vỗ cánh bay lên nóc hang mổ mạnh một cái vào một cục đá nhỏ gắn trên nóc, kế đó có tiếng se sẽ nổi lên và bỗng dưng từ hai bên vách có tảng đá lớn từ từ chạy ra đóng chặt cửa động.
Bầy chim đứng yên lặng đợi khi cửa động bị đóng kín chúng mới đồng thanh kêu lên những tiếng bi ai thảm thiết, có con lệ chảy tựa như mưa, có con vụt bay lên rồi lao đầu vào vách đá tự tử.
Cả con “Cút mỏ sắt” của Công Tôn Đỉnh tặng Phó Thiên Lân cũng bắt chước đồng loại, lao đầu vào đá chết theo chủ nhân, nhưng vì đó là một hành động tuẫn tiết theo chủ, đáng làm câu chuyện lưu truyền thiên cổ nên chàng cũng đành phải ngậm ngùi thương xót chớ biết nói gì hơn.
Chuyện xảy rằng chỉ trong chớp mắt ngoài cửa động đã la liệt hàng mấy chục xác chim. May mà con được hai con thần điểu luôn luôn kêu gào giận dữ cùng con Anh vũ Thúy Linh dùng lời dẫn giải mới khuyên can được số chim còn lại không đâm đầu vào vách đá tự tử.

Tuy nhiên con nào con nấy đều đứng nhìn vào cửa động sa lệ như mưa.
Lúc ấy Cổ Phiêu Hương cũng đã sụt sùi nhỏ lệ ướt cả áo. Cuối cùng nàng phải giơ tay che mặt, nghẹn ngào bảo Phó Thiên Lân:
- Phó đệ hãy mau đưa tỉ tỉ ra chỗ khác đi, vì tỉ tỉ không nỡ nhìn cảnh thương tâm nầy được nữa.
Chính lúc nầy Phó Thiên Lân cũng sa lệ bùi ngùi, nhưng đến khi nghe mấy câu nói của Cổ Phiêu Hương thì chàng càng thêm hiểu rõ cô gái nầy quả đã hoàn toàn biến cải, trở thành tâm địa của một vị Bồ tát, khác hẳn với bộ mặt La Sát năm xưa, vẫn ngạo nghễ giang hồ giết người như ngoé.
Trong khi đó con Anh vũ Thúy Linh, bèn bay đên bên cạnh Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, dùng giọng người nói rất lưu loát:
- Xin mời Phó tướng công và Cổ cô nương hãy theo hai "Thần điểu" lên đỉnh núi trước, đợi Thúy Linh thu dọn xong di thể đồng loại rồi sẽ theo hai vị đến Hoàng Sơn trợ trận.
Dứt lời, con Thúy Linh liền gọi cặp "Thần điểu" đến trước mặt Phó Thiên Lân, rồi giục hai người mau rời khỏi cửa động.
Phó Thiên Lân nhẩm tính ngày giờ, thấy đã đúng ngày mồng chín tháng chín chàng sợ lỡ kỳ đại hội, vội cùng Cổ Phiêu Hương cúi mình thi lễ trước cửa thạch động một lần chót, rồi cùng nhảy lên lưng thần điểu, vượt bảy từng mây mờ, ra khỏi Vô Sầu Cốc.
Ra đến cửa hang, trời đã sáng, khiến Phó Thiên Lân lại càng nóng lòng, không hiểu gì tới Hoàng Sơn có bị lỡ giờ hay chăng?
Hai người đứng chờ ngoài cửa hang mà lòng như lửa đốt mãi đến khi mặt trời ló dạng mới thấy bầy chim từ dưới bay lên. Cả hai vội vàng nhảy lên lưng thần điểu rồi giục bầy chim bay mau về hướng Hoàng Sơn.
Tảng sáng ngày mồng chín tháng chín, ánh dương quang vừa ló dạng phương Đông, lưng sườn Hoàng Sơn còn bao phủ một lớp sương mờ dày đặc, người đi ngang chỉ mon rõ hình dáng chớ không nhận biết dung mạo. Nhưng trên một bãi đất phẳng, ngang sường núi giữa Sư Tử Lâm và Thúy Tín Phong, đã có bóng nhiều người thấp thoáng xuất hiện và tiếng nói lào xào.
Trên khúc gỗ tùng, một mỹ phụ tuyệt sắc, hình dáng yểu diệu, phong thái xinh tươi ngồi mỉm cười nhìn về hướng đông. Hai mái tóc mây vén cao, lộ cặp mày liễu cong vút, gió núi thổi tung bay tà áo màu hồng lợt dưới ánh mặt trời ban mai, lại càng làm nổi bậc khuôn mặt mỹ diễm tuyệt luân của mỹ phụ, thoạt nhìn chỉ thấy mỹ phụ này như một vị thần tiên thần nữ giáng phàm, chớ không ai đoán hiểu được

nàng đã bao nhiêu niên kỷ.
Nhìn nàng, người ta tưởng tưởng như một tiểu thư thiên kim khuê các, hoặc một quý phụ xuất thân nơi quyền thế. Nhưng thực ra, mỹ phụ này chính là Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm. Một dị nhân trong nữ giới, một ma đầu khét tiếng trong võ lâm thiên hạ.
Kỳ quái là, bên sườn bà ta không thấy mang theo thanh "Thiên Lam Độc Kiếm" lừng danh giang hồ và sau lưng cũng vắng bóng người nữ đồ đệ đắc ý và cũng là một người kế truyền duy nhất của bà ta tên gọi Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương. Tất nhiên cả mọi người trên Thanh Lương Đài đều ngạc nhiên suy đoán không ai hiểu rõ sự vắng mặt bất thường này. Ngoại trừ có Nhân Thu Thuỷ là biết một cách tường tận.
Trên một tảng đá còn đọng hơi sương nằm sát bên cánh trái Đông Hải Kiều Bà, một vị lão già gầy gò, áo vải mũ gai, ngồi xếp bằng tròn. Cặp mắt lão già lim dim nửa nhắm nửa mở, với nét mặt lạnh lùng như sương tuyết. Thoạt nhìn, chẳng khác một vị nho giả tiền triều đã chán cảnh hư danh ẩn thân tị thế, tháng ngày vui cùng thơ rượu. Nhưng nhìn kỹ thì lại giống một vị sơn lâm ẩn khách chẳng màng danh lợi. Nhìn hình dáng bề ngoài có thể nói, rất ít người trong giới võ lâm, lịch lãm giang hồ là đã biết rõ được lại lịch của lão già này. Nhưng về thanh danh hiển hách thì trong giới giang hồ, không ai là không biết tiếng.
Lão già ấy, chính là "Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách" Như Thiên Hân, tuy ít khi bước chân vào chốn giang hồ, nhưng tiếng tăm đã lừng lẫy khắp võ lâm thiên hạ.
Lúc ấy chỉ thấy Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm khẽ quay người sang phía vị lão già, để râu ba chòm, có cặp mắt sâu hoắm và chiếc cằm bạnh, mình mặc áo bào thêu rồng, đầu đội mũ miện đế vương, ngồi phía bên phải mụ ta khẽ nhoẻn miệng cười, rồi ngửa cổ nhìn trời nói:
- Trời đã sáng tỏ, mà vẫn chưa thấy hình bóng của chủ nhân Đại hội, khiến chúng ta phải tự tìm lấy ghế ngồi, quả thực là một chuyện lạ lùng từ xưa, đến nay lão bà này chưa hề thấy.
Vị lão già để râu ba chòm, đội mũ miện đế vương giả này đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây mềm lơ thơ vài cọng lá úa, tuy thần sắc tỏ ra rất kiêu ngạo, nhưng khi nghe Đông Hải Kiều Bà nói, lão ta giữ vẻ cực kỳ cung kính, luôn luôn gật đầu, có thể nói chẳng khác thái độ của một kẻ xu nịnh a dua nhưng trong cặp mắt của lão ta đôi lúc lại thoáng hiện một tia nhìn hung ác dữ tợn, nếu không để ý nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Người ấy chẳng cần hỏi cũng có thể đoán biết, vì hắn chính là Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, đã tự xưng vương, trấn ngự trong dãy núi Dã nhân tại vùng Miêu Cương.
Ngồi bên cạnh Đan Tâm Kiếm Khách là một vị đạo nhân áo bào tía, có khuôn mặt gầy đét với bộ râu dài đen nhánh, tuổi độ trên dưới năm mươi nhưng cách ngồi của đạo nhân này rất lạ kỳ.
Kiểu ngồi của hắn không như Đông Hải Kiều Bà Nhuế Băng Tâm đã vận dụng công lực tuyệt đỉnh dùng tay không chặt một khúc Cổ tùng thiên niên để làm chiếc ghế ngồi. Và cũng không như Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, đề khí khinh thân, ngôi vắt vẻo trên một cành cây nhỏ mềm mại mà vẫn nhẹ nhàng không bị cong gãy.
Lại cũng không như Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân ngồi trên tảng đá.
Thần thái của hắn trông rất nhàn nhã, hai mí mắt nhắm nghiền bất động, với nét mặt lạnh lùng chẳng chút cảm tính chỉ có cánh tay tả là đặc biệt dài lêu nghêu luôn luôn vuốt ve cây ngọc bích như ý dài độ hai thước đặt ngang đầu gồi.
Cứ nhìn qua món binh khí ngoại môn kỳ dị độc đáo ấy, nếu người từng lăn lộn giang hồ ít nhiều, có thể biết ngay hắn chính là Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ, một ma đầu lang độc nhất trong bọn "Vực Ngoại Tam Hung".
Một hàng bốn tên ma đầu vừa kể trên, ngoài Đan Tâm Kiếm Khách, tuy tên nào tên nấy cùng tỏ ra bình tĩnh, nhưng thâm tâm họ, đều ẩn dấu một âm mưu riêng tư thầm kín, chỉ vì lớp sương sớm còn mù mịt chưa tan, nên không ai nhìn rõ nét mặt và hiểu tâm ý của họ mà thôi.
Còn hàng trăm người ngồi đối diện, thì đủ mọi sắc thái, người dáng điệu oai dũng, kẻ thành thật thoát trần, người mỉm cười tươi vui, kẻ trầm tư suy nghĩ, cũng có người tay chấp ngang ngực, ngồi trên tảng đá xanh, vận công tĩnh toa. như một lão tăng ngồi nhập định.
Người có thư thái thanh dật xuất trần tức là Cô Vân Đạo Trưởng, một kiếm khách tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi.
Người có dáng điệu oai mãnh, không ai khác vị anh hùng huyết tính nhân chân thành tên gọi Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, đã nổi tiếng là người nóng nảy và thẳng tính.
Người có nét mặt tươi vui mỉm cười, ngồi điềm tĩnh và thản nhiên tức là vị hiệp khách vừa giỏi về võ công, vừa giỏi về nghề thuốc, đã được giang hồ tặng danh hiệu "Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà" Bạch Nguyên Chương.
Còn vị lão già ngồi cúi đầu trầm tư là Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân.

Riêng Tuệ Giác Thần Ni, thì hai tay chắp trước ngực ngồi nhập định, coi cảnh vật nhân sự chung quanh chẳng khác một trò hư ảo.
Trong khi đó Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã lộ vẻ bồn chồn nóng nảy đứng ngồi không yên, lúc thì ngửa mặt nhìn trời cao, lúc thì phóng mắt theo dõi phía đường mòn xa thẳm, những núi rừng vẫn âm u trùng điệp chìm trong bầu không khí im lìm như chết.
Thấy vậy, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười, chìa hai ngón tay ra trước mặt Trường Bạch Tửu Đồ chậm rãi nói:
Này Hùng huynh, tiểu đệ xin mạn phép đoán thử xem có đúng tâm sự của Hùng huynh đang suy nghĩ hay chăng?
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đang đứng nóng lòng trông ngóng, nghe hỏi lão ta liền quay sang lớn tiếng:
- Thực không ngờ Bạch lão đầu lại lắm nghề đến thế, ngoài nghề thuốc lại còn biết cả nghề bói toán nữa. Nào lão huynh thử đoán xem Hùng mỗ này đang suy nghĩ gì nào?
Bạch Nguyên Chương cất tiếng cười ha hả nói:
- Điều thứ nhất, Bạch mỗ đoán lão ghiền đang thắc mắc và lấy làm kỳ quái tại sao người chủ trì Đại hội là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân, đến giờ này vẫn vắng bóng chưa chịu xuất hiện có phải không ?
Hùng Đại Niên hất ngón tay cái, trừng cặp mắt dòm Bạch Nguyên Chương một cái rồi lắc đầu cười khanh khách:
- Đúng, khá lắm...Còn điều thứ hai?
Bạch Nguyên Chương lại mỉm cười nói tiếp:
- Còn điều thứ hai, chắc là Hùng huynh đang lo lắng về chuyện Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thuỷ cô nương đi tìm Bách Cầm Tiên Tử và Bách Điểu Tiên Nhân, không hiểu tại sao đến giờ vẫn không trở về có phải chăng?
Nghe Bạch Nguyên Chương nói xong, Trường Bạch Tửu Đồ bỗng cất cười sằng sặc mà rằng:
- Trật, trật hết tiểu đệ đã nói Bạch huynh tuy có giỏi nghề thuốc thực, chớ nghề đoán quẻ thì vị tất đã rành, Hùng Đại Niên này vốn tính ngay thẳng, đâu có lắm điều tâm sự phải bận suy nghĩ đến như thế? Hùng mỗ chỉ nghĩ rằng chúng ta bất tất phảichờ sự xuất đầu lộ diện như Hoàng Sơn Độn Khách nữa mà cứ việc ra tay đánh nhau đi cho rồi.
Tới đây, Hùng Đại Niên bỗng quay sang phía đối phương cất giọng oang oang nói:
- Chúng ta bất tất phải đợi chủ nhân cuộc đại hội làm chi nữa, hễ sương tan là bắt đầu giao đấu.

Kế đó lão ta lại hỏi tiếp:
- Có phải các người cũng đang nóng lòng đợi một ma đầu nữa trong số Vực Ngoại Tam Hung là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử chớ gì?

Hồi 31
Đoạt Mệnh Thần Trâm tuyệt kỷ

Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nghe Hùng Đại Niên đột nhiên lên tiếng thách đấu, không ngăn cản kịp, thì trong lòng ngấm ngầm lo ngại! Vì ông ta đã được Thu Thuỷ mật báo, Phó Thiên Lân đã tìm gặp Thần Điêu, và phi hành đến Vô Sầu Cốc yêu cầu Bách cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh hoặc Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu xuất sơn trợ trận, cho nên ông ta cố ý mượn cớ đặt chuyện đợi chủ nhân đại hội là Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân để kéo dài thì giờ, chờ đợi đại diện đến sẽ ra tay tận diệt quần ma tạo phúc cho giang hồ võ lâm!
Không ngờ Hùng Đại Niên đã hùng hổ nóng tính nhảy ra thách đấu. Nếu đối phương cũng đồng nhận lời thì còn làm sao ngăn cản được nữa, và khi đó, chỉ sợ trên Thanh Lương Đài sẽ không còn xứng đáng với danh hiệu "Thanh Lương" mà trở thành một đấu trường "Mưa máu gió tanh" mà thôi!
Quả nhiên chuyện đã xẩy ra đúng như sự lo ngại của vị Thần Y Nhân Tâm Quốc Thủ này. Vì sau khi Hùng Đại Niên vừa dứt lời thì Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đã ngửa cổ rú lên một tiếng vang dội tận mây xanh, đồng thời lão tự thu hồi luồng "Đạo Gia Tiên Thiên Cương Khí" mà lão ta vừa đề tụ, dùng thay cho chiếc ghế ngồi để thị Oai với đối phương, thân hình lão ta đứng thẳng lên và cất giọng lạnh lùng như băng tuyết:
- Đối phó với mấy gã đồ bỏ như các ngươi cần gì phải đợi đến "Ngọc Chỉ Linh Xà" đạo hữu và cũng bất tất phải chờ đến khi trời sáng tỏ làm gì! Trong bọn các ngươi, ai là người có tài hãy thử ra tiếp mấy chiêu "Bích Ngọc Như y" của Phí mỗ xem sao?
Trong số "Vực Ngoại Tam Hung" Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm được kể là người có ít nhiều hành động chánh trực, còn Ngọc Chỉ Linh Tiêu Dao Tử thì tính nết rất hung tàn, riêng Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ thì lại gian giảo dối trá như loài hồ ly!

Hắn vốn bị mù cả đôi mắt từ lúc mới sanh, chỉ nhờ vào thính giác đặc biệt để bù đắp cho sự khuyến hãm này. Tuy võ công của hắn cao siêu thực, nhưng nếu giao đấu vào lúc ban ngày sáng sủa, thì thế nào hắn ta cũng có phần bất lợi, còn động thủ trong lúc sương mờ, không tỏ rõ, đối phương sẽ gặp trở ngại, mà lão ta chiếm phần thắng lợi nhiều hơn, bởi nhờ có thinh giác đặc biệt linh mẫn và đã được rèn luyện thuần thục.
Do đó, chẳng những hắn đã đầu tiên nhảy ra ứng chiến đòi động thủ giáo đấu trong lúc sương mờ, mà hắn còn muốn thi triển sự ảo diệu trong cây "Bích Ngọc Như Ý" một binh khí mà xưa nay hắn ít khi sử dụng tới.
Nghe Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đáp thoại, vị không môn kỳ hiệp Tuệ Giác Thần Ni niệm một tiếng "A Di Đà Phật" và nói:
- Oai lực cây "Bích Ngọc Như Ý" của Phí Đạo trưởng tuy có nổi tiếng độc đáo, nhưng trong giới võ lâm giang hồ, chưa ai được thấy Đạo Trưởng thi triên môn võ lâm tuyệt học này bao giờ. Nay Bần Ni từ núi Kỳ Liên xa xôi tới đây, tham dự Đại Hội Hoàng Sơn, may mắn được gặp các bậc võ học danh giá như đạo trưởng nên bần ni muốn được sử dụng thanh "Tử nghệ kiếm" cùng mấy đường "Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp" thô thiển để lĩnh giáo với Nam Hoang dị bảo "Cửu chuyển Nam Hoa Bích Ngọc Như Ý" của Phí đạo trưởng, có được chăng?
Nam Hoang Hạt Đạo đã được Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ kể rõ cho nghe từng nhân vật của đối phương tới dự đại hội. Đến nay hắn nghe người bên đối phương lên tiếng là Tuệ giác Thần Ni một tay xuất sắc nhất, thì hơi cau mày có vẻ e ngại! đến khi thấy đối phương lại biết rõ được cả sự ảo diệu trong cây "Bích ngọc như y" của mình thỉ bất giác lão ta lại càng ngạc nhiên hơn. Cho nên lão ta ngần ngừ chưa dám đáp lời.
Nhân tâm quốc thủ Bạch Nguyên Chương, thấy vì chuyện Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân bị thất tung và Phó Thiên Lân chưa mời được hai vị ẩn khách Công Tôn Đỉnh hoặc Đỗ Vô Sầu xuất sơn giúp đỡ. Kiểm điểm thực lực chỉ có Tuệ Giác Thần Ni là cao thủ xuất sắc nhất trong bọn. Hơn nữa phần thì không muốn dùng đến chủ lực khi mới bắt đầu khai diễn đại hội, phân thì muốn kéo dài thời giờ để chờ người cứu viện, cho nên ông ta đã thừa lúc Nam Hoang Hạt Đạo còn đang ngạc nhiên do dự mà cất tiếng cười, nói:
- Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp đối chọi với Nam Hoang Bích Ngọc Như Ý có thể xứng đáng gọi là một trận giao đấu hi hữu trong giới võ lâm. Trong khoảng mấy chục năm gần đây. Nhưng theo ý Bạch mỗ, cuộc

Đại Hội Hoàng Sơn này hiện mới bắt đầu khởi điểm, hà tất chúng ta lại vội dùng đến binh khí để gây sự chết chóc làm gì? Bạch mỗ có luyện được mấy ngọn phi châm nhỏ nhặt nên muốn mời một vị nào trong số chư vị ra so tài cùng Bạch mỗ về thủ pháp sử dụng ám khí
Nam Hoang Hạt Đạo khẽ "Hừ" một tiếng đáp:
- Bạch Nguyên Chương mi đừng tưởng Phí mỗ bị tàn tật, cặp mắt kém cỏi mà cho rằng Phí mỗ không biết sử dụng ám khí. Nào mi hãy ra đây Phí mỗ sẽ dùng mười hai ngọn "Tử Mẫu Độc Long Tu" để thử tài với môn ám khí "Đoạt Mệnh Thần Trâm" của mi đã nổi tiếng có tài nhắm mắt đả huyệt xem ai tài ai giỏi cho biết?
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp:
- Nếu được Phí đạo trưởng ra tay chỉ giáo, Bạch mỗ cũng không khi nào muốn lợi dụng để chiếm phần tiện nghi hơn đạo trưởng đâu Tới đây, Bạch Nguyên Chương quay lại phía Nhân Thu Thuỷ nói:
- Phiền Nhân cô nương cho lão phu mượn tạm một chiếc khăn tay bịt mặt Nam Hoang Hạt Đạo nghe nói, bất giác lão ta nổi giận phừng phừng. Vì lão ta biết đối phương đã cố ý lợi dụng hành động này để chế diễu về sự tàn tật của lão, chớ dưới lớp sương mù hiện tại thì dù cặp mắt có tinh nhanh đến đâu cũng không nhìn rõ trong vài thước, do đó chuyện bịt mắt hay không cũng chẳng có lợi gì trong việc thi triển công lực Lúc này Nhân Thu Thuỷ đã lấy ra một vuông khăn đem đến bịt mặt giúp Bạch Nguyên Chương. Nhưng bỗng nhiên lại nghe có tiếng Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên quát lớn:
- Bạch huynh hãy khoan vì đệ đã lên tiếng thách đấu trước thì trận dấu này phải nhường cho tiểu đệ mới phải chứ!
Nghe bạn nói, Bạch Nguyên Chương không biết làm sao đành phải đưa tay gỡ bỏ chiếc khăn bịt mặt.
Lúc đó Hùng Đại Niên đã quay sang phía Nam Hoang Hạt Đạo cất tiếng cười sằng sặc một hồi nói:
- Này lão đạo mù, mi đã giỏi cậy tài thì Hùng mỗ cũng để cho mi được có cơ hội khoe khoang cho thích chí. Bây giờ hãy tạm hoãn cuộc đấu ám khí với Bạch Nguyên Chương hyunh. Hùng mỗ muốn cùng mi đấu chưởng lục trước xem ai tài ai giỏi!
Nói tới đây Hùng Đại Niên lại cất tiếng cười ha hả một hồi dài, rồi mới nói tiếp:
-Lối tỉ thí này của Hùng mỗ rất công bằng không liên quan gì đến cặp mắt mù loà khuyết hãm của mi. Tức là bây giờ mỗi người chúng ta đều đánh ba chưởng vào khúc gỗ kia để thử xem Hỗn nguyên chân lực của ai hùng hâu hơn?
Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ nghe tiếng nói của đối phương

oang oang như tiếng chuông đồng, thì lão ta biết ngay đối phương thuộc loại võ lâm cao thủ chuyên luyện về môn kinh khí cương mãnh, nên lão cũng hơi có ý gờm, nhưng chỉ trong một thoáng lão ta lại lành lùng cười nhạt nói:
- Hôm nay Phí mỗ tới đây vốn đã có ý định lãnh giáo với tất cả các tay vẫn tự xưng là nhất lưu cao thủ của võ lâm Trung Nguyên, nay mi đã tranh ra trận trước thì Phí mỗ cũng vui lòng thù tiếp xem tài nghệ của Trường Bạch Cuồng Đồ tơi mức nào mà giỏi lớn lối như thê!
Tới đây lão ngừng lời dơ tay chỉ khúc gỗ tùng nói tiếp:
- Xưa nay Phí mỗ ra giao đáu với ai không bao giờ lợi dụng chiếm phần ưu thế nên bây giờ Phí mỗ cũng nhường cho mi đánh ba chưởng trước xem Hỗn nguyên chân lực của mi đã luyện đến mức nào?
Mọi người có mặt tại đấu trường thấy Nam Hoang Hạt Đạo tuy bị mù cả hia mắt mà vẫn có thể phân biệt rành rõ phương hướng và trỏ một cái đúng ngay chỗ khúc gỗ tùng do Đông Hải Kiêu Bà vừa chặt xuống để làm ghế ngồi lúc mới tới ai nấy đều khâm phục về thính giác linh mẫn đặc biệt của lão quái đạo, trách nào lão ta chẳng nổi danh ở vùng Nam Hoang.
Sau khi nghe Nam Hoang Hạt Đạo nói, Trường Bạch Tử Đồ lại ngửa mặt lên trời cười sặc sụa một hồi nữa rồi mới lớn tiếng nói:
- Lão đạo mù đã không muốn chiếm phần ưu thế, chẳng lẽ Hùng mỗ này lại thèm chiếm tiện nghi của người mù hay sao? Nay khúc gỗ này chỉ có một doạn, mà chúng ta đều đánh vào đó ba chưởng trước sau không phân biệt thì làm sao để định rõ hơn kém cho được?
Tới đây lão ta ngừng lời chạy thẳng đến trước mặt Bạch Nguyên Chương nói:
- Bạch lão đầu làm ơn cho Hùng mỗ mượng thanh “Lục ngọc thanh mang” thần kiếm một chút có được chăng?
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương mỉm cười không nói gì và chỉ nghe một tiếng ngân rền như chuông kêu, thanh thần kiếm đứng hàng thứ ba trong số võ lâm ngũ đại danh kiếm đã ra khỏi bao mang theo luồng ánh sáng xanh biếc.
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên liền đưa tay đón nhận thanh kiếm.
Mọi người thấy vậy đều thầm quái lạ không hiểu giữa lúc sắp sửa giao đấu, Hùng Đại Niên còn dở trò huyền hư như thế?
Chỉ thấy lão ta sau khi đón nhận thần kiếm liền quay mình bước đến cạnh khúc gỗ tùng ngầm vận khí điều hoà hơi thở dơ thần kiếm bổ mạnh một nhát chẻ khúc gỗ làm hai đoạn và cất tiếng cười ha hả,

khen:
- Lợi khí thần binh quả thực sắc bén ghê gớm!
Dứt tiếng cười lão ta lại quay sang phía Nam Hoang Hạt Đạo nói tiếp:
- Bây giờ khúc gỗ đã được chẻ làm hai, mỗi người một nửa không còn sợ ai chiếm ưu thế của ai nữa nhé !
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và Động Đình Điếu Tẩu Vân Ngư Nhân cùng nhìn nhau mỉm cười hội ý và trong bụng thầm nghĩ "Không dè phen này gã sâu rượu họ Hùng cũng bày trò khôn khéo đến thế!" Lúc đó chỉ thấy Hùng Đại Niên sau khi dứt lời lão ta đã ngửa người nhảy lui về phía sau hơn một trượng đứng ngang hàng với Nam Hoang Hạt Đạo, vung tay liệng thanh trường kiếm cắm vào một khe đá bên cạnh đoạn đứng im vận khí một lát rồi đột nhiên hét lớn:
-Bể này!
Theo liền với tiếng thét hữu chưởng lão ta phạt mạnh một chưởng chẻ nửa khúc gỗ tùng này ra làm hai chẳng kém gì vết của thanh thần kiếm Lục Ngọc Thanh Mang!
Sau khi chẻ dôi nửa khúc gỗ Hùng Đại Niên lại nhanh nhẹn sử dụng một thế "Hoàn Phong Lạc Diệp" (gió lốc cuốn lá) xoay mình một vòng nhanh như chớp, song chưởng cùng vung ra một lượt đẩy hai mảnh gỗ cắm đầu sâu xuống mặt đất còn nhú lên một đầu độ bảy tám tấc mà hai đầu mảnh gỗ này vẫn y nguyên không hề hấn gì Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương thấy Hỗn nguyên Chưởng lực của người bạn mình đã luyện được tới mức hùng hậu như vậy thì cũng mừng thầm, lão ta liền mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo:
- Phí đạo trưởng, Hùng Đại Niện huynh đã thi triển xong ba chưởng, bây giờ đến lượt đạo trưởng cho chúng tôi được thưởng thức tuyệt nghệ của phái Nam Hoang chứ!
Lúc này Nam Hoang Hạt Đạo đã dùng nhĩ lực nghe ngóng và phân biệt được cách thức thi triển võ công của Hùng Đại Niên như thế nào rồi, nên bất giác lão ta cũng phải khẽ cau mày nghĩ thầm, nếu mình cũng thi triển thế thì sự phân định hơn kém sẽ chỉ căn cứ vào phần lộ bên ngoài mặt đất của hai đầu mẩu gỗ dài ngắn và tàn khuyết như thế nào mà thôi! Và cách tỉ thí này rất khó dự đoán là ai sẽ được ai sẽ thua Vì nghĩ như vậy và cũng sợ chẳng may thất thế làm giảm oai phong của Vực Ngoại Tam Hùng, cho nên sau khi nghe Bạch Nguyên Chương nói xong, Nam Hoang Hạt Đạo chỉ khẽ mỉm cười một tiếng rồi nhanh nhẹn vung tay đập liên tiếp ba chưởng vao nửa khúc gỗ tùng, khác hẳn lối thi triển của Hùng Đại Niên.

Sau ba chưởng của lão quái nửa khúc gỗ tùng vẫn y nguyên không bị chẻ đôi và cũng không cắm sâu xuống mặt đất một phân nào, nhưng Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã vỗ tay cả cười lớn tiếng khen ngợi:
- Âm nhu kình lực Tiên thiên cương khí của Phí đạo huynh quả thực đã tới mức hùng hậu tuyệt luân, đạo huynh chỉ đánh nhẹ ba chưởng đã khiến bên trong ruột khúc gỗ bị nát thành phấn, mà bên ngoài không hề sứt mẻ chút nào thì quả thực là tuyệt nghệ vô song! Tuy nhiên, Hỗn nguyên Chưởng lực dũng mãnh của Hùng huynh cũng thuộc loại võ học siêu quần tuyệt đỉnh. Cho nên theo sự nhận xét của Lôi mỗ thì trận tỉ thí về nội gia chân lực này có thể nói mỗi người có một sở trường và độc đáo không ai hơn ai kém, mà chỉ kể là huề!
Dứt lời lão ta liền vung tay áo, phát ra một luồng cường phong chặt gãy một cành thông nhỏ khác, rớt đúng xuông chỗ khúc gỗ Nam Hoang Hạt Đạo vừa đập ba chưởng, quả nhiên khúc gỗ này đã lập tức tan vụn thành một đống bột nhỏ, dưới sức rớt nhẹ của cành thông vừa gẫy xuống.
Thấy lời phán đoán của Đồng Cổ Thiên Tôn có phần công bằng nên Bạch Nguyên Chương bèn mời Hùng Đại Niên tạm trở về bản trận, rồi lão ta mới mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo:
- Ngón “Tiên thiên cương khí” của Phí đạo trưởng quả thật cao minh hùng hậu, so với “Hỗn nguyên chưởng lực” của Hùng Đại Niên huynh thực xứng đáng kẻ tám lạng người nửa cân. Bây giờ đến lượt Bạch mỗ xin được xử dụng môn ám khí “Đoạt Mệnh Thần Trâm” để lãnh giáo với loại binh khí thần kỳ “Tử Mẫu Độc Long Tu” của Phí đạo trưởng. Còn khoảng cách xa gần và cách thức thi triển thì để tùy ý đạo trưởng quy định như thế nào cũng được.
Trước khi chưa đến Hoàng Sơn, Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đã có thái độ rất kiêu ngạo, lão ta cho rằng tài nghệ của nhóm “Bình Tung Tứ Hữu” rất tầm thường chẳng đáng kể gì! Nhưng đến bây giờ, qua hai lần tiếp xúc lão mới biết đối phương chẳng những tài nghệ không như lão tưởng, mà người nào cũng có một môn sở trường độc đáo, siêu tuyệt, cho nên lão ta đã tiêu nhụt thái độ kiêu căng mà chỉ mỉm cười đáp:
- Vậy thì chúng ta đứng trong giới hạn một vòng tròn ba thước và cách nhau năm trượng để thi tài Vừa dứt lời lão ta vẫn nhẹ nhàng nhảy lui về phía sau khoảng hơn hai trượng, khẽ xoay mình dùng gót chân vạch trên mặt đất thành một vòng tròn rộng, vừa đúng ba thước rồi đứng ngạo nghễ ở giữa chờ đợi Bạch Nguyên Chương cũng vạch một vòng tròn ba thước chung quanh chỗ đứng rồi mượn vuông khăn

của Thu Thuỷ để bịt mặt, đoạn ông ta mỉm cười nói với Nam Hoang Hạt Đạo:
- Trong túi của Bạch mỗ có rất nhiều "Đoạt Mệnh Thần Trâm" nhưng để cho công bằng mỗ cũng chỉ sử dụng mười hai mũi cho đúng với số "Tử Mẫu Độc Long Tu" của đạo trưởng hiện có mà thôi.
Khi thấy Bạch Nguyên Chương dùng khăn bịt mắt quần hiệp trong chính phái phải đều bật cười thầm, vì với khoảng cách hàng năm trượng lại giữa lúc sương mù dày đặc thì dù có mở mắt cũng không sao nhìn thấy đối phương.
Trong cuộc đọ tài ném ám khí này, vô hình chung Nam Hoang Hạt Đạo đã chiếm được nhiều ưu thế hơn vì loại ám khí "Đoạt Mệnh Thần Trâm" của Bạch Nguyên Chương vừa nhỏ lại vừa nhẹ nếu muốn ném cho được chuẩn xác trong vòng năm trượng thì rất hao phí chân lực.
Lại nói sau khi Bạch Nguyên Chương vừa dứt lời lão ta liền thò tay vào túi bốc ra một nắm "Đoat mệnh thần châm" nhỏ như sợi tóc và mỗi chiếc dài độ ba tấc, nhẩm đếm lấy chiếc Giữa lúc Bạch Nguyên Chương vừa đếm đủ số Đoạt Mệnh Thần Trâm cầm nơi tay, thì hình như Nam hoang Hạt Đạo đã bắt đầu phóng ám khí, vì lúc đó trong lớp sương mù đã nghe có tiếng xé gió kêu veo veo Tâm tư nhận xét của những người giỏi về nghề thuốc vốn rất cẩn thận và tế nhị sâu sắc, cho nên Bạch Nguyên Chương chỉ thoáng nghe tiếng kêu "veo veo" đã đoán biết trong một ám khí của đối phương trống rỗng, lão ta bèn vung tay ném ra năm mũi Đoạt Mệnh Thần Trâm hai mũi chận đầu ám khí đối phương còn ba mũi nhắm thẳng về phía thân hình Nam Hoang Hạt Đạo miệng lớn tiếng nói:
- Xin Phí đạo trưởng lưu ý ba đại huyệt "Thần trì", Nhật nguyệt và Kỳ môn Loại ám khí "Tử Mẫu Độc Long Tu" của Nam Hoang Hạt Đạo do lão ta đã tốn công chế tạo rất đặc biệt và bá đạo vì bên trong chứa vô số những múi kim nhỏ như sợi tóc.
Khi ném ra gần hết tầm, ám khí sẽ tự động nổ tung, toa? hàng ngàn vạn mũi kim nhỏ mang chất kỳ độc, những mũi kim này chỉ khẽ chạm vào da thịt chảy máu là hết phương cứu chữa.
Nhất là lại được phóng ra trong lúc sương sa mù mịt dù người không bịt mặt cũng khó mà nhìn thấy. Một khi đã nghe tiếng nó thì toàn thân đối phương đã nằm trong phạm vi sát hại của ám khí, dù không hạn chế trong vòng ba thước cũng hết đường né tránh.
Nhưng Bạch Nguyên Chương là một bậc Thần y cái thế, tâm tư đã linh mẫn thủ pháp lại xảo diệu. Cho nên, giữa lúc hai mũi "Tử Mẫu Độc Long Tu" tự động nổ và thoát ra phía đuôi mà trở thành vô hiệu

sau hai tiếng nổ “lép, bép”... nhỏ Nhĩ lực của Nam Hoang Hạt Đạo quả thực linh mẫn khi vừa nghe hai tiếng nổ nhỏ lão ta đã biết ám khí của mình bị đối phương phá mất ngay từ lúc chưa đến mục tiêu, Kế đó lại nghe Bạch Nguyên Chương lên tiếng báo động lưu ý ba đại huyệt “Thiên trì”, “Nhân nguyêt” và “Kỳ môn” thì lão ta thầm nghĩ: Dẫu giang hồ có đồn đại thủ pháp ném ám khí Đoạt Mệnh Thần Trâm của Trại Hoa Đà đến độ nhắm mắt đã trúng huyệt đạo, nhưng với khoảng cách quá xa và thể chất ám khí của dối phương lại rất nhẹ thì vị tất đã được chuẩn xác?
Cho nên giữa lúc Nam Hoang Hạt Đạo đang thầm nghĩ và dự đoán về tầm hiệu dụng của ám khí đối phương, thì ba mũi Đoạt Mệnh Thần Trâm của Bạch Nguyên Chương đã bay đến trước mặt, mang theo tiếng gió rít rất nhẹ! Lão ta vội lắng tai chú ý nghe tiếng gió để tránh né thì nhận thấy, quả nhiên ba mũi ám khí của đối phương đều nhằm rất đúng ba đại huyệt mà đối phương đã lên tiếng báo động trước.
Chẳng những thế lão ta còn thấy đà đi của ám khí rất mạnh cho nên lão ta cũng phải thầm bội phục công lực đối phương mà vội vàng ngửa người sử dụng một thế “Ngoa. khá nư Ngưu” gần giống như môn “Thiết bản kiều Công” nằm sát xuống mặt đất, mới tránh thoát ba mũi “Đoạt Mệnh Thần Trâm” Nhưng...
Khi thân hình lão ta vừa bật ngửa thì đã lại nghe Bạch Nguyên Chương lớn tiếng nói:
- Xin Phí đạo trưởng lưu ý các huyệt “Bạch Hải”, “Phục thổ”, “Tam Trung, “Âm Cốc”, “Dương giao”, “Thương Khâu” Vừa nghe tiếng đối phương báo động, Nam Hoang Hạt Đạo biết ngay lần này khó tránh khỏi nguy hiểm và lão tự trách đã vô ý không hạ độc thủ trước, để đến nỗi bị đối phương chiếm mất ưu thế mà lâm vào cục diện thảm bại như hiện tại.
Vì lúc đầu lão ta tính rằng, ngoài hai mũi “Tử Mẫu Độc Long Tu” đã ném ra trước, nếu lão ta kịp thời phóng nốt mười mũi còn lại với thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ” thì trong phạm vi hơn một trượng vuông đều nằm dưới tầm sát hại của ám khí. Lúc đó đừng nói gì đến Bạch Nguyên Chương mà ngay cả đến Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân và các tay đại hiệp khác cũng hết đường tránh né.
Nhưng bây giờ thì đã muộn vì đối phương đã ra tay trước và lần này sáu huyệt đạo bị đối phương công kích đều thuộc phần hạ bàn, thêm nữa lại bị hạn chế trong vòng trong ba thước bắt buộc chỉ còn có cách búng người lên không chớ chẳng có cách gì khác nữa Kế đó, lão lại tính số lượng ám khí đối phương đã xử dụng thấy rằng trước

sau đối phương mới chỉ phóng ra có mười một mũi, rõ ràng đối phương còn dành lại một mũi sau cùng chờ khi mình lâm nguy, búng người lên, đối phương mới lại ném ra nốt để chiếm phần chắc chắn cuối cùng.
Tuy đã tính rõ được mưu lược của đối phương như thế, nhưng lúc này không còn kịp nữa, vì thân hình đã nằm ngửa trên mặt đất nên chỉ còn có cách đẩy bắn thân mình lên cao với nguyên thế nằm ngửa. Mặc dầu biết rõ tình trạng nguy hiểm, nhưng lão ta cũng là một tay quái kiệt đương thời, không khi nào chịu thua một cách nhục nhã như thế. Cho nên khi thân hình vừa bắn lên lão ta cũng vẫn kịp thời ném được hai mũi "Tử Mẫu Độc Long Tu"" về phía Bạch Nguyên Chương đang đứng.
Đến khi Nam Hoang Hạt Đạo vừa ném hai mũi ám khí ra khỏi tay thì đồng thời mấy mũi "Đoạt Mệnh Thần Trâm" của Bạch Nguyên Chương cũng vừa bay sát qua phía dưới lưng và sau khi nhẩm tính lại số lượng ám khí, lão ta liền giật mình kinh hãi và biết rằng phen này đã thua kém đối phương mọt cách rất nhục nhã.
Thì ra Bạch Nguyên Chương đã khôn ngoan dự đoán được hành động của đối phương nên khi lão lên tiếng báo động cho đối phương đề phòng sáu đại huyệt lão ta chỉ có ném bốn mũi "Tử Mẫu Độc Long Tu" của Nam Hoang Hạt Đạo vừa phóng ra.
Quả nhiên sau hai tiếng nổ nhỏ đã nghe thiếng Bạch Nguyên Chương khẽ cười, nói:
- Xin Phí đạo trưởng cứ yên tâm, vì Phi châm của Bạch mỗ không tẩm thuốc độc đâu!
Nghe nói Nam hoang Hạt Đạo không buồn lên tiếng trả lời chỉ khẽ nghiến răng đưa tay nhổ mũi "Đoạt Mệnh Thần Trâm" rồi vung tả chưởng tự vỗ mạnh vào đỉnh đầu mình.
Nhưng vừa khi tả chưởng của lão ta vừa dơ lên, thì đã có mọt bóng người phi đến giữ chặt lấy cổ tay, đồng thời bên tai lão có tiếng của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ nói nhỏ:
- Tại sao Phí đạo huynh lại quẫn trí hồ đồ như thế? Chúng ta đang định thừa dịp Đại Hội Hoàng Sơn này để ra tay tận diệt quần hùng xưng tôn vũ nội, thì chuyện thất bại nhỏ nhen hiện tại đây dáng kể gì. Huống chi còn hai môn thần khí oai lực dị thường của Phí huynh là "Cửu chuyển tám hoa", "Bích Ngọc Như Ý" và "Âm trầm trúc tiểu hồn bảo Trượng" vẫn chưa thi triển kia mà Nghe thấy lời thức tỉnh của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, Nam Hoang Hạt Đạo mới sực tỉnh và lại trở nên hăng hái. Lão ta liền tung mình nhẩy ra khỏi vòng tròn ba thước vừa vẽ dưới đất rồi quay về phía tên nữ đệ tử Vô Mục Tiên

Cơ Phùng Tiểu Thanh đang đứng lớn tiếng gọi:
- Thanh nhi, hay mau mau đem lại đây cho ta cả hai món bảo vật "Tiêu hồn bảo trượng" và" "Bích Ngọc Như Ý"!
Vô Mục Tiên Cơ Phùng tiểu Thanh vội vàng ứng tiếng mang hai món binh khí độc môn, nhảy đến bên quái đạo. Lão ta đưa tay đón nhận binh khí, rồi quay sang phia quần hùng chính phái xếch ngược cặp màyểậm, trầm giọng nói:
- Phí Nam Kỳ xin kính mời Tuệ Giác đại sư ra chỉ giáo vài môn tuyệt học.
Tuệ giác thần ni biết rõ hai món binh khí độc môn của Nam hoang Hạt Đạo đều có tác dụng thần diệu, nay thấy lão lại xử dụng cả hai thứ cùng một lúc thì vị thần ni hiểu ngay thâm ý của lão quái dạo, định cố thắng trận này để kéo lại sĩ diện trong trận đấu ám khí bị thua Bạch Nguyên Chương vừa rồi. Do đó vị không môn kỳ hiệp đã thầm nhủ:
Phen này với thanh "Tử nghệ kiếm" và pho kiếm pháp sư môn tuyệt diệu của mình, tuy không đáng ngại nhưng trên phương diện binh khí, thì đối phương có lợi hơn, không biết trận đấu này mình có thể giữ nổi thanh danh trong mười mấy năm trời hay là sẽ bị tiêu tan trong chốc lát.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 32
Đỉnh Hoàng Sơn Song Hùng Thiệt Mạng

Trong lúc Tuệ Giác Thần Ni còn đang suy tính do dự, thì Nam Hoang Hạt Đạo lại cất tiếng cười nhạt kiêu ngạo:
- Tuệ Giác Đại sư, Sao đại sư không dám ra chỉ giáo? Hay là đại sư sợ trong tay Phí mỗ sử dụng cả hai thứ binh khí một lượt. Nếu vậy, để Phí mỗ bỏ đi một món, hoặc dùng tay không lãnh giáo vài đường "Sa Môn Lôi Âm Kiếm Pháp" của Đại sư cũng được!
Mấy câu nói của Nam Hoang Hạt Đạo có vẻ cuồng ngạo khinh người quá độ, khiến Tuệ Giác Thần Ni không còn nhịn nhục được nữa, nên bà ta nhướng cặp trường mi, niệm một tiếng A Di Đà Phật, mà rằng:
- Phí Đạo trưởng, cây Bích Ngọc Như Ý của đạo trưởng tuy có nổi tiếng tuyệt diệu với các chiêu thức "Cửu chuyển kinh hồn", "Tam Hoa Đoạt Mệnh" và cây "Âm Trầm Ma Trúc trượng" cũng có oai lực không

kém. Nhưng đâu có phải vì vậy mà đạo trưởng đã có thái độ cuồng vọng coi thường nhân vật thiên hạ như thế được?
Theo liền với ba tiếng "như thế được" vừa dứt, thanh "Tử Nghệ Kiếm" nằm trên lưng Tuệ Giác Thần Ni đã ra khỏi bao, mang theo một vầng ánh sáng màu tía chói lọi, cùng những tiếng ngân vang rền như tiếng chuông vàng!
Lúc đó bỗng nhiên Cô Vân Đạo Trưởng cũng nhướng mày lên tiếng hỏi Tuệ Giác Thần Ni:
- Lôi Âm Kiếm Pháp của đại sư là một môn tuyệt học, chuyên dùng để hàng phục tà ma, đương nhiên oai lực phải tuyệt luân rồi, nhưng không biết trong khi thi triển có bị hạn chế bởi đơn kiếm hay không?
Thoạt mới nghe hỏi, Tuệ Giác Thần Ni chưa đoán ra thâm ý của Cô Vân Đạo Trưởng, nên bà ta thuận miệng đáp:
- Lôi Âm Kiếm Pháp của bần ni không bi hạn chế bởi đơn kiếm, và nhất là khi thi triển tuyệt thế "Cửu Thiên Lôi Âm" nếu có được hai thanh thần kiếm sắc bén ngang nhau, mà hai tay vận dụng cùng một lượt thì oai lực lại càng tăng cường gấp mấy lần nữa!
Nghe xong, Cô Vân Đạo Trưởng cất tiếng cười ha hả một hồi, đoạn lão ta đưa tay lên vai rút thanh "Lưu Vân Đạo Kiếm" bước tới đưa cho Tuệ Giác Thần Ni, và với dáng điệu nghiêm trang nói:
- Hai thanh "Tử Nghệ" và "Lưu Vân" thần kiếm, nguyên là một cặp thư hùng kiếm, do một tay thợ rèn nổi tiếng thời chiến quốc rèn đúc. Hôm nay, tại hạ mong rằng, đại sư sẽ "hợp dụng song kiếm" để tiêu diệt tà ma trên đỉnh Hoàng Sơn này...
Tới đây Tuệ Giác Thần Ni, mới hiểu ý câu hỏi của Cô Vân Đạo Trưởng, nên bà ta cũng không tiện từ chối, mà vội đưa tay đón nhận thanh "Lưu Vân kiếm" rồi mỉm cười cảm tạ:
- Xin đa tạ thịnh tình của đạo trưởng đã có lòng khẳng khái cho mượn bảo kiếm, bần ni sẽ cố gắng đem hết sở năng để tiêu trừ yêu nghiệt, duy trì chính khí cho giang hồ võ lâm !
Mấy câu nói của Tuệ Giác Thần Ni tuy có vẻ khách sáo, nhưng đối với Nam Hoang Hạt Đạo thì là một điều sỉ nhục vô cùng, nên lão ta tỏ vẻ tức giận, sa sầm nét mặt, lắc mạnh cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hắn ba lần về phía tả, để chuẩn bị giao đấu, nếu gặp cơ hội sẽ ra tay hạ độc thủ!
Lúc này hai bên đã bước vào tình trạng khẩn trương tột độ. Kiếm đã rút khỏi bao, tên đã đặt trên nỏ. Tuệ Giác Thần Ni niệm một tiếng phật hiệu, phi thân nhảy xuống đấu trường, mang theo bóng tăng y màu xám và một vầng kiếm quang màu tím sáng chói lọi!
Nam Hoang Hạt Đạo cũng tay mặt cầm cây Bích Ngọc Như Ý tay trái

cầm cây “Tiêu hồn bảo trượng” đứng ngưng thần ứng phó.
Một trận long tranh hổ đấu chấn động núi rừng sắp sửa mở màn ! Và giữa hai tay võ lâm cao thủ sẽ phải có một người phơi xác hoặc bại hoại thanh danh !
Giữa lúc mọi người có mặt tại đấu trường cùng hồi hộp nín thở lo lắng cho mọi người của phe mình, bỗng nhiên dưới Thanh Lương Đài vẳng lên những tiếng động kỳ dị!
Những tiếng động này nghe chẳng khác tiếng quỷ gào sói hú ! Mà hình như xuất phát từ hai bên tả hữu Thanh Lương Đài độ ba mươi trượng!
Lúc bấy giờ các tay võ lâm cao thủ thuộc hai phe tà chánh có mặt trên Thanh Lương Đài kể cả hai người sắp sửa giao đấu là Nam Hoang Hạt Đạo và Tuệ Giác Thần Ni cũng đều bị những tiếng kêu gào kỳ dị, làm cho phải ghê rợn sờn lòng mà cùng ngừng tay để lắng tai nghe ngóng !
Tiếng quỷ khóc mỗi lúc một gần!
Tiếng sói tru cũng mỗi lúc mỗi tiến gần đến phía tả hữu Thanh Lương Đài !
Lúc bấy giờ, quần hào trên Thanh Lương Đài mới cùng nhau chợt hiểu ra tiếng quỷ khóc bi thương là giọng cười đau đớn của Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển ! Và tiếng gào như tiếng sói tru tha thiết là tiếng gầm thét của Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử !
Nhưng ai nấy đều lấy làm lạ, vì Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử vốn là một tay kiêu ngạo tuyệt luân, xưng hùng tại vùng Tây Bắc đã lâu ! Và Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển cũng là một bậc hào khách võ lâm, cuồng ngạo một thời. Tại sao bây giờ họ lại phát ra những tiếng cười và gào thét bi thượt thảm thiết như thế ?
Giữa lúc quần hùng hai phe tà chánh đang lẳng lặng nghi ngờ, suy đoán nguyên do, thì bỗng nhiên từ hai bên tả hữu Thanh Lương Đài có hai bóng người loạng choạng bước ra !
Hai bóng người này vừa xuất hiện, mọi người càng kinh hồn táng đởm không nỡ nhìn lâu !
Người ở bên tả bước ra là Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, cánh tay trái đã cụt tận bả vai, khắp mình máu me bê bết. Nhất là vết kiếm thương nơi giữa ngực lão ta, sâu hơn một tấc, máu tươi vẫn chảy rỉ rỉ không ngừng !
Tay mặt còn cầm chặt xác con Thiết Tuyến Linh Xà dùng làm binh khí, nhưng đã cụt mất cái đầu chỉ còn lại khúc mình dài hơn một trượng !
Người ở bên hữu bước ra là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển. Cánh tay

trái cũng bị cụt gần hết chỉ còn độ bốn năm tấc. Trên bả vai, chiếc đầu con Thiết Tuyến Linh Xà ngoạm chặt bám sâu vào trong thịt !
Vừa thấy hai người xuất hiện Đông Hải Kiêu Bà đã thất sắc đứng dậy. Nhưng hình như lúc này, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã phát cuồng, không còn nhận ra người quen nữa, chỉ thấy hắn trợn cặp quái nhãn đỏ ké như máu, nhìn Bạch Y Đà Ông lớn tiếng quát :
- Tên gù kia, kể ra cái mạng chó của mi cũng còn khá dài mới theo kịp được ta đến đây để tham dự cuộc Đại hội Hoàng Sơn đấy!
Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển cũng trừng cặp mắt lạnh lùng nhìn vết kiếm thương sâu hoắm nơi ngực Tiêu Dao Tử, tay mặt khoa thanh Chu Hồng bảo Kiếm một vòng, rồi mới kiêu ngạo hỏi :
- Tiêu Dao Tử, mi thử nghĩ xem mi còn sống được bao lâu nữa?
Nghe hỏi, Tiêu Dao Tử hầm hầm nổi giận chọc tức lại :
- Vết kiếm thương này của ta tuy nặng, nhưng ít ra cũng còn sống được nửa giờ nữa.
Chỉ sợ chiếc đầu độc xà ghim trên bả vai của mi không để cho mi sống được bao lâu nữa thôi !
Bạch Y Đà Ông lại vung thần kiếm một vòng tỏa kiếm quang chói lọi cất tiếng cười khà khà :
- Từ Kỳ Liên Sơn, ta đã chém chết của mi mười bảy con độc xà dị chủng, còn một con cuối cùng này, tuy đớp trúng bả vai của ta, nhưng ta cũng đã đáp lại bằng một vết kiếm lủng ngực của mi, và chiếc đầu rắn độc cũng bị ta vận thành chân lực dùng Chu Hồng bảo Kiếm chặt đứt ! Hà hà...
Tới đây, lão ta ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn chiếc đầu độc xà bám chặt trên bả vai một cái rồi mới nghiến răng nói tiếp :
- Lão gù này sẽ nhờ vào công lực nội gia thâm hậu, tu luyện mấy chục năm trời, ít ra cũng có thể chận được nọc độc chậm phát tác trong vòng nửa giờ nữa, để xem giữa ta với mi ai mạnh ai yếu và ai là kẻ chết trước...
Nghe nói, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Từ vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay thành một hình vòng cung, đập vào tảng đá bên cạnh một tiếng “Bét” mắt lộ hung quang, nhìn đối phương chòng chọc, và hậm hực hỏi :
- Tên gù kia, mi có dám cùng ta đấu một trận nữa cho đến chết tại đây chăng?
Bạch Y Đà Ông ngửa cổ cất tiếng cười khà khà đáp :
- Đại Hội Hoàng Sơn vốn được thiết lập để cho quần hùng thiên hạ so tài đấu sức.
Huống chi, người chết lưu danh, cọp chết để da, nếu chúng ta không

đấu được một trận quyết liệt tại đây để phân thắng phụ thì chết cũng không yên tâm nhắm mắt !
Lúc bấy giờ Tuệ Giác Thần Ni đã thu song kiếm, tạm thời lui về đứng chung một chỗ với nhóm "Bình Tung Tứ Hữu" và cùng nhìn nhau, khẽ lắc đầu thở dài. Nhất là vị thần y đương thời Bạch Nguyên Chương, đã nổi danh với ngoại hiệu "Nhân Tâm Quốc Thủ" thì lại cũng tỏ vẻ bùi ngùi, khẽ giọng than thở :
- Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử hai người, không kể một vài tính nết thiên khách hung tàn. Họ đều đáng được liệt vào loại bá tài trong giới võ lâm đương thời. Đến nay, cả hai đều đã sắp chết tới nơi, mà lòng hiếu thắng vẫn còn bồng bột không giảm chút nào. Chẳng lẽ ý nghĩa chân thực của hai chữ "Võ thuật" lại lợi hại đến thế ư? Mấy mươi năm ngày đêm khổ luyện, công lực nội gia thượng thặng, lại không dùng để bảo toàn thân thể mà đem để vào cuộc ác đấu tàn hại lẫn nhau như thế ư?
Mọi người nghe lời than thở của Bạch Nguyên Chương, ai nấy đều lẳng lặng suy nghĩ.
Và cũng do đó mà ý nghĩ tranh danh hiếu thắng trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn này của mọi người, cũng đã lạnh nhạt đi rất nhiều!
Còn về phía Vực Ngoại Tam Hung thì từ trong nội bọn đã chia rẽ. Nam Hoang Hạt Đạo có ý muốn liên kết với Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ, mượn cơ hội Hoàng Sơn luận kiếm, chẳng những để tận diệt quần hiệp chính phái, mà còn âm mưu định trừ nốt cả Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, để đưa nền võ học Nam Hoang lên ngôi bả chủ lâu dài trong giới võ lâm vũ nội.
Tuy độc kế của chúng đã được định sẵn, nhưng chúng vẫn còn e dè đôi phần. Sự e dè này, không phải chúng ngại vì khó tiêu diệt quần hiệp chính phái, mà là vì giữa Đông Hải Kiêu Bà với Tiêu Dao Tử có tình giao hảo rất thân nếu lỡ bị tiết lộ cơ mưu, thì sẽ nguy hiểm vô cùng !
Cho nên, lúc mới tụ tập đến Hoàng Sơn, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều đã biểu lộ thái độ cung kính tâng bốc Đông Hải Kiêu Bà. Kỳ thực thì chúng định lợi dụng võ học tuyệt thế của mụ ma đầu này để diệt trừ quần hiệp, sau đó chúng sẽ xuất kỳ bất ý mà thừa cơ hạ độc thủ đối với mụ !
Đến nay, thấy Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử đã cùng Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển giao đấu sống chết từ Kỳ Liên Sơn đến đây và bị một vết kiếm thương rất nặng, dù có gặp được loại thánh dược như thiên tải linh chi cũng khó lòng cứu sống, thì trong bụng Đồng Cổ

Thiên Tôn đã mừng rỡ như điên hắn vội vàng ghé tai Nam Hoang Hạt Đạo kể rõ hiện trạng và ngấm ngầm cùng nhau quyết định âm mưu đã sắp đặt!
Còn Đông Hải Kiêu Bà tuy có quen biết giao hảo với Tiêu Dao Tử, nhưng vì mụ ta đã biết rõ những nhân vật võ lâm bao giờ cũng quí danh dự hơn mạng sống. Cho nên mặc dù thấy Tiêu Dao Tử đã lâm nguy sắp chết, mụ ta cũng không dám ra tay cứu trợ, mụ đành phải để cho hắn cùng đối phương liều mạng một phen cuối cùng nữa, đặng có chết cũng được yên tâm nhắm mắt.
Cũng vì những lý do ấy, mà đối với cuộc giao đấu thảm tuyệt nhân hoàn giữa hai tay võ lâm cao thủ này, mọi người thuộc hai phe tà chánh đều lặng lẽ đứng bàng quan với một tâm trạng nặng nề buồn thảm ngoại trừ hai tên ma đầu mang ý nghĩ mừng thầm là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn.
Riêng hai tay trong đấu tràng, ai nấy cùng biết rõ thanh Chu Hồng Bảo Kiếm sắc bén tuyệt trần và cây Thiết Tuyếtn Linh Xà Chiêu kỳ độc vô luân !
Một người trước ngực bị vết kiếm thương gần lộ tim phổi !
Một kẻ nơi bả vai bị chiếc đầu rắn bám chặt răng độc cắm ngập tận xương.
Cả hai đều nhờ vào thần công nội lực tu luyện hàng mấy chục năm trời và một lòng hiếu thắng uất hận nhất thời, nên mới miễn cưỡng duy trì được mạng sống kéo dài thêm trong chốc lát. Nếu không thì đã cùng nhau gục chết dưới chân Hoàng Sơn, chớ đâu còn ai có thể lên được tới Thanh Lương Đài.
Dưới tình trạng ấy, tuy nhiên, một kẻ trong tay có thanh thần kiếm đệ nhất đương thời, một kẻ vẫn cầm chặt xác độc xà mất đầu, chưa mất oai lực và còn có thể sử dụng được như một cây trường chiêu lợi hại. Nhưng cả hai đều trừng mắt tóe lửa căm hờn, ngó nhau không chớp và cùng xê dịch bước một chung quanh đấu trường chứ không ai dám ra tay trước.
Bởi vì cả Ông Vụ Viễn và Tiêu Dao Tử đều tự hiểu, với chút chân lực còn lại, chỉ có thể miễn cưỡng đánh được một đòn hay một thế cuối cùng nữa thôi !
Mà đòn cuối cùng này giả như có thể khiến đối phương táng mạng lập tức và mình còn sống được trong một giây lát thì cũng kể như đã thắng lợi rồi!
Trái lại, như đòn cuối cùng mà không thành công, thì chẳng cần phải đợi đối phương đánh trả đòn mà chân khí cũng đã tản mạn để rồi bị phơi xác ở Hoàng Sơn, thanh danh một đời phó trôi giòng nước ...

Cho nên, cả Ông Vụ Viển lẫn Tiêu Dao Tử đều không ai dám kinh động ra tay, mà chỉ nhìn nhau chòng chọc, xê dịch từng bước một. Máu tươi từ các vết thương của hai người vẫn chảy không ngừng. Sau khi họ ghìm nhau giữ miếng xê dịch được ba vòng đấu trường, lúc đầu, máu tươi còn nhỏ từng giọt cách nhau xa xa nhưng sau đó, đã kéo vệt theo bước chân xê dich hai người làm thành một vùng trời đỏ, đường kính chừng hơn một trượng, trông thực thê thảm !
Tâm trạng của mọi người hai phe đứng chứng kiến bên cạnh cùng mỗi lúc mỗi khẩn trương theo bước chân của Ông Vụ Viển và Tiêu Dao Tử. Trong bụng người nào cũng nảy sinh một nghi vấn như nhau là không biết ai sẽ chết trước trong vòng mấy giây nữa đây...
Nói về võ học, thì điều cần nhất là phải tu luyện được ổn định thân hình, bước đi cho nhẹ nhàng linh hoạt. Nhất là đối với Bạch Y Đà Ông và Ngọc Chỉ Linh Xà đều là những tay đệ nhất lưu cao thủ đương thời thì tất nhiên phải vững chãi về phần kỹ thuật cơ bản này. Thế mà, đến nay một người trúng nọc độc xà, một người bị vết kiếm thương, đến nỗi mất hẳn cả vẻ nhanh nhẹn, bước chân nặng nề chệnh choạng, cả những giọt máu từ vết thương chảy ra cũng không còn sắc đỏ mà đã biến sang màu tím đen, trông thực kinh khủng.
Giữa lúc tình trạng đến hồi khẩn trương tột độ, bỗng nhiên Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử tái mặt lộ vẻ đau đớn, rung rẩy thân thể vì vết kiếm thương trước ngực hành hạ, khiến chân bước của lão ta càng thêm nặng nề và lảo đảo hầu như sắp ngã gục xuống !
Lão ta biết rằng, trong lúc xê dịch mấy vòng, vì tâm thần chuyên chú hết vào đối phương, nên phần chân lực tàn dư không đủ khống chế vết thương, mà mạng sống cũng chỉ còn kéo dài được trong giây phút nữa thôi. Do đó, lão ta đành liều vận dụng chút hơi thừa cuối cùng hét lớn một tiếng đồng thời thân hình bắn vọt lên không với chiêu thức “Thiên Vông Oa Tước” vung xác con Thiết Tuyến Linh Xà trong tay, hóa thành một vầng huyền quang úp chụp xuống đầu Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển !
Vì thương thế của hai người tương đương, nên sự việc và động tác của đôi bên hầu như giống nhau. Bởi vậy giữa lúc Tiêu Dao Tử bị vết thương hành hạ đau đớn thì Ông Vụ Viển cũng thấy cả một nửa thân mình bên tả bị tê dại vì nọc độc. Lão ta cũng biết tính mạng sẽ lâm nguy trong khoảng khác nữa thôi !
Và trong giây phút thần trí còn hơi thanh tĩnh ấy, lão ta bỗng nhớ tới một điều tâm nguyện chưa được thỏa mãn, lão ta bèn quay đầu về phía quần hiệp, lớn tiếng hỏi:
- Nhân Thu Thủy lão đệ, đã đến Hoàng Sơn chưa ?

Nhân Thu Thủy nghe nói, vội vàng từ sau lưng Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương chạy ra ứng tiếng đáp :
- Nhân Thu Thủy đã có mặt đây, Ông lão tiền bối định chỉ bảo điều chi, xin cứ cho biết !
Lúc ấy thân hình Tiêu Dao Tử đã ở trên không đang vung roi bổ xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viển mà Ông Vụ Viển thì bị nọc độc xà đã phát tác hành hạ, cả một nửa thân mình bên tả tê dại, dù có muốn tránh nhưng cũng lực bất tòng tâm. Cho nên lão ta bèn vội vàng một mặt lao mạnh thanh Chu Hồng bảo Kiếm về phía thân mình Tiêu Dao Tử, một mặt cố vận chút hơi thừa, lớn tiếng nói ; - Thanh Chu Hồng Kiếm này của Ông Vụ Viển đã tặng cho Nhân lão đệ. Hôm trước ở Lư Sơn, lão đệ có cho ta mượn lại để sử dụng, và ta đã hứa, bất luận gặp khó khăn nguy hiểm gì ta cũng phải kịp thời đem đến Hoàng Sơn vào dịp tết Trùng Dương để hoàn kiếm chọ..
Ông Vụ Viển mới nói tới đây thì đã nghe một tiếng “Huỵch” kế đó chỉ thấy xương thịt máu me bắn tung tóe đầy trời, khiến mọi người hiện diện trên Thanh Lương Đài đều phải giơ tay áo che mắt không đám nhìn cảnh tượng thê thảm hãi hùng phô bày trước mắt !
Thì ra, Ngọc Chỉ Linh Xà dùng phần hơi sức cuối cùng nhảy cao hơn ba trượng để đánh một đòn tối hậu. Nhưng khi vừa quay đầu nhào xuống phía đối phương, thì vì thương thế quá nặng, nên lão ta đã bặt hơi ngay khi thân mình còn lơ lững trên không.
Vừa đúng lúc ấy, Thanh Chu Hồng Kiếm trong tay Ông Vụ Viển cũng lao xẹt ra. Và Tiêu Dao Tử chỉ còn là cái xác không hồn, làm sao biết tránh né, cho nên đã bị thanh bảo kiếm xuyên qua giữa ngực.
Mặc dầu bị bảo kiếm xuyên qua người, nhưng xác chết Tiêu Dao Tử và cây Thiết Tuyến Linh Xà Chiêu trong tay hắn vẫn còn đà lao xuống đỉnh đầu Ông Vụ Viển, lúc đó cũng đang bị xà độc phát tác, thân mình tê dại không thể nhúc nhích né tránh. Cho nên lão đã lãnh trọn cả sức mạnh đang nhào xuống của con Thiết tuyến xà và thi thể Tiêu Dao Tử đúng ngay trọng huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu, khiến máu óc phọt bắn tứ phía Xác trên không rớt xuống !
Thây dưới đất ngã đổ...!
Hai vị võ lâm cao thủ tuyệt đại, và một con quái xà kỳ độc đều bị tan xương nát thịt gây thành một cảnh tượng thê thảm không ai nỡ nhìn !
Giữa lúc đó, mọi người bỗng thấy Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đề khí phi thân lên cao hàng hai ba trượng định bay theo chặn cướp thanh đệ nhất danh kiếm vừa từ tay Ông Vụ Viển xuyên qua xác Tiêu Dao Tử và bay về hướng Nhân Thu Thủy đang đứng.
Về phía quần hiệp thì ai nấy cùng đang mãi kinh hãi và thương xót về

cái chết thảm thiết của Ngọc Chỉ Linh Xà và Bạch Y Đà Ông cho nên không ai kịp để ý và cũng không ai có thể ngờ được rằng tên ma đầu này lại hèn hạ đến nỗi dám thừa cơ đoạt kiếm một cách vô sỉ thư thế. Nhưng giữa lúc chuôi thần kiếm sắp tới tầm tay tên ma đầu Lôi Chấn Vũ, thì bỗng nhiên một luồng ám khí, không biết từ ai phát xuất, đẩy mạnh thanh kiếm bay trệch đi một chút vượt khỏi tầm tay của hắn rồi lại nhắm hướng Nhân Thu Thủy lướt tới!
Nhân Thu Thủy vừa giơ tay đón bắt được thanh đoản kiếm thì đã nghe có tiếng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân lạnh lùng nói :
- Lôi Thiên Tôn, Bạch Y Đà Ông là một tay tuấn kiệt đương thời mà kết quả với một cái chết thê thảm như hiện tại, thực đáng thương, đáng tiếc không hết ! Tại sao Thiên Tôn còn nhẫn tâm cấm cản không cho lão ta hoàn thành tâm nguyện trước khi nhắm mắt lìa trần. Chẳng lẽ Thiên Tôn lại bắt lão ta phải thiếu nợ người đời đến kiếp sau hay sao ?
Nghe nói, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ lộ vẻ sượng sùng tái mặt, lão ta vội hạ mình xuống đấu trường, cất tiếng cười ha hả đánh trống lấp :
- Như Đại Hiệp nói có hơi nặng lời. Vì Lôi mỗ đã từ lâu được nghe tiếng thanh bảo kiếm này liệt vào hàng đầu trong số ngũ đại kiếm võ lâm, cho nên Lôi mỗ mới có ý định thưởng thức nó một chút mà thôi chớ đâu dám cố ý cưỡng đoạt, khiến cho người sắp chết không được hoàn thành tâm nguyện mà Đại Hiệp lại nói như vậy.
Nói tới đây hắn ta bỗng quay mình về phía quần hiệp cất giọng oang oang thách thức:
- Từ trước tới nay, Lôi mỗ vẫn ru rú ở vùng Miêu Cương, ít khi được gặp các bậc hào kiệt ở Trung nguyên. Vậy xin mời một vị nào ra tay chỉ giáo.
Trong số quần hiệp, có Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, năm trước, vì nóng lòng báo thù cho cố hữu Bành Hàm nên ông ta đã một mình tới vùng Miêu Cương và từng bị nguy khốn trong Bách thú trận của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ. Đến nay, thấy hắn ta thách thức thì vị đại hiệp nóng tính này đã không nén được tức giận đang định nhảy ra giao đấu...
Nhưng vừa khi ấy Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy đã cầm ngang thanh Chu Hồng Kiếm thủng thỉnh bước ra.. !
Thấy vậy, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ khẽ cau mày cất giọng lạnh lùng hỏi :
- Con bé kia, mi dám cả gan ra giao thủ với lão phu đấy hả ?
Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ thảm đạm khẽ lắc đầu đáp :

- Không phải tiện nữ dám ra tay giao đấu với lão tiền bối, mà chỉ có vài lời muốn hỏi lão tiền bối thôi !
Đồng Cổ Thiên Tôn hơi dịu nét mặt chậm rãi hỏi :
- Cô nương có điều gì hỏi xin cứ việc nói !
Nhân Thu Thủy khẽ ngửng đầu, phóng tia mắt long lanh chăm chú nhìn Lôi Chấn Vũ một lát rồi mới cất tiếng hỏi :
- Xin lão tiền bối cho biết nhân vật võ lâm thường lấy điều gì làm "Trọng" và điều gì làm "Đầu" ?
Lôi Chấn Vũ không đoán hiểu dụng ý của đối phương nhưng bắt buộc lão ta cũng phải ứng thanh đáp :
- Đã là người trong võ lâm thì cần phải coi điều "Nhân" làm trọng, và điều "Nghĩa" làm đầu.
Nghe nói thế, Nhân Thu Thủy quét cặp mắt nhìn hai xác chết một lượt, mặt lộ vẻ thương xót, đoạn nàng lại cất tiếng hỏi tiếp :
- Trong hai vị bỏ xác tại đây, bất luận là Bạch Y Đà Ông hay Ngọc Chỉ Linh Xà cũng đều đã là những bậc cao thủ xuất sắc trong võ lâm hiện thời, thế mà đến phút chót của cuộc đời gặp thảm trạng như thế này khiến ai trông thấy mà không thương cảm! Cho nên, tiện nữ khẩn cầu Lôi Thiên Tôn tạm ngừng tay một lát, đợi chôn vùi thi thể của hai người danh thắng, không hiểu được Thiên Tôn đồng ý hay chăng ?
Mấy lời nói của Nhân Thu Thủy đã khiến mọi người thuộc hai phe chánh tà đều phải xúc động, cúi đầu lẳng lặng suy nghĩ, thầm phục nàng vô cùng.
Một lát sau, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đứng dậy đầu tiên, giơ song chưởng nhằm hai gốc cây cổ tùng bên cạnh Thanh Lương Đài, đẩy ra hai luồng chưởng lực !
Vừa chạm chưởng phong, cây cổ tùng đã bứng gốc đổ nhào. Mọi người đã hiểu ý và cũng bắt chước thi triển, chỉ trong chốc lát, họ đã dùng thần công nội gia, đào xong hai huyệt mộ sâu dưới gốc cổ tùng !
Nam Hoang Hạt Đạo liền quay lại sai năm tên môn đồ còn lại trong nhóm "Hoàng Y Thất Sát " khiêng xác Tiêu Dao Tử đặt xuống huyệt và đang định lấp đất thì bỗng nhiên có tiếng Đông Hải Kiêu Bà quát bảo :
- Hãy khoan !
Năm đạo nhân áo vàng nghe tiếng quát đều ngạc nhiên dừng tay. Đông Hải Kiêu Bà thủng thỉnh bước đến nhặt xác con Thiết Tuyến Linh Xà liệng xuống bên cạnh xác Tiêu Dao Tử, rồi mới để cho "Hoàng Y Ngũ Sát" vùi đất lấp huyệt.

Sau đó, mụ ta quay về phía mọi người, mỉm cười chua xót nói :
- Tiêu Dao Tử suốt đời yêu thích các giống độc xà ác mãng. Ngày nay tới lúc quy nguyên kết quả, cùng Bạch Y Đà Ông vùi xác Hoàng Sơn, lại có được một độc xà đồng táng, kể cũng đỡ tịch mịch dưới suối vàng...
Mấy lời nói và cử chỉ của Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm tuy không có ý nghĩ sâu xa gì, nhưng cũng chứng tỏ mụ là người còn có chút lương tâm thuần hậu, khiến mọi người nghe xong ai nấy đều cảm động bùi ngùi !
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên cũng cất lên một tiếng rú bi thiết bước đến bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông nhướng cặp mày rậm trỗi giọng cười khăng khắc nói :
- Ông Đà Tử ơi, giữa bạn với ta, tuy lúc sống không có qua lại giao du nhưng vì tình võ lâm đồng đạo, nên Hùng mỗ cũng nguyện giúp bạn vùi nắm xương tàn cho bạn tại Hoàng Sơn nầy !
Dứt lời, ông ta cúi đầu xuống ôm xác Bạch Y Đà Ông nhẹ nhàng nhảy xuống huyệt mộ bên cạnh !
Khi đặt xác Ông Vụ Viễn ngay ngắn Hùng Đại Niên nhảy lên đang định vung chưởng đùn đất lấp huyệt, bỗng nhiên cũng lại nghe có tiếng nói lớn :
- Hãy khoan !
Tiếng “Hãy Khoan” lần này được phát xuất từ miệng Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy khiến Hùng Đại Niên phải ngạc nhiên quay lại mỉm cười hỏi - Có phải Nhân cô nương cũng định tìm một vật để chôn theo ông Đà Tử đấy không ?
Nét mặt Nhân Thu Thủy lộ vẻ cảm động bùi ngùi nhìn xác Bạch Y Đà Ông nằm thê thảm dưới lòng huyệt mộ rồi khe khẽ lắc đầu đáp :
- Đúng vậy, tiện nữ muốn đem thanh Chu Hồng bảo Kiếm này chôn theo Ông lão tiền bối !
Nghe câu trả lời của Thu Thủy, tất cả quần hùng đều lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Mười mấy luồng mục quang đều nhất tề chăm chú nhìn nàng không chớp. Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên khẽ cau mày hỏi dồn :
- Cô nương định đem chôn thanh Chu Hồng Kiếm với xác Bạch Y Đà Ông thật đấy à?
Nhân Thu Thủy gật đầu một cái không do dự rồi lên tiếng hỏi Hùng Đại Niên :
- Hùng lão tiền bối, Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử lúc sống yêu thích loài rắn, lúc chết đã được xác rắn chôn theo, thì sao thanh Chu Hồng

Kiếm lại không thể được cùng táng với Ông lão tiền bối?
Nói đoạn nàng vận lực vào tay bẻ thanh kiếm.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 33
Những Chuyện Bất Ngờ Trong Đại Hội Hoàng Sơn

Nhưng thanh Chu Hồng Kiếm đã được mang danh là đệ nhất thần vật võ lâm đương thời, thì công lực của Nhân Thu Thủy đâu có thể tùy ý hủy diệt được.
Chỉ thấy bàn tay nàng đập lên sống kiếm phát ra tiếng kêu ong ong ngân rền nhưng thanh kiếm vẫn y nguyên, không hề hấn chút nào!
Nhân Thu Thủy đành phải quay về phía quần hiệp lớn tiếng hỏi :
- Có vị tiền bối nào luyện được những loại thần công chỉ lực vô thượng như "Đại thiên cương chỉ" hay "Tu di chỉ" của nhà Phật, thì xin mời ra tay hủy thanh kiếm này giúp vãn bối.
Nhân Thu Thủy là một thiếu nữ trẻ tuổi, bối phận trong võ lâm lại thấp kém, thì bẻ không gãy thanh Chu Hồng Kiếm cũng không đến nỗi mất mặt. Còn ngoài ra, các nhân vật thành danh trong cả hai phe chánh tà, bất luận là một người nào trong nhóm "Bình Tung Tứ Hữu" hoặc "Vực Ngoại Tam Hung" nếu lên tiếng nhận lời, mà rủi không thực hiện được như lời nói sẽ mất hết uy danh ! Cho nên mặc dầu trong hai phe tuy những tay xuất sắc nhất như Đông Hải Kiêu Bà hoặc Tuệ Giác Thần Ni đều đã luyện được những môn thần công vô thượng Thu Thủy đã nói, nhưng không ai dám lên tiếng nhận lời nàng !
Sau một lúc không khí trầm lặng bao phủ đấu trường, bỗng nhiên một tiếng rú dài ngân vang như tiếng rồng gầm phát xuất từ trong đám người thuộc phía quần hiệp. Người phát ra tiếng rú đó chính là Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cùng đến Thanh Lương Đài dự Đại Hội Hoàng Sơn với bọn Vực Ngoại Tam Hung !
Sau khi dứt tiếng hú chỉ thấy ông ta thủng thỉnh bước đến bên cạnh Nhân Thu Thủy đưa tay đón nhận thanh Chu Hồng Kiếm, rồi dùng ba ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa tay mặt, kẹp lấy mũi kiếm khẽ lắc một cái, đã bẻ gãy một đoạn dài ba bốn tấc nơi đầu mũi kiếm !
Quần hùng chính tà nhìn thấy thủ pháp bẻ kiếm của Như Thiên Hân ai nấy đều lạnh mình ngán sợ, nhất là con người đầy tham vọng, đã

tiềm tu ngoài Đông Hải hàng mấy chục năm để chuẩn bị lợi dụng cuộc Đại Hội Hoàng Sơn này, ngập nghé ngôi vị độc tôn vũ nội như Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm, thì lại càng kinh hãi hơn ai hết ! Mụ ta thầm nghĩ thần công chỉ lực của Như Thiên Hân quả thực thâm hậu và thủ thế cũng mỹ điệu vô cùng, so với các môn thần công như "Đại Thiên Cương Chỉ", "Tu Di Chỉ" còn khó luyện và cao minh gấp bội, bao gồm được cả phần ảo diệu của hai phái Thích, Đạo và hình như môn thần công này thuộc loại "Huyền Thiên Chỉ" đã tuyệt truyền từ lâu thì phải.

Sau khi dùng thần công bẻ gãy thanh Chu Hồng bảo Kiếm Như Thiên Hân bèn tung mình nhảy xuống huyệt mộ, đặt thanh kiếm bên cạnh xác Bạch Y Đà Ông và sắp lại từng đoạn nguyên hình ngay ngắn ...

Giữa lúc ấy, ở bên trên, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đã trừng mắt ngó Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, cất lên hồi cười ngạo mạn, rồi đủng đỉnh nói :

- Lần trước Hùng Đại Hiệp có giá lâm Bách Thú Nham, nhưng tiếc rằng lúc ấy Lôi mỗ chưa tiếp đón được chu đáo. Đến nay lại được may mắn gặp đại hiệp ở đây, Lôi mỗ muốn thỉnh cầu Đại hiệp ra tay chỉ giáo cho tại hạ vài ngón Quan Đông tuyệt học có được chăng?

Hùng Đại Niên là một người có tính nóng nảy như lửa sao có thể chịu được những lời khiêu chiến chọc tức như vậy. Cho nên ông ta đã ngửng mặt cất tiếng cười khà khà đáp :

- Lôi Chấn Vũ, đối với võ công thành tựu của mi ta còn lạ gì nữa. Sở dĩ thường ngày mi được thể phách lối, là chỉ nhờ vào địa thế hiểm trở của Dã Nhân Sơn và bầy ác thú, ngải độc mà thôi ! Nhưng nghe nói, số ác thú ngải độc của mi đã bị một dị điểu của một vị ẩn khách ăn hết, đang phải luyện lại một lớp mới chưa kịp sử dụng chỉ còn trông cậy vào ba con ác thú đem theo. Nay mi muốn Hùng mỗ ra tay giao đấu, nhưng ta lại thiết nghĩ, những hạng người như mi không xứng đáng giao thủ, thà để dành thì giờ hơi sức đùa giỡn với mấy con thú còn thích thú hơn, vậy ba con ác thú đâu, sao không thấy mi gọi chúng ra để đỡ chân đỡ tay cho mi?

Hùng Đại Niên vốn là người thẳng tính lời nói không được văn hoa. Nhưng mấy câu vừa rồi, ông ta đã khéo léo chửi bới với một giọng khắc bạc, khiến Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ phải tức giận đến nỗi râu tóc đều dựng ngược như hàng lông nhím, miệng hầm hè quát tháo :

- Tên lỗ mãng họ Hùng kia, mi chớ vội ngông cuồng. Nếu ba con thần thú của ta đêm qua không bị mất tích một cách thình lình và thần bí thì giờ này mi đã là quỉ dữ dưới móng vuốt của chúng rồi chớ

đâu còn ...
Giọng nói của Đồng Cổ lão quái vừa tới đây thì bỗng nhiên ở dưới huyệt mộ của Bạch Y Đà Ông có tiếng rú của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân vọng lên cao vút tận mây xanh, và ngân dài như tiếng rồng gầm !
Trong hai tiếng rú, phảng phất ẩn chứa một tâm trạng biến đổi, có bi quan, có sầu hỷ, có phẫn khích, lại như chen lẫn cả nỗi đau thương huyệt lệ...
Tiếng rú vọng lên đã có oai lực khiến mọi người đều tự dưng đứng ngay ngắn tỏ vẻ xúc động mãi đến khi tiếng rú tắt dần mới nghe giọng nói sang sảng của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân từ dưới huyệt mộ vọng lên :
- Người ta có câu nói “Giết người thường mạng, thiếu nợ hoàn tiền”. Nhưng không hiểu giết những loài thú hung ác, thì phải bị xử trí như thế nào. Xin Lôi Thiên Tôn cho biết ý kiến !
Giọng nói vừa dứt một bóng người từ dưới huyệt mộ vọt lên đứng sừng sững trước mặt Lôi Chấn Vũ và giơ cánh tay tả ra phía trước mặt. Trên lòng bàn tay nằm gọn một nắm lông trắng của con Bạch Viên, một nắm tóc vàng của Kim tinh hầu, và một khúc đuôi của con Tam Trảo Kim Ngao. Ba con thú này chính là ba con ác thú mà Miêu cương lão quái nhắc tới ban nãy, và kêu là bị mất tích một cách thần bí trong đêm vừa qua !
Khi bóng người từ dưới huyệt mộ nhảy lên, về phía quân tà, ngoại trừ Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ vì cặp mắt bị mù không rõ hiện trạng. Còn Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm và Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thì đều lộ vẻ giận dữ kinh hãi đến tột độ, họ tức giận kinh hãi đây thông phải là vì những lời nói của Như Thiên Hân, cùng mấy sợi lông trắng tóc vàng và chiếc đuôi của ba con dị thú bị giết mà họ chỉ kinh hãi vì sự biến đổi tướng mạo đột ngột của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, trong một thời gian ngắn ngủi ở dưới huyệt mộ đang từ hình dáng của một vị kiếm khách râu tóc bờm xờm tua tủa, bỗng nhiên biến thành một lão già lạ mặt với dáng điệu thanh dật xuất trần, mày thanh mắt sáng, năm chòm râu bạc dài tới ngang ngực !
Đối với vị lão già này, Đông Hải Kiêu Bà và Đồng Cổ Thiên Tôn thì có vẻ lạ mặt. Còn các vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu thì không ai xa lạ gì. Nhất là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, nàng đã thốt lên một tiếng kinh ngạc hầu như muốn ngất xỉu đi được.
Đông Hải Kiêu Bà phóng cặp mắt sáng quắc nhìn lão già một lúc rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tôn giá là ai ? Có phải chính thực là “Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách” Như Thiên Hân hay chăng ?
Lão già nghe nói, liền mỉm cười, thủng thỉnh đáp :
- Năm xưa, bọn lưu khấu Lý Tự Thành khởi binh làm loạn, Ngô Tam Quế rước voi về dày mồ, khiến non sông xã tắc nghiêng ngửa. Lúc đó, lão phu đã đem thân giúp nước, dong ruổi ngoài bãi chiến trường mấy phen thúc đẩy nghĩa quân, định khu trừ giặc nước nên được người tặng danh hiệu là “Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách”. Nhưng sau này vì sức người đã tận, mà ý trời khó vãn hồi lão phu đành phải mai danh cải tính xuất hiện giang hồ với một tên họ khác, để giúp dân, giúp nước tiễu trừ bất bình nên lại được người đời tặng danh hiệp “Hoàng Sơn Độn Khách” Cát Ngu Nhân ! Hai tên Như, Cát vốn chỉ có một người. Vừa là Đan Tâm Kiếm Khách, được các người uy hiếp mới từ Cao Lê Công Sơn xuống đây, và cũng vừa là Hoàng Sơn Độn Khách, chủ nhân cuộc Đại Hội Hoàng Sơn trên Thanh Lương Đài ngày hôm nay.
Sau khi nghe lão già bộc lộ thân phận, và được biết Hoàng Sơn Độn Khách với Đan Tâm Kiếm Khách chỉ là một người mang hai tên họ, danh hiệu thì bọn Đông Hải Kiêu Bà, Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đều lộ vẻ kinh ngạc đến cực điểm ! Cả các tay hiệp nghĩa trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu đến bây giờ cũng mới hiểu rõ được vị chủ nhân chân chính của cuộc đại hội luận kiếm Hoàng Sơn đang khai diễn.
Lúc này Nhân Thu Thủy phần thì cách xa ân sư đã lâu, phần thì bỗng nhiên được biết ân sư là một bậc kiếm khách vang danh thiên hạ được muôn người sùng kính, thì nàng mừng rỡ khôn tả, không biết nói gì... Thành ra không khí trên Thanh Lương Đài lại trở nên vắng lặng như tờ trong một lúc lâu. Sau đó, Như Thiên Hân mới đưa mắt nhìn các vị trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu khẽ mỉm cười nói :
- Ngày nay, Như mỗ đã tự bộc lộ thân phận thì những ân tình năm xưa Như mỗ cũng không còn dấu diếm làm chi nữa. Nguyên lúc gặp các vị Ở Hồ Động Đình Như mỗ có đem thanh Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm đổi lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương đại hiệp, với ý định cứu mạng cho một người bạn thân. Người này chính là La Phù Lão Nhân Biên Viễn Chí ân sư của Phó Thiên Lân. Nhưng sau khi được thuốc lão phu vội vàng đem về tới La Phù sơn thì Biên huynh đã sớm từ giã cõi trần. Cho nên viên thuốc quí ấy hiện giờ vẫn còn ở trên mình tiểu đồ cũng nên.
Nghe nói, Nhân Thu Thủy vội ứng thanh đáp :
- Cách đây không lâu, đồ nhi có gặp Bạch Y Đà Ông lão tiền bối tại

Lư Sơn, lúc ấy người đang bị trúng nọc độc của loại ong lưỡi kiếm tính mệnh sắp lâm nguy, đồ nhi trông thấy thảm trạng không nỡ bỏ đi nên đã dùng viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan để cứu chữa. Do đó mà Ông lão tiền bối mới đền ơn cứu tử bằng cách tặng lại đồ nhi đệ nhất danh kiếm vừa rồi !
Nghe nói, Như Thiên Hân khẽ "à" một tiếng gật đầu mỉm cười khen ngợi :
- Thu nhi đã làm được một việc rát đáng khen. Vì người trong giới võ lâm chúng ta điều tối cần thiết quan trọng là phải có một tấm lòng nhân hậu. Và sự phận biệt giữa kẻ chánh người tà cũng ở trong một điểm này mà thôi !
Nói tới đây, ông ta lại quét cặp mắt sáng quắc như điện nhìn mọi người trên Thanh Lương Đài một lượt, rồi mới tiếp tục nói :
- Còn việc giang hồ đồn đại câu chuyện trên ngọn Thiên Đồ Phong tại Hoàng Sơn có một mật động che giấu kỳ thư, bí dược và bảo vật hy thế, chỉ có một mình lão phu được biết, và nếu ai có được thanh "Thiết Kiếm Chu Ngân" trong tay là có thể bắt lão phu tìm kiếm những bảo vật kể trên. Nhưng đến nay lão phu cũng nói rõ cho các vị hay rằng câu chuyện chỉ là ngoa truyền. Mà sở dĩ lão phu phải chọn danh Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân để nhập thế cứu nhân độ vật và chọn Hoàng Sơn để ẩn cư cũng là do chuyện Thiên Đồ Phong tàng bảo này đấy thôi. Sau một thời gian lão phu đã khổ công tìm kiếm, tuy có phát hiện được mật động nhưng không gặp kỳ thư linh dược gì cả mà chỉ tìm được một thanh bảo kiếm. Thanh bảo kiếm ấy chính là thanh "Lục Ngọc Thanh Mang Thần kiếm" mà Bạch Nguyên Chương huynh đang sử dụng.
Sau khi kể xong câu chuyện đã làm náo động võ lâm một thời, Như Thiên Hân bỗng nhiên quay lại hỏi Nhân Thu Thủy :
- Thu nhi, tấm "Áo mang đầy máu lệ" của ta con có mang theo bên mình đấy không ?
Nhân Thu Thủy ứng đáp :
- Tấm áo ấy chưa lúc nào đồ nhi dám bỏ rời thân mình một phút !
Nàng vừa đáp vừa hai tay cung kính nâng chiếc cẩm nang đựng tấm áo vải thấm máu đưa đến trước mặt Đan Tâm Kiếm Khách.
Ông ta đưa tay đón nhận chiếc cẩm nang, mở túi lấy ra một tấm áo vải dài đầy vết thương đao kiếm, rồi nghiêm chỉnh quét mắt nhìn quần hùng cất giọng sang sảng nói:
- Những giọt máu lệ trên tấm áo vải này là những giọt lệ của kẻ cô thần nghiệt tử và những giọt máu của kẻ ngoại thù cướp nước. Sau một cuộc dấy binh đuổi giặc thất bại, lão phu chỉ còn giữ lại được một

vật này làm kỷ niệm. Tuy nhiên lão phu tự vấn lương tâm, cũng không thấy đến nỗi thẹn với tổ tôn ...
Những lời lẽ nghiêm chỉnh, và nhìn tấm áo bê bết máu lệ trên tay Như Thiên Hân, thì ai nấy đều lộ vẻ kính phục về khí tiết hào hùng của vị kiếm khách lừng danh này, mà cùng nhau đứng nghiêm trang lắng tai đợi nghe ông ta nói tiếp.
Khi thấy quần hùng đều nghiêm trang chú ý Như Thiên Hân bèn phóng cặp mắt thần quang sáng rực nhìn quần hùng một lượt với vẻ mặt lẫm liệt như cũ và chậm rãi nối lời :
- Trên tấm ảo vải này đầy những giọt máu và trên mặt đất Thanh Lương Đài đây cũng đầy những giọt máu. Nhưng, một đằng máu được chảy ra để phát dương chính khí hạo nhiên của trời đất, tận tiết vì quốc gia dân tộc, còn một đằng được chảy ra vì lòng tranh danh hiếu thắng cừu hận tư nhân giữa Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Cùng là những giọt máu chảy ra, mà giá trị khinh trọng khác nhau một trời một vực. Nói vậy không phải Như mỗ có lòng tự kiêu tự đại, mà thực ra bốn tiếng "Huyết Lệ Bố Y" của Như mỗ quả có xứng đáng lưu lại sử sách muôn đời. Còn Ông Vụ Viển và Tiêu Dao Tử thì giữ nắm xương tàn nơi Hoàng Sơn, mục nát cùng cỏ cây, uổng công trau dồi võ thuật trong mấy chục năm trời, kết quả không đem lại bổ ích gì cho đời người, thực đáng tiếc và cũng đáng chê trách không ít !
Mấy lời nghĩa khí nghiêm trọng của Như Thiên Hân đã khiến cho mọi người trong nhóm "Bình Tung Tứ Hữu" nghe xong đều phải khâm phục vô cùng. Cả Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm cũng hầu như nhạt hẳn ý niệm tranh danh hiếu thắng xưng bá võ lâm.
Chỉ có hai gã ma đầu Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ vẫn luôn luôn xuất hiện trên ánh mắt và nét mặt những luồng hung quang lóng lánh và vẻ đanh ác ghê sợ mà thôi !
Như Thiên Hân thấy quần hùng vẫn nghiêm trang lẳng lặng, ông ta bèn thở dài một tiếng, nói tiếp :
- Ngày nay, khi thế giặc Mãn đã thành tựu, Như mỗ đã tham khảo "Tiên Thiên dịch số", suy đoán vận hội, thấy cơ phục quốc hình như còn phải chờ sau hơn hai trăm năm nữa mới có thể thực hiện được. Nếu bây giờ chúng ta lại cậy sức mạnh của kẻ ngu phu, thì chỉ làm sinh linh thêm đồ thán vô ích mà thôi. Cho nên Như mỗ nhận thấy chúng ta đã là những kẻ mang bên mình những tuyệt kỹ võ học, hãy nên tạm thời chuyển ý chí "Vị quốc tận trung" thành ý chí "Vị dân tận lực". Đem nhất thân sở học làm công việc trừ bạo an dân cứu khốn

phò nguy. Đồng thời luôn luôn tìm cách phổ biến tư tưởng trung nghĩa và ý thức dân tộc trong đám bình dân. Tuy thế hệ chúng ta không thành công nhưng cũng có được những kẻ nối chí về sau, chỉ cần chúng ta đồng tâm nhất trí, thì thế nào cũng có một ngày thời cơ đến nơi, mà giang sơn gấm vóc của dân tộc chúng ta lại được quang phục thoát khỏi ách thống trị của bọn giặc Mãn!
Nghe xong, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Và sau một hồi cười khà khà khoái trá, ông ta bỗng nhiên bái phục xuống trước mặt Như Thiên Hân để biểu thị lòng kính trọng!
Như Thiên Hân vội vàng giơ hai tay đỡ Hùng Đại Niên đứng dậy, rồi mỉm cười nói :
- Hùng huynh hà tất phải nặng lòng như vậy. Hiện nay trên Thanh Lương Đài này, kể ra cũng đã tụ tập đủ các nhân vật lãnh tụ, xuất quần bạt tụy từ khắp bốn phương trời.
Nếu các vị cho lời nói của Như mỗ là phải, thì chúng ta nên một lòng hóa tư cừu thành công phẫn, hóa cuộc đấu ý khí thành cuộc đấu tranh chính nghĩa. Như vậy chẳng những có thể tạo cảnh thanh bình cho giang hồ võ lâm, mà còn thúc đẩy cái ngày xuất đầu lộ diện, khôi phục quốc gia dân tộc của chúng ta được thực hiện sớm hơn không ít !
Nghe Như Thiên Hân nói đến đây Đông Hải Kiêu Bà cũng bỗng buột miệng nói lớn :
- Quan niệm vị quốc vị dân của Như Đại hiệp, thực không thẹn với danh hiệu Đan Tâm Kiếm Khách mà giang hồ đã kính tặng ! Nhuế Băng Tâm tôi tuy bất tài, nhưng cũng nguyện xuất lĩnh hai tiểu đồ Cổ Phiêu Hương và Đông Lục Huế bỏ Thúy Vi đảo và lòng tranh thắng với quần hùng cúi đầu tuân phục mọi sự sai khiến của Đại hiệp!
Trong nhóm Vực Ngoại Tam Hung, Đông Hải Kiêu Bà Nhuế Băng Tâm là một người có võ công cao nhất và cũng có chí kiêu ngạo nhất. Thế mà chỉ mấy câu từ nghĩa nghiêm chính của Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đã cảm hóa được mụ ta nguội tắt hẳn ý niệm tranh danh hiếu thắng mà nguyện đem nhất thân võ học tuyệt thế phục tùng sự lãnh đạo của ông để làm công việc tiễu trừ bất bình, phổ biến ý thức dân tộc chờ cơ hội quang phục đất nước trong tay giặc Mãn !
Ý niệm nầy của Đông Hải Kiêu Bà chẳng những khiến thâm tâm Như Thiên Hân được an ủi phần nào mà ngay các vị trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu và Tuệ Giác Thần Ni cũng cao hứng vô cùng !
Riêng hai tên ma đầu có âm mưu định thừa cơ tiêu diệt quần hùng

và đồng bọn để độc bá Nam Hoang là Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ. Tuy nhiên chúng cũng không biểu lộ ý kiến phản đối mà chỉ thấy Nam Hoang Hạt Đạo hướng về phía Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ nhép môi như nói chuyện gì, đây là một lối nói chuyện bằng ngón nội gia tuyệt học "Nhĩ Ngữ truyền thanh chỉ" chỉ có người nghe chuyện mới biết, còn người khác không nghe thầy gì, mặc dầu đứng sát ngay bên cạnh !
Lại nói, sau khi nghe Đông Hải Kiêu Bà bộc lộ ý chí, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân đứng im chờ trong giây lát thấy mọi người trên Thanh Lương Đài đều vẫn giữ túc mục trang nghiêm, thì ông ta biết rằng thái độ làm thinh này tức là biểu hiện sự đồng tâm nhất trí. Cho nên bất giác, ông ta đã cảm động nhỏ vài giọt lệ trên má, rồi với ánh mắt đầy an ủi cao hứng, khẽ mỉm cười nói :
- Hiện giờ đã được chư vị hiểu rõ đại nghĩa mà gạt bỏ tư hận, nên lão phu thiển nghĩ, chi bằng chúng ta hãy đổi cuộc Đại Hội Hoàng Sơn tranh danh háo thắng mưa máu gió tanh này thành một Đại hội Liên Minh cùng nhau ước thệ hưng phục quốc gia, phát dương chính nghĩa để tăng thêm nỗ lực phấn đấu, chẳng hay các vị nghĩ sao?
Nghe nói vậy, Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên là người đầu tiên hưởng ứng, ông ta ngửa một lên trời rú một tiếng dài, cất tiếng cười khà, nói lớn :
- Như đại hiệp, lão Hùng nầy thực không ngờ được rằng, cuộc Đại hội mang ý nghĩa trọng đại cao cả đến như thế, thực là cao hứng và khoái trá vô cùng. Nào bây giờ chúng ta chỉ vật gì để minh thệ đây ?
Đông Hải Kiêu Bà mỉm cười tiếp lời :
- Chúng ta hãy lấy ngay tấm áo tẩm đầy máu lệ trong công cuộc chấn vương phục quốc này của Như Đại Hiệp để làm vật Minh Thệ, chẳng hay biết bao nhiêu ư ?
Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên nghe nói bèn vỗ tay cười khăng khắc khen ngợi:
- Lời nói của Nhuế lão bà thật là chí lý ! Hùng mỗ đã vì quá cao hứng khoái trá mà quên khuấy đi mất ! Nào, bây giờ giữa lúc mặt trời vừa trong sáng, chúng ta hãy mời Đan Tâm Kiếm Khách Như Đại hiệp đứng ra làm minh chủ để cừ hành cuộc lễ minh thệ.
Nghe nói, mọi người trên Thanh Lương Đài đều vỗ tay tỏ vẻ tán đồng. Hùng Đại Niên liền mang tấm áo huyết lệ treo lên một cành cây tùng, rồi quay ra mời Như Thiên Hân lãnh đạo quần hùng chỉ áo phát thệ.
Như Thiên Hân xốc lại áo quần nghiêm chỉnh bước tới đứng trước cành cây treo tấm áo, cách độ bảy tám thước. Mọi người cũng cùng

bước tới sắp thành ba hàng đứng phía sau ông ta.
Hàng thứ nhất đứng sát sau lưng Như Thiên Hân là Vực Ngoại Tam Hung. Đông Hải Kiêu Bà đứng giữa, hai bên là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn!
Hàng thứ hai là Tuệ Giác Thần Ni và bốn vị đại hiệp trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu.
Hàng thứ ba là Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy cùng nữ đệ tử của Nam Hoang Hạt Đạo là Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh và bọn Hoàng Y Ngũ Sát.
Đợi mọi người đứng nghiêm chỉnh xong, Như Thiên Hân mới quay lại đối diện quần hùng cất giọng nghiêm trang nói :
- Nghĩa chân chính của võ thuật là bảo vệ thân thể tráng kiện, sau đó, việc đầu tiên là phải hết lòng vì dân vì nước, rồi mới tới hành động du hiệp giang hồ, cứu khốn phò nguy, coi nhẹ thân mình, coi trọng mọi người. Nhân tâm lớn hơn tư tâm. Nghĩa khí trọng hơn tức khí ! Hiện nay, tuy đại thế đã mất, chúng ta phải tạm ẩn náu khắp chốn giang hồ, nhưng hùng tâm chưa nhụt, tráng chí chưa tàn, mà nguyện cùng nhau du hiệp cứu dân để chờ cơ phục quốc. Mong rằng ý chí ấy được anh hùng bốn bể như một và tiện dịp Đại Hội Hoàng hơn này, chúng ta hãy cùng nhau thệ nguyện rằng :
Anh hùng xử thế Trung Hiếu làm đầu.
Một tâm lòng nhân, nửa bầu nhiệt huyết.
Thiên thu vạn tải, ý chí bất diệt.
Khu trừ giặc Thanh, phục lại sơn hà !
Sau khi đọc dứt câu thề cuối cùng " Khu trừ giặc Thanh phục lại Sơn hà " Như Thiên Hân liền quay mình trở lại phía trước chỉnh đốn y phục, hướng về phía tấm áo huyết lệ treo trên cành cổ tùng kính cẩn hạ bái.
Ba hàng lão thiếu quần hùng, xuất quần bạt tụy trong võ lâm đương thời đứng phía sau ông ta cũng đồng một lượt phủ phục hạ bái.
Tục ngữ tuy đã có câu "Thập bộ chi nội, tất hữu phương thảo; Thập ấp chi nội, tất hữu trung tín" (Trong vòng bước ắt có loại cỏ thơm, trong vòng ấp ắt có kẻ trung tín) nhưng lòng người nham hiểm, đáy bể khôn dò, ai dám bảo rằng "Trong vòng trượng không có những loại rắn rít ác độc". Cũng bởi lẽ đó, mà giữa lúc quần hùng đều theo Như Thiên Hân cúi mình hạ bái, thì hai tên ma đầu Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đứng trên hàng thứ nhất đã xuất kỳ bất ý, lẹ như điện chớp, song song tung chưởng đánh mạnh vào lưng Như Thiên Hân một chưởng.
Chưởng lực của Nam Hoang Hạt Đạo thuộc loại Đạo gia Tiên thiên

Cương khí được hắn ngưng tập tới mười hai thành đạo lực oai thế chẳng khác trận cuồng phong bạo vũ, xô núi bạt non !
Chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thuộc Ngũ độc âm phong Trảo do hắn khổ tâm tu luyện bằng những vật kỳ độc vùng Miêu Cương, khi vận dụng năm đầu ngón tay tia ra năm làn gió độc tanh hôi, nếu ai bị quật trúng sẽ táng mệnh lập tức.
Đông Hải Kiêu Bà thực không ngờ hai tên lão quái Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ lại táng tận lương tâm và vô sỉ đến nỗi dám cả gan hạ độc thủ sau lưng người ta như thế.
Nhưng vì việc xảy ra đột ngột lại quá bất ngờ, cả đến việc lên tiếng báo nguy cho Đan Tâm Kiếm Khách cũng không kịp, cho nên Đông Hải Kiêu Bà phải vội vàng nghiến răng, vận nội gia chân khí tới mười thành công lực đưa lên song chưởng.
Tình trạng lúc nầy chẳng khác cảnh "Bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình phía sau". Một chưởng và một trảo của Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ tuy đều đánh trúng giữa lưng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, nhưng bọn chúng cũng lãnh trọn mỗi tên một chưởng của Đông Hải Kiêu Bà vào ngang sườn !
Chiếu theo lý mà nói, thì Đan Tâm Kiếm Khách đang phủ phục dưới đất ở vào hoàn cảnh tối nguy hiểm. Nhưng giữa lúc ngọn Ngũ Độc Âm Phong Trảo sắc bén như đao kiếm của Đồng Cổ Thiên Tôn đang sắp sửa vồ trúng giữa lưng, thì thân hình Như Thiên Hân bỗng nhiên bị luồng Đạo gia Thiên Tiên Cương khí của Nam Hoang Hạt Đạo đẩy bắn lên không như chiếc diều giấy. Do đó ngọn Âm Phong Trảo của Lôi Chấn Vũ chỉ hoá ra năm luồng âm phong hàn độc quét phớt ra sau lưng đối phương mà thôi.
Quần hiệp không ai ngờ được rằng hai tên lão quái này lại táng tận lương tâm dám ra tay đánh trộm vị minh chủ võ lâm Như Thiên Hân... Nhưng hai tên lão quái cũng lại không ngờ Đông Hải Kiêu Bà lại nổi lòng nghĩa phẫn mà hạ thủ đối với chúng... Cho nên sau khi hứng trọn chưởng phong của Đông Hải Kiêu Bà, chúng đều bị đẩy bắn ra xa hơn một trượng và cùng rống lên một tiếng bi thảm, rồi lao mình nhảy xuống Thanh Lương Đài tìm đường lẩn trốn !
Kỳ quái nhất là hai kẻ trúng chưởng thì hình như bị thương không nặng lắm, mà kẻ ra tay đánh chưởng là Đông Hải Kiêu Bà thì lại ngất đi tức thời.
Lúc ấy, Tuệ Giác Thần Ni, Bình Tung Tứ Hữu và Nhân Thu Thủy đều lo ngại về sự an nguy của Đan Tâm Kiếm Khách và Đông Hải Kiêu Bà, nên không ai kịp nghĩ đến chuyện đuổi treo hai tên ác tặc vô sỉ Lôi Phí, mà chỉ xô đến chỗ hai người bị thương...

Như Thiên Hân bị luồng Tiên Thiên khí và ngọn Âm Phong Tanh Độc đẩy bắn về phía cây cổ tùng, hiện đang ngồi nhắm mắt điều khí vận công chữa thương...
Mọi người không biết rõ thương thế của ông ta nặng nhẹ ra sao nên không ai dám kinh động. Giữa lúc đó, Như Thiên Hân bỗng nhiên hé mắt hớp một hơi dài không khí, miệng khẽ nói :
- Lão phu đã sớm nhận ra lòng dạ phản trắc của hai tên ma đầu ấy, nhưng không ngờ chúng lại dám ra tay mạo hiểm đến như thế. Tuy ngọn Ngũ Độc Âm Phong Trảo không bị vồ trúng nhưng cũng bị luồng "Tiên Thiên Cương khí" quét phải khá nặng. May mà lúc bấy giờ, lão phu kịp thời cảnh giác thuận đà chưởng phong tung mình né tránh, nên không đến nỗi nguy lắm, chỉ cần một thời gian vận công điều tức là có thể vô sự.
Nói tới đây, ông ta khẽ ngước mắt nhìn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nhíu mày hỏi :
- Nhuế Băng Tâm xuất thủ đả kích đối phương mà lại bị thương ngất đi xem ra hình như trái với lẽ thường. Rất có thể trong mình bọn Phí Nam Kỳ, Lôi Chấn Vũ có dấu vật gì rất độc nên mới gây thương thế cho Nhuế Băng Tâm như thế, Bạch huynh đã được nổi danh Hoa Đà, Biển Thước y đạo thần thông xin Bạch huynh hãy mau ra tay chữa trị cho bà kẻo sẽ suốt đời mang hận !
Sau khi nghe Đan Tâm Kiếm Khách tự nói ông ta không hề hấn gì, mọi người bèn cùng nhau bước tới chỗ Đông Hải Kiêu Bà bị thương nằm ngất đi, quả nhiên thấy cánh tay mặt của bà ta đã biến thành màu tím đen, người cũng chỉ còn một chút hơi thở thoi thóp mà thôi !
Sau khi chẩn đoán xong mạch tức cho Nhuế Băng Tâm, Bạch Nguyên Chương bỗng nhíu mày nhìn Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân, thở dài một tiếng, nói:
- Thực không ra ngoài sự liệu đoán của Như Đại Hiệp. Quả nhiên tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn đã có dự sẵn, che lại nhưng nơi trọng yếu trong mình bằng một loại da thú có gai nhọn bằng chất kỳ độc tuyệt luân. Nếu công lực của Nhuế Băng Tâm không được tinh luân diệu tuyệt thì đã tán mạng rồi !
Nghe nói Vân Lão Ngư Nhân khẽ hỏi :
- Hiện nay người chưa chết, có còn cứu được chăng ?
Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười đáp :
- Tuy bây giờ bà ta chỉ còn hơi thở thoi thóp nhưng không phải Bạch Nguyên Chương tự khoe chớ viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của mỗ miễn làm sao còn một chút hơi thở thôi là bảo đảm có thể đoạt hồi được tính mệnh ngay tại trước cửa Diêm đình !

Vân Lão Ngư Nhân biết ngày thường Bạch Nguyên Chương vẫn trân quí viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan vô cùng nên bất giác ông ta kinh ngạc, hỏi :
- Bạch huynh định dùng viên linh đơn ấy để cứu chữa cho Nhuế lão bà đấy ư ?
Nét mặt Bạch Nguyên Chương lộ vẻ nghiêm trang, gật đầu đáp :
- Diệu dược linh đan, dù có linh nghiệm đến đâu, nhưng nếu không dùng vào việc cứu nhân độ thế thì cũng chẳng khác gì một hòn đất chớ đâu có giá trị gì ? Bạch Nguyên Chương này đã hao tốn tinh lực suốt nửa đời người, chỉ luyện thành được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan. Viên thứ nhứt đã được Nhân Thu Thủy cô nương dùng cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Ngày nay, viên thứ hai Bạch mỗ sẽ dùng để cứu chữa cho vị Nhuế đạo hữu mới hồi đầu tỉnh ngộ, bỏ tối theo sáng để khiến bà ta biết rằng, một khi đã cùng nhau tuyên thệ theo một chí hướng, thì sẽ trở thành bạn sinh tử tâm giao ngay...
Một mặt Bạch Nguyên Chương lên giọng giảng giải tâm chí, một mặt ông ta cạy miệng Nhuế Băng Tâm bỏ viên Cửu chuyển Phản Hồn Đan vào, rồi dùng nửa chai Thanh Tâm Ngọc Lộ cho bà ta uống.
Quả nhiên, người là thần y, thuốc là thánh dược, cho nên chỉ trong một thoáng cánh tay tím bầm của Đông Hải Kiêu Bà đã trở lại hồng hào trắng trẻo như trước.
Sau khi tỉnh dậy, Nhuế Băng Tâm được biết Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã dám hy sinh viên thánh dược thứ hai để cứu chữa cho mình, thì bất giác bà ta cảm kích vô cùng nhưng vẫn giữ thần sắc bình thản, chỉ khẽ mỉm cười cảm tạ một tiếng, hỏi :
- Hai tên vô sỉ Phí Nam Kỳ và Lôi Chấn Vũ đều đã đào thoát rồi phải không ?
Động Đình Điếu Tẩu Vân Lão Ngư Nhân nhướng cặp trường mi, khẽ hú một tiếng, đáp :
- Vì chúng tôi mãi lo lắng về thương thế của Như Đại Hiệp và Nhuế đạo hữu, không ai kịp ngăn cản, nên có lẽ giờ này chúng đã chạy được ngoài trăm dặm rồi. Chỉ đáng tiếc là trước lúc đào thoát, tên lão tặc Phí Nam Kỳ lại gây thêm mấy tội ác nữa !
Nguyên lúc hai tên ác ma Lôi, Phí bị trúng mỗi tên một chưởng của Nhuế Băng Tâm.
Nhưng vì chúng đều e ngượng bởi hành động đánh lén của mình, hơn nữa, vì sợ quần hiệp nổi lòng công phẫn cho nên chúng không kịp để ý xem thương thế của Như Thiên Hân và Nhuế Băng Tâm nặng nhẹ ra sao mà phải vội vàng nương đà chưởng lực của đối

phương, cùng tìm đường chạy trốn.
Nhưng khi Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ vung tay áo phất mấy cái nhảy xuống khỏi Thanh Lương Đài thì Nam Hoang Hạt Đạo gặp điều trở ngại bất ngờ.
Điều trở ngại đối với hắn đây, chính là lũ nam nữ đệ tử mà hắn dẫn theo :
Nhóm Hoàng Y Ngũ Sát và Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh.
Lúc hắn vừa định nhảy xuống Thanh Lương Đài, thì thân hình năm đạo nhân áo vàng và một cô gái mù áo đen bỗng nhiên không hẹn mà cùng đứng thành một hàng ngang, cản đường Phí Nam Kỳ rồi đồng thanh nói :
- Xin ân sư dừng bước.
Lúc này, Phí Nam Kỳ đang lo ngại quần hiệp truy kích thì sẽ khó lòng đào thoát.
Nhưng hắn lại không nghĩ ra lý do cản đường của lũ nam nữ đệ tử hắn, cho nên buộc lòng hắn phải hấp tấp hỏi :
- Chúng bây không chạy mau, còn cản đường tao làm gì nửa ?
Một đạo nhân áo vàng đứng đầu hàng bên tả, nghe nói bèn kính cẩn cúi mình đáp :
- Lũ đệ tử được nghe Nhân Thu Thủy nữ hiệp nói lại những hành động của ân sư, cho nên chúng con cung thỉnh ân sư dừng bước và nhận lỗi tạ tội với Như Đại Hiệp !
Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ thực không ngờ được rằng lũ nam nữ đệ tử của hắn lại dám mở miệng nói ra những lời như thế. Nhất là đang lúc hắn vừa bị trúng một chưởng của Đông Hải Kiêu Bà, thương thế khá nặng. Cho nên hắn đã tức giận, rú lên một tiếng quái gở, râu tóc dựng ngược. Hắn không còn do dự gì nữa mà đã tung ngay một ngọn Đạo Gia Tiên Thiên Cương khí đẩy bắn đạo nhân áo vàng vừa lên tiếng tung người đi mấy vòng, ra ngoài xa hơn mấy trượng mồm hộc tươi, ngũ tạng bể nát, chết không kịp trối!
Bốn đạo nhân áo vàng còn lại bèn không đợi Nam Hoang Hạt Đạo ra tay mà đã cùng nhau cất tiếng cười thảm não, rồi giơ tay tự động đập vào đỉnh đầu bể sọ gục xuống tắt thở.
Lúc này, Nam Hoang Hạt Đạo đâu còn có lòng thương xót gì bọn đồ đệ của hắn nữa.
Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng phi thân nhảy xuống Thanh Lương Đài, đồng thời quay lại rắn giọng hỏi người nữ đệ tử mà từ trước đến nay hắn vẫn rất mực thương yêu :
- Thanh nhi, có phải con cũng muốn phản bội ta chăng ?
Nét mặt Phùng Tiểu Thanh lộ vẻ nghiêm trang lớn tiếng đáp :

- Phùng Tiểu Thanh không bao giờ dám bội phản sư môn nhưng cũng không muốn đi theo ân sư nữa, mà nguyện sẽ bắt chước năm vị sư huynh đệ được chết một cách quang minh lỗi lạc trên Thanh Lương Đài này thôi !
Vừa dứt lời, nàng ta cũng tự giơ tay đập xuống đỉnh đầu để tự tử như năm đạo nhân áo vàng vừa hành động !
Nghe nói Nam Hoang Hạt Đạo quá đỗi tức giận đứng nghiến răng kèn kẹt. Giữa lúc đó, bỗng nhiên hắn nghe nhiều tiếng xé gió thì biết có một loạt ám khí đang tập kích về phía mình nên hắn không còn kịp để ý xem Phùng Tiểu Thanh sống chết ra sao, mà phải vội vàng nhảy xuống Thanh Lương Đài, trốn chạy mất dạng !
Những tiếng xé không khí vừa rồi chính là do một nắm lưỡi câu của Động Đình Điếu Tẩu tung ra. Một số lớn ám khí này nhằm tập kích Nam Hoang Hạt Đạo. Và trong số đó có ba chiếc, ném trúng huyệt Phùng Tiểu Thanh làm nàng mê man gục gã, trước khi đập bàn tay xuống giữa đỉnh đầu !
Lúc này, Đông Hải Kiêu Bà đã được Viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương cứu tỉnh và giải hết chất độc. Còn Đan Tâm Kiếm Khách tuy vừa phải tĩnh tọa hành công, nhưng nét mặt ông ta đã trở nên hồng hào và lộ thần quang sáng rực, khiến quần hiệp đều được yên tâm, không còn lo ngại gì nữa.
Sau khi nghe Đổng Đình Điếu Tẩu kể rõ hành động tàn nhẫn của Nam Hoang Hạt Đạo, Đông Hải Kiêu Bà bèn phi thân nhảy đến bên cạnh Phùng Tiểu Thanh, ôm nàng vào lòng và giải khai huyệt đạo cho nàng.
Khi thần trí vừa thanh tỉnh Phùng Tiểu Thanh đã xúc động nhỏ hai hàng châu lệ như suối. Nhuế Băng Tâm đưa tay khẽ vuốt mái tóc mây của nàng, rồi dịu dàng an ủi:
- Thanh nhi bất tất phải bi thương quá độ nữa, từ nay ta sẽ nhận con vào hàng môn hạ đệ tử của phái Đông Hải !
Nghe nói, Phùng Tiểu Thanh cảm động và mừng rỡ, mà tự nhiên cất tiếng khóc sụt sùi !
Thấy vậy, quần hiệp liền cùng nhau vỗ tay tán thưởng hành động bao dung hải đại của Đông Hải Kiêu Bà !
Lúc này, Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân cũng mở mắt mỉm cười nói :
- Mừng cho Nhuế Đạo hữu hôm nay lại thâu nhận được một vị cao đồ. Như mỗ có một món lễ vật muốn dành để kính tặng đạo hữu.
Giữa lúc Đông Hải Kiêu Bà định ngỏ lời cảm tạ và quần hiệp đang muốn được biết Đan Tâm Kiếm Khách định tặng vật gì cho Nhuế

Băng Tâm thì Như Thiên Hân lại mỉm cười nói tiếp :
- Giờ đây, Nhuế đạo hữu đã trở thành một vị nữ hiệp nhân tâm quảng đại. Hơn nữa đạo hữu lại ẩn cư ở Thúy vi Đảo ngoài Đông Hải nên lão phu muốn thay mặt các vị chí ái đồng minh, tặng đạo hữu một ngoại hiệu là Thúy Vi Tiên Tử !
Nghe nói, Đông Hải Kiêu Bà đã hiểu rõ thâm ý của Như Thiên Hân, nên bà ta vội vàng gật đầu ngỏ lời cảm tạ :
- Nhuế Băng Tâm xin bái lĩnh hậu ý của Như Đại Hiệp. Từ nay bốn tiếng Đông Hải Kiêu Bà sẽ được xóa bỏ trong chốn võ lâm. Và Thúy Vi Đảo cũng không còn đóng cửa cự khách, mà sẽ đặc biệt hoan nghênh đón tiếp những kẻ chí sĩ vì nước đấu tranh, bị giặc bức bách, không có chỗ dung thân ở Trung nguyên sẽ ra Thúy Vi Đảo ẩn cư, để cùng nhau hiệp lực đồng tâm chờ ngày mưu đồ đại nghiệp!
Nghe Nhuế Băng Tâm nói tới đây, tất cả quần hùng trên Thanh Lương Đài, kể cả Đan Tâm Kiếm Khách vội cùng nhau vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt !
Nhuế Băng Tâm mỉm cười nói tiếp :
- Còn việc tiễu trừ hai lên võ lâm vô loại là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, Nhuế Băng Tâm nguyện xin đơn thân gánh lãnh trách nhiệm...
Như Thiên Hân vội xua tay mỉm cười ngắt lời :
- Lão phu có ý định xin mời Nhuế đạo hữu và các vị đồng đạo đều trở về nơi an cư của mình, đồng thời chú trọng vào việc đem tuyên cáo kết quả của cuộc Hoàng Sơn Đại hội này với tất cả giang hồ chí sĩ khắp nơi. Còn chuyến đi Nam Hoang tiễu trừ ác tặc, lão phu sẽ hướng dẫn tiểu đồ cùng đi với Bạch Nguyên Chương huynh là đủ đảm đương rồi !

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 34
Anh Hùng, Nhi Nữ

Quần hiệp đều biết suốt một giải Nam Hoang chỗ nào cũng đầy lam sơn chướng khí, nay thấy Như Thiên Hân thỉnh cầu Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương là một bậc thần y đương thời đi theo, thì quả là một sự sắp đặt rất thích đáng nên ai nấy đều yên tâm, không còn lo ngại gì nữa.

Lúc này Nhuế Băng Tâm mới sực nhớ tới người nữ đệ tử tâm ái là Hồng Y La Sát Cổ Phiêu Hương vẫn còn biệt dạng bất giác bà ta khẽ nhíu mày lẩm bẩm :
- Không hiểu đứa đồ đệ của tôi là Cổ Phiêu Hương...
Vì đã được Nhân Thu Thủy kể rõ về chuyện Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương nên khi nghe Nhuế Băng Tâm lấy làm lo ngại, Đan Tâm Kiếm Khách liền mỉm cười lên tiếng nói :
- Nhuế đạo hữu bất tất phải lo ngại, lệnh cao đồ hiện đang cùng người sư điệt của lão phu là Phó Thiên Lân cưỡi linh điểu phi hành đến núi Võ đang thăm viếng hai vị thế ngoại cao nhân, có lẽ họ sẽ tới đây trong nội ngày nay. Nhưng chúng ta cứ việc ai lo chuyện nấy, chẳng cần phải đợi họ làm gì. Chỉ yêu cầu Vân Cửu Cao huynh ở lại đây nửa ngày nữa để chờ gặp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương về tới thì kể cho họ biết rõ mọi chuyện đã qua và bảo họ cứ việc đi thẳng đến vùng Miêu cương tới Bách Thú Nham tìm gặp chúng tôi là được !
Động Đình Điếu Tẩu nghe nói bèn mỉm cười gật đầu hội ý.
Sau đó mọi người liền hợp sức chôn cất di thể bọn Hoàng Y Ngũ Sát và dựng hai tảng đá làm bia mộ Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viễn và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử. Đoạn cùng nhau vái chào tạm biệt lên đường...
Lúc này, trên Thanh Lương Đài lại trở về với cảnh tượng trống không vắng lặng. Chỉ còn một mình Đổng Đình Điếu Tẩu Vân Cửu Cao đứng bồi hồi mang tâm trạng cảm khái buồn, vui lẫn lộn.
Độ nửa giờ sau, bỗng nhiên từ phía chân trời xuất hiện một bầy chim rất đông.
Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mỗi người ngồi trên lưng một con Thần điểu tà tà đáp xống Thanh Lương Đài.
Khi hạ chân xuống mặt đất hai người chỉ còn thấy một mình Đổng Đình Điếu Tẩu đứng mỉm cười chờ đợi khiến Phó Thiên Lân bất giác lộ vẻ kinh ngạc dị thường, chàng vội vàng bước tới thi lễ hỏi :
- Vân lão tiền bối, có phải Đại hội vẫn chưa cử hành hay là...
Đổng Đình Điếu Tẩu phóng cặp mắt lộ thần quang nhìn Cổ Phiêu Hương một lượt từ đầu đến chân, rồi cất tiếng cười khà khà chận lời :
- Phó lão đệ về muộn quá. Cửu Cửu Trùng Dương Đại hội đã bắt đầu cử hành từ lúc tảng sáng, và kết thúc lâu rồi !
Nghe Hoàng Sơn đại hội đã kết thúc, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều lộ vẻ ngơ ngác, họ phóng mắt nhìn chung quanh một lượt, bỗng nhiên bắt gặp ngay ngôi mộ mới lập bên cạnh Thanh

Lương Đài thì bất giác hai người cùng giật mình thất sắc.
Biết ý, Đổng Đình Điếu Tẩu vội mỉm cười nói tiếp :
- Phó lão đệ và Cổ cô nương hãy yên tâm, vì người nằm trong các ngôi mộ mới kia không ai có liên hệ gì với lão đệ và cô nương cả. Họ là Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển và Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử, cùng nhóm Hoàng Y Ngũ Sát môn hạ của Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ !
Nghe nói thế, Cổ Phiêu Hương bỗng nhiên thất thanh hỏi :
- Còn Nhân Thu Thủy hiền muội đâu rồi ?
Vân Lão Ngư Nhân ngước mắt nhìn nàng một cái, rồi gật đầu đáp :
- Nhân Thu Thủy đã theo sư phụ nàng ra vùng Miêu cương rồi !
Lần này đến lượt Phó Thiên Lân ngạc nhiên hỏi dồn :
- Ủa, thế ra Cát sư thúc của vãn bối đã kịp thời về đây tham dự Đại Hội đấy ư ?
Vân Lão Ngư Nhân cất tiếng cả cười, đáp :
- Phó lão đệ, chắc không khi nào lão đệ ngờ được rằng Hoàng Sơn Độn Khách Cát Ngu Nhân với Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân lại là một người được chứ?
Nghe lão nói, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều ngạc nhiên sửng sốt đến cực độ.
Vân Lão Ngư Nhân kéo hai người đến ngồi bên một tảng đá rồi mỉm cười kể lại tất cả mọi sự diễn biến vừa xảy ra tại Thanh Lương Đài.
Nghe xong câu chuyện Vân Lão Ngư Nhân kể, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đều quá đỗi cao hứng và vui mừng đến chảy nước mắt.
Phó Thiên Lân cao hứng là ngoại trừ bọn Bạch Y Đà Ông và Tiêu Dao lão quái và Hoàng Y Ngũ Sát bị hy sinh, chẳng những một trường võ lâm hạo kiếp được giải trừ một cách vô hình, mà còn gây nên tình đoàn kết giữa các tay giang hồ hào kiệt bốn phương trong công cuộc diệt trừ giặc Thanh, quang phục giang sơn !
Cổ Phiêu Hương cao hứng là sư phụ nàng đã được Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân cảm hóa vì đại nghĩa, mà tắt hẳn ý niệm tranh danh hiếu thắng bỏ tà qui chánh, lại còn thu nhận Vô Mục Tiên Cơ Phùng Tiểu Thanh làm đồ đệ. Danh hiệu Đông Hải Kiêu Bà khét tiếng võ lâm từ nay sẽ biến thành “Thúy Vi Tiên Tử” với sự kính ngưỡng của mọi người.
Càng nghĩ Cổ Phiêu Hương càng cao hứng, nét mặt nàng lộ vẻ an ủi vô cùng. Nàng mỉm cười tình tứ nhìn Phó Thiên Lân khẽ hỏi :
- Phó đệ, sư phụ tỉ tỉ đã từ Đông Hải Kiêu Bà biến thành Thúy Vi Tiên Tử. Bốn tiếng Hồng Y La Sát của tỉ tỉ hình như cũng không đáng

dùng nữa. Vậy Phó đệ hãy đặt cho tỉ tỉ một ngoại hiệu khác đi !
Phó Thiên Lân nhận thấy lời nói của Cổ Phiêu Hương có vẻ hợp lý, chàng đang định trả lời thì bỗng nhiên Đổng Đình Điếu Tẩu đã cất tiếng cười ha hả mà rằng :
- Phó lão đệ và Cổ cô nương, Đan Tâm Kiếm Khách Như Đại hiệp có dặn sau khi về đây rồi thì lão đệ và cô nương hãy cùng nhau mau mau ra vùng Miêu Cương để hợp sức diệt trừ hai tên ác tặc vô sỉ Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ. Vì vậy lão đệ và cô nương cưỡi chim phi hành, hay đi bộ tùy ý, nhưng cần khởi hành cho sớm thì hơn !
Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cùng nhau bàn bạc, họ thấy hiện nay chỉ còn lại hai tên lão quái Lôi, Phí và bầy ác thú của chúng, sức người cũng đủ chế ngự, không cần phải nhờ vào sức bầy chim linh cầm thần điểu nữa ! Do đó, hai người đều đồng ý thả bầy linh điểu trở về với quê hương núi rừng của chúng !
Chủ ý đã định, Phó Thiên Lân bèn hướng về phía hai con Thần Điểu Đuôi Dài lớn tiếng nói :
- Hiện nay, Đại Hội Hoàng Sơn kết thúc, chúng tôi không dám phiền động đến các vị tiên cầm nữa, vậy từ nay sẽ tùy ý ẩn cư sơn lâm, hoặc...
Phó Thiên Lân chưa dứt lời con anh vũ Thúy Linh đã dùng tiếng người đáp :
- Phó tướng công đã không cần tới chúng tôi giúp đỡ, thì chúng tôi sẽ cùng nhau trở về “Vô Sầu Cốc” chầu hầu bên mộ hai vị chủ nhân và không bao giờ xuất thế nữa!
Chim anh vũ vừa ngưng tiếng, bầy linh điểu liền đồng loạt vỗ cánh, và vẫn do cặp Thần điểu dẫn đầu bốc thẳng lên mây, bay liệng ba vòng trên đầu Vân Lão Ngư Nhân, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, cùng cất tiếng kêu tỏ ý từ biệt, rồi mới từ từ biến mất về phía chân trời.
Cổ Phiêu Hương thấy bầy linh điểu được huấn luyện thuần thục linh tuệ như vậy, thì nàng lấy làm kỳ dị, nhìn nhắm đến độ si ngây, quên cả mọi vật chung quanh...
Giữa lúc đó, bỗng nhiên lại nghe Đổng Đình Điếu Tẩu mỉm cười cất tiếng :
- Trước khi Phó đệ và Cổ cô nương lên đường ra vùng Miêu cương tiễu trừ ác tặc, lão phu xin kính tặng Cổ cô nương bốn chữ “Thánh Thủ Quan âm” để thay thế ngoại hiệu “Hồng Y La Sát” không còn thích dụng nữa ! Chẳng hay Cổ cô nương có vừa ý không ?
Vừa dứt lời, Đổng Đình Điếu Tẩu lại lên tiếng cười ha hả một hồi rồi

đưa tay từ biệt phi thân nhảy xuống Thanh Lương Đài, lắc mình nhảy đi như một vệt khói mờ.
Đồng nhìn theo Vân Lão Ngư Nhân cho đến khi khuất dạng, Phó Thiên Lân mới quay lại Cổ Phiêu Hương mỉm cười nói :
- Cổ tỉ tỉ, tiểu đệ còn nhớ hình như lúc ở ngoài Thúy Vi đảo tiểu đệ đã có lần ngỏ lời mong ước danh hiệu La Sát của tỉ tỉ sẽ biến thành Quan Âm mới xứng đáng. Ai ngờ ngày nay quả nhiên trước khi lâm biệt, Vân Lão tiền bối đã tặng tỉ tỉ danh hiệu Thánh Thủ Quan Âm thực là một chuyện rất xảo hợp và rất đáng mừng !
Lúc này tâm trạng Cổ Phiêu Hương quả thực khoái trá vô cùng. Sư phụ, từ Đông Hải Kiêu Bà biến thành Thúy Vi Tiên tử, tự mình, từ Hồng Y La Sát biến thành Thánh Thủ Quan Âm, hỏi sao trong lòng nàng không mừng rỡ hớn hở cho được.
Trong lúc cao hứng, nàng đã hé nụ cười tươi như một cánh hoa, giơ tay khẽ vuốt mớ tóc mây lòa xòa trước trán với một phong thái mỹ diệu tuyệt luân, ngước cặp mắt trong sáng nhìn Phó Thiên Lân cất giọng oanh vàng thỏ thẻ :
- Phó đệ, chuyện của tỉ tỉ chẳng có gì lấy làm mừng mà đáng mừng là một trường võ lâm hạo kiếp đã được giải trừ một cách vô hình, từ đây giang hồ hào kiệt sẽ cùng nhau nhất trí mưu đồ quang phục! Tuy nhiên, trong nhân vật tà phái, còn có hai tên táng tận lương tâm chẳng chịu hồi đầu là Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn, tưởng cần phải sớm tiêu diệt. Đan Tâm Kiếm Khách Như Đại Hiệp đã dặn chúng ta nên theo ra vùng Miêu Cương ngay chắc là có thâm ý gì. Hơn nữa, tỉ tỉ cũng muốn sớm được gặp mặt Thu muội. Vậy chúng ta hãy lên đường cho sớm, kẻo lại có chuyện gì xảy ra bất thường mà lỡ chuyện.
Phó Thiên Lân cũng mỉm cười gật đầu, đáp :
- Hiện giờ Đại Hội Hoàng Sơn đã kết thúc, chư vị tiền bối đều lưu tán bốn phương, ở đây chẳng còn việc gì lưu luyến, chúng ta cũng nên sớm khởi hành thì hơn!
Dứt lời, chàng bèn cùng Cổ Phiêu Hương đến trước mộ Ông Vụ Viển và Tiêu Dao Tử, cúi mình ai điếu, rồi song song nhảy xuống Thanh Lương Đài nhắm hướng Tây Nam cất bước.
Lúc này Phó Thiên Lân nhờ được phục dụng một số linh dược dị quả tại Vô Sầu Cốc, và học hội Bách Cầm thân pháp, cả những phần biến hóa tinh vi trong pho Lục Lục Thiên Cương Kiếm Pháp chàng cũng đã thể hội toàn bộ. Cho nên công lực của chàng đã tinh tiến đến độ có thể ngang hàng với Cổ Phiêu Hương khó phân biệt kẻ hơn người kém !

Dọc đường, mấy lần Cổ Phiêu Hương có ý thi triển khinh công tuyệt đỉnh để thử tài Phó Thiên Lân, nhưng không lần nào nàng bỏ xa Phó Thiên Lân được một trượng, thì bất giác trong lòng nàng cũng vui mừng an ủi về sự tiến bộ thần tốc của người mà nàng vẫn thầm yêu...
Phó Thiên Lân một mặt thi triển Bách Cầm Thân Pháp mới học tại Vô Sầu Cốc, sánh vai cùng Cổ Phiêu Hương lúc chạy lúc nhảy, một mặt chàng mỉm cười hỏi:
- Cổ tỉ tỉ và Thu muội có chuyện gì kín đáo muốn bàn riêng với nhau thế ? Có phải chuyện về tấm giản thiếp của Đỗ Vô Sầu lão tiền bối bay không?
Từ khi nhận tấm giản thiếp của Đỗ Vô Sầu đưa tặng, và qua vẻ mặt thân yêu dịu đàng của bà, chính Cổ Phiêu Hương đã thầm đoán chắc thế nào trong tấm giản thiếp ấy cũng đề cập chuyện tình duyên giữa nàng với Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy. Và nàng cũng nóng lòng muốn được xem trong đó nói gì. Nhưng đến khi nghe Phó Thiên Lân hỏi, thì nàng lại lắc đầu đáp :
- Tấm giản thiếp của Đỗ lão tiền bối không hẹn ngày giờ vậy chúng ta nên tuân theo lời chỉ dạy của người, đợi khi nào gặp Thu muội, và có đủ mặt cả ba người chúng ta sẽ mở ra coi vội gì. Còn việc tỉ tỉ muốn mau được gặp Thu muội là để thỏa lòng tưởng vọng lâu ngày xa cách mà thôi !
Tới đây, Cổ Phiêu Hương ngừng lời chăm chú nhìn Thiên Lân giây lát rồi tiếp :
- Ngoài ra, tỉ tỉ còn có một món quà tặng trân quý gửi cho Thu muội. Vậy Phó đệ thử đoán xem đó là vật gì ?
Phó Thiên Lân thầm nghĩ "Qùa tặng" thì rất nhiều thứ làm sao mà đoán trúng được nhưng nếu thuộc loại trân quí thì may ra mình có thể... Nghĩ tới đây chàng bỗng đưa mắt bắt gặp thanh kiếm Cổ Phiêu Hương đang đeo bên sườn, chàng e dè đáp :
- Có lẽ tỉ tỉ định tặng Thu muội thanh Thiên Lam Độc Kiếm ?
Cổ Phiêu Hương trừng mắt nhìn Thiên Lân một cái rồi giả bộ giận dỗi nói :
- Trông Phó đệ có một tướng mạo thông minh mà sao tâm tư lại chậm lụt đến như thế.
Với phẩm cách cao quí của Thu muội và ngay đến cả thanh Đệ nhất bảo vật Chu Hồng Kiếm kia mà nàng cũng không màng, thì thanh Thiên Lam Độc Kiếm này có đáng kể gì ?
Huống chi kiếm lại là loại độc kiếm, không xứng đáng với danh tiếng nghĩa hiệp giang hồ Tử Địch Thanh Loa của Thu muội mà ngay cả

đến tỉ tỉ và sư phụ tỉ tỉ bây giờ cũng đã quyết ý không muốn xử dụng thanh độc kiếm này nữa. Sở dĩ hiện giờ tỉ tỉ còn phải tạm giữ lại thanh Thiên Lam Độc Kiếm này mà chưa hủy bỏ là vì trong cuộc chiến đấu với bọn lão quái Miêu cương vẫn có thể dùng thanh kiếm này với thủ pháp dĩ độc công độc để đối phó cùng bầy ác thú của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đấy thôi !
Nghe nói, Phó Thiên Lân đành phải mỉm cười lắc đầu, trả lời :
- Nếu vậy, tiểu đệ xin chịu không đoán ra món "Qùa tặng" của tỉ tỉ định tặng Thu muội là món gì ?
Cổ Phiêu Hương thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc bao sáp màu đỏ, lớn bằng chiếc trứng gà đưa cho Phó Thiên Lân coi rồi mỉm cười nói :
- Tỉ tỉ định tặng Thu muội hoàn linh dược này đây !
Phó Thiên Lân lộ vẻ ngạc nhiên hỏi? :
- Ủa! hiện giờ Thu muội không bị thương tích và không bệnh tật gì thì cần viên linh dược này của tỉ tỉ để làm chi ? Hơn nữa, cả đến viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan đã được nổi tiếng là võ lâm thánh dược mà nàng còn dám hy sinh tặng cho Bạch Y Đà Ông Ông Vụ Viển nữa là...
Nghe nói, Cổ Phiêu Hương khẽ trừng mắt chận lời hỏi :
- Thế ra Phó đệ cũng không đoán biết được rằng, viên thuốc này của tỉ tỉ đã luyện chế bằng trái Ngọc Hương Lan Thực có một diệu dụng đặc biệt đối với Thu muội hay sao?
Nghe nói Phó Thiên Lân quả thực lấy làm bất ngờ nên chàng vội tiếp lời hỏi :
- Có phải trái Ngọc Hương Lan Thực mà tỉ tỉ vừa nói đây là một sản phẩm đặc biệt của Thúy Vi Đảo, có công dụng giữ được vẻ đẹp trẻ mãi hay không ?
Cổ Phiêu Hương mỉm cười gật đầu, nhìn chàng với cặp mắt tình tứ nồng nàn, nhưng cũng đượm vẻ bi thương...
Phó Thiên Lân lại hỏi dồn :
- Viên linh dược có công dụng giữ sắc đẹp ấy tại sao tỉ tỉ không dùng mà hy sinh tặng cho Thu muội như thế ?
Nghe hỏi như xúc động mối thương tâm nên cặp mắt Cổ Phiêu Hương đã long lanh ngấn lệ đáp giọng chua xót :
- Cổ Phiêu Hương đã mệnh bạc như vôi, thì cần giữ vẻ đẹp làm chi ? Cứ để cho nét thanh xuân mau tàn phai, còn hơn phải kéo dài chuỗi ngày tháng lê thê soi bóng trước gương mà lòng tư.....
Nước mắt người đẹp quả là một lợi khí sắc bén rất khó đối phó. Cho nên khi nghe Cổ Phiêu Hương khóc than kể lể bất giác Phó Thiên

Lân phải ngắt lời nàng mà rằng :
- Cổ tỉ dù có lòng hy sinh xả kỷ vị nhân như thế, nhưng với một loại linh dược quá trân quý ấy, chưa chắc Thư muội đã dám nhận.
Cổ Phiêu Hương gật đầu nói :
- Lời nói của Phó đệ rất đúng vì nếu tỉ tỉ ngỏ lời nói thẳng với Thu muội thì thế nào nàng cũng từ chối. Cho nên tỉ tỉ định bàn với Phó đệ khi đến vùng Miêu cương gặp nàng, chúng ta sẽ tìm cách đánh lừa cho nàng uống linh được. Và việc này cần phải có Phó đệ giúp sức mới xong !
Nói tới đây, những chuyện đã qua lại hiện lên trong óc khiến nàng xúc động khẽ thở dài một tiếng rồi mới tiếp tục kể lể :
- Sở dĩ tỉ tỉ cố ý dụng tâm như thế là vì năm xưa tại Hoa Sơn tỉ tỉ bị trúng độc Lãnh Hương Vô Tướng Thần Châu của vợ chồng Lục Dục Ôn Thần Lưu Tử Úy đã được Thu muội xả thân tương cứu. Rồi trong lúc hôn mê vô ý, tỉ tỉ đã gây tai nạn làm Thu muội phải cụt mất một ngón tay. Nên sau khi tỉnh lại, tỉ tỉ lấy làm xấu hổ và có thầm hứa sẽ tìm cách giúp Thu muội bảo trì dung nhan tuyệt đại để đền đáp ơn đức. Nay gặp dịp trái Ngọc Hương Lan Thực đến độ chín mùi lại được sư phụ tỉ tỉ luyện chế thành một loại linh dược tăng thêm công hiệu. Cho nên, tỉ tỉ định yêu cầu Phó đệ cố giúp tỉ tỉ hoàn thành điều tâm nguyện này, để chuộc lại phần nào lỗi lầm đối với Thu muội năm xưa !
Cổ Phiêu Hương kể lể một thôi dài khiến Phó Thiên Lân không có chỗ xen lời. Đến khi nghe xong, chàng lại ngập ngừng một lúc rồi mới khẽ nói :
- Tỉ tỉ và Thu muội đều là những bực dung quang tuyệt thế, sao chúng ta lại không biết chia viên linh dược này làm hai mỗi người dùng một nữa ?
Nghe mấy lời của Phó Thiên Lân Cổ Phiêu Hương cảm thấy được an ủi phần nào nên nàng lộ vẻ cao hứng, gia tăng cước lực phi hành như bay như biến...

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 35
Miêu Cương Tiểu Ác

Lại nói trên đường từ Hoàng Sơn ra vùng Miêu Cương Đan Tâm Kiếm

Khách Như Thiên Hân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã được Nhân Thu Thủy kể lại chuyện nàng bắt gặp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cùng cỡi thần điêu đến Vô Sầu Cốc cầu viện. Và sau khi nghe xong, Bạch Nguyên Chương đã mỉm cười nói với Như Thiên Hân :

- Như huynh, sau khi tận diệt bọn hung ác ngoan cố vùng Miêu Cương rồi chúng ta có thể dành tất cả tâm lực vào việc giúp dân cứu nước khôi phục sơn hà. Chỉ còn lại vài chuyện tình duyên giữa Phó lão đệ với hai vị Nhân, Cổ cô nương mà thôi. Lúc ấy, Như huynh vừa là bậc sư trưởng của Phó lão đệ và Nhân cô nương lại vừa là vị minh chủ Hoàng Sơn nếu được một lời của Như huynh thì có thể tác hợp cho cuộc tình duyên giữa ba thanh niên nam nữ này được...

Nghe nói, Như Thiên Hân đưa mắt nhìn Nhân Thu Thủy đang đỏ mặt e thẹn miệng cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Bình sinh Như mỗ gạt được chuyện sầu tình kim cổ nhỏ được giọt lệ tủi hờn vong quốc; nhưng không bao giờ dám xen vào chuyện tình duyên nhi nữ ! Bởi vì trong chữ “Tình” tuy đủ cả những nỗi bi hoan li hợp, làm điêu đứng biết bao anh hùng hảo hán.

Nhưng kết quả là hung, là cát, là họa, là phúc là nguyệt khuyết hoa tàn, là bách niên giai lão, đều do ý niệm chân thành hay không chân thành của những người trong cuộc mà nên !

Lão phu nhận thấy Thu nhi thiên tính rất thuần hậu, phúc trạch rất dầy dặn, trong mệnh cung chỉ có một tai kiếp duy nhứt, nhưng đã được giải trừ bằng cái nạn cụt một ngón tay.

Cho nên lão tin rằng trong thâm ý nó đã có sự đối xử thỏa đáng, không cần tới bọn người ngoài cuộc như chúng ta phải bận tâm lo lắng nữa !

Nhân Thu Thủy nghe nói thì nàng đã hiểu rõ thâm ý của sư phụ, nên nàng càng giữ vững quyết định lúc ban đầu là sẽ tận lực thành toàn mối duyên giữa Cổ Phiêu Hương với Phó Thiên Lân đã, rồi sau tự mình sẽ tính toán tùy theo tình thế !

Sau khi chủ ý đã định nàng cũng không còn e thẹn nữa, mà vừa đi vừa nói với Như Thiên Hân :

- Sư phụ, có lẽ chúng ta đi nhanh quá, sợ rằng Phó Sư huynh và Cổ tỉ tỉ theo không kịp chăng ?

Bạch Nguyên Chương cất tiếng cười ha hả ngắt lời :

- Nhân cô nương khỏi phải lo chuyện đó, vì Phó lão đệ và Cổ cô nương đã nhờ cặp Thần điêu phi hành nếu chúng ta không đi nhanh, e rằng hai người lại tới Dã Nhân Sơn trước, mà rồi vô tình xảy ra chuyện lôi thôi, bị hại bởi tay hai lão quái vật đó cũng nên.

Quả nhiên sự liệu đoán của Bạch Nguyên Chương đã rất đúng. Vì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đã sợ thất kính với các bậc trưởng lão nên hai người không dám cưỡi chim phi nhanh mà chỉ đi bộ. Do đó, đã chậm trễ không toán nào gặp nhau để rồi bị xảy ra nhiều chuyện rắc rối sau này.
Nguyên sau khi trốn khỏi Thanh Lương Đài, hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ và Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ không rời khỏi Hoàng Sơn ngay. Vì lúc đó Phí Nam Kỳ đã bị nội thương khá nặng cần phải vội kiếm một khu rừng ẩn vào để uống thuốc và tĩnh tọa hành công chữa thương.
Sau khi vết thương tạm đỡ hắn mới gượng cười hỏi Lôi Chấn Vũ :
- Chẳng hay Lôi huynh có hề hấn gì không ? Chớ riêng tiểu đệ thì đã bị con mụ họ Nhuế đánh trúng một chưởng khá nặng, chỉ sợ phải vận khí điều tức mất nửa buổi may ra mới có thể khôi phục được !
Lôi Chấn Vũ có vẻ đắc ý, cất tiếng cười khì khì nói :
- Con mụ họ Nhuế ấy kể như đã tới số rồi vì y thị đã đánh trúng ngang lưng tiểu đệ ngay chỗ tiểu đệ có mang một tấm da thú bảo hộ yếu huyệt. Tấm da thú ấy gài sẵn nhiều loại "Ngũ độc mang" rất lợi hại. Cho nên tiểu đệ có thể đoan chắc, giữa lúc Phí huynh vận công chữa thương sắp sửa bình phục thì con tiện tì ấy có lẽ đã hồn lìa khỏi xác rồi cũng nên.
Nghe nói, Phí Nam Kỳ cũng lộ vẻ đắc ý, nhưởng mày vừa vận công chữa thương vừa nghiến răng hậm hực :
- Toàn bộ kế hoạch của chúng ta trong kỳ Đại Hội Hoàng Sơn này đều do một tay thằng Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân phá hỏng. Nếu mấy con thần thú của Phí huynh không bị nó lén giết chết thì ...
Không đợi Phí Nam Kỳ nói hết, Lôi Chấn Vũ đã mỉm cười đắc ý tiếp lời :
- Phí huynh bất tất phải tiếc rẻ làm chi. Đừng nói gì trong Bách Thú Nham của Lôi mỗ hãy còn hàng hà sa số mãnh thú thần dị mà chỉ kể ngay mấy nơi hiểm yếu thiên nhiên trong núi Dã nhân, sức người cũng đã khó kháng cự rồi ! Hiện giờ Phí huynh và tiểu đệ, chúng ta hãy tạm dẹp tráng chí xưng hùng vũ nội trong một thời gian ngắn mà tiêu dao nhàn hạ trong Bách Thú Nham, đợi mấy tên lão quỷ trong bọn Như Thiên Hân tự dẫn xác đến nộp. Lúc ấy sẽ là ngày mà chúng ta được thỏa thích trả thù để hoàn thành chí nguyện !
Nghe nói, trên nét mặt Phí Nam Kỳ thoáng lộ vẻ đanh ác gật đầu khen ngợi :
- Đến bây giờ tiểu đệ mới thực lấy làm phục về dự mưu bố trí cơ sở

rút lui của Lôi huynh tại Dã Nhân Sơn. Nhất là kế hoạch đưa con Anh Vũ Bích Linh vào Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên để làm mồi nhử thì thật càng cao minh...
Hai tiếng cao mimh vừa thốt khỏi miệng lão quái đột nhiên lão ngừng bặt nửa chừng, rồi nhìn Lôi Chấn Vũ xua tay ra hiệu im lặng !
Lúc này Lôi Chấn Vũ tuy chưa phát hiện điều gì khác lạ nhưng hắn biết Phí Nam Kỳ có thính giác rất linh mẫn nên cũng vội vàng ngồi im lắng tai chú ý phía ngoài rừng.
Quả nhiên một lát sau bên ngoài cánh rừng này đã có tiếng người nói chuyện và bước chân đi.
Hai tên lão quái, phần thì sợ cô thế, phần thì một tên bị thương chưa khỏi, nên chúng đành phải cố nín hơi nghe ngóng.
Sau khi nghe rõ tiếng người nói chuyện bên ngoài chúng lại càng căm hận thêm vì mấy người này không ai khác hơn là Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ba người.
Khi mấy tay đại đối đầu đi xa rồi, Lôi Chấn Vũ mới nghiến răng hậm hực nói với Phí Nam Kỳ :
- Tên lão tặc Như Thiên Hân quả thực ghê gớm, Đại Hội Hoàng Sơn vừa mới kết thúc, mà hắn đã lập tức theo ra vùng Miêu Cương để tìm cách hãm hại chúng ta. Đã thế chúng ta cứ để cho chúng đi trước còn chúng ta ngấm ngầm theo sau. Lôi mỗ sẽ lợi dụng những địa thế hiểm yếu quen thuộc trong Miêu cương tìm cách cho bọn lão quỷ Như Thiên Hân sẽ phải tiêu xương nát thịt, mang hận tại vùng Nam Hoang mới cam tâm !
Phí Nam Kỳ nghe nói, cũng nghiến răng nguyền rủa :
- Công lực của tên lão quỷ Như Thiên Hân quả thực ghê người. Hắn bị cùng một lúc luồng Đạo gia Tiên Thiên Cương Khí của tiểu đệ , và ngọn Ngũ Độc Âm Phong Chảo của Lôi huynh hợp thủ tấn công bất thình lình, thế mà hắn vẫn chẳng hề hấn gì, đủ rõ công lực của hắn đã vào hạng siêu tuyệt đương thời, khó có người đối thủ. Tuy nhiên, phen này thực là trời giúp chúng ta xui khiến hắn dẫn xác ra vùng Miêu cương này. Câu tục ngữ nói rất đúng :
“Lượng tiểu phi Quân tử, vô độc bất trượng phu”. Lôi huynh cứ việc thẳng tay lợi dụng những nơi hiểm trở thiên nhiên vô hạn khiến chúng phải vùi xương vùng Nam Hoang. Và tiểu đệ cũng chuẩn bị xuất kỳ bất ý cho bọn lão quỷ này nếm thử mùi vị lợi hại của ngọn Cửu Chuyển Tam Hoa Bích Ngọc Như Ý của tiểu đệ mới được!
Nói tới đây, hắn bỗng nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc bảo Lôi Chấn Vũ :

- À này, Lôi huynh cần phải lưu ý, tên lão quỷ Như Thiên Hân ấy cũng đã ở vùng Miêu cương rất lâu...
Không đợi Phí Nam Kỳ dứt lời, Lôi Chấn Vũ đã cất tiếng cười khà khà đáp :
- Phí huynh cứ việc yên tâm, tuy cũng ở miền Nam Hoang, nhưng hắn ở vùng Cao Lê Công Sơn, còn tiểu đệ Ở vùng Dã Nhân Sơn. Mỗi nơi mỗi khác nhau, và mỗi nơi đều có một sự kỳ dị đặc biệt của nó. Chỉ cần chúng dám bước chân vào vùng Dã Nhân Sơn của tiểu đệ, là chúng ta có thể chiếm được địa lợi. Huống chi, họ lại ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, rất dễ ám toán. Theo ý tiểu đệ thì chỉ riêng một ngọn suối độc Đào Hoa Vạn Kiếp Nguyên giết người một cách vô hình, và Cây Bích Ngọc Như Ý oai lực tuyệt luân của Phí huynh cũng đủ khiến bọn lão quỷ ấy uổng mạng, võ công tuyệt thế trong mình mà đã tan xương nát thịt, trước khi kịp thi triển tài năng đối phó!
Nghe Lôi Chấn Vũ nói một hơi Phí Nam Kỳ cũng nhận thấy thủ đoạn ám toán nầy quả thực nắm chắc cả mười phần thắng. Hắn thầm nghĩ, phen này nhất quyết sẽ không câu nệ qui củ võ lâm gì nữa mà cứ việc thừa cơ hội thi triển cây Bích Ngọc Như Ý thì dù Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân có võ học tinh thông đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi một vầng Cửu Chuyển Huyết Hoa Kiêm Ti và ba đóa Mê Thần Độc Tâm mật tàng trong cây Bích Ngọc Như Ý diệu dụng vô cùng mà hắn chưa kịp phát huy oai lực tại Đại hội Hoàng Sơn. Trong lòng cao hứng, nên thương thế của hắn cũng được bình phục một cách mau lẹ.
Và khoảng một giờ sau hai tên lão quái Lôi Phí đã len lén đuổi theo bọn ba người Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy ra vùng Miêu Cương. Nhưng sau khi bọn chúng đi được một lúc, thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cũng nối gót nhắm hướng Dã Nhân Sơn ngày đêm dong ruổi.
Thành thử trong ba toán cùng đường, toán Như Thiên Hân ba người đã đến mục tiêu trước tiên.
oOo Dã Nhân là một vùng hoang vu, từ trước đến nay chưa được khai hóa.
Bách Thú Nham nằm trong khu vực rậm rạp hiểm ác nhất của dãy núi này. Suốt ngày khí hậu âm u lạnh lẽo, bao phủ bởi những luồng lam yên chướng khí, lại thêm độc trùng dị thú không biết bao nhiêu mà kể.
Trong số ba người, thì Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đã từng cùng Cô Vân Đạo Trưởng vào Bách Thú Nham một lần trong dịp đi cứu Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên, còn Nhân Thu Thủy cũng

được tới đây một lần trong dịp đi với Công Tôn Đỉnh và Phó Thiên Lân đến đòi con Anh Vũ Bích Linh. Chỉ có Đan Tâm Kiếm Như Thiên Hân là lần thứ nhất ông ta đặt chân vào vùng Dã Nhân Sơn này.
Ba người vừa bước chân vào dãy núi rừng rậm rạp được một đỗi đã gặp ngay một lớp Kim tiền độc chướng và một con Thất linh độc xà. Nhưng với y thuật thần kỳ của Bạch Nguyên Chương và võ công siêu tuyệt của Như Thiên Hân thì độc chướng với độc xà đâu có thể ngăn cản được bước chân của họ.
Khi gần tới Bách Thú Nham Bạch Nguyên Chương đầu tiên cảm thấy có điểm khác lạ, vì trên bãi đá phẳng trước đây có loại mãnh thú chạy nhảy lui tới nhưng hiện giờ lại im lìm như một cõi chết. Thấy vậy Bạch Nguyên Chương vội ra hiệu cho Như Thiên Hân và Nhân Thu Thủy tạm ngừng bước rồi giơ tay trỏ một cửa hang lớn dưới chân ngọn núi cao nhất, vẻ mặt trang trọng nói :
- Trong động huyệt kia là nơi ẩn náu của Đồng Cổ Thiên Tôn cùng lũ môn hạ và bầy ác thú của hắn. Ngày thường trên bãi đá phẳng trước cửa động huyệt có rất nhiều ác thú qua lại gầm rống. Trái lại sao bây giờ lời im lìm như thế, hay là chúng đã sắp đặt âm mưu độc kế gì ?
Tới đây Bạch Nguyên Chương ngừng lời, nhìn Đan Tâm Kiếm Khách một cái rồi mới tiếp tục nói :
- Như huynh thần công cái thế tuyệt học vô song, đối với mấy con ác thú của lão quái tuy không đáng sợ, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng ngải độc của bọn người Mèo này mới được! Vì ngải độc là một loại ám khí mắt không trông thấy tai không nghe tiếng lại không có mùi vị gì, nếu chẳng may bị trúng độc thì khó chữa hơn các loại độc bình thường khác.
Nhân Thu Thủy nghe nói đến đây đã vội vàng ngắt lời Bạch Nguyên Chương, mà rằng :
- Thưa Bạch lão tiền bối, số ngải độc của tên lão quái Lôi Chấn Vũ đã bị con Quạ Đen của Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn lão tiền bối tiêu diệt hết cả rồi !
Nghe nói, Như Thiên Hân bất giác phì cười trách nhẹ :
- Thu nhi đã lưu lạc hành hiệp giang bồ bốn phương đã được mỹ hiệu Tử Địch Thanh Loa, mà tại sao kiến thức còn nông nổi đến thế ? Ngải độc Miêu cương đâu phải loại binh khí thần diệu tiền cổ mà một khi bị hủy không kiếm ra được cái khác. Mặc dầu con Quạ Đen của Công Tôn lão tiền bối đã tiêu diệt hết Ngải độc của hắn, nhưng chẳng lẽ hắn không biết luyện lại lớp khác hay sao ?
Nói tới đây Như Thiên Hân lại nhìn sang phía Bạch Nguyên Chương gật đầu nói tiếp:

- Người ta nếu muốn dấn thân vào chốn giang hồ hiểm ác để tảo đảng quần ma, tiễu trừ bại hoại, thì ngoại trừ một thân võ công và một bầu nhiệt huyết ra, cần phải có một sự tính toán kỹ càng chu đáo và lão thành trì trọng như Bạch huynh mới không bị uổng công lỡ việc. Hiện giờ, nếu Bạch huynh cảm thấy tình hình Bách Thú Nham có hơi khác lạ, thì chúng ta chớ nên hấp tấp xông vào sào huyệt của tên lão quái làm gì mà nên gọi chúng ra nói chuyện có lẽ tiện hơn !
Nghe nói Bạch Nguyên Chương vừa gật đầu hội ý, Như Thiên Hân đã nạp khí đan điền hướng về phía cửa động huyệt rú lên một tiếng dài lảnh lót.
Khi tiếng hú của Như Thiên Hân vừa dứt, liền nghe trong Bách thú động có nhiều tiếng chân mãnh thú bước đi rất nặng nề.
Một lát sau, từ nơi cửa động huyệt, bỗng xuất hiện bốn Khai Sơn Thần Tê mở đường bước ra.
Theo sau Khai Sơn Thần Tê có tới bốn chục con Kim Mao cự báo và tám hàng mãnh hổ lông vằn; mỗi hàng bốn con mãnh hổ, bầy mãnh thú có tới ngót trăm con, nhưng ngoài tiếng bước chân nặng nề ra không có tiếng động gì khác, và con nào con nấy đều đi đứng có hàng lối, thứ tự. Khi ra khỏi cửa Bách thú động mười trượng, chúng sắp thành hai hàng đứng rất nghiêm chỉnh.
Thấy vậy, Bạch Nguyên Chương liền quay sang Như Thiên Hân mỉm cười nói :
- Cho đến giờ này mà tên lão quái Lôi Chấn Vũ vẫn còn huênh hoang khoe mãi thực đáng buồn cười !
Tới đây lão ngần ngừ giây lát rồi lại nói tiếp :
- Tuy nhiên nếu tất cả những con ác thú này cùng xông ra một lượt kể ra cũng khó bề đối phó !
Như Thiên Hân khẽ gật đầu mỉm cười, chưa kịp đáp thì trong Bách Thú Động xuất hiện thêm một bầy mười sáu con Khỉ đột tóc vàng và bốn con Đười ươi cao lớn kỳ dị con nào cũng cao tới , thước !
Phía sau bốn con Đười ươi là bốn gã người Mèo nửa thân trên ở trần ngang lưng quấn một mảnh da thú, tay cầm năm ngọn lao bằng thép có ánh sáng xanh dờn chói loà cả mắt!
Chờ một lúc lâu không thấy hai lão quái Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ xuất hiện, Như Thiên Hân bèn rú lên một tiếng lanh lảnh nữa rồi lớn tiếng hỏi :
- Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ đâu! Xin mời ra tiếp chuyện!
Bốn gã người Mèo ngơ ngác lắc đầu, hình như không hiểu đối phương nói gì. Thấy vậy Như Thiên Hân khẽ cau mày dùng tiếng Mèo hỏi lại một lượt nữa.

Lúc nầy bốn tên người Mèo mới hiểu chúng vội dùng tiếng thổ ngữ đáp lời :
- Lôi Thiên Tôn và Phí Đạo Trưởng đều vào Trung Nguyên dự Đại Hội Hoàng Sơn chưa quay trở về. Chúng bay quý tánh tôn tính đại danh là gì và có điều chi cần chỉ giáo ?
Nghe mấy câu trả lời Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương chỉ nhìn nhau cười gượng không biết tính sao. Vì nhắm theo ngày giờ thì quả thực mình đã đến đây trước đối phương. Hiện nay chủ nhân không có mặt chẳng lẽ với danh vọng của một bậc kiếm khách lừng danh và một bậc thần y hiệp nghĩa đương thời, lại đi ra tay tiêu diệt bốn tên hậu sanh bộ tốt và bầy ác thú vô tri hay sao ?
Vì không biết tiếng Mèo, Nhân Thu Thủy bèn nhìn ân sư đề nghị :
- Sư phụ nếu hai tên lão quái chưa về tới sào huyệt của chúng, chi bằng chúng ta hãy du ngoạn phong cảnh quanh đây mấy hôm rồi sẽ trở lại, cũng được. Và tiện đây xin ân sư hỏi thử mấy gã người Mèo này xem con Anh Vũ Bích Linh của Đỗ Vô Sầu lão tiền hối tặng con còn ở trong Bách Thú động không ?
Vì biết ái đồ rất quan tâm về con linh điểu nên Như Thiên Hân vội lên tiếng nói với gã người Mèo :
- Lão phu tên gọi Như Thiên Hân, người trong võ lâm thường gọi là Đan Tâm Kiếm Khách, vị này là một nhân vật trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu tên gọi Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương. Còn cô nương đây là tiểu đồ của lão phu tên gọi Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy...
Như Thiên Hân vừa giới thiệu xong ngoại hiệu của ba người bỗng thấy bốn gã người Mèo đã lập tức cắm những ngọn lao đang cầm xuống đất, rồi vòng tay trước ngực chào theo trọng lễ của người Mèo với thái độ rất cung kính.
Hành động của người Mèo càng làm cho Như Thiên Hân không tiện trở mặt ra tay, buộc lòng ông ta phải tiếp tục nói :
- Đại Hội Hoàng Sơn đã kết thúc rồi và các anh hùng hào kiệt bốn phương đã đồng lòng minh thệ gạt bỏ tư cừu để lo việc khôi phục quốc gia. Chúng tôi đến đây là để tìm gặp hai vị Lôi, Phí bàn tính đại sự. Nay các vị ấy chưa về, thì xin hẹn bảy hôm nữa chúng tôi sẽ lại tới cũng được. Và tiện đây lão phu xin hỏi thăm một chuyện, chẳng hay con anh vũ màu biếc biết nói tiếng người có còn ở trong Bách thú Động không ?
Hai gã người Mèo đứng phía bên tả nghe xong liền ứng tiếng đáp :
- Con anh vũ biết nói tiếng người ấy không còn ở đây nữa !
Nghe nói Nhân Thu Thủy đinh ninh cho rằng con Anh Vũ Bích Linh

đã bị Đồng Cổ Thiên Tôn giết chết nên nàng vừa buông tiếng thở dài, tỏ vẻ thương tiếc, thì đã nghe hai gã người Mèo lại nói tiếp :
- Nó đã được Lôi Thiên Tôn gởi tặng Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà tại Đào Hoa Nguyên ở trên dãy núi phía tây nam Bách Thú Nham để làm món lễ vật chúc thọ rồi.
Nghe nói, Nhân Thu Thủy hơi yên tâm nhoẻn miệng cười, nàng vừa gọi được hai tiếng "Sư phụ" thì đã bi Như Thiên Hân xua tay ngắt lời nàng để nói với hai gã người Mèo :
- Nếu vậy, khi nào Lôi Thiên Tôn và Phí Đạo trưởng về nhờ các vị chuyển lời nói rằng bảy hôm nữa chúng tôi sẽ tới thăm viếng.
Nghe nói bốn gã người Mèo cùng cúi mình chào đập mạnh mấy mũi lao sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng loảng xoảng rồi dẫn bầy mãnh thú sắp thành hàng ngũ dàn chào tiễn khách !
Vì quá quan tâm về con linh điểu nên khi vừa rời khỏi Bách Thú Nham xuống tới chân núi Nhân Thu Thủy đã vội nói với Như Thiên Hân :
- Sư phụ, thời gian bảy ngày nữa cũng còn khá lâu, hay chúng ta thừa dịp này tìm đến Đào Hoa Nguyên dò la xem Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà là một nhân vật như thế nào mà từ trước đến nay chưa bao nghe tiếng bao giờ.
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân hiểu ý ái đồ lo lắng về an nguy của con linh điểu Bách linh nên nàng mới đề nghị như vậy, mà thực ra chính ông ta cũng có ý thừa dịp để tìm hiểu xem tại sao trong vùng lam sơn chướng khí này, lại có một nơi mang danh hiệu Đào Hoa Nguyên với vẻ thơ mộng như thế Sau khi Bạch Nguyên Chương đồng ý ba người liền thi triển thành công tuyệt diệu cùng lướt đi như bay, nhằm hướng tây nam cất bước.
Dọc đường tuy có gặp nhiều trở ngại vách đá cheo leo và đèo sâu nguy hiểm, nhưng với võ học thần kỳ của ba bậc vĩ nhân già trẻ này chẳng có chi là khó khăn mà vẫn có thể lên xuống qua lại như chơi.
Theo lời của bốn gã người Mèo môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn thì từ Bách Thú Nham đến Đào Hoa Nguyên phải qua ba ngọn núi cao. Nhưng khi mọi người mới vượt được hai đỉnh kỳ phong thì cảnh sắc trước mắt cũng đã khác đi vô cùng !
Bởi vì Dã Nhân Sơn đã là một vùng hoang vu chưa được mở mang thì đúng lý ra chỗ nào cũng gặp cây cối um tùm lam sơn chướng khí, hoặc các loại kỳ trùng dị thú mới phải.
Đằng này cảnh sắc lai chẳng thua gì tiết mùa xuân ở vùng Giang Nam. Chỉ thấy một cánh đồng cỏ bát ngát phẳng lì như tấm thảm xanh. Liễu rũ như tơ, suối trong như lọc, lại thêm bướm lượn ong

bay chim kêu phụng múa đầy đồng, khiến người ta có cảm tưởng đây là một nơi tiên cảnh bồng lai, chớ không phải vùng Man hoang hóa ngoại !
Nhân Thu Thủy là cô gái trẻ tuổi còn đượm nét thơ ngây nên khi thấy cảnh sắc kỳ quan này thì nàng đã cao hứng vỗ tay tán thưởng mà rằng :
- Bạch lão tiền bối cảnh sắc nơi đây so với nơi ẩn cư của sư phụ vãn bối tại Cao Lê Công Sơn, xem ra còn có phần đẹp đẽ hơn nhiều, và không thua gì Thanh Lương Đài tại Hoàng Sơn...
Đan Tâm Kiếm Khách cũng gật đầu đồng ý :
- Phong cảnh tại đây quả thực tráng lệ chỉ đáng tiếc là chung quanh lại rất nhiều rắn rết hổ báo và độc vụ kỳ chướng mà thôi !
Bạch Nguyên Chương cũng khẽ miệng than tiếc :
- Rắn rết hổ báo còn dễ tiêu diệt chớ độc vụ kỳ chướng thì thực là khó lòng mà cải biến hoặc đề phòng. Cảnh sắc vùng này tuy nhiên có thanh tú hấp dẫn thực nhưng cũng không thiếu gì những vật kỳ độc xuất hiện bất thường. Kìa, Như huynh thử nhìn chung quanh dưới gốc cây rậm rạp kia xem !
Như Thiên Hân vội đưa mắt nhìn theo ngón tay chỉ của Bạch Nguyên Chương thì thấy dưới gốc một tàn cây lạ không biết tên có một lớp cỏ mọc chung quanh độ năm sáu thước vuông đã lộ màu khô đét vàng úa như sắp bị tàn lụi...
Nhân Thu Thủy thấy vậy thì đem lòng sinh nghi nàng vội bước tới gần để quan sát cho rõ.
Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương cũng cùng nối gót bước theo. Và giữa lúc Nhân Thu Thủy đang cúi mình xuống sát mặt cỏ để xem xét, thì bỗng nhiên nghe có tiếng gọi giật giọng của Bạch Nguyên Chương :
- Nhân cô nương hãy cẩn thận chớ nên đụng tay vào lớp cỏ này có chất kỳ độc nguy hiểm lắm...
Nghe nói, Nhân Thu Thủy kinh hãi vội rút tay lại và nhảy tháo lui năm sáu bước về phía sau.
Như Thiên Hân đứng đàng xa cau mày quan sát nhận thấy hình như mỗi cọng cỏ úa nát này đều như bị dội nước sôi một lượt và thỉnh thoảng bốc lên một mùi khó ngửi muốn lợm giọng. Với già nửa đời người lịch lãm kinh nghiệm giang hồ như Đan Tâm Kiếm Khách mà cũng không nhận ra loại độc vật gì đã làm cho cả một vầng cỏ rộng biến thành ra úa nát như thế.
Nhân Thu Thủy cũng đồng quan sát một lúc lâu rồi bỗng nhiễn nghe nàng kêu một tiếng kinh ngạc đưa tay chỉ vào giữa đám cỏ khô úa

nói :
- Ô kìa, lạ quá, sư phụ và Bạch lão tiền bối thử nhìn xem tại sao khóm cỏ kia lại không bị chất độc tàn phá mà vẫn xanh tươi như thế nhỉ?
Nghe nói, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương đều chú mục nhìn kỹ, quả nhiên họ cũng phát hiện trong đám cỏ úa chung quanh gốc cây có một khóm cỏ lạ như cỏ Ích Mẫu nhưng cuống lá rất nhỏ và trên mỗi chiếc lá hình bầu dục ấy đều có một đường sống màu vàng nổi lên.
Đặc biệt là cả khóm cỏ chỉ có năm cọng lá trông xanh mướt rất đẹp mắt.
Thấy khóm cỏ có màu sắc khác lạ Như Thiên Hân biết ngay đây là một loại dị thảo rất hiếm, nhưng không biết tên gọi giống cỏ gì mà không bị nhiễm độc và không hiểu giống cỏ này có còn diệu dụng gì khác nữa, cho nên ông ta vội quay lại hỏi Bạch Nguyên Chương :
- Bạch huynh là một bực thần y đương thời, chắc giỏi phân biệt các giống thảo mộc và có thể hiểu được giống cỏ này thuộc loại dị thảo gì chứ ?
Nghe hỏi Bạch nguyên Chương khẽ lúc đầu cười gượng đáp :
- Trời đất bao la, thiếu chi những chuyện kỳ lạ. Chẳng nói dấu gì Như huynh, thường ngày tiểu đệ vẫn tự phụ là biết nhiều giống thảo mộc, nhưng giống cỏ kỳ dị này thì quả thực tiểu đệ chưa từng gặp bao giờ !
Như Thiên Hân cau mày lộ vẻ thất vọng :
- Cả đến Bạch huynh mà cũng không biết giống cỏ này thì đủ thấy sự trân kỳ của nó, vậy hôm nay chúng ta đã tình cờ gặp được ở đây, nên hái lấy để dành về sau sẽ phân chốt tìm hiểu dần dần, kể ra cũng là một việc thích thú đáng làm!
Nghe nói Bạch nguyên Chương cũng gật đầu đồng ý. Kế đó ông ta lấy ra một gói thuốc bột giải độc, thoa cẩn thận vào cả hai bàn tay, rồi mới cuối xuống nhổ khóm cỏ lạ.
Bất ngờ giữa lúc ông ta đang cúi xuống và vừa nhổ được khóm cỏ lên, thì bỗng nhiên từ trên tàng cây lại rớt xuống một giọt nước đúng ngay sau gáy !
Tuy đã để tâm đề phòng trước, và khi giọt nước vừa nhểu trúng sau gáy. Bạch Nguyên Chương biết ngay đã bị trúng độc nguy hiểm, nhưng ông ta không sao kịp thi triển công lực kháng cự mà đã hoa mắt, xây xẩm mặt mày rùng mình một cái, rồi ngã xuống mê man không biết gì nữa !
Chuyện xảy ra bất thình lình, khiến Như Thiên Hân và Nhân Thu

Thủy đều giật mình kinh hãi và cùng vội vàng chạy đến quan sát bịnh trạng Bạch Nguyên Chương. Nhưng vì cả hai thầy trò Như Thiên Hân đều không hiểu rõ nguyên nhân về giọt nước nhểu trúng sau gáy Bạch Nguyên Chương nên sau một hồi xem xét, họ vẫn không tìm ra lý do tại sao vị thần y đương thời lại bỗng nhiên bị ngã gục mê man bất tỉnh như thế.
Cuối cùng, Như Thiên Hân phải đề khí đan điền và vận công chận đứng các kinh mạch chạy thẳng vào tim, biến cánh tay mặt thành một khúc sắt nguội rồi mới dám cầm cổ tay Bạch Nguyên Chương chẩn mạch. Và khi vừa nắm vào cổ tay người bạn đồng hành, thì đã thấy tất cả động mạch như sắp ngưng chạy, và màu da cũng đã dần dần biến thành thâm tím sưng vù lên, tứ chi từ từ co quắp chỉ có bàn tay mặt ông ta vẫn cầm chặt khóm cỏ lạ vừa nhổ được !
Nhìn thảm trạng, Nhân Thu Thủy bất giác sa lệ run giọng nghẹn ngào :
- Đây thực là tai họa bất ngờ, không hiểu tại sao Bạch lão tiền bối là một bực thần y đương thời, mà cũng không kịp đề phòng để đến nỗi phải bị trúng độc bất thần như thế.
Như Thiên Hân cũng chép miệng thở dài một tiếng mà rằng :
- Sự việc xảy ra thật quá rủi ro, nếu ta hoặc Thu nhi trúng độc thì còn có thể nhờ cậy vị thần y này cứu chữa. Đằng này ông ta lại bị trúng độc thì chúng ta đành bó tay chịu chết chớ chẳng còn biết làm gì !
Giữa lúc hai thầy trò Như Thiên Hân đứng nhìn Bạch nguyên Chương thương tâm buồn bã thì bỗng nhiên Nhân Thu Thúy chợt sực nghĩ ra điều gì, chỉ thấy nàng nhíu cặp mày liễu lộ ánh mắt long lanh có vẻ hân hoan.
Thấy vậy Như Thiên Hân mừng rỡ hỏi :
- Thu nhi, hình như con đã tìm được cách cứu chữa cho Bạch lão tiền bồi rồi phải không ?
Nhân Thu Thủy khẽ dạ một tiếng, đưa mắt nhìn chăm chú nơi lưng Bạch Nguyên Chương một lát, rồi mới ngần ngừ hỏi :
- Sư phụ, có phải suốt đời làm thuốc của Bạch lão tiền bối ông ta chỉ luyện được có ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn hay chăng ?
Nghe nói Đan Tâm Kiếm Khách hơi có vẻ ngạc nhiên. Nhưng kế đó, ông ta như nhớ ra và lộ vẻ mừng rỡ, đang định trả lời thì lại nghe Nhân Thu Thủy lên tiếng hỏi tiếp :
- Đồ nhi còn nhớ Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn của Bạch lão tiền bối luyện chế đã được nổi tiếng là Võ lâm thánh dược bất cứ loại độc thương nặng đến đâu, chỉ cần còn một chút hơi thở, cũng có thể cứu sống được ! Sư phụ, hiện giờ tình thế rất nguy cấp, không hiểu trong

mình Bạch lão tiền bối có mang theo viên Thánh Dược ấy để dùng cứu mạng cho ông ta hay không ?
Nghe nói, Như Thiên Hân khoan khoái, đặt tay trên trán mỉm cười nói :
- Theo sư phụ được biết thì Bạch đại hiệp đã tốn công cả đời người, sưu tập các loại linh dược dị thảo, chi luyện được có ba viên Cửu Chuyển phản hồn đan. Viên thứ nhất, năm trước tại Hồ Động Đình, ông ta đã đổi cho ta lấy thanh Lục Ngọc Thanh Mang Kiếm, và viên đó đã được Thu nhi sử dụng trong việc cứu chữa nọc ong độc cho Bạch Y Đà Ông tại Lư Sơn. Còn viên thứ hai tự tay ông ta đã dùng để cứu Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm trong cuộc Đại Hội Hoàng Sơn vừa rồi. Hiện tại còn một viên nữa, chắc thế nào ông ta cũng mang theo, vì loại thánh dược trân kỳ như thế, khi nào ông ta chịu rời khỏi mình. Tuy nhiên để đề phòng nhiễm phải chất kỳ độc nguy hiểm, Thu nhi hãy lánh xa, để sư phụ tìm kiếm trong mình ông ta xem sao.
Dứt lời, Như Thiên Hân liền vận công lực lên hai cánh tay thành hai khúc sắt nguội rồi mới dám lục soát trong mình Bạch Nguyên Chương, và quả nhiên đã bắt gặp trong lưng ông ta một chiếc ngọc bình nhỏ đựng viên linh dược bọc sáp màu đỏ.
Sau khi tìm gặp viên thuốc, Như Thiên Hân mừng rỡ quá, đang định bóp vỡ lớp sáp bọc ngoài để cho Bạch Nguyên Chương uống, thì bỗng nhiên nghe có tiếng ngăn cản “Hãy khoan” vang lên từ một gộp đá cách xa ngoài mười trượng với giọng thanh thoát trong trẻo như chuông ngân Nghe nói Như Thiên Hân lộ vẻ ngạc nhiên và biết ngay kẻ vừa lên tiếng không phải người thường. Ông ta vội đưa mắt hướng về phía gộp đá chỉ thấy từ trong cánh rừng hoa đào bát ngát một thiếu nữ ăn mặc kỳ dị đang dịu dàng bước ra !
Nhân Thu Thủy nghe có tiếng ngăn cản sư phụ nàng cứu chữa Bạch Nguyên Chương, thì bất giác nàng khẽ hừ môt tiếng nhướng đôi mày liễu, cặp mắt lộ thần quang lóng lánh định...
Thấy vậy, Như Thiên Hân vội xua tay ngăn cản, sợ nàng nóng tính vọng động trong khi chưa hiểu ý định của cô gái vừa bước ra như thế nào...
Cô gái ăn mặc kỳ dị từ trong cánh rừng đào bước ra, có bộ tóc mây óng mượt, dài chấm ngang lưng. Mình mặc áo dài trắng mỏng dính như cánh ve sầu. Hình dung yểu điểu phong tư tuyệt mỹ. Cổ đeo một chuỗi hạt châu kỳ dị, hai cườm tay mang hai chiếc vòng bằng ngà thú chạm trổ rất đẹp. Chân không mang giày cất bước nhẹ nhàng như đi trên không khí. Trông cô gái tuy không kém một tiên nữ tuyệt sắc nhưng chỉ hiềm cặp mày liễu hơi rậm, luôn luôn lộ sát khí cho nên

trong nhất thời khó thể phân biệt được cô ta là nhân vật tà hay chánh...

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 36
Kỳ Nhân, Kỳ Sự

Thiếu nữ ăn mặc kỳ dị từ từ bước tới trước mặt thầy trò Như Thiên Hân, khi còn cách độ hơn một trượng cô ta mới đứng lại, đưa mắt nhìn Bạch Nguyên Phương nằm mê man dưới đất một cái rồi quay sang nhìn viên Cửu chuyển phản hồn đan trên tay Như Thiêa Hân, miệng mỉm cười cất tiếng trong trẻo :
- Thực không ngờ kẻ man di hóa ngoại này lại được hạnh ngộ các vị kỳ khách tuyệt thế. Nhưng có điều đáng tiếc là giữa lúc bèo nước tương phùng, thì vị thần y Bạch đại hiệp lại bị nhiễm độc kỳ dị của miền Dã Nhân Sơn này!
Nghe thiếu nữ nói, Như Thiên Hân hơi động lòng, nhưng ông vẫn thản nhiên hỏi:
- Xin hỏi tôn tính đại danh cô nương là gì ? Tại sao cô nương lại được biết rõ tên họ Bạch đại hiệp ?
Cô cất tiếng cười dòn dã đáp :
- Tiểu nữ vốn là kẻ sống ở vùng man rợ, xưa nay không biết tên họ là cái gì, xin đại hiệp thứ lỗi cho. Còn Bạch đại hiệp đây là một nhân vật võ công siêu tuyệt, kỳ hoàng diệu thuật nổi tiếng khắp bát hoang tứ hải với danh hiệu Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà ai mà không nghe danh.
Nhân Thu Thủy thấy thiếu nữ tự xưng là kẻ man dân hoá ngoại mà lại nói được tiếng Hán một cách trôi chảy rành rọt thì bất giác, nàng thầm suy đoán chẳng lẽ cô gái này chính là Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà mà bọn môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn vừa nói? Vì có ý nghĩ như vậy, nên Nhân Thu Thủy đang định lên tiếng dò hỏi, thì bất ngờ thiếu nữ nọ đã nhìn nàng nở một nụ cười tỏ vẻ thân mến, rồi lại quay sang Như Thiên Hân nói tiếp :
- Chất độc mà Bạch Đại hiệp bị nhiễm phải đây là một kỳ độc quán tuyệt vùng Miêu cương. Dù cho lúc này, Bạch đại hiệp có còn tỉnh táo, cũng không có cách gì cứu chữa được tính mệnh của mình !
Nghe nói, Như Thiên Hân nửa tin nửa ngờ và bất giác ông ta cúi

xuống nhìn viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan đang cầm nơi tay..
Riêng Nhân Thu Thủy thì trong lòng có ý chẳng phục nên nàng cất tiếng cười nhạt hỏi :
- Theo lời cô nương nói, thì Bạch đại hiệp chắc là khó lòng thoát chết ! Vậy xin hỏi cô nương, cô biết trong tay sư phụ tôi đang cầm viên thuốc gì không ?
Thiếu nữ kỳ trang phóng cặp mắt phượng sáng như ánh điện, nhìn Thu Thủy một cái rồi nghiêm nét mặt nói :
- Viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan tuy nổi danh là một loại võ lâm thánh dược, có công dụng cứu người chết sống lại, nhưng đối với chất kỳ độc Bạch đại hiệp nhiễm phải hiện thời là hoàn toàn vô dụng. Tiểu nữ đã sống lâu ở vùng man sơn, biết rõ tính chất tương sinh tương khắc giữa các chất kỳ độc đặc sản tại vùng này, nếu hai vị bằng lòng tặng tiểu nữ viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan ấy, thì tiểu nữ sẽ lãnh trách nhiệm chữa độc cho Bạch đại hiệp, và bảo đảm chỉ trong một thời rất ngắn sẽ khỏi hẳn. Nếu không, thì e rằng chẳng bao lâu nữa Bạch đại hiệp sẽ bị ngậm hờn nơi suối vàng, hết phương cứu chữa !
Nghe nói, Nhân Thu Thủy cười nhạt, tiếp lời mỉa mai :
- Cô nương nói quanh co một hồi, mà rút cục, dụng ý của cô nương cũng chỉ nhắm vào viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan này mà...
Nghe nói thiếu nữ kỳ trang không lộ vẻ giận dữ vẫn thản nhiên mỉm cười ngắt lời :
- Kể ra thì hai vị có ý nghi ngờ tiểu nữ là phải. Bởi vì sự sống chết của một vị Nhân Tâm Quốc Thủ Trại Hoa Đà danh trọng đương thời đâu phải chuyện nhỏ. Hơn nữa; viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan lại là một loại võ lâm thánh dược, thiếu gì những kẻ giang hồ võ lâm muốn dòm ngó cướp đoạt. Vậy thì một vài câu nói vô bằng cớ của tiểu nữ, quả thực đến đứa trẻ lên ba cũng khó lòng tin nổi huống chi những bậc lịch lãm giang hồ như hai vi.....
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân là một tay dày dạn kinh nghiệm giang hồ ông ta đã nhận thấy ở nơi thiếu nữ kỳ trang này có nhiều điểm bất phàm. Hơn nữa, viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan tuy có trân quý, nhưng tính mệnh của Bạch Nguyên Chương còn trọng yếu hơn. Ví bằng sau khi nhận lời cô ta không chữa khỏi Bạch Nguyên Chương được như lời cô ta đã hứa, thì lúc bấy giờ liệu cô ta cũng khó mà thoát nổi bàn tay của mình...
Vì nghĩ như vậy nên Như Thiên Hân đã khảng khái đáp :
- Viên thuốc này vốn dĩ đã chuẩn bị dùng để cứu chữa cho Bạch đại hiệp, nay cô mượn đã có cách chữa độc khác mà tiết kiệm được một

viên linh dược hiếm có này, thì để dành nó tặng lại cho cô nương thì còn gì bằng ? Bây giờ lão phu xin bằng lòng nhận lời trao đổi và yêu cầu cô nương hãy mau ra tay cứu tỉnh Bạch đại hiệp để ông ta được hân hạnh bái tạ Ơn đức cứu tử của cô nương.
Dứt lời, ông ta liền đưa viên linh dược đang cầm trong tay đến trước mặt cô gái người Mèo không chút do dự...
Thấy vậy, Nhân Thu Thủy vội cau đôi mày liễu, định lên tiếng ngăn cản, thì Như Thiên Hân đã mỉm cười thản nhiên nói :
- Thu nhi bất tất phải lo ngại, con há chẳng hiểu rõ người trong võ lâm thường coi hai chữ Tín Nghĩa làm đầu hay sao? Hơn nữa, cô nương đây cũng là người đồng đạo với chúng ta, tại sao con còn đem lòng nghi ngại như thế ?
Thấy vậy thiếu nữ không đón nhận viên linh dược do Như Thiên Hân đưa tới, mà nàng chỉ khẽ xua tay mỉm cười nói :
- Ý nghĩ của vị tiểu muội đây, tuy không nói ra nhưng tiểu nữ cũng đã đoán hiểu được phần nào. Có phải cô em e ngại rằng nếu chẳng may tiểu nữ không cứu chữa khỏi được chất độc cho Bạch Đại Hiệp nhưng vẫn thừa cơ thông thạo địa thế để cướp không viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan chạy trốn chớ gì ? Nếu vậy, để tiểu nữ tìm cách cứu chữa độc trước, và đợi khi Bạch Đại Hiệp tỉnh lại, hai vị cứ việc hỏi kỹ vị thần y đương thời ấy xem viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của ông ta có thể chữa khỏi chất kỳ độc này hay không ?
Ví bằng lời nói của Bạch Đại Hiệp sai với những lời tiểu nữ đã nói thì kể như tiểu nữ đã cố ý lừa gạt để lấy viên thuốc này, chừng đó tùy ý hai vị muốn đối xử với tiểu nữ ra sao cũng được !
Lời nói cửa thiếu nữ kỳ trang sắc bén như đao, lại thêm vẻ cao quý phong hoa khiến Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân là một bậc võ lâm chí tôn đương thời nghe nói cũng cảm thấy hơi e ngượng. Riêng Nhân Thu Thủy nàng lại cất tiếng cười nhạt hỏi :
- Cô nương dám tin tưởng vào chúng tôi đến như thế ư ?
Nghe nói thiếu nữ kỳ trang đột nhiên cất tiếng cười khanh khách một hơi dài. Sau khi dứt tiếng cười, vẻ mặt nàng bỗng trở nên nghiêm chỉnh, mắt chăm chú nhìn hai thầy trò Nhân Thu Thủy nói :
- Hiền sư đồ, một vị là trang kiếm khách oai chấn võ lâm, danh vang vũ nội, được anh hùng tuấn kiệt bốn bể tôn kính ngưỡng vọng với danh hiệu Huyết Lệ Bố Y Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân. Một vị là thiếu niên hào kiệt mới nổi danh giang hồ được liệt hàng đầu trong nhóm Ngũ Âm Năng Thủ với danh hiệu Tử Địch Thanh Loa Nhân Thu Thủy, ai mà không nghe danh biết tiếng. Tuy hiền sư đồ không hiểu rõ lai lịch của tiểu nữ, nhưng tiểu nữ thì đã có lòng

ngưỡng vọng hai vị từ lâu.
Nghe nói, hai thầy trò Như Thiên Hân đều ngạc nhiên vô cùng. Họ thực không ngờ được rằng thiếu nữ kỳ trang đang đứng trước mặt này, chẳng những đã biết rõ thân phận lai lịch của họ một cách tường tận mà cử chỉ phong cách của nàng ta so với bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng có phần cao quý hơn nhiều !
Thiếu nữ kỳ trang nói xong, nàng không đợi thầy trò Như Thiên Hân trả lời, đã bước tới bên cạnh Bạch Nguyên Chương, cúi xuống ngắt lấy hai cọng lá của khóm cỏ kỳ dị trong tay ông ta. Đoạn, nàng quay sang Nhân Thu Thủy mỉm cười nói :
- Phiền Nhân cô nương giúp đỡ tiểu nữ một tay, ngắt lá cỏ này làm thành hai mảnh, lót vào giữa lòng bàn tay, rồi đỡ giùm Bạch Đại Hiệp ngồi dậy.
Nhân Thu Thủy nghe lời, vội đón lấy lá cỏ làm theo lời cô gái chỉ dẫn, cẩn thận đỡ lấy hai vai Bạch Nguyên Chương rồi từ từ nâng ông ta ngồi dậy.
Thiếu nữ kỳ trang quan sát khắp mình Bạch Nguyên Chương một lượt kỹ càng rồi mới phát hiện phía sau gáy ông ta có một vết thương lớn bằng đồng tiền. Lớp da chỗ vết thương đã biến thành màu đen và sắp thối nát. Nàng bèn quay sang phía Như Thiên Hân mỉm cười nói :
- Xin mời Như Đại kiếm Khách thử nhìn xem vết thương phía sau gáy Bạch đại hiệp đây thì rõ.
Như Thiên Hân vội đưa mắt nhìn theo cô gái chỉ quả nhiên thấy nơi vết thương này không lớn lắm, và làn da bên ngoài tuy đã sắp nát, nhưng không hiểu do loại chất độc gì nhiễm phải mà có sức mạnh ghê gớm, khiến người ta có thể mất mạng trong chớp mắt như thế ?
Nhân Thu Thủy cũng nhìn rõ vết độc thương, và lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.
Thiếu nữ kỳ trang thấy vẻ biến đổi kinh ngạc trên nét mặt thày trò Như Thiên Hân, thì nàng khẽ mỉm cười nói giọng thản nhiên :
- Trong Dã Nhân Sơn, những loài kỳ độc như thế này có tới trên dưới một trăm thứ.
Kẻ nào vào núi mà không cẩn thận lập tức bị trúng độc táng thân mang hận cửu tuyền ngay, đôi khi nguyên do bị chết cũng không rõ nữa! Loại kỳ độc do Bạch đại hiệp bị nhiễm phải đây, là một trong số những loại độc có thể làm cho người trúng độc bị rữa nát hết thịt da trong chốc lát, hầu như không thuốc cứu chữa. Tuy chiên, sự sắp đặt của tạo hoá lại kỳ diệu vô cùng. Thiên địa vạn vật thường thường có sự khắc chế lẫn nhau. Cho nên loại cây này tuy chất độc kịch liệt,

không thuốc cứu chữa nhưng vẫn có vật khắc chế được nó. Vật ấy tức là loài kỳ hình dị thảo mà Bạch đại hiệp đang cầm nơi tay đó.
Nói tới đây thiếu nữ ngừng lời đưa cặp mắt trong sáng nhìn thầy trò Như Thiên Hân lộ vẻ đắc ý. Đoạn nàng lại cúi xuống ngắt hai lá cỏ nữa, một lá vò nát đắp vào vết thương của Bạch Nguyên Chương còn một lá dán kín lên trên. Xong nàng mới đứng dậy mỉm cười nói với Như Thiên Hân :
- Cách khử độc này của tiểu nữ dưới mắt Như Đại Kiếm Khách phải chăng chỉ là một cử chỉ nhỏ mọn đâu đáng kể gì ?
Đan Tâm Kiếm Khách vội nghiêm chỉnh nét mặt trang trọng đáp :
- Thảo dược bí phương, mỗi phương pháp cứu chữa đều có sự thần hiệu riêng của nó.
Lão phu không rõ chút gì về nghề này nên không dám có lời phê bình. Còn việc cô nương đã ra tay cứu chữa, dù chỉ là một hành động cỏn con nhưng nếu Bạch Đại Hiệp được tỉnh lại thì viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan này lão phu vẫn giữ lời hứa phụng tặng cô nương không ngần ngại tiếc rẻ chút nào.
Nghe nói, thiếu nữ kỳ trang cũng nghiêm chỉnh nói :
- Từ trước đến nay tiểu nữ vẫn ngưỡng mộ đại danh của Đại hiệp, đến bây giờ được hạnh ngộ, quả thực đã khiến tiểu nữ thêm khâm phục bội phần.
Tới đây, cô gái lại quay sang trỏ vết thương của Bạch Nguyên Chương nói tiếp :
- Vừa rồi Bạch đại hiệp bị nhiễm độc trùng ngay yếu huyệt Độc Mạch. Chất độc này vốn đã kịch liệt lại trúng vào chỗ yếu hại cho nên vừa trúng độc, Bạch Đại hiệp liền bị phong huyệt cấm khẩu ngay ! May là nhờ đại hiệp có nội công thâm hậu, và kinh nghiệm giang hồ lịch duyệt nên trong lúc nguy cấp, Đại hiệp đã kịp thời tự bế được Sinh tử huyền quang và tạm thời vận công chận đứng các mạch máu châu thân. Nếu không, đại hiệp đã không đến nỗi ngất đi một cách mau lẹ như thế.
Hai thầy trò Như Thiên Hân nghe nói đều hãi kinh thầm về chất độc nguy hiểm chết người này.
Thiếu nữ kỳ trang ngừng lời, nhìn vết thương của Bạch Nguyên Chương chỉ thấy chỗ đắp lá cỏ có một luồng nhiệt khí bốc lên, và một ít nước đen thấm ra. Cô ta bèn lấy một vuông khăn lụa cẩn thận chùi sạch nước đen. Sau mấy lần như thế, bỗng thấy cô ta hơi cau mày quay lại nói với Như Thiên Hân :
- Chất kỳ độc Bạch đại hiệp bị nhiễm, vì thời gian quá lâu đã đưa sâu vào nội tạng.

Có thể cứ để lá cỏ này hút dần dần cũng hết nhưng mất nhiều thời giờ vô ích. Bây giờ nếu Như đại hiệp có thể vận dụng thần công tuyệt đỉnh dồn chất độc từ trong nội tạng Bạch đại hiệp tuần tự qua Thủ Thiếu Âm tâm kinh chuyển đến Thủ thiếu âm tiểu tràng kinh trở vào Đốc Mạch sau đó tiếp tức dồn đến chỗ vết thương cho tiết ra ngoài. Như thế Bạch đại hiệp sẽ được bình phục trong thơi gian ngắn vừa mau thoát hiểm lại vừa không bị thương tổn đến công lực.
Nghe nói, Đan Tâm Kiếm Khách gật đầu nhận lời và lập tức chuẩn bị thi triển thần công chữa độc. Ông ta thu cất viên linh đan đang cầm vào chiếc ngọc bình rồi vận bản thân công lực lên song chưởng.
Thiếu nữ vội vàng ngắt một lá dị thảo nữa, phân làm hai dán lên hai huyệt Thiếu Xung bên cạnh ngón tay út hai bàn tay tả hữu của Bạch Nguyên Chương.
Như Thiên Hân liền theo lời chỉ dặn của thiếu nữ, cúi xuống dùng hai ngón tay cái khẽ chận lên mảnh lá dị thảo rồi đưa nội gia chân khí từ trong mình chuyển qua hai ngón tay chạy vào hai huyệt Thiếu Xung của Bạch Nguyên Chương rồi luân chuyển qua các yếu huyệt : Thiếu phủ, Thần môn, Thông lý, Linh đạo, Tiểu hải, Thanh linh đến Thủ thiếu âm tâm kinh và cuối cùng vào huyệt Cực tuyền.
Sau đó lại từ Thủ thiếu âm tâm kinh chuyển vàoThủ thái dương tiểu tràng kinh và tuần tự chuyển qua các huyệt khác để vào Đào đạo huyệt nơi bị thương. Chỉ thấy hai luồng chân khí từ hai ngón tay Như Thiên Hân dồn chất độc chuyển đến huyệt Thiên tôn thì hai mảnh lá dị thảo đã bốc nhiệt khí ngùn ngụt như làn khói mỏng. Nước đen chảy ra chung quanh vết thương thành từng giọt.
Lúc này, thần sắc thiếu nữ kỳ trang bỗng trở nên khẩn trương vô cùng. Cô ta phải vội vàng dùng vuông khăn lụa trên tay nhanh nhẹn chùi những giọt nước đen từ vết thương chảy ra chỉ trong chốc lát vuông khăn đã ướt đẫm.
Thấy vậy Nhân Thu Thủy lấy vuông khăn của nàng đưa cho thiếu nữ xử dụng. Giữa lúc hai vuông khăn vừa thấm ướt, thì luồng chân khí nơi đầu ngón tay Như Thiên Hân cũng đã dồn độc khí vừa đến huyệt Đào Đạo. Chỉ thấy da thịt chung quanh vết thương co rút lại và một tia nươc đen chảy vọt ra thật mạnh !
Thiếu nữ kỳ trang vội vàng xé ngay một vạt áo đang mặc để lau chùi kỹ những giọt nước từ vết thương bắn ra. Đồng thời trên nét mặt cô ta cũng đang lộ vẻ tươi cười thở ra một hơi dài khoan khoái, ngửng mặt nhìn Như Thiên Hân gật đầu ra hiệu ngừng tay.
Như Thiên Hân thấy thiếu nữ gật đầu ra dấu thì biết là đại công đã thành ông ta liền mỉm cười thu hồi công lực đứng dậy thở dài khoan

khoái. Khi nhìn đến cọng lá dị thảo đắp trên miệng vết thương đã thấy biến thành mầu đen thẫm, trông rất ghê sợ!
Lúc ấy, thiếu nữ kỳ trang mới gở mảnh lá đắp vết thương gói chung với hai vuông khăn và một mảnh vạt áo liệng xuống đất rồi giơ chưởng khẽ ấn ngoài không khí một cái, đã đẩy mấy vật đó chìm sâu xuống mặt đất hàng ba bốn tấc...
Ngón công phu này của thiếu nữ diệu tuyệt ở chỗ thi triển một cách nhẹ nhàng tùy ý, không phải vận công thủ thế. Cho nên, dẫu không có thể gọi là võ lâm hãn hiếm, nhưng cũng đáng xưng tuyệt nhất thời, ngay đến Như Thiên Hân cũng phải thầm kinh dị mà cho rằng, với phong cách cao quý của thiếu nữ, thì có được công lực như vậy cũng không lấy làm lạ. Nhưng nếu so sánh công lực ấy với tuổi tác của cô ta hiện thời thì quả thực là một điều đặc biệt ít có.
Bởi vì, theo con mắt nhận xét của Như Thiên Hân thì nhiều lắm thiếu nữ kỳ trang cũng chỉ lớn hơn Nhân Thu Thủy độ vài tuổi là cùng. Thế mà trên phương diện nội công hỏa hầu xem ra cô ta có thể cao hơn Thu Thủy tới mười lăm mười sáu năm tu luyện. Chẳng lẽ trong đời, ngoài Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm ra, cô gái này cũng là nhân vật biết thuật bảo vệ sắc đẹp hay sao ?
Giữa lúc Như Thiên Hân đang thầm tự suy đoán, thì bỗng nhiên nghe Bạch Nguyên Chương thở ra một tiếng, khẽ hé cặp mắt nhìn chung quanh một lượt, thần sắc đượm vẻ bùi ngùi. Kế đó ông ta mới như sực nhớ ra khẽ “A” một tiếng cúi xuống nhìn chùm cỏ lạ trên tay lúc đó chỉ cón có một cọng lá non đồng thời đưa tay lần vào lưng, không thấy chiếc ngọc bình đựng viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan, ông ta bèn nhìn Như Thiên Hân gượng cười nói :
- Bạch Nguyên Chương đã trọn một đời lặn lội khắp danh sơn thiên hạ sưu tập bách thảo trân quý, mới luyện được ba viên linh dược. Không dè còn một viên cuối cùng lại dành để cứu được mạng sống của chính mình...
Dứt lời ông ta liền cất tiếng cười khà khà đang định vươn mình đứng dậy bỗng nhiên nhìn về phía sau Nhân Thu Thủy thấy có một thiếu nữ ăn mặc kỳ dị, dung quang tuyệt đại thì bất giác ông ta lại lộ vẻ ngạc nhiên vô cùng.
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân vội mỉm cười giải thích :
- Lúc Bạch huynh chẳng may nhiễm phải kỳ độc, Như mỗ sơ sót không kíp nghĩ ra, sau may nhờ có Thu nhi nhắc nhở lão phu mới nhớ tới viên linh dược của Bạch hưynh mang theo bên mình. Nhưng lại được vị cô nương đây kịp thời chạy đến ngăn cản và cho biết, viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch huynh, tuy là võ lâm

thánh dược, nhưng không có công dụng chữa được vết độc thương của Bạch huynh. Do đó Như mỗ mới tiếp nhận ý kiến đề nghị của cô nương đây với điều kiện trao đổi là cô ấy sẽ chữa khỏi chất độc thương cho Bạch huynh và xin đền công bằng viên linh dược này. Hiện giờ Bạch huynh đã may mắn qua khỏi, xin Bạch huynh hãy lượng xét hành động vượt quyền tặng thuốc trao đổi của Như mỗ với cô nương đây!
Dút lời ông ta đưa mắt nhìn thiếu nữ kỳ trang với ý ngầm hỏi Bạch Nguyên Chương, xem cô ta nói về công hiệu của viên linh dược có đúng như thế hay không ?
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương nghe nói viên Võ lâm thánh dược của mình luyện chế, lại không chữa được chát độc của mình bị nhiễm, thì bất giác ông ta lộ vẻ ngạc nhiên hình như không tin.
Thiếu nữ kỳ trang bèn điềm tĩnh bước tới bên cạnh gốc cây lạ đưa tay trỏ một cành bị gãy rồi nhìn Bạch Nguyên Chương cười lạt, hỏi :
- Bạch đại hiệp đã nổi danh võ lâm là một bậc thần y. Chẳng hay đại hiệp có được nghe nói tới loại cây Ma hủ thụ, một loại độc tối lợi hại trong số bách độc tại vùng Nam Hoang bao giờ chưa ?
Nghe nói Bạch Nguyên Chương lại ngạc nhiên trầm ngâm giây lâu, rồi mới chậm rãi nói :
- Thì ra cây này là loại cây tối độc Ma hủ thụ sinh sản tại vùng Nam Hoang... Chỉ bị nhễu trúng một giọt nhựa cũng sẽ tắt thở trong vòng bảy bước...
Thiếu nữ mỉm cười gật đầu. Đoạn, cô ta lại trỏ khóm dị thảo trong tay Bạch Nguyên Chương nói tiếp :
- Còn giống cỏ này là Kim tuyến hay cỏ Hoàng Đạo bàng. Nào xin mời các vị lại đây, tiểu nữ sẽ chuyện hầu các vị nghe một sự bí mật tại vùng Nam Hoang do bàn tay xếp đặt kỳ ảo của tạo hóa!
Nói tới đây, thiếu nữ lại đưa tay chỉ sang bờ vực núi dưới chân ngọn núi phía nam, và những lùm cây phía ngoái cánh rừng đào, mà nàng vừa từ trong đó bước ra, rồi mỉm cười nói với mọi người :
- Xin mời các vị hãy nhìn xem, loại cây Ma hủ thụ này chẳng những mang chất kỳ độc tuyệt luân mà khắp Dã Nhân Sơn nầy chỗ nào cũng có mọc nữa.
Bọn Như Thiên Hân ba người, đưa mắt nhìn theo ngón tay trỏ của thiếu nữ, bất giác ai nấy đều sởn gáy ghê sợ !
Thiếu nữ lại mỉm cười nói tiếp :
- Tuy nhiên, loại cây này chỉ có nhựa của nó mới độc, còn vỏ thì lại rắn chắc như sắt.
Người Mèo chúng tôi thường trèo lên ngọn cây ngồi ngủ mà chưa

bao giờ xảy ra chuyện gì nguy hiểm ! Không hiểu lại sao hôm nay cành cây này bỗng dưng lại bị gãy một nhánh để đến nỗi Bạch đại hiệp suýt nữa mất mạng.
Lúc này, đối với thiếu nữ kỳ trang Nhân Thu Thủy đã có đôi chút thiện cảm, không còn như lúc mới gặp, nên nàng tỏ vẻ chăm chú nghe cô ta kể tiếp :
- Chất độc nhựa cây Ma hủ thụ chỉ có cỏ Kim tuyến là giải trừ được. Nhưng đặc biệt giống cỏ này ngoài công hiệu giải trừ Ma hủ độc thấp ra, không tận dụng vào việc gì được nữa.
Bọn Như Thiên Hân nghe nói lại càng thêm kinh ngạc, vì giống cỏ Kim tuyến kỳ dị và hiếm có như thế ai ngờ chỉ lại dùng để chữa Ma hủ độc mà thôi...
Thấy mọi người lộ vẻ kinh nghi, thiếu nữ kỳ trang lại mỉm cười tiếp lời :
- Sự sắp đặt kỳ diệu của tạo vật là ở chỗ bất cứ nơi nào có cây Ma hủ thụ thì chung quanh gốc cây trong vòng bảy bước thế nào cũng có một chùm cỏ Kim tuyến.
Như Thiên Hân một mặt nghe thiếu nữ kể chuyện, một mặt lấy viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan để lên lòng bàn tay, chuẩn bị đưa tặng thiếu nữ theo như lời đã hứa.
Nhân Thu Thủy lúc này tuy đã có thiện cảm với thiếu nữ nhưng trong lòng nàng vẫn có ý không phục. Bỗng nhiên nàng chợt nhớ tới cuốn Vạn Bách thủ lục của Bành Hàm đưa tặng lúc trước, bèn giở tìm đến thiên chép về Bách độc ra xem. Quả nhiên, trên trang nhất của thiên này, có một đoạn viết :
“Nhựa cây Ma hủ thụ mọc ở vùng Nam Hoang có chất kỳ độc chỉ nhễu trúng một giọt, sẽ bị tắt thở trong vòng bảy bước. Chất độc này đặc biệt chỉ có loại cỏ Kim tuyến mọc bên gốc độc thụ mới giải được mà thôi” !
Xem xong đoạn chép trong cuốn Vạn Bách thủ lục Nhân Thu Thủy mới thực tâm phục và khẩu phục, mà để yên cho sư phụ nàng chuyển tặng thiếu nữ kỳ trang viên Võ lâm thánh dược không lên tiếng ngăn cản nữa.
Thiếu nữ kỳ trang đưa tay nhận ngay viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan không chút e dè, rồi tươi cười hỏi tiếp :
- Theo lời của Như, Bạch đại hiệp và Nhân cô nương thì các vị đến vùng Dã Nhân Sơn này là để tìm gặp Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ tại Bách Thú Nham. Nhưng không hiểu tại sao các vị lại lặn lội đến đây, để gặp phải chuyện nguy hiểm như thế ?
Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương mỉm cười chưa kịp đáp thì

Nhân Thu Thủy đã đột nhiên lên tiếng hỏi thiếu nữ :
- Tiểu muội muốn hỏi tỉ tỉ trong nào vào Đào Hoa Nguyên và phải đi theo lối nào mới có thể tới được ?
Đan Tâm Kiếm Khách không ngờ ái đồ của ông lại sơ ý hỏi thăm như thé, ông ta đang định lên tiếng phiền trách thì đã nghe thiếu nữ kỳ trang cất tiếng cười khanh khách trả lời với giọng thần bí :
- Trong Dã Nhân Sơn, đi đến đâu cũng gặp cây cao rừng rậm, độc xà mãnh thú lại thêm kỳ ôn độc chướng, người vật gặp phải đều vạn tử nhất sanh, chớ làm gì có đào nguyên lạc thổ nào ?
Dứt lời, không đợi cho ai hỏi thêm thiếu nữ kỳ trang đã vung tay thi lễ theo lối chào của người Mèo vùng biên giới rồi quay mình dùng một thân pháp như thân pháp Cửu cung liên hoàn bộ nhẹ nhàng uyển chuyển, bước về phía rừng Đào.
Lúc sắp vào tới cửa rừng, thiếu nữ bỗng nhiên cất giọng trong trẻo như chim hoàng oanh hát bốn câu ca :
Gặp suối, chớ uống nước ngọn suối, Vào hang, nên phòng rắn nóc hang !
Cửu chuyển cửu hồi, xuyên cửu cốc!
Đào hoa thâm xứ, hữu nhân gian Lời ca cửa thiếu nữ trong vút, ngân vang khiến bọn Đan Tâm Kiếm Khách ba người cùng nhìn nhau lộ vẻ kinh ngạc! Còn thiếu nữ kỳ trang thì nhẹ nhàng ẩn dạng vào trong rừng đào để lại phía sau giọng ca thánh thót như ru.
Nhân Thu Thủy vừa nhíu mày gọi lên một tiếng “sư phụ” như định nói gì thì đã bị Như Thiên Hân xua tay ngăn cản không cho nàng lên tiếng, và đưa mắt chăm chú nhìn về phía cánh rừng đào bát ngát.
Nhân Thu Thủy nhìn theo tay chỉ của sư phụ nàng bỗng nhiên thấy thiếu nữ kỳ trang đang quay trở ra. Nhưng lần này cô ta đã thi triển ngón khinh công tuyệt điệu, đạp gót lướt nhẹ nhàng trên những cành hoa mềm mại, mà không gãy nát một cành hoa hay cành lá nào.
Nhân Thu Thủy thấy đối phương thi triển một thân pháp kinh công tuyệt diệu như thế thì bất giác nàng cũng phải ngấm ngầm thán phục. Vì nàng biết, những loại thân pháp thành công lượng thặng như Đăng Bình Độ Thủy và Đạp Tuyết Vô Ngấn cũng không đến nỗi khó thi triển, vì những ngón khinh công này hoàn toàn dùng một hơi chân khí phát xuất từ huyệt đan điền, phối hợp với thân bình nhanh nhẹn, chỉ khẽ hạ chân xuống một cái rồi lại nẩy lên ngay với tư thế liên hoàn phi rượt. Nhưng đằng này, thiếu nữ kỳ trang lại cất bước một cách chậm rãi khoan thai thế mà hoa không bị gãy cành cây không bị lung lay.
Trong nét mỹ diệu có nét ung dung từ nơi bình đạm phát hiện công

lực cao siêu. Với tuyệt nghệ này, ngoại trừ ân sư nàng đã luyện tới mức siêu quán càn khôn ra, có lẽ trong võ làm đương thời, không có tới người thứ ba nào nữa !
Giữa lúc Nhân Thu Thủy đang trầm giọng thán phục thì thiếu nữ kỳ trang đã đi hết cánh rừng hoa và từ trên ngọn cây phi thân hạ xuống. Khi gót chân vừa chạm mặt đất thân hình thiếu nữ lại lao vút về phía trước nhanh như một ánh điện chớp chỉ trong một thoáng mắt, nàng đã vượt qua khoảng cách mấy chục trượng, tới đứng trước mặt Như Thiên Hân.
Nở nụ cười như cánh hoa đào, nhìn Đan Tâm Kiếm Khách và cất giọng oanh vàng :
- Tiểu nữ nhờ sống lâu ngày tại vùng Miêu cương hóa ngoại hiểu rõ được tính chất các loại độc vật nên đã may mắn giúp Bạch đại hiệp giải trừ chất độc. Nhưng nếu không nhờ được Như Đại Kiếm Khách dùng nội gia công lực tượng trợ, thì cũng phải mất một thời gian khá lâu mới chữa khỏi, và khi Bạch đại hiệp tỉnh lại, muốn khôi phục công lực như cũ cũng phải tĩnh dưỡng mất bảy tám ngày. Do đó, công lao không phải một mình tiểu nữ phụ trách hoàn toàn, thế mà tiểu nữ đã nhận hậu tặng một mình nên đã tự thấy rằng có hơi tham lam và đáng thẹn ! Tiếc rằng viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đan này lại không thể bẻ ra làm đôi được. Cho nên tiểu nữ nghĩ chỉ có cách tặng lại Như Đại Hiệp một vật nhỏ mọn để đền đáp vậy...
Đan Tâm Kiếm Khách nghe nói bất giác ông ta cũng phải thầm thán phục về lòng minh bạch thẳng thắn của thiếu nữ kỳ trang.
Tới đây, không đợi Như Thiên Hân lên tiếng thiếu nữ lại nói tiếp :
- Nhưng, Như Đại Kiếm Khách là một bậc tôn sư đương thời võ học tuyệt thế. Còn Bạch Đại Hiệp là một vị thần y đương thời kiến thức uyên bác. Đối với tặng vật nhỏ mọn của tiểu nữ hình như không đáng kể và cần thiết! Chi bằng để tiểu nữ gửi tặng cho Nhân tiểu muội đây làm món đồ chơi đẹp mắt vậy !
Dứt lời, thiếu nữ cất tiếng cười ròn rã, rồi giơ tay liệng một vật tròn đen nhánh về phía Nhân Thu Thủy...
Giữa lúc Nhân Thu Thủy giơ tay đón bắt tặng vật chưa kịp nhìn xem là món vật gì thì thiếu nữ kỳ trang đã phi thân vọt lên không biến dạng vào trong rừng đào.
Sau khi nhìn theo thiếu nữ kỳ trang khuất dạng. Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên cất tiếng lời ngặt nghẽo một hồi thật lâu :
Đan Tâm Kiếm Khách và Nhân Thu Thủy thấy Bạch Nguyên Chương bỗng nhiên cất tiếng cười như điên như cuồng thì đều gật mình kinh ngạc.

Nhân Thu Thủy không kịp nhìn xem thiếu nữ tặng mình vật gì mà vội vàng ngửng đầu nhìn Bạch nguyên Chương hỏi giọng hiếu kỳ :
- Ủa, tại sao Bạch tiền bối lại bỗng nhiên buồn cười một cách khoái trá như thế ?
Nghe hỏi Bạch Nguyên Chương bèn ngừng tiếng cười đáp giọng cảm khái :
- Bạch Nguyên Chương này thực uổng mang danh hiệu Thần y! Đến ngay tính mạng của mình mà cũng phải nhờ ở tay cô gái Man dân hóa ngoại mới cứu sống được...!
Thấy vậy Đan Tâm Kiếm Khách vội lên tiếng an ủi :
- Người ta thường khi trăm điều cẩn thận, nhưng khó tránh khỏi một điều sơ sót. Đối với chuyện này, Bạch huynh cũng bất tất phải bận tâm cho lắm! Vì đây chỉ là sự vô ý ngẫu nhiên mà thôi.
Đối với Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương luôn luôn khâm phục, cho nên chỉ nghe lời an ủi, ông đã vội gật đầu khen phải. Tuy nhiên hình như trong thâm tâm, ông ta vẫn chưa được hoàn toàn thoải mái cho lắm.
Giữa lúc đó, bỗng nhiên lại nghe Nhân Thu Thủy la lên một tiếng “ủa” rồi chìa tay cầm tặng vật của thiếu nữ đưa đến trước mặt Như Thiên Hân nói :
- Sư phụ thử nhìn xem, ở vùng Miêu cương hóa ngoại mà cũng có được một vật điêu khắc tinh xảo đến như thế này, quả thực là tuyệt quá !
Nghe nói Như Thiên Hân bèn quay đầu lại nhìn xem món ái đồ đang cầm trên tay, Chỉ thấy vật này có hình dáng tròn và lớn bằng chiếc trứng gà, màu sắc đen nhánh, chung quanh có hình cây cối phong cảnh chạm trổ rất tinh vi Như Thiên Hân bèn cầm lấy nhìn kỹ thấy vật này giống như một cái hột của trái cây lạ, có chất cứng rắn vô cùng. Những nét chạm trổ khéo léo ẩn hiện, so với các đanh thủ của Tô Hàng Trung Nguyên có thể nói không kém bao nhiêu !
Vì những hình núi non khe suối đã được chạm trổ một cách rất đầy đủ mà tinh vi. Cả đến những cành lá, ngọn cỏ cũng đều rõ ràng phân biệt ! Tối kỳ diệu là hình một vách đá, nhìn thực thể hình chạm chỉ có trên dưới một tấc nhưng đã phối trí với cảnh vật chung quanh rất khéo léo, trông chẳng khác một vách đá thật, hun hút cao hàng ngàn thước. Mà tuyệt nhất là, trên mặt vách đá chạm còn có những đường ngấn rất nhỏ giống như những nét thi từ, chương khúc của những kẻ tao nhân mặc khách đề vịnh...
Như Thiên Hân xem xong, ông ta bèn chuyển cho Bạch Nguyên Chương. Nhìn xem một lúc lâu, Bạch Nguyên Chương cũng không

hiểu vật này chế tạo bằng chất gì, nên ông ta đưa trả cho Nhân Thu Thủy, nói :
- Vật này, tuy chỉ là món đồ chơi nhưng sự chạm trổ đã tới mức thần kỳ tuyệt xảo như thế nầy thì Nhân cô nương cũng nên giữ cẩn thận để làm vật kỷ niệm về sau.
Dứt lời ông ta lại quay sang Như Thiên Hân thắc mắc hỏi :
- Thiếu nữ vừa rồi tuy không chỉ đường lối vào Đào Hoa Nguyên nhưng mấy câu ca của cô ta ngâm nga lúc lâm biệt xem ra hình như có ám chỉ một điều gì phải không Như huynh ?
Như Thiên Hân cũng lẩm bẩm nhắc lại lời ca của thiếu nữ kỳ trang một lượt, rồi mỉm cười gật đầu đáp :
- Đúng vậy, lời lẽ câu thứ nhất :
"Gặp suối chớ uống nước ngọn suối" hình như có ngụ ý đường vào Đào Hoa Nguyên phải đi dọc theo một ngọn suối. Nhưng trong một dãy núi bao la như thế này có rất nhiều suối, biết con suối nào là đúng bây giờ ?
Bạch Nguyên Chương nghe nói cũng trầm ngâm giây lát rồi mới nói :
- Tiểu đệ cũng nhận thấy trong bốn câu ca của thiếu nữ có ngụ ý rất sâu sắc, chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ mới tìm hiểu hết ý nghĩa.
Lúc này, Như Thiên Hân hình như chợt hiểu ra điều gì, ông ta bèn mỉm cười nói với Bạch Nguyên Chương :
- Ý kiến của Bạch huynh rất chí lý, lão phu cũng nhận thấy trong câu : "Gặp suối chớ uống nước ngọn suối" hình như hai chữ "chớ uống" có vẻ khoan yếu nhất.
Nghe Như Thiên Hân nói Bạch Nguyên Chương mới chợt hiểu ra vội nối lời :
- Như huynh thực có óc nhận xét rất tinh tế độc đáo. Hai chữ "chớ uống" phải chăng ám chỉ nước suối có độc? Và như vậy thì giòng suối nào có độc mới là đường vào Đào Hoa Nguyên. Còn câu thứ hai :
"Gặp hang nên phòng rắn nóc hang" thì ngụ ý có phần hơi rõ rệt. Tức là trong ý chỉ rõ, chẳng những dọc đường chúng ta phải đi qua hang độc mà còn phải lưu ý đề phòng rắn độc trên nóc động nữa...
Bạch Nguyên Chương chưa dứt lời, thì Nhân Thu Thủy đã cười lạt nhướng mày, với giọng bất phục nói :
- Xem ra cả nàng cũng coi thường chúng ta quá lắm! Với một con rắn nhỏ nhít trên nóc hang đâu thể so ví được con độc xà Thất Tinh Hồng của Ma Mật Ngạn ? Và nhất là năm trước vãn bối đã cùng Vân lão tiền bối bị tên lão quái Tiêu Dao Tử lừa gạt nhốt trong Vạn Long Điện của hắn, để hàng ngày thả rắn độc vào hãm hại. Số rắn độc của

tên lão quái lúc bấy giờ đều là những loại kỳ độc hiếm thấy, thế mà chẳng làm gì được chúng ta, huống chi ngày nay...
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân khẽ "Hừ" một tiếng, ngắt lời Nhân Thu Thủy, rồi với giọng có vẻ trách móc :
- Thu nhi chớ nên tự phụ như vậy vì trong thiên hạ biết bao nhiêu người tài giỏi mà không bao giờ lộ diện. Vũ trũ rộng lớn vô cùng thiếu chi chuyện lạ? Chẳng lẽ ngoài các giống rắn độc Ngọc Chỉ Linh Xà Tiêu Dao Tử nuôi dưỡng ra, trong thiên hạ không còn giống độc xà nào mãnh liệt hay sao? Vị cô nương ấy đã đặc biệt lưu ý nhắc nhở thì chúng ta cũng nên cẩn thận đề phòng là hơn.
Bạch Nguyên Chương nghe nói liền cất tiếng cười ha hả, chống chế giúp Thu Thủy :
- Người nào trẻ tuổi mà chằng có tánh hiếu thắng. Nhưng Nhân cô nương đây, là người xưa nay có tính rất cận thận, tuy ngoài miệng nói thế, chớ trong thâm tâm Nhân cô nương đâu dám coi thường, sơ sót. Như huynh bất tất phải nặng lời trách cứ như thế !
Tới đây Bạch Nguyên Chương lại bàn luận ngay sang câu nói thứ ba của thiếu nữ, và giải thích :
- Câu "Cửu Chuyển Cửu hồi xuyên Cửu Cốc" nếu không có ý nêu lên sự khó khăn để ngăn cản chúng ta vào Đào hoa nguyên, thì cũng cho biết con đường này còn cách đây rất xa, và quanh co khúc chiết khó lòng mà vượt nổi.
Đan Tâm Kiếm Khách cũng gật đầu tiếp lời :
- Bạch huynh đã suy luận rất đúng. Còn câu thứ tư "Đào hoa thâm xứ hữu nhân gia" theo sự suy xét của lão phu chắc là chỉ chỗ cư ngụ của thiếu nữ vừa rồi, hoặc có thực là vị Đào Hoa Công Chúa mà chúng ta đang tìm gặp cũng nên.
Bạch Nguyên Chương cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu rồi mới ngửng lên nhìn Như Thiên Hân mỉm cười nói :
- Bạch mỗ vừa bị nhiễm độc mới khỏi, thần trí chưa được tỉnh táo hẳn. Nếu không được Như huynh nhắc tới đây chắc tiểu đệ đã quên mất một điều rất quan trọng. Điều ấy tức là :
Chúng ta thử tưởng tượng trong Dã Nhân Sơn này làm gì có người Hán cư ngụ mà ngay cả đến người Mèo cũng rất ít nữa. Thế mà thiếu nữ vừa rồi lại luôn luôn tụ xưng là dân man di vùng hóa ngoại. Trong khi đó thì dung nghi thái độ của cô ta lại tỏ ra cao sang quí phái nói năng dịu dàng lưu loát võ công cũng cao minh một cách xuất kỳ, nếu cô ta không phải chính là Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà mà là một nhân vật khác thì không hiểu trong vùng Dã Nhân Sơn này còn ẩn tàng biết bao tay võ lâm cao thủ nữa ?

Nghe xong Nhân Thu Thủy chợt ngửng đầu nhắp môi như định nói gì, bỗng không hiểu tại sao nàng lại cúi đầu làm thinh.
Như Thiên Hân đã phát hiện thái độ này nên ông ta đảo ánh mắt như điện nhìn đứa trò yêu một cái rồi quay sang nói với Bạch Nguyên Chương :
- Hiện giờ, cô gái ấy đã đi xa rồi, chúng ta hãy tạm gác chuyện tìm hiểu xem cô ta có phải là Đào Hoa Công Chúa hay không. Mà nên chiếu theo lời chỉ dẫn của bọn môn hạ Đồng Cổ Thiên Tôn, cứ vượt qua ba ngọn núi rồi sau đó sẽ tìm ra đường vào Đào Hoa Nguyên...
Dứt lời ông ta liền cùng Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy đồng cất bước nhắm hướng ngọn núi cao phía Tây Nam phóng như bay.
Khi đến chân núi mọi người mới thấy địa thế ngọn núi này đặc biệt kỳ dị. Chung quanh ba mặt là vách đá phẳng tắp như đẽo không có lối lên xuống lại còn được bao bọc bởi một đường khe rộng khoảng bốn trượng với chiều sâu thăm thẳm. Vách đá dựng đứng trơ trọi, phẳng lì không một khóm cây cọng cỏ.
Thấy cảnh tượng nguy hiểm như thế, bất giác ba người cũng phải ngừng chân trước bờ vực núi sâu thẳm mà nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị...
Như Thiên Hân quét cặp mắt quan sát chung quanh một lượt rồi bảo với Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy :
- Nơi này thực là một địa thế thiên hiểm, vách đá cao chót vót, khe nước sâu hun hút, đúng là một vùng lý tưởng của những kẻ muốn tìm nơi ẩn dật lánh đời. Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà ở sát vách Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ thế này mà còn được hắn ta kính trọng kiêng nể thì đủ rõ thế lực của nàng cũng không phải nhỏ. Nếu lão phu đoán không lầm, thì Đào Hoa Nguyên chắc phải nằm phía bên kia ngọn núi này !
Bạch Nguyên Chương nghe nói tuy cũng nhận thấy có lý, nhưng ông ta vẫn tỏ vẻ nghi ngờ :
- Khe nước này rộng không đầy năm trượng, và vách đá tuy cao hàng mấy ngàn thước, nhưng không phải thế mà không có kẻ vượt qua hay trèo lên được. Và điều lạ nhất là vách đá hiện thời lại phủ bằng một lớp rêu xanh, không một dấu vết gì tỏ ra có người thường qua lại. Cho nên, theo sự phỏng đoán của tiểu đệ, có thể đường vào Đào Hoa Nguyên phải theo một con đường tắt nào khác cũng nên.
Như Thiên Hân mỉm cười gật đầu đưa tay chỉ sườn đèo phía bên tả nói :
- Ý kiến nhận xét của Bạch huynh rất đúng, theo nhận xét của Như mỗ đường vào Đào Hoa Nguyên không cần phải qua khe núi, mà sẽ

đi theo đường khe dưới ngọn đèo kia có lẽ đúng hơn.
Bạch Nguyên Chương nghe Như Thiên Hân đoán có vẻ chắc chắn thì bất giác ông ta hơi ngạc nhiên giây lát, đoạn khẽ lắc đầu hỏi :
- Xưa nay Như huynh ít khi nói ra điều gì vô cớ, chắc là Như huynh đã có sự căn cứ vững vàng nào, nên mới đoán định nơi đó có đường vào Đào Hoa Nguyên chứ?
Nhu Thiên Hân gật đầu đáp :
- Chắc là Bạch huynh mãi để ý biện nhận địa thế nên mới không lưu tâm đến phía dưới đáy khe núi này đấy thôi. Cứ nghe tiếng nước chảy dưới chân chúng ta dội lên một cách rất rõ ràng thì đủ rõ chiều sâu của khe núi này cũng chỉ trên dưới năm trượng mà thôi.
Hơn nữa, cách về phía tả độ mươi trượng tiếng nước lại chảy mạnh ào ào chắc là nơi đó, đường khe gặp một khúc quẹo. Dựa theo đó mà suy đoán thì bên tả nhất định phải nằm ở địa thế cao hơn và chắc chắn là hướng ngọn suối. Vậy thì chúng ta không cần phải tìm đường nữa, mà cứ việc đi dọc theo bờ tả là đúng. Bây giờ, Bạch huynh thử nghĩ xem chúng ta có nên tìm cách xuống dưới khe núi đó và tìm đường đi về phía tả hay chăng ?
Nghe Như Thiên Hân nói xong Bạch Nguyên Chương càng thấy khâm phục vị Đan Tâm Kiếm Khách vô cùng. Vì bất luận về võ công hay cơ trí, mặt nào ông ta cũng cao hơn mình nhiều. Nhất là nghe tiếng nước chảy ngầm dưới đất sâu hàng trăm trượng mà có thể phân biệt được phương hướng, thì quả là ông ta đã có một nhĩ lực linh mẫn và một tầm nhận xét tinh tế ít người bì kịp. Càng nghĩ Bạch Nguyên Chương càng lộ vẻ e ngượng, tự thẹn tài nghệ non kém.
Như Thiên Hân nhìn thấu tâm trạng của Bạch Nguyên Chương nên ông ta vội tươi cười giơ tay khẽ vỗ vai người bạn đồng hành nói mấy lời an ủi :
- Bạch huynh với tuyệt nghệ võ lâm thượng thặng, và diệu thuật kỳ hoàng cái thế, đã biệt danh Bình Tung Ngũ Hữu và nổi tiếng giang hồ với những hành động diệt cường bạo giúp kẻ yếu thế. Thường nêu cao tiết tháo qua những khi vỗ kiếm hát ngao, lộ khí hái thuốc luyện đan, ra tay cứu thế tế nhân, thật xứng đáng với phong độ của một bậc cao nhân kỳ hiệp. Như mỗ lúc nào cũng cảm thấy khâm phục Bạch huynh vô cùng!
Mấy câu của Như Thiên Hân tuy có vẻ tâng bốc, nhưng được nói ra đúng lúc, khiến Bạch Nguyên Chương nghe xong cũng cảm thấy khoái trá, mà nhướng cặp trường mi, ngửa cổ hú lên một tiếng dài, vang động cả núi rừng.
Sau tiếng rú, những thực mặc cảm trong tâm tư như đã tiêu hết,

khiến ông ta càng thấy khoan khoái vô cùng !
Tới đây, Như Thiên Hân cũng không còn biết nói gì nữa mà chỉ khẻ mỉm cười rồi cất bước nhẹ nhàng nhảy về phía tả mấy trượng. Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy cũng nối gót nhảy theo.
Khi tới bên cạnh sườn đèo, Như Thiên Hân đứng lại chăm chú quan sát một lúc và đã phát hiện một tảng đá lớn mọc chìa ra phía dưới lưng đèo có thể dùng làm chỗ dừng chân được. Ông ta bèn đợi Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy tới nơi rồi mới hướng dẫn hai người cùng nhảy xuống đứng trên mặt tảng đá nọ. Vừa đặt chân lên tảng đá bỗng nhiên cả ba người cùng phát hiện trên lớp rêu xanh, hình như có vết chân người mới đạp qua !
Như Thiên Hân bèn cúi xuống cạy tảng rêu lên xem và nói với Bạch Nguyên Chương:
- Dấu chân đạp này hãy còn mới, chứng tỏ có người vừa đi qua đây không lâu. Nhưng cứ theo tài nghệ có thể đi trên ngọn hoa của cô gái vừa rồi, thì chắc chắn không phải là cô ta. Do đó ta có thể đoán biết người vừa đi qua, nếu không phải công lực non kém, thì cũng là cố ý làm ra như thế này, để dẫn dụ chúng ta nhảy xuống, hầu mưu tính một tác dụng gì khác.
Nghe nói, Bạch Nguyên Chương bèn cầm lấy tảng rêu trên tay Như Thiên Hân quan sát kỹ một lúc lâu rồi mới mỉm cười, nói :
- Ý kiến của Như huynh rất xác đáng. Tuy nhiên, theo sự phán đoán của tiểu đệ thì người để lại dấu chân đây chẳng những không phải cô gái vừa rồi mà cũng không phải người trong vùng Đào Hoa Nguyên này nữa !
Đan Tâm Kiếm Khách không nói gì, chỉ mỉm cười đưa mắt có ý hỏi thăm.
Bạch Nguyên Chương bèn chỉ tảng rêu đang cầm trên tay, nói tiếp :
- Dấu chân trên tảng rêu này có in vết đế giày mà cô gái vừa rồi lại đi chân không.
Chẳng những thế cô ta còn luôn luôn tự xưng là dân vùng Miêu cương hóa ngoại. Cứ xem như thế trong vùng Đào Hoa Nguyên này phải là nơi tự tập cư ngụ của giống người Mèo.
Mà đã người Mèo thì hầu hết họ đi chân không, cho nên dấu chân mang giày này rất đáng khả nghi.
Nghe xong Bạch Nguyên Chương bày tỏ nhận xét, Như Thiên Hân luôn luôn gật đầu đồng ý, và đang định lên tiếng hỏi lại một vài điều, thì đã nghe tiếng Nhân Thu Thủy gọi giật giọng :
- Sư phụ hãy mau nhìn xem nơi bờ khe dưới gành núi kia !
Đan Tâm Kiếm Khách và Bạch Nguyên Chương vội cùng nhổm

người nhìn xuống theo tay chỉ của Nhân Thu Thủy, chỉ thấy chỗ bờ khe nàng vừa trỏ có một đường khe hẹp rộng độ một thước mà hình như đường này do người ta tạo thành. Rất có thể đây là con đường tắt bí mật đi vào Đào Hoa Nguyên cũng nên ?
Và cũng vì sự phát hiện con đường khe hẹp này mà cả Như Thiên Hân lẫn Bạch Nguyên Chương đều bỏ qua không để ý tìm hiểu thêm về điểm khả nghi của dấu chân mang giày nữa !
Điều này không phải Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương sơ ý hay cẩu thả. Mà thực ra, vì cả hai đều là những bậc có tiếng tăm, võ công lại cao siêu tuyệt đỉnh cho nên dù có nghi ngờ, và biết rõ sự nguy hiểm trước mắt chăng nữa, cũng không khi nào chịu thối lui.
Trước lúc nhảy xuống dò xét tình hình. Nhu Thiên Hân lo ngại Bạch Nguyên Chương vừa trúng kỳ độc mới khỏi, chưa thực yên tâm trong khi mạo hiểm, cho nên ông ta vội đưa mắt ra hiệu cho Nhân Thu Thủy, rồi mới bảo với Bạch Nguyên Chương :
- Trong khe núi rất tối tăm, hư thực không rõ, đường lại hẹp, chúng ta cần phải chia nhau xuống từng người mới có thể cứu ứng lẫn nhau được. Bây giờ Bạch huynh hãy ở trên này đề phòng, để Như mỗ xuống dò xét trước xem đường khe hẹp này dẫn tới đâu.
Bạch Nguyên Chương cũng không hiểu rõ dụng tâm của Như Thiên Hân. Huống chi đứng trước mặt một vị tài ba cái thế như Đan Tâm Kiếm Khách, ông ta cũng không dám khoe mẽ trổ tài, cho nên ông ta vội gật đầu đồng ý. Như Trên Hân liền khẽ vung tay áo một cái, bắn tung mình là là xuống khe núi, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.
Hạ chân xuống khe đá, Như Thiên Hân phóng cặp mắt sáng như điện nhìn qua một lượt, đã hiểu rõ địa thế trong khe đá tuy hiểm hóc, nhưng không có người phục ngầm để ám toán. Ông ta cũng nhìn thấy phía dưới đường khe đá này có một giòng nước chảy rất mạnh và khi chảy tới đầu đường khe gặp một khúc quẹo, giòng nước đã bị ngăn lại, khiến bọt nước tung lên trắng xóa như đám sương độc, trông chẳng khác một ngọn thác từ trên cao hàng trăm trượng dội xuống, tiếng nước chảy xối vào vách đá, kêu ầm ầm như sấm động!
Bắc ngang giòng nước chảy mạnh có một sợi lòi tói bằng sắt. Đầu giây bên này cột vào một hốc đá còn đầu kia xuyên thẳng vào một cửa hang tối om bên phía bờ vực núi dối diện. Sợi lòi tói sắt bắc ngang giòng nước này chỉ cách mặt nước khoảng hai ba thước mà thôi !
Như Thiên Hân quay lại, vẫy tay gọi Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy xuống, trỏ giòng nước chảy mạnh dưới khe, và cửa hang tối om bên kia bờ vực, chậm rãi nói :

- Giòng nước này là một đường khe nước chảy chớ không phải giòng suối, mà bờ vực đối diện lại là cửa hang. Cho nên địa thế ở đây tuy cũng có nước chảy và có hang động nhưng hình như không hợp với địa thế suối nước và hang động theo như lời ca của cô gái vừa rồi.

Hồi 37
Những Bí Mật Của Đào Hoa Nguyên

Bạch Nguyên Chương đưa mắt quan sát tình thế, nhận thấy chỗ đường khe đá hẹp này không có vẻ gì là một yếu lộ thông hành, mà sợi giây sắt bắc ngang dòng nước cũng không được hợp lý lắm. Bởi vì, như vậy thì tất cả mọi người trong "Đào Hoa Nguyên" người nào cũng phải là tay võ lâm cao thủ, xuất quần bạt tụy, khinh công tuyệt đỉnh, mới có thể leo qua sợi dây để ra vào một cách dễ dàng được.
Giữa lúc Bạch Nguyên Chương còn đang phân vân nghi hoặc thì đã nghe Nhân Thu Thuỷ lên tiếng hỏi:
- Có phải vừa rồi Bạch lão tiền bối phát hiện dấu chân để lại trên lớp rêu là dấu chân của người mới qua đây được ít lâu phải không?
Bạch Nguyên Chương gật đấu đáp:
- Có, ban nãy lão phu đã suy đoán và nhận thấy đúng như vậy.
Nghe nói, Nhân Thu Thủy nhướng cặp mày liễu, hỏi tiếp:
- Nếu đúng như vậy thì nghệ thuật khinh công của người ấy cũng chẳng được cao siêu cho lắm. Làm sao họ có thể đủ sức vượt qua sợi dây nguy hiểm như thế này được?
Bạch Nguyên Chương nghe nói thì mỉm cười nhìn Như Thiên Hân nói:
- Chẳng cần biết đối phương có ý dụ địch hay không, nhưng chúng ta đã tới đâu thì dù không có đường đi cũng không có lý nào thối lui được. Vậy bây giờ tới lượt Như huynh đứng coi chừng đề phòng, để tiểu đệ vượt qua dòng nước, dò xét trước xem sao?
Như Thiên Hân khẽ nhíu mày, giơ tay cản:
- Nếu lúc bình thường. Lão phu ngăn cản thì còn sợ Bạch huynh cho rằng. Lão phu có ý coi thường Bạch huynh. Nhưng tình thế hiện thời thì lại khác, vì Bạch huynh vừa trúng độc mới khỏi, dù có đã được bình phục nhưng cũng khó tránh khỏi phần nào ảnh hưởng đến thể

lực. Hơn nữa, giữa chúng ta cũng chẳng xa lạ gì. Vậy để cho được cẩn thận, chuyến này cũng vẫn nên để lão phu mạo hiểm sang trước, có lẽ tiện hơn!
Nghe nói, Bạch Nguyên Chương khẽ mỉm cười lắc đầu với giọng cương quyết:
- Bạch mỗ tuy chẳng may bị nhiễm kỳ độc, nhưng đã được Như huynh và vị cô nương ấy giúp sức chữa trị, có thể nói hiện giờ chất kỳ độc đã được giải trừ hết hẳn, khi vận dụng chân khí đan điền không còn thấy gì trở ngại nữa. Huống chi, chuyện leo trên sợi dây sắt đi qua khe nước này, đối với Bạch mỗ cũng không đến nỗi khó khăn lắm.
Nghe Bạch Nguyên Chương nói vậy, Như Thiên Hân cũng cảm thất rất ngại, không biết tính sao cho phải.
Và giữa lúc nhị lão đang dành nhau qua dây trước, thì Nhân Thu Thủy đã ngầm vận khí đan điền, bất thình lình phi thân nhảy xéo lên cao bốn năm trượng với chiêu thức "Tiềm Long Thăng Thiên". Từ trên không nàng lại uốn lưng co rút hai chân, sử dụng chiêu thức "Bạt Vũ Phiêu Vân" nhẹ nhàng đáp xuống ngang sợi dây sắt.
Lúc đó, Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương, muốn ngăn cản cũng không kịp đành phải cấp tốc vận thần công để chuẩn bị giúp đỡ khi Nhân Thu Thủy gặp nguy.
Khi thân hình Nhân Thu Thủy từ trên cao đáp xuống còn cách sợi dây dắt độ sáu, bảy thước, nàng mới uốn mình, giang hai tay, dùng một chân điểm nhẹ trên sợi dây sắt một cái, với thân pháp khinh công thượng thặng " Xảo Yến Lược Ba" (én sà mặt nước) vọt lên đáp xuống, đi lẹ như bay.
Vì gần đây, công lực của nàng có phần tinh tiến, và nàng cũng muốn để cho sư phụ được đẹp lòng, nên nàng đã cố ý thi triển công lực bằng cách vận chân khí đan điền bình phi liên tiếp hai lần. Và lần đặt chân xuống sợi dây sắt thứ hai, thì thân hình nàng chỉ còn cách cửa hang bên vực núi không đầy ba trượng.
Ai dè, sau lượt đáp xuống này, đã xảy ra chuyện nguy hiểm bất ngờ. Số là khi bàn chân Nhân Thu Thủy vừa điểm trúng sợi dây thì bỗng nhiên sợi dây này trầm xuống, thân hình nàng cũng bị rớt theo xuống dòng nước đang chảy mạnh như thác.
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân và Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương trông thấy, thảy đều giật mình cả sợ! Nhưng vì sợ dây bị đứt bất thình lình, nên không có cách gì cứu nổi. Hai người đành chỉ biết đứng nhìn Nhân Thu Thủy chới với dưới dòng nước chảy xiết, chờ bị cuốn theo xuống một bờ vực thẳm sâu hàng trăm trượng.

Chỗ Bạch Nguyên Chương đứng sát bên cạnh sợi dây sắt cho nên khi thấy Nhân Thu Thủy đột nhiên bị nguy ông ta liền vận hết công lực lên hai cánh tay, cúi xuống chụp xuống sợi dây sắt, hét lớn một tiếng, đem hết công lực toàn thân, hất mạnh sợi dây lên một cái.
Đầu sợi dây bị đứt chìm xuống dòng nước, được Bạch Nguyên Chương dùng sức hất nảy lên một chút rồi lại nhìn xuống ngay, vì sợi dây này đã dài hàng mấy trượng lại gặp dòng nước chảy mạnh quá, cho nên nội công của Bạch Nguyên Chương có thâm hậu đến đâu cũng không thể duy trì được lâu.
Lại nói, khi sợi dây sắt đột nhiên bị đứt, Nhân Thu Thủy hốt hoảng đã giơ tay định chụp nhưng không trúng nên nàng bị sa ngay xuống dòng nước chảy xiết.
Về phần Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân lúc đó lại càng lo lắng hốt hoảng đến nổi râu tóc đều dựng ngược cả lên. Mặc dầu có mang một thân võ công hãn thế tuyệt học, nhưng vì khoảng cách quá xa, nên ông ta đành chỉ biết đứng nhìn đứa trò yêu sắp táng thân trong dòng nước chảy xiết.
Và giữa lúc cấp thiết đó, ông ta bỗng nảy ra một ý nghĩ liền đảo mình một vòng vận hết thần công lực, dùng một thế "Thôi sơn điền hải" (xô núi lấp biển) đẩy ra một luồng cách không cương khí nội lực xuống chỗ mặt nước cách mặt Nhân Thu Thủy khoảng mấy thước.
Làm như vậy, Như Thiên Hân cũng tự biết chưa chắc đã có hiệu lực gì nhưng vì nghĩa thầy trò sâu nặng nên ông ta chỉ biết cố gắng hết sức mình mà thôi.
Về phần Nhân Thu Thủy sau khi bị hụt chân té xuống dòng nước, nàng đã kinh hãi thất sắc, và tự biết khó có thể thoát khỏi tai nạn.
Nhưng con người ta, khi gặp gian nguy, gần kề cái chết, thường hay kích động linh trí để tìm phương tự cứu. Cho nên giữa lúc nửa thân mình nàng bị chìm xuống dòng nước thì vì bản năng tự vệ, nàng đã vận hết chân khí lên song chưởng với thế "Linh Âu phá thủy" (chim âu rẻ nước) hai tay khẽ giang ra đập liên tiếp xuống mặt nước và đưa được thân hình nổi lên mấy tấc.
Nhờ chút hiệu dụng đó, linh trí sẵn có của Nhân Thu Thủy được phát huy hết mức.
Nàng đã đề tụ tất cả công lực toàn thân lên hai cánh tay. Tay mặt đập xuống mặt nước, tay trái đẩy về phía trước, nhờ hai luồng sức mạnh dội vào nhau, nàng đã giữ được thân hình đứng nguyên khỏi bị chìm xuống sâu và trôi thêm về phía trước.
Tuy nhiên cách chống đỡ này rất hao tổn chân lực lại thêm dòng nước chảy quá mạnh, chonên nàng chỉ duy trì chống đỡ được một

lát, thì thân hình lại bị chìm xuống một ít, và bị dòng nước cuốn theo về phía trước bốn năm thước, rồi đúng ngay vào chỗ hố sâu có vận nước xoáy mạnh như một ngọn thác từ trên cao hàng trăm trượng đổ xuống.
Giữa lúc Nhân Thu Thủy chới với lâm vào tình trạng nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc, và đã vô phương tự cứu, bỗng nhiên một luồng cương khí vô hình thổi tới, và đập xuống mặt nước phía trước nàng, cách độ hơn một thước. Luồng cương khí này, có oai lực mạnh mẽ vô song, chẳng những đã cuốn nước bắn lên tung toé, mà cả thân hình Nhân Thu Thủy cũng bị đẩy giao động.
Trong giây phút sống chết cách nhau gang tấc, Nhân Thu Thủy nhờ vẫn bình tĩnh vững trí, khi gặp luồng cương khí nàng đã biết ngay đây là luồng chưởng phong do ân sư nàng thi triển để cứu giúp nàng, do đó, nàng đã lập tức nghĩ được phương pháp tự cứu, bằng cách cố gắng vận dụng dư lực đẩy mạnh song chưởng đón đỡ luồng chưởng phong vừa thổi tới.
Khi hai luồng chưởng phong chạm nhau, Nhân Thu Thủy bị rung động toàn thân, hoa cả hai mắt và ngất đi lập tức, nhưng thân hình nàng đã được luồng cương khí vô hình của Như Thiên Hân đẩy lui về phía sau hơn ba thước...
Đứng trên bờ, Như Thiên Hân biết rõ đứa trò yêu của ông ta chỉ còn một chút sinh cơ mỏng manh này thôi, cho nên ông ta không cần tính toán do dự gì nữa, mà vội vàng vung hữu chưởng đưa thêm một luồng cương khí nữa đẩy bắn thân hình Nhân Thu Thủy vọt lên khỏi dòng nước rớt vào giữa miệng hang tối om phía đối ngạn, nghe một tiếng “huỵch” và nằm im bất động!
Còn Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương thì vì sợi dây sắt đã đứt, không có cách gì qua được dòng nước, nên chỉ biết đứng nhìn nhau, cau mày thở dài.
Ai ngờ, một lát sau bỗng nhiên sự lạ xảy ra.
Số là, khi đó Nhân Thu Thủy đã tự nhiên tỉnh và đang ngồi dậy giơ tay sửa mái tóc.
Như Thiên Hân kinh ngạc cực điểm vội lớn tiếng gọi:
- Thu nhi, con thử tìm xem lý do tại sao sợi dây sắt bỗng dưng bị đứt? Và có cách nào giúp cho sư phụ và Bạch đại hiệp qua bên đó không?
Nhân Thu Thủy vội bước ra bờ vực núi, xem xét chung quanh một lát rồi lớn tiếng đáp:
- Sư phụ, sở dĩ dây bị đứt bất thình lình như thế là vì đầu bên này có một khoen sắt đã mòn rỉ gần hết. Bây giờ sư phụ tìm cách nào ném

được đầu dây đứt đó qua bên này, đồ nhi sẽ dùng tay giữ chặt, là có thể vượt sang được.
Như Thiên Hân bèn theo lời Thuy Thủy ngưng tụ thần công ném mạnh đầu dây sắt sang cho nàng bắt lấy rồi cùng Bạch Nguyên Chương tung mình nhẹ nhàng nương theo sợi dâu sắt phóng sang bờ vực núi đối diện, nhanh như một làn khói.
Sau khi tới bờ, Như Thiên Hân vội cầm lấy cổ tay đứa trò yên thử xem kinh mạch hơi thở và với ánh mắt hoài nghi, nhìn nàng hỏi:
- Thu nhi, ban nãy sư phụ đã dùng tới sáu thành công lực đánh trúng giữa lưng con một chưởng để đẩy lên bờ vực, đáng lẽ con phải bị nột thương rất nặng mới phải. Vậy mà không hiểu tại sao, con lại chẳng hề hấn gì ngoài một vài bộ phận tạng phủ bị chấn động một chút thôi?
Nhân Thu Thủy mỉm cười đáp:
- Sở dĩ đồ nhi được sống sót là nhờ trong mình có mặc manh áo "lông chim ngũ sắc" của Đỗ Vô Sầu lão tiền bối tặng cho lúc trước. Manh áo này có công dụng chống được tất cả các loại đao kiếm, chưởng lực một cách rất thần hiệu.
Nghe nói, Như Thiên Hân chợt hiểu. Ông ta vội lấy ra một viên linh đan cho Nhân Thu Thủy uống để khôi phụ công lực rồi quay sang nói với Bạch Nguyên Chương:
- Đường vào Đào Hoa Nguyên quả thực gian nan, chúng ta vừa mới qua được một khe nước nguy hiểm nay lại sắp bước vào một u động, không rõ bên trong gian hiểm ra sao?
Bạch Nguyên Chương nghe nói liền cất tiếng cười khà khà đáp:
- Mặc dù nguy hiểm đến đâu, nhưng đã vào tới đây chúng ta nhất quyết sẽ phải khám phá cho ra mọi điều bí mật của Đào Hoa Nguyên mới nghe.
Như Thiên Hân cũng gật đầu đồng ý, rồi cùng Bạch Nguyên Chương dẫn Thu Thủy tiến vào u động.
Đường vào u động này rất sâu, càng vào càng tối, hầu như giơ tay không nhìn thấy năm ngón lại luôn luôn có mùi xú uế hôi hám bốc lên theo gió núi âm hàn xông vào mũi ba người.
Vì tối quá, không nhìn rõ cảnh vật trong hanh, nên ba tiếng "rắn nóc hang" trong câu ca thứ hai của thiếu nữ kỳ trang càng khiến ba người phải e dè thận trọng nghe ngóng động tĩnh từng bước một, không dám một chút sơ ý.
Mò mẫm quanh co một hồi lâu không thấy một chút ánh sáng nào, mà cũng chẳng gặp một giống rắn rết nào trên nóc hang, trong khi đã ra khỏi cửa hang lúc nào không hay.

Thì ra, phía bên ngoài cửa u động, là một khu rừng già cây cối rậm rạp um tùm, cành lá che kín không lọt được chút ánh sáng nào xuống mặt đất. Lá rụng thối nát phủ từng lớp dày, chẳng trách nào mọi người không phân biệt được bên trong hang với bên ngoài hang.
Nhìn cánh rừng rậm rạp, Như Thiên Hân khẽ cau mày lắc đầu trầm giọng nói:
- Cánh rừng rậm này là một vùng hoang vu từ đời thượng cổ, bên trong, chẳng những nhiều ác xá, mãnh thú, mà lại còn đầy suối độc giết người bất ngờ. Bây giờ, chúng ta hãy lên ngọn cây để nhận định phương hướng đã, rồi sẽ tìm đường sau.
Dứt lời, ông ta liền cùng Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy phi thân lên một ngọn cây cao đẻ nhìn ra chung quanh, bốn bề khu rừng toàn là núi cao chót vót bao bọc không mộ lối đi. Rừng già kéo dài thành một dãy xa tắp vô tận.
Những dãy núi nối tiếp nhau, sừng sững với vách đá thẳng tắp không lối vượt qua.
Tuy nhiên vì tính hiếu kỳ, nên ba người đã đồng ý phải dò xét cho ra nguyên nhân, chớ không chịu lui bước. Do đó, cả ba cùng thi triển thuật khinh công thượng thặng, lướt đi trên ngọn cây nhằm phía cánh rừng già thẳng tiến, mặc dầu chưa biết cánh rừng này dẫn đi tới đâu.
Sau khi trở thuật phi hành đi được một lúc lâu, bỗng nhiên, phía trước mặt xuất hiện một cánh rừng đào bát ngát. Vừa thấy cánh rừng này, Bạch Nguyên Chương đã lộ vẻ mừng rỡ nói:
- Như huynh, cánh rừng đào trước mặt kia, chắc chắn là nơi cư ngụ của Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà không sai, quả thực chúng ta đã không uổng công.
Ông ta vừa nói thới đây thì thân hình ba người cũng vừa hạ xuống mặt đất.
Như Thiên Hân đưa mắt quan sát chung quanh một lượt, và cau mày định lên tiếng thì đã nghe Nhân Thu Thủy thốt lời kinh ngạc, đưa tay trỏ cánh đồng cỏ phía bên mặt nói:
- Sư phụ thử nhìn xem, có phải nơi đây gần chỗ Bạch lão tiền bối bị trúng độc ban sáng không? Chúng ta đã bị thiếu nữ đó đánh lừa, lặn lội nguy hiểm suốt một ngày một đêm, rút cục lại trở về chỗ cũ.
Nghe Thu Thủy nói, nhị lão chưa kịp đáp lời thì từ trong rừng sâu đã có tiếng của thiếu nữ truyền ra trong trẻo như giọng oanh vành, bằng phương pháp nội gia thản công “truyền âm nhập mật”:
- Bọn Miêu dân hoá ngoại chúng tôi may mắn mới được đón tiếp các vị khách Trung Nguyên. Không phải tiện nữ có ý đánh lừa liệt vị tấn

công nguy hiểm, mà chỉ cốt để cho các vị có cơ hội được biết qua một vài tình hình địa thế đặc biệt trong vùng mà thôi. Hiện nay, tiện nữ đã hướng dẫn các bậc phụ lão và anh chị em trong vùng đến cung nghinh hiệp giá. Xin kính mời ba vị theo người dẫn đường vào Đào Hoa Nguyên.
Tiếng nói của thiếu nữ vừa dứt, phía bên tả cánh rừng đào đã có ánh lửa xuất hiện.
Đồng thời có tám bó đuốc lớn chi làm hai hàng từ từ tiến ra.
Tám bó đuốc do tám cô gái người Mèo trẻ tuổi khỏe mạnh, mỗi người cầm một cây.
Trên cổ của mỗi cô đều có đeo một vòng hoa ngũ sắc. Khi tối trước mặt ba người, họ đồng một lượt cúi mình thi lễ, nghinh tiếp theo trọng lễ của giống người Mèo.
Bạch Nguyên Chương thấy tám cô gái Mèo hiện thân nghênh tiếp dẫn đường, ông ta bèn đưa mắt nhìn Như Thiên Hân ngỏ ý để một mình vị kiếm khách này làm chủ đáp lời đối phương.
Thấy vậy, Như Thiên Hân liền gật đầu hội ý, rồi với vẻ mặt nghiêm trọng ông ta cũng vận nội gia thần công dùng phép "truyền âm nhập mật" đáp lời thiều nữ:
- Thầy trò Như mỗ và Bạch đại hiệp, đêm khuya tới đây làm phiền rộn xin Công Chúa thứ lỗi!
Sau khi dứt tiếng, ông ta đợi cho giọng nói truyền vào tối rừng sâu rồi mới hướng dẫn Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy từ từ bước tới chỗ đứng của tám cô gái người Mèo.
Tám cô gái Mèo đợi ba người tới gần, cúi mình thi lễ một lần nữa, rồi mới quay mình chia ra bốn người đi trước bốn người sau, dẫn bọn Như Thiên Hân đi sâu vào phía rừng đào, thân hình tám cô gái người Mèo này đều tỏ vẻ nhanh nhẹn và cất bước đi lẹ như bay, chứng tỏ họ đều là những người có căn bản võ học khá cao!
Xuyên qua cánh rừng đào độ hơn một dặm tối một cánh đồng cỏ bát ngát.
Tại đây, đã thấy thiếu nữ kỳ trang cùng với hai thanh niên nam độ hơn trăm người Mèo đều trên dưới hai mươi tuổi đứng sắp hàng nghênh tiếp. Trên tay mỗi người đều cầm sẵn một cây đuốc, khi ba người bọn Như Thiên Hân vừa xuất hiện, họ cùng đốt cháy một lượt, khiến cả một cánh đồng cỏ rộng sáng rực như ban ngày.
Thiếu nữ kỳ trang vượt ra trước đội thanh niên Nam nữ người Mèo, cúi mình thi lễ nói:
- Mạnh Tiểu Hà xin thay mặt các bộ lạc dân Mèo thuộc các tỉnh miền Tây Miêu cương, nghênh tiếp hiệp giá ba vị.

Như Thiên Hân cũng vội nghiêm trang cúi mình đáp lễ:
- Bọn chúng tôi mạo muội đến đây, làm phiền rộn đã cảm thấy bất an, nay lại được Công Chúa nhọc lòng thân ra đón tiếp tôi khiến chúng tôi càng thêm hổ thẹn vô cùng.
Đào Hoa Công Chúa khẽ xua tay mỉm cười nói:
- Như đại hiệp là một bậc trinh trung hạo khí, danh vang bốn bể, Bạch đại hiệp là một vị thần y cái thế nổi tiếng giang hồ. Còn Nhân muội cũng là một hiệp nữ số một, số hai trong giới võ lâm trẻ tuổi hiện thời, nay được ba vị cùng quang lâm vùng Man hoang này, khiến tiện nữ cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Nếu các vị không chê chỗ cư ngụ của bọn người Mèo chúng tôi chật hẹp thô lậu, thì xin mời các vị quá bộ vào trong Đào Hoa Nguyên để tiện nữ được trọn tình chủ nhân đón tiếp.
Đào Hoa Công Chúa vừa dứt lời, Bạch Nguyên Chương liền lên tiếng đáp:
- Bạch Nguyên Chương từ xa xôi tới vùng Nam sơn, chẳng may bị nhiễm kỳ độc, nếu không được Công Chúa trượng nghĩa ra tay cứu chữa, thì ngày nay đã vùi xác rừng sâu rồi.
Tại hạ đã chịu ơn Công Chúa rất nặng, tuy không dám nói đến sự báo đền, nhưng chuyện đến tận nơi để cảm tạ thì là lý đương nhiên. Vậy xin mời Công Chúa đi trước dẫn đường...
Lúc này, Nhân Thu Thủy sực nhớ tới con linh điểu Anh Vũ Bích Linh nên nàng cũng lên tiếng:
- Mạnh tỉ tỉ, tiểu muội đã từ lâu rất mong mỏi được thưởng thức phong cảnh Đào Hoa Nguyên. Và ngoài ra, tiểu mouội cũng còn một vài việc nhỏ lát nữa xin được thỉnh giáo tỉ tỉ.
Nghe nói, Đào Hoa Công Chúa khẽ mỉm cười đáp:
- Chuyện Nhân muội hỏi tỉ tỉ đã có thể đoán hiểu được phần nào, để lát nữa, vào tới tệ xá tỉ tỉ sẽ xin giải đáp.
Dứt lời, Đào Hoa Công Chúa liền quay lại phía sau, ra hiệu cho các đội nam nữ người Mèo, cầm đuốc dàn thành đội ngũ dẫn đường, rồi cúi mình thi lễ mời khách.
Bọn Như Thiên Hân ba người cũng mỉm cười đáp lễ, cất bước theo Đào Hoa Công Chúa, dưới ánh sáng của hàng trăm bó đuốc bập bùng, vượt qua cánh đồng cỏ, tiến vào khu rừng đào trước mặt.
Khi vào sâu phía trong rừng độ hơn một trăm trượng, chỉ thấy nhà cửa Miêu dân cất dọc theo hai bên vệ đường đi, trông rất lộn xộn, không có thứ tự hàng ngũ gì cả. Nhưng dưới con mắt nhà nghề của Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương, thì họ đều nhận ra ngay, đây là một lối kiến trúc bố trí ám hợp với lẽ biến hoá của ngũ hành và

âm dương tương sinh tương khắc.
Đi quanh co một lúc lâu, lại tới một cánh rừng cỏ nữa. Cánh đồng cỏ này chiếm một khoảng rộng chừng hơn một trăm trượng vuông, chung quanh có suối nước và những hàng dương liễu buông rũ xanh um. Ở giữa cánh đồng có một toà nhà sàn bằng tre rộng rãi, lối xây cất và trang trí rất tinh xảo.
Đứng trước thềm nhà sàn, một hàng tám dũng sĩ người Mèo, người nào người nấy đều có thân hình lực lưỡng với cặp mắt sáng quắc, chứng tỏ họ đều là những tay có võ học xuất sắc.
Bốn người đứng đầu hàng bên mặt, mỗi người cầm hai mũi lao bằng sắt, dài độ tám thước, mũi lao nhọn hoắt và sáng loáng.
Bốn người đứng đầu hàng bên trái, mỗi người đeo một tấm da thú rộng. Gài sáu mũi phi đao dài độ bảy tấc, thân phi đao mỏng như lá liễu và ánh thép xanh ngời.
Khi Đào Hoa Công Chúa dẫn khách tới trước thềm nhà sàn, tám dũng sĩ này cùng reo một tiếng, rồi vòng tay chào theo trọng lễ của người Mèo, rồi nhanh nhẹn nhảy ra sắp thành hai hàng đứng hai bên trông rất hùng dũng, khiến Như Thiên Hân cũng phải gật đầu thánh phục về thân pháp lẹ làng của họ.
Sau khi vào nhà, chủ khách vừa an toa. thì bỗng nhiên thần sắc của Đào Hoa Công Chúa lộ vẻ nghi hoặc, lắng tai nghe ngóng, và hình như nàng đã phát giác có tiếng động kỳ dị từ phía xa vẳng đến.
Cả Như Thiên Hân cũng thoáng nghe có tiếng động khác lạ, và ông ta dự cảm như có chuyện sắp xảy ra. Tuy nhiên, ông ta vẫn thản nhiên như thường, chỉ có cặp mắt lộ thần quang sáng quắc, ngầm để ý quan sát thái độ của Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà mà thôi.
Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy thấy Đào Hoa Công Chúa đột nhiên biến sắc, thì bất giác họ đều có ý kinh ngạc, không hiểu sắp có biến cố gì.
Sở dĩ họ kinh ngạc đây, không phải là võ công của họ yếu kém, mà vì tiếng động khác lạ vừa rồi, chỉ khẽ vẳng lên một thoáng rồi tắt ngay, lại gặp giữa lúc họ không chú ý, cho nên họ không thể nào suy đoán được rõ nguyên do.
Giữa lúc một già một trẻ chưa đoán hiểu sắp có chuyện gì xảy ra, thì bỗng nhiên từ bụi rậm phía sau hàng dương liễu cách bên tả lối mười trượng, có tiếng "soạt" rất nhẹ, nghe như tiếng tà áo bay của một nhân vật có võ công rất cao siêu vừa phi thân nhảy đi!
Lúc này, Bạch Nguyên Chương đã hiểu rõ lý do Mạnh Tiểu Hà vừa đột nhiên biến sắc, ông ta vội thò tay vào túi bốc một nắm "Đoạt Mệnh Thần Châm" định phóng đi, nhưng ông ta sực nhớ, dưới tay

chủ nhân Đào Hoa Nguyên có rất nhiều dũng sĩ, võ công cao siêu, đâu cần tới mình phải can thiệp. Cho nên, ông ta lại lẳng lặng thâu hồi nắm "Đoạt Mệnh Thần Châm" về chổ cũ.
Giữa lúc đó, Nhân Thu Thủy cũng phát hiện tiếng động và chú ý nhìn về hướng bụi rậm phía sau hàng dương liễu. Riêng Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà cho thấy nàng khẽ nhếch mép cười nhạt một tiếng, chớ không nói gì.
Lúc này, Nhân Thu Thủy không cần suy đoán nàng cũng đã hiểu, đang có kẻ lạ lẻn vào dò xét trong Đào Hoa Nguyên, nhưng không rõ kẻ đó là ai? Và lén vào đây do thám chuyện gì?
Lại nói, bóng người lén vào Đào Hoa Nguyên quả nhiên khá lợi hại. Vì mọi người trong nhà chưa có ai cử động gì mà xem ra, hình như họ đã có ý cảnh giác rồi. Cho nên, từ chổ có tiếng động nhẹ phía sau hàng dương liễu, rồi bỗng nhiên có hai bóng đen vọt lên cao năm sáu trượng khẽ chao một cái trên không, rồi tà tà lao vút về hướng đông bắc.
Trong lúc hai bóng đen vừa vọt lên không, liền có hai tiếng "vút, vút", tiếp theo là hai mũi lao sắt từ tay hai dũng sĩ người Mèo, bay vút về phía rặng dương liễu. Mũi lao đã đi vượt qua dưới gót chân hai bóng đen, cắm ngập vào thân cây dương liễu làm lay động cành lá rào rào.
Song song với hai đồng bọn vừa ném lao, hai dũng sĩ người Mèo khác, cũng đồng thời hét lớn một tiếng, thi triển thân pháp khinh công thượng thặng với thế "Tiềm Long Thăng Thiên" lao mình đuổi theo đối phương, và cũng vung tay ném ra một lượt, hai mũi phi đao bay xẹt về phía bóng đen chạy trốn, làm thành hai vệt sáng như hai luồng điện chớp.
Hai dũng sĩ ném phi đao này, đều thuộc loại cao thủ số một trong Đào Hoa Nguyên và tuyệt kỹ ném đao của họ rất tuyệt diệu. Thế mà hai bóng đen vừa rồi vẫn nhẹ nhàng tránh thoát một cách dễ dàng, thì đủ rõ họ chẳng phải là lũ tầm thường. Nhất là mỗi bước nhảy của họ cũng cao có tới năm sáu trượng. Đủ tưởng tượng khinh công của họ cao tới mức nào.
Chỉ thấy hai mũi phi đao vừa xẹt tới, thân hình hai bóng đen liền đảo mình chao xuống sát mặt đất, nhường cho phi đao bay trượt đi, rồi lại khẽ búng người một cái, bắn đi hàng mấy trượng, chẳng khác một mũi tên xẹt.
Nhìn cách tránh né, phi hành của đối phương, Nhân Thu Thủy không khỏi ngấm ngầm kinh hãi về tài nghệ của hai bóng đen lén đột nhập Đào Hoa Nguyên, chẳng những họ có võ công cao siêu mà cả về có trí va kinh nghiệm giang hồ cũng rất già dặn. Lối chao mình là xuống

đất, rồi lại búng người vọt đi, thật là một thân pháp rất tài tình, vừa tránh né được ám khí, vừa dễ dàng thoát khỏi sự truy tung tập kích của các tay dũng sĩ người Mèo khác.
Quả nhiên ý nghĩ của Nhân Thu Thủy chưa dứt, thì đã có nhiều tiếng "vút, vút... vù vù" của hàng loạt phi đao và tên nỏ bắn tới tấp về phía hai bóng đen. Nhưng htân hình của họ lúc đó đã nhanh nhẹn khôn tả, chỉ thấy họ khẽ lách mình vài cái là đã biến dạng vào trong bóng đêm dày đặc.
Nhân Thu Thủy thấy bọn dũng sĩ người Mèo không chận bắt được hai bóng đen đột nhập Đào Hoa Nguyên, nàng liền liếc mắt xem cử chỉ và hành động của Đào Hoa Công Chúa ra sao. Nhưng chỉ thấy nàng ta vẫn ngồi nguyên trên ghế, mặt thoáng lộ vẻ giận một chút rồi lại bình thản như thường.
Thấy vậy, Nhân Thu Thủy lấy làm ngạc nhiên. Vì phía ngoài Đào Hoa Nguyên có địa thế thiên nhiên kỳ hiểm, bên trong là dũng sĩ hảo thủ người Mèo, canh gác giới bị rất nghiêm ngặt, thế mà có người dám đột nhập, ra vào tự do. Trong khi đó, Đào Hoa Công Chúa Mạn Tiểu Hà, chủ nhân tại đây, lại thản nhiên như không, chẳng buồn đứng dậy đuổi bắt kẻ địch, thì quả là một hiện tượng trái với lẽ thường võ lâm xưa nay.
Trái lại lúc đó, Đào Hoa Công Chúa lại quay sang hỏi Như Thiên Hân:
- Chắc Như đại hiệp rất lấy làm lạ về việc tại sao tiện nữ lại để cho người ta vào tân Đào Hoa Nguyên mà không ngăn chận đón bắt chớ gì? Sở dĩ tiện nữ để cho bọn chúng dễ dàng tẩu thoát, là vì ban nãy tiện nữ có thoáng nghe tín hiệu cáo cấp cầu viện của "Bách Thú Nham" có chuyện gì xảy ra mà chúng phải báo động như thế. Chẳng hay ba vị từ Trung Nguyên ra vùng Nam hoang này, có còn bạn đồn hành nào đi sau nữa hay không?
Nghe nói, Nhân Thu Thủy giật mình biến sắc.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 38
Lực Đấu Song Hùng

Như Thiên Hân cũng thoáng lộ vẻ lo âu, khẽ cau mày đáp:
- Cùng đi với lão phu ra vùng Nam Hoang, còn có hai người nữa, một

người là Cổ Phiêu Hương cô nương, cao đồ của Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Và một người là Phó Thiên Lân, sư điệt của lão phu. Nay ở Bách Thú Nham đã có tín hiệu cáo cấp chắc là hai người ấy đã ra tay xung đột với bọn thủ hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ rồi cũng nên? Và căn cứ theo đó thì hai tên vừa ở đây tháo lui, chắc là...

Không đợi Như Thiên Hân dứt lời, Đào Hoa Công Chúa Mạn Tiểu Hà đã lên tiếng:

- Ngoại trừ hai gã hung đồ Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn ra, không còn kẻ nào có can đảm xâm nhập vùng cấm địa thuộc Đào Hoa Nguyên của tiện nữ. Không phải Mạnh Tiểu Hà có ý khoe khoang trước mặt ba vị, nếu đêm nay bọn chúng không thừa cơ lúc tiện nữ bận rộn đón tiếp ba vị, mà lén lút theo vào, thì dù thân thủ của chúng có cao siêu hơn thế nữa, cũng khó lòng mà lọt được vào đây theo như ý muốn! Bây giờ, Bách Thú Nham đã có tín hiệu cầu cứu, và hai gã hung đồ cũng đã hấp tấp tháo lui, chúng ta chẳng cần biết có phải là hai vị Phó, Cổ đã tới hay không, mà cũng nên để ý quan sát thử xem cho biết rõ hư thực, hầu kịp thời ứng phó khi cần.

Đề nghị của Đào Hoa Công Chúa rất hợp với ý muốn của Nhân Thu Thủy, cho nên nàng đã đứng dậy trước tiên, với vẻ mặt bồn chồn lo âu khôn tả.

Trong khi đó, Như Thiên Hân tuy cũng hết sức lo ngại về sự an nguy của Phó Thiên Lân và Cô Phiêu Hương, nhưng ông ta còn ngại, vì chủ nhân chưa xuất động mà không tiện để lộ nhược điểm của mình. Cho nên khi thấy Nhân Thu Thủy hốt hoảng đứng dậy, ông ta bèn khẽ đằng hắng một tiếng, định ngăn cản thì đã thấy Đào Hoa Công Chúa tươi cười nói:

- Như đại hiệp bất tất phải quá phần câu nệ lễ tiết, và Nhân tiểu muội cũng chớ nên bồn chồn lo lắng làm chi. Vì giữa Đào Hoa Nguyên và Bách Thú Nham còn cách hai dãy núi cao nguy hiểm. Dù Lôi Chấn Vũ và Phi Nam Kỳ co thân pháp khinh công nhanh đến đâu chăng nữa, cũng phải mất một thời gian tương đương mới có thể về tới sào huyệt của chúng được. Trong khi đó chúng ta có một đường tắt, nằm về phía đông bắc Đào Hoa Nguyên, tức là ngọn kỳ phong nằm ngang, chĩa ngọn về phía Bách Thú Nham mà người địa phương thường mệnh danh là ngọn "Long Giốc Phong". Để hiểu rõ, tiểu nữ dẫn ba vị lên ngọn kỳ phong này quan sát cho hiểu rõ hư thực của Bách Thú Nham trước, rồi sẽ tìm cách định đoạt sau.

Dứt lời, Mạnh Tiểu Hà liền đứng dậy thân dẫn ba vị quý khách, đem tám tên thị nữ và tám dũng sĩ rời căn nhà sàn, nhằm hướng đông

bắc cất bước.
Đường đi qua một cánh đồng trống, qua mấy khu dân cư dẫn tới một rừng đào sầm uất.
Tới đây, Đào Hoa Công Chúa bèn ngừng bước quay lại mỉm cười trỏ tay về phía rừng đào nói với bọn Như Thiên Hân:
- Để lên núi cho được mayu chóng, xin mời ba vị theo tiện nữ dùng thân pháp "Đạp Hoa Phi Độ" vượt qua cánh rừng đào này, cho đỡ tốn thì giờ.
Bọn Như Thiên Hân ba người, đều mỉm cười gật đầu đồng ý, nhưng trên nét mặt người nào người nấy đều lộ vẻ lo lắng vô cùng. Nhất là Nhân Thu Thủy, sau khi nghe tin Bách Thú Nham phát tín hiệu cáo cấp, thì nàng có cảm giác cho rằng, thế nào Phó Thiên Lâm và Cổ Phiêu Hương cũng đã tới Dã Nhân Sơn, và nàng còn tưởng ra những cảnh giao đấu rùng rợn như:
Cổ Phiêu Hương vũ lộng thanh Thiên Lam Độc Kiếm, liều mình ác đấu cùng bọn ác đồ mãnh thú môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Hoặc cảnh Phó Thiên Lân sử dụng thanh kiếm vô danh của Công Tôn Đỉnh trao tặng, độc chiến với ba con "Khỉ đột tóc vàng" và ba con "Hoàng kim ngao vương", tình trạng rất là nguy ngập, v.v..... Giữa lúc Nhân Thu Thủy đang bồn chồn lo lắng, thì Đào Hoa Công Chúa đã nhẹ nhàng phi thân lên đỉnh ngọn rừng đào!
Như, Bạch nhị lão cũng nhìn nhau trao đổi ý kiến một cái, rồi đồng lượt, vung cánh tay áo rộng phất phơ, phi vọt thân hình lên không, lướt theo phía sau Đào Hoa Công Chúa.
Còn lại mười sáu tên nam nữ người Mèo, tuy đều là những hảo thủ được tuyển lựa kỹ càng trong số các võ sĩ tại Đào Hoa Nguyên, nhưng so với bốn vị chủ khách thì họ còn thua kém rất xa! Chính họ cũng tự biết; không có đi trên ngọn cây cành lá, nên họ đành phải xuyên rừng đi theo phía bên dưới.
Còn phía trên, chủ khách bốn người đều thi triển thân pháp khinh công thượng thặng, phi nhanh như nước chảy mây trôi.
Đào Hoa Công Chúa cất bước rất nhẹ nhàng, thoạt trông có vẻ chậm chạp, nhưng thực ra rất nhanh. Trong lúc phi hành có đôi khi nàng cố ý thi triển hết nhất thân sở học, lướt đi như một ánh điện chớp. Chẳng khác một vị nữ tiên ngự phong phi hành!
Như Thiên Hân cũng nhẹ nhàng, ung dung cất bước, theo sát Đào Hoa Công Chúa, lúc nào cũng giữ khoảng cách trong vòng hơn một trượng không kém.
Bạch Nguyên Chương mặt luôn luôn tươi cười, ống tay áo rộng nhẹ nhàng vung vẩy, đi song song ngang hàng với Như Thiên Hân.

So sánh với mọi người, Nhân Thu Thủy có phần kém hơn một chút. Tuy nàng cũng cố gắng theo kịp được mọi người, nhưng đôi khi thân hình nhảy lên đáp xuống có làm rơi rụng một hai cánh hoa!
Một lát sau, dưới sự hướng dẫn của Đào Hoa Công Chúa, Như, Bạch nhị lão và Nhân Thu Thủy ba người, đã vượt qua cánh rừng đào sầm uất, băng qua một sườn đồi, bắt đầu trèo lên một ngọn kỳ phong có hình thế rất là quái dị.
Danh sơn kỳ phong trong thiên hạ có biết bao nhiêu mà kể nhưng chưa có ngọn nào kỳ dị như ngọn núi này. Vì mọi ngọn núi khác, thông thường đều mọc từ dưới chân thẳng lên cho tới chót đỉnh giáp tận mây xanh cũng vậy. Duy chỉ có ngọn "Long giốc kỳ phong" này lại có hình thế kỳ dị, đặc biệt là từ dưới chân mọc lên cao độ mười trượng, thì núi bắt đầu mọc ngang, nằm xiên xiên ra ngoài khoảng không hàng bảy tám mươi trượng, trông chẳng khác một chiếc độc giác của một con thương long to lớn kỳ dị.
Gần tới chót núi, lại có ba bốn cây cổ tùng mọc xum xuê càng làm tăng thêm vẻ kỳ bí của ngọn núi thêm hiểm đặc biệt này.
Đào Hoa Công Chúa tiến lên trước, phi thân tới tận chót núi, phóng mắt nhìn về phía một bãi đá phẳng đằng xa, thấy có một đạo kiếm quang màu lam đang lên xuống lấp loáng như một con Thấn Long quấy phúc. Ngoài đạo kiếm quang màu lam này, còn có một đạo bạch quang, trông tựa một dòng suối bạc quanh co uốn khúc chảy trên mặt đất. Chung quanh hai đạo lam quang và bạch quang có vô số những đốm đen lớn nhỏ bất nhất, vây bọc lui tới hàng đàn.
Như Thiên Hân, Bạch Nguyên Chương và Nhân Thu Thủy cũng lần lượt trước sau bước tới, nhìnxuống, thấy hai đạo hàm quang màu lam và màu bạc thì họ đoán biết là Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân hai người đã tới Dã Nhân Sơn và đang cùng lũ môn hạ ác thú của Đồng Cổ Thiên Tôn động thủ giao đấu.
Đào Hoa Công Chúa đưa tay trỏ đạo kiếm quang màu lam quay lại nhìn Như Thiên Hân khẽ cau mày hỏi:
- Như đại hiệp, có phải người sử dụng đạo kiếm quang màu lam kia là môn hạ của "Thúy Vi Tiên Tử" hay không?
Như Thiên Hân đã biết rõ tâm ý của Đào Hoa Công Chúa nên khi nghe hỏi, ông ta khẽ cau mày trầm ngâm một lúc rồi mới đáp:
- Công Chúa nói rất đúng, nàng ấy chính là Cổ Phiêu Hương cô nương, đồ đệ đắc ý của Thúy Vi Tiên Tử Nhuế Băng Tâm. Tâm tình tư chất vị cô nương ấy đều khá và điểm nào cũng có phần xuất sắc siêu nhân, nhưng khiếp hãi thủ đoạn ra tay hơi ác độc một chút.
Đào Hoa Công Chúa lộ vẻ tươi cười, nói:

- Như đại hiệp quả thực là một bậc minh lý, xét đoán sành sỏi, tiểu nữ rất lo ngại, khi tên lão quái Phí Nam Kỳ về tới sào huyệt, hắn thấy đồ đệ môn hạ của hắn bị thương vong chết chóc nằm la liệt thế kia thì đời nào hắn chịu nhẫn nhục nương tay? Khi đó, hai vị Phó, Cổ, tuy có là môn đệ danh gia nhưng vì tuổi tác kinh nghiệm và công lực hỏa hầu cũng còn non kém rất nhiều so với hai tên lão quái đó. Cho nên, tiểu nữ rất e ngại, sợ rằng chưa chắc hai người đã địch nổi bọn chúng.

Nghe nói, Như Thiên Hân luôn luôn gật đầu đồng ý nhưng ông ta chưa kịp đáp, thì đã nghe Nhân Thu Thủy tiếp lời hỏi:

- Mạnh tỉ tỉ, bây giờ chúng ta đã biết Lân ca ca và Cổ tỉ tỉ đang gặp kình địch nguy hiểm, vậy thì chúng ta có cách nào tiếp ứng cho mau chóng được không?

Bạch Nguyên Chương cũng lộ vẻ lo âu nhìn Đào Hoa Công Chúa hỏi dồn:

- Xin Công Chúa cho biết, dưới chân ngọn kỳ phong này có con đường tắt nào đến Bạch Thú Nham được trước để giúp đỡ Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân khỏi bị hại về tay hai tên lão quái Lôi Chấn Vũ và Phí Nam Kỳ hay không?

Đào Hoa Công Chúa khẽ lắc đầu chậm rãi, đáp:

- Dưới chân ngọn kỳ phong này, tuy có một con đường mòn, nhưng bây giờ thì đã muộn quá rồi, xin mời ba vị hãy nhìn xem kìa!

Vừa nói, Đào Hoa Công Chúa vừa đưa tay trỏ về phía sườn núi bên mặt. Bọn Như Thiên Hân nhìn ngón tay trỏ của nàng, chỉ thấy hai chấm đen nhỏ đang vượt qua một ngòi nước và chạy nhảy như bay về hướng Bách Thú Nham.

Trong chớp mắt, hai chấm đen đã về tới đích.

Khi tới nơi, một bóng đen bỗng bắn vọt lên cao hàng năm sáu trượng, lao đầu chụp xống vầng kiếm quang màu lam. Còn một bóng đen khác thì đưa tay rút một món binh khí rất kỳ lạ. Bạch Nguyên Chương vội chú ý quan sát và lộ vẻ kinh hãi vô cùng. Vì ông ta nhận ra món binh khí kỳ lạ đó chính là cây "Cửu Chuyển Tam Hoa Ngọc Như Ý" oai chấn giang hồ của Nam Hoàng Hạt Đạo mà xưa nay hắn ít khi dùng tới.

Lại nói về trường hợp của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, khi ra tới vùng Nam Hoang, may nhờ có Phó Thiên Lân lúc trước đã được đi cùng với Bách Cầm Tiên Tử Công Tôn Đỉnh, từ Mãng thương sơn đến Bách Thú Nham một lần, cho nên chàng còn mang máng nhớ được phương hướng và đường lối và Bạch Thú Động.

Nhưng khi đến cửa động, hai người đã bị bọn ác miêu môn hạ Đồng

Cổ Thiên Tôn đón tiếp một cách rất kiêu ngạo vô lễ, không như đối với toán Đan Tâm Kiếm khách vừa tới trước. Cho nên Cổ Phiêu Hương đã không dằn được cơn nóng giận mà đã sử dụng Thiên Lam Độc Kiếm, chém bay đầu hai gã ác miêu hung cuồng nhất trong bọn.
Thấy vậy, Phó Thiên Lân hơi cau mày lộ vẻ lo ngại thì Cổ Phiêu Hương đã cất tiếng cười khanh khách, bảo chàng:
- Phó đệ chớ nên giữ lòng nhân hậu quá như thế, vì hai tên lão quái và bọn nghiệt đồ môn hạ của chúng đã táng tận lương tâm, không còn phương thế nào cứu vãn lôi cuốn được nữa. Chúng ta đã từ Trung nguyên ra tới đây để tiểu trừ bọn võ lâm bại hoại, thì còn đợi gì mà không thẳng tay tiêu diệt cho hết lũ hung đồ này đị.. Nào, Phó đệ hãy cùng tỉ tỉ dùng song kiếm liên hoàn, giết sạch bọn này một trận cho sướng tay!
Mấy câu nói của Cổ Phiêu Hương lời lẽ rất nghiêm chỉnh. Hơn nữa, nàng cũng đã ra tay sát hại đối phương rồi. Cho nên, Phó Thiên Lân cũng buộc lòng phải sử dụng thanh Cổ kiếm vô danh hợp sức củng thanh Thiên Lam Độc kiếm của Cổ Phiêu Hương, để truy sát bầy ác thú và lũ ác miêu môn hạ của Đồng Cổ Thiên Tôn. Và thanh cổ kiếm trong tay chàng vừa loé lển một vầng kiếm quang màu bạc, thì đã có năm sáu tên ác miêu bị bay đầu táng mệnh...
Lúc này lũ miêu đồ hung ác mới rõ sự lợi hại! Cho nên, một mặt, chúng nổi "hiệu còi" báo động các cấp với hai tên lão quái đang lẻn theo bọn Như Thiên Hân vào Đào Hoa Nguyênm và một mặt, chúng thả tất cả ác thú trong Bách thú động ra, vây chặt lấy đối phương liều chết chống cự. Nhưng oai thế song kiếm của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương lại rất dũng mãnh, nên khi hai tên lão quái nghe tín hiệu cáo cấp chạy về tới sào huyệt, thì trên Bách Thú Nham đã ngổn ngang xác chết của người và thú, máu chảy thành ngòi, trông rất thê thảm...
Xưa nay, Đồng Cổ Thiên Tôn vẫn tự coi là bá chủ tại vùng Dã Nhân Sơn, không ai dám xâm phạm trêu chọc,na nhìn thấy thảm cảnh như vậy, thì không sao dằn được tức giân, hắn đã gầm lên những tiếng vang dội như một con mãnh thú bị thương định nuốt sống đối phương lập tức. Nhưng đến khi nhìn thấy thanh Thiên Lam Độc Kiếm trong tay Cổ Phiêu Hương, thì bất giác, hắn lại sững sờ ngạc nhiên hỏi:
- Con ranh này, có phải mi là "Hồng Y La Sát" đồ đệ của Nhuế lão bà đấy không?
Cổ Phiêu Hương thu kiếm đứng ngạo nghễ đáp:
- Đúng đấy, hai tên lão quái chúng bây, là những kẻ không biết thuận

nghịch gì cả, mà đã táng tận lương tri, dám ra tay ám hại Đan Tâm Kiêm Khách và ân sư ta tại giữa cuộc sáp huyết minh thệ, đông đủ các anh hào bốn phương, thì thử hỏi, mi còn mặt mũi nào, đáng nhắc đến danh hiệu của ân sư ta nữa?
Nghe mấy lời mắng nhiếc, Lôi Chấn Vũ lại càng tức giận tràn hông. Hắn gầm lớn một tiếng như cọp rống, thân hình bay vọt lên cao hơn bốn trượng, lộn người quay đầu trở xuống xòe hai bàn tay to lớn như hai chiếc quạt nan, với mười ngóntay đầy móng nhọn hoắt như những chiếc móc câu, chụp xuống đỉnh đầu Cổ Phiêu Hương, kèm theo một luồng gió rít ào ào!
Từ khi Cổ Phiêu Hương thấy hai tên lão quái đã nghe tín hiệu cáo cấp của lũ thủ hạ, mà kịp thời hạy về sào huyệt thì nàng đã lưu ý đề phòng. Đến nay lại thấy tên lão quái Lôi Chấn Vũ, trong lúc tức giận ra tay với một oai lực dũng mãnh ghê gớm thì cũng hơi sờn lòng. Nhưng vì xưa nay nàng vốn là người có tính kiêu ngạo. Ngoài Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân và ân sư ra, nàng chưa hề phục tùng ai bao giờ. Cho nên, khi thấy lão quái ra tay tuy nguy hiểm, nhưng nàng chỉ khẽ nghiêng mình đảo chân nhích về bên phải nữa bước tránh khỏi mặt chánh của luồng chưởng phong “Thiên ngoại la hồng” của đối phương. Đồng thời, tay tả của nàng khẽ lật ngược, đẩy ra một luồng cách không chưởng lực, với một sức nhu kình vô hình, đánh thuốc từ dưới lên trên. Kế đó, thanh Thiên lam Độc kiếm bên tay mặt nàng, cũng thuận thế sử dụng một tuyệt học “Khổng tước hồi tường” tỏa ra một vầng kiếm quang màu lam chói lọi. Chỉ nghe mấy tiếng “ối, ối...!” thê thảm, hai tên ác miêu đứng bên cạnh vừa vác lao xông vào đánh lén, đã bị luồng kiếm quang của nàng tiện đứt cả đầu người lẫn đao máu phun tung tóe khắp mặt đất...
Trong khi đó, luồng chưởng phong bên tay tả của nàng tung ra chạm vào luồng chưởng phong của tên lão quái từ trên không chụp xuống, đã bị dội lại, tê nhức cả một cánh tay, và tạng phủ cũng thấy rúng động, khiến nàng không khỏi giật mình kinh hãi, mà vội vàng đảo bước tung mình, nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, đúng ngay chổ tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo trong khi tên này đang múa cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt sử dụng chiêu thế “ Phiên vân phúc vũ”, gặt bắn thanh Cổ kiếm vô danh trong tay Phó Thiên Lân. Đồng thời cây “Tiêu hồn Bảo Trượng” bên tay tả hắn, thuận thế sử dụng liên tiếp hai thế “Thiên đài chỉ lộ” “Nguyệt hạ thôi môn” điểm ngay hai trọng huyệt “Thất khảm” và “Kỳ môn” trước ngực Phó Thiên Lân.
Vì vậy, khi thân hình Cổ Phiêu Hương chưa chấm đất thì thanh kiếm

trong tay nàng đã toa? thành một vầng kiếm quang chói loà chặt ngay cổ tay tả Nam Hoang Hạt Đạo để hoá giải thế công của hắn!
Tên lão quái đạo này, tuy cặp mắt đã mù, nhưng nhĩ lực của hắn linh mẫn dị thường, khi kiếm phong của Cổ Phiêu Hương vừa xẹt đến, hắn đã kịp thời ứng biến, trầm cổ tay dựng ngược cây bảo trượng lên để chống đỡ. Một thanh thần kiếm tuyệt đại và một cây bảo trượng hãn hữu chạm nhau phát tiếng “coong, coong...” như tiếng chuông rền...
Sau khi lưỡi kiếm chạm vào cây gậy của đối phương, Cổ Phiêu Hương thấy gan bàn tay bị nóng ran, nàng vội vàng cau mày, mượn đà xoay người một vòng, với một chiêu “ Tiên nữ tán hoa” rất xảo diệu múa kiếm toa? thành một vầng kiếm ảnh sáng chói, tiếp tục chụp xuống đầu Phí Nam Kỳ.
Phó Thiên Lân cũng thừa lúc Cổ Phiêu Hương tấn công đối phương hai thế kiếm liên tục, chàng vội vàng vận dụng công lực toàn thân lên cánh tay mặt, vung thanh Cổ kiếm gạt mạnh cấy Bích Ngọc Như Ý của Phí Nam Kỳ sang một bên, đồng thời hai bên hai gót chân soay mạnh mấy vòng thanh thấn kiếm đước biến sang chiêu thế “Đảo quyền cuồng lan” chém ngược vào giữa luồng kình phong từ phía sau đang dồn tới!
Trong lúc xoay mình, múa kiếm, đón đỡ luồng chưởng phong phía sau lưng, chàng còn vận công lên tả chưởng đẩy ra một luồng kình khí hùng hậu, phối hợp với chiêu thức “ Tiên nữ tán hoa” của Cổ Phiêu Hương dồn ép Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ phải lách tránh nhảy lùi về phía sau bảy tám bước, miệng rống lên mấy tiếng tỏ vẻ tức giận vô cùng!
Trong khi đó thì Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ cũng tung mình nhảy sang bên cạnh hơn một trượng, trợn cặp quái nhỡn tròn xoe, lộ hung quang sáng quắc.
Nguyên hai luồng chưởng phong đánh lén phía sau lưng Phó Thiên Lân vừa rồi, là chưởng lực của Đồng Cổ Thiên Tôn, hắn định đẩy về phía Cổ Phiêu Hương để đuổi theo nàng phi thân về hướng Phó Thiên Lân, nhưng lại bị chàng vung kiếm chém ngược lại. Bởi vậy khi song chưởng của lão ta vừa tung ra bỗng nhiên gặp phải một luồng hào quang lạnh buốt chận lại, thì dù công lực của lão quái có cao đến đâu, cũng phải kiêng dè mà thu thế nhảy tránh.
Qua mấy chiêu, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương tuy chưa bị nao núng trước công lực siêu tuyệt của hai tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn. Nhưng bốn người đứng quan sát trên đỉnh “Long Giốc Kỳ Phong” thì đều hồi hộp lo ngại cho hai người

không ít.
Nhất là Nhân Thu Thủy thì lại còn lo lắng hơn. Nàng luôn luôn quay đầu lại nhìn Như Thiên Hân, tuy vẫn miễn cưỡng giữ được sự bình tĩnh, không thốt ra lời, nhưng trên nét mặt đã lộ vẻ lo lắng vô cùng.
Giữa lúc ấy, tại "Bách Thú Nham" sau một phút yên lặng trận đấu lại bắt đầu trở nên sôi nổi. Lần này hai tên lão quái đã chú ý thi triển tuyệt học, nên sau mấy chiêu chúng đã chiếm được ưu thế.
Tuy nhiên, hai đối thủ trẻ tuổi cũng là những tay xuất sắc. Cổ Phiêu Hương thì đã được Thúy Vi Tiên Tử chân truyền, nội lực đã luyện tới bảy tám phần hoa? hầu. Còn Phó Thiên Lân thì cũng đã được xảo ngộ Bách Điểu Tiên Nhân Đỗ Vô Sầu chẳng những học thành " Thân pháp bách cầm" thần diệu vô song, mà còn được phục dụng các loại linh dược dị quả, giúp cho công lực tăng tiến một cách thần tốc.
Cho nên, mặc dầu hai tên lão quái có nhờ vào công lực thâm hậu, tu luyện trong nhiều năm, chiếm được phần nào ưu thế, nhưng nếu muốn khiến Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân phải buông khí giới, cúi đầu chịu thua hoặc bị táng mệnh, cũng không phải chuyện dễ dàng có thể thực hiện trong một chốc lát được.
Riêng về Nam Hoang Hạt Đạo, hắn có thể thi triển môn ám khí "Cửu chuyển tam hoa" ngầm dấu trong cây Bích Ngọc Như Ý để sát hại địch thủ. Nhưng vì hắn ta tự cậy thân phận thuộc hàng tiền bối, và đối thủ là hai kẻ hậu sinh hạ bối, không tiện khinh dụng. Cho nên hắn chỉ ra sức hợp cùng Đồng Cổ Thiên Tôn lão quái vây đánh, đợi cho hai người kiệt sức tự bại...
Như Thiên Hân đứng trên đỉnh "Long giốc phong" chú mục quan sát, ông ta thấy hai luồng kiếm quang màu lam và màu bạc đã dần dần chuyển từ thế công sang thế thủ và luôn luôn phải chống đỡ nguy hiểm, thì biết chỉ trong vòng nửa khắc nữa Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương nhất định sẽ bị đối phương hạ độc thủ. Cho nên ông tat vội quay sang phía Đào Hoa Công Chúa lo lắng hỏi:
- Mạnh Công Chúa cứ xem tình thế dưới Bách Thú Nham thì Cổ cô nương và tệ sư điệt không đủ sức chống chọi được bao lâu nữa, lão phu định bẻ một cành cổ tùng để làm đà, mượn sức nhảy xuống cứu viện, không biết có nên chăng?
Trong lúc nói chuyện, Như Thiên Hân vừa đưa tay trỏ vào cây cổ tùng bên cạnh, vừa nhìn Đào Hoa Công Chúa đợi trả lời.
Nghe xong, cặp mắt Đào Hoa Công Chúa chợt lộ thần quang lóng lánh, mỉm cười lắc đầu đáp:
- Ngọn núi này cao có tới hơn trăm trượng, người thường khó mà nhảy xuống được an toàn. Phương pháp của Như đại hiệp tuy có thể

gọi là một phương pháp nhanh nhất, và thần công cao siêu nhất. Nhưng dù cho có nhảy xuống tới chân núi được yên ổn, thì cũng còn phải vượt qua một ngọn đèo sâu rộng nữa mới tới Bách Thú Nham, vừa tốn sức lại mất thì giờ. Trong khi ấy, chưa chắc hai vị Phó, Cổ đã đủ sức chống đỡ khỏi bị đối phương hạ thủ. Chi bằng, bây giờ chỉ có cách dùng tín hiệu đặc biệt của Đào Hoa Nguyên, thông báo cho hai tên lão quái phải lập tức ngừng cuộc giao đấu mới là thượng sách.
Dứt lời, Đào Hoa Công Chúa không đợi Như Thiên Hân đáp lời, nàng đã lập tức quay lại dùng tiếng địa phương dặn dò hai cô gái Mèo đứng bên cạnh mấy câu.
Chỉ thấy hai cô gái này, sau khi nghe lời dặn bảo của chủ nhân một cô vội rút bên sườn ra một chiếc sừng dê nhỏ, hình dáng rất đặc biệt, rồi đưa lên miệng thổi một hơi dài âm điệu truyền đi rất xa.
Lúc đó, dưới Bách Thú Nham, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ đang dùng song chưởng phát huy võ công quỷ dị và chân lực thâm hậu để tấn công Thánh Thủ Quan Âm Cổ Phiêu Hương tới tấp. Mỗi chiêu mỗi thế của hắn đánh ra đều có sức mạnh như sấm như sét.
Còn Nam Hoang Hạt Đạo thì so với Lôi Chấn Vũ công lực của hắn có phần cao hơn.
Cho nên cây Bích Ngọc Như Ý bên tay mặt và cây Tiêu Hồn Bảo trượng bên tay tả của hắn, đã tạo thành một oai thế tuyệt luân, dồn Phó Thiên Lân phải luống cuống chân tay trong vòng trượng ảnh cương phong. Và thanh Cổ kiếm vô danh của chàng hầu như chỉ còn sức chống đỡ gượng gạo mà thôi!
Cứ tình trạng này thì chỉ trong một lát nữa Phó Thiên Lân sẽ bị thảm bại trước, và Cổ Phiêu Hương cũng gặp điều bất trắc theo sau! Nhưng...
Giữa lúc hai tên lão quái đang đắc ý và sắp sửa cùng hò hét ngầm ra hiệu cho nhau, để chuẩn bị cùng hạ độc thủ, thì bỗng nhiên tiến tù và sừng dê đã vang từ trên đỉnh "Long giốc phong" đưa xuống.
Nghe tiếng hiệu tù và, Đồng Cổ Thiên Tôn hết sức kinh ngạc, hắn vội vàng thu thế, ngừng tay, nhảy lui về phía sau hơn hai trượng, trố mắt ngửng đầu nhìn về phía có tiếng tù và, mắt lộ vẻ tức giận vô cùng!
Một lát sau, hắn mới quay sang phía Nam Hoang Hạt Đạo đang giao đấu nghiến răng kèn kẹt, hậm hực bảo đồng bọn:
- Phí huynh, không hiểu tại sao bữa nay, con mụ láng giềng của tiểu đệ lại bỗng dưng trở mặt giúp đỡ người ngoài như thế? Chính mụ ấy đã dùng "giốc địch" truyền thanh, đòi chúng ta phải lập tức ngừng tay, và còn buộc phai đưa hai nam nữ tiểu tặc này vào Đào Hoa Nguyên nữa?

Nghe nói, Nam Hoang Hạt Đạo cũng hầm hầm nổi giận, lập tức cây Ngọc Như Ý và cây Tiêu Hồn Bảo trượng trong tay hắn được phối hợp thi triển hai chiêu thế liên hoàn "Tà quáikim chung" và "Khu xà nhập huyệt" dồn Phó Thiên Lân phải đem hết sở trường về Bách cầm thân pháp nhảy lui về phía sau hơn một trượng. Đồng thời, miệng hắn cất tiếng cười âm trầm lạnh lẽo hỏi:
- Theo ý Lôi huynh, chúng ta có nên tiếp nhận yêu cầu của mụ ta hay không?
Nghe hỏi, Đồng Cổ Thiên Tôn không đáp, chỉ cất tiếng cười khịt khịt lộ vẻ đanh ác.
Giữa lúc ấy, Cổ Phiêu Hương đã khôn ngoan nhanh nhẹn thừa lúc Lôi Chấn Vũ thu thế nhảy lui, nàng liền nhảy vèo về phía sau lưng Nam Hoang Hạt Đạo nhanh như một ngọn gió lốc miệng thét lên một tiếng lanh lảnh, tay vung Thiên lam độc kiếm, sử dụng chiêu Đông hải tuyệt học "Ngư long biến hoá" tạo thành vầng kiếm quang màu lam sáng chói, chụp xuống đầu đối phương nhẹ như lằn chớp.
Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ nhờ có một nhỉ lực rất linh mẫn nên vừa thoáng nghe tiếng kiếm phong của đối phương, hắn đã nhẹ nhàng lắc mình nhảy xéo sang bên cạnh hơn một trượng, miệng rú một tiếng ghê rợn và rít giọng nói:
- Tiểu cẩu vô tri và con tiện phụ Đông Hải, sao không mau cúi đầu nộp mạng, còn đợi gì nữa?
Tiếng nói của hắn chưa dứt thì cây Bích Ngọc Như Ý trong tay hắn, đã được hắn đẩy về phí trước mặt một chút dùng ngón tay khẽ bấm vào cái nút, mấy tiếng "tanh, tanh, tanh,..." đầu cây Ngọc Như Ý đã hiện ra một lỗ tròn nhỏ, từ trong lỗ tròn này, liên tiếp bắn ra ba búp hoa màu vàng. Trông ba búp hoa, ngoại trừ sức bắn đi mau lẹ phát ra tiếng gió vu vu, còn thì không thấy có gì gọi là oai lực ghê gớm như lời võ lâm thường đồn đại. Phó Thiên Lân thấy vậy, chàng liền cất tiếng cười nhạt, vận chânkhí lên tả chưởng, đẩy ra một luồng nội gia cương lực về phí ba búp hoa màu vàng.
Cổ Phiêu Hương thấy Phó Thiên Lân dùng chưởng lực đón đỡ ám khí của đối phương, thì nàng thất kinh biến sắc. Bởi vì nàng vốn là đệ tử đắc ý của Đông Hải Kiều Bà. Cho nên nàng đã hiểu một cách tường tận về ba món độc môn ám khí âm độc dị thường của Nam Hoang Hạt Đạo dấu ngầm trong cây Bích Ngọc Như Ý.
Chính ba món ámkhí này, đã khiến bao nhiêu người trong giới võ lâm giang hồ, nghe tiếng đều phải rùng mình ghê sợ.
Môn thứ nhất tên gọi "Huyền âm băng phách quế", là một môn lợi hại nhất, mội khi phát xuất chẳng những số lượng đã nhiều, khiến người

ta không thể tránh né và cũng không thể dùng binh khí hay chưởng lực đỡ gạt được. Bởi vì, loại ámkhí này có hình dáng nư chùm hoa quyế, thể tích rất nhỏ, khi gặp sức mạnh chống đỡ, lập tức sẽ bể nát thành bụi theo gió bay lẫn vào không khí, chỉ trong chớp mắt, đã biến thành một luồng âm phong vô hình, ẩn chứa một chất độc kỳ hàm, không mùi không sắc, xâm nhập cơ thể người ta lúc nào không hay! Chất kỳ độc này, không màu sắc, mắt không thể nhìn thấy, không mùi vị, mũi không thể ngửi thấy. Cho nên, thường thường sau khi đối phương đã dùng nội gia chưởng lực, chấn tan ám khí, thì đều cho rằng, đã hết lo ngại, do đó mà vô ý nhiễm phải chất âm hàm kỳ độc, táng thân không hay.

Môn thứ hai tên gọi "Ngũ độc hồng diệm mai", hình thù giống năm đoá hoa mai đỏ, khi bắn ra, gặp gió sẽ phát nóng khẽ chạm vào vật gì là bố cháy lập tức và dính chặt vào vật đó. Cho nên hễ đã bị trúng ám khí rồi, thì không sao gỡ ra được nữa, chỉ đành chờ cho đến khi bị cháy tiêu thịt khô xương, táng thân mà thôi.

Còn môn thứ ba tức là ba búp hoa mày vàng mà Nam Hoang Hạt Đạo vừa bắn ra, têngọi "Thất bộ mê hồn cúc".

Ba loại ám khí kỳ độc này, mỗi loại đều có một tính chất đặc biệt riêng.

"Huyền âm băng pháp quế" người bị trúng thương toàn thân phát lânh, chỉ trong chớp mắt, chất hàn độc đã nhập tâm, mất hết tri giác mà gục xuống chết cóng.

"Ngũ độc hồng diệm mai" sau khi bị trúng, toàn thân cháy sạm như bị sét đánh.

"Thất bộ mê hồn cúc" độc tính tuy êm dịu hôn hai loại ám khí trên, và không làm chết người tức khắc, nhưng gặp sức mạnh chạm phải, sẹ tan thành nhiều cánh hoa cúc nhỏ, bay tung đầy trời, người bị trúng, chỉ khẽ trầy da chảy máu, liền hoá thành một sức độc kỳ dị từ nơi vết thương xâm nhập dần dần vào lục phủ ngũ tạng, khiến cho người ta chết lúc nào không hay.

Cho nên cây "Cửu chuyến tam hoa Bích Ngọc Như Ý" của Nam Hoang Hạt Đạo Phí Nam Kỳ đã trở thành bảo vật trấn sơn của phái Nam Hoang Vô Mục. Ngoại thế là một khối mỹ ngọc hiếm có. Bên trong cấu tạo rất tinh xảo. Oai lực của ám khí dấu ngầm bên trong lại càng độc ác bá đạo tuyệt luân. Cho nên chẳng những mọi người trong võ lâm đều ngán sợ món binh khí lợi hại này, mà ngay cả Nam Hoang Hạt Đạo cũng rất trân quý, ít khi đem ra sử dụng.

Cổ Phiêu Hương đã biết rõ sự lợi hại của món binh khí này đương nhiên nàng đã lưu ý dự phòng trước. Nhưng nàng không ngờ rằng,

Nam Hoang Hạt Đạo với tính cuồng vọng kiêu ngạo xưa nay, và dẫu tự ví là bực anh hùng cái thế, tôn chủ của một phái võ lại có can đảm dám ỷ vào môn võ khí tuyệt độc này, để hạ độc thủ một cách bất thình lình đối với kẻ hậu sinh vãn bối như thế.
Cho nên, sau khi thấy Nam Hoang Hạt Đạo bắn ám khí "Thất bộ mê hồn cúc" Phó Thiên Lân không rõ lợi hại đã tung chưởng dùng nội gia chân lực chống đỡ, thì bất giác nàng kinh hãi đến biến sắc. Nhưng chuyện xảy ra quá bất ngờ muốn ngăn cản cũng đã muộn. Ba búp hoa nhỏ màu vàng, đã bị chưởng lực của Phó Thiên Lân đánh tan thành vô số cánh hoa nhỏ xíu, theo gió bay toa? thành một vầng rộng lớn chụp xuống chung quanh chỗ đứng của chàng.
Nhìn thấy cảnh tượng nguy hiểm của Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương đã nảy ý định đương đầu thay chàng, nên nàng vội kêu lớn: " Phó đệ hãy lui mau!". Đồng thời, nàng khẽ nhắc tay tả nắm cánh tay mặt của chàng kéo nhảy lui về phía sau, tay mặt múa Thiên lam độc kiếm thành một bức tường kiếm quan màu lam, bao phủ chung quanh thân hình. Trong chớp mắt, những cành hoa cúc nhỏ đều bị kiếm quang của nàng nghiến nát thành bụi lẫn vào không khí.
Nhưng giữa lúc ấy, Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười âm trầm lạnh lẽo nói:
- Tên tiểu cẩu vô tri và con tiện phụ Đông Hải kia, dám cả gan cậy tài, coi thường các bậc tôn trưởng à? Bây giờ thì hai cái mạng chó của chúng bây đều bị kết liễu dưới oai lực "Thất bộ mê hồn cúc" của ta rồi!
Phó Thiên Lân nghe nói, bất giác, chàng cảm thấy trên mu bàn tay tả và cổ phải hơi tê dại. Chàng bèn quay nhìn Cổ Phiêu Hương, chỉ thấy trong cặp mắt của nàng, chợt hiện tinh quang sáng ngời. Nét mặt lộ sát khí quật cường, đôi môi sậm đen, thân hình lắc lư như muốn té ngã, thì bất giác, chàng đâm lo lắng thay cho nàng. Chàng đâu ngờ, chẳng những sinh mạng của tự mình đã lâm nguy mà sinh mạng của Cổ Phiêu Hương còn mỏng manh hơn.
Bởi vì, ít ra, toàn thân nàng cũng bị trúng tới bốn năm miếng ám khí của đối phương.
Tuy nhiên, mặc dầu đã trúng kỳ độc, nhưng Cổ Phiêu Hương vẫn giữ tính quật cường đứng ngạo nghễ giữa đầu tràng không lộ vẻ gì là sỡ hãi. Trong bụng nàng thầm nhủ, ngày nay tính mệnh đã khó thoát chết, nếu để thanh "Thiên lam" lọt vào tay hai gã ma đầu Lôi, Phí này, thì không biết lại giúp thêm khí thế hung hăng ác độc cho chúng tới mức nào.
Và không biết sẽ tạo thành bao nhiêu điều ác nghiệt nữa, cho nên

nàng bèn nảy ra một quyết định, cố vận dư lực lên cánh tay mặt, vung mạnh một cái, liệng thanh "Thiên lam độc kiếm" hóa thành một đạo cầu vồng màu lam sáng chói, bay vèo xuống một vực núi sâu thẳm hàng ngàn trượng bên cạnh Bách Thú Nham.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 39
Nghiệt Long Cổ Đàm

Hành động lâm nguy liệng kiếm của Cổ Phiêu Hương quả thực là một bất ngờ đối với "Nam Hoang Nhị Hung" cho nên chúng đều dậm chân, khẽ thốt một tiếng "hừ", tỏ ý tiếc rẻ vô cùng.
Cổ Phiêu Hương sau khi liệng bỏ được thanh "Thiên lam độc kiếm", tâm thần nàng cảm thấy nhẹ nhàng, nàng quay sang nhìn Phó Thiên Lân nở nụ cười thỏa mãn, trong khi hai chân nàng đã loạng choạng đứng không vững.
Nhờ thương thế nhẹ hơn, Phó Thiên Lân vội giơ tay đỡ Cổ Phiêu Hương vào lòng.
Lúc này, nàng đã đuối sức, khẽ hé mắt thều thào nói:
- Phó đệ, chuyến đi Nam Hoang này, Phó đệ đối với tỉ tỉ rất ân cần chu đáo, đã giúp tỉ tỉ vơi lấp được phần nào sự trống rỗng tâm trí ấp ủ lâu ngày. Giờ đây, tỉ tỉ có bị vùi thân tại vùng hoang vu này cũng không còn ân hận gì nữa.
Phó Thiên Lân biết nàng đã liều thân bảo vệ mình nên mới bị trọng thương. Do đó, khi nghe nàng nói xong, xhàng cảm thấy chua xót vô cùng, mà đã cố ý xiết chặt thêm vòng tay ôm ấp khẽ cúi xuống bên tai, thì thầm an ủi:
- Cổ tỉ tỉ chớ nên nói vậy. Chúng ta đã kết bạn đồng hành, tiểu đệ đâu có thể đành lòng nhìn tỉ tỉ một mình nhắm mắt lìa đời cho được!
Mấy lời của Phó Thiên Lân đã tỏ lộ tình nghĩa rất là sâu đậm, khiến Cổ Phiêu Hương nghe xong cũng cảm thấy ngọt ngào an ủi vô cùng!
Giữa lúc đó, lại nghe tiếng Nam Hoang Hạt Đạo lạnh lùng nói:
- Lũ tiện tì tiểu cẩu, chúng bây hãy âu yếm nhau mau mau đi, để lát nữa sẽ được cùng nhau vùi xương vào bụng mãnh thú của Lôi Thiên Tôn!
Lúc đầu, Cổ Phiêu Hương vẫn đinh ninh cho rằng Phó Thiên Lân chưa bị trúng ám khí "Thất bộ mê hồn cúc", đến nay, nghe Nam

Hoang Hạt Đạo nói, bất giác nàng lại giật mình kinh hãi, nhưng chưa kịp lên tiếng hỏi Phó Thiên Lân, thì nàng đã bị hôn mê, gục xuống bất tỉnh!
Lúc này, thần trí Phó Thiên Lân cũng cảm thấy hơi hỗn loạn, một tay ôm chặt thân thể Cổ Phiêu Hương, một tay cầm thanh Cổ kiếm vô danh đang băn khoăn, không biết nên hoành kiếm tự vẫn hay cố sức liều mạng, thì bỗng nhiên chất độc đã phát tác, khiến đầu óc chàng trở nên choáng váng, mặt mày xây xẩm, thanh cổ kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất lúc nào không hay. Đồng thời, thân hình chàng cũng gục xuống mặt đất, kéo theo cả thân hình của Cổ Phiêu Hương.
Nam Hoang Hạt Đạo cất tiếng cười âm trầm nhìn Đồng Cổ Thiên Tôn nói:
- Lôi Thiên Tôn, bây giờ chúng ta có thể, một mặt, sai người đưa hai tên nam nữ tiểu tặc này giao cho Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà để tạm hoà hoãn tình thế, một mặt liên lạc với nhóm người chúng ta mới gặp giữa đường để hợp sức phát động một trận công kích toàn diệm vào Đào Hoa Nguyên thì thế nào cũng thành công dễ dàng.
Nghe nói, Đồng Cổ Thiên Tôn khẽ cau mày đáp:
- Các tay hảo thủ chốt của nhóm người lão huynh vừa nói, trễ lắm là canh ba đêm mai cũng sẽ tới đây, lýc bấy giờ tất nhiên trận công kích toàn diện vào Đào Hoa Nguyên sẽ khởi diễn. Nhưng hai tên nam nữ cẩu tặc này chỉ mới bị hồn mê, chứ chưa chết...
Đồng Cổ Thiên Tôn chưa nói hết thì Nam Hoang Hạt Đạo đã cất tiếng cười sằng sặt như điên, ngắt lời:
- Chúng nó đã trúng độc ám khí "Thất bộ mê hồn cúc" của tiểu đệ thì dù có được tức thời uống loại linh dược "Cửu chuyển phản hồn đan" của lão quỷ Bạch Nguyên Chương cũng khó hòng sống sót. Ta giao cho họ hai kẻ ngoắc ngoải sắp chết, đã vừa khiến đối phương hốt hoảng lo sợ, lại vừa có thể thừa cơ hội may mắn đó để phát động cuộc công kích, há chẳng là thủ đoạn cực diệu hay sao?
Đồng Cổ Thiên Tôn nghe nói, bất giác hắn cũng phải thầm kính phục về thủ đoạn và tâm cơ gian trá ác độc của Nam Hoang Hạt Đạo, nên hắn lập tức sai mấy têtn thủ hạ còn sống sót , chuận bị hai chiếc nhuyễn sành để khiên Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, rồi chính hắn, thân tự hộ tống đưa hai người vào Đào Hoa Nguyên.
Tất cả sự việc xảy ra dưới Bách Thú Nham, Đào Hoa Công Chúa và bọn Như Thiên Hân đứng trên đỉnh "Long giốc phong" đều nhìn rõ không sót.
Do đó khi thấy Đồng Cổ Thiên Tôn thân dẫn thủ hạ khiêng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương vào Đào Hoa Nguyên, thì mọi người cùng

nhất tề phi thân ra cửa đứng đón.
Khi Đồng Cổ Thiên Tôn và hai tên thủ hạ của hắn vừa tới nơi, thì Nhân Thu Thủy là người đầu tiên phóng mình chạy vụt ra. Nhưng đến khi thấy hai người bạn thân của mình chỉ còn chút hơi thở thoi thóp, thì bất giác, nàng nổi lòng phẫn uất, nhỏ lệ nghiến răng, sử dụng ngay một tuyệt chiêu "Thôi sơn điền hải" ("xô núi lấp biển"), tống mạnh vào giữa ngực Đồng Cổ Thiên Tôn một chưởng!
Đồng Cổ Thiên Tôn vội tung mình nhảy tránh, miệng thốt tiếng cười quái gở, mai mỉa:
- Việc gì mà Nhân cô nương phải liều mạng hùng hổ như thế? Hai người bạn của cô nương chưa chết hẳn đâu. Nhất là lại có vị thần y đương thời là Bạch Nguyên Chương đại hiệp tại đây thì lo gì độc thương của họ chẳng được chữa khỏi?
Nghe lão quái nói, độc thương của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương có thể được chữa khỏi Nhân Thu Thủy vợi ngừng tay quay lại nhìn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương đợi xem thái độ biểu lộ của ông ta.
Chỉ thấy Bạch Nguyên Chương nắm cổ tay hai người chẩn mạch một hồi lâu với nét mặt lạnh lùng như gỗ đá, rồi sau đó, bỗng nhiên ông ta ngửng đầu, tia hai luồng mục quang sáng quắc nhìn về phía Đồng Cổ Thiên Tôn không nói gì.
Lôi Chấn Vũ là một gã hung cuồng cái thế xưa nay, mà khi chạm phải luồng mục quang sáng ngời của Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương cũng phải rúng động cả tâm thần.
Giữa lúc đó, thì Đào Hoa Công Chúa đã dựng cặp mày liễu cất giọng trong trẻo oai nghiệm:
- Đa tạ Lôi Thiên Tôn đã nể mặt tiểu nữ tha cho hai vị nam nữ thiếu hiệp này. Lôi Thiên Tôn đã có tài đả thương người thì thiếu nữ cũng có tài cứu người. Vậy xin hẹn trong vòng ba ngày sau, Mạnh Tiểu Hà sẽ cùng hai vị thiếu hiệp Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đây, đến Bách Thú Nham lãnh giáo võ học của Lôi Thiên Tôn.
Được Đào Hoa Công Chúa mỡ lối thoát, Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ liền gật đầu cất tiếng cười quái gở:
- Thật là một điều hân hạnh cho Lôi mỗ, lâu nay vẫn khao khát mong được lĩnh giáo với Công Chúa. Vậy thì chúng ta quyết định, ba ngày sau sẽ cùng nhau thử tài cao thấp.
Dứt lời, hắn liền vòng tay chào mọi người, rồi dẫn hai tên thủ hạ lui ra.
Đối phương vừa cất bước đi khỏi, Nhân Thu Thủy đã rầu rĩ hỏi Bạch Nguyên Chương:

- Bạch lão tiền bối, không biết Lân ca và Cổ tỉ tỉ có thể cứu sống hay chăng?
Bạch Nguyên Chương khẽ nhíu mày không trả lời câu hỏi của Nhân Thu Thủy mà quay sang phía Đào Hoa Công Chúa chắp tay trang trọng hỏi:
- Nói về học vấn, thì sâu rộng như trời bể, dù có khổ công nghiên cứu hằng mấy chục năm trời, nhưng thực ra cũng chỉ lãnh hội được phần nào mà thôi. Lão phu tuy đã gần trọn đời du hiệp trung nguyên, và may mắn tạo được chút hư danh về y học, nhưng khi đặt chân tới man hoang hoá ngoại này, thì lãi ngỡ ngàng không hiểu chút gì! Bởi vậy, đối với chất độc thương kỳ dị của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, lão phu không biết thuộc loại độc vật gì, nên không biết đường nào cứu chữa. Vừa rồi, Công Chúa đã khảng khái nhận lời đối phương vậy xin Công Chúa hãy hết lòng ra tay cứu giúp.
Đào Hoa Công Chúa vội vàng né mình tạ lễ, tiếp lời đáp:
- Tại sao Bạch Đại Hiệp lại đa lễ đối với tiểu nữ như thế? Chẳng qua tiểu nữ nhờ được quen thuộc địa thế mà hiểu rành đôi chút và các loại dị vật tại vùng Nam Hoang này thôi, chớ đâu dám so sánh với thuật thần y cái thế của đại hiệp. Cái lý do mà tiểu nữ dám nhận lời ước hẹn với đối phương vừa rồi, một phần để tống cổ tên lão quái đi cho sớm đặng có đủ thì giờ tìm cách cứu chữa hai vị Phó, Cổ, một phần cũng trông cậy vào viên “cửu chuyển phản hồn đan” của đại hiệp mới tặng tiểu nữ hôm trước.
Nghe nói, Bạch Nguyên Chương gượng cười, lắc đầu nói:
- Chất độc của họ bị trúng rất kỳ dị., viên cửu chuyển phản hồn đan của lão phu vị tất đã hợp phương đối chứng? Mà dù co linh hiệu chăng nữa thì linh đan cũng chỉ có một viên, chúng ta biết dùng để cứu ai bỏ ai bây giờ?
Đào Hoa Công Chúa nghe nói, bất giác nàng cau mày lộ vẻ lo âu khó nghĩ. Thái độ này nàng càng khiến Nhân Thu Thủy thêm thương xót mà sụt sùi nhỏ lệ.
Thấy vậy, Đào Hoa Công Chúa tỏ ý bất nhẫn, vội đặt tay lên vai Thu Thủy dùng lời dịu dàng an ủi:
- Nhân tiểu muội bất tất phải buồn rầu thất vọng cho hại sức khỏe. Mạnh Tiểu Hà hứa là, trước canh ba đêm nay, sẽ tìm cách hoàn lại Nhân muội một vị Lân ca oai dũng như rồng thiêng, cọp mạnh, và một vị Cổ tỉ tỉ tươi cười như hoạ..
Tới đây, Đào Hoa Công Chúa lại quay sang phía Bạch Nguyên Chương hỏi:
- Bạch đại hiệp, nếu viên linh đơn của đại hiệp đem chia làm đôi cho

mỗi người uống một nửa, không hiểu có thể kéo dài được sự sống cho họ được tối khoảng canh ba đêm nay không?
Bạch Nguyên Chương vội đưa tay chẩn mạch kỹ cho hai người một lần nữa rồi mới gật đầu đáp:
- Hiện giờ tuy họ đã sắp sửa hồn lìa khỏi xác, mạng sống chỉ còànnhư sợi chỉ mành treo chuông, nhưng nếu mỗi người uống một nửa linh dược của lão phu, thì chắc chắn có thể kéo dài đến canh ba canh tư không đến nỗi tuyệt khí.
Mạnh Tiểu Hà nghe nói, nàng bèn lấy viên Cửu chuyển phản hồn đan ra chia cho Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mỗi người uống một nửa. Đoạn nàng sai mấy cô gái người Mèo đứng bên cạnh, cẩn thận khiêng hai người vào trong nhà sàn đặt nằm nghỉ ngơi.
Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân từ nãy tới giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát,với thái độ lẳng lặng bình tĩnh. Đến lúc này ông ta mới chậm rãi lên tiềng hỏi Đào Hoa Công Chúa:
- Mạnh Công Chúa, có phải quả thực Công Chúa có thuật phản hồn tục mệnh cho họ được chăng?
Mạnh Tiểu Hà gật đầu đáp:
- Tiểu nữ tuy không có tài Biển thước Hoa Đà như Bạch đại hiệp, nhưng nhờ đã sống lâu ngày ở vùng Nam Hoang nên tiểu nữ mới nghĩ ra hai loại dị vật tại Đào Hoa Nguyên có thể cứu chữa được hai vị Phó, Cổ. Chỉ có điều phải nhờ đến nội gia thần công tuyệt đỉnh của Như đại hiệp giúp đỡ một tay hoa. may mới được.
Nghe nói, Như Thiên Hân cất tiếng cười đáp:
- Tại sao Mạnh Công Chúa lại nói thế? Đừng nói gì Phó Thiên Lân và Cổ Thiên Hương hai người là bạn đồng hành có quan hệ mật thiết với lão phu, mà dù có là người không quen biết bao giờ cũng chỉ cần Công Chúa ban một lời chỉ dụ, thì có phải dẫm vào nước sôi lửa bỏng, Như Thiên Hân cũng không dám từ chối.
Nghe Như Thiên Hân nói, Mạnh Tiểu Hà bất giác cũng thầm kính phục về nhỡn lực cao minh của Đan Tâm Kiếm Khách. Nàng thầm nghĩ, không chừng ông ta đã nhận ra phần nào về lai lịch của mình rồi cũng nên. Tuy nhiên nàng vẫn giả bộ không hay biết, chỉ khẽ mỉm cười, hỏi Bạch Nguyên Chương:
- Bạch đại hiệp, có phải loại nấm đen (hắc huyết khuẩn) tại vùng Man hoang, tuy có chất kỳ độc, nhưng nếu hoà chung với “Rãi rồng” (long diên) sẽ trở thành một loại thánh dược chữa độc hay chăng?
Bạch Nguyên Chương khẽ cau mày đáp:
- Quả đúng như vậy, nhưng hiện giờ, đang lúc gấp rút, biết tìm đâu cho được “Rãi rồng”?

Đào Hoa Công Chúa mỉm cười đáp:
- Phía sau Đào Hoa Nguyên cò một cái đầm rộng sâu hàng mấy trăm trượng, thường gọi là Nghiệt long đầm...
Bạch Nguyên Chương lắc đầu ngắc lời:
- Chất "Rãi rồng" cần phải lấy được từ miệng rồng thực, chớ Nghiệt long đầm đâu có thể...
Mạnh Tiểu Hà vẫn mỉm cười nói tiếp:
- Bạch đại hiệp chưa hiểu rõ đấy thôi. Sở dĩ đầm này có tên là Nghiệt long đầm là vì ở dưới đáy hồ có một con Nghiệt long ẩn núp từ lâu. Tuy tiểu nữ đã có kế trừ nó, nhưng vì mộtmình không đủ sức, cho nên đã nhiều năm nay, cứ đến ngày rằm và mồng một mỗi tháng, ở đây tiểu nữ vẫnphải ném xuống đầm một số dã thú như hưu nai để nuôi Nghiệt long,tránh cho nó khỏi lên mặt đầm vùng vẫy gây tai hoạ.
Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương nghe nói thì đều sửng sốt kinh dị. Đào Hoa Công Chúa lại tiếp:
- Cho nên tiểu nữ định nhờ Như đại hiệp giúp sức, dùng mồi câu Nghiệt long lên khỏi mặt đầm và nhờ Bạch đại hiệp dùng lưỡi Chủy thủ gia truyền của tiểu nữ, giết rồng trừ hạ, đồng thời hứng lấy một chút "rãi rồng" phối hợp với cây "hắc huyết khuẩn", luyện thành loại thuốc liệu thương khử độc cho hai vị Phó, Cổ rất tốt!
Bạch Nguyên Chương nghe nói thì dửng cặp trường mi, khẳng khái đáp:
- Công Chúa đã có bảo đao, Bạch Nguyên Chương sẽ có gan giết rồng. Nhưng vừa nghe nói nước đầm sâu hàng trăm trượng...
Đào Hoa Công Chúa mỉm cười ngắt lời:
- Bạch đại hiệp khỏi phải bận tâm về điều đó, vì gối với con nghiệt long này, tiểu nữ đã trù định kế hoạch diệt trừ từ lân. Cho nên tiểu nữ đã tìm kiếm đủ các loại dây leo đem tẩm dầu, bện thành một sợi dây chão bền chắc dài cả trăm trượng củng mấy chiếc móc câu bằng thép tốt. Đêm nay lại gặp vừa đúng đêm rằm. Vậy chúng ta hãy chuẩn bị cho kịp để lát nữa hợp lực diệt trừ Nghiệt long.
Nói tới đây, Đào Hoa Công Chúa bèn quay sang dặn dò bốn dũng sĩ người Mèo, trở về Đào Hoa Nguyên khuân các đồ vật ứng dụng, còn nàng thì dẫn Như, Bạch nhị lão vòng theo một con đường tắt tới phía sau Nghiệt long đầm.
Vị trí đầm này nằm trong một khu lòng chảo, chung quanh có núi cao bao bọc, đứng bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy mặt đầm phẳng lặng màu nước xanh lơ trông rất u tĩnh.
Nhưng ai có ngờ được rằng đây lại là nơi sào huyệt của một con nghiệt long hung dữ tuyệt trần còn sống sót từ đời thượcng cổ đến

nay.
Khi tới bờ đầm, Đào Hoa Công Chúa ngắm qua địa thế chung quanh một lượt, rồi đưa tay chỉ ba bốn gốc cổ thụ to lớn mấy vòng người ôm, nói với Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân:
- Lúc Nghiệt long mối bị mắc câu tức là sức mạnh của nó phải hung hăng ghê gớm lắm, vật tốt hơn hết, chúng ta nên cột sợi dây câu vào gốc cây kia ít vòng, đợi cho nó dãy dụa dằng co một lúc, giảm bớt sức mạnh rồi sẽ vung dây kéo nổi mặt nước.
Như Thiên Hân gật đầu đáp:
- Ý kiến của Mạnh Công Chúa rất đúng, việc làm này của chúng ta chẳng những quan hệ tới sự an nguy của Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mà còn liên can đến hàng trăm gia đình cùng tính mệnh của Miêu dân ở vùng lân cận Đào Hoa Nguyên này nữa.
Cho nên Như Thiên Hân tuyệt đối không dám cậy tài sơ xuất, đế tránh bị nguy hiểm và nhất nhất xin tuân theo chỉ dụ của Công Chúa.
Nghe bốn tiếng "tuân theo chỉ dụ" cặp mắt Mạnh Tiểu Hà chợt lộ tinh quang sáng ngời, nhìn về phía Như Thiên Hân nhưng chỉ thấy ông ta vẫn đứng khoanh tay nhìn xuống mặt đầm, chẳng lộ vẻ gì khác cả.
Vừa lúc ấy, bốn dũng sĩ người Mèo đã khuân đến bờ đầm đủ các vật dụng như dây chão, móc câu và mấy con hươu nai đã được nướng chín, bốc mùi thơm phức để làm mồi câu nghiệt long.
Mạnh Tiểu Hà nhận thấy công việc này vừa nguy hiểm vô cùng, vừa không phải dùng đến nhiều người nên nàng chỉ giữ lại hai dũng sĩ tươong đồi khỏe mạnh nhanh nhẹn, còn lại nàng cho họ trở về Đào Hoa Nguyên hết.
Hai dũng sĩ ở lại liền được sữ chỉ dẫn của Mạnh Tiểu Hà, chuẩn bị buộc móc câu vào đầu dây chão. Và chọn một conmồi thơm ngon nhất, móc vào lưỡi câu sẵn sàng chờ đợi.
Mọi việc chuẩn bị xong xuôi thì vừa đúng đấu canh, vầng trăng rằm đã lấp ló xuất hiện phía đông. Đào Hoa Công Chúa bèn mỉm cười nói Như, Bạch nhị lão:
- Hai vị đại hiệp thử nhìn xem, nếu trong lát nữa mà không vất mồi xuống thì nghiệt long sẽ hung hăng tác quái, rất là kinh khủng...
Đào Hoa Công Chúa vừa nói tới đây, thì mặt đầm đang phẳng lặng bỗng nhiên sôi lên sùng sục, chẳng khác nào có một ngọn lữa rất mạnh từ dưới đáy đầm thiêu đốt, khiến nước đầm trở thành vẫn đục như pha đất.
Mạnh Tiểu Hà vội vàng vung tay ra hiệu cho hai dũng sĩ quăng mồi xuống đầm.
Đan Tâm Kiếm Khách cũng vội vàng cuốn sợi dây chão vào bốn gốc

cổ thụ mấy vòng để chuẩn bị trước.
Quả nhiên, mấy con mồi vừa quăng xuống đầm xong thì mặt đầm dần trở lại yên lặng.
Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà bèn rút trong bọc ra một bao đoản kiếm hai tay đưa đến trước mặt Bạch Nguyên Chương mỉm cười nói:
- Bạch đại hiệp thử xem thanh đoản kiếm gia truyền này của tiểu nữ có thể sử dụng để giết rồng trừ hại được chăng?
Bạch Nguyên Chương vừa đón lấy bảo kiềm nìn qua một lượt đã lộ vẻ kinh dị vô cùng.
Vì chỉ riêng chiếc bao kiếm chế tạo bằng da "bách niên mãng xà" và mấy chục hạt minh châu thúy nọc nạm trên chuôi kiếm, cũng đã đủ có một giá không thể ước lượng.
Sau một hồi kinh ngạc, ông ta vừa rút kiếm ra khỏi bao thì bất giác ông ta lại càng kinh ngạc hơn, mà thốt lên một tiếng thán phục.
Thì ra thanh đoản kiếm này chỉ dài độ hơn một thước bảy, thước tám, nhưng từ nơi mũi kiếm có một luồng kiếm khí sáng chói, toã ra dài hơn ba bốn tấc.
Toàn thân kiêm phát ra một hơi lạnh như tuyết. Thực là một bảo kiếm vô thượng xưa nay chưa từng thấy.
Sau khi xem kỹ, Bạch Nguyên Chương bèn tra kiếm vào bao đưa cho Như Thiến Hân nói:
- Như huynh hãy xem thử thanh đoản kiếm này của Mạnh Công Chúa quả thực là một thấn vật hãn thế. Chẳng những thanh "Lục ngọc thanh mang kiếm" của tiểu đệ còn thua kém xa mà cả đến thanh đệ nhứt "Chu Hồng bảo Kiếm" chôn theo ông Vụ Viễn tại Hoàng Sơn cũng chưa chắc đã sánh kịp.
Như Thiên Hân xua tay không xem bảo kiếm, chỉ nhìn Mạnh Tiểu Hà mỉm cười nói:
- Như Thiên Hân chẳng cấn phải xem, cũng có thể hiểu thanh đoản kiếm của Mạnh Công Chúa nguyên là thanh "Đồ long chủy" một thần vật từ đời nhà Tàn đã cất kỹ trong đại nội hôn hai trăm năm nay, chưa xuất hiện giang hồ.
Nghe Như Thiên Hân nói xong, Mạnh Tiểu Hà bất giác giật mình lộ vẻ kinh hãi, nàng đanh định lên tiếng giải thích, thì bỗng nhiên thấy mặt đầm đã trở lại phẳng lặng như cũ, nàng bèn vội vã giục hai dũng sĩ người Mèo liệng con mồi có móc lưỡi câu xuống đầm.
Con mồi vừa vứt xuống được một lát thì từ dưới đáy đầm, bỗng nhiên có tiếng réo khò khò như tiếng bò rống rất kỳ dị. Nước dưới đầm cũng lập tức sôi sùng sục và dâng lên cao hàng mấy thước.

Mạnh Tiểu Hà, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương ba người, vội kéo hai dũng sĩ người Mèo chạy ẩn vào phía sau bốn gốc cổ thụ, quần áo người nào người nấy đều bị nước bắn thấm ướt hết.
Giữa lúc ấy, thì sợi dây chão dài hàng trâm trượng hình như bị một sức mạnh lớn lao vô cùng níu kéo, dãn kêu răng rắc. Mấy gốc cây lớn dùng để cuốn giữ đầu dây cũng bị lung lay, cành lá gãy rụng ào ào như sắp bật gốc.
Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà thấy vậy, vội cùng nhay ngưng thầnchú ý giới bị, Bạch Nguyên Chương cũng cầm chắc sẵn hai tay, một tay thanh Đồ long chủy và một tay thanh Lục ngọc mang thanh kiếm.
Con nghiệt long dưới đáy đầm sau khi mắc phải lưỡi câu thì tức giận như điên, hung tính bộc phát, vùng vẫy níu kéokhiến nước dưới đầm dâng cao hàng thước, cả mấy gốc cây lớn buộc đầu dây cũng rung chuyển ào ào và một cây bật hẳn gốc.
Mạnh Tiểu Hà thấy vậy, thì cau mày định lách mình nhảy ra. Như Thiên Hân vội gio tay cản, mỉm cười nói:
- Mạnh Công Chúa, bốn cây mới bị gãy có một, cần gì phải hấp tấp? Hãy đợi cho nghiệt long vũng vẫy hao tốn sức lực một lúc nữa rồi sẽ liệu.
Trong lúc Như Thiên Hân đang nói, thì lại có một gốc cây nữa bị nghiệt long giựt sắp bứng gốc.
Lúc này, nét mặt vốn bình thản cố hữu xưa nay của Mạnh Tiểu Hà cũng dần dần trở nên khẩn trương. Nhưng sau khi chú ý, nàng cũng đã nhận thấy sức mạnh của nghiệt long quả đã giảm sức hơn trước nhiều, và có thể nói đã hao mất gần nửa sức mạnh rồi. Nhất là khi nó càng giãy dụa vùng vẫy mạnh, thì móc câu càng móc sâu vào thịt gây đau đớn thêm.
Giữa lúc đó, một gốc cây nữa lại bị sức mạnh của nghiệt long kéo gần gãy đổ.
Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà biết là thời cơ đã tới, vội cùng nhau trao đổi bằng một cái nhìn, rồi đồng thời nhảy ra bắt lấy sợi dây chão ngầm vận thần công kéo lên dần dần.
Mạnh Tiểu Hà từ lúc nhỏ, đã được theo học một vị phương ngoại dị nhân, luyện thành võ học kỳ diệu. Môn thần công được nàng đem ra sử dụng trong lúc này, là một môn giáng ma tuyệt học “Tinh đàng thần công”.
Còn Như Thiên Hân thì vận dụng “Thân pháp đại lực kim cương bất hoại” đã được ngưng tụ tu luyện cả mấy chục năm trời, để hợp sức cùng Mạnh Tiểu Hà chế phục con nghiệt long dưới đáy đầm.

Con nghiệt long thấy có người toan tính làm hại đối với nó, lại càng nổi giận như điên, quẫy lộn lung tung làm cho nước đầm vẫn đục như mực, tiếng khò khò gầm rống vang lên không ngừng, oai thế thực kinh khủng chưa từng thấy.

Hồi 40
Nguyệt Dạ Đồ Long

Như Thiên Hân và Mạnh Tiểu Hà vẫn mặc cho từng cây nước trào lên xối ướt cả quần áo, chỉ cố ngưng thân hợp lực, níu sợi dây chão kéo lên từ từ. Nhưng ác vật trời sinh sức mạnh quả thực ghê người. Có đôi lúc, chẳng những sợi dây chão trong tay hai người bị nghiệt long kéo tuột xuống hàng mấy thước, mà cả đến thân pháp "Kim cương trục địa" của hai người cũng bị loạng choạng đứng không muốn vững.
Người, vật dằng co nhau dưới một tình trạng kinh tâm động phách như thế một lúc lâu, sức kháng cự của nghiệt long đã dần dần sắp kiệt, tốc độ kéo dây của hai người đã có phần khá nhanh và chỉ còn độ hai ba mươi trượng nữa là có thể kéo nổi nghiệt long lên mặt nước.
Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương tuy giang hồ lịch duyệt phong phú, nhưng cũng mới chứng kiến cảnh tượng này lần đầu. Ông ta đã biết, chỉ trong giây lát nữa nghiệt long bị kéo nổi lên mặt nước, sẽ đến lượt mình hạ thủ đồ long, nên ông ta vội điều hoà hơi thở, ngưng thần tụ khí, hai tay nắm chặt cây Đồ long chủy và thanh Lục ngọc thanh mang kiếm để chuẩn bị hạ thủ.
Giữa lúc ông ta đang ngưng thần vận khí bỗng nhiên nghe văng vẳng về phía Đào Hoa Nguyên có nhiều tiếng ồn ào kêu hú rất kỳ dị. Vừa nghe tiếng động lạ, Bạch Nguyên Chương ngạc nhiên ngửng đầu thì đã thấy Như Thiên Hân cũng đang quay về phía Đào Hoa Công Chúa cất tiếng hỏi:
- Mạnh Công Chúa không chừng bọn Nam Hoang Hạt Đạo và Đồng Cổ Thiên Tôn đã có dự tính trước, thừa lúc chúng ta bận lo tìm cách chữa thương khử độc cho Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương mà lén dẫn thủ hạ ác thú xông vào đánh úp chúng ta cũng nên?
Nói tới đây vì mãi sơ ý, nên sợi dây chão trong tay hai người đột

nhiên lại bị nghiệt long rút xuống hơn một trượng nữa.
Mạnh Tiểu Hà vội vàng ngưng tụ “Tinh đàn thần công” cố sức níu lại, và lớn tiếng nói tiếp:
- Hai nữa, trong Đào Hoa Nguyên còn có đám người Mèo, thủ hạ của tiểu nữ đã được huấn luyện kỹ càng. Yêu cầu hai vị đại hiệp hãy cứ yên tâm vững chí, chớ nên phân thần, cố giúp tiểu nữ diệt trừ xong nghiệt long rồi sẽ trở về Đào Hoa Nguyên tiếp ứng, chắc cũng không đến nỗi sẽ xảy ra chuyện gì đâu mà ngại!
Nghe nói, Đan Tâm kiếm khác Như Thiên Hân bèn ngưng tập thần công, tụ khí đan điền, rú lên một tiếng thật dài, kéo mạnh sợi dây chão lên hơn một trượng.
Ngoài miệng, Mạnh Tiểu Hà tuy nói cứng nhưng thực ra trong bụng rất lo âu, không biết chuyện gì đã xảy ra tại căn cứ sào huyệt. Đếnkhi thấy Như Thiên Hân xuất toàn lực, nàng cũng vận hết thần công chân khí, tiếp sức kéo sợi dây chão.
Lúc này, con nghiệt long đã gần như kiệt sức vì bị lưỡi câu móc sâu vào thịt và trong lúc vùng vẫy dằng co đã gây thương thế rất nặng. Cho nên khi bị cả hai võ lâm kỳ khách xuất toàn lực thi triển thần công, thì lập tức bị kéo nổi chiếc đầu lên lập lờ mặt nước, gần lộ hẳn chiếc sừng nhọn hoắt kỳ dị.
Bạch Nguyên Chương vội vàng vung tay liệng thanh Lục ngọc thanh mang kiếm xuống bên cạnh Như Thiên Hân, đồng thời thò tay vào bọc lấy ra một chiếc ngọc bình, đang định lên tiếng... Nhưng giữa lúc tình trạng đang đến hồi khẩn trương tột độ ấy, thì xa xa từ phía Đào Hoa Nguyên bỗng nhiên lại có ba bốn ánh lửa đỏ rực bay xẹt lên trời.
Mạnh Tiểu Hà và Như Thiên Hân tuy đều nhìn thấy ánh lửa, nhưng lúc này không ai dám phân tâm, mà phải vội vã thi triển toàn lực cùng hét lớn một tiếng kéo mạnh sợi dây thêm một cái.
Một tiếng “Ùm” thật lớn vang dậy cả núi rừng. Mặt nước nghiệt long đầm dâng lên thành những cây nước cao hàng trượng. Và từ trong ánh thủy quang, xuất hiện một chiếc đầu rồng to lớn, kỳ tuyệt vô song, với những sợi râu dài cả mấy thước, chiếc mồm rộng như chiếc chậu lớn và cặp quái nhỡn lộ ánh sáng xanh chói, trông thật khủng khiếp.
Bạch Nguyên Chương đã chuẩn bị sẵn, khi thấy đầu rồng vừa nhô lên khỏi mặt nước thân hình ông ta đã lẹ như một ánh điện chớp khi vọt ra giữa đầm, đặt một chân lên đầu rồng, thanh Đồ long chủy bên tay mặt ông ta loé lên một cái cặp mắt nghiệt long đã bị tất hẳn dưới ánh sáng xanh rờn của bảo đao.
Đầu nghiệt long vừa nhô khỏi mặt nước chưa nhìn rõ mặt mũi địch

nhân ra sao, thì đã bị đâm mù cả hai mắt, nên nó tức giận như điên, rống lên một tiếng thê thảm ghê rợn.
Quẫy khúc rầm rầm, làm cho nước mặt đầm dâng tràn ra bốn phía chung quanh, chẳng khác một cơn bão lụt.
Mặc cho nghiệt long vùng vẫy quẫy lộn, Bạch Nguyên Chương vẫn dùng tay mặt nắm chiếc sừng đeo ngược thân hình xuống dưới. Và thừa lúc nghiệt long há miệng gầm rống, rải nhễu ròng ròng, ông ta vội đưa chiếc ngọc bình bên tay tả hứng lấy mấy giọt rãi rồi mới đảo mình dùng một thế "Khinh âu lược hải" đạp mạnh gót chân vào đầu rồng để lấy đà phi vọt lên không và lớn tiếng gọi hai người, nói:
- Mạnh Công Chúa và Như huynh, bây giờ đã bước sang canh ba rồi. Vả lại kẻ địch đã đột nhiên xâm nhập đánh lén. Cho nên theo ý tại hạ, thì chúng ta phải tạm thời thay đổi kế hoạch. Công việc diệt trừ nghiệt long tại đây sẽ do hai vị đảm trách. Còn tại hạ phải trở về Đào Hoa Nguyên trước, vừa để kịp thời cứu chữa Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương, vừa liều sức cự địch, đợi khi hai vị xong việc ở đây sẽ trở về hợp sức bố trí chống địch sau.
Vừa nói, Bạch Nguyên Chương vừa vận dụng thanh Đồ long chủy, ném ra như một lưỡi phi đao, nhằm giữa đầu nghiệt long phóng mạnh một cái ngập lút tận cán.
Vừa lúc ấy, Như Thiên Hân cũng kịp thời cuốn nhanh sợi dây vào hai gốc cây được thêm mấy vòng nữa, rồi mới cúi lượm thanh Lục ngọc thanh mang kiếm do Bạch Nguyên Chương vừa liệng xuống, đoạn quay lại Mạnh Tiểu Hà nói:
- Mạnh Công Chúa, hiện giờ nghiệt long đã bị mù cả hai mắt lại bị thương nặng ở giữa đầu, Công Chúa hãy cố sức giữ sợi dây thừng đừng để cho nó lặn được xuống đáy đầm nữa. Lão phu chỉ cần một thời gian nguội nửa chén trà, là có thể diệt trừ xong con nghiệt súc này.
Như Thiên Hân vừa dứt lời thì con nghiệt long cũng bắt đầu dồn hết sức mạnh còn lại quầy thêm mấy cái thật mạnh khiến hai cây cổ thụ bị rung rinh chuyển động như sắp bật gốc cả Mạnh Tiểu hà cũng cảm thấy nao núng đỏ mặt, mồ hôi nhỏ giọt như mưa.
Như Thiên Hân biết thời cơ chỉ chớp mắt là qua mất nếu để cho nghiệt long lặn được xuống đáy đầm, thì bao nhiêu công lao từ trước sẽ mất hết, và còn gây thêm đại hoa. về sau nữa. Cho nên ông ta bèn vội vàng bắt chước Bạch Nguyên Chương, thi triển khinh công tuyệt thế, thừa lúc nghiệt long còn đang kiệt sức, dậm mạnh hai chân xuống đất để lấy đà phi thân lên cao hơn sáu trượng, tay trái đeo ngược thanh Lục ngọc thanh mang kiếm, vịn chắc lấy sừng rồng

đồng thời tay mặt nhanh nhẹn rút lại cây Đồ long chủy do Bạch Nguyên Chương vừa cắm ngập lút cán vào giữa đầu rồng.
Thanh Đồ long chủy vừa rút ra, thì một vòi máu hôi tanh vô cùng cũng vọt theo. Như Thiên Hân vội vàng đưa thanh Đồ long chủy lên miệng cắn chặt lấy, rồi dùng một thủ pháp cực kỳ mau lẹ chuyển thanh Lục ngọc thần kiếm sang bên tay trái rồi nhằm chỗ vết thương cũ trên đầu nghiệt long đâm mạnh một nhát và bồi thêm một ngọn "Đại lực kim cương chưởng" nữa.
Da vảy nghiệt long rất dày cứng, nếu không nhờ có thanh Đồ long chủy phá được một vết thương từ trước, thì chưa chắc thanh võ lâm đệ nhị danh kiếm đã đâm được vào sâu.
Nay nhờ có vết thương cũ, lại được Như Thiên Hân bồi thêm một ngọn "Kim cương chưởng lực" với sức mạnh đập đá thành phấn cho nên thanh thần kiếm đã ngập lút vào giữa đầu rồng chỉ còn thò ra bên ngoài một khúc chuôi cầm, có nạm viên ngọc màu lục toa? ánh sáng lấp lánh trông chẳng khác một con mắt của nghiệt long chưa bị mù.
Bị thêm vết trọng thương này nữa, dù con nghiệt long có hung hăng đến đâu, cũng khó lòng chịu đựng nổi, nên nó đã đau đớn rống lên từng hồi ghê rợn và quẫy khúc lăn lộn gây thành những tiếng "Ùm, ùm,..." vang động cả núi rừng.
Như Thiên Hân cũng trở tay khôngkịp bị nghiệt long kéo lộn theo hai ba vòng dưới nước rồi mới thi triển được khinh công mượn đà vọt nhảy lên bờ.
Trong khi đó, thì nghiệt long cũng sắp sửa tuyệt khí cả đoạn thân hình dài mười mấy trượng đã nổi hẳn lên mặt nước, sức lăn lộn quẫy khúc cũng rất yếu, chỉ còn hơi thoi thóp mà thôi.
Lúc bấy giờ, Đào Hoa Công Chúa Mạnh Tiểu Hà mới dám buông tay níu giữ sợi dây vừa kéo áo lau mồ hôi, vừa nói:
- Thế là đã trừ xong nghiệt long chỉ đáng tiếc một điều...
Như Thiên Hân đưa mắt ngắm nhìn nét mặt phong hoa cao quý của Đào Hoa Công Chúa một lượt rồi ngắt lời hỏi:
- Có phải Công Chúa định nói, con nghiệt long này tiếc rằng không phải giống sản vật sinh tại vùng quan ngoại chớ gì?
Nghe hỏi, Mạnh Tiểu Hà hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhưng nàng vẫn giữ phong độ ung dung cao quý mà mỉm cười hỏi lại Như Thiên Hân:
- Cứ theo lời lẽ ám chỉ của Như đại hiệp, thì phải chăng đại hiệp đã thấu rõ lai lịch của Mạnh Tiểu Hà rồi chăng?
Như Thiên Hân tỏ vẻ kính cẩn đáp:
- Như Thiên Hân tôi tuy có phóng đoán biết được lai lịch Công Chúa

nhưng không dám nói rõ.
Mạnh Tiểu Hà khẽ mỉm cười giải thích:
- Đối với những nhân vật có tâm hồn son sắt như đại hiệp, tiểu nữ có bộc lộ thân phận lai lịch cũng chẳng ngại gì. Tuy nhiên tiểu nữ cũng muốn yêu cầu đại hiệp tuân theo một lời hứa có được chăng?
Thái độ Như Thiên Hân lúc này càng tỏ ra cung kính, đáp:
- Lão phu xin kính tuân lịnh chỉ dụ của Công Chúa!
Mạnh Tiểu Hà lắc đầu tươi cười nói:
- Điều ấy tức là điều mà tiểu nữ muốn yêu cầu Như đại hiệp hãy bảo trì khí tiết giang hồ và không nên quá câu nệ về lễ tiết thế tục như vừa rồi nữa!
Như Thiên Hân không dám nìn thẳng Mạnh Tiểu Hà chỉ khẽ cúi đầu đáp:
- Như lễ đạo quân thần đâu có thể bỏ được?...
Như Thiên Hân chưa dứt lời, Mạnh Tiểu Hà đã ngửa mặt lên trời, cất tiếng cười bi thảm mà rằng:
- Sơn hà xã tắc còn đâu nữa? Con cháu họ Châu rất thẹn đối với con dân thiên hạ, đâu còn mặt mũi nào mà tự tôn tự đại? Chỉ mong được các anh hùng hào kiệt bốn bề giúp sức cùng nhau trừ giặc Thanh đã là vinh hạnh lắm rồi!
Nghe Đào Hoa Công Chúa nói xong, Như Thiên Hân biết rằng những lời nói đó đều được phát xuất tự đáy lòng với tất cả sự thành thực của nàng. Cho nên ông ta cũng không còn quá phần câu nệ về lễ tiết nữa, mà vội vàng nghiêm trang hỏi:
- Cung kính bất như tùng mệnh, Như Thiên Hân có lời mạo muội xin hỏi lại một điều nữa có phải Công Chúa là Thúy Vân công nương hậu duệ của Phước Vương được Đại Tuệ Thần Ni độ hoá từ lúc còn nhỏ hay không?
Nghe hỏi, nét mặt Mạnh Tiểu hà bỗng lộ vẻ đau thương mà chỉ trả lời bằng cái gật đầu gượng gạo.
Tới đây Như Thiên Hân bỗng như sực nghĩ ra điều gì ông ta liền cau mày trầm giọng nói:
- Nếu vậy thì tình trạng Đào Hoa Nguyên hôm nay khá nguy hiểm, vì theo lý, thì hai tên lão quái Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo vừa mới thất bại nặng nề tại Hoàng Sơn, tất cả những giống ác thú ngải độc của chúng đều bị tiêu diệt hầu hết. Hơn nữa, chúng lại biết rõ lão phu và Bạch đại hiệp đều có mặt tại đây không khi nào chúng dám khinh xuất xâm phạm? Chắc chúng đã dò xét biết rõ lai lịch của Công Chúa và liên lạc cấu kết với bọn đầy tớ chó săn của Thanh đình, nên chúng mới dám cả gan...

Như Thiên Hân chưa dứt lời thì từ phía Đào Hoa Nguyên lại có hai tia lửa sáng bắn vọt lên trời.
Nghe mấy lời của Như Thiên Hân nhắc nhở, Mạnh Tiểu Hà mới chợt nhớ ra, nàng bèn dậm chân hậm hực:
- Thảo nào hôm trước, tiểu nữ chẳng nhận được tin từ kinh thành mật báo, cho biết mười tám tên vệ sĩ cao cấp của Thanh đình đại nội và "Tuyết Lãnh Song Yêu" đều bỗng nhiên vắng bóng tại kinh? Thì ra bọn chúng đã dò xét được tung tích Châu Tiểu Hà này, mà rủ nhau kéo ra vùng Miêu Cương để tìm cách hãm hại.
Hừ, được rồi! Đã thế thì thừa dịp có Như đại hiệp tương trợ, chúng ta hãy ra tay trừng trị bọn đầy tớ chó săn này một phen để hả bớt phần nào cừu hận quốc gia đã chất chứa từ lâu.
Dứt lời Mạnh Tiểu Hà bèn nhẹ nhàng phi thân đạp sóng ra giữa mặt đầm, đến bên cạnh xác nghiệt long đã chết nổi phập phều trên mặt nước, rút lấy thanh Lục ngọc thanh mang kiếm cắm trên đầu nghiệt long, đem vào đưa cho Như Thiên Hân, nghiến răng nói:
- Lúc tiên sư Đại Tuệ Thần Ni quy tây, tiểu nữ có lập lời thề, nếu không đuổi xong giặc Thanh, tiểu nữ sẽ không mang họ Châu nữa! Cho nhên bây giờ xin Như đại hiệp hãy cứ tạm xưng hô tiểu nữ với cái tên Mạnh Tiểu Hà. Tiểu nữ sẽ sử dụng thanh Đồ long chủy. Đại hiệp sử dụng Lục ngọc thanh mang kiếm, đêm nay chúng ta dùng cổ bọn ác tặc chó săn ngoại bang để thử xem phong mang của thần kiếm và bảo đao sắc bén tới nhường nào?
Như Thiên Hân đưa tay đón nhận thanh thần kiếm trên tay Mạnh Tiểu Hà, rồi cùng nàng song song trổ thuật phi hành thượng thặng trở về Đào Hoa Nguyên. Thân pháp cước trình của hai người có thể liệt vào hàng tuyệt thế đương thời. Thêm nữa cả hai lại cùng nóng lòng về sự an nguy của sào huyệt, vì thấy ánh lửa tứ phía xẹt lên sáng rực, do đó lại càng phải ra sức phi hành. Và chỉ trong giây lát sau, họ đã về gần tới Đào Hoa Nguyên, nghe rõ tiến hò hét chém giết huyên thuyên...
Mạnh Tiểu Hà quét cặp mắt chung quanh cánh rừng một lượt, vẻ mặt lộ sát khí ngùn ngụt, bảo với Như Thiên Hân:
- Như đại hiệp, hình như kẻ địch theo hai hướng đông và hướng bắc xâm nhập. Vậy chúng ta hãy tạm thời chia làm hai ngã. Đại hiệp cứu viện mặt hướng đông, tiểu nữ cứu viện mặt hướng bắc và đối với bọn ác tặc mà trời thần đều công phẫn ấy, cứ việc tàn sát thẳng tay, bất tất phải nhân nhượng làm chị..
Như Thiên Hân lúc này cũng tức giận râu tóc dựng ngược, lớn tiếng ngắt lời đáp:

- Công Chúa cứ yên tâm, năm xưa tại vùng biên cương, Như Thiên Hân đã từng tắm máu quân thù chỉ trong vòng nửa khắc, đã chém chết mười ba mãnh tướng của lũ giặc Mãn.
Vừa nói, thân hình ông ta vừa phi vọt lên không như một con thần long uốn khúc, đem theo ánh sáng chói loà một thanh Lục ngọc thanh mang kiếm lao vùn vụt về phía đông, nơi đang có tiếng hò hét chém giết ầm ầm!
Mạnh Tiểu Hà cũng mỉm môi, gài thanh Đồ long chủy vào người, rồi lao mình về hương bắc nhằm khu nhà sàn ở giữa Đào Hoa Nguyên.
Khi còn cách dãy nhà sàn độ hơn mười trượng, nàng đã nhìn thấy Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương và tiểu hiệp Phó Thiên Lân đang liều sức cố thủ bên bờ một khe nhỏ cạnh hàng dương liễu cản không cho ba gã áo đen bịt mặt tay cầm binh khí kỳ dị đang hầm hè định xông vào khu vực nhà sàn.
Nhìn vào đấu trường, Phó Thiên Lân tuy đã được Bạch Nguyên Chương dùng "Rãi rồng" phối hợp với Hắc huyết khuẩn chữa khỏi độc thương "Thất bộ mê hồn cúc", nhưng hình như chân lực hãy còn yếu mà đối thủ lại sử dụng một cặp Lang nha bổng bằng sắt có một sức khá nặng với những chiêu thế rất lang độc cho nên chàng hơi có vẻ núng thế.
Còn Bạch Nguyên Chương thì một mình đương cự với hai tên, một tên sử dụng Khoa hổ lam và một tên sử dụng Ngô câu kiếm. Tuy không đến nỗi thua sút đối phương nhưng cũng khó chiếm phần thắng thế.
Mạnh Tiểu Hà tuy ẩn cư vùng Nam hoang, nhưng luôn luôn hoài vọng chí lớn, nàng đã đặt rất nhiều mật thám tại kinh đô, nên hiểu rõ một phần lớn những âm mưu thi thố trọng yếu của Thanh đình. Vì vậy vừa nhìn thấy ba tên mặc áo đen bịt mặt nàng này đã biết ngay chúng là những nhân vật trong số Thập bát Thiết vệ sĩ được Thanh đình dùng tiền bạc mua chuộc trọng dũng để dùng trong việc sát hại những chí sĩ và di thuộc của nhà Minh.
Sau khi cân nhắc và ước lượng tình hình, thấy về mặt Phó Thiên Lân hơi núng thế, Mạnh Tiểu Hà bèn rú lên một tiếng lanh lảnh, thanh Đồ long chủy tỏa ánh sáng chói loà, chiêu thức "Mãn thiên hoa vũ" được chân truyền tự tay một vĩ không môn tuyệt đại kỳ nhân Đại Tuệ thần ni ảo hoá thành vô số đóa hoa kiếm ẩn hiện nhằm chụp xuống giữa đầu gã áo đen bịt mặt tay cầm cặp Lang nha bổng bằng sắt.
Thân hình Mạnh Tiểu Hà vừa xuất hiện, gã Thiết y vệ sĩ cầm Lang nha bổng nọ vội thi triển liên tiếp ba thế "Hoàn phong bát đà" dồn Phó Thiên Lân phải dạt ra ngoài xa bảy tám thước. Đồng thời tay trái

hắn rút trong lưng ra một mũi thanh lân hỏa tiễn bắn vọt lên trời mang theo tiếng kêu “Veo, veo...”.
Tên Thiết y vệ sĩ vừa phóng mũi hỏa tiễn khỏi tay thì vầng kiếm hoa của thanh Đồ long chủy của Mạnh Tiểu Hà cũng vừa chụp xuống gần đỉnh đầu. Nhưng hắn ỷ có sức khỏe dũng mãnh và cây Lang nha bổng lại thuộc loại binh khí nặng ngoại môn, nên hắn vội hét lớn một tiếng hất mạnh cây Lang nha bổng một cái, từ dưới lên trên để đón đỡ vầng kiếm quang của đối phương.
Mạnh Tiểu Hà vốn đã luyện được thần công tuyệt thế, lại có trong tay thang Đồ long chủy, sắc bén vô song khi thấy đối phương cậy sức trổ tài giơ bổng đón đỡ thì nàng khẽ cất tiếng cười nhạt vận thêm mấy thành công lực trên cánh tay ngọc, vầng kiếm quang đang tỏa rộng bỗng nhiên thu nhỏ lại và biến thàng một vệt sáng chói lọi từ trên không xẹt xuống. Chỉ nghe một tiếng “keng” máu tươi phọt bắn tứ tung. Cả cây Lang nha bổng bằng sắt và chiếc đầu lâu của tên Thiết y vệ sĩ đều bị tiện đứt làm hai ba khúc nằm ngổn ngang dưới mặt đất.
Giữa lúc tên Thiết y vệ sĩ nọ vừa bị chém gục thì từ phía xa lại có bốn năm bóng đen lao tới nhanh như những ánh điện chớp. Trong số có một người thân pháp mau lẹ tuyệt luân xưa nay chưa từng thấy.
Lúc này Phó Thiên Lân đã nhận rõ tình thế hiểm ác dị thường. Chàng lại mới được Bạch Nguyên Chương cho biết thiếu nữa áo trắng vừa nhảy ra cứu giúp chàng chính Đào Hoa Công Chúa mạnh Tiểu Hà chủ nhân Đào Hoa Nguyên, chàng bèn cau mày lớn tiếng hỏi:
- Tại hạ bị nhiễm chất kỳ độc mới khỏi, còn Cổ Phiêu Hương cô nương vẫn chưa được bình phục. Mạnh Công Chúa có loại linh dược ích nguyên cố bản gì, xin cho một ít, chúng tôi mới có thể đủ sức hiệp lực nghing địch được?
Mạnh Tiểu Hà thấy bốn năm bóng đến vừa rồi sắp sửa tới nơi nàng bèn vội vàng bảo Phó Thiên Lân:
- Trên chiếc ngọc kỹ của tôi trong tĩnh thất có một chiếc hộp gấm, bên trong hộp đựng một chi sâm vương rất tốt. Phó huynh và Cổ cô nương hãy dùng mỗi người một miếng nhỏ bảo đảm có thể trong vòng nửa khắc sẽ khôi phục tinh lực như cũ.
Phó Thiên Lân vội cúi mình cảm tạ rồi lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh “Bách cấm thân pháp” nhảy vụt về hướng dãy nhà sàn.
Giữa lúc đó thì một bóng đen nhanh nhẹn linh hoạt nhất trong bọn năm sáu bóng đen ở ngoài xa chạy vào khi còn cách bảy tám trượng đã phi thân lên không rồi là là đáp xuống với chuỗi cười kiêu ngạo đắc ý vô cùng.

Hai tên Thiết y vệ sĩ đang giao đấu với Bạch Nguyên Chương nghe chuỗi cười của đồng bọn, chúng bèn lập tức thu hí giới và cùng một lượt nhảy lui về phía sau mấy thước, để cho Bạch Nguyên Chương và Mạnh Tiểu Hà đứng chung vào một chỗ.
Thân hình bóng đen vừa hạ xuống mặt đất, nhờ có ánh trăng sáng mới nhìn rõ người này là một lão già áo vàng có vóc người tầm thước, hai gò má cao và đôi mắt sâ hoắm.
Lúc vừa đặt chân xuống mặt đất, lão già áo vàng đã trông thấy ngay hai xác chết của hai Thiết y vệ sĩ, nhưng lão ta vẫn giữ vẻ thản nhiên, chỉ ngầm vận khí điều nguyên ôm quyền chào Mạnh Tiểu Hà rồi cất tiếng cười khà khà, hỏi:
- Tôn Bách Hoá xin có lời hỏi, có phải cô nương là Thúy Vân Công Chúa, hậu duệ Phước Vương không?
Từ lúc mới vào Đào Hoa Nguyên, Bạch Nguyên Chương đã có điểm khả nghi về thân thế của Mạnh Tiểu Hà. Đến nay, nghe đối phương hỏi ông ta mới chợt hiểu.
Thảo nào, mà cử chỉ khí vũ của thiếu nữ này chẳng có vẻ phong huê cao quý. Thì ra nàng là hậu duệ của hoàng tộc triều Minh.
Nhưng khi nghe ba tiếng Tôn Bách Hoá do người lạ mặt xưng danh, thì ông ta cũng hơi giật mình e ngại. Vì ông ta cũng biết người này chính là một trong số Tuyết Lãnh Song Yêu khét tiếng là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới Hắc đạo, đã đột nhiên vắng bóng giang hồ từ lâu chưa thấy xuất hiện.
Lại nói, Mạnh Tiểu Hà sau khi nghe đối phương hỏi nàng bèn nhướng cặp mày liễu nhìn Tôn Bách Hoá với ánh mắt lạnh lùng sắc bén, gật gù đáp:
- Chỉ vì một mình ta, mà Thanh đình đã phải huy động đến Tuyết Lãnh Song Yêu và mười tám tên Thiết y vệ sĩ? Chẳng hay ý các ngươi muốn gì? Chiếc đầu của ta hay là...
Tôn Bách Hóa, ngoại hiệu là Độc Trảo Hoàng Sam, công lực nội gia của hắn đã luyện tới mức siêu tuyệt. Nhất là năm ngón tay của hắn đều có móng nhọn được hắn luôn luôn tẩm luyện thuốc độc, lợi hại vô cùng. Tâm tính lại rất âm hiểm gian trá. Tuy hắn đã nhận biết võ công của Mạnh Tiểu Hà khá cao, và có thêm một tay xuất sắc trong nhóm Bình Tung Tứ Hữu là Bạch Nguyên Chương đứng bên cạnh. Nhưng vì tự thị võ nghệ cao cường, người đông thế mạnh, cho nên hắn không chút e ngại. Và khi nghe hỏi, hắn chỉ khẽ mỉm cười với nét mặt âm trầm, vòng tay đáp:
- Công Chúa bất tất phải đem lòng đa nghi. Tôn mỗ cùng với nghĩa huynh Hàn Oai, được lệnh triều đình ra đây mời Công Chúa về kinh

thụ phong...
Không đợi đối phương nói hết, Mạnh Tiểu Hà đã ngậm ngùi sa lệ ngắt lời hỏi:
- Sơn hà đã đổi chủ, đất nước luân vong, các ngươi đòi bắt dòng dõi nhà Minh như ta đã cúi đầu thụ phong với Thanh đế. Há chẳng phải ý nghĩ của những kẻ điên rồ vô sĩ nói ra mà không biết ngượng miệng ư?
Độc trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá nghe những lời vặn hỏi gay gắt của đối phương cũnghơi thấy sượng sùng đỏ mặt nhưng lão ta lập tức khôi phục nét mặt âm trầm sâu hiểm như cũ vòng tay nói:
- Khí số nhà Châu Minh đã tận, Công Chúa cũng nên thức thời vụ mới đáng gọi là kẻ tuấn kiệt. Tôn mỗ chỉ là kẻ thừa hành, không có quyền tự chủ. Nếu Công Chúa không tuân chỉ theo chúng tôi về kinh, thì buộc lòng chúng tôi phải có thái độ vô lễ!
Bạch Nguyên Chương đứng bên cạnh nghe nói thì tức giận tràn hông, cất tiếng cười sằng sặc mắng:
Thật là quân cuồng đồ vô sỉ, quên cả tổ tông dòng giống nhận giặc làm cha.
Chúng bây định có thái độ vô lễ đối với Thúy Vân Công Chúa như thế nào thì bảo?
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa quét cặp nhởn quang tàn độc âm ác nhìn Bạch Nguyên Chương một cái ngạo nghễ đáp:
- Tôn mỗ phụng mật chiếu của Thanh đế nếu Thúy Vân Công Chúa không chịu vào kinh thụ phong, thì lập tức xử tử tại chố, cắt đầu đem về phục chỉ!
Mạnh Tiểu Hà cười nhạt một tiếng sát khí hiện lên cặp mắt đang định xông lại ra tay trừng trị Độc trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa, thì Bạch Nguyên Chương ở phía sau đã không nén được tức giận, ông ta rú lên một tiếng dài vung hai tay áo rộng ném ra hơn mũi “Đoạt Mệnh Thần Châm”, toa? thành một vầng hào quang như đám mưa rào chụp xuống đầu bọn sáu tên Thiết y vệ sĩ đứng phía sau Tôn Bách Hoá.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 41
Ngàn cân Treo Sợi Tóc

Sở dĩ Bạch Nguyên Chương đã đột nhiên tung ra một nắm "Đoạt Mệnh Thần Châm" là vì ông ta so sánh thực lực thấy phía đối phương có Tuyết Lãnh Song Yêu cầm đầu mười tám tên Thiết y vệ sĩ lại có thêm hai tên lạo quái Đồng Cổ Thiên Tôn và Nam Hoang Hạt Đạo thanh thế rất mạnh. Còn về phía mình thì chỉ có sáu người kể cả Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương đã phục sức xuất chiến. Cho nên buộc lòng ông ta phải ra tay hạ thủ trước để giảm bớt thực lực đối phương.

Ám khí "Đoạt Mệnh Thần Châm" là một tuyệt kỹ thành danh của Bạch Nguyên Chương. Tại đại hội Hoàng Sơn, ông ta đã dùng tuyệt nghệ này để làm tiêu nhụt nhuệ khí hung hăng của lão quái đạo Nam Hoang, thì đủ rõ oai lực của môn tuyệt nghệ như thế nào.

Nhất là trong lúc sáu tên Thiết y vệ sĩ, mãi đắc chí hớn hở, không lo đề phòng vì chúng thấy đối phương vẻn vẹn có hai người thì chỉ cần đợi Tôn Bách Hoá ra lệnh một tiếng là chúng có thể lập được kỳ công, bắt được Thúy Vân công chúa về triều lãnh thưởng. Chúng đâu có dè đối phương đột nhiên hạ thủ tuyệt tình như thế.

Cho nên trong số sáu tên dũng mãnh nhất đã bị trúng thần châm đúng ngay yếu huyệt chết không kịp ngáp, một tên trúng liên tiếp ba mũi vào cánh tay mặt buông rớt thanh Ngô câu kiếm xuống đất một tiếng "keng". Chỉ có hai tên khinh công giỏi nhất trong bọn, nhờ khôn lanh hơn đã kịp thời thi triển một thân pháp đê tiện xưa nay ít có nhân vật võ lâm nào sử dụng là "Lãn Lư Đà Cổn" (con lừa lằn mặt đất) mới may mắn khỏi bị thương, và thoát được ra ngoài vòng oai lực của vần quang ảnh "Đoạt Mệnh Thần Châm".

Khi Bạch Nguyên Chương vừa xuất thủ phóng thần châm, Mạnh Tiểu Hà biết ngay là một trận ác đấu thảm liệt đã bắt đầu, nên nàng cũng lập tức ra tay trước để chiếm phần ưu thế, thanh Đồ long chủy trong tay nàng lóe lên thành một vệt sáng chói, với chiếu thế "Bác Hải Đồ Kình" đâm thẳng vào giữa ngực Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá một nhát.

Đối với cái chết của mấy tên Thiết y vệ sĩ, Tôn Bách Hóa vẫn thản nhiên như thường, hắn chẳng buồn để ý. Khi thấy đối phương tấn công hắn chỉ khẽ búng người nhảy lui về phía sau bảy tám thước, tránh khỏi luồng tinh quang của thanh Đồ long chủy, miệng cất tiếng cười đanh ác nói:

- Thúy Vân công chúa, nếu các ngươi đã không hiểu lẽ tiến thoái thì chớ trách Tôn Bách Hoá này vô lễ!

Dứt lời, hắn ta giơ song chưởng ngang ngực đẩy ra hai luồng

chưởng phong mãnh liệt vô cùng khiến Thúy Vân công chúa không dám đón đỡ phải né mình lách tránh. Trong khi đó thì Tôn Bách Hoá không đuổi theo truy kích mà hắn lại tung mình nhảy ra ngoài rồi vận chân khí đan điền, lớn tiếng gọi:
- Tân đại ca, hai vị Lôi, Phí nhân huynh, chúng ta đã gặp Thúy Vân công chúa ở đây rồi!
Công lực của Tôn Bạch Hóa đã cao, hắn lại đề khí gọi lớn giữa lúc đêm khuya nên tiếng nói của hắn truyền đi rất xa. Chỉ trong chớp mắt, đã nghe từ phía đông có hai tiếng hú đáp lại.
Lúc này, Mạnh Tiểu Hà đã biết rõ Đào Hoa Nguyên đã bị bọn tặc tử xâm nhập khắp nơi, nếu không liều chết tiêu diệt được bọn chúng, thì sẽ không có ngày nào sống yên ổn.
Cho nên, nàng vẫn thản nhiên mặc cho Tôn Bách Hoá lên tiếng gọi đồng bọn, nàng chỉ đứng điều khí ngưng thân, trấn tỉnh đợi ứng biến.
Còn Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương thì vội vàng thừa lúc Tôn Bách Hóa không để ý, ông ta đã lẹ như chớp, nhảy đến lượm thanh Ngô câu kiếm của một tên Thiết y vệ sĩ vừa bị trúng thương buông rớt dưới đất, để chuẩn bị một cuộc ác đấu sinh tử, trời long đất lỡ sắp sửa bùng nổ.
Trong khi đó, Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương cũng nhờ được phục dụng nhánh sâm vương của Mạnh Tiểu Hà phục hồi nguyên khí, và song song từ trong dãy nhà sàn chạy ra. Đồng thời, từ phía đông cũng có thêm tám chín bóng người đang phi đến như bay.
Thân hình mấy bóng người từ phía đông chạy lại vừa hiện rõ, thì cả Bạch Nguyên Chương lẫn Mạnh Tiểu Hà đều bất giác kinh hãi, tháo lui nửa bước. Vì người đi đầu chính là Đan Tâm Kiếm Khách Như Thiên Hân, kế đó là Nhân Thu Thủy và mấy dũng sĩ người Mèo.
Nhưng toàn thân Như Thiên Hân đã nhuộm đầy máu đỏ, râu tóc dựng ngược, tay mặt cầm thanh Lục ngọc thanh mang kiếm, tay tả mang những vết máu đỏ lòm.
Thấy vậy, Mạnh Tiểu Hà vội hướng về phía Nhân Thu Thuỷ thất thanh hỏi:
- Nhân tiểu muội, tại sao Như đại hiệp lại bi.....
Tiếng hỏi của Mạnh Tiểu Hà chưa dứt thì Như Thiên Hân đã trợn cặp mắt lộ tinh quang sáng ngời cất tiếng cười khà khà vang động cả núi rừng.
Nhân Thuy Thủy thấy Mạnh Tiểu Hà lo lắng thì nàng vội mỉm cười đáp:
- Xin công chúa cứ yên tâm, vì sư phụ tiểu nữ torng lúc quá tức giận bọn cuồng khấu vô sỉ, nhận giặc làm cha, người đã trổ thần oai, vữa

dùng kiếm vừa dùng chưởng giết chết một hơi tám tên Thiết y vệ sĩ, do đó thân thể mới bị thấm máu me như thế chứ không hề gì.
Nghe nói Như Thiên Hân vô sự, Bạch Nguyên Chương và Mạnh Tiểu Hà mới được khoan tâm. Nhưng ngay lúc đó, lại có giọng khàn khàn kiêu ngạo lạnh lùng từ phía ngoài đưa vào:
- Chuyện ấy đâu có đáng kể bằng chuyện năm tên dũng sĩ Miêu tộc đã bị ta chẻ xác làm đôi ở ngoài cửa rừng.
Nghe nói, Mạnh Tiểu Hà cảm thấy trong dạ đau xót vô cùng, nàng vội nhìn về phía phát ra tiếng nói chỉ thấy một lão đạo sĩ tóc bạc, thân thể to lớn, lưng hơi gù và trên chiếc đạo bào xanh của hắn đang mặc cũng nhuộm đầy vết máu.
Nhìn kỹ tướng mạo của người này nàng biết ngay hắn là Đà Đạo Nhân Tân Thát, tên đại ma đầu trong bọn Tuyết Lãnh Song Yêu và chính hắn là nhân vật chủ chốt trong chuyến xâm tập Đào Hoa Nguyên này.
Đứng phía sau Tân Thát là ba tên Thiết y vệ sĩ và Đồng Cổ Thiên Tôn. Còn Nam Hoang Hạt Đạo thì không thấy có mặt trong bọn này.
Vừa thấy đồng bọn xuất hiện, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá vội cau mày hỏi Tân Thát:
- Tân đại ca, Phí đạo trưởng đâu sao không thấy có mặt?
Đà Đạo Nhân Tân Thát khẽ cất tiếng cười đanh ác đáp:
- Phí đạo trưởng hiện đang giao đấu với gã Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên ở ngoài cửa Đào Hoa Nguyên và chính gã lén theo chúng ta từ kinh đô ra đây!
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa đang định lên tiếng hỏi thêm thì Đồng Cổ Thiên Tôn đã cất tiếng cười ồm ồm nói:
- Xin tôn huynh cứ yên tâm, với tài nghệ của hắn không thể nào thoát dưới tay Phí đạo trưởng đâu mà lo!
Bọn Mạnh Tiểu Hà, Như Thiên Hân và Bạch Nguyên Chương nghe nói thì đều lo ngại cho Trường Bạch Tửu Đồ, nhưng không làm sao tách ra được một người nào để tiếp ứng cứu trợ. Trong lúc vô kế, Như Thiên Hân bèn đưa mắt nhìn Mạnh Tiểu Hà. Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh nên đã gật đầu hội ý, vội quay sang nhìn đám thủ hạ nói mấy câu tiếng địa phương, liền khi đó hai dũng sĩ người Mèo, tách khỏi đồng bọn chạy đi như bay.
Lúc này, Tuyết Lãnh Song Yêu cũng đã bàn tính xong với Đồng Cổ Thiên Tôn, chúng cho rằng mười tám tay Thiết y vệ sĩ đã tổn thất tới mười hai tên rồi, nếu kéo dài thời gian thì e bất lợi. Cho nên chúng đã quyết định cần phải tốc chiến tốc quyết mới là thượng sách!
Đan Tâm Kiếm Khách hình như đã nhìn thấu tâm địa của đối phương

qua ánh mắt sáng như điện, nên ông ta đã ngửa cổ cất tiếng cười kha kha nói:
- Đừng nói gì Thúy Vân công chúa là cái đinh trước mặt bọn giặc Mãn chúng bây cần phải diệt trừ cho mau lẹ! Mà ngay cả chiếc đầu của Như mỗ đây cũng đã được Thanh đình treo giải thưởng hàng muôn lạng vàng, nếu các ngươi hoàn thành nhiệm vụ bắt được chúng ta, sẽ giàu sang hiển quý vô cùng, tại sao không ra tay còng đứng thầm thì gì đó nữa?
Đà Đạo Nhân Tân Thát nghe đối phương thách thức thì tức giận tràn hông, vì xưa nay hắn vẫn tự thị về môn tuyệt nghệ "Ngũ hành chân khí" đã luyện tới mức chém bể bia đá, nên một mặt, hắn ta ngầm tụ công lực, một mặt, nhếch miệng cười đanh ác, đáp:
- Như Thiên Hân, mi chớ nên cuồng ngạo làm chi. Người khác thì họ cho rằng tuyệt nghệ của Đan Tâm Kiếm Khách ghê gớm, quỷ khóc thần kinh, chớ dưới mắt anh em ta thì chỉ xem như mộc tục kỹ võ lâm, hay đốm lửa đom đóm trước bó đuốc mà thôi! Mi có giỏi hãy đỡ mấy chiêu "Ngũ hành chưởng lực" của ta xem sao.
Như Thiên Hân nhướng mày cất tiếng cười ha hả:
- Đất nước dân tộc, chìm đắm vào tay bọn di địch, nên kẻ hào kiệt Trung nguyên thề phải khôi phục sơn hà! Cuộc chiến tại Đào Hoa Nguyên hôm nay chính là một cuộc thử thách xem lòng trời sẽ thuộc về ai?
Dứt lời, ông ta liền vung tay mặt liệng trả thanh Lục ngọc thanh mang thần kiếm cho Bạch Nguyên Chương rồi nạp khí điều nguyên đứng oai nghiêm sừng sững như một ngọn núi, hai mắt tỏa thần quang sáng ngời nhìn Tân Thát không chớp.
Đà Đạo Nhân Tân Thát, tuy nói cứng như vậy, nhưng thực ra thâm tâm hắn, cũng rất gớm sợ tài nghệ của đối phương nên hắn vội vận Ngũ hành chân khí lên tới mười thành công lực. Lưng của hắn đã gù sẵn, nay lại gù lên thêm, trông chẳng khác một con lạc đà.
Mười ngón tay móng dài nhọn hoắt như những chiếc móc câu, khoa lên một vòng rồi chụp mạnh vào hai bên sườn Như Thiên Hân.
Với oai danh của Như Thiên Hân trong số võ lâm đương thời, đâu có thể để cho Tân Thát hạ thủ một cách dễ dàng như thế. Chỉ thấy ông ta ngửa mặt hú lên một tiếng lớn, song chưởng giơ ngang ngực, sử dụng thế "Nhật nguyệt song thôi" ngầm chứa lực đạo khí vô hình thuộc loại "Đại lực kim cương chưởng" tống mạnh về phía đối phương hai chưởng liên tiếp.
Mười ngón tay của Tân Thát cũng lợi hại không kém, khi chưa chụp tới thân hình đối phương, đã tia ra những luồng "Ngũ hành chân khí"

có tiếng xé gió kêu veo, veo..... Trong khi đó thì luồng "Kim cương chưởng lực" vô hình của Đan Tâm Kiếm Khách cũng được đẩy ra ngăn chận.
Chiêu thứ nhất nhập cuộc, song phương đều có ý thử xem hỏa hậu công lực của nhau, nên họ đều đã dùng tới mười thành công lực. Cương phong, chưởng lực vừa chạm vào nhau đã tách ra, thân hình hai người củng lui về phía sau nửa bước, và trong bụng họ đều thầm ghê sợ lẫn nhau.
Đà Đạo Nhân Tân Thát thì gờm hãi công lực đối phương qua thực danh bất hư truyền. Hắn thầm nhủ chưa chắc trong vòng ba trăm chiêu đã thắng nổi đối phương, mà không chừng còn bị thua nữa là khác. Hắn phân vân suy đoán, không biết cuộc chiến đêm nay có thể lấy được đầu Thúy Vân công chúa đem về kinh phục mệnh hay không?
Như Thiên Hân thì lại càng lo ngại hơn, ông ta tự biết công lực mình có thể thắng đối phương một cách nhanh chóng, nhưng ngặt vì vừa rồi đã hao sức quá nhiều trong việc diệt trừ nghiệt long, cho nên, bây giờ chỉ có thể giao đấu ngang tay, hoặc có thắng thì cũng phải trăm chiêu mới được.
Trong khi đó thì Mạnh Tiểu Hà cũng đã hao sức trong việc trừ nghiệt long vừa rồi, khó lòng mà địch nổi Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa. Còn lại Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương, tuy có thể đấu ngang sức với Đồng Cổ Thiên Tôn, nhưng Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì đều vửa trúng độc mới khỏi lại củng bị mất cả thanh Thiên lam độc kiếm lẫn thanh Vô danh cổ kiếm, thành ra tình hình chung rất kém thế bất lợi. Cho nên mặc dầu Đan Tâm Kiếm Khách là người bình tĩnh trầm ổn xưa nay, cũng khó tránh khỏi lộ vẻ ưu tư lên mặt.
Đà Đạo Nhân Tân Thát vốn đã lợi hại, hơn nữa hắn lại dồn hết tinh thần chú ý vào kẻ địch, nên khi thấy thần sắc hoảng hốt của Như Thiên Hân hắn đã kịp thời nắm lấy cơ hội, len lén nín hơi tiến lên sát đối phương thi triển tuyệt nghệ "Ngũ hành chưởng" đã khổ luyện trong suốt đời người, tấn công liên tiếp ba chiêu.
Mặc dầu, đang lúc sơ ý vì ưu tư quá độ, nhưng khi chưởng lực của Tân Thát ào xô đến, Như Thiên Hân cũng đã kịp thời cảnh giác, tung mình né tránh và hoàn thủ ứng chiến lập tức.
Tuy nhiên, trong cuộc giao đấu giữa những cao thủ tuyệt đỉnh mà trình độ võ công cường nhược không hơn kém nhau bao nhiêu này, nếu một khi đã để mất cơ hội ra tay trước, thì rất khó mà kéo lại được thế quân bình, cho nên sau mười chiêu thức, Như Thiên Hân

vẫn bị Đà Đạo Nhân Tân Thát dồn vào vòng kình phong “Ngũ hành chưởng lực” của hắn.
Còn Độc Trảo Hoàng Sasm Tôn Bách Hóa thì lại âm độc sâu hiểm hôn, hắn lẳng lặng chờ cho đến lúc này mới quay sang Đồng Cổ Thiên Tôn lộ vẻ đắc ý mỉm cười đanh ác nói:
- Lôi Thiên Tôn, Tân đại ca đã động thủ cùng Đan Tâm Kiếm Khác chẳng lẽ chúng ta lại đứng không mãi hay sao? Bây giờ Thiên Tôn và Tôn mỗ hãy chia nhau cùng lãnh giáo mấy chiêu tuyệt nghệ Thần y Bạch đại hiệp và Thúy Vân công chúa đi chứ?
Vừa dứt lời, hắn ta liền thò tay vào bọc rút ra một món binh khí kỳ dị, trông chẳng khác một cánh tay người, không biết chế tạo bằng chất gì mà đen nhánh như đồng đen.
Vừa trông thấy vũ khí kỳ dị của Tôn Bách Hoá, Mạnh Tiểu Hà biết ngay đây là một loại binh khí độc môn của đối phương tên gọi “Chiêu hồn thủ”. Chẳng nhựng chiêu thuật độc ác quỷ dị, mà binh khí còn được chế tạo bằng thép cứng tôi luyện trăm lần, phối hợp với năm móng tay tẩm độc nhọn hoắt bên tay tả. Xa thì công, gần thì thủ, quả thực gặp một địch thủ rất khó đối phó.
Đã nhận rõ đối phương lợi hại, Mạnh Tiểu Hà không dám ơ hờ, nàng vội vàng giơ Đồ long chủy thủ thế trước ngực, chuyển bộ pháp thi triển cho kiếm “Pháp hoa thập tam kiếm” một môn học của nhà Phật, do Đại Tuệ Thần Ni truyền thụ để chuẩn bị một cuộc tử chiến với Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá.
Riêng Trại Hoa Đà thì từ khi được Như Thiên Hân liệng trả thanh Lục ngọc thanh mang kiếm, ông ta liền thi triển tuyệt học, chẳng cần để ý đến giang hồ khí tiết gì nữa, mà chỉ cần tiêu diệt cho hết bọn chó săn của Thanh đình mà thôi.
Do đó thanh thần kiếm trong tay ông ta loé lên một vầng ánh sáng màu bạc, từ thế “Trương xà xuất động” chuyển sang thế “Bát vân kiếm nhật” (vén mây nhìn mặt trời) tiếp tục biến sang thế “Lãng quyển lưu sa” (sóng cuộn cát trôi) tấn công liên tục, khiến Đồng Cổ Thiên Tôn phải gầm gừ thốt lên tiếng quái gở nhảy nhót lẩn tránh mãi về phía sau hàng hai ba trượng mới rút được cây kim long nhuyễn chiên và chiếc trống đồng đeo phía sau ra đối phó.
Sau khi cầm được hai món binh khí trong tay, tên ma đầu cái thế này, lập tức gầm lên mấy tiếng quái gở, thi triển công lực cùng Bạch Nguyên Chương trổ tài giao đấu.
Những luồng chưởng phong, cương khí, chiên ảnh, kiếm chiêu, xen lẫn một vài tiếng trống tung tung, tạo nên một cảnh tượng thật là ghê rợn, quỷ khóc thần kinh.

Ba cặp cao nhân tuyệt đại, võ lâm ít có, đều thi triển hết kỳ năng của mình liều mạng quyết đấu. Bao nhiêu những ngón võ tuyệt luân độc đáo, đều được đem ra sử dụng.
Cảnh nguy hiểm chết người chỉ xê xích trong đường tơ kẻ tóc. Khiến những tay thuộc hai phe đứng ngoài, chưa giao thủ mà đều đã hồi hộp theo dõi từng bước đi, từng chiêu thế của mỗi người mà kinh hồn táng đởm.
Sau độ sáu mươi hiệp phấn dũng thần oai, Như Thiên Hân đã dần dần lấy lại được thế quân bình đã mất. Nhưng về phía Mạnh Tiểu Hà thì hơi bị nao núng dưới sức công kích như vũ bão của Tôn Bách Hóa.
Nguyên pho kiếm pháp "Pháp hoa thập tam kiếm" của Mạnh Tiểu Hà quả có xứng danh là một tuyệt nghệ chân truyền của Phật môn biến hoá thần diệu, lại thêm được thanh "Đồ long chủy" sắc bén tuyệt thế, so với chiêu thức quỷ dị "Chiêu hồn thủ" của Tôn Bách Hoá, không sút kém chút nào, đôi khi còn chiếm được ưu thế nữa là khác. Nhưng lại gặp phải năm chiếc móng tay nhọn hoắt tẩm độc của Tôn Bách Hoá, có oai lực cương mãnh vô cùng, chẳng những có thể xuyên thủng sắt đá, mà còn được tên lão ma luôn luôn ngưng tụ công lực tia ra những luồng âm phong lạnh buốt, nhằm điểm vào các yếu huyệt châu thân đối phương.
Thêm nữa, Mạnh Tiểu Hà vốn là đàn bà, tiên thiên chân lực thua sút, lại vừa hao tổn sức lực trong một trận tiêu diệt nghiệt long vừa rồi. Cho nên dưới sức tấn công mạnh như vũ bão của Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa, nàng đã lâm vào thế chỉ có chống đỡ, chớ không có tấn công, tình trạng rất là nguy hiểm.
Chỉ còn trận giao đấu giữa Bạch Nguyên Chương với Đồng Cổ Thiên Tôn là gay cấn vô cùng.
Lôi Chấn Vũ tay trái sử dụng cây kim long nhuyễn chiên dài hơn sáu thước, khi múa lên, hoá thành một vầng kim quang chói loà kèm theo những tiếng vút... vút... vù vù ghê rợn.
Chiếc trống đồng quái dị bên tay mặt cũng luôn luôn nổi lên những tiếng "tung, tung..." với một âm vận có oai lực thu hút tâm hồn kẻ địch.
Bạch Nguyên Chương thì nhờ có thanh Lục ngọc thanh mang kiếm - một thanh thần kiếm liệt danh đệ nhị trong số ngũ đại võ lâm - sắc bén tuyệt luân, tỏa ra những luồng kiếm quang màu bạc chói lọi. Lại thêm các môn khinh công thần diệu, kiếm pháp linh kỳ được phối hợp sử dụng tới mức hầu như cả người lẫn kiếm biến thành một đạo cầu vồng rực rỡ, xuyên qua xuyên lại, vùng vẫy trong chiên ảnh của

Lôi Chấn Vũ, khó mà phân biệt ai hơn ai kém.
Sau khi đưa mắt quan sát tình thế khắp đấu trường một lượt, Cổ Phiêu Hương bèn cau mày khẽ nói với Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy:
- Xem tình hình công lực của Tuyết Lãnh Song Yêu quả nhiên quá cao, Thúy Vân công chúa thế nào cũng bị hại trước. Nếu đợi đến lúc bấy giờ thì bất lợi sẽ nắm chắc về phần chúng ta.
Bây giờ, theo ý tỉ tỉ muốn kéo lại cục diện chắc thắng về phe chúng ta, không tìm cách xuất kỳ chế thắng thì không được.
Phó Thiên Lân và Nhân Thu Thủy tuy đều nhận thấy ý kiến của Cổ Phiêu Hương rất đúng, nhưng họ không nghĩ ra cách thi thố ứng phó như thế nào, nên Phó Thiên Lân vội vàng cất tiếng hỏi:
- Cổ tỉ tỉ, tình thế hiện tại đã cấp bách lắm rồi, tỉ tỉ có diệu kế gì xin cứ mau mau nói ra, chúng tôi sẽ tuân mệnh hành sự không dám trái lời.
Cổ Phiêu Hương đảo mắt một vòng đấu trường lần nữa rồi mới nhìn Phó Thiên Lân mỉm cười nói:
- Chẳng hay Phó đệ có còn nhớ câu nói bất hủ của Văn Vân Sơn: "Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, lưu thủ đan tâm chiến hãn thanh" hay chăng?
Chúng ta đã trãi qua một lần kể như đã chết rồi dưới cây Bích ngọc như ý của Nam Hoang lão quái đạo rồi. Bây giờ, Phó đệ có dám cùng tỉ tỉ mạo hiểm một phen nữa để nếm thử mùi vị chết chóc thật sự hay không?...
Nghe nói, Phó Thiên Lân nhướng cặp mày kiếm, khẳng khái đáp:
- Tại sao Cổ tỉ tỉ còn phải hỏi tiểu đệ một câu như thế? Phó Thiên Lân sanh ra là con cháu nòi Đại Hán, thì tiếc gì tấm thân bảy thước mà chẳng dám liều mình chiến đấu cho đại cuộc?
Nghe mấy lời khẳng khái, Cổ Phiêu Hương khẽ gật đầu thấp giọng:
- Bọn mười tám tên Hắc y thiết vệ của đối phương tuy chỉ còn có sáu tên nhưng tên nào tên nấy đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giới võ lâm, đã được Thanh đình dùng trọng lễ mua chuộc. Nếu thanh Thiên lam độc kiếm và thanh Vô danh cổ kiếm của chúng ta chưa mất, thì có thể một người trong mỗi chúng ta đủ sức đối phó với hai tên trong bọn chúng! Nhưng hiện thời phải sử dụng vũ khí tầm thường, nên tỉ tỉ muốn yêu cầu Phó đệ hãy cố sức thi triển phần biến hoá tinh vi của pho "Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp" để cùng tỉ tỉ mỗi người đối phó cùng ba tên bọn chúng,dành cho Thu muội được rãnh tay tiếp sức Thúy Vân công chúa, đối phó với tên lão yêu Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá.
Phó Thiên Lân chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói của Cổ Phiêu Hương,

chàng thầm nghĩ, nếu còn thanh Vô danh cổ kiếm trong tay thì có thể lấy một chọi hai, bây giờ bảo kiếm đã mất.
Tại sao Cổ Phiêu Hương nói lấy một chọi ba? Như vậy chẳng hoá ra tự lấy sự diệt vong chớ đâu có thể gọi là xuất kỳ chế thắng?
Ý nghĩa của chàng chưa dứt, thì hình như Cổ Phiêu Hương đã hiểu rõ sự thắc mắc của chàng nên nàng vội mỉm cười nói:
- Có phải Phó đệ cho rằng ý kiến của tỉ tỉ có điểm mâu thuẫn hay chăng? Người ta thường nói:
"Một kẻ liều mạng, muôn người khó địch"! Bây giờ chúng ta hãy bỏ hẳn ý nghĩ phòng thủ, mà chuyên dùng lối tấn công liều mạng, đem sự an nguy của mình đổi lấy một tia hy vọng tái tạo sơn hà, phục hưng dân tộc dưới móng vuốt của kẻ địch. Chẳng hay Phó đệ nghĩ thế nào?
Nghe nói, cặp mắt Phó Thiên Lân tỏa thần quang sáng ngời, luôn luôn gật đầu tán đồng.
Riêng Nhân Thu Thủy lại cảm thấy lo ngại đau đớn vô cùng.
Vì nàng biết rằng, chiến đấu theo kiểu ấy thì Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương sẽ nắm chắc mười phần chết chín. Nhưng nàng vốn là một vị hiệp nữ kỳ tài, biết hiểu rõ lợi hại, dẹp bỏ được thường tình nhi nữ, nên nàng đã cố trấn tĩnh tinh thần, nói với Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương:
- Kế hoạch của Lân ca và Cổ tỉ tỉ đã quyết định thì hãy mau mau thi thố cho kịp, tiểu muội sẽ nguyện đem hết sở năng chuẩn bị cứu viện Thúy Vân công chúa. Nếu đắc thủ thành công càng hay , bằng không có thể bỏ mạnhg đấu trường, mãi cốt Nam Hoang, thì cũng để lại được tiếng thơm mãi mãi về sau, chớ không đến nỗi phải ân hận gì.
Bọn sáu tên Hắc y thiết vệ thấy bọn Cổ Phiêu Hương chụm đầu bàn bạc thì thầm.
Chúng đang định bảo nhau chuẩn bị đề phòng, Phó Thiên Lân đã cất lên một hồi cười dài, phát động, cả người lẫn kiếm, hoá thànhmột đạo cầu vồng chói lọi quét ngang lưng ba tên Hắc y thiết vệ đang đứng phía bên tả. Kiếm chiêu chàng vừa thi triển là một thế tuyệt học tinh túy trong pho "Lục Lục Thiên Cương kiếm pháp" tên gọi "Khí quán tràng hồng".
Cùng một lượt với Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương cũng phát động oai lực tấn công. Với hai bàn tay không, nàng đã hùng hổ nhảy vào giữa chỗ ba tên Hắc y thiết vệ đang đứng phía bên mặt, tung ra mấy chưởng phách không liên tiếp.
Bọn Hắc y thiết vê này, đâu có tên nào hèn kém, tên nào tên nấy đều man trong mình một môn tuyệt học võ lâm. Trong số, có một tên

luyện được loại chưởng lực cương mãnh rất hùng hậu, khi thấy đối phương nhảy vào tấn công, hắn liến lách mình né tránh, ngầm vận công lực sử dụng một kỳ chiêu "Kim báo lộ trảo" chụp lấy cánh tay mặt của Cổ Phiêu Hương.
Bị chụp trúng cánh tay, Cổ Phiêu Hương vội xoay mình một vòng, định hoá giải thế công của đối phương. Nhưng bỗng nhiên nàng lại nghiến răng, xuất kỳ bất ý, vận công lực lên bả vai liều chịu một đòn của đối phương, rồi bất thần vòng song chưởng dùng chiêu thế "Thiết ngưu canh điền" (trâu sắt cày ruộng) đánh trúng ngay giữa huyệt đan điền phía bụng dưới của một gã Hắc y thiết vệ vừa chồm tới định ngầm hạ sát thủ, trong khi đồng bọn của y vừa chụp được cánh tay của nàng.
Một tiếng "hự" và một tiếng gào thảm thiết cùng nỗi lên một lượt. Thân hình Cổ Phiêu Hương bị trúng đòn bắn sang phía hữu ba bốn thước, xương bả vai trái bị đau nhức như muốn gãy rời, tạng phủ cũng bị rúng động! Nhưng gã Thiết y vệ sĩ bị một đòn của nàng đánh trúng huyệt đan điền, thì bị văng ra ngoài hơn năm thước, miệng phun ra một vòi máu tươi gục xuống chết ngay lập tức.
Cổ Phiêu Hương một mặt xuống tấn đổi thế, mộtmặt liếc nhìn sang bên cạnh, thì thấy Phó Thiên Lân cũng gặp nguy hiểm như mình. Mông bên mặt chàng bị một gã địch thủ dùng chiếc móc câu rạch xẻ một vết dài, máu chảy thấm ướt cả áo nhưng đồng thời một tên Hắc y thiết vệ cũng bị chàng vung kiếm chặt một nhát ngang lưng đứt làm đôi, gan ruột phèo phổi đổ đầy mặt đất.
Giữa lúc Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương đồng song song bị thương, cùng hạ được một địch thủ và Nhân Thu Thủy vừa nhảy về phía Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hóa để cứu viện Thúy Vân công chúa, thì bỗng nhiên từ đằng xa lại vẳng lên mấy tiếng tù và kỳ dị, mang theo một âm vận rất bi thiết.
Ý nghĩa của mấy tiếng tù và báo hiệu này chỉ có Mạnh Tiểu Hà là hiểu rõ. Và nàng coi nó chẳng khác một đạo bùa thôi mệnh đối với quần hiệp, cũng như trong Đào Hoa Nguyên sẽ sắp sữa biến thành một thảm cảnh tan nát không một bóng người.
Những tiếng tù và báo ấy chính là những tiếng mật hiệu của đám người Mèo, thủ hạ của nàng truyền báo cho biết Trường Bạch Tửu Đồ Hùng Đại Niên đã bị chiến bại táng mệnh tại phía ngoài Đào Hoa lâm và tên lão quái Nam Hoang Hạt Đạo sắp sữa xông vào tới đấu trường.
Do đó khi tiếng tù và vẳng đến, dù Mạnh Tiểu Hà có gan dạ trấn tĩnh đến đâu, cũng khó tránh đến khỏi tâm thần hoảng loạn. Bản lãnh võ

công của nàng vốn đã không thâm hậu bằng Tuyết Lãnh Song Yêu lại đột nhiên bị kinh ngạc thất thần nên thanh Đồ long chủy của nàng đang sữ dụng đã bị Tôn Bách Hoá múa binh khí độc môn Chiêu Hồn Thủ dùng một thế "Bát vân trục vụ" nhẹ nhàng gạt sang bên cạnh một cái, rồi vận tả chưởng dùng lối cách không đả huyệt nhanh như gió, điểm trúng huyệt mê hồn dưới sườn nàng.
Sở dĩ Tôn Bách Hoá không dùng móng tay tẩm độc để hạ thủ đối phương là vì hắn đã nhận mật chỉ của Thanh đình, cố gắng bắt sống cho được Thúy Vân công chúa giải về kinh để dùng vào việc lung lạc nhân tâm người Hán, bằng cách, bên ngoài tuyên bố sắc phong cho nàng, nhưng bên trong ngầm giam lỏng cho người theo dõi.
Khi Mạnh Tiểu Hà bị trúng chỉ mê man gục xuống, Độc Trảo Hoàng Sam đắc ý ngửa cổ cất tiếng cười ha hả từng hồi. Đồng thời, hắn trở tay tung ra một chưởng ngăn chận Nhân Thu Thủy vừa nhảy tới, và đẩy bật thân hình nàng văng ra phía xa, miệng thổ máu tươi gục xuống mê man một lượt cùng với Mạnh Tiểu Hà. Kế đó hắn ta lại nhảy đến hợp lực với Đà Đạo Nhân Tân Thát song đấu Như Thiên Hân.
Lúc này, Như Thiên Hân tuy đã dồn được Tân Thát núng thế lùi dần, nhưng chân lực của ông cũng đã gần như hao tận. Đến khi nghe tiếng tù và báo hiệu, Mạnh Tiểu Hà và Nhân Thu Thủy cùng bị thất thủ. Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá được rảnh tay xông lại hợp thủ với Tân Thát, thì lão hiệp biết đại thế đã mất, một mình khó địch nổi Tuyết Lãnh Song Yêu. Bất giác, ông ta trở nên phân vân lo lắng, không biết nên liều chết chiến đấu tới cùng hay là tự vẫn lập tức để khỏi bị bắt được mang nhục.
Giữa lúc ông ta đang đắn đo suy nghĩ thì đã nghe tiếng rú của Nam Hoang Hạt Đạo từ xa vọng tới, hình như tên lão quái này đã vào gần đến Đào Hoa Nguyên.

Trường Hận Động Đình Hồ

Hồi 42
Lưới Trời Lồng Lộng

Nam Hoang Hạt Đạo đã lọt được vào Đào Hoa Nguyên thì tính mệnh của Trường Bạch Tửu Đồ, không nói cũng biết là đã nguy hiểm! Lúc này, ý chí chiến đấu của Như Thiên Hân đã tan rã và mất hết hy

vọng, ông ta liền phóng mình nhảy ra ngoài vòng chiến, trợn mắt nói lớn:
- Tất cả mọi người hãy ngừng tay nghe ta nói!
Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lân, Cổ Phiêu Hương nghe tiếng cùng ngừng tay nhảy khỏi vòng chiến. Tuyết Lãnh Song Yêu và Đồng Cổ Thiên Tôn cũng ngừng tay cất tiếng cười đắc ý, đứng chờ xem Đan Tâm Kiếm Khách định nói gì?
Đồng thời, lúc đó từ phía ngoài mười trượng, một bóng người đang lao mình nhảy vào nhưng thân hình người này hình như có vẻ loạng choạng không được vững vàng cho lắm!
Đồng Cổ Thiên Tôn đưa mắt nhìn rõ người vừa mới xông vào thì bất giác, hắn ta vừa mừng vừa có ý nghi ngờ. Mừng là người ấy quả đúng là Nam Hoang Hạt Đạo. Còn nghi ngờ là tại sao bộ pháp của tên lão quái đồng bọn lại loạng choạng không vững, hay là hắn cũng đã bị trọng thương sau khi hạ xong địch thủ?
Lúc này, Phó Thiên Lân đã bị hai ba vết thương máu nhuộm đỏ áo sau khi chàng đã hạ được hai tên Hắc Y Thiết Vệ, và khi vừa ngừng tay theo lời Như Thiên Hân, chàng liền mở to cặp mắt đỏ loè như lửa, nhìn lão hiệp hậm hực nói:
- Như sư bá, tại sao sư bá lại có ý định đầu hàng bọn tay sai Thanh Đình trong lúc đầu chúng tôi chưa đứt, máu chúng tôi chưa cạn như thế...?
Vừa dứt lời chàng đã rú lên một tiếng bi thảm, đồng thời vung trường kiếm thình lình chém đứt đôi thân hình một tên Hắc Y Thiết Vệ đã bị trọng thương đang đứng bên cạnh!
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá thấy vậy, bất giác lão ta nổi giận, rú lớn một tiếng vận công lực. Tả chưởng, năm ngón tay nhọn hoắc tẩm độc đang cong vòng, bỗng dưng duỗi thẳng ra như năm mũi giáo xỉa thẳng vào giữa ngực Phó Thiên Lân.
Như Thiên Hân bỗng thét lên một tiếng giật giọng:
- Khoan! Chớ vội sinh hung hãy nghe ta nói đây!
Độc Trảo Hoàng Sam vội ngừng tay trợn mắt nhìn Như Thiên Hân, lạnh lùng hỏi:
- Bây giờ các ngươi đã như cá nằm trên thớt, còn định nói gì nữa?
Giọng nói của Tôn Bách Hóa vừa dứt thì thân hình Nam Hoang Hạt Đạo cũng vừa hạ xuống đấu trường.
Trông tên lão quái Nam Hoang lúc này thật xơ xác, bước đi xiêu vẹo sắp té, cây Tiêu Hồn Bảo Trượng đã rớt mất chỉ còn lại cây Bích Ngọc Như Ý với ba món ám khí thâm độc:
“Huyền Ân Phách Quế”, “Ngũ Độc Hồng Diễm Mai” và “Thất Bộ Mê

Hồn Cúc" đang cầm bên tay mặt. Sợi dây thắt ngang lưng bên ngoài mảnh đạo bào còn vướng mấy cọng cỏ kỳ dị trông như một loại mây rừng.
Như Thiên Hân chỉ khẽ đưa mắt nhìn Nam Hoang Hạt Đạo một cái, rồi quay sang phía Tuyết Lãnh Song Yêu lạnh lùng hỏi:
- Hành động phản quốc táng tận lương tâm của các người, phải chăng chỉ để cầu lợi cầu vinh, vậy thì hôm nay các người muốn có một Đan Tâm Kiếm Khách và một Thúy Vân Công chúa còn sống, hay là muốn hai cái chết không hồn để về phục mệnh với chủ nhân các ngươi?
Dứt lời ông ta liền bất thình lình thừa lúc đối phương không để ý tung mình nhảy đến bên cạnh thân hình Mạnh Tiểu Hà đang nằm mê man dưới đất, giơ chưởng thủ thế đợi hạ xuống!
Tuyết Lãnh Song Yêu không ngờ Đan Tâm Kiếm Khách lại có hành động như thế! Rõ ràng đối phương đã chuẩn bị, nếu được như nguyện, sẽ xuống tay hạ sát Thúy Vân Công chúa trước, rồi quay lại tự vẫn sau, khiến cho bọn chúng không bao giờ có tù nhân đem về phục mệnh Thanh Đình!
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá đứng nhìn địch thủ cau mày hậm hực nói:
- Như Thiên Hân, mi cũng là một tay bá tài nhất thời trong võ lâm. Nếu có tâm nguyện gì chưa thoa? mãn sao không nói rõ ra. Nếu có thể, anh em ta sẽ đem hết khả năng giúp cho!
Nghe nói, Như Thiên Hân tỏ vẻ phẫn uất, lớn tiếng:
- Ta muốn chúng bây không được động đến một gốc cây, một ngọn cỏ trong Đào Hoa Nguyên, và làm lụy đến một người dân vô tội khác! Nếu được như vậy, Như Thiên Hân sẽ cùng Thúy Vân Công chúa theo các ngươi về kinh để giúp các người tròn sứ mệnh với chủ. Bằng không ta sẽ dùng Phách không chưởng lực hạ sát Thúy Vân Công chúa trước, rồi sẽ hồi chưởng tự huỷ, thử xem các người sẽ trở về phục mệnh với Thanh Đình ra sao?
Nghe Như Thiên Hân nói, Bạch Nguyên Chương cau mày hồi hộp, vô kế khả thi. Còn Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương thì đã sa lệ như mưa, và cùng nghiến răng lớn tiếng:
- Như lão tiền bối, chúng tôi thà liều chiến đấu đến chết chứ không...
Như Thiên Hân không đợi hai người nói hết đã trợn mắt quát:
- Tính mệnh của hai người đâu đáng kể gì? Lão phu đã quyết định không để đám dân vô tội trong Đào Hoa Nguyên phải mắc vạ lây, để dành lại một phần nào nguyên khí trong công cuộc phản Thanh phục Minh sau này.

Nói tới đây, ông ta lại quay sang phía Tuyết Lãnh Song Yêu, lớn tiếng:
- Tân Thát, Tôn Bách Hoá, ta để cho các người một thời gian nguội nửa chén trà nữa mà suy nghĩ. Đến lúc ấy, nếu các người không có ý kiến trả lời, ta sẽ hành động theo như lời đã nói!
Lời yêu cầu của Như Thiên Hân trái với ý chí của Thanh Đình, là phải bắt sống Thúy Vân Công chúa còn những người khác thì phải tiêu diệt bằng hết. Do đó, khi nghe lời đề nghị của đối phương, Độc Trảo Hoàng Sam không dám quyết định, phải quay ra bàn tính cùng với Tân Thát.
Trong khi đó, Lôi Chấn Vũ rất lo ngại vì tên đồng bọn của hắn là Nam Hoang Hạt Đạo đang ôm ngực lảo đảo, bước chuệnh choạng ra phía ngoài xa bảy, tám thước, nên hắn ta vội vàng chạy đến bên cạnh giơ tay đỡ và lớn tiếng hỏi:
- Phí đạo huynh bị thương ở chỗ nào thế? Có phải tên Trường Bạch Tửu Đồ đã bị đạo huynh kết liễu rồi không?
Nam Hoang Hạt Đạo nhếch miệng cười bi thảm, hai bên mép còn dính đầy máu với nét mặt rất đáng sợ, lớn tiếng đáp:
- Tiểu đệ cùng tên Tửu Đồ ấy đấu đến phút chót, tiểu đệ sử dụng một chiêu "Kim Báo Lọ Trảo" đổi một chiêu "Tiếu Phạ Hồng Nhai" của hắn, cả hai cùng bị chấn thương nội tạng, gục xuống giữa đấu tràng. Nhưng sau cùng, tiểu đệ đã gượng dậy vào được đến đây, còn tên Hùng Đại Niên đó thì chắc bị chết ở ngoài rừng đào rồi!
Nghe nói người bạn thiết của mình lại chết thảm, Bạch Nguyên Chương đau xót vô cùng, chỉ muốn hoành kiếm tự vẫn nhưng lại sợ trái với ý nguyện của Như Thiên Hân là muốn cho ông ta phải cố nhịn nhục bảo toàn nguyên khí, để mưu cầu cơ hội phục hồi đại nghiệp sau này, nên ông ta chỉ biết đứng nhìn thảm trạng mà bùi ngùi nhỏ lệ, chớ không biết làm sao hơn.
Lúc này Tuyết Lãnh Song Yêu đã cùng nhau bàn định xong, chúng đồng ý hãy tạm thời đáp ứng lời yêu cầu của Như Thiên Hân. Nhưng đợi sau khi ông ta tách rời Thúy Vân Công chúa, Tân Thát sẽ lập tức xông lại bảo vệ nàng còn Tôn Bách Hoá thì bất thình lình hạ độc thủ ám toán Như Thiên Hân. Chỉ cần trừ được tay đối thủ công lực cao nhất này, là sẽ đủ sức trở mặt diệt trừ nốt bọn nam nữ lão thiếu quần hiệp và làm cỏ sạch đám dân Mèo trong Đào Hoa Nguyên!
Sau khi bàn định xong xuôi, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá bèn mỉm cười bảo Như Thiên Hân:
- Đan tâm tráng chí của Như đại hiệp rất đáng khâm phục. Sở dĩ chúng tôi phải mời Thúy Vân Công chúa về kinh chỉ là chuyện bất

đắc dĩ. Còn những người khác thì không đợi Như đại hiệp ngỏ lời yêu cầu chúng tôi cũng không nỡ nào ra tay tàn sát...!
Lời nói bên ngoài của Tôn Bách Hoá tuy rất dễ nghe và tỏ ra đầy lòng nghĩa khí, nhưng vẫn không dấu nổi sự gian trá hiện trong nét hung quang tía ra từ hai cặp mắt âm độc của Tuyết Lãnh Song Yêu! Ý định xảo quyệt của chúng, đâu có thể qua mặt nổi một người đầy kinh nghiệm như Đan Tâm Kiếm Khách. Cho nên sau khi nghe xong, ông ta bèn cúi xuống nhặt thanh Đồ Long Chuỷ rồi nghiêm nét mặt bảo đối phương:
- Các người đã bằng lòng theo lời đề nghị của lão phu thì hãy mau mau dẫn thủ hạ lui ra khỏi Đào Hoa Nguyên, còn Thúy Vân Công chúa sẽ do lão phu bảo vệ từ đây vào kinh, không cho bất cứ người nào trong bọn các ngươi được vô lễ đối với nàng.
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá không ngờ Như Thiên Hân lại ghê gớm đến thế, nên hắn ta vội cau mày, hỏi:
- Như đại hiệp, nếu theo lời đại hiệp thì sau khi chúng ta đã thực hành lời hứa xong, đại hiệp lại bất thần đổi ý, hạ sát Thúy Vân Công chúa trước rồi tự vận sau, lúc đó chẳng hoá ra chúng ta bị thiệt thòi cả đầu lẫn đuôi hay sao?
Như Thiên Hân biết trước thế nào đối phương cũng hỏi như vậy, nên ông ta đã chận lời:
- Vậy theo ý kiến của các ngươi thì sao?
Nghe hỏi, Tôn Bách Hoá lại phải quay ra bàn tính với Tân Thát, trong khi đó, Bạch Nguyên Chương đã thừa cơ giúp cho Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương bịt vết thương cầm máu, và cho mỗi người uống mấy viên linh dược, chuyên trị nội thương bồi bổ chân khí.
Sau một lúc bàn bạc, Tân Thát quay ra nhếch miệng cười đanh ác, nói với Như Thiên Hân:
- Bây giờ chúng tôi muốn Như đại hiệp hãy tỏ ra một hành động gì thủ tín trước!
Như Thiên Hân nhướng mày hỏi:
- Thủ tín như thế nào bây giờ?
Tân Thất cất tiếng cười khà khà với giọng ác độc:
- Như đại hiệp và Thúy Vân Công chúa đều là những bậc võ học cái thế, vậy để đề phòng các vị trở tay liều chết, chúng tôi muốn các vị hãy tự huỷ tất cả võ công và nội gia chân lực trước, thì chúng tôi mới yên tâm thực hiện lời hứa được!
Như Thiên Hân rất gớm sợ về hành động âm hiểm lang độc của Tuyết Lãnh Song Yêu, nhưng ông ta thầm nghĩ chuyện đã xảy ra như hiện tại, nếu mình và Thúy Vân Công chúa không liều hy sinh thì

không sao cứu vãn được tính mệnh Bạch Nguyên Chương, Phó Thiên Lân, cùng Cổ Phiêu Hương, Nhân Thu Thuỷ, và đám Miêu dân trong Đào Hoa Nguyên. Cho nên, sau khi nghe xong, ông ta bèn gật đầu cười nhạt đáp:
- Chủ ý của các ngươi quả thật là độc ác tuyệt luân nhưng chúng ta đã trót sa cơ thì cũng phải cúi đầu chịu nhục chớ biết làm sao? Bây giờ, ta hãy huỷ võ công tuyệt học của Thúy Vân Công chúa trước rồi ta sẽ tự huỷ võ công của ta sau!
Dứt lời, ông ta liền đề tụ chân khí lên hữu chưởng cúi đầu, khom mình tỏ ý tôn kính trước Thúy Vân Công chúa một lần chót rồi mới nghiêm trang nói:
- Xin Công chúa thứ tội cho Như Thiên Hân vì bất đắc dĩ mà phải ra tay tổn thương đến ngọc thể...
Ông ta chưa dứt lời thì đã nghe một tiếng gào thét rất là đau đớn... Thì ra Cổ Phiêu Hương đã bị kích thích quá độ trước thảm cảnh vô cùng bi thiết, mà thất thanh gào lên một tiếng rồi ngất đi trong lòng Phó Thiên Lân...!
Như Thiên Hân quay lại nhìn nàng một cái, rồi khẽ dựng cặp trường mi nhìn “Tuyết Lãnh Song Hung” thốt lên một hồi cười như điên dại, mà rằng:
- Phen này thì công lao của các người quả không phải nhỏ. Mong rằng từ nay về sau các ngươi sẽ được phú quý lâu dài, lưu truyền con cháu vạn đại...
Nghe mấy lời mai mỉa của Đan Tâm Kiếm Khách, cả hai tên lão quái đều rùng mình sợ hãi, vì dù sao thì chúng cũng là những người còn mang trong mình giòng máu Hán tộc chưa đến nỗi mất hẳn lương tri! Và giữa lúc tình trạng đến độ khẩn trương, ngàn cân treo sợi tóc ấy, thì bỗng nhiên chuyện lạ phát sinh... Chỉ thấy Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ gầm lên một tiếng ghê rợn khiến cả Tân Thát và Tôn Bách Hoá đều phải giật mình quay lại nhìn với nét mặt sửng sốt tột độ!
Sự việc xảy ra thực quá sức tưởng tượng của mọi người. Chỉ thấy Nam Hoang Hạt Đạo, tay mặt vẫn đang cầm chặt cây Bích Ngọc Như Ý, nhưng năm ngón tay tả thì đã xỉa ngập lút vào giữa ngực Đồng Cổ Thiên Tôn Lôi Chấn Vũ!
Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá vội vàng phi thân nhảy đến bên cạnh hai tên lão quái, lớn tiếng hỏi:
- Phí đạo huynh định làm cái gì thế?
Nghe hỏi, Nam Hoang Hạt Đạo bỗng há miệng cất tiếng cười âm trầm ghê rợn, nét mặt hắn càng trở nên hung ác vô cùng, và bàn tay tả xỉa trong lồng ngực Đồng Cổ Thiên Tôn, được hắn xoay một vòng,

móc ra một trái tim còn bốc hơi nóng hổi, đút vào miệng nhai ngấu nghiến. Hắn ta còn giơ chân đạp xác Lôi Chấn Vũ bắn đi mấy vòng, máu me đổ lênh láng khắp mặt đất!
Biến cố xảy ra quá ghê rợn và bất ngờ, khiến cả hai tên lão quái Tân Thát và Tôn Bách Hoá đều hoảng hốt bất định. Giữa lúc đó, Trại Hoa Đà Bạch Nguyên Chương bỗng sực nhớ ra điều gì, ông ta vội ngầm vận nội gia công lực dùng phép "Nghĩ Ngữ Truyền Âm" đưa đến bên tai Như Thiên Hân:
- Như huynh hãy mau mau cứu tỉnh Thúy Vân Công chúa và Nhân Thu Thuỷ, để thừa cơ liều một trận nữa với bọn Tuyết Lãnh Song Hung! Xem tình trạng tên Nam Hoang lão quái hiện thời, thì hình như hắn đã bị nhiễm chất độc của loại cỏ "Man Chướng Tinh Hồng" vùng Nam Hoang và sẽ lâm vào cảnh hôn mê, không phân biệt bạn thù nữa, hễ kẻ nào sáp đến gần là bị hắn vật chết tức khắc!
Nghe nói, Như Thiên Hân đưa mắt nhìn mấy cọng cỏ lạ còn vướng vào sợi dây buộc ngang lưng của tên lão quái. Ông ta chợt hiểu ra, quả đúng hắn đã bị nhiễm phải chất kỳ độc Nam Hoang, và không chừng Tuyết Lãnh Song Hung cũng sắp bị vướng vào thảm cảnh như Đồng Cổ Thiên Tôn, vì chúng không hiểu rõ nguyên nhân mà sáp lại gần tên lão quái đạo này cũng nên?
Giữa lúc Như Thiên Hân vui mừng, ngầm vận công lực giải khai huyệt đạo cho Thúy Vân Công chúa và Nhân Thu Thuỷ, thì Tuyết Lãnh Song Hung cũng đã ra tay ngầm hạ độc thủ đối với Nam Hoang Hạt Đạo.
Thì ra, Độc Trảo Hoàng Sam Tôn Bách Hoá đã khôn ngoan ác độc hơn Tân Thát, hắn thấy Đồng Cổ Thiên Tôn chết thảm bởi tay Nam Hoang Hạt Đạo, thì hắn đoán hiểu Phí Nam Kỳ đã bị thương quá nặng thành điên cuồng, nên hắn vội nói nhỏ với Tân Thát:
- Tân đại ca, người này đã điên cuồng rồi, bây giờ đại ca hãy lên tiếng dụ hắn, để tiểu đệ tìm cách hạ thủ, diệt hắn cho xong để đỡ bận bịu nguy hiểm!
Nghe Tôn Bách Hoá nói, Đà Đạo Nhân Tân Thát bèn lấy hơi lớn tiếng gọi:
- Phí đạo trưởng, có phải trong người đạo trưởng đang nóng nảy khó chịu hay..
Nào ngờ tiếng nói của hắn chưa dứt, thì đã thấy mấy vệt kim tinh và mấy bóng đỏ bay tứ tán loạn xa, toa? thành đốm hàn quang lấp lánh, úp chụp xuống đầu, không biết đường nào lẩn tránh, toàn thân hắn bị trúng hàng chục vết thương, gục xuống chết tức khắc!
Thì ra, lúc này thần trí Nam Hoang Hạt Đạo đã hoàn toàn hôn mê,

ngoại trừ còn chút thính giác linh mẫn đặc biệt mà thôi. Cho nên vừa thoáng nghe tiếng người nói hắn đã lập tức hạ độc thủ, phóng một lượt tất cả ba thứ ám khí dấu ngầm trong cây Bích Ngọc Như Ý!
Ba ngón ám khí này của hắn, đều thuộc loại tuyệt độc giang hồ. Phó Thiên Lân và Cổ Phiêu Hương chỉ bị trúng một ít chất độc "Thất Bộ Mê Hồn Cúc" mà tính mệnh đã nguy nan, cả đến loại linh dược như Cửu Chuyển Phản Hồn Đan của Bạch Nguyên Chương cũng vô hiệu, nếu không ngờ có Mạnh Tiểu Hà câu được nghiệt long lấy "rãi" hoà với loại "Nấm độc" Nam Hoang để làm thuốc giải độc thì tính mệnh hai người cũng khó bảo toàn.
Nay Tân Thát lại bị trúng cả ba món ám khí tuyệt độc một lượt, nên hắn đã gục xuống chết ngay không kịp la một tiếng nào.
Nhưng giữa lúc Nam Hoang Hạt Đạo vừa phóng xong ám khí thì hắn cũng bị Tôn Bách Hoá bất thình lình hạ độc thủ! Năm ngón tay nhọn hoắc tẩm độc của Độc Trảo Hoàng Sam đã xuyên ngập vào ngang sườn lão quái đạo!
Bị thọc trúng mạng sườn, đau đớn quá, Nam Hoang Hạt Đạo rống lên từng hồi như con thú bị thương. Trong lúc quằn quại hắn ta liền vất bỏ cây Bích Ngọc Như Ý đang cầm, vòng tay ôm lấy ngang lưng Tôn Bách Hoá xiết chặt vật lộn!
Sở dĩ Tôn Bách Hoá bị nguy hiểm như vậy cũng là do tâm địa quá độc ác của hắn mà ra. Nếu khi đánh lén Phí Nam Kỳ, hắn cứ dùng môn binh khí độc môn "Chiêu Hồn Thủ" của hắn, thì đã kết liễu tính mệnh đối phương một cách dễ dàng rồi! Nhưng đằng này hắn muốn hạ địch thủ một cách chắc chắn, sợ dùng binh khí phát ra tiếng gió, đối phương dễ phát giác, nên hắn đã dùng năm móng tay nhọn tẩm độc lẻn lén xỉa vào mạn sườn đối phương.
Thành ra khi xỉa mạnh năm ngón tay ngập vào sâu, không kịp kéo về thì đã bị Nam Hoang Hạt Đạo vòng tay ôm cứng, cùng lăn xuống đất cấu cắn loạn xạ, chẳng khác một cuộc vật lộn của hai người không biết võ nghệ.
Thấy vậy, Cổ Phiêu Hương vội vàng lớn tiếng bảo mọi người:
- Như lão tiền bối hãy cùng Thúy Vân Công chúa và Nhân tiểu muội coi chừng hai tên ma đầu này, để tiểu nữ cùng Bách đại hiệp và Phó đệ kết liễu hai tên Hắc Y Thiết Vệ còn sống sót này. Chúng ta phải nhổ cỏ hết rễ, chớ nên giữ lòng nhân đạo đàn bà, thả cọp về rừng để di hại ngày sau!
Trong lúc Tôn Bách Hoá và Nam Hoang Hạt Đạo ôm nhau vật lộn cấu xé, thì hai tên Hắc Y Thiết Vệ còn lại, vội thừa lúc mọi người mãi chú ý vào đấu trường, mà len lén tìm đường trốn chạy.

Đợi đến khi mọi người nghe Cổ Phiêu Hương nhắc nhở, thì hai tên này đã trổ thuật khinh công cao diệu chạy ra ngoài xa, được hai ba trượng, rồi cùng đề khí tung mình nhảy vào trong cánh rừng rậm mất dạng!
Bạch Nguyên Chương lo ngại, nếu để hai tên Hắc Y Thiết Vệ này lọt lưới thì sẽ bị hoa. về sau không ít. Ông ta đang định dẫn Cổ Phiêu Hương và Phó Thiên Lân đuổi theo bắt lại, thì đã nghe tiếng gào thét đau đớn, đồng thời xác hai tên tay sai Thanh Đình từ trong cánh rừng bị liệng ra, với hình thù máu me bê bét.
Thì ra bọn dũng sĩ Miêu tộc, thủ hạ của Mạnh Tiểu Hà sau khi bị Tuyết Lãnh Song Yêu hạ sát mấy người, họ đã khôn ngoan, tự biết với tài nghệ của họ không thể đối chọi với những tay võ lâm quái kiệt được mà có khi còn làm vướng tay vướng chân chủ nhân của họ, cho nên họ đã rủ nhau núp vào một chỗ tối, may ra có thể thừa cơ hội, thi triển đặc kỹ của họ để diệt trừ được một vài tên cường địch nào chăng?
Do đó, khi hai gã Hắc Y Thiết Vệ vừa nhảy vào rừng chạy trốn, thì gặp ngay mấy dũng sĩ người Mèo đã núp sẵn, họ cùng nhau phóng ra một loạt mấy thứ khí giới, vừa lao, vừa né, kết liễu ngay tính mạng hai kẻ tử thù cam tâm làm tay sai cho ngoại tộc, đến tàn hại họ.
Sau khi hai tên Hắc Y Thiết Vệ cuối cùng bị chết mọi người bèn để hết tâm thần chú ý theo dõi cuộc vật lộn giữa Tôn Bách Hoá và Nam Hoang Hạt Đạo.
Lúc này, Nam Hoang Hạt Đạo đã bị độc thương phát tác hình như sắp tuyệt hơi.
Nhưng trước khi chết, vì bị đau đớn quá nên hắn vẫn bám chặt lấy Tôn Bách Hoá, há miệng cắn loạn xạ vào khắp mặt mũi đầu cổ đối phương.
Đến lúc Tôn Bách Hoá ngầm vận công lực gỡ được vòng tay xiết chặt của Nam Hoang Hạt Đạo và vươn người đứng dậy thì đã bị mũi "Đồ long chuỷ" sắc bén lạnh ngắt của Thúy Vân Công chúa dí ngay yếu huyệt trước ngực!
Tên lão quái hung cường sâu độc này, đảo mắt nhìn chung đấu tràng một lượt, thấy Tân Thát, Đồng Cổ Thiên Tôn, Nam Hoang Hạt Đạo và mười tám tên Hắc Y Thiết Vệ đều phơi thây nằm ngổn ngang không chạy thoát một tên nào, hắn bèn ngửa mặt lên trời cười một hồi dài như quỷ rống mà rằng:
- Lòng trời chưa dứt Hán, nên bọn cô thần nghiệt tử các ngươi mới được sống sót, Tôn Bách Hoá là một tên quân bại trận đành chịu...
Chưa dứt lời hắn ta đã bất thần lật hữu chưởng, tự đập vào đỉnh đầu

một cái bể sọ gục xuống vũng máu, quằn quại...
Cái chết của Tôn Bách Hoá đã chấm dứt một trường kịch chiến long trời lở đất.
Bọn Như Thiên Hân, Mạnh Tiểu Hà, và Bạch Nguyên Chương cũng lặng người đứng nhìn những thi thể của bọn hung đồ nằm la liệt trên mặt đất, mà giật mình kinh hãi những nguy hiểm vừa trải qua!
Sau một lúc than thở, Cổ Phiêu Hương bèn lấy ra một viên thuốc đưa cho Mạnh Tiểu Hà tươi cười nói:
- Thúy Vân Công chúa hãy tạm dùng một viên linh dược gia truyền này của tiểu nữ để phục hồi công lực sau một trận chiến đấu mệt mỏi, hầu có đủ sức gánh vác đại sự về sau!
Mạnh Tiểu Hà đâu có hiểu rõ nguyên do, nên nàng vội vàng đón nhận viên thuốc uống ngay, và lên tiếng cảm tạ.
Trong khi đó thì Phó Thiên Lân đã nhận ra viên linh dược của Cổ Phiêu Hương vừa rồi chính là viên thuốc được chuyên chế từ trái "Ngọc Hương Đan", một sản phẩm đặc biệt của Đảo Thúy Vi ngoài Đông Hải, có công dụng bảo vệ được nét thanh xuân mãi mãi.
Viên thuốc này, nguyên ý Cổ Phiêu Hương định tặng cho Nhân Thu Thuỷ, nhưng lại sợ nàng cự tuyệt không chịu phục dụng một mình, mà chia đôi cho hai người cùng uống thì hiệu lực không đủ. Cho nên, Cổ Phiêu Hương mới đổi ý dâng tặng cho Thúy Vân Công chúa để đền ơn nàng đã ra sức câu nghiệt long lấy "Long diên" hoà thuốc chữa độc cho mình và Cổ Phiêu Hương, nên chàng bèn mỉm cười lên tiếng nói rằng:
- Xin kính mừng Công chúa đã được phục dụng một viên linh đan có công dụng giữ nét thanh xuân mãi mãi, để lãnh đạo bọn cô thần nghiệt tử chúng tôi nỗ lực phấn đấu, mưu đồ quang phục đại nghiệp!
Mạnh Tiểu Hà nghe nói, thì bất giác nàng lộ vẻ ngạc nhiên. Bạch Nguyên Chương bèn đứng ra thuật rõ câu chuyện, khiến Thúy Vân Công chúa càng cảm kích Cổ Phiêu Hương vô cùng!
Từ đó, bọn Như Thiên Hân cùng nhau lưu ẩn tại Đào Hoa Nguyên để nung nấu chí khí khôi phục đất nước.
Và cũng từ đó, các anh hùng hào kiệt bốn phương đều kéo nhau về đây hưởng ứng.
Cả hai dân tộc Hán, Miêu cùng quyết tâm đoàn kết chặt chẽ trong sự hỗ trợ lẫn nhau.
Cuộc tình duyên giữa ba thanh niên nam nữ Phó Thiên Lân, Nhân Thu Thuỷ, và Cổ Phiêu Hương cũng được hoà hiệp mỹ mãn trong cảnh Đào Nguyên lạc thổ vùng biên cương giữa những kẻ cùng tâm tư chí hướng và giàu lòng tương nhân tương ái...

Hết

Nguồn: vietkiem.com
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA